

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

B.L. 10537

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE.

POST

TIBERIUM HEMSTERHUSIUM

ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS,
ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS

EDIDIT

JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

TOMUS SEPTIMUS.

L I P S I A E

LIBRARIA WEIDMANNIA

G. REIMER.

MDCCCXXVIII.

MEMORANDUM

TO THE PRESIDENT

DATE

The following information was obtained from the records of the Department of the Interior, Bureau of Land Management, on the subject of the proposed acquisition of the land described in the accompanying map. The land is situated in the State of California, and is owned by the State of California. The proposed acquisition is for the purpose of establishing a national monument. The land is of great value to the State of California, and it is recommended that it be acquired by the Federal Government.

RECOMMENDATION

It is recommended that the land be acquired by the Federal Government for the purpose of establishing a national monument.

The following information was obtained from the records of the Department of the Interior, Bureau of Land Management, on the subject of the proposed acquisition of the land described in the accompanying map. The land is situated in the State of California, and is owned by the State of California. The proposed acquisition is for the purpose of establishing a national monument. The land is of great value to the State of California, and it is recommended that it be acquired by the Federal Government.

CONCLUSION

Very respectfully,

MEMORANDUM

TO THE PRESIDENT
FROM THE SECRETARY OF THE INTERIOR
SUBJECT: PROPOSED ACQUISITION OF LAND IN CALIFORNIA

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ

Η ΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

Ed.
Reitz.
T. II.
p. 751.

ARGUMENTUM.

Menippum fingit auctor, quum in terris de gravissimis rebus nihil certi, imo vero oppositas haud raro sententias philosophorum invenisset, tanquam alterum Icarum mtrifice alatum in Lunam et in ipsam quoque deorum sedem volare; unde quum stultitias et scelera hominum vel privatorum, vel regum, clare despecta derisisset: in Olympo Jupiter maxime de philosophorum doctrina et moribus in consilium vocatis diis decernit, ut proximo vere cuncti philosophi tum ob disciplinas impietatem, tum ob vitae impuritatem, fulmine icti intereant. Maxima hujus et quae Necyomantiae subest fictionis et argumenti similitudo fecit, ut mihi quidem illa Necyomantia vix a Luciano ipso profecta esse videretur; de qua re exposui Tom. III. p. 372. sq. Quod si probabiliter statui, non est quod Jacob si sententiam probemus, qui in Porson. Advers. p. 297. non facile sibi ait persuaderi posse, hunc Icaromenippum pro Luciani dialogo habendum esse; quo nihil certe magis esse potest Lucianaeum.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ α) ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

*MEN. Οὐκοῦν τρεῖς χίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς στάδιοι β) 1
μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὃ γ) πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τούν-*

a) ΜΕΝΙΠΠΟΣ] Nomina personarum in FL. in hoc opusculo nulla. Spatiis tantum distinguuntur. In B. 1. Inscriptio est Μενηππου καὶ ἑταίρου. Sic etiam in B. 3, b) στάδιοι] „omittit P“ c) δ] Belinus mallet οὐ ad Erasmi, opinor, versionem, quae habet ubi.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ

SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

Men. Igitur ter mille haec Lunam usque, quae prima erant a Terra inde stadia ad nostra mansio. Hinc ad So-
Lucian. Vol. VII.

A

P. 751. τεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγαι πρὸς δ) πεντακό-
σιοι. τὸ δ' ε) ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν αὐρανὸν, καὶ
τὴν ἀκρόπολιν τὴν f) τοῦ Διὸς, ἄνοδον g), καὶ ταῦτα γένοιτο
εὐζώνῳ ἀντὶ μίᾳς ἡμέρας.

ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χερσίων, ὦ Μένιππε, ἀστρο-
p. 752. νομίς, καὶ ἡσυχῇ ποιεῖς h) ἀναιμετρέϊς; κάλει γὰρ ἐπάκρω-
μαί σου παρακολουθῶν i), ἡλίους καὶ σελήνης, ἔτι δὲ τὰ
φορτικὰ ταῦτα, σταθμούς k) τινας l), καὶ παρασάγγας
υποξενίζοντες.

ΜΕΝ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑσθὺρ, εἰ μετέωρα καὶ διαί-
ρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἑμαυτὸν
λογίζομαι τῆς ἑναγχοῦς ἀποδημίας m).

ΕΤΑΙΡ. Εἰτα, ὦ γαστήρ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις
ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν;

ΜΕΝ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς n) ἄστροις ἐπιού-
μην τὴν ἀποδημίαν.

d) πρὸς] „non legitur tu O.“ e) τὰ δ'] Sic ex O. cum *Pritzsch* pro vulg. τὸ δὲ. f) τῇς] „abest ab O.“ g) ἄνοδον] „Sic Edd. omnes. Ἄνοδος O.“ quod *Reitzio* placuit. Sed *Solanus* maluit ἂν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. π. π. Denique *Guil. Lange* in Dissert. dudum laudata p. 19. conjecit καὶ ταῦτ' ἂν ὁδὸς γένοιτο. Pro ταῦτα etiam *Belino* videbatur scribendum ταῦτ' ἐν. Vid. *Adnot.* h) ποιεῖς] epellice, ut per erat, Edd. veit. Sed πῶς recenti. male, praeter *Pritzsch*. i) παρακολουθῶν] ἀκολουθῶν 2955. 3011. k) σταθμούς] „σταθμούς *Graev*, frustra.“ l) τινας] „abest a *PL*“ nec non a Cod. 3011. probante *Belino*, cuius iudicium secutus *Schmiederus* vocem ut suspectam notavit, me quidem non adsentiente. m) τῆς ἑναγχοῦς ἀποδημίας] τὴν ἀποδημίαν in marg. 2954. n) ἐν αὐ-

lem sursum parasangae cir-
citer quingentae. Hinc verò
in ipsum caelum, et arcem
Jovis arduam . . . et haec
fuerint expeditae aquilae
unius diei.

Sod. Quid haec, per *Gra-*
tias, *Menippe*, de astris dis-
putas, et immurmurans ea
velut dimetiris? olim enim,
dum sequor, te audio, Soles
et Lunas, insuper verò etiam
grandia nomina, mansiones

quasdam et parasangas, pere-
grina ratione memorare.

Men. Noli mirari, *Soda-*
lis, si sublimia atque aëria
videar tibi dicere. Summam
enim apud me nuperae pere-
grinationis repeto.

Sod. Tum tu, o noster,
sicut *Phoenices* stellis signa-
bas viam?

Men. Non, ita me *Jupiter*;
sed ipsis in astris peregrina-
tus sum.

ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν ο) ὄνειρον λέγεις, p. 752.

ἢ σαυτὸν ἐλάθης κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

MEN. Ὅνειρον γὰρ, ὦ τάν, θεοῦ σοι λέγω p), ὃς 2

ἐπιπλάττει παρὰ τοῦ Διός;

ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἐφησθα; Μένιππος ἡμῖν διοπέτης πάρ-

ιστο εἰς ὄρατον;

MEN. Καὶ μὴν ἐγὼ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάνυ
Διὸς ἤκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδὼν εἰ δὲ p. 753.

ἐκείνης, καὶ μὲν τοῦτο ὑπερφυαίνομαι, τὸ πέρα πίστεως
ἐκείνης.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς q) ἐγώ γε, ὦ θεσπέσιε r) καὶ Ὀλύμ-

πε Μένιππε, γεννητός *) αὐτοῦ, καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν

δυναμὴν ὑπερνεφέλου ἀνδρὶ, καὶ, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἶπω,

τῶν οὐρανόων s) ἐνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ,

πῶς τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλι-

κμήτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὕψιν οὐ πάνυ

ret] Exiit post haec, ni fallor, articulus τοῖς, qui vix abesse
poterat. ο) μακρόν γε τὸν] „Haec habent Fl. J. Ald. H. S.
etc. Μακρόν τινα τὸν P. et marg. A. 1. W.“ p) λέγειν] „λα-
λεῖν P.“ q) καὶ πῶς] ἄν inseri jubet Belin. ut modo sub
iit. et alibi millies prostituta temeritate. r) θεσπέσιε] Θαν-
τάσιε Doii. *) γεννητός] θνητός mallet Fritzsch. Alex. etc.
Praef. p. XXIX. haud inepte comparans Deor. Diall. XX, 7.
s) οὐρανόων] „οὐρανίων male Fl.“

Sod. Longum Hercle som-
nium narras, si imprudens
parasangas totas dormisti.

Men. Somnium nēpe tibi
videor narrāre, qui modo de
Jove tibi adsum.

Sod. Quid ais? Menippus
nobis a Jove demissus e cae-
lo adest?

Men. Ego vero ab ipso tibi
ex summo Jove advenio ho-
mo, rebus auditis visisque
mirabilibus. Si non credis,
ego hoc ipso nomine ve-

hementer delector, quod ul-
tra fidem beatus sum.

Sod. Et quomodo ego, di-
vine atque Olympic Menip-
pe, natus ipse et terrestris
qui sim, fidem negare possim
viro supra nubes elato, et,
ut secumdem Homerum di-
cam, caelicolarum uni? Sed
illud mihi dic, si videtur,
qua ratione sursum sublatus
sis, et unde copia tibi tan-
tarum acalarum obtigerit?
Quantum enim ad speciem,

p. 753. εἰκάς ἐκείνῳ τῷ Φρυγί, ὥστε καὶ ε) ἡμᾶς εἰκάσειν καὶ αἰνολογῶντα που ἀνασπαστον γεγονέναι πρὸς τοῦ ἀετοῦ.

MEN. Σὺ μὲν παλαι ἀκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμάσιον οὐδὲν, εἴ σοι τὸ παραδόξον τοῦ λόγου μὴδὲ δοκῇ προσφερές· ἀτὰρ οὐδὲν ἰδέησέ μοι πρὸς τὴν ἀνοσον, οὐ

p. 754. τῆς κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ υ) ἀετοῦ. οἰκέτης γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά.

ETAIP. Τοῦτο μὲν ἦδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἐφῆσθα, εἴ γε πρὸς τοῦκ' ἄλλοις, ἐλελήθης ἡμᾶς ἰεράς τ' ἢ κολοῖός ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος.

MEN. Ὁρθῶς, ὦ ἑταῖρα, καὶ οἶκ' ἀπὸ σκοποῦ εἰκασάς· τὸ Δαίδαλειον γὰρ ἐκείνῳ σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτοῦς ἐμνησθησάμην.

3 *ETAIP.* Εἰτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἰδεδοίκε μὴ καὶ ὑ' πού τῆς θαλάσσης καταπεισὼν x), Μενίππειόν πελάγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον γ) ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σκαμνοῦ ὀνόματι;

ε) καὶ] habet a FL. "Secundis itaque Schm. ut suspectum, n. quidem non probante. Est adeo. υ) τοῦ] Vide, an mutus articuli aede, melius habeat locus, sic sonans: οὔτε τῆς κλίμακος, οὔτε τοῦ παιδικὰ γενέσθαι ἀετοῦ. x) καταπεισὼν] „peccatum FL. Vulgatae vero faret P." γ) Ἰκάριον] Ἰκάρει 2955.

non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conicere possimas, te quoque ad pincernae forte officium in sublime raptum ab aquila.

Men. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut amasius fierem aquillae, qui meas mihi alas habuerim.

Sod. Jam supra ipsum Daedaleum est, quod narras, si quidem praeter caetera, no-

bis non sentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es.

Men. Recte, Sodalis, ne procul a scopo coniecis. Daedaleum enim illud aliarum commentum ipse quique machinatus sum.

Sod. Tum tu, audacissimum omnium, non metuebas, tu quoque, in quamcunque maris regionem delapsus Menippeum quoddam pelagus nobis, sicut Icarium, tibi signatum nomine faceres?

MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ᾧ τε κηρὸν τὴν p. 754.
πτερῶν ἠρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκί-
ως ἐκίχη, πτερορρέυσας, εἰκότως α) κατέπιεν. ἡμῖν δὲ
αἰρώμεν α) ἦν τὰ ἀκύντερα.

ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἦδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡρέμα
μικροάγεις, πρὸς τὴν ἀληθείαν τῆς διηγήσεως.

MEN. Ὡδέ πως· αἰετὸν εὐμεγέθη συλλαβῶν, ἔτι δὲ p. 755.
ῥῥα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλέκαις τὰ πτερά....
ῥῥον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξάρχης τὴν ἐπίνοιαν, εἰ σοὶ ἀχολῇ
ῥῥι b).

ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὥς ἐγὼ σοὶ μετέωρός εἰμι ὑπὸ
τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἦδη κέχηνα τῆς ἀκροάσεως.
μὴ δὲ c) πρὸς Φιλίου με περιῶδης, ἄνω που τῆς διηγήσεως
τῶν ὧτων ἀπηρητημένον.

MEN. Ἄκουε τοίνυν. οὐ γὰρ ἀστεῖον γέ d) τὸ θεῖμα, 4
μηνότα φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὥς αὐτὸς φησὶ, ἐκ
τῶν ὧτων ἀπηρητημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων

a) εἰκὸς τῶς] εἰκόνος 2954. a) ἀκέρωτα] „bene J. et V. 2.
Ἀκέρωτα est. male. Ἀκέρωτα marg. A. 1.“ b) ὁδεῖται] „Nil
mutant Edd.“ c) μὴ δὲ] „Sic Pl. J. H. 1. B. 1. (et 3.) Μηδὲ
Par. S. „Separatim scribendae voces, quum requiratur non-vero.
Μηδὲ foret neque. d) γέ] „με 3011.

Men. Nequaquam. Nam
Icarus, cujus pennae cera
aptae erant, cum primum
illa ad solem liquefacta esset,
defluentibus pennis non po-
tuit non decidere: at nostrae
cerae cera fuerunt alae.

Sod. Quid ais? jam enim
nescio quomodo sensim me
ad veritatem narrationis per-
ducis.

Men. Sic fere. Aquilam
cepi bene magnam, et vul-
torem de robustis illis: ho-
ram alis abscissis... sed po-
tius totum ab initio inde

consilium; si tibi otium est,
persequar.

Sod. Omnino vero. Su-
spensus enim sum expecta-
tione narrationis tuae, et
fini auditionis inhio. No-
vero, per ego te Philium
Jovem obsecro, me contem-
nas, ab initio tuae narra-
tionis auribus quasi suspen-
sum.

Men. Audi ergo: nec
enim lepidum est spectacu-
lum, hiantem amictum desti-
tuere, eumque suspensum,
ut tu ais, auribus. Ego enim

- p. 755. τὰ κατὰ τὸν βίον, γαλαῖα, καὶ ταπεινὰ, καὶ ἀρεβὰτα τοῦ ἀνθρώπου πάντα εὗρισκον, πλούτους λίγα, καὶ ἀρχαί, καὶ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταύτης σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων e) ἐπελαβὼν ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν f) ἐπιστροφῆναι.
- p. 756. καὶ μοι ἐνταῦθα πολλὴν τινα κρατεῖ τὴν ἀπορίαν πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐτὸς ὁ ὑπὲρ τῶν σοφῶν κλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὐρεῖν οὐθ' ὅπως ἐγίνετο, οὔτε τὸν δημιουργόν, οὔτε ἀρχὴν, οὐθ' ὃ, πρὶ τοῦ τέλος εἶσιν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν, πόλιν μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμεν, τοὺς τε γὰρ ἀστέρας ἐώρων ὥς ἔνχε τοῦ οὐρανοῦ διερχόμενους, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποιεῖ ἢ ἄρα ἐπὶ θοῦν εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἄτοπα μὲν, καὶ παντελῶς παράδοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἰδοκίμαζον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαίξασα, καὶ βροντὴ καταρραγείσα, καὶ ὑέτος, ἢ χιῶν, ἢ χάλασα κατενεχθείσα, καὶ ταῦτα δυσεί-
5 καστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν. Οὐκοῦν ἐπέδῃητο οὗτο

e) σπουδαίων] χυδαίων conj. Guyet. frustra. f) ἀναβλέπειν] „ἀποβλέπειν] ἀναβλέπειν Pl. Vulgatum servat P.“ A. omnes Edd. vett. tuerentur ἀναβλέπειν. idque non dubitavi restituere.

cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, et humilia, et infirma, humilia omnia deprehendissem, divitias dico, et imperia, et potestates: contemptis illis, (qui studium circa ista ob stare putarem, ne rebus studio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, et ad ipsum hoc universum inspicere, tentabam. Et hic mihi multam dubitationem objecit primo quidam ipse hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram, quomodo exstitis-

set, neque opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem multo magis etiam cogebam dubitare. Stellae enim videbantur forte fortuna per caelum sparsas, et Solem ipsam quid tandem esset, capiebam cognoscere. Praesertim vix Lunae natura mihi admirabilis, et omnino a sententiis meis aliis remota videbatur ob multiplicem illius figurarum diversitatem, occultam quandam causam habere putabam. Verum etiam fu-
gu-

διέκρινεν, ὁρῶντα εἶναι ὑπελάμβανεν παρὰ τῶν φιλοσόφων p. 756.
 τῶν τῶντα ἔκαστα ἐκμαθεῖν. ἤμην γὰρ ἐκείνου πᾶσιν
 γε εἶναι ἐν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν, οὐκ δὲ τοὺς ἀρίστους
 ἐπιδεικνύμενος αὐτῶν, ὡς ἐνὶ τακτικῇ, προσώπου τε
 σκυθρωπότητι, καὶ χροῖας, ὠχρότητι, καὶ γενείου βαθυύτητι,
 (μᾶλα γὰρ ὑπαγέροι τινές, καὶ οὐρανογνώμονες οἱ ἄνδρες
 αὐτίκα με κατεφάνησαν) τοῦτοις ἐγχερίσας ἐμαυτὸν, καὶ
 συχνὸν ἀργύρεον, τὸ μὲν αἰνῶσθαι ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ
 ἑαυτῷ ἀπαδώσειν ἐπὶ κεφαλῇ τῆς σοφίας δομολογησά- p. 757.
 μένος, ἤϊον μετὰρολέσσης τε διδρασκεσθαι, καὶ τὴν τῶν
 ὅλων διακώσμησιν καταμαθεῖν g). οἱ δὲ κοροῦντες ἄρα ἐδεί-
 χαν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ
 ὡς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλλον h), ἀρχάς τινας, καὶ
 τέλη i), καὶ ἀτόμους, καὶ κενά, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ
 τὰ τοιαῦτα ὀσημεῖραι μου καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἐμοὶ
 γούν*) ἐδάμει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος θατέρω λό-

g) καταμαθεῖν] „μαθεῖν Fl.“ h) ἐνέβαλλον] Imperfectum
 restituere placebat e B. 1. et 3. quam in cett. legatur ἐνέβαλον.
 i) καὶ τέλη] „non habet Fl.“ *) ἐμοὶ γούν] Sic correxit
 Fritsch, vulgatum ἔμοιγ' οὖν.

illud impetu per omnia ruens,
 et prorumpens tonitru, et
 pluvia, aut nix, aut grande
 delabens; haec quoque omnia
 vel conjectura, vel signis
 erant mihi impervestigabilia.
 Ita igitur animo affectus cum
 essem, optimum factu judi-
 cabam, de philosophis hisce
 discere singula. Putabam
 enim, illos certe, quidquid
 verum est, posse dicere. Si
 ergo delectis illorum optimis,
 quantum colligere licebat e
 vultus tristitia, et colore
 pallido, et menti hissutie,
 valde enim altiloqui et caeli
 consulti homines statim mihi
 videbantur: his ergo me cum

commissem, magna vi pe-
 cuniae partim e vestigio re-
 praesentata, partim in futu-
 rum pro summa et fastigio
 sapientiae promissa, postu-
 labam doceri, quomodo de
 sublimitate rerum disputan-
 dum esset, et ornatum hujus
 universi ediscere. At illi,
 tantum aberat, ut veteri illa
 me ignorantia liberarent, ut
 in multo etiam majores me
 dubitationes conjicerent,
 principia quaedam, et fines,
 et atomos, et inania, et ma-
 terias, et formas, et talia
 quotidie mihi offundentes.
 Quod autem omnium mihi
 videbatur difficillimum, illud

p. 757. γόντες ἀνέλεον θόνον, ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ πύκναισιν, ὅπως περὶ τοῦ αὐτοῦ τε μετ' ἑαυτῶν, καὶ πρὸς τὸν αὐτοῦ κ) ἰσχυρὸν ἐκαστὸς ὑπάρχων ἐκτρέφεται. *ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ* πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ τοῦ αὐτοῦ περὶ τῶν αὐτῶν ἑδωκέναι.

6 *MEN*: καὶ μὴν, ὡς εἶπατε, γελῶν, αἰνέσας ἐγὼ τε ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν αὐτῶν τοῖς λόγοις περὶ τοῦ γίγναι οἷ γε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηότες, καὶ μετὰ τῶν ἡσυχαιῶν ἐρχομένων ἡμῶν ἐκτρέφοντες, ἀλλ' οὐδ' ὀφείτερον τοῦ πηλίου δειδοσκότες, εἶτα δὲ ὅπως γήρας, ἢ αἰγῆς ἀμβλωττοῦντες, ὅπως ὁρανοῦ τε πέριτα θυοῦν ἐφύσκη, καὶ τὸν ἥλιον περιμέτρον, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν αἰθήνην ἐπεστέουσι, καὶ ὥσπερ αὐτῶν ἀστέρων κατασπρόντες, μεγάθυ τε αὐτῶν καὶ ὄχηματα διέβησαν, καὶ πολλὰς, καὶ τόχας, μηδὲ ἑπὶ σοὶ στάδιοι m). *Μεγαρόθεν Ἀθήναξ* εἰσιν ἀκρι-

p. 758. βῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μετὰ τῆς αἰθήνης καὶ τοῦ ἡλίου

k) αὐτοῦ] „αὐτοῦ Edd. priores, cum tamen mox recte πρὸς αὐτῶν.“ Excepta, tamen B. 3. ubi πρὸς αὐτοῦ. l) χαμαὶ] ἀστροφῶν addit 2955. e Schellio, vel ex *Homero* 1929. Pro *ἐρχομένων* autem *ἐπομένων* maluit Gesner. sine idonea causa. m) ὅπως σοὶ στάδιοι.] „Nil variant Edd.“

erat, quod, cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed pugnantia omnia et sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, et ad suum quisque rationem tentabant traducere.

Sod. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter se dissederint, nec eadem de iisdem rebus scerunt.

Men. Quintu ridebis, *Sodalis*, si audias superbiam illorum, et prodigiosam in disputando audaciam: qui

et nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alieno cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia (inertia) caecitantes, tamen et cæli se finis pervidere dicerent, et Solis circuitum

metirentur, et per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: et, tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum et formas enarrarent: qui-

que, cum saepe fortasse, neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accedente hostent, interjecta inter Lunam et Solem regio quot sit ul-

ἡμεῖς ὡς ἔσται· αἱ γὰρ παρακαταθήκαι αὐτῶν ἔσται· p. 758.
 αἱρεῖται ὑμῶν, καὶ θαλάττης θύῃ· καὶ γῆς περιόχους ἀνα-
 μετροῦντες, εἰς δὲ κύκλους καταμεράφακται, καὶ ἐπὶ ὧν αὐ-
 τὰ ἐστὶν ἀργύριον διασχηματίζονται, καὶ ἀφαιρούσιν ἐκ τῆς πα-
 ρακαταθήκης τοῦ οὐρανοῦ· δὴ ἔστιν αὐτὸν ἐπιμετροῦντος· 7
 καὶ ἐκείνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, καὶ περικελευσθέν-
 τας· καὶ περὶ πάντων αὐτῶν ἀγγέλων λέγοντας, καὶ οἷς
 ἀφαιρούσιν, ἀφαιρεῖσθαι, καὶ ὑπερβαλεῖν αὐτὰς τῇ
 μεθόριαν τοῦ ἄλλου, ὑπερβαλὼν ἀπολημπάνειν, μετανοή-
 σαι καὶ μετάνοιαν ποιῶν· μέντοι αἱρεῖται τὸν ἥλιον, καὶ ἀφαιρεῖται δὲ
 τὴν μετῆν, ὑδατοπατεῖν δὲ τοὺς ἀστῆρας, τοῦ ἡλίου· κα-
 θάρσει· ἡμεῖς γὰρ τὴν ἀμύδα ἐν τῇ θαλάττῃ· ἀνα-
 μετροῦντες, καὶ ὡς αὐτῶν αὐτοῖς τὸ ποτὸν εἴς ἡμᾶς· 8
 διακείμενον· τὴν γὰρ ἀνακτιώμεθα, ἀπόση τῶν λόγων, ὡς ἂν
 καταμετρήσῃ, καὶ ἀφαιρεῖται πρὸς Διὸς, εἰ δὲ γὰρ ὡς αὐτῶν ἐστὶ

n) ὁ πόσων εἴη] ὁ πόσων ἂν εἴη conj. *Bel.* aut ὁ πόσων ἔσται. In *Cod. 1264* inter ὁ πόσων et εἴη spatiosum est vacuum, quod *Belinus* putavit priori illi conjecturae suae favere. o) αὐτὸν ἐπιμέτροοντες] „ἀναμετροοντες *Fl.* omisso αὐτόν. „Vulgatum est in *P.* p) τοῦ ἡλίου] „καὶ τ. ἡλ.] Abest melius καὶ a *Fl.* Abest et a *Cod. 1255*. unde, monente *Belino* ex praecedente *Dip.* Ed. omisit *Schm.* nec non *Fritsch.* q) θαλάττης] Sic *Cod. 1255*. et *Schm.* pro vulg. θαλάσσης, ut supra c. 6. *) ἐξ ἰσού] „ἐξῆς] ἐξ ἰσού *Fl.* Vulgatum servat *Fl.* Cuius *L.* facit 1255. probante *Belino*. Etiam *Fritschillus* recepit praestantiorum lectionem. r) κατὰ πρῶτον] „κατὰ πρῶτον 1255.

marum, audent dicere: aërisque altitudines, et profunditates maris, et terrae circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, et triangula super quadratis formantes, et sphaeras quasdam varias, caelum nempe, et ipsum intermetientes. Deinde vero illud etiam quis negat impudens et omnino inflatum? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro conjectura proferant, sed ultra modum confidunt, nec ullam aliam excessus, facultatem relinquunt, ac tantum non dejerant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, eum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, et omnibus ex aequo potum dispenseret. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Jovem saepe rogo, utrum vicini- nae sint hae sententiae, et non plurimum inter se dissi-

p. 758. τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνπολυ α) διατεκνόντα, πρῶτα μὲν γὰρ

p. 759. αὐτοῖς ἢ περὶ τοῦ κόσμου γινώμη δ) διάφορος, εἴ γε τοῖς
 μὲν ἀγέννητος μ) τε, καὶ ἀνάλειθρος εἶναι δοκεῖ, οἱ δὲ καὶ
 τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν πρῶτον δι-
 πλῆν ἐτόλμησαν, οὗς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν παντα
 τεχνίτην τῶν ὁλῶν ἐφασκάντας, οὐ προστεθέντας δὲ οὐκ
 ᾄδον ἦσαν, οὔτε ὅπου ἔσταις, ἔκαστα ἐγεγασκάντο, καὶ τὰς
 πρὸ μὲ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ
 τόπον ἐπινοοῖν κ).

ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινας, ᾧ Μένεακα, τολμητὰς καὶ θαν-
 ματοποιοὺς ἄνδρας λέγει.

MEN. Τί δ', εἰ φιλούστας, ᾧ θαυμάσαι, περὶ τῶν ἰδῶν,
 καὶ ἁσσωμάτων, ᾧ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πῦρος
 τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὐ καὶ αὕτη νεανική αὐ-
 τοῖς ἢ μάχη, τοῖς μὲν τέλει γ) τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς
 δὲ ἀτελὲς τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ

α) πάνπολυ] „πάνν πολὺ] Sic Edd. excepta J. quae παννπολὺ.
 Unde πάνπολυ facit Sol. πανπολὺ marg. A. 1.“ Sic etiam 2955.
Bel. Schm. Sed rectius scribitur retracto accentu πάνπολυ, ut
 mox πανπόλλους, πάνπολλα *Hermot.* c. 61 ipsum πάνπολυ infra
 c. 11. *Hermot.* c. 5. *Alex.* 4. etc. Sic etiam *Fritzsche.* 1) γνώ-
 μη] γνῶσις 2955. u) ἀγέννητος] „Beue sic *Fl. Par.* II. etc.
Agénthos J.“ nec non B. 3. x) ἐπινοοῖν] ἐννοεῖν 2955.
 γ) τέλει] „Τέλειον L. Vulgata est in *Fl.*“ Τέλειον etiam in
 2955. temere probante *Belino.*

dentes. Primo enim illis sen-
 tentia de mundo diversa est,
 quandoquidem aliis genera-
 tionis et interitus expers esse
 videtur; alii vero opificem
 illius et modum constructio-
 nis dicere ausi sunt, quos vel
 maxime admiratus sum, qui
 Deum quidem aliquem arti-
 ficem hujus universi consti-
 tuerunt; non adjecerant au-
 tem, neque unde veniens,
 neque ubi consistens, fabri-
 catus sit omnia: cum tamen
 ante exortum hujus universi

neque tempus; neque locum
 cogitare possimus.

Sog. Audaces sane quos-
 dam et praestigiatores ho-
 mines narras.

Men. Quid vero si audias
 illos, carissime, de ideis et
 incorporeis quae disputant,
 aut illorum de fine et infinito
 sermones? Nam haec rur-
 sus vehemens illis pugna est,
 aliis fine quodam totum hoc
 circumscriptibilibus, aliis au-
 tem infinitum hoc esse pu-
 tantibus. Verum etiam, mul-

καί τινες τὰς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαινοῦντο, καὶ τῶν p. 759.
 ἢ περὶ ἐνός αὐτοῦ x) διαλεγόμενων κατεγίνεσκον. ἕτερος
 ἦ τις, οὐκ ἀρηγερός ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι
 ἔδοξε α). Περί μὲν γὰρ τῶν θεῶν, εἰ χορὴ καὶ λέγουσιν, 9
 ἰσχυροὺς μὲν αἰρεθροὺς τις ὁ θεὸς ἦν· οἱ δὲ κατὰ κυνῶν,
 καὶ γῆρας, καὶ πλατάνων ἐπαύονυντο b). καὶ οἱ μὲν τοὺς
 ἄλλους ἀπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἐνὶ μόνῃ τῇ τῶν ὅλων p. 760.
 εἰσὶν ἀπέστην· ὥστε ἡρέμῃ καὶ ἀχθῆσθαι με, τοσαύτην
 ἀπορίαν θεῶν ἀκωάοντα. οἱ δ' c) ἔμπαλιν ἐπιδαρλενόμενοι,
 πολλοὺς τε αἰτούς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὸν μὲν τινα
 πρῶτον θεὸν ἐπεκάλουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἐνε-
 μω τῆς θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν αὐτῶματόν τι καὶ ἄμορφον
 ᾔσταντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτοῦ διε-
 κοῦντο· εἴτα καὶ προθεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ
 καὶν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἦσαν τινες, οἱ d) τῆς συμπά-

x) αὐτοῦ] „restitui ex marg. A. 1. et Pell, et Gron. Αὐτῶν est
 in P. et Edd. omnibus.“ Αὐτὸν in G. Modo pro τῶν in 2955.
 est τούτων. a) ἐδίδασκε] „ἐδόξαζε] ἐδίδου Fl. quod melius
 puto.“ Melius erat Imperfectum, quod servavit 2955. b) ἐπαύ-
 ονυντο] Correxī vitium omnium Edd. ἐπαύονυντο. Excipiam
 tamen nunc Ed, Fritsch. c) οἱ δ'] Vitiose οἷδ' A. 1. 2.
 Reitz, Bip. Schm. Gehr. nec multo melius οἱ δ' B. 1. 3. et
 Wolf. Recte Fritsch. d) οἱ] „Sic ex L. et B. 2. (et 3.) dedi.
 Oī Edd. cert. Oī Fl.“

tos quosdam esse mundos, pronunciabant, et eos, qui tanquam de uno disputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem universorum esse, docebat. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, et anseres, et platanos deie-
 rabant. Et alii quidem, reliquis Diis omnibus exactis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum

tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, et multos pronuncia-
 bant, et, divisis provinciis, unum quendam primum Deorum vocabant, aliis secun-
 dum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam et forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogita-
 bant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam, qui omni illos

p. 760. σῆς ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφαιρῶντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰδόμεν ἀπο-
λύειν τῶν λειτουργιῶν τοὺς παρηγηκότας ε). οὐδὲν γὰρ ὅτε
μὴ τοῖς κωμικοῖς δαρυφορήμασιν τοῖς αὐτοῖς εἰσάγου-
σιν. ἐνιοὶ δέ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, αὐδὲ τὴν ἀρχὴν

p. 761. εἶναι θεοὺς τινὰς ἐπίστατον, ἀλλ' ἀδίσποτον καὶ ἀνηγεμό-

10 κευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελὺμπατον. Τοιγάρτοι ταῦτα
ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑπερβρέμεταις τε καὶ
ῥυκενέοις f) ἀνδράσιν. οὐ μὴν εἶχον γε ἅπῃ τῶν λόγων
τροπόμενος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὔροιμι, καὶ ὑπὸ θατέρου
μῆδαμῃ περιτρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἀπα-
χνῶς ἐπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἂν ὤρμησα g) πιστεύειν

Hom. τῶν αὐτῶν, [ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρκεν.] ἐφ' οἷς ἅπασιν
Odys. ἀμνηστῶν, ἐπὶ γῆς μὲν ἀκαύσεσθαι τι περὶ τούτων ἀληθείς,
IX, 302. ἀπερίγνωστον· μίαν δὲ τῆς συμπτώσεως ἀπορίας ἀπαλλαγὴν

ἄμην ἐσσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς πῶς, ἀνέλθοιμι εἰς h)
τὸν οὐρανόν. τούτου δέ μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα

p. 762. μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἰσωπος, αἰτοῖς καὶ
πανθάρτοις, ἐνίοτε καὶ καμήλοισι i) βάσιμον ἀπαφαίναν τὸν

e) παρηγηκότας] „παρηγοκότας male Schol.“ f) ῥυκενέοις]
„Sic J. Fr. Fl. Par. II. 1. B. 1. (et 3.) S. Ald. (1, et 2.)“
g) ἂν ὤρμησα] Sic 2955. (male, ait Bel.) pro vulg. ὠρμη-
σα. Correxerat et Fritzsche. h) εἰς] Is 2955. Schm. i) ἐνίοτε
καὶ καμήλοισι] Vulgo post ἐνίοτε comma positum transpo-
sui post πανθάρτοις. Vid. Adnot.

cura solverent, uti nos sole-
mus seniores liberare mini-
steriis. Nulla enim in re
non comicis satellitiis simi-
les illos introducant. Alii,
haec omnia supergressi, nec
esse omnino Deos credebant,
sed, sine domino, sine duce
ferri mundum, patiebantur.
Haec igitur audiens, fidem
negare non audebam altifre-
mis et bene barbatis viris;
nec tamen habebam, ad quam
partem disputationum con-
versus aliquid reprehensione
vacuum reperirem, et ah alie

nuquam eversum. Itaque
plane Homericum illud usu
mihi venit. Nam saepe qui-
dem impetus me capiebat,
ut uni illorum crederem,
prohibebat at impetus alter.
Propter quae omnia expers
consilii, in terra auditurum
me de hisce rebus verum,
desperabam. Unam autem
dubitationis liberationem pu-
tabam futuram, si ipse vo-
lucris quacunque ratione
factus in caelum ascende-
rem. Huius autem rei mihi
spem praebebat maxime qui-

οὐρανόν. αὐτόν μὲν οὖν πτεροφυῆσαι ποτε οὐδὲ μὲν μηχανῇ p. 762.
 δυνατόν εἶναι μοι καταφαίνεται. εἰ δὲ γυπὸς ἡ αἰετοῦ περι-
 θίμην πτερὰ, (ταῦτα γὰρ μόνον διαρκέσαι πρὸς μέγεθος k)
 ἄνθρωπινου σώματος) τάχα ἂν μοι τὴν πείραν προχωρή-
 σαι. καὶ θῆ συλλαβὼν τὰ ὄρνια, θατέρου μὲν τὴν δεξιὰν
 κτέρυν, τοῦ γυπὸς δὲ τὴν ἐξέραν ἀπείτεμον εὖ μάλα. εἴτα
 διαδήσας, καὶ κατὰ τοὺς ὄμους τελαμῶσι καρτέροισι ἀρμο-
 σάμενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροισι λαβὰς τινὰς ταῖς
 χερσὶ παρασκευάσας, ἐπιθώμην ἑμυτιοῦ τοπρώτον l) ἀνα-
 πηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑπήρετων m), καὶ ὥς περ οἱ χῆνες
 εἰς χαμῶν πετῶς ἐπαιρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς
 πτήσεως. ἔπειθ' ὁ ὑπήκουέ μοι τὸ πρῶγμα, τολμηρότερον
 ἦν τῆς κίττας ἡπτόμην· καὶ ἀελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, p. 763.
 ἄγῃκα ἑμὲν τὸν κατὰ τοῦ κρημνοῦ φέρον ἐς αὐτὸ τὸ θέα-
 τρον. Ὡς δὲ ὠκυπτόνως κατεπτόμην n), ὑψηλὰ ο) ἦδη καὶ 11
 μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάριονθος ἢ ἀπὸ Τμη-
 τικῆς οὐραίας.

k) διαρκέσαι πρὸς μέγεθος] „Ita etiam esse in P. et FL
 notat Solan. Sed διαρκέσαι invenio in marg. A. 1.“ διαρκῆσαι
 2955. pravé Cf. ἀρκέσαι Harmop. c. 3. διαρκῆς. De Luct.
 c. 24. etc. l) τοπρώτον] Sic A. 1. et 2. ut alibi, e. g.
 Alex. 4. Pro Imagg. 14. Vulgo distinctim τὸ πρῶτον. m) ὑπὲρ
 ἑταῶν] „An ὑπερέτων; Pell.“ n) κατεπτόμην] „κατε-
 πτόμην B. 1.“ et 3. Vid. Adnot. o) ὑψηλὰ] „deest in FL.“

dem cupiditas, tum vero et
 fabularum auctor Aesopus,
 qui aquilis et scarabaeis, quin
 camelis aliquando, viam in
 caelum apernit. Atque ut
 ipsi mihi nascerentur alae,
 id quidem nulla ratione fieri
 posse apparebat: si vero
 vulturis aut aquilae mihi ap-
 plicarem alas, has enim so-
 las sufficere ad humani cor-
 poris magnitudinem, forte
 successurum mihi experi-
 mentum. Comprehensis er-
 go avibus, alterius dextram
 alam, vulturis autem alteram

curiose amputavi. Tum re-
 vinctas cum circa humeros
 loris validis aptassem, et ubi
 extremae pennae sunt, ansas
 quasdam parassem manibus;
 ipse me primum experiebar,
 exsultans et subserviens ma-
 nibus, tollens me, anserum
 instar, de humo paullulum,
 et cum volatu extremis etiam
 digitis progrediens. Cum
 vero obediret mihi negotium,
 jam audacius tentabam expe-
 rimenta, atque conscensa
 arce inde me per praeceps
 in theatrum ipsius demisi.

p. 763. τοῦ, μέχρι Τρανείας ἐπιτόμην, εἴτ' ἐκείθεν ἐπὶ τὸν Ἀκρο-
κόρινθον ἄνω p)· εἴτα ὑπὲρ Φοκῆς καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρι
πρὸς τὸν Ταύγετον. ἤδη δ' οὖν q) μοι τοῦ τολμήματος
μεμελετημένου r), τέλειός τε καὶ ὑσιπύτης γενόμενος, οὐκ
εἴτε τὰ νεοτεῶν ἐφρόνουν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμπόν ἀναβὰς,
καὶ ὡς ἐνὴν μάλιστα κούφως ἐπισιτισάμενος, ταλοῖπόν s)
εἵπουν· εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγίων ὑπὸ
τοῦ βάθους, μετὰ δέ, ἔφερον καὶ τοῦτο εὐμάρως. ἐπεὶ δὲ
κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγγόνειν t), πᾶμπολυ τῶν

p. 764. νεφῶν ἀποσπᾶσας, ἡσθόμην κάμνοντος ἑμαυτοῦ, καὶ μάλι-
στα κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τὴν γυπίνην. προσελάσας
οὖν, καὶ καθεζόμενος ἐπ' αὐτῆς, διανεπανόμην, ἐς τὴν γῆν
ἄνωθεν ἀποβλέπων· καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς ἐκεί-

Iliad. νος, ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἵπποπόλων u) Θρηκῶν καθορώμενος,
XIII, 4. ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν μετ' ὀλίγον δέ x), εἰ δοξεί μοι, τὴν

p) ἄνω] ἄν Fl. q) δ' οὖν] „οὖν Fl. Vulgata ceterarum firmat
P.“ Cum Fl. facit 3011. probante Bel. r) μεμελετημένου]
ἐμεμελετημένου 2955. s) τολοῖπόν] Sic A. 1. 2. ut Hermot.
c. 57. et alibi, pro vnlg. τὸ λοιπόν. t) ἐγγόνειν] ἐγγόμενον
2953. quod probat Bel. habens pro Imperfecto, narrationi scilicet
magis congruente. u) ἵπποπόλων] „ἵπποπόλων Edd.
priorae, male.“ x) μετ' ὀλίγον δέ] καὶ μετ' ὀλίγον 2955.

Cumque sine periculo devo-
lassem, alta jam et sublimia
sapiebam, solvensque a Par-
nethe vel Hymetto, Gera-
neam usque volabam, atque
hinc deinde ad summam Co-
rinthi arcem: deinde supra
Pholoën et Erymanthum, us-
que ad Taygetum. Jam igitur
meditatus audax facinus,
cum perfectus essem et alti-
volus, non amplius quæ
pullorum sunt cogito, sed
conscenso Olympo, viatico
adsumto, quam poterat fieri
levissimo, caeternum recta
versus caelum tendo, primo

quidem vertigine mihi ob
profunditatem oboriente,
deinde autem id ipsum quo-
que fero facilius. Cum vero
ad ipsam jam Lunam delatus
essem, multum relictis a
tergo nubibus, fatigatum me
sensi, et maxime ala sini-
stra, vulturina. Appulsus
ergo ibi assedi, interquie-
scens et in terram de supe-
riori loco despiciens, et, ut
Homericus ille Jupiter, jam
equestrium Thraciam terram
adspiciens, jam Mysorum,
paullo post autem, si vide-
retur mihi, Graeciam, Per-

Ἑλλάδα, τὴν Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. εἰς ὧν ἀπάντων p. 764. ποιήτης τινὸς ἡδονῆς ἐνεπιμπλάμην γ).

ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα, λόγοις ἂν, ὦ Μένιππε, ἵνα μὴ καθ' ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοὶ καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἐστιάσῃται, καὶ τοῦτο εἰδῶμεν z). ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματος τε πέρι γῆς a) καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἐπισκοποῦντε κατεφάνετο.

ΜΕΝ. Καὶ ὁρῶν γάρ, ὦ ἑταῖρε, εἰκάζεις b). δόσεις ὡς οἷόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην τῷ λόγῳ c), συναποδή- p. 765. μαι τε καὶ συνεπισκόπεις τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διώθεσιν. 12 Καὶ πρῶτόν γε μοι πάνν μικρὰν δόκει d) τινὰ τὴν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν. ὥστε ἐγὼ ἄφνω κατακύβας ἐπὶ πολὺ ἡπόρου, ποῦ εἴη e) τὰ τηλικαῖτα

γ) ἐνεπιμπλάμην] Sic Schm. pro vulg. ἀνεν. e codd. 2955. et 3011. probante Bel. et sequente Fritzsche. z) τοῦτο εἰδῶμεν] „τοῦτ' ἰδῶμεν O.“ a) σχήματος τε πέρι γῆς] Sic, monente Bel. unice recte Schm. et Fritzsche. ex Ox. 2 55. et 3011. pro vulg. σχήματος πέρι γῆς τε. Fl. σχ. τε πέρι γῆς τε. b) εἰκάζεις] „εἰκάζει O.“ c) τῷ λόγῳ] Ineptè vulgo post σελήνην interpungebatur. Aptior longe commatū locus erat post λόγῳ, ut jam cogites eam sententiam, quam bene dedit Gesnerus. d) δόκει] „Et sic legere Fl. notat Solanus. Sed et habent J. Par. H. etc.“ εἰδοῦν frustra B. 3. et 4. convenienter cum Brasmi versione. e) ποῦ εἴη] ποῦ ἂν εἴη. jubet Bel.

aidem, et Indiam: e quibus omnibus varia quadam voluntate perfundebar.

Sod. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat; sed si quid etiam qbiter tibi observatum sit, illud quoque sciamus. Neo enim pauca me audieturum exspecto equidem, de figura terræ, omnibusque, quæ in illa sunt, qualia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint.

Men. Recte, istuc, Sodalis, conjicis. Itaque, quatenus fieri potest, escendens in Lunam cogitatione mecum peregrinare, et universam eorum, quæ in terra sunt, positionem considera. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, et ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Colos-

ὄρη, καὶ ἡ ἐσφαμένη θάλασσα. καὶ εἰ γὰρ μὴ τὸν Ῥόδιον) p. 765. Κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ θαλάρᾳ πύργον, εὐ-
 ῖσθι, πασιθεῖς ἂν με ἡ γῆ δαίλοιτο. εὖν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ
 ὄντα καὶ ὑπερανιστηκότα, καὶ ὁ Ὀκεανὸς ἡρέμα πρὸς τὸν
 ἥλιον ἀποστ(ιβων)g), διεσήμεναι μοι γῆν εἶναι τὸ ἐκείμηνον.
 ἐπεὶ δὲ ἀπαξ τὴν ὄψιν εἰς τὸ ἀνταλὸς ἀπηρησάμην, ἅπας ὁ
 τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι ἦ) κατεφαίνετο, οὐ κατὰ εἶδη
 μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλείοντες, οἱ
 πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες. οἱ διακρίμμενοι, τὰ γύναια,
 p. 766. τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἀπλῶς, [ὀπύσσει δ) τρίφει ζείδωρος
 Parod. ἄρουρα.]
 Od. IX, 357.c.a. *ΕΤΑΙΡ*. Παντελῶς ἀπίθανα φῆς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς
 ὑπεναντία. ὅς γάρ ἄρτιος, ὃ Μένιππε, τὴν γῆν ἐζήτεις ὑπὸ
 τοῦ μεταξὺ διαστήματος εἰς βραχὺ συνεσιαιμένην, καὶ εἰ
 γὰρ μὴ k) ὁ Κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι ψήθης l)
 ὄρῃν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος,

1) τὰν Ῥόδιον] „τὴν Ῥόδιον O. Nil mutant Edd.“ praeter
 B. 1. et 3. ubi τὸν Ῥόδιον. Ceterum Schol. videtur legisse τὸν
 Ῥόδιον, quemadmodum et Quem. Hist. Conscr. c. 23. pro
 τοῦ Ῥόδιον Κολοσσὸν duo Codd. habent τοῦ Ῥόδιον K. et
 similiter Vcr. Hist. I, 18. g) ἀποστ(ιβων) Sic O. et marg.
 A. 1. pro vulg. ὑποστ. cf. Diell. Mar. XIV, 2. Etiam Fritsch.
 recessit a vulg. h) μοι] „deest in O.“ i) ὀπύσσει] Sic B.
 1. 3. pro καλῶς ὀπύσσει. k) καὶ εἰ γὰρ μὴ] καὶ εἰ γὰρ καὶ μὴ 2955.
 l) ψήθης] „ψήθεις O.“

sum vidissem, et illam ad
 Pharum turrim, plane me,
 bene noris, tellus effugisset.
 Jam vero illa excelsa et emi-
 nentia, et placide refulgens
 ad Solem Oceanus, terram
 esse, quod videretur, mihi
 indicarunt. Cum vero se-
 mel visum intentum fixis-
 sem, tota jam hominum vita
 mihi apparuit, non pergen-
 tes modo et urbes, sed ipsi
 distincte, qui navigarent,
 qui praelium committerent,
 qui colerent agrum, qui

causas agerent, tum mulier-
 eulao, animalia, et simpli-
 citer quae tellus alma nutrit
 omnia.

Sed Omnino improbabili-
 lia sunt, quae dicis, et sibi
 invicem contraria. Qui enim
 modo Terram, Menippe,
 quae rebas ab interjecto spa-
 tio in parvitatem contra-
 ctam, et nisi Colossus eam
 tibi indicasset, forte aliud
 videre tibi visus esset: quo-
 modo nunc, tanquam Lyn-
 ceus aliquis factus subito,

ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ p. 766.
θηρία, μικροῦ δὲν, τὰς τῶν ἐμπέδων νεοττίας n);

MEN. Εὖ με*) ὑπέμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰπεῖν, 13
τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώ-
ρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἶός τε ἦν καθορᾶν
ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι ἐφικνουμένης n),
πάνυ μ' ἥνια τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρέιχε τὴν ἀπορίαν.
κατηφεῖ δὲ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμένῳ, ἐφίστα-
ται κατόπιν ὁ σοφὸς ο) Ἐμπεδοκλῆς, ἀνδρακίης τις ἰδεῖν,
καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ κατωπτημένους. ἀγῶ μὲν, ὡς εἶδον
(εἰρήσεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καὶ τινα σελιναῖον δαίμονα P. 767.
εἰσέθην ὁρᾶν. ὁ δὲ, Θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε,

Οὐτίς p) τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσκεις; *Hom.*
ὁ φυσικὸς οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς q) τοὺς *Od.*
κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνίβαλον, ὁ καπνὸς με ἀπὸ τῆς *XVI,*
Αἴνης ἀναρπάσας r), δεῦρο s) ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σε-

m) νεοττίας] „νεοττίας O.“ Accentu inepte posito νεοττίας Ed.
Reitz. ceteraeque omnes, praeter A. i. solam, quae recte νεο-
τίας, ut *Musc. Encom. c. 9. e. a.* *) Εὖ με] εὖγε *Fritsch.*
edidit, ut sane solet *Lucianus.* n) ἐφικνουμένης] „ἀφικνου-
μένης male O.“ ο) σοφός] „φυσικὸς O.“ quod praetulit
Fritsch. p) Οὐτίς] „Οὐτι male *Fl.*“ Sic et 3011. q) εἰς]
ἐς *Schm. c. 3011. et 2955.* r) ἀναρπάσας] ἀρπάσας 2955.
s) δεῦρο] δεῦρ' O.“ et hinc *Fritsch.*

quaecunque supra tellurem
sunt cognoscis, homines, ani-
malia, et parum abest, quin
culicum pulliciem?

Men. Bene facis, quod me
admones. Quod enim maxi-
me dicendum erat, illud ne-
scio quomodo praetermi-
serim. Cum enim ipsam
quidem terram visu agnosce-
rem, reliqua vero perspicere
ob profunditatem non pos-
sem, visu jam non amplius
pertingente, valde me ea res
angebat, et multam praebe-
bat sollicitudinem. Cum au-
tem demisso essem animo,

Lucian. Vol. VII.

et tantum non lacrimarer,
a tergo mihi adstat sapiens
Empedocles, carbonarius ad
speciem, et cinere oppletus,
et assatus. Ego vero cum
viderem, (dicetur enim) ali-
quantum peturbatus Luna-
rem quandam me genium
videre putabam equidem. At
ille, *Bono*, inquit, *animo esto*,
Menippe,

*Non tibi Divus ego: quid
me immortalibus aequas?
Physicus ille sum Empedo-
cles. Cum enim in crateras
ipse me dejecissem, vapor
me de Aetna correptum huc*

B

- P. 767. λήνη κατοικῶν αἰροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτουμαι δρόσον.
 ἤκω τοίνυν σε ἀπολύσω τῆς παρούσης ἀπορίας. ἀντὶ γὰρ
 σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ γῆς ὄραν.
 εὖγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδόκλεις, καπειδὸν
 τάχιστα καταπτωμαι ε) πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι
 σπένδειν τέ τοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης υ), κἄν x) ταῖς νομη-
 νίαις πρὸς τὴν σελήνην τρεῖς ἔγχανων προσεύχεσθαι. ἀλλὰ,
 μὰ τὸν Ἐνδυμῖωνα, ἦδ' ὅς, οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφί-
 γμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυχὴν, ἰδὼν σε λελυπημένον.
 14 αἰτὰρ οἶσθα ὃ, τι δράσας, Ὀξυδερκὴς γενήσῃ; Μὰ Δι' γ),
 ἦν δ' ἐγὼ, ἦν μὴ σύ μοι τὴν ἀχλὺν πως ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν
 P. 768. ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ λημῶν οὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐ-
 Hom. ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ λημῶν οὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐ-
 II. V, δέν γε z), ἦδ' ὅς, ἐμοῦ δεήσει α). τὸ γὰρ Ὀξυδερκὴς αὐτὸς
 127. ἦδη γῆθεν ἦκεις ἔχων τί οὖν b) τοῦτό ἐστιν; οὐ γὰρ οἶδ',
 ἐφην. οὐκ οἶσθα, ἦδ' ὅς, αἵ τοι c) τὴν πτέρυγα τὴν δεξιάν

1) καταπτωμαι] „καταπτῶμαι.“ Sic Fl. H. Par. Κατᾰπτῶμαι J. et P. Vid. Adnot. u) καπνοδόχης] καπνοδόχης Thölm. Mag. Vid. Adnot. x) κἄν] Sic Schm. et Fritzsch. cum A. 1. et 2. In cett. solenni errore κἄν. γ) Μὰ Δι'] Οὐ μὰ Δι' mallet Guyet. At vid. Adnot. z) γε] „σε Q.“ et 3011. a) δεήσει] Sic pro vulg. δεήσει Schm. e Fl. et 3011. probante Belino, qui tamen δεήσει Attice dictam putat pro δεήσει. b) τί οὖν] τί δ' οὖν 2955. Bel. Schm. c) αἵ τοι] „αἵ τοι Q.“ Sic et in sqq. et secutus Schmiederus.

appulit. Et jam in Luna
 habito multum incedens per
 aëra, et rore pascor. Venio
 igitur exsoluturus te prae-
 senti solitudine. Angit
 enim te, puto, et torquet,
 quod non distincte, quas in
 terra fiunt, vides. Bene sane
 facis, inquam, optime Em-
 pedocles, et cum primum in
 Graeciam iterum devolavero,
 memor ero, ut libem tibi in
 fumario, et noviluniis ad
 Lunam ter hians te adorem.
 Verum ita me Endymion,
 inquit, non huc veni merce-

dis caussa. Sed animo com-
 motus sum, cum te tristem
 viderem. Verum scin', quo
 facto acutum visum nancisci
 possis? Non equidem, per
 Jovem, inquam, nisi tu mi-
 hi caliginem quodammodo
 abstergas ab oculis: nunc
 enim lippire non mediocriter
 mihi videor. Quin tu, in-
 quit, nihil mea opera indi-
 gebis, qui acumen illud ipse
 jam de terra allatum habes.
 Quid igitur hoc est? neque
 enim novi, inquam. An
 nescis, inquit, te dextram

πικρὸς; καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. τί δ' οὖν d) πτέρυγι p. 768.
 καὶ ὀφθαλμῶ κοινόν ἐστιν; ὅτι, ἡδ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλ-
 λων (αἰών ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατος e), ὥστε μόνος ἀντίον
 ἔδορξε f) τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτο g) ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ
 πρὸς αἰετός, ἦν h) ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας i)
 (ἡττῇ k). φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καὶ μὲν ἡδὴ μεταμέλει,
 ἐν δὲ αἰὶν ἀνίων οὐχὶ τῷ ὀφθαλμῷ l) τοῦ αἰετοῦ m) ἐνεθέ-
 ρην, τοὺς ἐμούς ἐξελών, ὡς νῦν γε n) ἡμιτελὴς ἀφίγμαι, καὶ
 ὡς πάντα βασιλικῶς ἐνεσκεύασμένος o)· ἀλλ' ἔστικα τοῖς νό-
 θοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκτοις· καὶ μὴν παρὰ *) σοὶ, ἡδ'
 ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασιλικόν p).
 ἦν γὰρ ἐθελήσης, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπισχὼν τοῦ γυπὸς τὴν
 πτέρυγα, θατέρω μόνῃ πτερύξασθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυ- p. 769.
 γος, τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυτερῆς ἔσῃ· τὸν γὰρ q) ἕτερον,
 οὐδέμια μὴχανῇ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον δεδορκεῖναι, τῆς μερίδος

d) τί δ' οὖν] Sie O. probante Reitz, et 1955. quem secutus
 Schm. nec non Fritzsche. pro vulg. τί οὖν. e) ὀξυωπέστα-
 τος] „ὀξυωπέστερος O.“ Secutus Schm. ὀξυωπέστατος vitiose
 1955. et in marg. ὀξυτερῆστατος glossema, ait Bel. f) ἀντίον
 δέδορξε]. „ἀντιδέδορξε O.“ g) τοῦτο] τοῦτο Guyet. sine
 idonea causa. h) ἦν] ἦν 1955. i) ἀκτῖνας] „ἀκτίνους male
 O.“ k) βλέπει] βλέπει 3011. l) τῷ ὀφθαλμῷ] τοῦ ὀφθαλ-
 μῶς 1955. m) αἰετοῦ] αἰετοῦ Salm. n) γε] „abest a Fl.“
 o) ἐνεσκεύασμένος] Sie O. 3011. Bel. Schm. Fritzsche. pro
 vulg. ἐσκεύασμένος. Cf. Cronos. c. 10. *) παρὰ] παρὰ Fritzsche.
 p) βασιλικόν] „βασιλέν O.“ q) γὰρ] „δέ Fl. δ' O.“

aquilae alam. alligatam ha-
 bere? Ego vero, inquam.
 Quid vero alae et oculo com-
 mune est? Quod, inquit,
 nullum visus acumine reli-
 quis animantibus praestat
 aquila: adeo ut sola contra
 solem obtineatur: et ob id
 ipsum est rex et vera germa-
 naque aquila, si nihil ni-
 tans radios intueatur. Ajunt
 illa, inquam. Et jam poe-
 tae me, quod, huc cum
 viderem, non ereptis meis
 oculis aquilinos eorum loco
 illi imposui: qui sic im-

perfectus viderim, nec regie
 per omnia instructus; sed
 similis sum spuris istis et
 abdicatis. Quin pones te
 est, inquit, statim alterum
 oculum habere regium. Si
 enim volueris surgens paul-
 lum, retenta vulturis ala,
 alteram solam movere, pro
 ratione alae dextro oculo
 acutum cernes: alter enim
 oculus fieri non potest, quin
 obtusius cernat, qui deterio-
 ris partis sit. Satis fuerit,
 inquam, et si dexter solus
 aquilinum cernat: neque

- p. 769. ὄντα τῆς χειρὸνος γ), ἄλλε ε), ἦν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μό-
 ρος ἀειῶδες βλέπει ε), οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ
 καὶ τοὺς τέκτονες, πολλὰν ἐμαρπέναι μοι δοκῶ, θάτερον
 τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ὑπευθύνοντας τὰ
 ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐπέρου ἄρα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδο-
 κλέους παρηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπακίτων, ἐς καπνὸν
 15 ἤρεμα θηλυέτο. Καπεσὶ δὲ τάχιστα ἐπιπροξάμην, αὐτίκα με-
 φῶς πάμμεγα περιέλαμψε u), καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα
 διεφαίνετο. κατακλίνας γοῦν ἐς τὴν γῆν, ἑώραν σαφῶς τὰς
 πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γινόμενα, καὶ οὐ τὰ ἐκ ὑπαί-
 θρου x) μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑώρα γ) οἷοι ἐπράττον, αἰόμενοι
 λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν ἀνόντα τῇ ἀδελφῇ, Ἀνακμάχῃ,
 δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλευόντα, τὸν Σελεύκου δὲ ε) Ἀντίοχον
 p. 770. Στρατονίκη διανένοντα λάθρα τῇ μητρὶ α), τὸν δὲ βαττα-
 λὸν Ἀλέξανδρον b) ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀναφουμένον, καὶ
 Ἀντίγονον μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυναῖκα, καὶ Ἀττάλον

γ) τῆς χειρὸνος] τοῦ χειρὸνος 2955. quam 'optimam dicit Be-
 lius lectiorem, subaudiens scilicet ὡς. ε) ἄλλε] „ἄλλε
 male J," et A. 2. ex illa. ι) βλέπει] βλέπει 3011. u) πάμ-
 μεγα περιέλαμψε] πάμπολο περιέλαμψε O. μέγα περιέλαμψε P.
 Πάμπολο etiam 2955. Forsan auctor περιέλαμψε scripserat. x)
 ὑπαίθρου] ὑπαίθρου Thillet Bélius. At cf. Hermot. c. 77.
 Jov. Trag. c. 16. e. a. γ) ὅσα] „ὅσα Fl. Vulgatum firmat
 P." ε) δὲ] „deest in O." α) μητρὶ α) „μητρὶ Fl. male.
 Prius cett. et P. Ἀδελφῇ Coll." b) Ἀλέξανδρον] „Ἀλέ O."

enim quidquam mihi deces-
 serit: quapropter fabros
 etiam vidisse mihi videor
 alteratro oculorum melius ad
 regulas ligna dirigere. Cum
 his verbis simul facio, quod
 praeceperat Empedocles. Ille
 vero sensim se subduens,
 in fumum paulatim dissol-
 vitur: Vix coeperam mo-
 vere alam; cum statim in-
 gens me lux circumfulget,
 et quae adhuc latuerant, ap-
 parent omnia. Despiciens
 enim in terram, dilucide vi-

deo urbes, homines, eorum-
 que facinora, neque ea so-
 lum, quae sub divo fierent,
 sed quae domi etiam, cum
 latere se putarent: Ptole-
 maem coeuntem cum soro-
 re, insidiantem Eysimacho
 filium, Seleucum, Antiochi
 filium, furtim innuentem
 novercae, interfectum ab
 uxore Alexandrum Thessa-
 lum, et Antigonom stupro
 socrum suam polluentem, et
 miscentem Attalo venenum
 filium: et rursus ab altera

πρὸς τὸν ἄρχοντα τὸ φάρμακον. ἐτέρωθεν δ' αὖ Ἀρσάκης p. 77a
 πρὸς τὸ γυναικόν, καὶ τὸν εὐνούχον Ἀρβάκη, ἔλκοντα
 ἔκτος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην. Σπαρτίος c) δὲ ὁ Μῆδος ἐκ
 τῆς συμποσίου πρὸς τῶν θαυροφορούντων d) ἔλκετο ἔξω τοῦ
 πύθου, ἐκύφην χροσφὴν τῆς ὀφρυῖν e) κατηλομήμενος f). ὁμοίᾳ
 κινήσει ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ παρὰ Σκύθαις, καὶ Θραξί γι-
 γνῆται ἐν ταῖς βασιλείαις ἢ ὄρεσιν, μοιχεύοντας, φονεύον-
 τας, ἐπιβουλεύοντας, ἀρπάζοντας, ἐπιτοκούντας, δαδίστας
 καὶ τῶν οἰκειοτάτων πρόδικαμένους. Καὶ τὰ μὲν τῶν βασι- 16
 λεύων ταύτην παρέσχε μοι τὴν διατριβήν· τὰ δὲ τῶν ἰδιω-
 τῶν πολὺ g) γαλιώτερον. καὶ γὰρ αὐτὸν κατέκρινον ἰσχυρῶν, Ἐρ-
 μῶδον μὲν τὸν Ἐπικούρειον, γαλιῶν ἕνεκα δραχμῶν ἐπιτο-
 κούντα. τὸν Σταϊκὸν δὲ Ἀγαθακλέα περὶ μισθοῦ h) τῇ
 μετῇ δικαζόμενον. Κλεινίαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐν τοῦ Ἀσκλη-
 πίου i) φειλῆν ὑφαιρούμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφι-
 λον ἐν τῇ χαμαιτυπείᾳ καθεύδοντα. τί γὰρ αὖ τοὺς ἄλ-

c) Σπαρτίος] „Σπατίος O. et Fl. Vulgata est in celt. et P.“
 Cum O. et Fl. facit 2955. d) θαυροφορούντων] θαυφοφῶρων
 2955. e) ὀφρυῖν] Sic A. 1. 2. B. 1. 3. ut Amor. c. 54. c. a.
 pro vulg. ὀφρυῖν. f) κατηλομήμενος] „Nil mutant J. Fl. Fr.
 Par.“ g) πολὺ] πάντῃ 2955. h) μισθοῦ] „Sic P. L. O. Mi-
 σθῶν editum ante, nec male.“ i) Ἀσκληπιοῦ] Vulg. Ἀσκλη-
 πίου. nec variant Codd. nisi quod O. habet Ἀσκληπιοῦ. Nihil-
 omnius, monente Schmiedero, restitui legitimam nominis for-
 mam, de qua, praeter alios, Lobesk. ad Phryg. p. 570. prae-
 cepit. Cf. Demon. c. 27. Piscat. 42. Herimot. c. 3. not. Resti-

parte mulierculam, quam
 Arsaces interficeret, et Eu-
 buchum Arbacem, dum gla-
 dium stringit in Arsacen.
 Spartinus autem Medus e
 convivio a satellitibus foras
 trahebatur pede, scypio au-
 tem contusus circa supercili-
 um. Similia hisce et apud
 Scythias et Thraces fieri in
 regibus videre erat, adulteros,
 homicidas, insidiatores, ra-
 ptores, perjuros, metuentes,
 proditores a familiarissimis.

Ac regum quidem res sic me
 detinuerunt. Privatorum
 autem multo magis ridiculae.
 Nam illos etiam videbam;
 Hermodorum Epicureum
 propter mille drachmas pe-
 jerare; Stoicum Agathoclem
 de mercede litigare cum di-
 scipulo, Cliniam rhetorem
 ex Aesculapii templo phia-
 lam subducere, Cynicum
 Herophilum pernoctare in
 fornice. Quid enim dicam
 alios? qui parietes perfode-

P. 77^a. λους λέγοιμε, τοὺς τοιχομαχοῦντας, τοὺς διακρομένους
τοὺς δανείζοντας, τοὺς ἀπαιτῶντας k); ἄλλως γὰρ, προκίλ
καὶ παντοδαπὴ τις ἦν ἡ θεία.

ΕΡΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένικπε, πολλῶς εἶχ
λέγειν· ἔθηκε γὰρ οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπικλὴν σοι l) παρε
σχῆσθαι m).

ΜΕΝ. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ φιλότης, ἀδύνα
τον, ὅπου γε καὶ ὄρεον αὐτὰ ἔργον n) ἦν· τὰ μὲντοι κερταί
λαϊα τῶν πρῶμμάτων τοιαῦτα ἐφαίνεται, ὅσα ο) φησὶν Ὀμη
Hom. ρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσιδος· οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰκαπναι, καὶ γυμνα
Iliad. ἐτέρωθεν δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθυ
XVIII. τις· ἐν γειτόνων p) δὲ περὶ θῶν ἄλλος ἐφαίνεται, καὶ ὅτε q) μὲ
491. ἔς τὴν Γεϊκὴν ἀποβλέψαιμε, πολεμοῦντας ἂν εἰώρων τοὺς Γέ
τας· ὅτε δὲ μετὰ βαλὴν ἐπὶ τὸν τοὺς Σκύθας, πλανώμενους ἐπὶ τῶ
ἁμαξῶν ἦν ἰδεῖν· μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὰν ὀφθαλμοῦ ἐπὶ θά

uit etiam. Fritsch. k) ἀπαιτῶντας] „Sic J. Fl. Fr. Pa
etc.“ Vid. Adnot. l) σοι] „deest in O.“ m) παρεσχῆσθαι
„παρεχέσθαι (sic) P.“ n) ἔργον] Addebatur vulgo δυσχερὲς.
Sed omissum in O. 3011. et 2955. eiecit, momente Belin
Schmiederus, tanquam glossēma manifestum. Cf. Schol. l
Cod. 2954. legitur ἔργον ἦν, supra scripto δυσχερὲς. Omis
etiam Fritschius importunam vocem. o) οἷα] „ὅσα FL malit.
Ola celt. et P.“ p) ἐν γειτόνων] „ἐγγειτόνων O.“ ἐγγειτό
νων 2955. q) ὅτε] εἴτε vult. Bel. et mox iterum; utrumqu
perperam. r) ἐπὶ] ἐς 2955.

rent, qui causas haberent,
qui fenori darent, qui exi
gerent? in universum enim
varium quoddam et omnige
num erat spectaculum.

Sod. Verum etiam talia
bene esset si diceres. Viden
tur enim non vulgarem tibi
præbuisse voluptatem.

Man. Omnia quidem dein
ceps ut enarrem, amice, fieri
non potest, cum etiam videre
illa difficile fuerit. Verum
summa rerum capita talia
videbantur, qualia Homerus

ait fuisse in scuto expressa.
Hic enim epulae erant a
nuptiae, ab altera parte ju
dicia et conciones; alia part
sacrificabat aliquis, in vici
nia autem lugens alius ap
parebat. Et quoties ad Ge
ticam respicerem, pugnaute
videbam Getas; quoties ver
transirem ad Scythas, vider
erat errantes in plaustri
paullum vero deflexo in pai
tem alteram oculo, colenti
agrum Aegyptios videban
mercaturam exercebat Pho

πρὸς τοὺς Ἀθηναίους συμπεπονητοῖς ἐπέβλεπον·) καὶ ὁ p. 771. 1
 Φοῖβος δὲ α) ἐνεπαρένετο· u), καὶ ὁ Κίλις ἐλάττει, καὶ ὁ
 Λάκων ἐμαστιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἰδικάζετο. Ἀπάν· 17
 τῶν πούλων ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινόμενον χρόνον, ὅρα αὖ ἡδὲ p. 772.
 ἐκινεῖται, ὅπριός τις ὁ κινεῖται αὐτὸς ἐφαίνεται. ὡς περ αὖ ἐ-
 κε παραστυγασμένοι πολλοὺς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ παλλοὺς
 γαρούς, ἐπειτα προστάξας τῶν ὀδόντων ἐκίσταει, τὴν αὐτο-
 δίαν ἀφίεται, ἴδιον ἔδωκε μέλος, φιλοτιμουμένου δὲ ἐκίσταει,
 καὶ τὸ ἴδιον περαινόντος, καὶ τὸν πλησίον x) ὑπερβαλίσθαι
 τῇ μεγάλῃ ἀντὶ προθυμομένου, ἔρα ἐνθυμῇ, πρὸς Διὸς,
 οἷα γίνονται ἀπ' ὧ ὀδῶν.

ΕΤΑΙΡ. Παντάσας, δὲ Μένιππε, παγγυλοῖος καὶ
 τεταραγμένη.

ΜΕΝ. Καὶ μὴν, εἰ ἰταῖρα, ποσῶσι πάντες εἶναι οἱ
 ἐπὶ γῆς χορεύοντες, καὶ γ) ζεαῖντες ἀπαρροστίαις ὁ τῶν ἀν-
 θρώπων βίος συντέτακται z), οὐ μόνον ἀπρὸς φθεγγόμε-
 νων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τὰν ὅλην πνοου-

α) ἐπὶ βλεπον] ἐβλεπον idem. β) δὲ] „Omisit O.“ Unde seclu-
 sit Schm. u) ἐνεπαρένετο] ἐνεπαρένετο 2955. „beaucoup
 mieux. C'est la vraie leçon.“ Hanc Beliniani iudicii levitatem
 aequi non dedignatus Schm. Lepidum errorem commisit Eras-
 mus reddens: scortabatur, quasi legisset ἐνεπαρένετο, vel sim-
 plex ἐπαρένετο. x) πλησίον] „πλησ. cum duabus virgulis
 transversis O.“ γ) καὶ x) Sic, ut par erat, Schm. et Fritzs. et
 Ald. utraque. Beitz. et cett. καὶ. z) συντέτακται.]
 τίταται 3011.

mix, et Cilix iatrocina batur,
 flagellis caedebatur Laco,
 Atheniensis litigabat. Cum-
 que eodem tempore fierent
 haec omnia, jam potes cogi-
 tare, quis iste cinnus visus
 sit. Velut si quis, saltato-
 ribus conductis pluribus, vel
 choris potius, deinde jubeat,
 canentium unumquemque,
 relicto concentu, suum sibi
 carmen canere: studiose au-
 tem faciente unoquoque, et
 suum peragente canticum,
 et superare vocis magnitu-

dine alios cenantem, numquid
 cogitatione comprehendis,
 per Jovem, quadis ille can-
 tus futurus sit?

Sod. Omnino equidem;
 Menippe, ridiculus maxime
 et confusus.

Men. Verum, Sodalis,
 tales sunt omnes in terra
 saltatores: et ex tali incon-
 cinnitate vita hominum con-
 structa est, non voces modo
 dissonas edentium, sed figura
 etiam et habitu dissimilium,
 contrarioque se motu mo-

- p. 772. μένων α), καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινοοῦντων, ἄχθεις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι β) δεῖσθαι λέγων. ταῦτε αὖθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἡδη σιωπῶντας γ) οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῇ ἐκείῃην καὶ ἄτακτον δ) ῥῆθην ἀπῆδοντες ε), ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε παικίλῳ καὶ πολυειδεῖ f) τῷ θεά-
 p. 773. τρι πάντα μὲν γελοῖα δῆπουθεν ἦν τὰ γινόμενα g). Μά-
 18 λιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆρα μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὄρων ἐρχομαι, καὶ ταῖς μίγα φρονούσιν ἐπὶ τῷ τὸ h) Σικυονίων πεδίων γεωργεῖν, ἣ Μαραθῆνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνώνην, ἣ Ἀχαρνῆσι i) πλέθρα κεντῆσθαι χίλια. τῆς γαῦν Ἑλλάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθιν ἐφαίνετο, δακτύλων οὗσης τὸ μέγεθος τετάρων k), κατὰ λόγον, οἶμαι, ἣ Ἀττικῇ πολλοσθημόριον ἦν. ὥστε ἐνανόουν, ἐφ' ὁπόσῳ τοῖς πλουσίοις τούτοις μίγα φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεθρότατος l, αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ εἰς τὴν Πιλο-

- a) ἀλλὰ καὶ — κινουμένων] „Octo haec verba desunt in O.“
 b) οὐκ ἔτι] οὐδὲν τι 3011. Unde conj. Fritzsche. οὐδὲν ἔτι.
 c) σιωπῶντες] „σιωπῶντες J.“ d) καὶ ἄτακτον] „omisit O.“ e) ἀπῆδοντες] ἐπῆδοντες conj. Reitz. At cf. Adnot. f) καὶ πολυειδεῖ] „desunt in O. et Fl.“ g) γινόμενα] γινόμενα 2955. h) τὸ] „abest ab O.“ i) Ἀχαρνῆσι] „Ἀχαρνῶσι O.“ k) τετάρων] „τεσσάρων O.“ l) πολυπλεθρό-
 τατος] πολυπλεθρότερος 2955.

ventium, et nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de scena chora-
 gus exigit, non amplius illo opus esse dicens. Ab eo inde tempore similes omnes jam tacentes, nec amplius confusum illam et inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipso hoc vario et multifor-
 mi theatro ridicula scilicet erant, quae fierent, omnia. Maxime vero illos ridere subiit, qui de terrae finibus contendunt, et qui magni sibi videntur eo, quod Sicyonium campum

exercent, aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oenoae, aut Acharnis jugera mille possident. Cum enim universa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum esset, in quo divitibus illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima jugera possidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Despicens

ἡγετον, εἰτα τῆς Κυνοουρίαν π) γῆν ἰδοῖν, ἀνεμνήσθην, p. 773.
καὶ ὅσου χωρίου, κατ' οὐδὲν φακοῦ Αἰγυπτίου ν) πλατυ-
κρον, τοσοῦτοι ἔπесαν Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μάς
μῖρας. καὶ μὴν εἴ-τενα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα φρονούντα,
in δακτυλίους τε εἶχεν ὅκτω, καὶ φιάλας τέτταρας, πάντ' p. 774.
καὶ ἐπὶ τούτῳ ἂν ἐγέγων ο). τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς
πύλλοις, πεγχεῖσθαι ἦν τὸ μέγεθος.

ET MENIP. Ὡ μακάριε Μένειππε, τῆς παραδόξου θείας. 19
εἰ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοί, πηλικοὶ
δεικνύοντο ἄνω;

MEN. Οἶμαι σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἐω-
ραῖναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἐτέρους
δὲ ἐπακόντας αὐτοῖς εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις τὴν p)
κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἀρτῆσας ποθεῖν ἢ κυάμους λέπος, ἢ
προῦ ἡμίτομον, θεῖ q) φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς

m) Κυνοουρίαν] „Κυνοσουρίαν Edd. et O.“ Sic etiam 2955. et
3011. Emendaverat Palmer. v) φακοῦ Αἰγυπτίου] „Αἰ-
γυπτιακοῦ φακοῦ O.“ ο) ἂν ἐγέγων] „ἀνεγέγων Fl. et O.“
Sic etiam 2955. 3011. Bel. Schm. At vid. Adnot. p) τὴν]
„non adest in O.“ q) θεῖ] θεῖ Schol. et sic Fritzsch. col-
lata formula θεῖ φέρων e Timou. c. 22. At conseras simul θεῖ
Bis Acc. c. 1. παραθεῖ Quom. Hist. Conscr. c. 57. περιθεῖ Amor.
c. 41. συμπεριθεῖς De Merc. Cond. c. 24. quamquam nolim
ignorari θεῖοι infra c. 24. συνθεῖσαι Bis Acc. 12. διαθεῖν
Toxar. c. 56. διαθεῖν Ver. Hist. II, 2, 4. bis. παραθεῖς Quom.
Hist. Conscr. c. 56. ὑπερθεῖς Amor. c. 7. In harum forma-

autem in Peloponnesum quo-
que, ac Cynuriam deinde
terram videns, recordatus
sum, de quantilla regione,
quae lente Aegyptia latior
non videretur, tot Argivo-
rum et Lacedaemoniorum
die uno ceciderint. Verum
etiam auro sibi placentem si
quem viderem, quod anulos
haberet octo, et phialas qua-
tuor: vehementer hunc quo-
que ridebam. Pangaeus enim
totus cum metallis granum
mili magnitudine aequabat.

Sod. O beate Menippe,
admirabilis spectaculi nomi-
ne. Urbes autem, per ego
te Jovem, et ipsi viri quanti
superne videbantur?

Men. Puto jam saepe te
formicarum forum vidisse,
discurrentes in orbem alias,
alias exeuntes, alias redeun-
tes rursus in oppidum: at-
que alia stercus egerit, alia
raptum undecunque fabae
corticem, aut triticum dimi-
diatum, cum illo currit. Ve-
risimile autem est, esse apud

p. 774. κατὰ λόγον τοῦ μυρμηκῶν θίου, καὶ οἰκοδόμους τινάς, καὶ
 δημιουργούς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μουσικούς γ), καὶ φιλο-
 σόφους. πλὴν αἱ γε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι τοῖς μυρμηκῶσι δ)
 μάλιστα ἐφίκεσαν. εἰ δὲ σοὶ δοκεῖ ι) μικρὸν τὸ παραδειγμα,
 τὸ ἀνθρώπων. εἰκάσαι τῇ μυρμηκῶν πολιτείᾳ, τοὺς πα-
 λαιοὺς μύθους ἐπισκεψαι τῶν Θεσσαλῶν. εὐρήσεις γάρ
 τοὺς υ) Μυρμιδόνας, τὸ μαχηώτατον φύλον, ἐκ μυρμηκῶν
 ἀνδρας γηγόντας. ἐπειδὴ δ' ὅν πάντα ἡκαῶς ἔωρατο,
 καὶ κατεγεγέλαστο ς) μοι, δεασείσας ἑμαυτὸν, ἀνεπτόμην γ)

Hom.
 II. I,
 222.

Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

rum usu quanta sit scriptoris nostri inconstantia — subtilita-
 tem, quam forte malis, aegre equidem agnoscam — patet o-
 Ver. Hist. II. ubi c. 11. ς) et c. 33. παραφύλα. Cf. Amor. c.
 37. ubi ἐμπνέει et mox πνέι, ut Ver. Hist. II, 12. Ceterum
 reperias etiam πλεῖν Ver. Hist. II, 42. et ἐκπλεῖν Alex. c. 56.
 porro εἶν Ver. Hist. II, 12. ἐγγεῖ Amor. c. 14. ἐγγεῖν Tox. c.
 45. συγγεῖν Jov. Trag. c. 27. et Bis Acc 17. Participia tamen
 Praesentis fere plene sonant, ut illa διαθίων et ὑπερθίοντας,
 cum quibus cf. διαπνέοντας Ver. Hist. II, 5. ἀπονέουσιν Amor.
 c. 40. περιζέοντα et mox συνζέοντα Tox. 20. προσζέοντα Bis
 Acc. c. 21. τοῖς προσζέουσιν ibid. c. 57. e a. r) μουσικῶνς]
 „δημαγωγούς iterum, male O.“ s) μυρμηκῶσι] Sic Reitz.
 monitu Graevii correxit antiquum vitium μυρμηκῶσι. ι) δο-
 κεῖ] „deest in O.“ Hinc patere videtur, aut omnino delend-
 dum, aut certe post μικρὸν demum collacandum esse. η) τοῦς]
 „omittit O.“ x) κατεγεγέλαστο] κατεγεγέλαστο Reitz.
 Gehrich. Wolf. Fritzsch. Sed Edd. veti, et hinc Bip. et Schm.
 κατεγεγέλαστο. In Fl. tamen et 3011. κατεγέλαστο, mutilata
 forma. Ἐώρατο autem pro vulg. ἔωρατο scripsi, secutus, ut par
 erat, Struvium, Lectt. Lucianum. P. I. p. 248, cum quo etiam
 facit Fritzsch. Quaest. p. 194. γ) ἀνεπτόμην] Vulg. ἀνε-
 πτόμην. Mallet Bel. ἀνεπτόμην. Sed rectiorem formam com-
 mendarunt Pell. Graev. et Struv. confirmatam illam Codice
 3011. Vid. supra ad c. 11. et 13.

illas, pro portione vitae
 formicarum, et architectos
 quosdam, et demagogos, et
 senatores, et musicos, et
 philosophos. Verum ipsa
 eum suis viris oppida formi-
 cetis maxime similia sunt.
 Si vero parva tibi videatur
 comparatio, conferre homi-
 nes formicarum civitati, an-
 tiquas Thessalorum fabulas

considera. Invenies enim
 Myrmidonas, pugnacissimam
 gentem, homines ex formi-
 cis ortos. Cum ergo satis
 omnia visa mihi pariter ac
 derisa essent, concusso co-
 pore evolavi

Adque Jovem aegida ha-
 bentem et caetera numina
 Divum.

(ἰαα z) σταδίων ἀνελήλυθειν α), καὶ ἡ Σελήνη, γυναικίαν 20.
 μὴν προΐεμένη, Μένιππε, φησὶν, οὕτως ὄναι, διακόνη- P. 775.
 καὶ μοι τε πρὸς τὸν Δία λέγεις ἄν, ἣν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ
 ἔδω, ἣν μὴ τε φέρειν δέη. Πρεσβίαν, ἔφη, τινὰ οὐ χαλε-
 πην καὶ δέησαι ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διὶ. ἀπειρήκα
 με ᾗ b), Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσό-
 φων ἀκούουσα, οἷς οὐδὲν ἑτέρων ἐστὶν ἔργον, ἢ τὰμὰ πο-
 λιμαρμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἣ καὶ δι' ἣν τινα αἰ-
 τίας c) διχόμορος ἢ ἀμφικυρτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν κα-
 τοικισθαί d) με φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρου δίκην ἐπικρέμα-
 σθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτό
 μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ τὸ φῶς αὐτὸ κλο-
 πιᾶν τε καὶ νόθον εἶναι φασὶ μοι e), ἄνωθεν ἤκον παρὰ
 τοῦ f) Ἥλιου, καὶ οὐ παύονται, καὶ πρὸς τοῦτόν με, ἀδελ-
 φὸν ὄντα μου g) συγκροῦσαι, καὶ στασιάζαι προαιρούμενοι.
 οὐ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς, ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασαι τοῦ Ἥλιου,
 ἴδον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύθρον διάπυρον. Καίτοι πόσα ἐγὼ 21

- 1) οὐ πω] „ούτω J. et V. 2. Vulgatam ceterarum servat O.“
 α) ἀνελήλυθειν] „ἀνελύθειν J. male.“ b) γὰρ ἡδη,]
 Sic O. Vulg. γὰρ, ὁ Μέν. c) τινὰ αἰτίας] „Τίνα τιν αἰτίας
 O.“ d) κατοικισθαί] τε, quod vulgo inseruerant, recte
 haud dubie abest a 2955. probante Bel, quem secutus est Schm.
 et novissime Fritzsche. e) μοι] „μου FL μοι φασὶ O.“ Sic
 etiam 2955. probante Fritzsche. f) τοῦ] „γὰρ H. γοῦν Mar-
 cil. male τοῦ FL B. 1. J. Par. etc.“ g) μου] „deest in O.“

Stadium nondum evolave-
 ram, cum muliebrem Luna
 vocem emittens, Menippe,
 inquit, ita tibi bene succe-
 dat! ministra mihi apud
 Jovem aliquid. Dixeris, in-
 quam: nihil enim grave est,
 nisi forte ferendum aliquid
 sit. Legationem, inquit, non
 difficilem, et preces defer a
 me ad Jovem. Patientiam
 enim (jam) consumsi, Me-
 nippe, omnem, multa illa et
 molesta audiendo a philoso-
 phis, quibus nullum aliud
 opus est, quam curiose de me

disputare, quae sim? quan-
 ta? utrum, et quam ob caus-
 sam dimidiata aut gibbosa
 fiam? Et alii etiam habitari
 me ajunt, alii, speculi instar
 impendere mari, alii, quid-
 quid quisque excogitaverit,
 illud mihi applicant. Deni-
 que, ipsam quoque lucem
 furtivam esse mihi et adul-
 terinam, ajunt, quae desuper
 a Sole veniat: nec desinunt
 etiam cum hoc fratre me meo
 committere, et dissidium in-
 ter nos excitare velle. Nec
 enim satis illis erant, quae

- p. 775. συνεπίσταμαι αὐτῶς h), αὐ. κρίνεται τῶν νυκτῶν, αἰσχροὶ καὶ κατὰπτυστα, οἱ μὲν ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρείδας τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; καὶ γὰρ μὲν ταῦτα ὁρῶσα, ὅμως σιωπῶ. οὐ
- p. 776. γὰρ ἡγοῦμαι πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας διατριβάς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς ε) σκηπῆς ἐκείνου βίον. ἀλλὰ καὶ ἵνα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθὺς ἐπισπασμένη τὸ κ) νέφος, ἐγκαλυψάμην, ἵνα μὴ δεῖξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πάγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχημονοῦντας ι). οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιάσι διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε, τῇ τὴν Λύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην μετοικῆσαι m) ὅτι πορῶν-τάτω, ἵν' αὐτῶν τὴν περίεργον ἂν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτά γε n) ἀπαγγεῖλαι τῷ Δαί, καὶ προσθεῖναι δ', ὅτι μὴ δυνατόν ἐστὶ μοι κατὰ χώραν μένειν, ἢ μὴ

h) αὐτοῖς] „abest ab O.“ i) τῆς] „abest a Fl. adest in cett. et O.“ ἀπὸ pro ἐπὶ placebat. *Guyeto*, ὑπὸ *Gesnero*. At vid. *Adnot.* k) τὸ] τι conj. *Seager*. in *Diario Class.* No. 36. Dec. a. 1818. p. 317. articulo enim nullum esse locum. Mihi quidem non satis liquet. l) ἐνασχημονοῦντας] Et sic *Fl.* cum cett.“ m) μετοικῆσαι] „μετοικίσει O.“ n) γε] τὸ 2955. et B. 3. quod peccatum nec probare *Belinus*, nec recipere *Schmiederus* et *Fritzsche* debebant, vel ob sequens καὶ δέ, praeterea vero, insuper etiam, quod cum τε conciliari vix potest.

de ipso Sole dixerunt, lapidem illum esse, et massam ignitam. Quamquam quot ego illis conscia sum, quae noctibus faciunt turpia et despuenda; severi interdum, et viriles obtutu, et habitu graves, et conspiciendi plebejis? Atque ego videns ista tamen taceo: nec enim decere arbitror revelari atque illuminari illas noctium transigendarum rationes, et illam uniuscujusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium com-

mittentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba prolixa, et in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt tacerare me sermonibus, et omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renunciare Jovi,

τοὺς φυσικοὺς ἐκείνους ο). ἐπιτρέψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικούς ρ. 776.
ἐπιστομίῃ, καὶ τὴν στοὰν κατασπάσῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν
καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν Περαιάτῳ ρ) διατριβάς· αὐτῷ
γὰρ αὖν εἰρήνην ἄχοιμι, ὁσημέραι πρὸς q) αὐτῶν γεωμε-
τρουμένη. Ἔσται ταῦτα, ἣν δ' εἶπαι, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄναν- 22
τες ἔτεινον τὴν ἐπὶ r) τοῦ οὐρανοῦ.

Ἐκθα μὲν s) οὐτε βροῶν, οὐτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα. P. 777
μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθέωράτο, καὶ Hom.
τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ Od. X.
τῶν ἀστέρων πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ. 98.
καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὡς εἶχον εὐθύς εἶσα παριέ-
ναι, φάδιος γὰρ ὦμην διαλαθεῖν, ὅτε ἐξ ἡμισείας αὖν ἀε-
τός t) τὸν δὲ αἰετὸν ἡπιστάμην ἐκ παλαιῶ συνήθη τῷ

ο) ἐκείνους] „ἐκείνος O.“ ρ) Περαιάτῳ] „τοῖς περαιάτοις
O, P.“ Hanc lectionem praetulit *Feitzsch*. ob loca Prometh.
in Verb. c. 6. et Demonact. c. 54. ubi sane Pluralis cum arti-
culo legitur. Sed et, Philops. c. 14. ἅπαντα τὰ ἐν τῷ Περαι-
άτῳ ἡλιστάτο et Piscat. c. 43. οἱ ἐκ τοῦ Περαιάτου. q) πρὸς]
„πρὸς O.“ r) ἐπὶ] „ab erat in Par. X. et O. aderat in Fl.
J. B. 1. S.“ Adest etiam in B. 3. et utraque *Ald* Pro τὴν au-
tem miro errore, nisi fallor, e Par. Ed. μετ' irrepsit in *Reitzia-*
nam, et hinc etiam in recentt, quam tamen importuna sit h. l.
particula, et Edl. B. 1. et 3. et A. 1. 2. et, trallente *Schmie-*
dero, etiam B. 4. et *Salm*. in τῇ consentiant. Probat τὴν, ut
par erat, etiam *Fritzschius* Quaest. p. 174. et recepit in Edi-
tionem suam, falso tamen μετ' narrans vulgo legi, quippe qui
antiquiores *Reitziana* editiones non consulisset. s) μετ']
„moi marg. A. 1. ante μετ' inserit.“ t) ἀετός] „Jam et sic O.
cum quater ante αἰετός.

et adjicere, non posse me loco
meo manere, nisi Physicos
illos obterat, et os obturet
Dialecticis, et Porticum ever-
tat, et comburat Academiam,
finemque imponat illis in
Peripato commorationibus:
ita enim forte quietem agam,
quam quotidie isti dimetiun-
tur. Fiet istuc, inquam, et
simul ardua via caelum ver-
sus tendo,

Nulli ubi comparent ho-
minumque bovmque labores.

Paullo post ipsa quoque Lu-
na parva mihi videbatur,
terramque jam occultabat.
A dextris autem relicto Sole
inter astra volans, tertio die
appropinquavi caelo. Ao
primo quidem statueram sta-
tim sicut eram iugredi: fa-
cile enim futurum putabam,
uti laterem, qui ex dimidia
parte essem aquila; aquilam
autem ab antiquo inde fami-
liarem Jovi esse, noveram.
Deinde vero cogitabam, ce-

p. 777. *Δὲ δότερόν δὲ ἐλογισάμην, ὡς τάχιστα καταφωρύσσουσί γε
 με, γυπὸς τὴν ἐτέραν πτέρωγα περικείμενον. ἄριστον γοῦν
 κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκποτον προσελθὼν τῇ
 θύρᾳ. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τοῦνομα ἐκπυθόμενος
 ἀπῆλθε κατὰ σπουδὴν φράσων τῷ Διὶ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰς
 ἐκλήθην πᾶνν δεδιώς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντα
 ἅμα συγκρατημένους, οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας ὑπετάραττε*

p. 778. γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσοι
 οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὖ-

23 τὸν τρόπον ἐπτερωμένους x). Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς
 δρᾶν τε γ) καὶ τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ὑπιδὼν, φησί,

Hom. *ἦς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἥδ' ἐτοκῆς;*
 Od. I. *ἐγὼ δέ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲν ἐξέθανον ὑπὸ τοι*
 170. *δέους, εἰστήκειν δὲ ὅμως ἀχυνῆς, καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφω-*
νίας ἐμβεβροντημένος· χρόνῳ δ' ἑμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαν-
τα διηγούμενη σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς δ) ἐπιθυμή-
σαιμε τὰ μετέωρα ἐκμάθειν, ὡς ἐλθοίμι παρὰ α) τοὺς

u) καταφωρύσσουσι] καταφορύσσουσι A. 1. 2. *) γοῦν] οὖν
 edidit Fritsch. x) ἐπτερωμένους] „ἐπαιρωμένους (sic) O.
 Sed eadem manus superscripsit vulgatam lecti.“ y) τε] „abest
 a Fl.“ z) ὡς] ὡς ἂν ἐπιθ. et sic ter in sqq. Bel. conj. mi-
 rifica constantia. a) παρὰ] „Sic J. Fl. S. περί εἰ. male.“

leriter me deprehensum ab
 illis iri, qui alteram vulturis
 alam affixam haberem. Opti-
 mum ergo ratus illud peri-
 culum non subire, accedens
 pulso januam. Exaudit Mer-
 curius, et explorato nomine,
 abit celeriter nuntiaturus
 Jovi. Ac paullo post intro
 vocor, metuens sane ac tre-
 mens, deprehendoque simul
 assidentes omnes, neque vero
 sollicitudinis expertes: inspe-
 rata quippe ista mea pere-
 grinatio aliquantum illos
 commoverat; et exspecta-
 hant, omnes non ita multo
 post adventuros homines eo-

dem modo alatos. Jupiter
 autem, terribili me acerbos-
 que et Titanico vultu in-
 tuens,

*Dic, inquit, quis es? unde
 virum? quae patria? qui-
 que parentes?*

Ego vero, his auditis, parum
 aberat, quin mortem prae
 metu oppeterem. Adstabam
 tamen obstupefactus, et a
 maiestate vocis attonitus.
 Tempore autem cum rece-
 pisset animum, enarro di-
 serte omnia, re ab initio
 inde repetita, quam cuperem
 sublimia ediscere, ut vene-
 rim ad philosophos, ut pu-

ῥησέμεν, ὡς τάναντία λεγόντων ἀκούσασθαι, ὡς ἀπαγο- p. 778
 ρώμεν διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἴτα ἐξῆς τὴν ἐπί-
 πιν, καὶ τὰ πτερά, καὶ τὰλλα πάντα, μέχρι πρὸς τὸν p. 779
 οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς Σελήνης ἐπα-
 πείματα. μεδιάσας δ' οὖν b) ὁ Ζεὺς, καὶ μικρὸν ἐπανεῖς c)
 τῶν οὐρῶν, Τί ἂν λέγοις, φησὶν, "Ὡς περὶ καὶ Ἐφιάλ-
 του, ὅπου d) καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελ-
 θῆναι; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν, αἰετὸν δέ, ἔφη,
 περὶ ὧν ἡμεῖς χορηματίσαντες, ἀποπέμψομεν. καὶ ἅμα ἔξα-
 πασίας, ἐβάδιζεν εἰς τὸ ἐπηκοώτατον τοῦ οὐρανοῦ. καιρὸς
 γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθέζεσθαι. Μεταξὺ τε προῶν, 24
 εἰκονέ με περὶ τῶν ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν
 εἰπεῖν, πύσου νῦν ὁ πυρὸς ἐστὶν ὁμιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος;
 καὶ εἰ σφόδρα ὑμῶν e) ὁ πέρυσι χειμὼν καθίκετο; καὶ εἰ
 τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ ἡρώτα, εἴ
 τίς τίς λείπεται f) τῶν ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν
 ἐλποῖν g) Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια τοσούτων ἐκῶν; καὶ εἰ p. 780.

b) οὐδ'] „non comparet in O.“ c) ἐπανεῖς] ἐπανεῖς O.“ quod
 temere probat Belin. Quod Schol. habet ὑπανεῖς, errore credo
 accidisse. d) ὅπου] „desideratur in O.“ e) ὑμῶν] „Nihil
 hic variare Edd. notat Solanus.“ f) τίς τίς λείπεται] „ἐπιλεί-
 πεται Ph et marg. A. 1. Nil mutat P.“ g) ἐλπίσεις] „ἐλ-
 πίσεις“

stantia dicentes audiverim,
 ut sermonibus illorum di-
 stractus animum. desponde-
 ram, tum commentum meum
 deinceps, et alas, et reliqua
 ad caelum usque omnia. Post
 reliqua etiam Lunae manda-
 ta adjicio. Subridens au-
 tem Jupiter, et remittens ali-
 quantulum supercilia, Quid
 dicas, inquit, de Olo et Ephie-
 ste, cum Menippus etiam
 in caelum ascendere ausus
 sit? sed nunc quidem ad
 hospitalem te coenam voca-
 mus, cras vero operam de
 negotio tibi tuo dabimus,
 et deinde te dimittamus.

Cam his dictis surgens ad
 eum caeli locum pergit, un-
 de facillime exaudiri possunt
 omnia. Tempus enim erat
 precum audiendarum causa
 assidendi. Dum progreditur,
 rogat me de his, quae in terra
 agantur? primo quidem illa,
 Quanti nunc sit in Grascia
 triticum? et, An vehementer
 nos superiori anno hiems per-
 strinxerit? et, Utrum pluri-
 bus imbribus indigeant olora?
 postea vero interrogabat,
 Numquis adhuc reliquus esset
 de genere Phidiae? et, Quam
 ob causam intermitterent
 Athenienses tot annis Jovia-

p. 78a. τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν h) ἐπιτελεῖσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τῶν ἐν Δωδώνῃ νεῶν σεσοληκότες; ἐπεὶ εἰς περὶ τούτων ἀπεκρηνάμεν, εἰπέ μοι, Μένιππε, ἔφη, περὶ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφη, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσεβεστάτην, βασιλεία σε εἶναι πάντων θεῶν παῖζεις ἔχων i); ἔφη. τὸ δὲ φιλόκαινον k) αὐτῶν ἀνρεβῶ οἶδα, κἂν μὴ λέγῃς. ἦν γὰρ κατε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις ἐδάκον αὐτοῖς, καὶ ἰατροὺς, καὶ παντα ὅλως ἦν ἐγώ,

Arat. — μεστὰι δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγνῶται,

Phaen. Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί —

v. 2.5.

καὶ ἡ Δωδώνη τε l) καὶ ἡ Πίσσα m) λαμπραὶ, καὶ περίβλεπτοι πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν οὐδ' ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περγάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον p. 781. ὃ Ἀσκληπιὸς, καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβίδειον n) ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀριεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ.

λεπομεν O. Sic etiam 2954. Sed κλειπον mallet Belin. h) αὐτῶν] αὐτῶ, ipsi Jovi, non male conj. Seager. Diar. Class. No. 36. Dec. 1818. p. 317. i) ἔχων] „ἐκὼν Par. Sed prior J. Fl. B. 1. H. S.“ k) φιλόκαινον] „Hoc revocavi ex F. Schol. et Coll. et marg. A. 1. quum φιλόκαινον Edd. cett. haberent.“ l) τε] „ὅτι Fl. Vulgatum tenet P.“ m) Πίσσα] I prioribus erat Πίσσα. n) Ἀνουβίδειον] Vulg. per errorem Ἀνουβιδιον. Vid. Adnot.

lia? et, Utrum Olympium suum templum exaedificare cogitent? et, Utrum comprehensi essent, qui Dodonaeum templum spoliaverant? De his cum respondissem, Dic mihi, inquit, Menippe, de me quid sentiunt homines? Quid, inquam, Domine, aliud, quam religiosissimum illud, regem te esse omnium Deorum? Ludis ta quidem, inquit. Quam novarum rerum studiosi sint, accurate novi, etsi non dicas. Fuit enim quondam tempus, cum et di-

cus, et ego essem in universum omnia: [Compita plena Jovis, fora tum Jovis omnia plena:] ac Dodona et Pisisplendidae conspicuaeque erant omnibus, prae summa autem sacrificiorum nec prospicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam constituit, Pergami autem sanandi Aesculapius, et Bendideum factum in Thracia, et Anubideum in Aegypto, et Ephesi Dianeum, ad illa currunt omnes, et heca-

Page 78.

ἐν, καὶ ἐκείνους παρατάσσοντες, ἐμὲ δὲ ὡς περ α) πρὸς
 πάντας ἡρώωνας τετιμμημένα προσέειπεν, ἂν δὴα πέρας ὅλων
 ἐστὶν ἐμὸν ἔργον, ἔν. Ὀλύμπῳ, κοίτην αὖ ψυχραίσιν, ἀνέμων
 παύσεισιν ἴδμεν τὸν Πλάτωνος νοῦμον, ἢ τὰν Χορὸν
 νομολογούμενην. Τροαῖα. ἔπειτα γ) διειδόντες, ἀντιπροσέμεθα
 ἑαυτοῖς ἐπὶ τῷ οὐκ ἔτι ἀμφοῖν καθέσθμεν ἀμφοῦσαι
 πρὸς ἀλλήλους, ὅντιν δὲ πρὸς ἑαυτοῖς, τοῖς στοιχείοις τῶν φαι-
 νόμενων, ἡ πρὸς αὐτοῖς ἐξουσίαν, καὶ πρὸ ἐκαστῆς θείας
 τῶν ἀστέρων κινήσεως, καθέσθαι οὐκ ἐνυπὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ
 Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα, παρίειχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτὸν p. 782.

τὴν ἀνέκδοτον) ὁ δὲ ἀνέκδοτος τῆς γῆς διαφύλαξ καὶ ποι-
 οῦν, ἀντανακλῦμας γὰρ καὶ αὐτὸς, ἐπλήκορον ἅμα τῶν
 ἀνθρώπων ἡσὺν ὁ ποιῶν· ὦ Ζεῦ, βασιλεύσας μοι γένοιο·
 ὦ Ζεῦ, τὰ πρόσθεν μοι φύλας καὶ τὰ ὑπόροδα· ὦ Ζεῦ χ),
 καὶ ἀπὸ τοῦτον μὴ ταχέως ἀποθανεῖν· ὁ δὲ τις ἀνφαιή ε),

o) τὰ πρῶτα] τὸν οὐρανόν O. et Fl. Vulgatae adsentitur P. p) πα-
 ρὰ τοῦ πατρὸς] „ἐκ τοῦ πατρὸς“ m. O. q) ὡς πατὴρ] „desideratur
 in O.“ r) ἄλλα] „Sic Edd. vulgo et P. Ana O. et Fl.“
 s) ἐκ τοῦ] „ἐκ τοῦ“ t) τοῖς υἱαῖς] „τοῖς υἱαῖς“ m. J. u) πῶ-
 τος] „πρῶτος“ et mox iterum πρῶτος. x) ἡ ὑπόστασις]
 „hypostasis“ marg. A. r. W. y) ὡς Ζεὺς] „ὡς θεός“ Codd. O. P.
 Sic etiam Reitz. vel potius Solanius: Sed Schmiederus hanc
 variationem falso ad primum votum, ὡς Ζεὺς, πατὴρ ὡς Ζεὺς
 refert. z) ὡς πατὴρ] „ὡς πατὴρ“ O. Sic etiam 2955. omisso ὡς, quem
 secutus est Fritzsche.

tombus sedulant: mihi vero
tuncquam decrepito satis ha-
bitum honoris putant, si
quinque solidis annis inter-
stitio sacrificent mihi Olym-
piae. Quae frigidiora mea
aethera triduo Platonis legi-
bus, et syllogismis Chry-
sippi. Haec Italia quaedam
collocanti perstrinximus ad lo-
cum subitum residentem illum
praeterire. Ordire oportebat.
Erant autem fenestrae dein-
ceps praeaeque officis simi-
les, habentes apertula, et

ad unamquamque sedile aureum
posita. Ad primam harum
assidens Jupiter, remoto
operculo precantibus se da-
bat. Orabant vero undique
terrarum diversa, et varia.
Ego enim ipse quoque capite
admoto preces simul audie-
bam. Erant vero ejusmodi:
*Jupiter, regnare mihi con-
tingat! Jupiter, cepae mihi
nasquantur et, alia!* Jupiter,
pater mihi mox moriatur!
Alius quidam diceret: *Uti-
nam heres sim uxoris! uti-*

P. 782. ἡδὲ κληρονομήσαντες τῆς γυναικὸς, αὐτὰς ἀάθειμ' ἐπεβου-
λεύσαντες τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίωκ'· οὐ γὰρ ἦ-
ναι τὸ Ὀλύμπια τῶν πλείοντων· δὲ δ' ὁ μὲν Βορέαν ηὔχετο
ἐκπνεύσαι, ὁ δὲ Νότον· ὁ δὲ γαστράς (ἦτε α) κείτης, ὁ δὲ
καταφθός ἦτορ· ἐπακούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἐπα-
στήν ἀκριβῶς ἐξετάζων, αὐπώντω ὑποχρεῖται.

Hom. II. XVI, 250. τὰς μὲν γὰρ δίκαιας τῶν εὐχῶν· πρόσθε τῆν' ἀδελφῷ
στομίου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθειε φέρον, τῆς δὲ αἰσπ-
σίους ἀπράκτους αὐτὰς ἀπέπειπεν ἀποφυσῶν· κάτω, ὡς
μηδὲ πᾶσι τοῖς γένεσσιν τῶν οὐρανοῦ· ἐπὶ μᾶς δὲ παρὰ εὐ-
χῆς καὶ ἀποροῦνται αὐτῶν ἔργα πάντα· δύω γὰρ ἀνδρῶν
τάναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ὥσας θυσίας ὑποχρεωμένων,
οὐκ ἔχον ὁποτέρῃ μᾶλλον δαμεύσειεν αὐτῶν· c) ὡς τε δὲ

P. 783. τὸ Ἀκαδημαῖκόν ἐκείνο ἐκπέπνυε, καὶ οὐδὲν τι ἀποφύρα-
σθαι δυνατόν ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ἡ Πύρρον ἐπέχευ' ἔτε καὶ

26 διεσκέπτετο. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ
τὸν ἑξῆς μεταβάς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, κατα-

a) ἦτε.] „It. male O.“ b) ἀφ' ἐνός.] „ἀνέκ' Fl.“ c) αὐ-
τῶν.] „αὐτῶν Fl. male, Vulgata et cett. adserit P.“ Müllero εν-
σιν 3011. Sed Bel. mallet μᾶλλον ἐκπνεύσαι αὐτῶν, ob de-
fectum scilicet particulae ἀν, quem in tali syntaxi aegre hic
Criticus ferre solebat.

nam lateam, dum struo fra-
tri insidias! contingat mihi
causam vincere, coronari
Olympia! Navigantium vero
unus Boream adspirare ro-
gabat, alter vero Notum.
Agriculta pluviam petebat,
solem fallo. Audiens vero
Jupiter, precibus singulis
accurate examinatis, non
pollicebatur omnia;

*Verum propitius pater hoc
dedit, abhuit illud.*

Iustas etenim preces sursum
admissas per fenestellam re-
ponebat ad dextram nefarias
autem infestas deorsum flam-

do remittebat, ut ne quidem
prope caelum venirent. In
unīs vero precibus duobus
illum vidi. Duobus enim
viris contraria petentibus
et hostias pollicentibus ae-
quales, non habebat, utri
illorum magis annueret! Ita-
que illud Academicum usu
ei venit, neque quidquam
poterat pronuntiare, sed
Pyrrhonis instar, sustinebat
se ad huc et dispiciebat. Cum
autem satis operam dedisset
precibus, in proximam trans-
iit cellam, et ad fenestram
alteram, admothenque capite,

κίρας, τοῖς ἄρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς ὀρνέουσιν· χρηματίας p. 783.
 δὲ καὶ τοῖς τοῖς, καὶ τὸν Ἐπιμούρειον Ἑρμόδαρον ἐπιτρι-
 φας, μεταναθίζετο ἐπὶ τὸν ἐξῆς θρόνον, κληδόνι d), καὶ
 φηκας, καὶ οἰωνοῖς προσέξων, εἴτ' ἐκείθεν ἐπὶ τὴν τῶν
 θασιῶν θαρίδα μετῆει, δι' ἧς ὁ κακὸς ἀναιὼν ἀπήγγαλλε
 τῷ Διὶ τοῦ θύατος ἐκάσπου τοῦνομα. ἀποστὰς δὲ τούτων,
 προέτακτε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δι' ποιῖν e).
 Τήμερον f). παρὰ Σκύθας ὑέτω, παρὰ Αἰβυσιν ἀετρα-
 πύτω, παρ' Ἑλλῆσι νιφέτω g), αὐτὸν δὲ ὁ Βορέας h), πνεύ-
 σον ἐν Ἀδρίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὃ δὲ Ζέφυρος
 τὸν Ἀδριαν διακυμαίνειαι, καὶ τῆς χαλάτης ὅσαν μέδιμοι
 ρίλοι διαφικεσθῆτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας. Ἀπάντων δὲ 27.
 ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διαφικημένων, ἀπήγειμεν ἐς τὸ συμπόσιον.
 δειπνῶν γὰρ ἤδη καιρὸς ἦν, καὶ με ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν
 κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν
 Ἄστιν i), καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ

d) κληδόνι.] Contra Codd. et Edd, auctoritatem scripsi η sine
 jota, secundum Hermannii praeceptum ad *Butri*. Aldest. v.
 325. Sic etiam Pro Laps. c. 8. et alibi. e) ποιῖν] „πονῖν
 G. P. et marg. A. 1. ποιῖν Edd. et O.“ f) τήμερον] „διή-
 μερον O.“ g) νιφέτω] „ιφέτω male Par.“ forsan Ἑλλῆσιν
 ιφέτω, errore typorum. h) Βορέας] „Βορῆας Fl. Nihil mu-
 tat P.“ cum Fl. facit 2955. quem secutus est Fritsch. i) Ἄσ-
 την] Sic solus O. Vulg. Ἄστιν. Vid. Adnot.

jurijurando vacavit et ju-
 rantibus. Ubi his quoque
 se praebuisset, et Hermodon-
 rum Epicaureum obtrivisset,
 in proximam sellam transiit;
 ut omnibus, et vocibus, et
 auguriis attenderet. Tum
 inde ad sacrificiorum fene-
 stram transgressus est, per
 quam ascendens fumus re-
 nunciabat Jovi sacrificantis
 uniuscujusque nomen. His
 perfunctor, ventis atque
 tempestatibus quid facien-
 dum esset injunxit. *Hedie*
apud Scythas placat, apud

*Libyes fulguret, apud Grae-
 cos ningat: tu, Borea, flato
 per Lydiam; tu, Note, quie-
 tus esto; Zephyrus autem
 fluctibus agat Adriam: et
 grandinis mille circiter me-
 dinni spargantur per Cap-
 padociam.* Omnibus fere
 ab illo peractis, ad convi-
 vium abiimus. Jam enim
 coenae tempus erat: moque
 assumtum. Mercurius assi-
 dere jussit apud Panem, et
 Corybantes, et Atten, et
 Sabazium, inquilinea illos et
 ancipites Deos. His panem.

p. 783. ἀμφιβόλους θεούς. καὶ ἄρτον δὲ ἢ Δημήτηρ παρέχει καὶ
 p. 781. ὁ Διώνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα κ) ἢ
 Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν ῥαϊνίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμ-
 βροσίας ἡρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγενόμην. ὁ γὰρ βέλτε-
 ρος Γανυμήδης, ὑπὸ φιλανθρωπίας, εἰ θεάσαστο ἀποβλέ-
 ποντά ποῖ δ) τὸν Ἄϊα, κοτύλῃν ἂν ἢ καὶ δύο τοῦ νέκταρος
 ἐνέχει μοι φέρων· οἱ δὲ m) θεοὶ, ὡς Ὅμηρός ποῦ λέγει,
 καὶ αὐτοὺς, οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ, τὰκεῖ τεθεαμένους, οὔτε
 Hom. οἶτον ἴδουσιν, οὔτε πίνουσιν n) αἰδοῦνται οἶνον, ἀλλὰ τὴν
 Il. V, ἀμβροσίαν o) παρατίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκο-
 341. ται, μάλιστα δὲ ἦδονται σιτούμενοί τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν
 καπνὸν αὐτῇ κλοσῇ ἀνενηνεγμένον*), καὶ τὸ αἶμα δὲ τῶν
 ἱερῶν, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες περιχέουσιν· ἐν δὲ τῷ
 δέπνῳ δ, τε Ἀπόλλων ἐκιδάρισε p), καὶ ὁ Σελήνδς q)

k) μύρτα] „μύρτα Marcell. Nil mutant Edd.“ l) ποῖ] „ποι O.“
 et 301]. probante Belino et Fritzsche. m) δέ] „καὶ male
 Salm. Recte δὲ Par. H. J. aliasque.“ Gup conj. J. Seager. in
 Diar. Class. N. 36. Dec. a. 1818. p. 317. Imo rectissime habet
 vulgata. lis, quae Menippus coenavit, opponuntur Deorum ipso-
 rum ambrosia et nectar. n) οὔτε πίνουσιν] „οὐ πιν. O. Nil
 mut. Edd. et Hom.“ Sic plane narratum in Ed. Reitz. Sed
 negligentius: certe nec Homerus habet οὔτε — οὔτε, sed οὐ —
 οὐ. nec in textu nostro πίνουσιν. Hinc facile suspiceris, nec
 Oxoniensem lectionem satis recte esse relatam. o) ἀμβρο-
 σίαν] ἀμβροσίαν 2955. *) ἀνενηνεγμένον] Peccatur
 olim scribendo ἀννηνεγμένον. Emendavi monente Siruvio Lectt.
 Lucian. F. l. p. 248. p) ἐκιδάρισε] ἐκιδάρισε 2955.
 q) Σελήνδς] „Σελήνδς O.“

ministrabat Ceres, et Bac-
 chus vinum, et carnes Her-
 cules, et myrta Venus, et
 Neptunus maenas. Simul
 vero etiam ambrosiam et
 nectar clausulum gustavi.
 Optimus enim Ganymedes,
 humanitate ductus, si qua
 despicientem animadverteret
 Jovem, cotylam unam aut
 duas etiam nectaris mihi in-
 fundebat propensa volunta-
 te. Dii vero, ut alicubi dicit
 Homerus, qui et ipse, puto,

non minus quam ego, ista
 viderit, nec frumento ves-
 cuntur, nec vinum bibunt
 nigricans, sed apponitur
 ipsis ambrosia, et nectare
 inebriantur: maxime autem
 delectantur, si pro cibo hau-
 riant ascendentem cum ni-
 dore victimarum fuscum, et
 sanguinem hostiarum, quem
 altaribus sacrificantes affun-
 dunt. In coena porro ci-
 thara canente Apolline cor-
 daceum saltavit Silenus, bar

κόρδακα ὀρχήσατο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τὰς γ) τερ. 785.
 'Ησιόδου Θεοχορίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν
 ἱμῶν τῶν ε) Πινδάρου, κἀπειδὴ κόρος ἦν, ἀνεπανόμειθα
 ὡς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι ε).

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ Hom.

Εὐδαν υ) παντῦχοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε x) νήδυμος ὕπνος. II. II,

ἀντιλογίζομην γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ ἐκείνα, 1. 2. 28

πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ φύει γ) πᾶγωνα, ἢ

πῶς γίνεταί z) νῦν ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος αἰ,

καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέδαρθον.

ἔωθεν δὲ διαναστὰς ὁ Ζεὺς, προσέειπε κηρύττειν ἐκκλησίαν.

Κἀπειδὴ παρῆσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέγειν. Τὴν μὲν αἰ-p. 785.

τίαν τοῦ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιδὸς οὗτος ξένος παρέσχη- 29

ται α)· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώσασθαι b) περὶ τῶν

γ) τὰς] Sic Cod. Graev. Tῆς Edd. et O. Vid. Adnot. ε) τῶν]

Sic O. P. marg. A. 1. et 3011. et hinc Schm. Vulg. τοῦ. Hinc

Jacobe. in Append. ad Porsoni Advers. p. 298. τῶν τοῦ mal-

let, probante Jacobo Quaestat. Luciani. Spec. 1. p. 5. ε) ὑπο-

βεβρεγμένοι] „ὑποβεβρεγμένος O.“ Sic etiam 2955. 3011.

et Schol. sed minus ex more Luciani. υ) εὐδον] „εὐδον J.

et Par. male“ x) ἔχε] „εἶχε J. ceteraeque male cum O.

ἔχε Par. ἔχε B. 2.“ Sed B. 3. ἔχε. γ) φύει] „φύσει O. et

marg. A. 1.“ z) γίνεταί] „ἐγγίνετο O. ἐγγίνετο Fl. γίνετο

marg. A. 1.“ a) παρέσχηται] παρέχεται 3011. Unde Bel.

sine justa caussa fieri vult παρέχει. Plura hujus usus exempla

Lucianea dabit Index. Interim vide Struvium Lectt. Luciani.

P. I. p. 248. b) κοινώσασθαι] „Sic Fl. B. 1. J. H. Ald.

S. κοινωήσασθαι Par. cum O. et marg. A. 1.“

gentesque Musae Hesiodi de
 nativitate Deorum carmina,
 et primum hymnorum Pin-
 dari nobis canebant. Cum
 satias esset, unusquisque, ut
 erat, acquievimus, bene ma-
 didi.

*Ac reliquos pariter mulcet
 Divosque hominesque
 Tota nocte quies; sed me
 fugit alma volentem,*
 qui cogitare tum multa
 alia, tum prae caeteris illa,
 quo modo in tanto tempore

Apollo barbam non gignat?
 aut quomodo nox fiat in cae-
 lo, praesente semper sole,
 et una epulante. Post paul-
 lum obdormiscebam. Mane
 autem surgens Jupiter prae-
 conio vocari concionem ju-
 bet. Et praesentibus omni-
 bus dicere incipit: *Caussam*
vos convocandi hesternus hic
noster hospes praeiuit. Cum
autem olim voluerim com-
municare vobiscum de phi-
losophis, maxime a Luna,

P. 786. φιλοσόφων. μάλιστα γὰρ c) ὑπὸ τῆς Σελήνης, καὶ ὧν ἕκαστος μέμφεται, πρότραπεις ἔγνων μήκερ ἐπὶ πλέον d) παρὰ τειναι τὴν διασκεψιν. γένος γὰρ τι ἀνθρώπων ἐστίν, οὐ πρὸ πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀργόν, φιλονεικόν, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχνον, ὑπόμωρον e), τετυφωμένον, ὑβρεῶν Hom. ἀναπλεων, καὶ ἵνα καθ' Ὁμήρον εἶπω, [... ἐτώσιον ἄχθε Iliad. ἀρούρης.] οὗτοι τοίνυν εἰς συστήματα διαιριθέντες, καὶ XVIII. 104. διαφορὰς λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν f), οἱ δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπεικωρεῖους, οἱ δὲ Περιπατητικοὺς, καὶ ἄλλα πολλὰ g) γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν h) περὶ θέμενοι, καὶ τὰς ὁφρὺς ἐπάραντες i), καὶ πῶγωνας ἐπισπασάμενοι, περιέρχονται ἐπιπλάσιw σχήματι κατὰ πτυοῦτῃ ἥθῃ περιετέλλοντες, ἐμφερεῖς k) μάλιστα τοῖς τραγικῶι P. 787. ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἦν ἀφ' ἑλῆ τις l) τὰ προσωπεῖα, κα

c) γε] „τὸ O. Plane omittit Fl.“ quam secutus est Pritzsch d) πλέον] Sic ex O. Vulg. πλέον. Usitatiorē istam formam confirmant loca Charon, c. 19. Hermot. c. 58. Toxar. c. 53. e. i. ubi passim conjunctim occurrit ἐπιπλέον. e) ὑπόμωρον] ὑπόμωρον ap. Schol. f) Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν] „ταυτοὺς videtur addendum. Pell.“ Imo iis exemplis addendum hoc, qui collegerunt L. Bas De Ellipsis, p. 127. Schäf. ejusque recentiores Editores. g) πολλὰ] „Sic plerique scripti et editi Πολλὼν O. Πολλὰ Fl.“ Sic etiam 3011. h) τὴν ἀρετὴν omittit codex hic idem. i) ἐπάραντες] ἐπαίροντες 2956 k) ἐμφερεῖς] Sic Coll. et O. Vulgatum τοιχοῖς videbatur interpretamentum esse. l) ἀφ' ἑλῆ τις] Vulg. ἀφ' ἑλῆς. Illu

illiusque querelis incitatus decrevi non diutius illam de liberationem differere. Est enim hominum genus, non ita diu seculo spumae instar innatans, pigrum, contentiosum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae obnoxium, stolidum, inflatum, contumeliosum, ut Homericō verbo utar, Telluris inutile pondus. Hi ergo in turmas divisi, excogitatis diversis disputationum labyrinthis, alii Stoicos se vocarunt, alii

Academicos, Epicuros alii alii Peripateticos, et alii nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumposito sibi augusto virtuti nomine, superciliis sublati demissis barbis, circumieuncto habitu despuendos more occultantes, similes maximè Tragicis illis actoribus, quorum si personas auferas, et amictum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculus est homuncio septem drachmis ad certamen illu

πρὸς ὅσους ἐκείνη σιολὴν, τὸ καταλειπόμενον ἔστι p. 787.
 ριόν ἀνθρώπιον ἐπὶ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθώ- 30.
 μιν. Τοιοῦτοι δὲ οὗτοι, ἀνθρώπων μὲν ἀπάντων κατα-
 ρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνά-
 ρουσι εὐξάπατητα μερακία, τὴν τε πολυθούλητον ἀρε-
 τὴν τραγουδοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι·
 καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν αἰεὶ καὶ σωφροσύνην
 παροῦσι, καὶ πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσι, μόνοι δὲ
 καὶ καθ' ἑαυτοὺς γινόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν
 σβίουσι, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχουσι
 αἰν ὀβολῶν m) τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι
 καὶ αὐτοὶ μὴτε ποιοῦν, μὴτε ἰδοὺ ἐπιτελοῦντες, ἀλλ'
 ἄλλοι καὶ περὶ τοὺς καθέστωτας, [Οὗτοι ποτ' ἐν πολέμῳ Hom.
 παρίθμιοι, οὐτ' ἐν n) βουλῇ.] ὁμῶς τῶν ἄλλων κατηγο- 11. II,
 οῦσι, καὶ λόγους τινὰς πικροὺς συμφορήσαντες, καὶ λό- 202.
 γους τινὰς ἐκμεμελετηκότας o), ἐπιτιμῶσι, καὶ ὀνειδίζου-
 σι p) τοῖς πλησίον. καὶ αὐτοὶ αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι p. 788.

plane legitur in O. latetque in lectione Codicis 2955. ἀφελῆται
 τις, quam ipsam praefert Bellinus, comisso τις, Passive, credo,
 τὸ ἀφελῆται accipiens. Fritzscheium video mecum plane con-
 sensisse. m) ὀβολῶν] ὀβελῶν conq. Gesner. n) ἐνδ], „ἐν
 male O.“ o) ἐκμεμελετηκότας] „ἐκμεμελ. Pl.“ p) ὀνει-
 δίζουσι.] Sic O. P. 2955. in quo postremo Cod. etiam τοὺς
 πλησ. narrante Bellino et probante. Secutus Scholz, servato ta-

conductus. Tales vero cum
 int, homines quidem omnes
 contemnunt, de Diis autem
 absurda narrant, conductis-
 que adolescentulis ad deci-
 niendum opportunis, cum
 virtutem illam multis sermo-
 nibus tritam tragico clamore
 praedicant, tum disputatio-
 nes edocent, quae exitum non
 habent. Et apud discipulos
 quidem tolerantiam semper
 et temperantiam laudant,
 luxuriasque et voluptatem
 lesperunt: soli vero, et sibi
 sum sunt relict, quid dicat
 aliquis, quae edant, quam

venarent exerceant, ut sordes
 delingant obolorum! Gra-
 vissimum vero omnium hoc
 est, quod nullam ipsi neque
 communem rem neque suam
 conferentes in medium, sed
 inutiles et supervacanei,
 Non habiles bello, non con-
 sultantibus apti, tamen ac-
 cusant reliquos; et sermoni-
 bus quibusdam amaris con-
 gestis, maledicta quaedam
 meditant, increpant, et re-
 prehendant alios: atque ille
 inter ipsos ferre primas
 videtur, qui et vocalissi-
 mus sit, et impudentissi-

p. 788. δακτῆ, ὅς ἄν μεγαλοφρονότατος τε ἦ, καὶ ἱταμότατος q).

- 31 καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασυτάτος. Καίτοι τὸν δακτε-
νόμενον αὐτῶν, καὶ βαρύνει, καὶ καταφροῦντα τῶν ἄλλων
ἦν ἔρη, Σὺ δὲ δὴ r) τί πράττειν, τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν,
πρὸς θεῶν, σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; φαίη s) ἂν, εἰ τὰ
δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωρογεῖν,
ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην μετεῖναι περιστὸν εἶναι, μα-
δοκεῖ κέρρωγα δέ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ ἀνυ-
πόδετος t) τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι, καὶ ὥσπερ ὁ Μῆμνος
τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα ἀποφακτῶ, καὶ εἰ μὲν τις
ὠψιώνηκε τῶν πλουσίων πολυτελεῖς, ἢ ἑταῖραν u) ἔχει,
τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ὀργανκῶ. εἰ δὲ πῶν φίλων τις
ἢ ἑταίρων, κατάκειται νοσῶν, ἐπισκευίας, τε καὶ θεραπείας
32 δεόμενος, ἀγχοῦ. τοιαῦτα μὲν ἔστιν ἡμῖν x), ὡ θεοί, ταῦτα
τὰ θρήμματα. Οἱ δὲ δὴ Ἐπικουρικοὶ αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα

men Dativo. Vulgò legebatur λουδοροῦσι, insolentiore con-
junctione cum tertio casu, in quo tamen h. l. minus offendit
Fritzscheius, quum Dativus τοῖς πλησιν cum ἐπιτιμῶσι potius
cohaerere ipsi videatur. q) ἱταμότατος] „Recte sic O.
ἱταμότατος Edd. omnes male.“ r) δὴ] „deficit in O.“ idque
probaue Belio. s) φαίη] Sic sine jota subscr. Edd. vet.
sed φαίη male vecentt. excepta Fritschiana. t) ἀνυπόδε-
τος] „ἀνυπόδητος Salm. et Amst.“ Sic etiam 2955. Bel. Schm.
Fritsch. u) ἑταῖραν] Sic correxi vulgatam scripturam
ἑταῖραν. Vid. not. ad II. Ver. Hist. c. 18. in Varr. Lectt. x)
ἡμῖν] „δμῖν Pl. sola.

mus, et ad maledicta auda-
cissimus. Atqui si eum, qui
contendit et clamat, et accu-
sat alios, interrogas, Tu vero
quid agis? aut quid te dica-
mus, dic per Deos, ad vitam
conferre? dicat sane, si
justa et vera velit dicere,
Navigare quidem, aut agrum
colere, aut militare, aut ar-
tem quamcunque tractare,
superfluum mihi videtur:
sed clamo, et squaleo, et
frigida labor, et nudis pedi-
bus per hiemen circumeo,

et velut Momus, quae ab
aliis fiunt, ea calumnior.
Et si quis divitum sumtuose
obsonavit, aut meretricem
habet, de hoc laboro atque
indignor: si vero amicorum
aliquis aut sodalium decum-
bit aegrotus, auxilio et cu-
ratione indigens, ignoro.
Tales sunt nobis, Dii, istae
beluae. Illi vero eorum, qui
Epicurei vocantur, vel ma-
xime contumeliosi sunt, nec
mediocriter nos perstringunt,
nec curari res humanas di-

δὴ καὶ ὑβρίζεται εἰς, καὶ αὐ μετρίως ἡμῶν καθύπνουνται, p. 789.
 μήτις ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντας τοὺς θεοὺς,
 μήτε ὅλως τὰ γινόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥστε ὦρα ὑμῖν λαλῆ-
 σθαι, διότι γ) ἦν ἀπαξ οὐτα πείσαι τὸν βίον δινηθῆσιν;
 ὡ μετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἐτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον
 αὐδὲν ἐξέτι προεδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ Σελήνη αἰτιαται,
 πάντας ἡκούσατε τοῦ ξένου χθὲς διεγρουμένου. πρὸς ταῦτα
 βουλεύεσθε, ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτα-
 τα, καὶ ἡμῖν z) ἀσφαλίστατα. Εἰπόντος ταῦτα τοῦ Διὸς, ἡ 33
 ἐκκλησία διετθρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβῶν ἅπαντες, κεραύ-
 νωσιν, καταφλέξον, ἐπὶ τῶν βάραθρον, ἐς τὸν
 Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὐτοῖς
 παραγγείλας, Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες
 ἐπαρίφονται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τό γε νῦν εἶναι, οὐ
 θέμις κολασθῆναι τινα, ἱερομηνία γὰρ ἐστίν, ὡς ἴσθαι, μη-
 νῶν τούτων τετάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐπεχειρίαν περιηγγει-
 λάμην α). ἐς νέωτα οὖν ἀρχομένου b) ἡρως, κακοὶ κακῶς
 ἀπολοῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

γ) διότι] δὴ ὅτι 2955. Hinc conjicias ἦδη ὅτι. z) ἡμῖν] re-
 ceptum ex Fl. "ἡμῖν" cett. Verum B. 3. et ipsa habet ἡμῖν;
 et Erasmi interpretatio, e regione posita, idem exprimit. a) πε-
 ριηγγεῖ λάμην] Sic unus Cod. P. Miaus proprie in cett.
 omnibus ἐπηγγεῖλάμην. b) οὐν ἀρχομένου] „ἀρχομένου οὖν Fl.

centes a Diis, neque omnino,
 quae fiant, inspicere. Itaque
 tempus est, ut rationem harum
 rerum habeamus. Nam si
 semel hi persuadere saeculo
 poterunt, non mediocriter
 esurietis. Quis enim adhuc
 sacra vobis faciat, si hoc
 nihil sibi profuturum speret?
 Quae quidem Luna accuset,
 omnes heri, narrante hospite,
 audivistis. Ad haec jam,
 quae et hominibus utilissima,
 et securissima nobis sint,
 consulite. Haec ubi dixit
 Jupiter, crebris concio vocibus
 personuit, cum omnes

statim clamarent, fulmina!
 combure! obtere! in bara-
 thrum! in Tartarum ad (ut)
 Gigantes! Imperato rursus
 silentio, Jupiter, Erunt ista,
 ut vultis, inquit, et omnes
 cum ipsa dialectica peri-
 bunt. Verum, ut nunc est,
 puniri quemquam nefas.
 Festi enim, ut nostis, dies
 sunt per menses hosce qua-
 tuor: et jam imperavi (in-
 dixi) justitium. Novo igitur
 anno, ineunte vere, mali
 male terribili fulmine peri-
 bunt.

Hom. Ἡ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νέεσθαι Κρονίων.

Il. I. Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ; περιαιρεθέντ
528.
p. 790. αὐτὸν τὰ πτερά, ἵνα μὴ καὶ αὐθις ἔλθῃ c) ποτέ, ὑπὸ το

34 Ἐρμού φεγγήῃ κατεκλῆται τήκερον. καὶ ὁ, μὲν ταῦτ
εἰπὼν, διέλυσε τὸν σῦλλογον. ἐγὼ δὲ ὁ Κυλλήνιος τοῦ δεξιο
αὐτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χεῖρ κατέθηκε d) φέρων
ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἄλλαθα βλήσας, ἅπαντα, ὧ ἐταῖροι
τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἀπειμι τοῖσιν καὶ ταῖς ἐν τῇ Παιδείᾳ περι
πατοῦσι τῶν φιλοσόφων ἀνὰ ταῦτα διαγγελλόμενος.

c) ἵνα μὴ καὶ αὐθις ἔλθῃ] Ad haec verba notat Belin
eandem, quam supra v. 52. variam lectionem τοῦ φεγγήου
ὄν. aberrante, credo, cetero vel oculo: non aliud haud
hic referre voluerat. d) κατέθηκε] κατέθηκε ag55.

Haec ubi dicta, superci- Cyllenius dextra auro or
liis pater annuit atris. spensum heri circa vespem
De Menippo autem, ait, haec in Ceramicō deposuit. Om
mihi placent. Amputatis nia audisti, Sodalis, allat
ālis, ne qua iterum huc ve- e caelo, omnia. Ab eo jam
niat, & Mercurio hodie dese- ambulātibz in Pœcile phi
ratur in terram. His dictis, losophis bonum illum nun
concionem dimisit. Me vero cium allaturus.

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

p. 791.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

ARGUMENTUM.

Hujus dialogi dramatici scena primum est in coelo, deinde Athenis. Jupiter enim de miseria cum deorum immortalium, tum imprimis de suis infinitis curis ac negotiis graviter questus, movente Mercurio, Justitiam deam jubet Athenas petere, dijudicaturam ibi ipsam lites complures partim illas ex longo inde tempore in suspensio relictas. Idque judicium jam in arce Athenarum habetur, praescone ipso Mercurio. Lites, quae primo die disceptantur, sunt Ebrietatis contra Academiam de Polemonis raptu; Stoa contra Voluptatem de subducto Dionysio; Virtutis contra Luxuriam de Aristippi possessione legitima, quae causa differtur; Mensariae contra Diogenem, quam ridicule importunus turbat Diogenes; Artis Pictoriae contra Pyrrhonem, qui quum non adit, desertas lites condemnatur; denique Rhetoricae simul et Dialogi contra Syrum, i. e. Lucianum ipsum, sic ergo bis accusatum, quod vel fidem Rhetoricae datam seffellerit, vel Dialogi amasii naturam et habitum olim graviolem et excelsiorem ad ludicra et indigna detraxerit. Ab utraque accusatione quum reus se defendisset, consensu prope omnium judicium absolvitur.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ
ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΤΡΟΣ,
ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ,
ΣΤΡΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ἐπιτριβεῖν, ὁπόσοι α) τῶν φιλοσόφων παρὰ 1
μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γοῦν β)
α) ὁπόσοι] ὅσοι 3ο11. β) γοῦν] δ' οὖν id Cod.

B I S A C C U S A T U S

SEU TRIBUNALIA.

JUPITER, MERCURIUS, JUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS, ALIUS
ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS, VIRTUS, MOLLITIES,
DIOGENES, RHETORICE, SYRUS, ET DIALOGUS.

Jup. Dispercant vero, quot solos felicitatem esse Deos
quot philosophorum apud contendunt. Si enim sci-

- P. 791. ἤδεσαν, ὅποσα τῶν ἀνθρώπων ἔνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τοῦ νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὀμήρω πιστεύσαντες ἄνδρϊ τυγλῶ καὶ γόητι, μάκαρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὥς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν c) ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος οὐτοσί, ζευξάμενος τὸ ἄρμα, πανήμερος d) τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδιδυκώς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδὲ ὅσον
- P. 792. κνήσασθαι e) τὸ οὖς, φασι, σχολὴν ἄγων ἦν γάρ τι κἄν ὀλίγον ἐπιρῥαθυμήσας λάτῃ, ἀφηνιασάντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παραιτραπόμενοι, κατέφλεξαν *) τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται f), φαίνουσα τοῖς κωμάζουσιν, καὶ τοῖς ἄωρϊ g) ἀπὸ τῶν δειπνῶν ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ h) πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλλγου δεῖν τὰ ὦτα ἐκκεκώφωται i) πρὸς τῶν ἐνοχλούντων κατὰ χρεῖαν τῆς μαντικῆς· καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ

c) καθορᾶν] ἀκριβῶς addit 2954. merito a Bel. rejectum. d) πανήμερος] Sic 3011. et Gorl. cum Fl. Vulg. πανήμερος. Cf. Amor. c. 15. e) κνήσασθαι] „ἀλφαισασθαι G. ἀλφησασθαι P.“ Sic etiam 3011. et Gorl. * κατέφλεξαν] καταφλέξεν ἂν belle scilicet emend. Bel. f) περιέρχεται] περιέσιν Gorl. g) ἄωρϊ] „Ita Salm. Par. P. et marg. A. 1. Ἀωρία cet. Edd.“ Scilicet sine jota subscr. A. 1. 2. cum jota B. 1. 3. et sic legebatur ἄωρϊα adverbialiter Asia c. 24. h) τε αὖ] „non legitur in Fl.“ i) ἐκκεκώφωται] „restitui ex B. 2. V. 2. et Salm. ἐκκεκώφεται enim cet. omnes.“ Illud etiam in B. 3.

rent, quot hominum causa subeamus molestias; non sane nocturnis aut ambrosiae nos nomine beatos praedicarent, Homero nimirum fidem habentes, caeco homini atque impostori, beatos vocanti nos, et caelestia enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt, poterat. Jam Sol quidem hicce curru juncto per totum diem caelum obit, igni indutus, et refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri scal-

pendae, quod ajunt, sufficiat. Si enim vel paullum per imprudentiam remittat, excusis frenis equi, et via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil et ipsa circumit, lucens comissantibus, et intempesta nocte de coena redeuntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem qui sibi delegerit, parum abest, quin obsurdescat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi facessunt: et jam quidem Delphis

ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς κ) Κολοφῶνα p. 797.
 θιῖ, κἀκίθην εἰς Ξάνθον μεταβαίνει λ), καὶ δρομαῖος αὐ-
 θις εἰς τὴν Κλάρων, εἰς εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ
 ὄλως, ἐνθα ἂν ἡ πρόμυτις, πιούσα τοῦ ἱεροῦ νάματος,
 καὶ μασήσαμένη m) τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασει-
 σαμένη, κελεύη n) παρῆναι, ἄοκνον χρῆ αὐτεῖκα μάλα παρ-
 στάναι συνείροντα ο) τοὺς χρησμούς, ἢ οἴχεσθαι οἱ τὴν
 ὄξαν τῆς τέχνης. ἔω γὰρ λέγειν, ὅποσα ἐπὶ πείρα p) τῆς p. 793.
 μαντικῆς ἐπιτέχνωνται αὐτῷ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνας q)
 εἰς τὸ αὐτὸ ἔφοντες ὥστε εἰ μὴ τὴν εἶναι ὄξος ἦν, κἄν
 ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς
 ὑπὸ τῶν νοσοῦντων ἐνοχλούμενος,

Ὅρῃ τε δεινὰ, θιγγάνει τ' r) ἀηδέων,

Ἐπ' ἄλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς s) ἰδίας λύπας

Καρποῦται t). — — —

Parod.
 Hip-
 pocr.
 περὶ
 φουσών
 1, 6.

k) εἰς] εἰς 3011. et quater deinceps: et sic Bel. Schm. Lang.
 l) μεταβαίνει] „μετέχεται Fl. Nil mutat P.“ m) μασή-
 σαμένη] μασήσαμένη Schm. errore, ni fallor, typothetae,
 quem repetiit Lang. n) διασεισαμένη, κελεύη] „διασει-
 σασα, κελεύση P. et marg. A. 1.“ Κελεύση etiam Gorl. ο) συν-
 ελόντα] συνέλονται 3011. Bel. Schm. Lang. p) ὅποσα ἐπὶ
 πείρα] „ὅσα ἐπὶ πείραν P. πείραν etiam Par. Sed πείρα Fl.
 I. H. B. 1. Fr. S.“ q) χελώνας] χελώνης conj. Reitz. r) τ']
 Sic numeri causa scripsi pro vulg. τέ. s) συμφοραῖς] συμ-
 φορήσιν 3011. Bel. Schm. συμφοραῖς Lang. t) λύπας Καρ-
 ποῦται.] Vulg. καρποῦται λύπας. Mutavi sedes metri causa.
 Vid. Aduot.

esse cogitur, paullo post
 currit Colophonem, et inde
 Xanthum transit, tum cur-
 riculo rursus Clárum, tum
 in Delum, aut ad Branchi-
 das: et in univēsum, quo-
 cunque illum Antistita, sacro
 liquore poto, et commansa
 lauro, et commoto tripode,
 adesse jubeat, impigrum
 oportet confestim praesto
 esse, consentem oracula,
 nisi velit perire sibi artis
 gloriam. Omittit enim di-

cere, quas ipsi artis tentan-
 dae causa insidias struant;
 dum agninas carnes atque
 testudines una coquunt, adeo
 ut nisi acutas nares haberet,
 deriso illo abiret Lydus.
 Aesculapius quidem, vexa-
 tus ab aegrotantibus,

Videtque dura, contrectat-
 que insuavia,
 Et ex malis alienis haurit
 proprios
 Dolores. — — —

- p. 793. τί γὰρ ἂν, εἰ τοὺς ἀνέμους φυτουργοῦντας α) λέγοιμα, καὶ παραπέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμῶσι x) ἐκπνέοντας; ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας περὶμενον, ἢ τὸν ὄνειρον μετὰ τοῦ ὕπνου διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφητευόντα y) αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ φιλελευθροφίας οἱ θεοὶ παρνοῦσι; 2 νοῦσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἐκαστος συνελοῦσι z). Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατήρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ p. 794. πράγματα ἔχω πρὸς τας αὐτάς φροντίδας διηρημέρας; πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον, ὅπόσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι α) τῆς ἀρχῆς, ὥς μὴ βλακύνωσιν ἐπ' b) αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτὰ μυρία ἄλλα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας c), καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπαὺς αὐτὸς οἰκονομησάμε-

u) φυτουργοῦντας] „φυσσῶντας vel φυσουργοῦντας conjicit Salanus.“ x) λιμῶσιν] „Pell. potest etiam legi λιμῶσιν, sensu optimo.“ y) ὑποφητευόντα] ὑποφτυέοντα B. 1. et 3. z) συνελοῦσι] „συντελοῦντες P. συνελοῦντες marg. A. 1.“ Sic etiam 3011, Unde συνελοῦσι Schm. et Lang. Pro ἐκαστος Seagero Diar. Class. N. 36. Dec. a. 1818. p. 317. magis placuit ἐκαστος, explicanti: nullus eximius; nullus ἀσυμβόλος. Point d'exemption. At non est certe, quod vulgata displiceat. a) συνδιαπράττουσι] συνδιαπρ. 3011. Schm. Lang. b) ἐπ'] ἐν 3011; quod parum aherat, quin praeferrem. c) χαλάζας] „χαλάσας male H. 1. et 2. quod emendarat in marg. Gesn.“

Quid vero si ventos dicam, plantarum cultum adjuvantes, et navigia deducentes, et adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes somnum; aut somnia, quae cum somno pernoctant, et oracula illi subjiunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, et ad vitam in hac terra singulis conferunt. Et tamen reliquorum negotia mediocria. Ego vero ipse et pater omnium, quot injucunda su-

stineo, quot negotia habeo, inter tot curas distractus? cui primum ipsa Deorum opera inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri aliquid quam partem nobiscum administrant, ne quid negliger faciant; ac deinde sexcenta alia per me peragenda, quae vix assequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad summam administrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos, et fulgura ipse

αι, καὶ διατάξας, πέπευμαί, τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων p. 79¹.
 ἐπιλαγμένος· ἀλλὰ με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέ-
 πω δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε d), καὶ πάντα
 ἰσχυροῦν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτον-
 τας, τοὺς ἐπιτορκοῦντας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πό-
 τος ἢ κνίσσαι καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλείων
 ἁλῆται· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονητάτον, ὅφ' ἕνα καιρὸν ἐν
 τῇ Ὀλυμπίᾳ τῇ ἐκατόμβῃ παρῆναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς
 κτενοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χαλαρᾶν, καὶ ἐν Αἰ- p. 79⁵.
 ἁφιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψιμοῖρον οὐδὲ οὕτω διαφυγεῖν
 ῥῆδον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοὶ τε, καὶ ἄνδρες ἐπ- Hom.
 ἴκουσται, εὐδούσι παννύχιοι· τὸν Ἄκα δὲ ἐμὲ οὐκ ἔχει Il. II,
 ἥρως ὕπνος. εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάζομεν e), 1. 2.
 ἀλφειὺς εὐθὺς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμᾶς ἀποφαίνων
 τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνη-
 τος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἄστε-
 γάστοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσσωτοι δὲ καὶ ἄγνιστοι,

d) ἀπανταχόσε] „ἀπανταχοῦσι male P. ἀπανταχοῦ marg. A. 1.
 W.“ e) εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάζομεν] „ἢ
 γὰρ τι κ. μ. ἐπινυστάζομεν marg. A. 1. Ἐπινυστάζομεν etiam Fl.
 Sed ἢ γὰρ τι κ. μ. ἐπινυστάζομεν 3011. Bel. Gorl. Formam
 certe hujus verbi — ὥσω in Fut., licet in Lexicis nonnullis
 obriam, firmo niti fundamento, equidem vix contenderim.

dispensavi atque ordinavi,
 quietus sum et particularibus
 curis liber: verum facere
 quidem ista me oportet, sed
 eodem tempore usque qua-
 que respicere ad omnia, ut
 illam in Nemea pastorem;
 ad fauces, ad pejerantes, ad
 sacrificantes, si quis libavit,
 unde nidor, et fumus veniat,
 quis aegrotus, aut navigans
 nocaverit? quodque omnium
 laboriosissimum est, eodem
 tempore adesse Olympiae ad
 hecatombam, et et Babylone
 ad inspiciendos belligeran-
 tes, et grandinem demittere

apud Getas, et epulari apud
 Aethiopes. Sed ne sic qui-
 dem effugere querelas facile
 est: verum saepe,

Dique, equitesque viri dul-
cem per membra quietem
Per noctem capiunt: no-
stros, Jovis, almus ocellos
Nondum somnus habet. Si
 qua enim vel paullum conni-
 veamus, ilicet verus est Epi-
 curus, qui pronunciat, rebus
 nos terrestribus nihil provi-
 dere: nec contemnendum
 periculum, si homines ista
 illi credant; verum sine co-
 ronae ac vitis erunt nobis

p. 795. ἀσπονδοὶ δὲ οἱ κρατῆρες f), ψυχροὶ δὲ οἱ παῖδες καὶ ἄν
 ἄνθρωποι καὶ ἀκαλλιεργηταί g), καὶ ὁ λιμός· πόλιν· τοῖς ἀσπονδοῖς
 ὡς περ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος h) ἐπὶ τῇ πόλει
 ἔστηκε τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖς χερσὶν καὶ οἱ πᾶσι
 τοῖς ἐπιβαταῖς μεθύουσι, καὶ, εἰ τύχοι, ὀκλασθῶσιν αὐτοὶ.

Hom. ἐγὼ δὲ ἀγρυπνῶ καὶ ἀνιτός i) ὑπὲρ ἀπᾶντων μετρημένων
 II. II, 3. κατὰ φρενᾶ, καὶ κατὰ θυμόν, μὴν τὸ δεδιότῃ ἐστὶν δ

p. 796. καὶν τετιμημένος. Ὡστε ἡδεῖς ἀν' ἐρόλην τοῖς φίλοις
 3 φους, οἱ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζοντι, πότῃ n) καὶ
 σχολάζειν ἡμᾶς τῷ νεκτάρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ οὐκ ἔχον
 μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα, ἰδοὺ γέ τοι θ) δὴ ἀσχολί
 τοσαύτης ἐώλους δίκας φυλάττομεν ἀπὸ κλεινῆς p) καὶ
 εὐρώτος ἥσῃ, καὶ ἀραχνίων διελθόμεναις καὶ μάστιγι
 ὑπόσαι ταῖς ἐπιστήμασι q) καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπων

f) κρατῆρες] „Hoc et iura parq. omnia. Fl. ab oi ad oi trans
 lient.“ g) ἀκαλλιεργηταί] πάντα suppleendum suspicatur
 Guyet. h) μόνος] μόνον. 3011. i) ἀνιτός] deest in Go
 sed recte tuetur et bene illustrat Früzschius Quaest. Luc
 and. p. 55. k) μεθύουσιν καὶ, εἰ τύχοι, ὀκλασθῶσιν αὐτοὶ
 σιν] μεθύοντες, εἰ τύχοι, κλασθῶσιν 3011. μεθύοντες etia
 Cori. l) ἀνιτός] „adversus. Fl. Vulgatum tenet. P. m) με
 μῆτις] „Sic Graec. et Lat. Meritum. Edd. priores male
 Meritum 3011. n) πότῃ] „dixit marg. A. 1. Sic etia
 3011. et Cori. o) γέ τοι θ) Sic marg. A. 1. 3011. et Go
 quos, probante Belino, rectius est Schmed. Vulgo legebat
 γόν. p) ἀπὸ κλεινῆς] „apocrypha 3011. quem errore
 scribendi miror Belino potuisse optimae legitioni praeferrendum
 videri. q) ταῖς ἐπιστήμασι] „tas ἐπιστήμας καὶ τέχνας

acides, nidor nullus per com
 pita, sine libamentis erate
 res, frigida altaria. In uni
 versum nec mactabitur, nec
 litabitur, et fames multa
 ingruet. Quae cum itasint,
 gubernatoris iustar excelsus
 solus sto in puppi, governa
 culum tenens, manibus. Ac
 vectores reliqui ceteri sunt,
 et forte dormiunt, at ego
 periculis ceteri expers, pro
 omnibus Intra animum cu
 ras, ac per praecordia verso,

eo solo honoratus, quibus a
 minus videtur. Itaque libe
 ter interrogaverim philoso
 phos, qui solos Deos beati
 praedicant, quando vaca
 nos nectari et ambrosia po
 tent, qui infinita adeo li
 beamus negotia? Ecce enim
 praec otii inopia antiquos
 caussarum liberos servam
 repositos, a rilligine et a
 nearum telis consumptos;
 eo praescitum genere, qu
 scientiae atque artes con

καὶ συνεστᾶσε, πάντῃ γ) παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κα- p. 796.
 ἔμμεν ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην
 ἀμύνονται, καὶ μετ' ἐκείνης βραδύτητος α) αἰτιῶνται, ἀγροαῦντες,
 οἱ καὶ ὀλιγοὶ τὰς κρίσεις ὑπερήμερους συνέβη ε) γενέ-
 σθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἥ συνεῖναι υ) ἡμᾶς ς)
 ἀπαρβάναναι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

ΕΡΜ. Κυρίως, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἐπὶ τῆς γῆς 4
 ἔσονται γ) δυσχεραίνοντων, λέγειν πρὸς σέ οὐκ ἐτόλμων.
 καὶ δὲ αὐτὸ περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐκέβαλες, καὶ δὴ λέγω.
 πάντῃ δ) ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς
 σὲ φανερόν μὲν οὐ τολμᾶσι λέγειν, ὑποτονθορύζουσι δὲ
 στυγνυφόρως, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον α· οὓς ἔδει πάλαι,
 καὶ καθ' αὐτοὺς εἰδότες, στέρχειν ἕκαστον τοῖς δεικναι-
 σμένοις.

ἐνίστησαν P. et marg. A. 1. "Cum his faciunt 3011. et Gorl.
 nisi quod ἐνίστησαν habent, (quod quum multo praestare
 dixisset *Belinus*, recepit *Schm.*) et in Gorl., si recte conjicio,
 Dativi vulgati leguntur. Mihi quidem illud συνεστᾶσι, ut unico
 probum, minime videbatur atrectandum. γ) πάντῃ] „abest a
 Fl.“ α) βραδύτητος] βραδύτης A. 1. 2. B. 1. sed in B. 3.
 iam recte collocatus accentus. ι) συνέβη] ἐνέβη 3012. *Schm.*
Lang. υ) συνεῖναι] ἐνέιναι iid. ς) ἡμᾶς] „ὑμᾶς male
Hag. utraque.“ Sic etiam B. et 3. Sed in hac *Micyllus* tamen
 nos reddidit. γ) ἐπὶ τῆς γῆς ἀκούσας] Sic, monente *Be-*
lino, edidi cum *Schm.* e 3011. et Gorl. cum vulgo legeretur
 ἀκούων, omissis verbis ἐπὶ τῆς γῆς. 2) πάντῃ P. L. et
 marg. A. 1. Nil mutant *Fl. J.* etc. "Πάντες praeferri vult *Bel.*
 α) τὸν χρόνον] „Sic *Edd.* omnes.“

homines quosdam detulere,
 antiquos sane quosdam illo-
 rum. At illi clamant undi-
 que, et indignantur, et ju-
 dicium invocant, et tardita-
 tis me accusant, ignari, non
 negligentia contigisse, ut
 diu adeo differrentur judi-
 cia, sed prae illa felicitate,
 in qua vivere nos arbitran-
 tur: sic enim vocant nostras
 occupationes.

Merc. Ipse quoque, Jupi-
 ter, multa in hoc genere

querentes in terra cum au-
 direm, dicere ad te non sum
 ausus. Quando vero tute
 sermonem de his injecisti,
 dico nimirum. Omnino gra-
 viter ferunt, pater, et con-
 queruntur, et aperte quidem
 dicere non audent, submur-
 murant vero collatis capiti-
 bus, moras accusantes: quos
 oportebat olim, conditione
 sua cognita, rehus judicatis
 unumquemque acquiescere.

P. 797.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, δακεί b); προτίθεμαι, αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις c) εἰς νέωια παραγγέλουμέν d);

ΕΡΜ. Οὐμενον, ἀλλὰ ἤδη προσώμεν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ποιεῖ. σὺ μὲν κήρυττε καταπαταμένος e), ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστὶ κατὰ ταδε, παντὶς ὁπποῦ τας γράφας ἀπειρηγόχασιν, ἡκεῖν κήμερον εἰς f) Ἀρεῖον παγόν, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποκλήρουσιν σφίσι τὰ δικαστήσια κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων. εἰ δὲ τις ἀδικον οἰοίτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖται ἐφέντι g) ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μὴδὲ το-παράπαν ἰδεδίκαστο h). σὺ δὲ, ὦ θυγάτηρ, καθέζομένη παρα-τας αἰμνάς θεῆας, ἀποκλήρου τας δίκας, καὶ ἐπισκόπει τοὺς δικάζοντας.

5

ΔΙΚ. Αὐθις ἐς τὴν γῆν i); τὴν ἐξελαινομένην πρὸς αὐ-τῶν δραπετεύῃ πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν Ἀδικίαν ἐπιγελῶσαν αὐτὴν φέρουσα;

b) δακεί] „Sic bene Fl. H. Par. etc. δακεί δὲ αὐτῶν“ non A. 2. c) ἢ θέλεις] „ei θέλεις ἢ Fl.“ ἢ θέλεις, ἢ B. 3. d) παραγγέλουμέν] „προαγγέλουμέν Fl.“ e) κατὰ πᾶσι τῶσι] „καταπαταμένος P.“ f) εἰς] „εἰς τοῖς Schol. Lang.“ g) ἐφέντι] ἐφέντων Schol. h) ὡς εἰ — ἰδεδίκαστο] Haec verba tanquam scholion ejicienda putavit Bel. Vocem τοπάρ-παν, vulgo τὸ παράπαν exaratum, in hanc contractam exhibui, exemplo utriusque Ald. i) ΔΙΚ. Αὐθις ἐς τὴν γῆν] „Αὐ-θις ἐς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male Fl.“

Jup. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum judiciorum? an vis, ut in proximum annum de-nunciemus?

Merc. Non sane: sed jam proponamus.

Jup. Ita fac: devola, prae-conio edic, forum esse judi-ciorum, in hanc formulam: Quicumque detulere caussas, ut veniant hodie in Areum pagum, ibi vero Justitiam sorte assignaturam illis ju-dices pro portione aestima-

tionum ex omnibus Athe-niensibus. Si quis vero in-justum putet factum esse judicium, licere ipsi ad me provocanti, judicari de novo, quasi plane judicium non esset. Tu vero, filia, assi-dens ad Severas Deas, sor-tire dicas, et judicantibus attende.

Just. Rursus in terram? ut exacta ab illis de novo fu-giam o vita, si forte deri-dentem Injustitiam non pos-sim?

ΖΕΥΣ. Χρηστά ἐλπίζειν γε *k*) δεῖ πάντως γὰρ ἤδη p. 797.
 πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ φιλόσοφοι αἰ τῆς Ἀδικίας προτιμᾶν,
 καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερβαίνουσας,
 καὶ ἀγαθὸν τὸ μέγιστον ἀποφῆνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γούν, ὃν φῆς, αὐτὸν ἐπείνοσ' ὠνήσαν οἱ
 περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὅς παραδοθεὶς τοῖς ἔδεκα, καὶ εἰς τὸ *l*) p. 798.
 δεσμωτήριον ἐμπέσω, ἐπὶ αἰθέριος τοῦ κωνείου, μηδὲ τὸν
 ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκώς, παρὰ τοσαῦτον
 ὑπερέσχον οἱ κατηγοροὶ τὰναντία περὶ *m*) τῆς Ἀδικίας
 φιλοσοφούντες.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἐστὶ τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς φιλοσοφίας ἦν 6
 τότε, καὶ ολίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφούντες, ὥστε εἰκότως ἐς τὸν
 ἄντον καὶ Μελίτον *n*) ἐρύπετε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν
 εἶναι, οὐχ ὅρας, ἄσοι τριβαῖνες, καὶ βακτηρίαί, καὶ πῆραι,
 καὶ ἀπανταχῇ *o*) πώγων βαθυς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστε-
 ρᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι; μεστοὶ δὲ οἱ περί-
 πατοι κατὰ ἡμᾶς *p*), καὶ φύλαγας, ἀλλήλοισι ἀπαντῶντων *q*),

k) γ' *ε*] α' Cori. 3011. *Bel. Schm. et Seager. Diar. Class. N. 36. a.*
1848. p. 317. Mibi contra formula communior praeferenda, se
quidem per errorem e sequente versu huc delatum videbatur.
*l) ε' *ε*] *ε* 3011. *Schm. Lang. m) περὶ] παρὰ conj. Seager.*
Vid. Adnot. n) Μελίτον] „Μελίτον Edd. anteriores male.“
*o) ἀπανταχῇ] „Et sic *EL* cum reliq.“ *ἀπανταχοῦ 3011.*
omisso καὶ. p) ἡμᾶς] „Bene sic B. 1. et 2. (et 3) ἡμᾶς cert.
Dubis Hag. „Εἰλας 3011. q) ἀπαντῶντων] „ἀπαντῶντων
*adspirate Edd. priores.“***

Jup. Bona sperare fas est.
 Omnino enim jam persuase-
 runt illis philosophi, ut In-
 justitiae te praeferant, So-
 phronisci praesertim *filius*,
 qui summis justum laudibus
 extulit, et bonorum maxi-
 mum esse ostendit.

Just. Valde nimirum illi
 ipsi, quem dicit, sermones
 de me habiti profuere, qui
 andream vixis traditus et
 conjectus in carcerem, de-
 cuncta bibit infelix, cum ne-
 gillum reddidisset Aescula-

pio: in tantum superabant
 accusatores, contraria phi-
 losophati de Injustitia.

Jup. Peregrina adhuc vul-
 go ista tempestate erat phi-
 losophia, pauci erant philo-
 sophantes: itaque non mi-
 rum erat, in Anytum et
 Melitum inclinata judicia.
 Ut vero nunc res sunt, non
 vides, quot pallia, et bacu-
 li, et perae, et ubique barba
 proluxa, et in sinistra liber,
 et ut pro te philosophentur
 omnes? plenae sunt ambu-

- p. 798. καὶ οὐδεὶς ὄντας αὐτὸν τρώμενος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βού-
 λεται. πολλοὶ γοῦν ε) τοῖς πάλαι ἀφέντες, αἱ δὲ ἄχον τὰς
 ἐπὶ τῇ πῆραν αἰσάντες, καὶ τὸ ἀρκεῖν καὶ τὸ σαῦμα
 πρὸς ἡμᾶς εἰς τὸ διδασκῆναι ε) ἐπαρτάναντες, ἀποσχέμε-
 φιλόσοφοι ἐκ σκώτοτάμων ἢ περὶ τῶν περὶ τοῦ αἵματος
 καὶ τῶν οὗν ἀρετῆς ἐπαινεῦντες ὡς κατὰ τὴν παραμύθη-
 σιν αὐτοῦ ἐν πολλοῖς περὶ διαμύθησι βούλου, ἢ ἔρ-
 ον ἀπὸ τῆς ε) ἀφ' αἵματος ἀπορρίπτει φιλόσοφοι.

7

ΛΙΚ. Καὶ μὴ οὗτοι με υ), ὦ Ζεῦ, ὁδοιπόνοι, πρὸς
 ἀλλήλους ἐρριζοντες, καὶ ἀγνώμονοντες ἐν αὐτοῖς, οὗς περὶ
 ἑμοῦ διεξέρχονται. φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείονας αὐτῶν ε)
 μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαι με ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων
 μὴδ' ἐπαρτάναν x) εἰς τὴν δόξαν παραδέρχουσαι, ἀλλὰ θη-
 λους εἶναι ἀπολλεῖσθαι, ἢ ὑφικνωμέναι ποτὲ αὐτοῖς ἐπὶ τῇ
 θύρας. πάλαι γάρ τῇ Ἀθηνᾶς προσετίθεσθαι αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θυγατερ, μοχθηροὶ εἰσιν ἱκα-

- γ) γοῦν] δι' 2954. ε) ἀφ' αἵματος] Aldionikos Gori. fortassis
 vere: 1) περινοποῦσαι] Sic G. P. marg. A. 1. 3011. et
 Gori. quod iam Schm. vulgato περιέρχονται praetulit. Cf. Ad-
 not. α) με] γε 3011. x) παρτάναν] Sic iunctum A. 1. 2.
 separatim ceti. τὸ παρτάναν, ut supra τ. 4.

lationes turmatim et per
 phalanges sibi invicem oc-
 currentium, et nemo est,
 quin virtutis videri alumnus
 velit. Multi enim, relictis,
 quae ad eum diem habebant,
 opificiis, ad peram ruentes
 et pallium, corpusque ad
 Solem Aethiopum colore
 inficientes, extemporales
 philosophi ex cerdonibus
 aut fabris circumeunt, te
 tuamque laudantes virtutem.
 Itaque, quod est in prover-
 bio, facilius aliquis in navi-
 gio cadens lignum non con-
 tingat, quam oculus quocum-

que respiciens non incidat
 in philosophum.

Just. Quia illi ipsi metum
 mihi incutunt, Jupiter, qui
 contendunt inter se, et ipsi,
 quae de me disputant, igno-
 rent. Ajunt vero etiam
 plerosque illorum in suis
 quidem disputationibus me
 affectare, in rebus autem
 gerendis ne in dotum qui-
 dem recipere, sed sine do-
 bio, exclusuros, si quando
 ad fores illorum veniam
 olim erant Injustitiam ho-
 spitio, ante ab illis receptam.
 Just. Non omnes, filia,

ὡν δὲ γ), κῆρ 2). ἐκείνους τῶν χρηματοῖς ἐκτύχης. ἀλλ' ἄπειτε p. 793.
 ἴδη, ὡς αὐτὸν ὀλίγαις τήμερον ἐκδικασθῶσιν α).

ΕΡΜ. Προφωμεν, ὦ Δίκη, ταύτην b) εὐθὺ τοῦ Σου- 8
 πόν, μικρὸν ὑπὸ τῶν Τμητῶν ἐπὶ τὰ λαϊὰ τῆς Πάρκη-
 θος, ἐνθα αἱ δύο ἐκίῃναι ἄκρα. σὺ γὰρ δοκῶς ἐκλελῆσθαι
 ταύτην τὴν ὑδὸν c). ἀλλὰ τί διαρρέεις καὶ σχετλαῖεις; μὴ
 ἔδδδς. ὡν ἐθ' ὕμῳα τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθναῖσιν ἐκίῃναι πάν-
 τες οἱ Σκείρωνες, καὶ Ηιωνοκάμπαι, καὶ Βουαίριδες, καὶ
 Φυλαρίδες, οὗς ἔδδδεις τότε: ἡννὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδη- p. 800.
 μία, καὶ Στόα, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι,
 καὶ πᾶσι σοῦ ἀλλέγονται, κ' ἡγρότες, εἰ ποθεν ἐς αὐτοὺς
 καταπτῶν d) γάκιν.

ΔΙΚ. Σὺ γὰρ καὶ τάλυθίς, ὦ Ἑρμῇ, ἂν εἰποις μύ-
 θος. εἴτε ἀρκῶν e) ἀνὰ τὰ παλαιὰ f), καὶ συνδιατρίβων g),
 ἐν τῇ γυμνασίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, (καὶ ἀγαθὸς γὰρ εἶ,

γ) δδδ] γε ἴσται. 2) κῆρ] γε marg. A. 1. "Balsa hunc dubie
 haec notatio, aut pertinet ad de modo praecedens, aut ad
 alterum κῆρ in sequente versu. a) ἐκδικασθῶσιν] ἐκδι-
 κασθῶσιν 3011. b) Προφωμεν, ὦ Δίκη, ταύτην] Vulg.
 Ἀλκαμεν, ὦ Δίκη, omisso ταύτην. Restitui verba ad lectionem
 trium Codd. P. Gori, et 3011, nisi quod ταύτην traditur in
 illis scriptum legi, male accentu transposito. Ceterum cf. Diall.
 Deor. XX, 3. in Tim. 20. in. c) τὴν ἑδδδ] „Nil mutare Fl.
 notat Solanus." d) καταπτῶν] „καταπτή L. καταπτης marg.
 A. 1. W." Sic etiam 3011. e) συνῶν] συνὼν 3011. Schm.
 Lang. f) ταπολλά] Sic A. 1. 2. τὰ πολλά duabus vocibus re-
 liqq. g) συνδιατρίβων] συνδ. 3011. Schm. Lang.

pravi sunt. Satis autem
 fuerit, si vel in paucos ali-
 quot bonos incidas. Verum
 abite jam, ut vel paucae
 hodie causas judicentur.

Merc. Abeamus, Iustitia,
 recta Sumium versus, paul-
 lam sub Hymetto ad sinistra
 Parnethis, ubi duo illa ca-
 camina: videris enim olim
 viae oblita esse. Sed quid
 lacrimaris et lamentaris?
 Noli metaire non jam si-
 milis est saeculi conditio.

Mortui sunt illi Scirones,
 et Pityocamptae, et Busiri-
 des, et Phalarides, quos tum
 metuebas. Jam vero Sa-
 pientia, et Academia, et
 Porticus tenent omnia; et
 undique te quaerunt, et de
 te disputant, inbiantes, si-
 cunde ad illos rursus devoles.

Iust. Tu enimvero, Mer-
 curi, solus verum mihi di-
 xeris, quippe qui frequenter
 cum illis sis, atque verseris
 in gymnasiis et in foro,

p. 800, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὅποιοι γαγίνηται, καὶ εἰ
 δυνατὴ μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μανή.

ERM. Νῆ Δία, ἀδικοῖν γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφὴν πε-
 οῦσαν μὴ λέγων· οὐκ ὀλέω, γὰρ h) πρὸς τῆς φιλοσοφίας
 ὠφέληται· οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μὴδὲν ἄλλο, αἰδοί-
 χων τοῦ σχήματος, μετρωίεσθαι διαμαρτάνουσι· πλην ἄλλα
 καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐπτεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ, οἶμαι, τὰλη-
 θῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφάνοις. ἐπεὶ i) γὰρ
 αὐτοὺς μετέβαπτεν ἡ φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὅποσος μὲν
 ἐς κόπον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ μὲν βῶς k) ἀπετελέ-
 σθησαν, ἀμειγῆς ἐτέμον· χρώματάων, καὶ πρὸς γε τὴν σπῆ-
 ὑποδοχὴν οὗτοι ἐτοιμώτατοι l). ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ῥυ-
 πον μὴ ἐς βάθος πασιδέξαντα m) ὑπὸσαν θύσαντες τοῦ
 φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμεινούς, αἰετῆς δὲ ὅμως, καὶ με-

p. 801. ἑόλευται, καὶ κατεσχημένοι, καὶ παρδαλοὶ τὴν χρῶαν,
 εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον ψαύσαντες ἔκτοσθεν τοῦ λίβητος ἄκρον
 τοῦ δακτύλου, καὶ ἐπιχρυσάμενοι τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς οἶον-

h) γὰρ], non habet Fl.¹ i) [πεὶ] „Et P. et marg. A. 1. Nil
 mutat Fl.“ Et etiam 3011. k) ἀκριβῶς] ἀκριβῆς 3011. l)
 ἐτοιμώτατοι] ἐτοιμώτατοι B. 1. et 3. Recte reliq. m) πα-
 σιδέξαντο] πασιδέξαντο 3011.

(forensis enim es, et in con-
 cionibus praeconium facis)
 quales facti sint, et utrum
 fieri possit, ut apud illos
 maneam.

Merc. Sane potest: injus-
 tus enim sim, si tibi, so-
 rori, non dicam: non par-
 vum enim e philosophia
 fractum vulgas illorum ce-
 pit. Etenim, si nihil aliud,
 reverentia certe habitus,
 moderatius aliquanto pec-
 cant. Verum enimvero
 etiam in pravos illorum
 quosdam incides, nam ve-
 rum: puto, dicendum est;
 in quosdam vero semisa-

pientes et semipravos. Cum
 enim illos novo colore infi-
 ciendos philosophia susce-
 pit, quotquot ad saturitatem
 hiberunt illius tincturae,
 plane boni facti sunt, colore
 nullo admixto alio: atque
 ad te recipiendam hi sunt
 paratissimi. Qui vero prae
 antiquis sordibus non satia
 profunde recaperunt vim
 illam medicamenti penetra-
 bilem, hi meliores reliquiis
 imperfecti tamen, et ex albo
 varii, et punctis pardalium
 iustar maculosi. Sunt vero,
 qui, ubi extra solum summo
 digito alienum contingere, fu-

ταυτα οὐτοι μεταβεβησθαι· αὐτὸ μὲντοι δῆλον ὅτι μετὰ p. 801.
 τὴν ἀρίστον ἢ διατριβὴν ἔσται· Ἀλλὰ μετὰ τὸν λόγον ἤδη 9
 ἡμῶν ἐστιν ἡ Ἀττικὴ· ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ
 καταβέβηκεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπορεύμεν· ἡ δὲ καὶ
 ἐπὶ τῇ καταβέβηκεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθα πρὸς τὴν αὐτὴν
 πρὸς τὸν αὐτὸν ὅσον, ἐς τὴν πύλιν ἀφίσταται, καὶ περιμένουσα,
 ἢ ἢ ἀκρόπολιν παρὰ τοῦ Ἰλίου, ἢ ἐς τὴν ἀκρόπο-
 λιν ἀφίσταται, ὥστε αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῇ ἀκρόπο-
 λιν ἔσται.

ΔΙΚ. (Μη) πρότερον ἀνάλωτος, ὡς ἔργον, πρὶν εἰπεῖν,
 ἵνα ὁδοὺς ὅτι πρὸς τὴν ἔσται, ὅτι πρὸς τὴν ἔσται, ὅτι πρὸς τὴν
 ἔσται, ὅτι πρὸς τὴν ἔσται.

ΕΡΕΒ. (Μη) φησὶ, ἀγνοεῖς τὸν Πάνα, τὸν p) Διονύσου
 θεοῦ, τὸν βακχικώτατον, αὐτὸς ὡς μὲν τὸ πρῶτον
 ἐν τῇ Πάνα, ὅτι πρὸς τὸν Δαίδα, ἐπὶ τὴν, καὶ τὴν
 Μαράθωνα, ὅτι πρὸς τὸν βαρβάρων ὑπόβασις, ἢ πρὸς τὴν ἀκρόπο-
 λιν.

1) ἀπορεύμεν] „Sic Fl. J. Ald. Hag. Salm. etc. Ἀπορεύμε-
 νον p. et marg. A. 1.“ ο) αὐτὸν ὅσον] „rescripti ex G. L. et
 marg. A. 1. quae καὶ ὅσον. Καθίσταται Edd.“ Καθίσταται etiam
 3011. sequente praepos. ἐς, quam Belino probatam Schm. in-
 scriuit, etiam Gori. Codice accedente. p) τὸν] τοῦ Schol. per
 eptorem, ut videtur. q) Μαράθωνα] „in Μαράθῳ P. Ma-
 ραθῶνα δὲ Par. Ex Μαράθῳ marg. A. 1.“ Μαράθωνα. jam
 ante Reland. legebatur in Ald. utraque.

hine inanescit, satis ipsi quo-
 que mutasse colorem sibi
 videntur. Apertum vero,
 futuram tibi consuetudinom
 esse cum optimis. Sed dum
 loquimur, jam appropinqua-
 mus Atticæ. Itaque, relicto
 à dextis Saniæ, ad arcem
 jam deflectamus, et quan-
 doquidem modo descendi-
 mus, ipsa quidem hinc in colle
 tendere poteris, concilio
 jam prospiciens, exspe-
 ctansque, cum mandata Jo-
 vis edixeris. Ego vero con-
 stans apertis facilius omnes

de lobo ad exaudiendum apto
 advocavero.

Just. Noli prius abire,
 Mercuri, quam dicas, quis
 sit ille, ad nos viam affe-
 ctus, cornutus, cum fistula,
 hirsutis cruribus.

Merc. Quid ais? Pana
 ignoras, illum Bacchi famu-
 lorum maximo Bacchicum?
 Hic plura quidem ad Parthe-
 nium habitabat, post appul-
 sum vero Datidis, et exscen-
 sionem barbarorum in Mara-
 thona, non vocatus auxilio
 venit Atheniensibus, et ab

p. 801. τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος ἐστὶ καὶ τὸ ἀπὸ δαίμονος, ὅτι ἐν ὑπὸ τῇ ἀκρόπολει σπηλαίῳ τῶν ἡρώων ἀπολαβόμενος· οἷον (μετὰ ὑπὸ δαίμονος Πελασγικοῦ, ἵνα τὸ μετοικικόν δ) σπηλαίῳ 10

p. 802. καὶ κἄν, ὥς τὸ εἶδος, τῶν ἡρώων ἐν γυναικί (x), πρὸς ἐμὴν δέξιρά μου 20

10 ΠΑΝ. Καίτε, ὦ Ἐρμὶ καὶ Διῇ.

ΕΡΜ. 2). Καὶ σὺ γὰρ, ὦ Πάν, μουσικῶταί καὶ πηδῆ, τικῶταί Σατύρων ἀπανίων, Ἀθηναί, δὲ καὶ πολυμικῶτα

ΠΑΝ. Τῆς δὲ α) ὑμᾶς, ὦ Ἐρμὶ, δεῦρα γοῶν ἄρχεται

ΕΡΜ. Αὐτῇ σοὶ διηγήσεται τὰ πάντα· ἔγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κηούριον.

2) σύμμαχος] Σύνμαχος 3011. Schm. Lang. 1) ὄνδρ] Σιδ. Gorl. pro vulg. ὄνδρ. 2) μετοικικόν] Sig. Gorl. P. et marg. A. 1. pro vulg. μετοικικόν. Nollem in nota ad Lexiph. c. 2. Tom. V. p. 527. ad hunc locum provocarem. 3) ἀνὰ τὰ δὲ 1. 2. 3. 3011. Schm. Lang. 4) ἐν γυναικί] Sig. vulg. Edd. assentientibus Codd. 3011. et Gorl. Sed in γυναικί ex P. edidit Reitz. et post eum Schm. Vid. quos Schaeferus laudat a. L. Bas. Ellipsa, p. 296. sq. Ceterum post ἰδὼν cum Schm. Lang. ἡμῶς, quod vulgo desideratur, e 3011. inserui. 5) πρὸς ἐμὴν] πρὸς ἐμὴν P. et marg. A. 1. 6) ΕΡΜ.] Reitz. ius sic ediderat: ΕΡΜ. Καὶ . . . ΔΙΚ. Καὶ αἷς etc. cum haec notas. Longo spatio haec coniungit I. coniungit Rl. item Pan. nisi quod punctum post καὶ collocat, aequè ac ceterae. Schmiederus Praef. Tom. II. p. XVI. maluit: ΕΡΜ. καὶ ΔΙΚ. Sequitur in Gorl. voces ΕΡΜ. καὶ plane omissae sint, rectius idem Schm. eas ut inspectas. notavit; unice autem recte Langiu. potius omisit καὶ ΔΙΚ. et sequentia verba, cui debentur, Mercurio tribuit. 7) ἔγὼ δὲ ἐπὶ τὴν δέξιρά μου] legi iubet Struv. Lectu. Lucian. P. I. p. 248

eo inde tempore istam sub arce speluncam ractus, ibi habitat prope Pelasgicum, censeturque inter inquilinos, et nunc, ut videtur, ex propinquo nos visos salutatum accedit.

Pan. Salvete, Mercuri et Iustitia.

Merc. Tu quoque salve,

Pan, canendi et saltandi inter Satyros omnes peritis sime, Athenis autem etiam pugnacissime!

Pan. Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit

Merc. Haec tibi narrabi omnia: ego ad arcem et praetorium

ΔΙΚ. Ὁ Ζεύς, ὦ Πάν, κατέπεφεν με ἀποκληρώσαντα· p. 802
 τὰς δίκας· σοὶ δὲ ποῖς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχουσιν;

ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' αἶσαν πράττω παρ' αὐ-
 τοῖς c), ἀλλὰ πολὺ κατὰ δέξιμας τῆς ἐλπίδος καὶ ταῦτα
 τηλικούτον ἀπωσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων
 ὅμως δὲ δις ἢ τρίς ταῦ ἔλαυε ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενος αἰσχρο-
 γένη θυνοῦσι μοι, πολλῆς τῆς κικαβρας ἀπόζοντα, εἰτ'
 εὐωχούνται τὰ κρέα. ποιησάμενός με τῆς εὐφροσύνης μάρ- p. 803.
 τυρα, καὶ ψιλῶ τιμήσαντες τῷ κροτῷ πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινα
 μοι ψυχραγέλαν ὃ μέλως αὐτῶν καὶ ἡ παιδίᾳ.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δέ, ὦ Πάν, ἀμείνους πρὸς ἑρετήν 11
 ἔχοντο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων d);

ΠΑΝ. Τίνας λίγεις τοὺς e) φιλοσόφους; ἄρ' ἐκείνους
 τοὺς κατηγεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς ξύναμα f) πολλοὺς· τοὺς
 τὸ γένειον ὀμνολογῶνς g) ἐμοί, τοὺς λαλοῦνς h);

b) κατέπεφεν με ἀποκληρώσαντα] „κατέπεφεν ἀποκλη-
 ρώσαντα Fl.“ Alteram hanc vocem etiam exhibet marg. A. 1.
 c) πρῶτον παρ' αὐτοῖς] „τιμῶσι με marg. A. 1. Sed
 hoc certe glossa est.“ Sic etiam Bull. d) φιλοσόφων] Non
 interrogative At. 1. et 2. e) τοῖς] omisit Gort. et inclusit
 Schm. injuria. f) ξύναμα] „ἐν ἑμῇ Fl. omisso σκυδρ. At
 P. σκυδρωποὺς συνάμα.“ Τοῦ ξύναμα πολλοὺς conj. Fritzsch.
 Quaest. p. 195. non male. Pro συνάμα autem accentu in an-
 tepenultimam retracto scripsi cum Fritzschio ξύναμα, ut Pisc.
 51. et jam saepius g) ὀμνολογῶνς] „οὐχ ὀμνολογῶνς Edd. vet.
 male. Delevit negationem Salm. et Amst. quae recte abest in
 Cod. P. Ἀνομολογῶνς L. etiam habet, si οὐχ serves.“ Deleta negatio
 etiam in B. 3. et in versione Micylli: non dissimiles. h) τοὺς

Just. Demisit me, Pan, tum carnes epulantur, testem
 ad sortiendū iudiciā, Jupiter. me advocantes laetitiae, et
 Tibi vero quomodo Athenis tenui honorantes plausu.
 vivitar? Veruntamen affert quendam

Pan. In universum non mihi oblectationem risus il-
 pro dignitate apud illos ago, lorum et jocus.

sed multo, quam speraveram, Just. Ceterum vero, Pan,
 tenuius, idque cum tantum meliores ad virtutem facti
 defenderim tumultum, sunt a philosophis?

quantus fuit ille a barbaris. Tamen Quos mihi narras
 bis antea anno ascen- philosophos? numquid illos
 dentes, delectam caprum demisso vultu, tristes, simul
 non castratum mihi sacrifi- multos, illos mento tenus
 cant, hircosissime olentem: mihi similes, loquaces illos?

p. 803

M/A. Καὶ μάλιστ'

ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅπως), ὅ, τε καὶ λέγονται οὐδὲ σὺν
 ἡμῶν) τῇ σοφίᾳ αὐτῶν. ὕψους γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κόμψα
 ταῦτα (ρημάτων, καὶ δοτικὰ), ὅ, μεμνημένα, ὅ, Μικη· πρὸ
 θεῶν γὰρ ἐν Ἀρχαῖς σοφιστῆς, ἢ φιλοσόφος, μέχρι τοῦ
 πλάγτου καλᾶμου n), καὶ τῆς συρροῆς, ἔγω σοφός, τὰ δ'
 ἄλλα αἰσπλῆς, καὶ χορὸν τῆς, καὶ πολεμιστῆς B), ἦν δὲ
 πλην ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν ἀλλ' ἐκρηγόντων ο), καὶ ὑπερῆν

p. 804

τινα, καὶ ἰδέος, καὶ φθόνου, καὶ ἀσώματα διεξιδόντων, ὅ, γινώ-
 σται ἔμοι καὶ ξένα ὀνόματα, καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηκτικῶς
 ἐπαρχόντων τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων, προποδοῦντες δὲ τῆς
 συρροῆς p) ἐπιτείνουσι τὸ σθένος, μέχρι πρὸς τὸ q) ὀρ-
 θιον, ὡς ἐπὶ ὑπερδιατεινομένων, καὶ αἶμα r) λήγῃ ἐδαλόν-
 των, τὸ, τε πρὸς ὁπὼν ἐρυθρίᾳ, καὶ ὁ τραχηλὸς ριδεί, καὶ
 αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὡς περ τῶν ἀνιητῶν, ὁπῶν εἰς s)

1. αἰσπλῆς] „τοῖς ἄλλοις male Fl.“ 2) ὅπως] „vulgo deficiens
 restituit e Gortl.“ 3) συν(λημ.)] „συνήμ. 3011. Schm. Lang.
 1) ἀστικὰ] „ἀστικὴ e 3011. adiniserunt, Bolino nituente, Schm.
 et Lang. Sed vid. Debr. Dial. XX, 7. ibique Adnot. Ed. maj.
 Tom. II. p. 361. m) καλᾶμου] „αὐλοῦ P. et marg. A. 1.“
 Nec non Gortl. n) πολεμιστῆς] Sic marg. A. 1. Gortl. et
 3011. pro vulg. πολεμικός, quod e glossematē videtur ortum.
 o) ἀλλ' ἐκρηγόντων] „omissit Fl.“ p) συρρόντων] „ἐνω-
 στας 3011. Schm. Lang. q) τὸ] „τὸν Pell. (n) ὀρθιον.“ r)
 αἶμα] Sic, suadente Pritzsche Quæst. p. 112. edere placuit e
 Codd. P. et Gortl. pro μεγάλα. s) εἰς] „e 3011. Schm. Lang.

Just. Sane.

Pan. Quid dicant, nescio
 omnino, nec sapientiam illo-
 rum intelligo: monticola
 enim ego, et contula ista
 dieta atque urbana non di-
 dici. Justitia: unde enim in
 Arcadia Sophista aut Philo-
 sophus? ad obliquam aru-
 dinem usque, et fistulam ego
 sapiens: caeterum caprarum
 pastor, et saltator, et, si
 opus sit, pugnax. Verum
 audio tamen illos semper
 clamantes, et virtutem quan-

dam, et species, et naturam,
 et expertia corporis profer-
 re, iguorabilia mihi et pere-
 grina nomina. Ac primo
 quidem pacifice occipiunt
 suos inter se sermones: pro-
 cedente vero disputatione,
 ad orthium usque modam
 vocem intendunt, adeo ut
 a nimia contentione, et simul
 dicendi studio, et vultus
 rubescat, et intumescant cer-
 vices, et venae surgant velut
 tibicinum, cum in angusta
 infanda ubi vini sibi ad-

στενὸν τὸν αὐτὸν ἐμπνεῖν βιάζονται. διαταράξαντες γὰρ οὖν p. 804.
ταῖς λέξεσι, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενοι ι) συγχέαν-
τες υ), ἀπλάσι λαιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοί, τὸν ἰδρωτὰ
ἐκ τοῦ μετῆπον ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀποξυάμενοι x). καὶ
αἷος κρατεῖν ἔδοξεν, ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν ἦ, καὶ
θρασύτερος, καὶ διαλυομένων ἀπέλθῃ ὕστερος y). πλὴν αἰὲν
ὁ γὰρ λέως (ὁ πολὺς τεθῆπασιν αὐτοὺς· καὶ μάλιστα ἀπόσους
μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων ἀσχολεῖ z). καὶ παρεντάξει, πρὸς
τὸ θράσος, καὶ τὴν βοήθην πενηλήμενοι α). ἐμοὶ μὲν οὖν b) p. 805.
αἰαζόμενος τινὲς ἔδοκον ἀπὸ τούτων, καὶ ἡνιωμένη ἐπὶ τῇ
τῶν πώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δὲ καὶ c) δημοφιλὲς τὸ ἐνὲν τῇ

ι) ἐπισκοπούμενον] ἐπισκοπούμενοι Par. et Hag. υ) συ-
γχέαντες] Συγγ. 3011. Schm. Lang. x) ἀποξυάμενοι] Sic
3011. et Gori. pro vulg. ἀπεξυάμενοι. y) ἦ, καὶ — ὕστερος]
Hunc locum vulgo sic mutilatum: ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος, αὐ-
τῶν δὲ θρασύτερος varie resituant Codd. et 3011. quidem, quem,
Belino probante, secutus est Schm. αὐτῶν ἦν καὶ θρασ. ube-
rius Pe. μῆτων ἦ (sic) καὶ θρασ. διαλυομένων ἀπέλθῃ (sic). ple-
nissime Gori. qui ad haec addit ὕστερος. Hunc ego secutus
modo ἦ in ἦ, et ἀπέλθῃ in ἀπέλθῃ, mutavi cf. Icarom. c. 30.
fin. Quamquam haud diffiteor non minus recte scribi potuisse
ἦν καὶ (cum 3011.) et ἀπὲλθῃ, reliquis a Gori. admissis.
Ὅς ἂν cum Indicativis junctum satis, opinor, vindicavi in not.
ad Diall. Morti, IX, 2. Ed. min. II. 72.) z) ἀσχολεῖ] „πε-
ρασχολεῖ] Ita conjunctionem omnes, praeter Fl. quae ἀσχολεῖ tan-
tum, propterea ejecto.“ Cum Fl. facit 2954. et iam etiam
Schm. Graec. conj. πρὸς ἀσχ. et sic edidit Lang. Perperam
Abreazh, Lectt. Aristaeum, p. 164. corrigi voluit; ὁπόσοι περὶ
μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων ἀσχολοῦνται. α) πενηλήμενοι] „Sic
dedit Solan. Κενλημένοι Edd. hac priores.“ Solani emendatio-
nem confirmavit margo Codicis 2954. b) οὖν] abest a Gori.
c) δὲ καὶ] Sic marg. A. 1. W. 3011. Gori. Vulg. δὲ γὰρ. Cete-
ra δημοφιλὲς editum in utraque Ald. vitiose.

habet. Perturbatis igitur magis necessarium occupatos
invicem sermonibus, et con- tenet, atque adstant, auda-
fusio quaestioquis statu abeunt cia illorum atque clamoribus
plerique convivantes sibi defixi ac delinisti. Mihi igi-
turbatur, sudorem de fronte tur his indiqiis vani homi-
digito incurvato detergen- nes esse videbantur, aegre-
tes: et ille viciasse videtur, que ferebam illam barbae
qui vocalior est et audacior, similitudinem. Utrum vero
et discedentium abiit poste- aliquid publice utile insit in
rior. Interim vulgus illos illo eorum clamore, aut quid
staret, maxime si quos nihil illis boni ex verbis istis exo-

p. 805. βεῖν αὐτῶν, καὶ τὴν d) ἀγαθὸν ἐκ τῶν ὑψηλῶν ἐκείνων ἀνεφέρετα αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἶπεν ἔχοιμι. πλην ἀλλ' εἰ γε δεῖ μηδὲν ὑποσιελάμενον τάληθις διηγήσασθαι, (οἰκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ἄρ' εἰς) πολλοὺς αὐτῶν πολλὰκις ἦδη ἐδιδασκάνην περὶ δειλῆν ὕψιον e).

12 ΔΙΚ. Ἐπίσχε, ὦ Παν· οὐχ ὁ Ἐρμῆς σοὶ κηρύττειν ἔδοξε;

ΠΑΝ. Πανὺ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Ἀκούετε, κίως, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχη /) καταστήσόμεθα g) τήμερον, Ἑλλαφβολιῶνος ἑβδομῆ ἰσταμένου. ὅπως οὖν γραφὰς ἀπήγγειλαν, ἦκιν εἰς h) Ἀρείων πύγον, ἐνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὰ δικαστήρια i), καὶ αὐτὴ παρίσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικάσταί εἰς ἀπάντων Ἀθηναίων k) ὁ μισθὸς τριώβολον l) ἐκάστης δίκης· ἀρ-
p. 806. θμὸς τῶν δικαστῶν κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος, ὅπως οὖν δὲ ἀποθίμενοι γραφὴν, ποῖν εἰσελθεῖν m), ἀπέθανον, καὶ τοῦ-

d) καὶ τὴν] Sic corrigere placuit vulgatum καὶ τε. e ὡς [αὐτῶν] Abrupti serinonis signum, olim neglectum, posui praeceuntibus Wiel., Bel., Schm. et Lang. Quale autem illud sit, quod suppressit Par., vide sis supra Icarom. c. 21. et alibi passim. f) τὴν γ] ; δίκη B. 1. et 2. et 3. g) καταστήσόμεθα] „Revocavi lect. Pl. (et B. 5.) καταστήσόμεθα Edd. cett.“ h) εἰς] εἰς 3011. 1934. Schm. Lang. i) τὰ δικαστήρια] Sic e Gorl. pro vulg. τὸ δικαστήριον. k) ἀπάντων Ἀθηναίων] „ἀπάντων Ἀθηναίων Fl. l) τριώβολον] τριώβολον B. 1. 5. Par. Hag. m) εἰσελθεῖν] εἰσελθεῖν 3011. Schm. Lang.

riatur; non equidem dix-
rim. Verum si absque dis-
simulatione rem ipsam di-
cere fas est, (habito enim
hic, ut vides, in specula)
multos illorum saepe jam
vidi, sero vespere.

Iust. Expecta, Pan. Non-
ne Mercurius concionari tibi
visus est?

Pan. Nempe.

Merc. Audito, popule.
Forum iudiciorum, quod fe-
lix faustumque sit, agamus

hodie, Februarii ineuntis
septimo. Quicunque caus-
sas detulerunt, veniant in
Areopagum: ibi Iustitia sor-
tietur dicas et ipsa aderit
iudicantibus. Iudices ex
omnibus Atheniensibus: mer-
ces uniuscuiusque causae
triobolum. Numerus iudi-
cium pro portione criminis.
Quicunque vero dato libello
ante, quam in iudicium ve-
niant, mortui sunt, eos quo-
que remittat Acaeus. Si quis

τως ὁ Διάκος ἀναπηγμένον, ἢν δέ τις ἕλμα δαδινάσθαι p. 806.
οἶται, ἐξέσιμον ἀγωνιεύει n) κῆν δίκην. ἢ δὲ ἔφασκε ἐπὶ
τῷ Δία.

ΠΑΝ. Βαβαί τοῦ Θερμύβου, ἦλκον, ὦ Δίκη, ἀνέβη-
σαν. ὡς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ο) ἔλποντες, ἀλλήλους
πρὸς τὸ ἀνάντες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου, καὶ ὁ Ἑρμῆς
ἔδη παρεστίν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχετε, καὶ
ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥστε, ἡμῖν, κῆμον, ἐχὼ δέ,
εἰ τὸ σπύλαιον ἀπελθὼν, συρίζομαι τὸ μέρος τῶν ἀρωτα-
τῶν, ὡς τῇ. Ἡγὼ εἰωθὺ ἐπικροτομεῖν, ἀκρωσάσθαι δέ, καὶ
λογῶν τῶν δικανικῶν, αἷς ἐμοίγε p), ὁσμήραι τῶν ἐν
Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκουοῦτε q).

ΕΡΜ. Ἀγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν.

13

ΔΙΚ. Εὐ λέγεις. ἀθροοί γουν, ὡς ὄρα, προσίαι r) p. 807.
θορυβούντες, ὥστε οἱ σφήκες περιβομβοῦντες κῆν ἄκραν,

ΑΘΗΝ. Εἰληθᾶ σε, ὦ κατάρατε.

ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς.

n) ἀγωνιεύει, ἀνίσταται Fl. Ἀγχιεύει P. p) ἀνέβησαν
εὐπρόσθον βοῶν. Schm. Lang. p) ἐμοίγε, restitui ex
L. qui ἐμοί et ex Pell. qui ἐμοίγε. Absurde enim ἔχοντι Edd.
Scribi certe debebat ἐμοίγε. Ceterum nec male. Solanus et
Gesnerus conjecerunt ἔχει μοι. q) ἀκρωσάσθαι, ἄκρωσθαι, τι
male B. 2. (et 5.) quum bene esset in B. 1. et q. r) πρὸς ἑα-
σαι εὐπρόσθον. Gori.

injuste in una causa judi-
catum esse putat, provoca-
tione certabit: est autem ad
Jovem provocatio.

Pan. Vah tumultus! Quan-
tos tollunt, Justitia, clamo-
res! Quam studiose vero
concurrunt trahentes alii
alios arduo ascensu in collem
Martiū! Iam vero adest
etiam Mercurius. Itaque vos
quidem occupamini in ju-
diciis, et sortimini, et ju-
dicatote, ut vobis legitimam
et. Ego vero, discedens
in melancam, fistula canam

amatoriam quandam canti-
lenam, qua cavillari solet
Eschani. Auditionum vero
et judicialium orationum sat-
is mihi fuerit, qui quotidie
in Areopago litigantes au-
diam.

Merc. Age, Justitia, ad-
vocemus.

Just. Bene mones. Densi
enim, ut vides, cum tumultu
accedunt, vesparumque
instar bombam circa arcem
faciunt.

Athen. Teneo te, socleste.

Alus. Calumniator es.

p. 807.

ΑΛΛ. Δώσεις ποτέ ἤδη τὴν δίκην.*ΑΛΛ.* Ἐξέλεξαι σε δεινὰ ἐργασμένον.*ΑΛΛ.* Ἐμοὶ πρώτῳ ^{ε)} ἀποκλήρωσον.*ΑΛΛ.* Ἐπὺν, μισρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον.*ΑΛΛ.* Μὴ ἄγχι με.*ΔΙΚ.* Οἴσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἔρμῃ· τὰς μὲν ἄλλας δίκας εἰς τὴν αὐρίον ὑπερβαλόμεθα, σήμερον δὲ κληρώμει τὰς τοιαύτας, ὅπωςαι τέχναις, ἢ βλοῖς, ἢ ἐπιστήμαις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμένοι, καὶ μοι ταύτας ἀνάγκη τῶν γραφῶν.*ΕΡΜ.* Μείθῃ κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πιλέμωνος ἀνδραποδισμού.*ΔΙΚ.* Ἐπὶ κλήρωσον.*ΕΡΜ.* Ἡ Στοὰ κατὰ τῆς Ἡδονῆς, ἀδίκιας, ὅτι τοῦ ἐραστῆν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησα.*ΔΙΚ.* Πέντε ἱκανοί.*ΕΡΜ.* Περὶ Ἀριστίππου Τρυφῇ πρὸς Ἀρετὴν.

p. 808.

ΔΙΚ. Πέντε καὶ τούτους δικασάτωσαν ^{ε)}.*ΕΡΜ.* Ἀργυρομοιβικὴ δρασμοῦ Διογένη.

^{ε)} πρώτῳ] Sic Gort. pro vulg. πρώτον. ^{ε)} δικασάτωσαν] δικάζεσσαν Gort.

Alius. Dabis tandem aliquando poenas.*Alius.* Convincam te fecisse horribilia.*Alius.* Mihi prius sortire.*Alius.* In jus veni, impure.*Alius.* Noli mihi collum abtorquere.*Just.* Scin', quid agamus, Mercuri? Canasas alias differemus in crastinum: hodie vero sortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros delatae sunt. Et cedo hujus mihi generis libellos.*Merc.* *Ebristae contra Academiam pro Polemone, plagii.**Just.* Sortire septem judices.*Merc.* *Particus [Stoa] contra Voluptatem, injuriarum, quod suum amatorem Dionysium abduxit.**Just.* Quinque sufficiunt.*Merc.* *De Aristippo Voluptas contra Virtutem.**Just.* Quinque et his litem judicanto.*Merc.* *Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.*

ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνοις.

P. 308.

ΕΡΜ. Ἡ υ) Γραφικὴ κατὰ Περύωνος λειποταξίου.

ΔΙΚ. Ἐννέα κρινάτωσαν x).

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν γ), ὦ Δίκη, 14

τας δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμένας κατὰ τοῦ ἄητορος;

ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διανύσωμεν z), αὐταὶ δὲ α) ὑπερόν διεδικάζονται.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὁμοίαι γὰρ καὶ αὐταί, καὶ τὸ ἐγκλήμα, καὶ καὶ μὴ παλαιὸν δ), ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαποκεκληρωμένοις e): ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον.

ΔΙΚ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῇ, χαρίζομένῳ τὴν δέησιν d). ἀποκληρώμεν δ' e) ὅπως, εἰ δοκᾷ, πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνοις, ἵκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὲ τὰς γραφάς.

ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ f), ἀνύλογος τῷ αὐτῷ g), ὕβρις.

n) H] „Garet articulo FL.“ x) κρινάτωσαν] Sic 3011. et Gori. pro κρινέτωσαν. y) ἀποκληρώμεν] Quæras, an ἀποκληρώμεν; At est Atticæ formæ Futurum, in quo omnes consentiunt libris. Cf. ὅπως δηγήσομαι; Hermot. c. 8. et vid. Adnot. nostram ad Catapl. c. 9. Tom. III. p. 606. De forma autem ipsa Matthiæ Gramin. maj. §. 178. 2. d. z) θανάσωμεν] Sic G. Gori. et 3011. pro vulg. θανάσωμεν. a) εἰς] et 3011. Schm. Lang. b) μὴ παλαιόν] Sic P. Gori. et 3011. pro vulg. νεώτερον. c) προαποκεκληρωμένοις] ἀποκληρωμένοις FL. d) τὴν δέησιν] τῇ δέησει Guriat. e) δ'] et 3011. Schm. Lang. f) τῷ Σύρῳ] „τὸν Σύρον FL. Vulgatum firmat P.“ Cuth FL. facit Gori. g) τῷ αὐτῷ] „τὸν αὐτὸν FL. Prius tenet P.“ Cum FL. facit Gori.

Just. Tres solos sortire.

his, quæ modo sortiti sumus.

Merc. *Pictoria contra Pyrrhonem deserti ordinis,*

Itaque inter hæc judicari æquum est.

Just. Novem judicent.

Merc. Visne illas quoque ordiamur, Justitia, duas nubes, delatas contra rhetoricem?

Just. Videris, Mercuri, gratificari velle alicujus precibus. Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas hæc: satis multæ enim iudices sortitæ sunt. Cedo libellos.

Just. Antiquas prius exediamus: hæc postridie judicabuntur.

Merc. Verum similes illas quoque, et crimen, licet non antiquum, tamen finitimum

Merc. *Rhetorica malæ tractationis* dicam scribit Syro: *Dialogus eidem, contumeliæ.*

p. 808. ΔΙΚ. Τίς δὲ ἡ οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ ἐγγράπται ἡ τοῦνομα.

p. 809. ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου, τῷ ῥήτορι τῷ Σύρου. καλῶ-
σεις k) γὰρ οὐδὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνοματός.

ΔΙΚ. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπεροχάς l). ἤδη Ἀθηναῖον ἐν Ἀρείῳ παγῶ ἀποκληρώσασθαι, ὥς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεδικασθαι· πλὴν ἀλλὰ κλήρου m). ἔνδεκα τοὺς αὐτοὺς n) ἑκατέρω τῶν δικῶν.

ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Δίκη, φείδη o), μὴ πολὺ ἀναλίσκῃς τὸ δικαστικόν.

15 ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔχει. προτέρα δὲ σὺ λέγε ἢ Μέθῃ, τί σιγῇ, καὶ διανέμει p); μαθὲ q), ὦ Ἐρμῇ, προεβλῶν.

ΕΡΜ. Οὐ δύναμαι, φῆσαι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπιδημένη, μὴ καὶ r) γέλωτα ὄφρα ἐν τῷ δικαστηρίῳ, μόμος s) δὲ καὶ ἐστῇκεν t), ὥς ὀρέξ.

h) δὲ] Sic Dorn. Sedes. Lange. i) ἐγγράφεται] „Dante sic Pl. Pr. B. 1. Hag. Par. Salm. Ἐγγράφεται male J. et V. 2.“ l. c. Ald. 2. k) καλῶσεις] καλῶς Gori. neque id male. l) ὑπεροχάς] Sic G. pro vulg. ὑπεροχάς. m) ἀλλὰ κλήρου] Sic Codd. P. et P. pro vulg. ἀποκλήρου. n) τοὺς αὐτοὺς] τὰ αὐτὰ conj. Sam. Petit. o) φείδη] „φείδ male Pl.“ p) τί σιγῇ καὶ διανέμει;] Vulg. τί σιγῇ καὶ διανέμει; Veram lectionem servavit Gori. q) μαθὲ] In prioribus erat μάθη. r) καὶ] „non habet Pl.“ s) μόμος] „μόλος Pl.“ t) ἔσται] Sic probabilius A. 1. W. et Gori. quam quod vulgo habent ἔσται.

Just. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen.

Merc. Sic modo sortire, Rhetori Syro: nihil enim impediet, etiam sine nomine.

Just. En extraneas jam etiam Athenis in Areopago sortiēmur dicas; quas trans Euphratē judicatas esse oportebat. Verumtamen sortire undecim, eosdem utriusque dicat.

Merc. Bene tu quidem,

Justitia, parca es, ne multum insumatur in sportulas judicum.

Just. Primi sedeant Academiae et Ebrietati. Tu vere aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid tacet, et nutat? Accede. Mercuri, et audi.

Merc. Non possum, ait, causam meam agere merco compedita lingua, ne ludibrium debeam in iudicio. Vix autem stat, ut vides.

ΔΙΚ. Οὐκοῦν αὐτῆγορον ἀναβιβασάτα τῶν θεινῶν *u)* p. 309.
 ἰσίων τινῶν πολλοὶ γὰρ οἱ *x)*, καὶ ἐπὶ τριημέριον διαβή-
 ηται ἔσσιμος.

ΕΡΜ. Ἄλ' οὐδεὶς *γ)* ἐθελήσει ἔν γε *z)* τῷ παντὶ *p. 810.*
 συναγορεύσαι. Μὲθ' ὅταν πλὴν εὐνοήματα γε ταῦτα ἴδωμεν
 ἔσσιμον.

ΔΙΚ. Τὰ ποιά;

ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία αἰεὶ πρὸς ἀμφοτέρους προσκενέ-
 σται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀδυνατεῖ, πάναντ' ἀλλῶς δύνα-
 σθαι λέγειν, αὐτῇ τοίνυν, φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ πρότερον *a)*
 ἵσταται· εἴτα, ὑστέρον, ὑπὲρ αὐτῆς ἔξει.

ΔΙΚ. Καὶνὰ μὲν ταῦτα· εἰπεὶ δὲ ὅμως, ὡς Ἀκαδημία,
 τὸν λόγον ἑκάτερον, εἰπεὶ σοὶ ῥᾶδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρότερα *b)* τὰ 16
 ὑπὲρ τῆς Μήθης· ἐκείνης γὰρ τὸ γε νῦν ῥέον· ἠδίκηται
 δ' *c)* ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας *d)* ἐμοῦ,
 εὐεχόμενον τὸ μένον εἶχεν εὐνοῦν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν

a) δεικνῶν] „κοινὴν Fl. Vulgata est in cett. item in P. L.“
x) οἱ] In prioribus omnibus of, minus commode: valde dis-
 plicet oratio sic expleta: πολλοὶ γὰρ εἰσιν, οἱ — ἔσσιμι εἰ-
 σιν, Imo cf. Rhet. Praec. c. 20. οἱ μὲν γὰρ συνάντες, ὄλγοι.
 et alia ejusdem formae. γ) οὐδεὶς] οὐδὲ εἰς 3011. z) ἐθελ-
 ήσει, ἔν γε], restitutum ex P. G. nam ἐθελήσας γε Edd.
 male. a) πρότερον] Sic J. marg. A. 1. et Gori. pro vulg.
 πρῶτα, quod sententiam pervertit. b) πρότερα] Sic Fl. et
 Gori pro vulg. πρότερον. c) δὲ] „non comparat in Fl.“ d) ὑπὸ
 τῆς Ἀκαδημίας] „ὑπ' Ακαδ. Fl.“

Just. Itaque patronum ad-
 libeat, de acribus illis ali-
 quem. Multi enim, etiam
 trioboli causa dirumpere se
 parati.

Merc. Sed nemo temere
 vult causam Ebrietatis pa-
 lam suscipere. Et tamen cum
 ratione istuc videtur petere.

Just. Quid?

Merc. Academia semper
 in utramque partem dicere
 parata est, et hoc ipsum me-
 ditatur, contraria bene posse

dicere. Haec ergo, ait, pro
 me primum dicat, deinde
 posterius pro se verba faciet.

Just. Nova quidem ista
 ratio. Sed dic tamen, Aca-
 demia, utramque causam,
 quando tibi facile est.

Acad. Audite, Iudices,
 primum quae pro Ebrietate
 dicentur: illius enim nunc
 aqua fluit. Maxima vero in-
 felix injuria a me, Aca-
 demia, affecta est; mancipio,
 quod solum habebat amicum

- p. 810. αἰαχρὸν ὡν ε) πρᾶξεν f) εἰσέμενον, ἀφαιρομένον τὸν Πω-
 λέμωνα ἐκκλόνον, ὡς μεθ' ἡμέραν ἐσώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς
 μίας. ψαλτρίας g) ἔχον, καὶ καταδόμενος ἐσθονεῖσθαι δυνά-
 μαν, μεθύνων καὶ καὶ προκαλεῖν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς σκε-
 φανοῖς διακροθιόμενος, καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθη-
 ναῖοι ἅπαντες, οἱ μὴδὲ πώποτε γήγοντα Πολέμωνα εἶδον ε).
 ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκτε-
 μαρην, ὡς περ ἐπὶ πάντας εἰσίδει, ἀνδροποδισαμένη αὐτὸν,
 καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μήθης ἀρπάσασα, κατὰ βίαν, καὶ
 p. 811. πρὸς αὐτὴν ἐπαγαγούσα h) ὑδρομετρίῃ τε καὶ κρηναῖοις i),
 καὶ νῆφον μετεδίδαξε, καὶ τοὺς σκεπάματα περιέσπασε, καὶ
 βέον πῆλιν κατακείμενον, ῥημάτων σχολία m) καὶ δύστηνα,
 καὶ πολλῆς φροντίδος ἀνέμματα ἐκείδεντες, ὥστε ἐκπρὸς τοῦ
 τέως ἐπαρθεῖν αὐτῷ ἐρυθρόμαστος, αἰχρὸς ὁ ἄδελφος n),

ε) δὲ γ] „B M.“ f) πρᾶξεν] Sic P. Gort. et marg. A. 1.
 pro vulg. προκαλεῖν, pro quo temere Balinus non nisi voluit
 προσέταξεν vel προτάξεν ἄν. g) ψαλτρίας] e Gort. pro
 vulg. ψαλτρίαν. h) εἰς] ἐς Bort. Schm. Lang. i] εἶδον]
 ἰδόντας Fl.“ k] ἐπαγαγούσα] Sic emendavit Solani vulga-
 tam ἀγαγούσα ex P. cum quo consentiunt Bort. et Gort. nec
 Schm. dubitavit his obsequi auctoritatibus. l] κατηράξ κα-
 αε etc.] κατηράξαα, ac deinde μετεδίδαξε, περιέσπασα, et ἐπα-
 γούσα Gort. et Bort. a prima manu. Sed servare placuit va-
 rium orationis colorem vel ob praecedentia ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκα-
 δημίας θύρας. m) σχολία] restitutum ex B. 1. J. R. Baln.
 etc. nam σχολία Heg. 1. et 2. ac Pat. n) ὁ αἰχρὸς ὁ ἄδελφος]
 Inserui articulum vulgo omissum ex probissima Solani con-
 jectura.

et fidele sibi, quod nihil pot-
 rum, quae ipsa agebat, turpe
 putaret, privata, isto, dico,
 Polemone: qui interdum co-
 missabundus vagabatur per
 forum medium, cum psal-
 triis, canentibus aures prae-
 bens a mane inde ad vespere-
 ram, ebrius, vino gravis,
 floreo caput sero redimitus.
 Haec vera esse, testes Athe-
 nienses universi, qui ne un-
 quam quidem sobrium videre
 Polemonem. Cum autem ad

Academiae portam comissa-
 tum veniret infelix, ut ad
 alias omnes solebat; illa pla-
 gio usa, vi, ereptum e ma-
 nibus Ebrietatis ad se dedux-
 it, aquam bibere coegit,
 sobrium esse de novo insti-
 tuit, coronas ei detraxit, et
 cum in lecto bibendum esset,
 tortuosas illum quasdam vo-
 culas, miascasque, et multae
 solitudinis plenas adduxit.
 Itaque pro illo, qui tum in
 ipso efflorescebat, rubore

καὶ ἰσχυρὸς τὸ σῶμα γεγέννηται, καὶ τὰς ὁδοὺς ἀνέσας ἀπο- p. 811.
 ρήτων, ἅσπερος ἐρίοτε καὶ θαυαλλὸς εἰς ο) μέσῃ ἐκπέραν
 πύλῃσι ληρῶν, ὅποια πολλὰ ἢ Ἀαθημίᾳ ἐγὼ p) ληρεῖν
 ἔδεικται. καὶ οὐ μέγιστον, ὅτι καὶ λαοδορεῖται τῇ Μέσῃ πρὸς
 τὴν ἐπαρθεῖς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἰρητὰς
 ἐπὶ τὴν ὑπὲρ τῆς Μέσῃς ἦδη καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῆς q) ἐρῶ·
 καὶ τὸν αὐτὸν ἔμενοι βουσάτω.

ΔΙΚ. Π' ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ, πλὴν ἀλλ' ἔρχει τὸ
 ἴσον ἐν τῷ μέρεϊ.

ΑΚΑΔ. Οἵτιναι μὲν ἀποῦσαι πάνυ εὐλογα, ὦ ἄνδρες 17
 ἀκούσας, ἢ r) συνήγορος s) εἰρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέσῃς· εἰ
 δὲ ἀποῦμαι· ἐννοίας ἀκούσατε, εἰσεσθε, ὥς οὐδὲν αὐτῇ
 ἡλικίᾳ τῶν γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὃν φησὶν ἐαυτῆς οἰκέ-
 ταν εἶναι, πεφυκότα σὺ φαύλως, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέσῃς,
 ἀλλ' οἰκίον ἐμοί, καὶ τὴν φύσιν ὁμοιον, προαρπάσασα t)
 αὐτὴν καὶ ἀπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς Ἐθονῆς, p. 812.

o) εἰς] 1c. 3011. Schm. Lang. p) ἐγὼ] omittit 3011. haud im-
 probabile Belino. q) ἐμαυτῆς] „ἐμοῦ αὐτῆς Pl. Vulgatae
 constituit P.“ r) ἢ] „ἢ Par. Bas.“ i. e. B. 1. et 3. s) συ-
 νήγορος] συνήγορος 3011. Schm. Lang. t) ἀλλ' οἰκίον —
 προαρπάσασα] „Pl. ἀλλ' οἰκίον ἐμοί τὴν φύσιν, προαρπά-
 σασα εἰς.“ Προαρπάσασα etiam G. et Par. nec non Codd. 3011.
 et Gori. Nihilominus praestat, quod recepimus, verbum, re-
 spondens illis, quae in Ebrietatis oratione legebantur, ἀνδρα-
 ποδισμένην αὐτόν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέσῃς ἄρπάσασα
 μεν βλάστωται.

pallidus, miser, et rugosus
 corpore factus est: et can-
 didarum omnium oblitus,
 sine cibo nonnumquam et
 sitiens ad mediam usque
 vesperam desidet inter hu-
 gas, quas multas ego, Aca-
 demia, doceo. Maximum
 vero illud, quod etiam ma-
 ledicit Ebrietati incitatus a
 me, et sexcenta de ea mala
 narrat. Diota sunt fere, quae
 pro Ebrietate debebant. Jam
 etiam pro me agam. Et hinc
 mihi fiat *clepsydra*.

Just. Quid tandem ad haec
 dicet? sed aequum vicissim
 infunde.

Acad. Sic quidem omnino
 rationabilia auditu pro Ebrie-
 tate dixit patronā. Sin vero
 me etiam benevole audieris,
 quam nulla istam injuria
 affecerim, cognoscetis. Nam
 Polemonem illum, quem
 suum art servum, non male
 natum, neque pro Ebrietate,
 sed familiarem mihi et inge-
 nio similem, praeripuerat
 juvenem adhuc et tenerum,

- p. 812. ἤπερ αὐτῇ τὰ πολλά ξυμπουργεῖ. u), διέφθειρε τὸν ἄθλιον. x), τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἐταίραις παρασχούσα ἐκδοτον, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῇ τῆς αἰδοῦς ὑπαλείπεσθαι· καὶ ἃ γε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἐμπροσθεν ᾔετο, ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρησθαι νομίσατε. περιήει γὰρ ἔωθεν ὁ ἄθλιος ἐστεφανωμένος, κραιπαλῶν, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης καταλούμενος, οὐδέποτε νήφων, κωμάζων ἐπὶ πάντας, ὕβρις τῶν προγόνων, καὶ τῆς πύλως ἄλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι γ) παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ εἰώθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς z) καὶ σαφροσύνης διεξιούσα. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν στεφάνων ἐπιστάς, καὶ μὲν πρῶτον ἐβόα, καὶ συγγεῖν a) ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν b), ἐπιταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ' ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλειον ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ)
- p. 813. ἀνένηφε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφῆρετο c) τοὺς στεφάνους,

u) ξυμπουργεῖ] „ἐπουργεῖ, *BL*“ x) διέφθειρε τὸν ἄθλιον]. Sic *Schm.* c *Gorl.* pro. διέφθειρεν ἄθλιον. γ) μέντοι] γε addit *Gorl.* z) περὶ ἀρετῆς] ἀρετῆς πέρι *iballet Bel.* ut elegantius. a) συγγεῖν] συγγεῖν *3011.* *Schm.* *Lang.* b) συνουσίαν] *ἑσυνασία* *ibidem.* c) ἀφῆρετο] *Vulg.* ἀφῆρεται. Sed ἀφῆρεται *3011.* et *Gorl.* probante *Bel.* Unde *Schm.* mallet ἀφῆρετο, quippe cogitans de Imperfecto Medii, quod jam legitime resolutum.

adjuvante Voluptate, quae et ipsi frequenter ministrat, corrumpitque miserum, commissionibus et meretricibus dediticium tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero, quae pro se dici paullo ante putabat, pro me dicta putatote. Circumbat enim infelix a mane inde, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam sobrius, commissatum veniens ad quoscunque, contumelia

majorum suorum, et totius civitatis, risus hospitibus. Verum ad me cum venisset; equidem, ut facere soleo, apertis januis ad sodalium quosdam praesentes verba forte faciebam de virtute et temperantia. At ille cum tibia et coronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore nostram disputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paulatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad sobrie-

καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδι ἤσχύ- p. 813.
 νιο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθείος ἀνεγρόμενος d), ἐαυτὸν
 τε εἴωρα ὅπως διέκειτο, καὶ τοῦ πάλας βίου κατεγίνωσκε,
 καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπήνθει, καὶ ἡφα-
 νίζετο. ἡρύθηρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν θρωμένων, καὶ τέλος,
 ἀποδράς ὥσπερ εἶχεν, ἠτομόλησε παρ' ἐμέ, οὔτε ἐπικαλε-
 σαμένης, οὔτε βιασαμένης e), ὡς αὕτη φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ'
 ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων, καὶ μοι ἤδη
 κάλει αὐτὸν, ὅπως καταμάθῃτε, ὃν τρόπον διακείται πρὸς
 ἐμοῦ e). τοῦτον, ὃ ἄνδρες δικασταί, παραλαβοῦσα, γελοίως
 ἔχοντα, καὶ f) μῆτε φωνὴν ἀφιέναι, μῆτε ἐστάναι ὑπὸ τοῦ
 ἀκράτου δυνάμενον, ἐπέστρεψα g), καὶ ἀνένησα, καὶ ἀντὶ
 ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλοῦ ἄξιον
 τοῖς Ἕλλησιν ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτὸς τε h) χάριν οἶδεν
 ἐπὶ τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτοῦ. εἰρηκα ὑμῖς p. 814.
 δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρᾳ i) ἡμῶν ἄμεινον ἦν αὐτῷ συνεῖναι.

- d) ἀνεγρόμενος] „Sic Par. et P. Ἀνεγρόμενος J. Fl. Hag.
 Fr. Salm. etc.“ e) οὔτε βιασαμένης] „deficient in Fl.“
 e) πρὸς ἐμοῦ] „Nihil hic variare Edd. notat Salan.“ f) καὶ]
 „non legitur in Fl.“ g) ἐπέστρεψα] „Sic dedi ex Fl. Τπέ-
 στρεψα aliae.“ Τπόστρεψα (sic) So11. h) τε] „omittit Fl.“
 i) ποτέρᾳ] ποτέρα B. 1. sed Ald. utraque. ποτέρα sine jota,

tatem ab illa disputatione
 rediit, abstulitque coronas,
 et tacere jussit tibicinam, et
 purpuræ illum puduit: et
 tanquam e profundo somno
 expergefactus, tum se, quo-
 modo affectus esset, inspexit,
 tum vitam condemnavit su-
 periores. Hinc ille ab
 ebrietate rubor deflorescens
 evanuit, cum a pudore po-
 tius eorum, quæ fecerat,
 erubesceret: et tandem, ut
 erat, ad me venit transfuga,
 neque vocantem, neque vim
 adhibentem, ut ista dicit;
 sed quod ipse sua sponte
 hæc meliora putaret. Et

iam illum mihi voca, ut dis-
 catis, quomodo a me affectus
 sit. Hunc ego, Judices, cum
 accepissem ridicule se haben-
 tem, et neque vocem mitte-
 re, neque stare præ mero
 valentem, converti, ad so-
 brietatem reduxi, et pro
 mancipio virum honestum,
 et sobrium, et quantivis
 pretii Græcis reddidi. Et
 mihi tum ipse gratiam habet
 harum rerum causa, tum
 pro ipso necessarii. Dixi.
 Vos autem jam considerate,
 cum utra nostrum esse illi
 fuerit melius.

p. 814. *ΕΡΜ.* Ἀγε δὴ κ) μὴ μέλλετε, ψηφοφορησάτε, ἀνα-
18 στήτε ι), καὶ ἄλλοις π) χρη̃ δικάζειν.

ΔΙΚ. Πᾶσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλην μίαις.

ΕΡΜ. Παράδοξον οὐδέν, εἶναι τινα καὶ ε) τῇ Μειθῇ
19 τιθίμενον. Καθίστατε ο) οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν Ἡδονὴν λυ-
χόντες περὶ τοῦ ἔραστοῦ δικάζειν. ἐγκέχρται τὸ ὕδωρ ἢ
κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα, αὐ̃ ᾗδῃ λέγε.

20 *ΣΤΟΛ.* Οὐκ ἀγνώμην, ὡς ἄνδρες δικάσται, ὡς πρὸς
εὐπρόσωπον μοι τὴν ἀντιδικὸν ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν
τούς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ
μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμοὶ δὲ καταφρονούντας, ὅτι ἐν
χρῶ κέκαρμαι, καὶ ἀρρενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ
ὅμως δέ, ἣν ἐθελήσητε ἀκοῦσαι μου λεγούσης, θαρρῶ πολὺ
δικαιότερα ταύτης εἶρεῖν. τοῦτο γὰρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἐγκλη-

p. 815. μά ἐστιν, ὅτι οὕτως εταιρικῶς ἐδκενασμένη τῷ ἐπαγωγῷ
τῆς ὄψεως, ἔραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σώφρονα ρ) τὸν Διο-

quod e B. 5. restituit Reitz. κ) Ἀγε δὴ] „ἀγετε Fl. sine
δὴ. Vulgata vero est in P “ ι) ἀνάστητε] „deficit in Fl.“
in) ἄλλοις] „Sic Fl. ἄλλους cett.“ β) καὶ] „abest a Fl.“
ο) Καθίστατε] Sic emendavi vulgatam errorem καθίστατε,
pro quo etiam scriptum potuit κάθησθε, ut supra c. 13. pp. κα-
θήσθωσαν. Sed cf. Asin. c. 10. ubi pro eodem vitio vulgato
κάθησόν. Codex 2955. suppeditavit κάθισόν. Ceterum notat
Schmied. in Gorl. aliam personam haec loqui usque ad τὸ
ὑδωρ. ρ) σώφρονα] „σώφρονα male Fl.“

Merc. Age sane, nolite
cunctari, ferte suffragia, sur-
gite. Judicare oportet etiam
alios.

Just. Omnibus, una ex-
cepta, vincit Academia.

Merc. Mirum non est, easse
aliquem, qui summam Ebrietati
calculum adjecerit. Sedete
jam, quibus sortito obvenit
judicare causam Porticis
contra Voluptatem de ama-
tore. Infusa jam est aqua.
Tu jam, varie picta, [*Paeci-
cile*] dicito.

Port. Non ignoro equidem,

Judices, quam speciosam con-
tra adversariam mihi dicen-
dum sit, quin vestrum etiam
plerosque video conjectis in
istam oculis ei arridere, me
autem despicere, quod in-
cute sum tonsa, virili vultu,
et tristis atque severa videor.
Tamen si volueritis audire
me dicentem, confido, multo
me justiora prae ista dictu-
ram. Nimirum hoc ipsum
etiam praesens crimen est,
quod meretricie ita ornata,
illo vultu illice, meum ama-
torem, virum tunc tempe-

νύσιον φανακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περιέσπασε, καὶ ἦν γε οἱ p.815,
 πρὸ ὕμῶν q) δίκην εἰδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μίθῃ,
 ἀδελφῇ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν· ἐξετάζειτε γὰρ ἐν τῷ
 παρόντι, πότῃρα χοίρων δίκην νενευκότες κάτω, ἡδόμενους
 χορῇ βιόων, μηδὲν σεμνὸν μηδὲ r) μεγαλόφρον ἐπινοοῦντας,
 ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγησάμενους τὸ τερπνόν,
 ἐλευθέρους ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς
 ἄμαχον διδόντας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδοσάδεις προαιρουμέ-
 νους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς
 ἰσχασί· τοιαῦτα γὰρ αὕτη δειλάτα τοῖς ἀνοήτοις προτε-
 νούσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πότῃ, προσάγεται αὐτῶν s)
 τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ τὸν δαίλαιον ἐκείνον ἀφηνιάσαι t)
 ἡμῶν πεποίηκε u), νοσοῦντα τηρήσασα. οὐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων
 ποτε προσήκατο τοὺς παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν
 ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν φέρεται.

q) ὁ μὲν] „correx. Solan. et marg. A. 1. ἡμῶν enim Edd. om-
 nes. male.“ Sed Imou Codd. 3011. et Gorl. r) χορῇ βιόων,
 μηδὲν σεμνὸν μηδὲ] Pro his vulgo haec sola legebantur:
 δαί (ἡ), μηδὲν, ommissis σεμνὸν μηδὲ. Expleri et mutavi locum
 suavitatis Cod. Gorl., praeterquam quod minus recte in illo legi-
 tur οὐδὲν et οὐδὲ. s) αὐτῶν] „deest in Fl.“ t) ἀφηνιάσαι]
 ἀφηνιάσαι minus recte B. 1. et 3. ἀφηνιάων enim, hanc ἀφη-
 νιάων, Lucianicum est, ut Deorum Diall. XXV, 1, c. 2. u) πε-
 ποίηκε] ἐποίησε Gorl.

rantem, Dionysium, dece-
 ptum ad se traduxit: quam-
 que ante vos modo causam
 iudicarunt iudices inter Aca-
 demiam atque Ebrietatem;
 ea praesenti causae gemina
 est. Dispiciate enim nunc;
 atrum porcorum instar hu-
 mum spectantes in voluptate
 vivere deceat, nihil grave
 nec magnanimum cogitantes;
 an post honestatem colloca-
 to, quod delectat, liberos
 liberaliter philosophari, ne-
 que dolorem, ut invictum
 quiddam, metuentes, neque

suave quod est mancipiorum
 more sequentes, quaeren-
 tesque felicitatem in melle
 et fletibus? Tales enim escaae
 imprudentibus ista propo-
 nens, et laborem velut terri-
 culamentum quoddam osten-
 tans, plerosque ad se allicit:
 in quibus etiam miserum
 istum, nostras ut habenas
 excuteret, adduxit, cum ob-
 servasset aegrotantem: ne-
 que enim sanus unquam ora-
 tionem illius admitturus erat.
 Verum quid ego isti indi-
 gner, quae ne Dis quidem

p. 816, ἀλλὰ τὴν ἀπὸ μύθου αὐτῶν διαβέβηκεν, ὥστε καὶ ἀποφρονεῖται καὶ ἀπεββέναι αὐτὴν ἔβηκε παρ' αὐτῆς ἡμερον(α)· ἔγωγε εἰς αὐτὴν αὐτὴν παρεσμένοντα ποιήσασθαι τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσας ἀναγαγόντων οὕτως ἐνταυθὶ τῷ θεομακάρεϊ. πλὴν ἀλλὰ ἐπεὶ καὶ αὐτὸν ἐρωτᾷτε γ)· οἷός τις, ὃν αἶψαι μετὰ τῶν Ἰσραηλίων, καὶ τὸν ὑμέτερον ε)· Θεοῦ, ἐπιμασθέντες α) τῇ ἡδονῇ, ἔργον τοῦ πατρὸς· οὐδὲν γὰρ ἐν β) ἀκαλύπτεισιν ἀδελφὰς τοῦ αὐτοῦ γῆν· ἀλλὰ μὴ ποιήσαντων· ταῦτα εἰπὼν, ὁ πᾶσι τοὺς μακροὺς τῶν λόγων χαίρωνσα· εἰ δέ γε ἰδὼν ἡμεῖς καὶ μικροὺς ἀποκρίνησθαι μοι συνέτακται, πᾶσι δὲ ἐν γυναικὶ σθῆναι τὰ μαρὰν αὐτὰ· πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ὅρκου ἀμνημονεύσαντες, παρίσασθε ἤδη τὰ εὖρηκα, μὴ παυέσσαντες· Ἐπικύρω λέγοντι, μηδὲν ἰπικασομένη τῶν παρ' ἡμῶν γιγχομένων τοὺς θεοὺς.

ΕΡΜ. Μειάστηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς Ἡδονῆς λέγει.

α) ἡμερον] ἀκούω FL. neque hoc male. γ) ἐρωτᾷτε] „πρότερον ἐρωτᾷτε G.“ ἐρωτᾷ. 3011. sed Gori. αὐτὸν ἐρωτᾷ, ποτέ-
ρους. viliose. ε) ὑμέτερον] Sic Schol. et versiones Gesh. e.
Wiel. pro vulg. ἡμέτερον. α) πεισθέντες] „restitui ex Angl.
G. P. et marg. A. 1. προσθέντες Edd. male.“ β) ἄν] „omittit FL.“ c) γε τοῦ ὅρκου] τε τῶν ὅρκων Gori.

parcat, sed eorum calumnie-
tur providentiam? Itaque si
sanum sequi iudicium volue-
ritis, impietatis etiam poe-
nam ab ista sumseritis. Au-
didi equidem, neque ipsam
ad dicendum se comparasse,
sed Epicurum adducturum
esse patronum: adeo tribu-
nalis majestatem per delicias
conculcat. Verum illud certe
istam interrogate, quales pu-
tet futuros fuisse Herculem
et vestrum Theseum, si, vo-
luptatis castra secuti, fugis-
sent labores. Nihil enim

impediebat, quo minus
justitiae plena esset terra,
illis detrectantibus laborem.
Haec dixi, non vehementer
gaudens longis orationibus.
Si vero voluerit in brevi
altercatione mihi respon-
dere, celerrime, quam nihil
sit, intelligatur. Verum vos
jurisjurandi memores, reli-
giose jam ite in suffragia, nec
Epicuro credite dicenti, ni-
hil inspicere eorum, quae
apud nos fiunt, Deos.

Merc. Transi. Tu, Epi-
cure, pro Voluptate dicito.

ΕΠΙΚ. Οὐ μικρὰ, αὐτὰρ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὑμῶν p. 817
 αἱ δὲ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι εἴων λόγων· ἀλλ' ἐμὲν δὴν 21
 ὡς ταῦν, αἷ φαρμακίοις, ὅν φασιν ἐραστὴν εἶναι τῆς ἡ Ζευὸς
 τὴν εὐνομένην καὶ φάρμακας, καὶ οὕτως μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς
 κατὰ δὲ ἀποβλέπειν e) ἢ ἔλθον, φαρμακίᾳ δὲ αἰκιστῶν
 αἵτε, καὶ οὐδὲν ἐκείνους ἐπὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἐραστὰς
 φαρμακίσαντες· εἰ δὲ τις ἐκείνο φαρμακίᾳ, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει,
 μὴ ἀπορροφούντων τῶν νόμων, ὅν παρὰ ταύτης ἀηδίας
 πονηταῖς f) καὶ ἄνθρωποις ἀπὸ καλαίᾳ g) τῶν πόνων
 τὴν εὐδομοσίαν παραγίγνεσθαι διὰ λήρον οἰηθεῖς, τοὺς μὲν
 ἀγγέλους i) ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθους ὁμούςους k)
 αἰετοῦ· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσεν, ὡς περ
 ἀπὸ αἰνῆς δακρύσας l) τὰς τῶν λόγων πλεονάνας· ἀν-
 θρώπων καὶ οὐ βλαπείν φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον,
 ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδέϊαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεῖς, ἀπο- p. 818.
 κείνῳ ἐχρῆν αἰπὸν, ὡς περ ἐκ ναυαγίου λαμῆνι περσένον-

d) αὐτὸ „non habet Fl.“ e) ἀποβλέπειν] Sic Gorl. pro vulg.
 βλέπειν. f) μυσαχθεῖς] „Recte sic Fl. Par. V. 2. Salm. (et
 B. 3.) Μυσαχθῆς J. Fr. H. B. 1. nec non A. 1. et 2. g) φη-
 σιν ἐπὶ καλαίᾳ] Sic Codd. G. R. et Gorl. pro φησι κα-
 λῶν, quod omnes exhibent Edd. h) παραγίγνεσθαι]
 ejci voluit Guyet. i) ἀγγέλους] „ἀγγέλους J. H. 1. et 2.
 male.“ Sic etiam A. 1. et 2. k) λαβυρίνθους ὁμούςους]
 „λαβυρίνθους ὁμοίως Fl. Nil mutat P.“ l) δακρύσας] „restitutum
 P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀποκόψας Edd. absurde.“

Epic. Non longa apud vos oratione utar, Judices: neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem suum dicit Porticus, Dionysium, adegit Voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, et damnetur injuriarum, usa nimirum veneficii in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exostis istius in-

suavitatem, et quam pro summa laborum venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus, evitatis tortuosis illis argumentationibus et labyrinthorum similibus, ad voluptatem transfugit lubens, rescissis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem sapiens, non stipitem, et laborem, id quod est, malum, suavem autem voluptatem arbitratu: huncne excludere oportebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, et

- p. 818. τὰ m), καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συνωθοῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν πόρον n), καὶ ἔκδοτον τὸν ἄθλιον παρέχειν τὰ ἀπορίαις, καὶ ταῦτα, ὥσπερ ἐκέτην o) ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλεύου βωμόν ἐπὶ q) τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα r); ἵνα τὴν πολιθυλλήτορον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὀρθιον ἰδρῶτε πολλὰ ἀνελθῶν ἰδῇ, κατὰ δὲ ὅλου πονήσας τοῦ βίου, εὐδαιμονίᾳ.
- p. 819. νήσῃ μετὰ τὸν βίον, καίτοι τις ἂν κριτὴς δικαιότερος δέξαιεν αὐτοῦ ἐκεῖνον, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδώς, καὶ τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰώμενοι εἶναι, μεταμαθῶν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν, τὸ βέλτιον ἐμφορῇ δοκιμασθὲν s) εἴλετο. ἑώρα γάρ, οἶμαι, τοὺς περ τοῦ καρτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους t) πολλὰ διεξιόντας.
- p. 820. ἰδίᾳ δὲ u) τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τοῦ λόγου x) νεανεισμέγους, οἵμοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιοῦντας, αἰσχυνομένους μὲν, εἰ φανοῦνται χαλῶντας

m) προσέφορτα] „προσφορτα (sic) L. προσεύοντα Fl. Cetera quod edidimus.“ n) πόρον] „πόρον, melius responderet allegoriae, Pell.“ Sic etiam *Geopero* vultum. o) ἐκέτην] „receptum ex G. Οἰκίτην Edd.“ p) ἐλέβν] „ἐλεύον Fl. male.“ q) ἐπὶ] mallet abesse Schm. r) καταφυγόντα] Sic G. e Gorl. pro vulg. καταφεύγοντα. s) δοκιμασθὲν] Sic Godd Gorl. et 3011. cum Edd. Par. et Amst. probante *Belino* pro vulg. δοκιμάσας. t) τοὺς — πόνους] „τοῦτους — τοὺς πόνους Fl. sola.“ u) δὲ] offendit *Solanum* adeo, ut abesse mallet x) μέχρι μὲν τοῦ λόγου] „Secutus sum Par. P. et marg. A. i. Μέχρι τούτου νεαν. enim Edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L.“

tranquillitatis cupidum, praecipitemque impellere ad laborem, et *velut* dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut supplex ad misericordiae aram, sic ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enisus, videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumpta, beatus sit post vitam? Ecquis vero justior iudex hoc ipso videri potest? qui etiam

eorum, quae a Porticu decentur, gnarus, si quis alius, et solum, quod honestum est, idem bonum, ad eum diem arbitratus, cum deinde didicisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit. Videbat nempe, arbitror, eos, qui de tolerantia et patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: et quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Volu-

τῶ ἴονον, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότες δὲ p. 820.
 ἰδίως γ) τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἐνθα ἂν λήσειν καὶ
 ἰσχυροῦς παρανομήσειν ἐλπίσωσι z), χαλκὸν ἐμπιπλάμενους a)
 ἐν ἡδύσ. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγον θακτύλλον
 ἔσται, ὡς περικυμένους μὴ ὁρᾶσθαι b), ἢ τὴν τοῦ Ἀΐδος c)
 κτήν, εὐ οἶδ' ὅτι μακρὰ d) χαίρειν τοῖς πόνοις e) φρά-
 σαι, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμμουνοῦτο ἅπαντες
 τὸν Διόνυσον, ὅς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἤλπιζεν ὠφελέσειν
 ἢ αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπεὶ f) δὲ ἤλ-
 γηται καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόκος ἀληθέστερον g) αὐτοῦ καθί-
 κτω, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοιχᾷ,
 καὶ τῶναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ἐπίστευσε,
 καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ
 ἐκτίλει οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι, ὅς
 ἐν ἄλλως λέγει, καὶ ἡδονῆς κατηγορεῖ, [λόγοισι χαίρει, τὸν Parod.
 Eurip.
 1) ἀλλίως] „ἀλλίως marg. A. 1. W.“ 2) ἐλπίσωσι] ἐλπί- Phoen.
 σται 3011. 3) ἐμπιπλάμενους] ἐμπιπλ. B. 1. et 3. b) v. 359.
 ὡς — ὁρᾶσθαι] Ejici haec verba ut scholion cupit Bol.
 4) Ἀΐδος] Sic A. 1. 2. cum Homero. Vulg. transposito ac-
 centu Ἀΐδος. d) μακρὰ] „recepti ex J. et Cod. P. Μακρὰν
 Pl. Par. Galim. Hag. Fr. B. 1. etc.“ Vid. Aduot. e) πόνοις]
 πόνους Pl. Brins recte cent. et P.“ f) ἐπεὶ] Sic Gort. Schm.
 po vulg. ἐπειδὴ. g) ἀληθέστερος] „ἀληθέστερος marg.
 A. 1.“

patis leges vivere: atque
 erubescere quidem, si appa-
 reat, eos de contentione re-
 mittere, et suā prode de-
 creta: verum miserum in
 modum Tantali illud sup-
 plicium sustinere; et ubi la-
 tendi spem habeant, et se-
 cure leges violandi, pleno
 se haustu ingurgitare suavi-
 bus. Si quis igitur Gygis
 anulum det istis, quo induti
 non videantur, aut Orci ga-
 leam; bene novi, futurum,
 ut, longum valere jussis la-
 boribus, ad Voluptatem tru-
 dentes alter alterum feran-

tur, imitati omnes Diōny-
 sium: qui ad morbum usque
 sperabat, profuturas sibi
 aliquid illas de tolerantia
 disputationes: cum vero do-
 leret atque aegrotaret, se-
 rioque penetraret ad ipsum
 dolor; videns, disputare
 contra Porticum corpus su-
 um, et contrarias sententias
 ponere; illi potius, quam
 istis credidit, seque homi-
 nem esse, et hominis habere
 corpus, agnovit, atque per-
 rexit illo non tanquam sta-
 tua uti, bene gnarus, qui
 aliter dicat, et voluptatem

p. 820. δὲ νοῦν ἐν αὐτῷ ἔχει.] εἴρηκα ὑμῖς h) δ' ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε.

22 ΣΤΟΑ. Μηδαραῖς, ἀλλ' ὅλγα μοι συνερωτῆσαι ἐν. p. 821. τρέφατε.

ΕΠΙΚ. Βρώτησόν. ἀποκρινοῦμαι γάρ.

ΣΤΟΑ. Καθὼν ἡγῆ τὸν πόρον;

ΕΠΙΚ. Ναί.

ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;

ΕΠΙΚ. Πάνν μὲν οὖν.

ΣΤΟΑ. Τί δέ ι); οἶσθα τί κ) διάφορόν καὶ ἀδεαφύρον, καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον ι);

ΕΠΙΚ. Μάλιστα.

ΕΡΜ. Οὐ φασιν, ὡ Στοά; συνιέναι οἱ δικασταὶ τ διούλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. ψηφοφορήσουσι π) γάρ.

ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἂν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι.

ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν;

b) ὑμεῖς] „ἡμεῖς male V. 2. (A. 2.) Recte aliae.“ i) δ' ε] δὲ Soli. Bel. Schm. k) τ'] Sic Solan. e Cod. P. pro vulg. ι) τι, pro quo in nonnullis Edd. veti. reperitur ὅτι. l) προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον] „προηγούμενον καὶ ἀποπροηγούμενον P. et marg. A. 1.“ m) ψηφοφορήσουσι] „ψηφοφοροῦσι Pl.

accuset, gaudere verbis, mentem habere ibi tamen. Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

Port. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite.

Epic. Interroga: respondebo enim.

Port. Malum putas laborem?

Epic. Nempe.

Port. Voluptatem autem bonum?

Epic. Omnino equidem.

Port. Quid vero? nost quid differens et indifferens productum et rejectum?

Epic. Omnino.

Merc. Negant Iudices, intelligere se dissyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia.

Port. Verum viceram, si peregissem interrogationem in tertia figura indemonstrabilem.

Just. Quis superavit?

ΕΡΜ. Πύσας ο) Ἡδονή. p. 821.

ΣΤΟΑ. Ἐπίημι ἐπὶ τὸν Δία.

ΔΙΚ. Τύχη τῇ ἀγορῇ, σὺ δὲ ἄλλους καλεῖ.

ΕΡΜ. Περί Ἀριστίππου Ἀρετῇ η) καὶ Τρυφῇ, καὶ 23

Ἀριστίππος δὲ αὐτὸς παρέρχεται.

ΑΡΕΤ. Προτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τῇ Ἀρετῇ, ἢ ἐμὲ
τῇ Τρυφῇ, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.

ΤΡΥΦ. Οὐ μὲν οὖν, ἀλλ' ἐμὲ τῇ Τρυφῇ. ἐμὲ γάρ ὁ
ὢς, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν πεπραγμένων, καὶ τῆς πορφυ-
ρας, καὶ τῶν μύρων.

ΔΙΚ. Μὴ φιλονεικεῖτε ο), ὑπερμετέρας γὰρ καὶ αὐτῇ p. 822.

ἡ δὲ ἐστὶ ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ Διονυσίου ρ), παρα-
κλήτων γὰρ τι q) καὶ τοῦτο δοκεῖ εἶναι, ὥστ' ἔάν ρ) μὲν
Ἡδονὴ κρατῇ, καὶ τὸν Ἀριστίππον ἔσῃ ἡ Τρυφή.
ἡ δὲ αὐτῆς s) Στοᾶς, καὶ οὗτος ἔστιν τῆς Ἀρετῆς
παριμέτρος, ὥστ' ἄλλοι παρίστανται. τὸ δεῖνα μέντοι i).

η) Ἀρετῇ] Ἀρετῇ etc. conj. Solan. citra necessitatem. ο) φι-
λονεικεῖτε] Sic O. A. 2. et Fl. (in qua postrema tamen φι-
λονεικεῖται) In cett. vulgo φιλονεικεῖται. ρ) Διονυσίου] „Διονύ-
σου male O. Prius recte Fl. Fr. J. etc.“ q) τι] „abest a Fl.“
r) ὥστ' ἔάν] Sic scripsi, quum vulgo legeretur ὥστ' ἂν, pro
quod in 3011. est ὥστ' ἔάν. s) αὐτῆς male Par. Recte
aliae. Ad abest ab O. nec non Gorl. Dubitavi tamen abicere
vel ob locum Charon. c. 16. τοῦτον μὲν ἐκείνου — ἐκείνον δὲ
ad τοῦτον. i) τὸ δεῖνα μέντοι etc.] Totum locum sic vulgo
distinctum: τὸ δεῖνα μέντοι μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι, τὸ δικάστι-
κων, ἀδ. etc. et hinc male intellectum, ad Seageri normam

Merc. Omnibus calculis
Voluptas.

Port. Provoco ad Iovem.

Just. Quod bene vertat!

Ita vero voca alios.

Merc. De Aristippo Vir-
tus et Luxuria. Aristippus
ipsum quoque adit.

Virt. Priorem me oportet
licere, Virtutem. Meus
enim est Aristippus, ut ver-
ones illius indicant et opera.

Lux. Nequaquam; sed me,
luxuriam. Meus enim vir

est, ut videre licet e coronis,
et purpura, et unguentis.

Just. Nolite contendere.

Differetur enim haec quoque
caussa, usque dum Jupiter
pronanciet de Dionysio. Vi-
cinum enim quiddam etiam
hoc esse videtur. Igitur si
vicerit Voluptas, etiam Ari-
stippum habebit Luxuria:
vincente contra Porticem,
etiam hic Virtuti adjudica-
tus erit. Quare alii jam
adsunto. Verum quid ais?

p. 822. μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι τὸ δικαστικόν, ἀδίκαστος *) γὰρ
δική, μέμνηται αὐτοῖς.

ERM. Μάτηρ οὖν ἀνελήλυθατε ὡς γέροντες ἀντὶ
οὗτο μακρὰν τὴν ἀνέβασιν κ).

ΔΙΚ. Ἰκανόν, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἄπειτε, καὶ ἐγὼ
παύετε, αὐθις δικάσετε κ).

24 ERM. Διογένη Σινοπία παρέσθαι κακὸν καὶ σὺ ε-
συν γ) ἢ Ἀργυραμοιβὴ λέγε.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴ ὅν γε μὴ πάνσηται ἐναχλοῦσα,
Δίκη, οὐκ ἔτι θρασμοῦ δικάζεται μοι, ἀλλὰ πολλῶν ἄ-
βασίων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτὴν μάλα πατάξω τῷ ξυλ-
ῷ.

ΔΙΚ. Τί τοῦτο; πέφηνεν ζ) ἢ Ἀργυραμοιβή, ὃ
διώκει ἐπληρόμενος τῶ βάντρον οὐ μέτριον τε κακὸν καὶ ἀδίκ-
εσκε λήψεσθαι τὸν Πύρρωνα κήρυττε.

p. 823. ERM. Ἀλλ' ἢ μὲν Γραφικὴ πάρεστι, ὃ Δίκη.
25 Πύρρων δὲ οὐδὲ τὴν φρογὴν ἀνελήλυθε καὶ ἐφύκε τοῦ
πράξιον.

polivi et interpretatus sum. Vid. Adnot. *) ἀδίκαστος
ἀδίκος male O. u) ἀνάβασιν] Post hanc vocem inters-
gationis notam posui, quam in prioribus non invenio. Int. 30.
An, unde pendeat Coniunctivus. De significatione vocis καὶ
et omnino de hac orationis forma cf. Diall. Morst. XXII,
ibique Adnot. Tom II. p. 618. x) δικάσετε] restitui ex
δικάσατε Edd. priores. γ) τολύων] „omittit FL“ et Go-
z) πέφηνεν] Sic O. 3011. et Schol. pro vulg. ἀπέφηνεν

ne capiant hi sportulam.
Neque enim iudicarunt causam.

Merc. Nequidquam (gratia) perge adscenderint viri
senes viam tam longam?

Just. Satis fuerit, si tertiam partem accipiant. Abite.
Nolite indignari: rursus iudicabitis.

Merc. Diogenem Sinopensem adesse tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic.

Diog. Verum, Justitia, si non, desierit mihi molesta

esse, non amplius fugae militem intendet, sed multarum profundorumque vunerum. Ego enim jam statim fuste illam percutiam.

Just. Quid hoc? Fug Mensaria, ille vero sublatam baculo persequitur: nullo vero malum misera nanciscetur, putonem Pyrrhones praedicat.

Merc. Verum Pictori quidem adest, Justitia: Pyrrho autem non venit quidem et olim sic facturum putabam.

ΕΡΜ. Δὲν οὐδὲν ἡγέταις προήκον ἀληθὲς εἶναι. p. 823.

ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγέταις προήκον ἀληθὲς εἶναι.

ΕΡΜ. Τὸν αὐτὸν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν. τὸν
κατηγοροῦν ἤδη καὶ τὸν Σύρον καὶ τοὺς πρῶτον ἀπηνέχθη-
καὶ κατ' αὐτοῦ οἱ γραφεῖς, καὶ οὐδὲν ἡπειγεν ἤδη κερ-
δοῖς πλὴν αὐτῶν ἐπὶ εἶδοις, προτέρων ἐτάξατε α) τῆς Ρη-
τορικῆς καὶ τῆς Διαικῆς. β) αὐτοῦ, οὐδὲν οὐκ ἐκλήθησαν ἐπὶ τὴν
ἐκράσιν.

ΕΡΜ. Διαικῆς, ὃ Διαικῆς τὸ, καὶ γὰρ μὴ ἔωλον εἶναι
καὶ πρῶτον, ἀλλὰ καὶ τὴν καὶ ξένον, γ) οὐδὲν, ὡς περ' ἐφης,
καὶ τὸν αὐτὸν β), καὶ τὸ ἐκλήθησαν ἀκούσεσθαι Ρητορικῆς
καὶ Διαικῆς γ) ἐν τῷ μέτρῳ κατηγορούντων, ἀπολο-
γούμενον δ) δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολλοὺς
ἐτάξατε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτε, ὃ Ρητο-
ρικῆς τῶν λόγων.

ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς 26
ἱερῶναι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσων εὐνοίαν ἔχουσα διατελῶ De-
mosth.
De Co-
ron. in.

α) ἐτάξατε] Sic Schm. assentiente Belino c. 3011. et Gori. pro
valg. εἰσέγαγε. la Ox. est ἀπάγαγε. b) καὶ τὸν αὐτὸν — ἐπηνέχθη-
κα] Quatuor haec desunt in Q. c) Διαικῆς] „Διαι-
κῆς male Pl. Διαικῆς in Q. omissis quibusque sequentibus
verbis. Vulgata est in P. d) ἀπολογούμενον] „διαλογου-
μένου marg. A. 1.“

Just. Quid ita, Mercuri?

Merc. Quia nullum verum
stat esse iudicium.

Just. Itaque desertae illum
itis condemnent. Librorum
ictorem Syrum jam voca-
bantur nuper demum
nomen ipsius delatum est.
Quidnam urgebat, eas
nunc iudicari. Verum
quid ita visum est, pri-
mam agi jube causam Rhe-
toricam. Vaqueat convales-
cent ad audiendum be-

Merc. Nunc immetitay Ju-
stinus. Quod enim non obso-

leta est causa, sed nova et
insolens, heri demum, ut
dicebas, delata; et quod
sperant, se audituros Rhe-
toricam et Dialogum per vi-
ces accusantes, causam vero
adversam ambo dicentem Sy-
rum: ea res multos allexit
ad iudicium. Verum incipe
tandem orationem, Rhetor-
ice.

Rhet. Primum quidem,
Athenienses, Deos Deasque
precor universos, ut quanta
est semperque fuit mea ad-
versas urbem et vos omnes

τίαν ἀποδοῦναι κληθόμενον ἔτε, καὶ ὅ, τε χρήσιμοι) αὐτῷ p. 824.
 οὐκ αἰδόμεν, παραλυθῶσαν ἐπαίδευσιν (καὶ ἐπὶ α) ἔδραμι μοι
 εὐπαθῆς κέλευθον, καὶ ἀπενὶς ἀρῶν εἰς α) ἐμὲ ὑπέπτησας γ) τε p. 825.
 γὰρ ἔτι τῆς καὶ ἐπαγωγῆς, καὶ μόνον ἐθαύμαζεν, ἀπαρ-
 τήσας τοὺς ἄλλους, ὁπόσοι ἐμνησκένον z) με πλεῖστα, καὶ
 καὶ αἰετῶν καὶ ἀνθρώπων τὰς προγὰς, καὶ ἀγαθῶν τῶν α)
 ἐμνησκένον ἐπαγωγῶν αἰετῶν, καὶ ἀνθρώπων, καὶ τῶν, προῖκα οὐ
 ἐμνησκένον ἐπαγωγῶν αἰετῶν β), πολλοὺς καὶ θαυμαστικούς λόγους.
 ἔτε ἀγαθῶν αὐτὸν εἰς τοὺς φυλῆτας τοὺς ἐμούς, παρ-
 εἰσάγων ο), καὶ αἰετῶν ἐπαγωγῶν αἰετῶν τοὺς διαμαρτόντας d)
 τῆς ἐπαγωγῆς αἰετῶν αἰετῶν. δὲ αὐτῶν παρὶν οὐκ ἐπὶ
 αἰετῶν αἰετῶν τοῦ γάμου πρὸς εὐνομίαν α), οὐδὲ τότε περὶ
 αἰετῶν αἰετῶν γ) καὶ αἰετῶν αἰετῶν ἐπαγωγῶν αἰετῶν, καὶ αἰετῶν
 αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν καὶ αἰετῶν αἰετῶν ἐπαγωγῶν, κατα-

1) ὅ, τε χρήσιμοι] ὅ, τε ἂν χρήσιμοι more suo mallet. *Bel.*
 Ceteram in vet. Edd. scriptum. οὐ. u) [ἐπὶ α)] Sic Codd. P.
 O. Gorl. et Thom. M. v. ἀπενὶς. Vulgo erat ἐπὶ αἰετῶν, in non-
 nullis etiam ἐπὶ αἰετῶν, testante quidem *Reitzio*. z) αἰετῶν] ἔς 3011.
Schm. Lang. γ) ὑπέπτησας] „ὑπέπτησας male J.“ Sic ta-
 men etiam *Lang.* forsitan incuria. z) ἐμνησκένον] ἐμνησκένον
 Gorl. ad legitimam notam, quam alibi observavit noster,
 ut *Tom.* c. 37. H. l. videtur hoc interpretamentum esse. Cf.
 infra c. 29. τοσούτων μνησκένον. *Eurip.* *Alcest.* v. 730. *Herm.*
 α) τοῦ αἰετῶν] „deest in O.“ b) ἐπαγωγῶν αἰετῶν] „ἐπαγωγῶν
 αἰετῶν. *Fl.* c) πρὸς εὐνομίαν] „πρὸς εὐνομίαν *Fl.*“ d)
 διαμαρτόντας] „διαμαρτόντας *Fl.* Nil mutat P.“ *Διαμαρ-*
τόντας *Lang.* audacioris consilio. e) εὐνομίαν] Sic
Schm. suadente *Belino* ex O. 3011. et Gorl. pro vulg. εὐνο-
 μίαν. f) περὶ αἰετῶν] ἀπὸ αἰετῶν 3011. et Gorl. in quo
 posteriore etiam οὐδέποτε pro οὐδὲ τότε. g) ἄνω καὶ κάτω

rantem adhuc, et quid se fa-
 ceret dubium; assensu, at-
 que institui. Et cum docilis
 mihi videretur, et intentis
 me oculis respicere, (tum
 nempe reverebatur me ad-
 huc, et colebat, et solam ad-
 mirabatur) relictis aliis, qui-
 bus omnes me petebant, divites,
 et honesti, et claris majori-
 bus, ingrato me isti despon-
 savi, pauperi, ignobili, ju-
 veni, dotem afferens non

parvam, multas admirabi-
 lesque orationes: deinde ad
 tribules illum meos dedu-
 ctum, adventitium hominem
 tabulis adscripsi; et civem
 feci: adeo ut qui sps nu-
 ptiarum mearum exciderant,
 angerentur. Cum vero illi
 visum esset circumire ad
 nuptiarum felicitatem osten-
 tandam, neque tum destitui
 (*relicta sum*); sed ubicunque
 illum secuta, sursum deor-

- p. 825. κοσμοῦσα καὶ περιελλούσα, καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰωνίας, μέγιστα· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημιῆς ἐθελήσαντες h) αὐτῷ, τὸν ἰσχυρὸν i) συνδιέπλευσα, καὶ τελευταία, μέχρι τῆς Κελτικῆς συνπαρέσθαι, ὑποδείξασθαι, καὶ ποιεῖν, καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐκείθεα, α) συνῆν αὐτὸν k), μηδεμίαν γυναικα ἀπόκατος, οὐκ ὀνόματι παρ' ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἡμετέρισται, καὶ τὰ πρὸς τῇς l) ε) 28 δοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβεν, τὰς ἀφροῦς m) ἱκανῶς, α) μέγα φρονήσας n), ἐμοῦ μὲν ἡράνθησε, μάλλον δὲ, τέλειον εἶπασεν· αὐτὸς p) δὲ τὸν χειρὶν ἐκείνων, τὸν ἐπὶ τοῦ σχήματος, τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶπαι, λεγόμενον ὑπεραγαπήσας μᾶλλον ἑρωτικῶς προσβύτιον αὐτοῦ ὄντι· τούτῳ σύνεστι· καὶ οὐκ αἰσχυνέται, τὴν μὲν λευθερίαν καὶ τὸ ἀνέτρον τῶν ἐν q) ἐμοὶ λαγῶν συντημοῦν, ἐς μέγα

περὶ φρόνησιν] καὶ κατὰ περιελλούση O. similis ἡρώδ. Περιγεομένη 3. 11. vitiose, rectius περιγεομένη Gorl. ut Ox. qui secutus est Schm. quod quo minus et ego facerem, impedire proxime sequens καὶ, quod plane necesse est copulativo sum h) ἐθελήσαντες] „θέλω O.“ et Gorl. i) ἰσχυρὸν] „ἰσχυρὸν Edd. priores. Vid. Adnot. k) αὐτῷ] Sic Schm. ex O. 301 et Gorl. pro vulg. μοι, probantibus Belino et Jacobo. Quæstus Luciani. Spec. l. cap. 3. 1) τῇς] „Consentit Ox.“ m) ἀφροῦς A. a. sola, ut et alibi. n) μέγα φρονήσας] Sic (P. 3012. Gorl. Bel. Schm. pro vulg. μεγαλοφρονήσας. o) τέλειον] „καὶ τέλειον O.“ p) αὐτοῦ] „repositus Solan. ex G. I. O. et marg. A. 1. αὐτοῦ editum ante.“ αὐτοῦ utiam Scho q) ἐν] „abest ab O.“

sum circumduci me passa, celebrem illum et nobilem ornando et componendo reddidi. Mediocris sunt, quas per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo sinum trajeci; et denique in Celticam usque cum illo solvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obsequebatur, semperque mecum consuebat, ut ne semel quidem abnoctaret. Cum vero satis

sibi jam viaticatus esse, et satis gloriæ habere videtur: sublatia supercilis, et sumpta superbia, me neglexit vel potius plane deseruit istum vero barbatus, istum habitu noscendum facile, quæ Philosophiæ dicitur filium supra modum et amatorum inatar, se licet seniore, diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem; nec erubescit, libertatem, et illud mei in verbis solutum, concidere, atque in parvas, e

καὶ καμικά r) ἐρωτήματα κατακλείσας ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ p. 826.
 τοῦ λέγειν ὃ· τι βούλεται μεγάλη τῇ φωνῇ, βραχεῖς τινας p. 827,
 ὡς ἀναπλέκων, καὶ συλλαβίζων· ἀφ' οὗ ἀθρόος μὲν
 ἦσαν, ὃς πρὸς πολλὸς, οὐκ ἂν ἀπαντήσκειν αὐτῷ, με-
 τὰ δὲ τὰς τῶν ἀκουόντων, καὶ τὸ ἐπισκοπεῖν τὴν χεῖρα
 τῶν ὄρων, καὶ μετὰ δ) ἐπενεῖναι τῇ κεφαλῇ, καὶ
 μετακλίνειν τοῖς λεγόμενοις· τοιούτων ἡρώσθη ὁ γενναῖος,
 καὶ κατακρήνησας· φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρωόμενον
 αὐτὸν εἰρήνην ἄγειν, ἀλλ', οἶμαι, καὶ i) εἰς ἐκείνον ὑβρί-
 ζειν·). Πῶς οὖν οὐκ ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἐνοχος τοῖς 29
 τοῖς κακώσεως x) νόμοις, ὃς τὴν μὲν νόμον γαμετήν, p. 828.
 καὶ ἡς κατακτάειν, καὶ δι' ἣν ἐνδοξός ἐστιν, οὕτως
 αὐτὸς ἀπέλκεται, καὶ δι' ἣν γ) ὠρίχθη πραγματίων· καὶ
 ταῦτα οὖν, ὑπὸ τῷ μόνῳ ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφονται
 ἀπαικτοῖς· προσημασία·). ἑαυτῶν α); ἀλλ' ἐγὼ μὲν εὐτέλω,

α) καμικά] Sic O. Gorl. de mang. A. 1. Vulgo erat κομικά, unde (Solan.) conj. καμικά. α) μετὰ] Sic L. et Fl. probante Reitzio et Belina pro vulg. μετὰ. i) ἀλλ', οἶμαι, xbi] Sic O. et 3p11. (in quo posteriore etiam ἐς ἐν. quod imitatus sunt Schm. et Lang.) pro vulg. ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκείνον, οἶμαι, ἢ α) ὃς ἀφ' ἑαυτοῦ] ὃς ἀφ' ἑαυτοῦ Fl." x) τῆς κακώσεως] Sic cum articulo O. 3p11. Gorl. Schol. Bel. Schm. Sine articulo Edd. vulgo. γ) κακῶν δ] Sic O. pro vulg. καὶ κακῶν. z) ὡς ἀναπλέκων] Sic recte Fl. 1. Par. etc. Προσέγειν Salm. In eadem eorum incidit Bip. simul cum B. 1. et 3. α) ἑαυτῶν] „Amat. sola male ἑαυτῶν.“

comicas, interrogatiunculas se ipsam concludere, ac pro eo, quod dicere debebat, si quid vellet, magna voce, breves quosdam sermones contexere, et tanquam colligere syllabas: a quibus conferta quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit; sed illud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, intra terminos tamen, moveant, aut parum capite annuant; aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant.

Ista adamavit generosus, me contemta. Ajunt autem, illum neque cum sub isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbitror, contumeliosum esse. Quidni igitur ingratus sit iste, et legibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta bona acceperit, et per quam sit nobilis, ita ignominiose tamen deseruerit, et novas res appetierit: idque hoc ipso tempore, cum solam me admi-

p. 828. τοσούτων μνηστειόντων b), καὶ κόπτουσι αὐταῖς τὴν θυ-
ραν, καὶ τοῦνομα ἐπιθεωμένους μεγάλη τῇ φωνῇ, οὔτε ἀνοί-
γειν, οὔτε ὑπακούειν βουλάμας· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον
τῆς βδῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ οὕτως ἐπιστρέφεται
πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοί, χρη-
στόν παρ' αὐτοῦ λήψασθαι προσδακῶν; ὃν οἶδε τοῦ c)
τρίβωνος οὐδὲν πλέον ἔχοντα· εἰρηνα, ὦ ἄνδρες δικασταί,
ὑμεῖς δὲ, ἦν εἰς d) τὸν ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖ-
σθαι θέλη, τοῦτε μὲν e) μὴ ἐπιστρέψετε f); ἀγαθὸν γὰρ ἐπ'
ἐμὲ τὴν ἐλπίν μάχισθαι ἀνοήτα· κατὰ δὲ τὸν αὐτοῦ ἐρώμε-
νον, τὸν Διάλογον, οὗτος g) ἀπολογισθῶ, ἣν δυνάται.

p. 829. *RPM.* Τοῦτο μὲν ἀπιδανόν· οὐ γὰρ οἶόν τε, ὦ Πη-
τορικῇ, μόνον αὐτὸν ἀπολεγεῖσθαι κατὰ τὸ σχῆμα h) τοῦ
Διαλόγου, ἀλλὰ ἦσιν καὶ αὐτὸς εἰπαίτω.

30 *SYR.* Ἐπὶ καὶ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταί i), ἡ ἀντί-
δικος ἡγαυέκτησεν, εἰ μακρῶς χρησομαι τῷ λόγῳ, καὶ αὐτὸ

b) μνηστειόντων] μνημοεινόντων male O. c) ὃν οἶδε
ταῦ] Vulgo ὃν τοῦ εἰ ὁρᾷ post οὐδὲν. Sic, ut edidimus, O.
et Gorl. d) εἰς] εἰς 3011. Schm. Lang. e) μὴ] ,et O. in-
sertum; aberat ab Edd. f) ἐπιστρέψετε] ἐπιστρέψετε Gorl.
et 3011. probante Bel. g) οὗτος] οὗτος tertierat Gesner im-
prudenter, ut omnem hunc locum, quem nunc castigatum
habes. h) τὸ σχῆμα] Articulum, qui vulgo deest, restitui
ex O. et Gorl. i) δικασταί] ,recepti ex O. aberat ab Edd."

rantur homines, patronam
que suam profitentur. Ego
vero tot procis adhuc remi-
tor, et fores pulsantibus,
nomenque meum magna voce
inclamantibus neque aperire
uolo, ne audire quidem. Vi-
deo quippe, nihil praeter
clamorem illos afferre. Ista
autem ne sic quidem ad me
convertitur, sed ad amasium
suum respicit, quid tandem,
Dii boni, bonum recepturam
se ab illo exspectans? quem
sciat praeter pallium nihil
habere. Dixi, Indices. Vos
autem, si mea ratione in

caussa dicenda uti voluerit,
hoc nolite concedere. In-
grati enim animi est, meum
in me gladium acuerē. Imo
secundum amasii sui, Dia-
logi, rationem iste causam
dicat, si possit.

Merc. Hoc quidem pro-
bari non potest, Rhetorica.
Neque enim fieri potest, ut
solus ipse causam dicat dia-
logi habitu, sed perpetua
oratione ipse quoque utatur.

Syr. Quandoquidem hoc
otiari, Iudices, indigne tulit
adversaria, si longa oratione
utar, qui ipsam hanc dicendi

το k) δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλά μὲν οὐκ p. 819.
 ἰσῶ πρὸς ἑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ l) ἐπιλυσάμενος τῶν
 κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείπω σκοπεῖν περὶ πάντων.
 πάντα γὰρ ὅποσα διηγήσατο περὶ ἐμοῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγή-
 σατο καὶ γὰρ ἐπαίδευσε, καὶ συναπαρτήμησε, καὶ εἰς m) τοὺς
 Ἕλληνας ἐνέγραψε, καὶ κατὰ γε τοῦτο χάριν αὐτῇ εἰδείην
 τῷ γάμῳ δι' αὐτὴν δὲ αἰτίας ἀπολείπων αὐτὴν ἐπὶ ταυτοῖς n)
 τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκούσατε. ὦ ἄνδρες δικασταί,
 καὶ με μὴδὲν τοῦ χρησίου ἐνακῶ ψεύδεσθαι ὑπολάβετε o).
 Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην οὐκ εἴς σωφρονοῦσαν, οὐδὲ μένου- 31
 σαν p) ἐπὶ τοῦ κοσμοῦ σχήματος, οὐκ ποτε ἐσχηματισμέ-
 νην αὐτὴν ὁ Παιανιεύς ἐκείνος ἠγάγετο, κοσμουμένην δὲ, p. 830.
 καὶ τὰς τρίχας εὐθετεῖθουσας εἰς q) τὸ ἐταιρικόν, καὶ γυ-
 κιον ἐντριβομένην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ὑπογραφομένην, ὑπώ-
 πτεον εὐθύς, καὶ παρεφύλακτον ὅπως r) τὸν ὀφθαλμὸν
 φέροι s). καὶ τὰ μὲν ἄλλα ὥς καθ' ἐκάστην δὲ τὴν φύσιν
 ὁ μὲν στενωπὸς ἡμῶν ἐκτεπίμπλατο μεθύοντων ἱεραστῶν,

k) αὐτὸ κρ] „ταῦτα Fl.“ l) αὐτὰ] „αὐτὸς Fl. male. Vul-
 gatium Argumant P. L.“ m) εἰς] ἐς 3011. Schm. Lang. n) ταυτοῖς]
 „τούτων O.“ o) ὑπολάβετε] „ὑπολάβετε O.“ p) μένουσαν] Sic O. et Gorl. pro vulg. ἡμέρονσαν. q) εἰς]
 ἐς 3011. Schm. Lang. r) ὅπως] „ὅπως O.“ s) φέροι] „φέ-
 ρει Fl.“ Accedunt 3011. et Gorl. probante Belino, aut vult
 ἵπρε, modo Optativus summoveatur.

facultatem a se habeam: multa quidem apud vos non dicam. Capitibus vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit, dissolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecumque nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim instituit me, peregrinata est mecum, Graecia me adscripsit, et harum rerum nomine gratissimum mihi fuerit illius conjugium. Quas vero ob causas, re-
 licta illa, ad hunc me Dia-
 logum converterim, audite,

Judices: neque quidquam utilitatis me meae causa mentiri cogitaveritis. Ego namque videns istam non amplius temperantem esse, neque in decenti illo habitu permanere, quo usam olim Paeaniensis ille Rhetor du-
 xerat; sed ornare se, et capillos meretricio more dispo-
 nere, et infucare faciem, et gonas pingere: statim suspi-
 cabam aliquid, et, quo ocu-
 lum ferret, observabam. Ac reliqua praetermitto. Sin-
 gulis vero noctibus impleba-

- p. 830. κωμαζόντων ἐπ' αὐτήν, καὶ κοιπόντων τὴν θύραν, ἐπὶ ὧν δέ, καὶ εἰςβιάσασθαι ε) οὐν οὐδενὶ κόσμη τολμώντων α). αὐτὴ δὲ ἐγέλα, καὶ ἦδeto τοῖς ὁρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ ἢ x) παρέκλυεν ἀπὸ τοῦ τέλους, ἄδόντων γ) ἀκούουσα α) τραχίᾳ τῇ φωνῇ ὥσας τινὰς ἐρωτικὰς ω), ἣ καὶ ἡβανοί- γουσα τὰς θύρας β), ἐμὲ σιόμενον λαθάνειν ο), ἥσυχαινε δ), καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν. ὕπερ ἔγω μὴ φέρον/ γράψα- σθαι ε) μὲν αὐτὴν μαχείας οὐκ ἔδοξαμαζον f) ἐκ γυνάων δὲ οἰκοῦντι τῇ Παλῳ προελθὼν ἤϊστον καταδοχθῆναι 32 ὑπ' αὐτοῦ. Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἔγω τὴν Ῥητορικὴν μεγάλην ἡδίστηκα· καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιαῦτο ἐπέπρακτο, κα- λῶς εἰχέ μοι ἀνδρὶ ἡδὲ τετρακόντα εἰν ἀγέδον γεγενησθαι; p. 831. Θορύβων μὲν ἐκίνησεν, καὶ θύων, ἀπηλλοχθῆναι, καὶ ποδὶς ἀνδρας τοὺς δαμαστας ἀγερπεῖν ἐβῆν, καὶ τυράννων κατηγο- ρίαις, καὶ ἀριστέων g) ἐπαλθόντες ἐκφυγόντα h) ἐξ ἐδ' οὗν

ε) εἰςβιάσασθαι] ἐβιάσθαι. 3011. Schm. Lang. α) τοὶ κομῶν- τες] τολμώντων Ald. 1. 2. unendore. x) ἢ] „omittit Fl.“ γ) ἀπὸ τοῦ τέλους, ἄδόντων] „Quatuor haec desunt in O.“ Ibidem in Gorl. Et idem narrat Hal. de tribus prioribus voci- bus. 2) ἀκούουσα] „ἀκούουσα Fl. Vulgatum est in P.“ α) ἐρωτικὰς] ἐρωτικὰς Gorl. β) θύρας] „Sic O. et marg. A. 1. Θυρίδας Edd.“ c) λαθάνειν] Sic O. 3011. et Gorl. pro vulg. λαθεῖν. d) ἥσυχαινε] „Bene sic O. P. B. i. (et 3.) Salm. Hōsychene male J. Fl. Hag. Fr.“ e) γράψασθαι] „γράφασθαι O. Γράψαι Th. Mag.“ f) οὐκ ἔδοξαμαζον] „Haec et sequentia male desunt in O.“ g) ἀριστέων] „Sic etiam Fl.“ h) ἐκφυγόντα] Sic Schm. e conj. Gesneri et

tur vicus noster ebriis ama- toribus, ad illam comissatum euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrumperere sine more mode- que audentibus. At illa ri- dere, et his, quae fierent, delectari: ac saepe aut de tecto despiceret, et audire aspera voce canentes amato- ria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum for- ribus, me, ut putabat, igne- ro, lascivire, et cum illis adulterari: quod ego non

ferens, nomen illius de adul- terio deferendum non puta- vi; sed accedens ad habitan- tem in vicinia Dialogum, e recipi ab eo petit. Haec sunt magnae illae, quibus affecti Rhetorice, injuriae. Quan- quam si vel nihil ejusmodi ab ea actum esset, conce- dendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis et litibus discedere, et quiescere pati- judices: civitatisque tyran- norum accusationibus et lau-

Ἀκαδημίαν, ἥ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, καὶ βελτίω τούτῳ p. 831.
 Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα συνδιαλεγόμενους, τῶν ἱπαι-
 ταν, καὶ κρότων οὐ δεομένων εἰ), πολλά ἔχων εἰπεῖν, ἥδη
 παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὐαρχον τὴν ψῆφον ἐτέχνατε.

ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ;

ΕΡΜ. Πάντας ὁ Ξύρος, πλήν μιάς.

ΔΙΚ. Ρήτωρ, τίς ἔοικεν εἶναι, ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος.

Ὁ Διόχορος (ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγει, ὑμεῖς δὲ περιμείνате, 33
 διπλασίονα ἀποισόμενοι k) τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς
 δίκαις.

ΔΙΔΑ. Ἐγὼ δὲ αὖ, ἄνδρες δικασταὶ D), μακροῦς μὲν
 ἀποτείμην, κτῆς, λόγους οὖν ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς m),
 ἀλλὰ κατὰ μικρὸν, ὥσπερ, ἔωθα n). ὅμως δὲ, ὡς νόμος ἐν
 τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώ-
 της παντάπασιν καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὢν, καὶ μοι
 τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς τὸ ο) προοίμιον. ἃ δὲ ἡδίκημαι, καὶ

Cod. Gorl. pro vulg. ἐκφυγόντι. i) συνδιαλεγόμενους —
 δεομένων] Sic scripsi e Codd. G. P. 3011. et Gorl. Vulgo
 legebatur συνδιαλεγόμενον, omissis plane, quae jam inserta ha-
 bet. Κρότων vulgatum, quod etiam in G. et P. est, rectius,
 opinor, κρότων legitur in Gorl. et 3011. k) διπλασίονα
 ἀποισόμενοι], διπλασίον οἰσόμενοι Fl. " Ποισόμενοι Gorl.
 pro ἀποισόμενοι. l) δικασταί], non habet Fl. " m) πρὸς
 ὑμᾶς] absunt a Gorl. n) ὥσπερ ἔωθα], ὥσπερ δὲ νόμος
 Fl. ommissa reliqua. o) τὸ], sine articulo Fl."

dibus virorum fortium, in
 Academiam aut Lyceum in-
 gredi, ibique cum optimo
 hoc Dialogo inambulare,
 placide disputantes, laudes
 ac plausum non desideran-
 tes. Multa cum dicere ha-
 beam, jam desinet. Vos
 vero religionum forte suffra-
 gium.

Just. Quis vincit?

Merc. Quibus Syrus,
 praefectum unum.

Just. Rhetor videtur esse,
 qui contrarium tulit. Jam
 tu dic, Dialoge, iudam iu-

dicibus. Vos autem manete,
 duplicem lataturi mercedem
 utriusque causae.

Dial. Ego vero, Iudices,
 longam extendere apud vos
 orationem nolim, sed breviter
 more meo agere. Ta-
 men ut in iudiciis fert consue-
 tudo, sic accusationem
 institutam, ignarus licet un-
 dique sim talium, et rudis.
 Et hoc mihi sit apud vos
 exordium. Injuriae autem
 et contumeliae, quibus ab
 isto sum affectus, hae fere
 sunt: quod me gravem ad

p. 831. περιύβρισμα πρὸς τούτων, ταῦτά ἐστι· οὗτοί μὲν σαρκί-
 τέως ὄντα, καὶ θεῶν τε p) πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς τοῦ
 Plat. ὅλων παθούσης σκοπούμενοι, ὑψηλὸν αἶμα παύτων τεφ-
 Phaedr. αἰροβητάδυντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν αὐτοῖς βροῦς παρὰ τὸν αἶρα
 p. 832. ἐλαίνων φέρεται, κατὰ πλάσας αὐτὸς ἦδη κατὰ τὴν ἀνθρώπου
 παύμενον, καὶ ἀναβυβάντα ἀπὲρ τὰ νῦνα τοῦ αἰετινοῦ
 καὶ τὰ πτερά συνελπίας, ἀποβάσαντος τοῖς πολλοῖς ἐκείνου
 καὶ τὸ μὲν πρᾶγμειν ἐκείνου καὶ σφαιροειδὲς πρόσθεν πᾶσι
 σφειλὲ μιν. ἡρωικὸν δὲ ἄλλο καὶ σαρκοειδὲς ἐπέθηκε μοι
 καὶ μικροῦ δειν χελόνου εἴκα μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων σφυγ-
 θεῖρε(ς) τὸ σκῆμμα ε), καὶ τὸν ἱαμβόν, καὶ αὐτοῖσιν, κα-
 τὸν Ἑπταλιν, καὶ τὸν Ἀρκετομένην u), θεοῦ(ς) ἀνδρῶν ἐκ
 περκαμῆσαι x) τὰ σαρκεῖα καὶ χλωκίαι τὰ καλῆς γ) ἔχοντε
 τελευτάων δέ, καὶ Μένειπτον τινα τῶν παλαιῶν κρυπτοῦ μὲν
 ὑλατικόν, εἰς δοκεῖ, καὶ κάρκρον ἀνορύξας, καὶ τοῦτό
 ἐπειρήγαγέ μοι φοβερόν τινα εἰς ἀληθείας κύνα, καὶ τ

p) τε] „non habet Pl.“ nec B. 3. q) ἀψίδα] Sic correxi vul-
 gatum ἀπὶ δὲ ad praeceptum Grammaticorum veterum, Spitz-
 ner. Prosođ. Gr. p. 36. r) ὑπὲρ τὰ νῦνα] Sic G. marg.
 A. 1. W. et Gori. pro vulg. ὑπὲρ τὰ. s) αὐχνα φέρει] μοι
 quod vulgo addiderant, quum omittat Zori., eiecerunt, monen-
 tibus Solano, Gesnero, Reitzio, Belino, Schmiederus, Bipon-
 tinus Editor, Langius. t) σκῆμμα] „σκομμα male Par. Hag-
 atraque. Recte Fr. Pl. Salm. etc.“ u) Ἀρκετομένη] „Αρ-
 στομένη Pl.“ x) ἐπεκρομήσαι] ἐκ τὰ κρομήσαι, Gori.
 γ) καλῆς] „ὁρθῶς marg. A. 1.

eum diem, atque de Dis, ac
 natura, et universi circuitu
 disputantem, sublimem, su-
 pra nubes incedentem per
 aëra, ubi magnus in caelo
 Jupiter volucrum cursum
 agens fertur, detractum in-
 de, cum ad ipsam jam absi-
 dem volarem, et supra caeli
 terga pararem cecendere
 confractisque alis, ad vulgi
 consuetudinem detruxit, et
 tragica illa modestaque per-
 sona detracta, aliam comi-
 cam Satyricamque mihi, ac

tantum non ridiculam, im-
 posuit. Deinde in unam
 collata inclausit mecum, jo-
 cum mordacem, et Iambum
 et Cynicam licentiam, cum
 Epelide Aristophanem, ho-
 mines idoneos ad traducen-
 dam, quae tantum maxime ve-
 vera, ad irridendam, quae
 bene habent. Denique Me-
 nippum quendam de antiquis
 canibus, latrantem valde et
 mordacem, ut videtur, ef-
 fossum ad me introduxit ter-
 ribilem vere canem, et oc-

ἐγὼ λαθραίων 2); ὅσον καὶ γὰρ αἷμα ἔδωκεν ὑπὲρ ὑμῶν p. 833.
 οὐ δυνάμει ὑβρίζομαι μηκέτι ἐπὶ τῷ σκελετοῦ σχήματος α) δια-
 μένω β), ἀλλὰ κωρυμβίζω, καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑπερβάλλω
 ἐλλομένους ὑποκριτόμενους αὐτοῖς; καὶ γὰρ πάντων ἀποκρίσε-
 τον, ἡρώδης τῷ παραδεδωκένω κέντρῳ, καὶ οὕτως περὶ εἰμα-
 ρὸς ἐπὶ τῶν αἰτρῶν γ) βέβηκα ἀλλὰ ὑποκρινεῖσθαι οὐκ ἐπιθυ-
 μῶμαι 2) καὶ εἶναι φίλος τοῖς ἀποκρίνοισι δοκεῖ 2) 2) 2)

RFM. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἔροίς, ὦ Συρ; 34

ΣΥΡ. Ἀποροῦμαι, ὦ ἄνδρες δεσποταί, τὸν ἀγῶνα
 τούτων ἀγωνίζεσθαι παρ' ἐμῇ πάντα γοῦν μᾶλλον ἀν' ἡλ-
 πια, ἢ δὲ τὸν διάλογον ταῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν κα-
 ραλεβάνε ἐγώ, σκοδρισκόντα τοῖς πολλοῖς δοκούντα, καὶ
 ὑπὸ τῶν σπυριγῶν ἐρωτησέναι ματακληκόντα, καὶ ταύτην ε)
 αἰδίσαι μὲν εἶναι δοκούντα, σὺ πάντη δὲ ἡδὺν, οὐδὲ τοῖς
 κληθεῖσι κοχλασμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν p. 831.

2) λαθραίων] „Sic Fl. Par. Hag. Salm. etc. Audrōdion J.“
 et Gorl. a) σχήματος] „quasi Fl.“ b) διαμενων] „resli-
 tutum ex P. Διακείμενος Edd.“ Recens collati Codd. videntur
 in διαμένω consentire, quum nihil ab iis, qui contulerunt, no-
 tatum sit varietatis. Cf. supra c. 31. in. c) μέτρων] „Sic
 dedit Solanus ex L. P. et Ms. Gr. Μετρώων ante editum.“
 d) η] olim post διάλογον positum hinc transposuerat Schim. e
 Codd. P. et G. omnino omisit Lang. e) ταύτη η] „διὰ τοῦτο
 L. et marg. A. i. sed omisso καὶ.“ Sic etiam Gorl. et 3011,

culte mordacem, quatenus
 ridens etiam mordet. Quidni
 ergo gravi injuria affectus
 sum, qui non servem habi-
 tum proprium ad domesti-
 cam, sed comoedias isti, et
 ridicularia, et prodigiosa
 quaedam argumenta agere
 cogor? Quod enim omnium
 absurdissimum est, mirabili
 quadam permissione tempe-
 ratus sum, neque pedestris
 sum, neque perimetra in-
 cedo: sed hippocentauri in-
 star, compositum quoddam
 et peregrinum spectrum au-
 dientibus videor.

Merc. Quid igitur ad ista,
 Syre, dicis?

Syr. Nec opinatum, Judi-
 ces, hoc certamen apud vos
 subeo. Quidvis enim potius
 de Dialogo sperabam, quam
 ista de me dicturum, quem
 ego talem cum accepiasem,
 qui tristis adhuc vulgò vide-
 retur, et a perpetuis inter-
 rogationibus in ariditatem
 quadam contractus, tamque
 ipsam ob causam venerabi-
 lis ille quidem, sed non
 omnino suavis, neque gra-
 tiosus multitudinī habere-
 tur; primo quidem humi

p. 834. εἴθισα ἐς τὸν f) ἀνθρώπων g) τοῦτον τρόπον, μετὰ δὲ h) τὸν αὐτὸν τὸν πολὺν ἀποπλύνας, καὶ μετὰ κατακαλύψας, ᾗδω τοῖς ὁρώσι παρασκευάσαι. ἐπὶ πάσι δὲ τὴν καὶ μαθίαν αὐτῷ παρέχοντα, καὶ κατὰ τοῦτο i) πολλὰ οἱ μὴ χανόμενος τὴν εὐνοίαν παρὰ τῶν ἀκούοντων, οἱ τὰς τὰ ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ k) διδούς, ὥσπερ τὸν ἔχοντα, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐγγράττοντο. ἀλλ' ἔγωγε οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ γλίσχρα m) ἐκείνα καλεῖται καθήμενος πρὸς αὐτὸν συμμιχολογούμενος n), εἰ ἄθενατος ἢ ψυχὴ, καὶ πρὸς κακίαν ὁ θεὸς, ὅπως τὸν κόσμον κατεσκευάσῃ ο), τῆς συμφορῆς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσῃ οὐσίας ἐνέχῃ εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ τὰ πάντα p) κεραινοῦτο, καὶ εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίον ἐξάμειον q), πολὺ

sed ex gloasemate credid. x f) τὸν], „τοῦτον g). ἄνθρωπον] „ἀνθρωπον marg. A. 1. W.“ Ceterum arduum verborum clementiorem restituerunt e Cod. 3011. Schm. et Lang. Legebatur enim prius: ἐς τὸν ἀνθρώπων εἴθισα τοῦτον τρόπον. h) μετὰ δὲ.] In prioribus pessime sic distinguebatur: μετὰ δὲ τὸν αὐτὸν τὸν πολὺν ἀποπλύνας, etc. i) ποῦτα] „καὶ male FL.“ k) τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ.] „Quinque haec desunt in Fl.“ λόγους ἀκαθώδεις, i. e. dialogos philosophicos, vide Diall. Morti. X, 8. et eandem, quae h. l. cum echini comparationem Pisac. c. 51. l) ὅπερ] ἀπὸ Gork. m) γλίσχρα] Sic L. G. P. marg. A. 1. et Gork. pro vulg. λαγνά. n) καθεήμενος — συμμιχολογούμενος.] Sic Codd. G. 3011. et Gork. pro vulg. καθήμενος — συμμιχολογούμενος. o) κατεσκευάσῃ [εἰτο.] Sic marg. A. 1. 3011. et Gork. pro vulg. ἐκείνην p) τὰ πάντα.] Vulgo omnisum articulum e Codd. 3011. et Gork. suadente Belino restituerunt Bip. et Lang. q) μέγιστον

incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo aqualore purgatum, et subridere coactum, jucundiores reddiderim videntibus. Super omnia vero comoediam illi conjunxi, ea quoque re multam ipsi machinatus ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem spinas, quae in illo sunt, veriti, tanquam erinaceum, in manus illum sumere cavebant. Sed novi ego,

quid maxime illum male habeat: quod non subtilia ista et tenuia, assideo, minus cum illo disputans, Utrum immortalis sit anima? et Quot sextarios Deus, cui mundum faceret, illius in commiscibilis, et quae semper unius modi spique similis erat, materiae in illa temperationem, in qua miscbatur universum, infuderit? et, Utrum Rhetoricae civilitatis particulae simul

παις τὸ τέταρτον· χαίρει γάρ, οὐκ οὐδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα p. 835.
 λεπτολογῶν γ), καθάπερ οἱ τὴν ψαύσαν ἡδέως κινῶμενοι· καὶ
 τὸ φροντισμα' ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα φρονεῖ, ἢν λέγεται
 εἰς τὸ πάντως ἀνδρὸς ἐστὶ συνιδεῖν ἢ περὶ τῶν ιδεῶν ὅσον
 ἔχει γ). ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἑμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ
 παρὰ ἐκείνου ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει ε), τὰ u) πρὸ τοῖν πο-
 τῶν οὐχ ὁρῶν· ἐστὶ τῶν γε ἄλλων ἕνεκα οὐκ ἂν, οἶμαι,
 μαρτυρῶ μοι, ὡς διαματιῶν τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπά-
 σαι αὐτοῦ, βαρβαρικὸν μετενέδουσα καὶ ταῦτα, βαρβαρὸς
 αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἡδίκουν γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν
 παρανομῶν, καὶ τὴν πατριὸν ἐσθῆτα λωποδυτῶν ἀποβλέ-
 γμαί, ὡς δυνατόν (μοι x)· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ παλαι τὴν
 ψῆφον ἐπέγκετε γ).

ΕΡΜ. Βασταί, δέκα ὅλαις κρατείς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖ- 35
 τος ὁ πάλας οὐδὲ νῦν ὁμοιωμένος ἐστὶ. ἀμείλει τοῦτο ἔθος
 αὐτοῦ, καὶ πᾶσι τὴν τετραπλημῆνην οὕτως φέρειν z). καὶ μὴ

[ιδεῶν] „μηδὲν male Par. Μόρον ἢ ὅλον Pell. γ) λεπτο-
 λογῶν] „λεπτολογεῖν Fl. (Cod. Const.)“ Sic etiam marg. A. 1.
 δ) εἰς ὅσον αὐτῷ] „ὅσον αὐτῷ Fl. Salm. et marg A. 1. Ceterae
 sex ἀνδροφῶν“ ε) ἀποβλέπει conj. Guyet u) τὰ] „ὅς τὰ
 marg. A. 1. W.“ x) ἐμὸς.] „ἢ Fl. Vulgata firmat P.“
 γ) ἐπέγκετε.] ἀνέγκετε Gohl. z) οὕτως φέρειν] „οὕτως
 φέρει] Nihil mutat Fl.“ Scilicet corrupta haec putaverat Mar-

trum sit, et quarta pars adu-
 lationis? Gaudet enim, nes-
 cio quomodo, minutis id
 genus disputatiunculis, ut
 illi, qui libenter scalpunt
 scabiem: et illa cura jucun-
 da illi videtur, et vehemen-
 ter sibi placet, si dicatur,
 non cuiusvis esse perspicere,
 quae ipse acute adeo deideis
 cernat. Haec nempe a me
 etiam postulat, et alas illas
 quaerit, ac circumspicit, non
 videns interim, quae sunt
 ante pedes. Nam caetera-
 rum rerum caussa nihil, pu-
 to, mihi objiciet, quasi hac

veste Graeca detracta, Bar-
 baricam sibi, ipse Barbarus
 cum videar, induerim. In-
 justus enim fuisset, si talia
 contra leges in ipsum de-
 signassem, et patria illum
 veste spoliasset. Causam
 dixi, ut potui. Vos vero
 similem superiori ferte cal-
 culum.

Merc. Vah, ipsis decem
 vincis: idem enim ille, qui
 ante, ne nunc quidem ejus-
 dem est sententiae. Nimirum
 haec consuetudo est, pertu-
 sum omnibus isto modo ferre
 calculum, nec desierit opti-

p. 836. παύσαιο α) φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπαι
ἀγαθῇ τύχῃ· αὐριον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

*cilius, censueratque legendum οὕτως φέρειν, quod jam confi-
matum Godice; Gork probavit Fritzsche, Quaest. Lucian.
p. 195. qui idem etiam τοῦτο ἴδω, neque id improbabile
scribendum arbitratur. α) καὶ μὴ παύσαιο] μὴ παύσαι
τοῦτον, sine καὶ P.⁴ Similiter Gork. μὴ παύσαντο τοῦτον. I.
borat adhuc locus, qui sic mederi conatus Marcil. καὶ μὴ πα-
σαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις.*

mis quibusque invidere. Sed feliciter. Cras judicabimur
vos quidem discedito nunc reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ

p. 856.

ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

ARGUMENTUM.

Dialogus hic est, in quo, ad exemplum Socratis Platonici Simo parasitus satis festiue demonstrat, artem, quam ipse profiteatur, parasiticum vere esse artem, i. e. systema perceptionum consentientium et coexercitatarum ad finem vitae utilem; argumenta autem petit tum ex ipsa natura tum e fine parasiticae. Deinde ostendit hanc artem optimam esse ac praestantissimam omnium et singularum; idque efficitur potissimum comparatis aliis disciplinis, maxime philosophia et rhetorica. Denique probat honestam esse eandem, innoxiam aliisque vel maxime commodam et utilem.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

ΤΥΧ. Τί ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, 1
καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, ἔχουσι ἑκάστος τινα ἐπίσταται,
ὡς αὐτοῖς α) τέ εἰσι καὶ ἄλλοι χρήσιμοι· σὺ δὲ, ὡς
ἐπικν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' οὗ ἂν τὴν αὐτὸς ἀποναίω,
ἢ ἄλλω μεταδώῃς β);

α) αὐτοῖς] Sic Gori. pro vulg. ταυτοῖς. β) μεταδῶν] Sic Schm. e 3011. et Gori. pro vulg. μεταδοῖς. Vid. ad Hermot. c. 19. Tom. IV. p. 397.

DE PARASITO

SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

TYCHIADES ET PARASITUS.

Tych. Quid tandem igitur sunt et alii utiles; tu vero, ut videtur, opus habes nullum, unde vel ipse fructum capias, vel alii quidquam impertias?

p. 836. ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδῃ, οὐδέπω εἶδα.
πειρῶ δὴ σαφέστερον ἐρωτᾶν.

ΤΥΧ. Ἐστὶν ἤ τινα κυρχάνας ἐπιστάμενός τέχνην,
οἷον μουσικὴν;

ΠΑΡ. Μὰ Δία.

ΤΥΧ. Τί δέ, ἰατρικὴν;

ΠΑΡ. Οἶδ' ἔ) καὶ τήν.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ μαματζαλόν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς.

ΤΥΧ. Τί δέ, ἀθηροποιᾷς, φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσοῦ-
τον ἀπέρχας, ὅσον καὶ ἡ αἰσθη-

p. 837. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ δὴ οὐκ ἐστὶν αἴτιον, καὶ πλείον. ὥστε
μὴ δοκεῖ ε) ταῦτο καθάπερ ἄγνοοῦντι θεωρεῖσθαι φημί γὰρ
κακὸς εἶναι, καὶ χεῖρων ἢ σὺ δοκεῖς.

ΤΥΧ. Ναί, ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὖν
ἐξέμαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν τῶν δὲ δημο-
τικῶν τινα f), τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικὴν; καὶ γὰρ οὐδέ

c) οὐδέ.] Olim οὐδέπω. Correxī a Gork. d) αἴτιον.] plane in-
ducendum putat Eritzsch. Quæst. p. 150. aut scribendum αἴτιον.
Aliud sane est Catapl. c. 11. ubi vid. not. Tom. III. p. 508.
e) δόκει.] „δοκεῖν. R. minus recte. Nil a vulgata abit. Pl.
Arist. B. 3. et Schol. in prioribus nostris. Edd. f) αἴτιον.] Sic
ipellius, spero, scripta pro vulg. αἴτιον. Sana, si etiam interpre-
tatio Latina.

Par. Quid sibi hæc tua,
Tychiade, interrogatio velit,
nondum intelligo. Stude er-
go interrogare apertius.

Tych. Estne ars, quam tu
forte, noris? verbi causa
Musicam?

Par. Non, per Jovem.

Tych. Quid vero, Medi-
cinam?

Par. Neque hæc.

Tych. Sed Geometriam?

Par. Nequaquam.

Tych. Quid igitur? Rhe-
toricen? A Philosophia enim

tantundem abes, quantum
abest pravitas.

Par. Bquidem et fieri pos-
set, longius etiam abesse
optem. Itaque noli putare,
te hoc mihi obijcere tanquam
ignoranti. Ajo enim malum
me esse, et pejorem etiam,
quam tu putes;

Tych. Sit ita. Verum has
forte artes non didicisti pro-
pter magnitudinem illarum
ac difficultatem; sed popula-
rium unam, fabrilem, aut
cerdoniam? Neque enim

ἄλλα οὕτως ἔχει σοι g) ὥς μή καὶ τοιαύτης αὐδ' ἀνέσθῃται p. 857. τέχνης.

ΠΑΡ. Οὐδαὶς λόγος, ὡς Τυχιάδῃ οὐδὲ γὰρ τούτων οὐδεμιᾶς ἐπιστήμων εἰμί.

ΤΤΧ. Τίνος οὖν ἐτέρας;

ΠΑΡ. Τίνος; ὥς ἐγὼ οἶμαι, γενναίως ἦν ἐμάθοις, καὶ σὲ ἐπαινεῖσιν οἶμαι. ἔργα μὲν οὖν κατορθοῦν φημι ἤδη, εἰ δὲ καὶ h) λόγῳ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΤΤΧ. Τίνα ταύτην;

ΠΑΡ. Οἶμαι μοι δοκῶ περὶ ταύτην ἐμπειρομένηναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μὲν ἐνα ἐπιστάμαι, ὑπαίρη ἤδη σοι χηναίσεκα, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι ἔχει. ἢ τίνα δὲ, αὐθις ἀκουσθ.

ΤΤΧ. Ἀλλ' οὐκ ἀνέξομαι.

ΠΑΡ. Τό γε i) τῆς τέχνης παραδοξὸν k) ἴσως φανείται σοι ἀκουσάντι.

g) ἔχει σοι.] ἔχω μοι Par. male. ἔχω μοι αἰ (i. e. idem, quod in Par.) P. ἔχει σοι recte Edd. P? J. etc. h) δὲ καὶ] Sic Fl. et Gori. commate, nisi fallor, quod iam necessarium erat, post λόγῳ positū. Nam vulgo haec. Ne leg. bñtūti. et πῶς σοι λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν. Exclamation! et huius artis (τῆς τέχνης) oppositū discipulū ejusdem (λόγῳ) quae rationibus ac praeceptis (ταῖς διδασκαλίαις) continetur. In sequentibus correxi verbum in verbum. αὐθις μὴ ἔχει, nec enim ubi causam in difficultate me verari, quam eandem etiam in Fritzschio video castigari. Quaestio. Lucian. p. 131 qui optime explicat et illustrat hanc loquendi rationem. i) Τό γε „τότε male Fl.“ h) παραδοξόν] λόγῳ Marcil. Non comparat

alioquin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas.

Par. Recte istuc, Τυχιάδε: neque enim harum illina peritus sum.

Τych. Cujus igitur alterius?

Par. Cujus? Praeclare, ut ego puto: quam si didiceris, te quibque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte in illa me jam versari ajo; an vero etiam cum ratione, non habeo dicere.

Tych. Quam ergo?

Par. Nondum videar mihi praecepta illina satis esse meditatus. Itaque artem me aliquam scire, nunc tibi licet cognoscere neque propterea mihi succensere. Quam vero artem sciam, alias audies.

Tych. Sed monam non sustinebo.

Par. Novum tibi et mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista,

p. 837.

ΤΤΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάζω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Εἰσαυθίς, ὦ Τυχιάδῃ.

ΤΤΧ. Μηδάρως, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήτερόν γε αἰσχύνῃ.

ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτικὴ.

2

ΤΤΧ. Κατὰ εἰ μὴ μαίνοιτο τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην ἢ γαίῃ ἄν;

p. 838. ΠΑΡ. Ἐργάζεαι εἰ δὲ σοὶ μαίνεσθαι δοκῇ, τοῦ περὶ μίαν m) ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην αὐτὴν αἰετὰ εἶναι καὶ τὴν μίαν n) δοῦναι, καὶ μετὰ τῶν ἑλληνιστῶν ἤδη ἀφῆρες ο). φασὶ γὰρ τὴν θάμνορα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν ἀμαρτημάτων αὐτοῦς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παιδαγωγὸν p) ταύτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας.

ΤΤΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστὶ;

ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. καὶ γὰρ ταύτης δημιουργός.

ΤΤΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;

in Edd. negue. Codd. a) ταύτην] debet a Fl. m) μὴ δε-
μῖαν] alta Par. Μη δὲ μίαν J. Fl. Hag. Bas. Fr. Ald. Salma.
n) τὴν μίαν] Nihil mutant Edd. Sallicet Marcellinus vo-
luerat τὴν μίαν. p) ἀφῆρες] Sic Fl. pro vulg. ἀφῆς, quod
estiam in Cod. P. esse tradunt. Sed ἀφῆς, magis A. i. quod
proprius ad Florentinam lectionem, quam ad vulgatam, acce-
dere videtur. p) παιδαγωγόν] παύσατο B.

Tych. Atqui eam ipsam ob- criminibus me jam absolves.
causam cupio discere. Ajunt enim, Deam illam,

Par. Alias, Tychiade.

Tych. Nequaquam; sed
nunc dicito, nisi tamen pu-
dore impeditis.

Par. Parasitica.

Tych. Tum aliquis, qui
non idem insanias; hanc ar-
tem dixerit?

Par. Ego nimirum. Si
vero insanire tibi videar, at
tu etiam insaniam illam in
causâ esse putato, quod
aliam nullam artem novi, et

criminibus me jam absolves.
Ajunt enim, Deam illam,
Insaniam, gravem cætero-
quin esse habentibus, sed
excusare illorum peccata,
quorum causas, magistri
aut paedagogi instar, in se
recipiât.

Tych. Igitur, Simon, Pa-
rasitica ars est?

Par. Ars quippo. Et ego
illius auctor.

Tych. Et tu Parasitus
ergo?

ΠΑΡ. Πάνυ ἀνελδίας q), ὦ Τυριάδη.

p. 838.

ΤΤΧ. Ἀλλ' οὐκ ἐρυθρίας, παρασίτου σαυτοῦ ἀποκα-

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ λέγοιμι.

ΤΤΧ. Καὶ νῆ Δία, ὅπόταν σε βουλόμεθα γρηορίζειν

οὐκ ἐπιπταμένων τοῦ ε), ὅτε χρηστοὶ μαθῶν, ὁ παράσι-

ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες i) ἐμὲ, ἢ Φειδιαν

ΤΤΧ. Καὶ μὴν δικαίῳ μοι διακρίνεις πρόωκται x) γέ-

ΠΑΡ. Τὸ πῶτον;

ΤΤΧ. Ἐὶ i) ταῖς ἐπιστολαῖς ἀνωθεν, ὥς περ ἔδοξ, ἐπι-

γράφουεν, Σίμωνι παρασίτῳ.

ΠΑΡ. Τὸ πῶτον;

ΤΤΧ. Ἐὶ i) ταῖς ἐπιστολαῖς ἀνωθεν, ὥς περ ἔδοξ, ἐπι-

γράφουεν, Σίμωνι παρασίτῳ.

ΠΑΡ. Τὸ πῶτον;

ΤΤΧ. Ἐὶ i) ταῖς ἐπιστολαῖς ἀνωθεν, ὥς περ ἔδοξ, ἐπι-

γράφουεν, Σίμωνι παρασίτῳ.

ΠΑΡ. Τὸ πῶτον;

ΤΤΧ. Ἐὶ i) ταῖς ἐπιστολαῖς ἀνωθεν, ὥς περ ἔδοξ, ἐπι-

γράφουεν, Σίμωνι παρασίτῳ.

ΠΑΡ. Τὸ πῶτον;

ΤΤΧ. Ἐὶ i) ταῖς ἐπιστολαῖς ἀνωθεν, ὥς περ ἔδοξ, ἐπι-

γράφουεν, Σίμωνι παρασίτῳ.

ΠΑΡ. Τὸ πῶτον;

ΤΤΧ. Ἐὶ i) ταῖς ἐπιστολαῖς ἀνωθεν, ὥς περ ἔδοξ, ἐπι-

γράφουεν, Σίμωνι παρασίτῳ.

ΠΑΡ. Τὸ πῶτον;

ΤΤΧ. Ἐὶ i) ταῖς ἐπιστολαῖς ἀνωθεν, ὥς περ ἔδοξ, ἐπι-

γράφουεν, Σίμωνι παρασίτῳ.

ΠΑΡ. Τὸ πῶτον;

ΤΤΧ. Ἐὶ i) ταῖς ἐπιστολαῖς ἀνωθεν, ὥς περ ἔδοξ, ἐπι-

γράφουεν, Σίμωνι παρασίτῳ.

ΠΑΡ. Τὸ πῶτον;

ΤΤΧ. Ἐὶ i) ταῖς ἐπιστολαῖς ἀνωθεν, ὥς περ ἔδοξ, ἐπι-

γράφουεν, Σίμωνι παρασίτῳ.

ΠΑΡ. Τὸ πῶτον;

ΤΤΧ. Ἐὶ i) ταῖς ἐπιστολαῖς ἀνωθεν, ὥς περ ἔδοξ, ἐπι-

γράφουεν, Σίμωνι παρασίτῳ.

ΠΑΡ. Τὸ πῶτον;

ΤΤΧ. Ἐὶ i) ταῖς ἐπιστολαῖς ἀνωθεν, ὥς περ ἔδοξ, ἐπι-

γράφουεν, Σίμωνι παρασίτῳ.

ΠΑΡ. Τὸ πῶτον;

ΤΤΧ. Ἐὶ i) ταῖς ἐπιστολαῖς ἀνωθεν, ὥς περ ἔδοξ, ἐπι-

Par. Egregie vero malé-

Tych. Sed non erubescis,

cum Parasitum te vocas?

Par. Nequaquam: sed si

non ita me vocarem, eru-

bescerem.

Tych. Et, per Jovem, si

designare te velimus eorum

num, qui te non norunt,

isque cupiat nosse, nempe

dicemus, Parasitus?

gnaveritis istuc dicentes,

quam si Phidiam vocetis sta-

tuarium. Nec minus enim

ego hac arte, quam suo ille

Jove, gaudeo.

Tych. Atqui illud mihi

consideranti multas erupit

risus.

Par. Quid?

Tych. Si epistolis in sum-

mo, uti moris est, inscriba-

mus, Simoni Parasito.

G

Lucian. Vol. VII.

p. 839. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζαιο, ἢ Δίωνος ἐπιγράφων φιλοσόφῳ.

3 ΤΤΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλούμενος, οὐδὲν μικρὸν μοι μέλει σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην αἰσχύνην.

ΠΑΡ. Τίνα μὴν;

ΤΤΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλείξομεν. ὥστε, ἐπειδὴν πυνθάνηται τις, ὅποια b) τις αὐτῇ τέχνη ἐστὶ; λέγειν, (οἷον γραμματικῇ, ἰατρικῇ,) παρασιτικῇ.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδῃ, πολὺ μᾶλλον ταύτην ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἂν· εἰ δὲ σοι φίλον ἀκούει p. 840. καὶ ὅπως οἶμαι, λέγοιμι ἂν, καίπερ οὐ παντάπασιν ὦνς ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευασμένος.

ΤΤΧ. Οὐδὲν d), εἰ καὶ σμικρὰ λέγοις, ἀληθῆ δὲ, δοίσεις

hujus Sphingis haberi interpretes, quae certe documento esse potest, maximum Codicis 3011. et Gorl. esse consensum, maxime sit probabile, vel unum ex altero, vel utrumque e eodem fonte manasse. a) Δίωνος] Διονυσίου conj. Solan. l. δ ποία] Sic correxi vulgatum vitium ὅποια, ut saepius alibi c) ὦν] „ὁμῶς ὦν Fl.“ d) Οὐδὲν] Sic Solanus rescripsit e Fr. Οὐθὲν erat in cett. Personas ΤΤΧ. et ΠΑΡ. Fl. hic omisit, ab οὐθὲν novam periodum incipiens “ Omisit easdem personarum notas etiam Gorl. Tanto facilis οὐθὲν, quod vulgum antecedentibus jungebatur plane otiosa illud, vel potius inepta, ratione, ad sequentia, quo haud dubie pertinet, referri potuit. Verba autem Tychiadae, quae antea mutilata et corrupta sic legebantur: Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθεῖσι δοίσεις, cur Jacobus Codicum opem ad maxime probabilem rationem revocavi. Pro vulg. enim δὲ τοῖς legunt δὲ τοῖς 3011. et 2954 δέοι P. δὲ simpliciter Gorl. Pro ἀληθεῖσι autem ἀληθῆ δὲ οὐ P. ἀληθῆ δὲ Gorl. et ἀληθῆ Paris. Gesnerus, in vulgatis ac

Par. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si Dioni inscribas, Philosopho.

Tych. Verum tu quomodo vocari gaudeas, nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua.

Par. Quae ergo?

Tych. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis, Qualis haec ars sit, respondeatur, (sicut

Grammatica, Medicina, Parasitica.

Par. Equidem, Tychiade multo hanc magis, quam ullam aliam, artem dixerim. Si vero audire tibi placet quomodo istud ita putem dixerō, licet non omnia ut modo dicebam, ad hoc paratus.

Tych. Etsi pauca dicas modo vera, nihil intererit

ΠΑΡ. Ἰδοὶ ε) δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δο- p. 840.
μῃ, ἥτις ποτὲ f) οὐσα τυγχάνει τῷ γένει, σκοπῶμεν. οὐ-
τωδὶ γὰρ ἐπακολουθήσασιν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις,
ἵππερ ἄρα ὁρθῶς μετέχομεν g) αὐτῆς.

ΤΥΧ. Τί ποτ' οὖν ἐστὶ τέχνη; ὥς ἐπίστασαι h).

ΠΑΡ. Πάνν μὲν οὖν.

ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν ὀκνεῖ i) λέγειν αὐτήν, εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστίν, ὥς ἐγὼ διαμνημονεύω, σοφοῦ τι- 4
νος ἀκούσας, εὐσχημα ἐκ καταλήψεων k) ἐγγεγυμνασμένων p. 841.
πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ.

ΤΥΧ. Ὅρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος l), οὕτως ἀπεμνη-
μόνευσας.

ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι m) τούτων ἀπάντων ἡ παρασι-
τική, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὕτη τέχνη εἴη n);

quiescens, pro ei καὶ tamen εἰπέ conj. et reddidit. Solanus conj.
εἰ καὶ σμ. δὲ ἀληθῆ δὲ, οὐδὲν διολεῖ. Belinus: εἰ καὶ σμ. δ'
εἰπὼς, ἀληθῆ δὲ διολεῖ. Huic assentitur Schmiederus, nisi
quod οὐδὲν praefigendum censet. e) Ἰδοὶ] „Ἰδοὶ male J.“
ποτὲ] δὲ Gorl. g) μετέχομεν] Certissimam hanc Gesneri con-
jecturam pro vulg. μετέχομεν, quod ferri nullo modo poterat,
non dubitavi recipere. h) ὥς ἐπίστασαι] „Pell. An σύ;
Nil mutant Fl. Fr J. etc.“ El pro ὥς mallet Solan. In Gorl.
legitur: Τί ποτ' οὖν ἐστὶν ἡ τέχνη, λέγε πάνν ὥς ἐπ. in quibus
vera lectio latere videtur. Nunc certe cum Seagero placuit
distinctionem, sic olim positam: — τέχνη, ὥς ἐπίστασαι; ad
eam rationem revocare, quam jam Gesnerus in versione secu-
tus erat. i) ὀκνεῖ] „Ὀκνεῖ Edd. antes male.“ k) ἐκ κατα-
λήψεων] „restitutum ex Fl. quae quidem junctim ἐκκαταλ.
Discretim Saln. et marg. A. 1. W. Ἐγκαταλήψεων Edd. vulgo
male. Ἐκ καταλήψεως συγγενομένων G.“ l) ἐκείνου γε εἰ-
πόντος] „ἐκείνῳ γε εἰπὼν Fl.“ et Gorl. m) μετέχοι] μετέ-
χει Soli. n) εἴη] ἂν εἴη Gorl.

Par. Age ergo, primum
de arte, si tibi videtur, quae
tandem sit genere, videamus.
Sic enim assequamur forte
etiam artes speciatim: si
quidem recte illius partici-
pes sint.

Tych. Quid tandem ergo
est ars? Nam scis videlicet.

Par. Omnino equidem scio.

Tych. Noli ergo cunctari
eam dicere, si quidem nosti.

Par. Ars, ut memini ex
homine docto audire, con-
stat ex perceptionibus con-
sentientibus et coexercitatis
ad finem vitae utilem.

Tych. Ita, ut recte ille
dixit, retulisti.

Par. Si vero omnia haec
conveniant in Parasiticam;
quid aliud ipsa quoque, quam
ars, sit?

p. 841.

ΤΤΧ. Τέχνη γάρ, εἴπερ οὕτως ἔχοι ο).

p. 842.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς τῆς ρ) τέχνης εἶδ-
 οιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνάδει, σκοπῶμεν
 καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ γ) καθάπερ αἱ πονηραὶ
 χύτραι διακρουόμεναι, μὴ σαθρὸν ρ) ἀποφθίγγηται σ). δεῖ
 τοῖνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ ι) καὶ πᾶσαν τέχνην, σύ-
 στημα ἐκ καταλήψεων υ). πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ
 διακρίνειν ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν χ). καὶ
 ὅτῳ γ) παρασιτεῖν ἀρξάμενος, οὐκ ἂν μεταγνοῇ ζ). ἢ τὸν
 μὲν ἀργυρογνώμονα τέχνην τινὰ φήσομεν ἔχειν, εἴπερ α)
 ἐπίστατο διαγιγνώσκειν τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων,
 καὶ τὰ μὴ τοῦτον β) δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τοὺς τε κη-
 βόηλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ταῦτα

ο) ἔχοι] ἔχει 3011. ρ) τῆς] „abest a Fl.“ γ) ἀλλὰ μὴ] de-
 sunt in Fl. et 3011. ρ) σαθρὸν] „sathrōn Edd. priores.“
 Quod Gesnerus secutus est et Reitzius recentioresque. Edd.
 admisserunt, conjecerat sic Casaubon. ad Pers. III, 21. σ) ἀπο-
 φθίγγηται] „ἀποφθίγγεται marg. A. 1. et Fl. male.“
 Sic etiam 3011. Totum locum Fritzschius Quaestat. p. 154.
 sic suspicatur legendum: λόγος, μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι
 διακρουόμεναι σαθρὸν ἀποφθίγγονται. ι) εἶναι καὶ ταύτην
 ὥσπερ] desunt in 3011. υ) ἐκ καταλήψεων] „Sic Salm.
 et Amst. Ἐκ καταλήψεων cett. et P. Ἐκ καταλήψεως Fl.“ χ)
 αὐτόν] Sic B. 3. Reitz. et recentt. Αὐτόν A. 1. 2. B. 1. mi-
 nus bene. γ) ὅτῳ] „recepti ex P. L. Οὗτῳ cett. Sed mox ὅτῳ
 eadem recte.“ ζ) μεταγνοῇ] μεταγνοῖ Reitz. et plerae-
 que vett. Sed μεταγνοῇ Codd. 3011. Gorl. et Edd. Salm.
 Amst. Bip. Schm. probante Bel. α) εἴπερ] „ἔπερ vult Mar-
 cil. Sed prius Edd.“ β) τοῦτον] „Nil mutant Coll. et Fl.“
 Οἱ, pensés-tu? subaudit Bel. Rectius φήσομεν mente repetetur.

Tych. Ars enimvero, si
 quidem res ita se habeat.

Par. Age ergo singulatim
 artis formis applicantes Pa-
 rasiticam, an conveniat ratio
 illius, videamus, nec, ut vi-
 tiosae cum pulsantur testae,
 maligne respondeat. Oportet
 ergo hanc, ut unamquamque
 artem, compagem esse rerum
 certo perceptarum. Primum

quidem est explorare ac dis-
 cernere, quis idoneus sit ad se
 nutriendum, quemque cum
 parasitus esse coeperit, non
 poeniteat. Nisi forte num-
 mularium habere artem
 quandam dicemus, si dignos-
 cere sciat adulterina numis-
 mata ab his, quae non sunt
 italia; hunc autem sine arte
 dignoscere fallaces homines
 a bonis: idque cum non, ve-

ὡς ὥπερ c) τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ d) p. 842.
 φαιρῶν εὐθύς ὄντων; αὐτὰ μέντοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς
 Εὐριπίδης καταμύφεται, λέγων·

Ἀνδρῶν δ' ὅτ' ἔτι χρηὸν τὸν κακὸν διειδέναι e),

Eurip.

Οὐδείς χαρακτήρ ἐρπέφυκε σώματι.

Med.

v. 515.

ἢ δὲ καὶ μείζων ἢ τοῦ παρασίτου τέχνη, ἤγε f) καὶ τὰ

Matth.

p. 843.

ὡς ἀθλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε

καὶ οἶδε. Τὸ δέ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδεύουσ, 5

καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειώσεται, καὶ εὐνοῦστα-

ρον ἑαυτὸν τῷ τρέγοντι ἀποδείξει, ἄρ' οὐ συνέσεως καὶ

καυλῆσεως ἐρῶμένης εἶναι σοὶ δοκεῖ;

ΤΤΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Τὸ δέ γε ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως παν-

τος g) ἀπέλθοι h) πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τοὺς μὴ

τὴν αὐτὴν αὐτῷ κακημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ

σοφίας πλάττεσθαι i) οἶσι;

c) ὡς ὥπερ] Sic conj. Marcell. Vulgo aberat negatio, quam

præeunte Solano restitimus. Vid. Adnot. d) μὴ] „Hoc ha-

bent Ms. Augl. et Par. Abest in Edd. cett.“ e) διειδέναι]

„discere“ male Fl. Vulgatum tuetur P.“ f) ἤγε] Vulgo erat

τέχνη πέφυκεν, εἴ γε. Sed Gori. omittit πέφυκεν, quod haud

dubie e superiore versu huc aberravit, et habet ἢ γε pro εἴ γε.

g) παντὸς] „Nihil mutare Fl. adscripsit Solanus. h) ἀπέλ-

θοι] Sic Gori. et Zori. pro vulg. ἀπέλθῃ. i) πλάττεσθαι]

„Nihil mutant Edd. Πράττεσθαι legit Gesner.“

ut nummi, sic homines aperti

statim sint. Verum id ipsum

accusat etiam vir sapiens

Euripides, dicens:

In qua virum queas ma-

lum dignoscere,

Innata nulla corpori certa

est nota.

Unde etiam natura major

Parasiti ars est, quæ qui-

dem res quoque obscuras

adeo, et minime manifestas,

magis quam divinatio, in-

telligit ac novit. Scire vero

dicere ac facere idonea, qui-

bus in familiaritatem perve-

niat, et behevolutissimum

se alenti ostendat, nonne in-

telligentiæ, et robustæ ad

percipiendum facultatis esse

tibi videtur?

Tych. Omnino.

Par. Ut vero in ipsis coe-

nis meliori quam quisquam

conditione discedat aliquis,

et jucundior conviva habeat-

tur illis, qui non eandem,

quam ipse, artem habent,

idne sine ratione ac sapien-

tia putas effici?

p. 843.

ΤΤΧ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡ. Τί *k)* δέ, τὸ ἐπιστασθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κ
κίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην *l)* π
χνου τινὸς εἶναι σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα, κοῦ γενητοτάτ
Plat. Πλάτωνος οὕτως λέγοντες, τοῦ μέλλοντος ἐστιάζεσθαι *n)*
Theaet. μὴ μαγειρικοῦ ὄντος, ἀκρεατομένης θολῆς ἀκρεατέρας
Ed. κρίσις. "Οτι γε μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συ
Stallb. τομ. I. γεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνθύνει δέ
p. 233. π. 844. διως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ ἡμ
6

ρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλὰν αἰ
γύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυνται παρὰ τὸ
κεκτημένοις *n)* αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου καταλή
ψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἶεν *o)* ἐν γυμναδίῳ, ἀπολλύουσιν
οὐ μόνον, οἶμαι, τὴν *q)* τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχν
7 την. Τὸ γε μὴν, πρὸς τὶ τέλος εὐχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ

k) Τί] Τὸ Gorl. *l)* πολυπραγμοσύνην] Hunc locum distinctum praebet B. 3. τὰς ἀρετὰς καὶ κικίας τῶν ὄψων, καὶ τῶν σιτίων πολυπραγμοσύνην, ἀτέχνου etc. errore manifesto. Videtamen, an scripserit auctor: πολυπραγμοσύνης ἀτέχνου τινὸς et *m)* ἐστιάζεσθαι.] „ἐστιάζεσθαι Exc. Fl. Sed prius cett. cui P. et Plat. l. d.“ *n)* τοῖς κεκτημένοις] „τοὺς κεκτημένοι Exc. Fl. Sed reliquae cum P. prius praeferrunt.“ *o)* εἶεν] Si e conj. Guyet. quam confirmatam Codd. 3011. et Gorl. probante Behno recepit Schm. pro vulg. εἴη. *p)* ἀπολλύουσιν Vulg. ἀπόλλουσιν. Conjecerant Guyet. ἀπολλύουσιν. Beh. ἀπόλλυνται inscite, uicice vere Reitz. sic, uti cum Schm. et non edidimus. *q)* τήν] „Abest. articulus a Fl. *r)* καὶ] ἂν mallet Behoc necessarium ratus ad expellendum soloecismum, illud i capere negans.

Tych. Minime vero.

Par. Quid vero, nosse virtutes et vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur? idque cum generosissimus Plato sic dicat: *Si is, qui epulaturus est, coquinariae non sit peritus, paratae coenae minus firmum iudicium.* Esse autem non ex perceptione modo, sed coexercitatam etiam Parasiticam,

ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium et dies, et noctes, et mensures, et annos saepe sic durant ut non simul exerceantur et tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: et Parasiti perceptiones, nisi quotidie sint in sua palaestra, perdunt non solum puto, artem, sed ipsam etiam artificem. De illo vero, a finem vitae utilam, non

μανίας εἴη ζητεῖν; ἰσθὶ γὰρ τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν οὐ- p. 844.
δὲν εὐχρηστοτέρων εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ
τούτου ἐστὶ ε).

ΤΤΧ. Πάνω μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτι- 8
κή, ὅποιον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχύς. ὥστε τέχνη μὲν μὴ
δοκεῖν αὐτὴν, δύναμιν δὲ τινα τοιαύτην. p. 845.

ΤΤΧ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι οὐδὲ ἀτεχνία ἐστὶν. ἡ γὰρ ἀτε-
χνία οὐδέποτε οὐδὲν καιορθοῖ τοῖς κεκτημένοι. φέρε γὰρ, εἰ
ἐπιτρέψας τις ἑαυτῷ ι) ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι υ),
μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθεῖν ἂν;

ΤΤΧ. Οὐχ οὕτω κ.

ΠΑΡ. Τί δὴ ποτε, ἡ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς δυ-
νήσκειαι γ) σώζειν ἑαυτόν;

ΤΤΧ. Καὶ μάλα.

ε) οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστὶ.] „ὡν οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ ἐστὶ.
FL. Pro ὅν etiam ὡν marg. A. 1. W.“ ι) τις ἑαυτῷ] Vulgo
σὲ σεαυτῷ, et mox σωθείης ἂν. Restitui locum auctore Gorl.
cum quo etiam Codex 3011. facere videtur, qui teste Belino
sic habeat pro σὺ. υ) χειμῶνι] χειμῶνος 3011. x) Οὐχ οὐ-
τω] „Οὐδ' οὕτως male FL.“ Οὐδ' οὕτω 3011. Coniicias forsitan
secundum Florentinae lectionem scribendum: Οὐχ οὕτως. Sed
vid. ad Hermot. c. 27. Tom. IV. p. 409. γ) δυνήσκειαι]
Emendaverat Gesn. quem Reitzius et recent. secuti sunt, δυ-
νήσκει. Nos vero servavimus, ut oportebat, veterem et unice
probam lectionem, a qua sola Junt. paullulum recedit, exhi-
bens per errorem δυνήσκειαι.

inane fuerit quaerere?
Ego enim nihil in vita utilius
invenio, quam edere et bi-
bere: ac ne vivere quidem
absque illo licet.

Tych. Sic est sane.

Par. Verum nec ex illo
genere est Parasitica, qualis
forma et robur, ut ars non
videatur, sed talis facultas.

Tych. Vera dicis.

Par. Sed neque inertia

est. Inertia enim nunquam
quidquam recte peragit ei,
qui illam habet. Age enim,
si quis sibi committat in mari
ac tempestate navim, guber-
nandi imperitus, sperasne
illum servatum iri?

Tych. Non ita.

Par. Quare tandem, nisi
quod non habeat artem, quae
servare se possit?

Tych. Sic est.

p. 845. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶς) παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς, εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ αὖ ἐσώζεται;

ΤΤΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνη σώζεται, ἀτεχνία δὲ οὐ;

ΤΤΧ. Πάνυ μὲν οὐκ.

ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα α) ἴστίη ἡ παρασιτικῇ.

ΤΤΧ. Τέχνη, οἷς ἔωκα.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνιόχους τεχνίτας ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλάκις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάντων διαφθαρέντας· παρασίτου δὲ ναυτίου οὐδὲ εἰς ἔχεις) τοιοῦτον εἶ-

p. 846. πῦν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν ἡ παρασιτικῇ, μήτε δύναμις, εὐστῆμα δὲ τι, καὶ ἐκ καταλήψεων γ) γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν δ) σήμερον.

9 ΤΤΧ. "Ὅσον ἐκ τούτου ἐδέξα· ἀλλ' ἐνῶνα, ὅπως ε) καὶ ἄρον ἡμῖν τινα γεγναῖον ἀποδοῖς f) τῆς παρασιτικῆς-

α) Οὐκοῦν καὶ] Οὐκοῦν ἄρα παρ. 3011. narrante Bel. Sed quum mox, referente quidem Schmiedero, in Gorl. legatur: Οὐκοῦν ἄρα τέχνη etc. alterutrum suspicor falso retulime; in utrum vero haec suspicio cadat, tanto minus hunc curō, quum in neutro loco ἄρα admitti posse videatur. β) ἔχει] ἐν ἄρα 3011. γ) ἔχει] Sic Gorl. et 3011. pro vulg. ἔχει, pro quo Bel. etiam maluisset ἐν ἔχει. δ) ἐκ καταλήψεων] ἐκ καταλήψεων, junctim Ald. utraque. ε) ὅπως] καὶ 3011. ε) ὅπως] ἀλλ' ἐνῶνα σήμερον δὲ, ὅπως 2954. Bel. Schm. inserit σήμερον etiam Schölk. Sed merito Pritzschius Quaest. p. 31. pro interpretatione habet. ζ) ἀποδοῖς] Subscripsi jota, prioribus omissum. Cf. δῶς Hermot. c. 74. Pro Imagg. c. 24. c. a.

Par. Ergo etiam a Parasitica non servaretur Parasitus, si ea inertia esset?

Tych. Nempe.

Par. Ergo arte servatur, inertia autem non?

Tych. Scilicet.

Par. Ars igitur est Parasitica.

Tych. Ars, ut videtur.

Par. Atqui gubernatores quidem bonos, et aurigas artifices sedibus ego novi saepe excussos, et contusos al-

teros, alteros autem omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium tale nemō dicere potest. Ergo si neque inertia est Parasitica, neque facultas, sed corpus quoddam concinnatum e comprehensionis exercitatis, artem nempe esse, inter nos hodie convenit?

Tych. Quantum ex istis colligo. Verum illud superest, ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae.

ΠΑΡ. Ὁρθῶς σὺ γε γ) λέγαν. θεοὶ γὰρ δὴ μοι οὐ- p. 846.
τως ἂν μάλιστα διαγέσθαι, παρασιτικῇ ἔστι τέχνη ποτιῶν,
καὶ βρωτιῶν, καὶ τῶν διὰ ταῦτα λεκτιῶν, τέλος δὲ αὐτῆς
τὸ ἡδύ.

ΤΤΧ. Ὑπέρβυγέ h) μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ
τέχνην. ἀλλ' ἐκπίκνωσκέπει, μὴ πικρὸς εἴηαις χαῖν φιλοσόφων
μάχη σοι περὶ τοῦ τέλους ἦ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος
εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς. Φανεῖται δὲ οὕτως. ὁ γὰρ 10
σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς
ἀρα i) μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγοιγέ τι φημί k) τέλος χαριώτερον εἶναι l), Hom.
Ἦ ὅταν εὐφροσύνη m) μὲν ἔχῃ κατά n) θῆμον ἅπαντα, Od. IX,
— — παρὰ δὲ κλήθωσι τράπεζαι 5.
p. 847.

Στου καὶ κραιῶνο), μέθυ δ' ἐκ p) κρητῆρος ἀφύσσων

g) σὺ γε] „σὺ Fl.“ h) Ὑπέρβυγέ] „Sic Edd. Ὑπέρβυγέ ad-
levit Solanus non addens conjectura an varia lectio sit.“ i)
ἔφα] ἂν mallet Bel. k) φημί] „Sic Homer. l. d. item P. et
Par. Φημί male Fl. Ald. Hag.“ l) εἶναι] „Sic Hom. l.
Fl. V. 2. et Par. Ἐμμεναι male cett. φημί χαριώτερον ἔμμεναι
ἄλλο marg. A. 1.“ m) εὐφροσύνη] „εὐφροσύνη male Edd.
omnes.“ n) ἔχῃ κατά] Vulgo ἔχῃ κατά, quod Guyetus e qui-
busdam Edd. Homeri in ἔχῃ κατά mutandum censuit. In al-
tera voce nos facile sumus obsecuti. o) κραιῶν] „κραιῶν Edd.
quod corrigendum esse etiam Guyetus monuit. p) δ' ἐκ] „re-
stitutum ex Hom. At Edd. omissa praepositione.“ Eundem er-
rorem etiam in Maximo Tyrio Dissert. VII, 3. correxit Reis-
kiius, respiciens hunc quoque Luciani locum.

Par. Recte tu illud postu-
las. Videtur enim mihi re-
cte ita finiri: *Parasitica est
ars esculentorum et poculen-
torum, atque propter ista di-
cendorum, finis autem illius
voluptas.*

Tych. Pulcherrime defi-
nissime mihi tuam artem vi-
deris. Sed illud dispice, ne
cum philosophorum quibus-
dam pugna tibi sit de fine.

Par. Quin sufficit, modo
sit idem finis felicitatis et

Parasiticae. Apparebit au-
tem ita. Saepiens enim Ho-
merus, admiratus Parasiti
vitam, beatam nempe et in-
videndam esse solam,

*Non equidem finem potio-
rem ullum arbitror esse,
Quam si laetitiae populum
tenor occupet omnem.*

— — *Si mensa exstructa
sit alto*

*Pane ac carne, merumque
cavis crateribus hau-
stum*

p. 817. *Ὀλοχόος φορέησι, καὶ ἐγγεῖη) δεπάσσει.*

καὶ ὡς οὐχ ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τὴν αὐτοῦ γνώμην ποιῶ φανερωτέραν, εὐ λέγων·

Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεναι εἶναι, οὐχ ἑτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρῆσταιν, εὐδαιμον νομίζων. καὶ μὴν γ) οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ περιτέθεικε τοὺς τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σοφωτάτῳ s) τῶν Ἑλλήνων ι), καίτοις γε εἴπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φιλοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρθησεν, ὅτε τοὺς υ) Ἑλληνας φεύγοντας κατέσχευ, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ καὶ Στωϊκοῖς

p. 848. *ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος χαριέστερον ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ γενόμενος αὐτὸν παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτλαντίος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λείας x) κινήσεις, οὐδέποτε γ) εἶπε τοῦτο*

q) *ἐγγεῖη]* „ἐγγεῖη P.“ Sic etiam 2954. et Edd. B. 1. 3. r) *εὐδαιμον νομίζων.* καὶ μὴν] *εὐδαιμονίζων.* καὶ οὐ μὴν Gori. s) *σοφωτάτῳ]* „φιλοσοφωτάτῳ P.“ Sic etiam 2954 ι) *Ἑλλήνων]* „Sic L. Par. Hag. Ὀλῶν cett. et P. Λόγων Fl. et marg. A. 1.“ u) *τοὺς]* „Articulo caret Fl.“ x) *λείας,* „τελείας marg. A. 1. et L. Nil mutant Edd.“ *Τελείας* etiam 2954. γ) *οὐδέποτε]* οὐδὲ τότε conj. Fritzsche. Quaest. p. 77 ad modum probabiliter.

*Circum omnes pincerna
ferat, cyathisque mini-
stret.*

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius sententiam manifestiorem reddidit, bene dicens:

Hæc nostro nobis pulcherrima corde videntur: nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam parasitari. Ac non vulgari viro illos sermones tribuit, sed Graecorum sapientissimo. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum illum finem lauda-

re, poterat ea dicere, cum Philocteten reducit e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Graecos retinet cum Trojam ingreditur, flagellis a se ipso sectus, malosque et Stoicos indutus pannos. Verum eo tempore non dixit hunc *potiorem finem*. Quin etiam in Epicureorum vivendi ratione constitutus rursus apud Calypsonem, cum liceret ipsi in otio vivere, et luxuriari, et Atlantis filiam subigere, et mollibus omnibus movere.

τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βίον· ἐκα- p. 848.
 λωτο δὲ δαιτυμόνες αἱ παράσιτοι τότε. πῶς οὖν λέγεται;
 πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι. τῶν ἐκῶν· οὐδὲ γὰρ οἶον
 πικροῦν αὐτῶν, μὴ πολλαῖς λεγομένον.

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἐξείη. καί·

Παραπλήθωσι α) τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῶν β).

Ὁ γε μὴν Ἐπίκουρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος τὸ 11
 τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ' αὐτὸν γ) εὐδαιμονίας, τέ-
 λος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμα ἐστὶ, καὶ οὐδὲν
 Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὕτω μάθοις
 αἶ. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδύ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀθ-
 λήτων, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμ-
 πλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν παράσιτος ἐκατέρων τυγ-
 χάνει· ὁ δὲ Ἐπικούρειος δ) οὐδὲ θατέρου. ὁ γὰρ ζητῶν p. 849.
 περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους
 ἡλίου, καὶ ἀποσιγημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ

2) ἐκῶν] „constans lectio.“ 2) παραπλήθωσι] παραπλή-
 θωσι FL.“ Παρὰ δὲ πλήθωσι et mox κρεῶν edidit Schm. e
 Codd. 2954, et Gori. convenienter cum Hem. At quidni tum
 etiam ἡμεῖς pro καθήμενοι; Imo vero ex memoria haec libe-
 rius et decerpia recitantur. b) κρεῶν] „Sic etiam FL. Fr. J.
 Par.“ Vid. not. praecedentem. c) αὐτὸν] „αὐτῶν FL.“ d)
 Ἐπικούρειος] Ἐπίκουρος mallet Guyet. cum Obsoposo in-
 terprete.

motibus, nunquam hunc di-
 xit *finem potiore*, sed vi-
 tam Parasitorum. Vocaban-
 tur autem eo tempore Para-
 siti *convivae*. Quomodo igitur
 dicit? Rursus enim ver-
 nus ipsos memorare operae
 pretium est; neque enim sa-
 tis intelligere licet, nisi sae-
 pius recitentur:

Convivaeque sedent deinceps. Et:

*Mensa exstructa sit alte
 Pane et carne.*

Atque Epicurus valde impu-
 denter suffuratus Parasiticae

finem, felicitatis, quam ipse
 statuit, finem facit. Hoc
 autem esse furtum, neque
 curae esse voluptatem Epi-
 curo, sed Parasito, sio di-
 scas. Equidem arbitror, vo-
 luptatem primo quidem in-
 esse in corporis a molestia
 vacuitate: deinde in eo, si
 neque anima tumultus vel
 perturbationis plena sit. U-
 trumque horum consequitur
 Parasitus: at Epicureus ne-
 que alterutrum. Qui enim
 quaerit de figura terrae, de
 mundis infinitis, de magni-

p. 819. τοῖν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶν, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ
 τέλους· αἰεὶ πολέμων, καὶ διαφερόμενος πρὸς τοὺς, οὐ μόνον
 ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμητικῇ ἐστὶν ἐχλήσειν.
 ὁ δὲ παρώσιτος· αἰνῶνα α) παλαιῶς ἔχειν μέμνηται, καὶ πεπο-
 στευκοῖς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεμνον, ἢ ἔχει, μετὰ πολ-
 λῆς εὐδαιας καὶ χαλῆνης, οὐδενὸς αὐτοῦ ταπεινοῦ παρενο-
 χλοῦντος, δοδῆς, καὶ κόμματος ὑπνους, ἀφεικῶς τὸν πόδα
 καὶ τὰς γῆρας, ὥς περ· Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῇ σχεδίᾳ f) ἀπο-
 12 πλέων οἰκάδε· Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδὲν προς-
 ἦκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ παρ' ἐκείνου, ὁ γὰρ
 Ἐπικούρος οὗτος, ὅστις ποτὲ ἔστιν ὁ σοφός, ἦτοι φαγεῖν
 ἔχει, ἢ οὐ· εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ' ὅπως ἡδέως αὐτὸ ζήσεις g),
 ἀλλ' οὐδὲ ζήσεις· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ
 ἄλλου· εἰ μὲν οὖν παρὰ ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχει h), παρώσιτός
 p. 850. ἐστι, καὶ οὐχ' ὅς i) λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ, οὐχ' ἡδέως ζή-
 σεται.

ΤΤΧ. Πῶς οὐχ' ἡδέως;

e) πάντα] p. 2954. f) ἐπὶ τῇ σχεδίᾳ] ἀπὸ τῆς *Exeplac*
vult Solan. quam ingeniosam solertiam facilius, quam oportue-
 rat, secutus est *Wieland*: g) οὐ ζήσεις αἰ] „Et sic *Fl.* cum
 coll. “ h) ἔχει i) ἔχει *Schm.* c. 2951. et *Görk.* i) ὅς] Sic ne-
 cessario corrigendum erat vulgatum ὥς, quod iam offenderat
Jacobsium in *Porsoni Advers.* p. 299. conjicientem *et* καὶ ἄλ-
 λως λέγει. Necum facere video *Fritzscheium* *Quaest.* p. 34. sq.

tudine solis, ac distantis, de
 primis elementis, ac de Diis,
 sintne an non sint? qui de
 ipso bonorum sine semper
 pugnat, et ab aliis dissidet;
 ille non in humanis modo,
 sed in mundanis etiam est
 molestiis. At Parasitus, qui
 bene habere omnia putet,
 credatque, non meliori hac
 esse loco posse, quam sunt:
 cum securitate multa et tran-
 quillitate, nulla re tali ipsum
 interpellante, edit et dormit
 supinus, pedibus manibusque
 remissis, ut Ulysses in rato
 domum navigans. Quin non

hanc solum ob rationem ni-
 hil pertinet ad Epicurum
 voluptas; verum etiam ob
 ista. Epicurus enim iste,
 quicunque demum est, ille
 sapiens, aut habet quod edat,
 aut non habet. Si non ha-
 bet, tantum abest, ut sua-
 viter vivat, ut ne vivat qui-
 dem. Si vero habet, aut a
 se habet, aut ab alio. Si ab
 alio habeat, Parasitus est, et
 non, ut ait, *Philosophus*:
 si vero a se, non vivet sua-
 viter.

Tych. Quomodo non sua-
 viter?

ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοις) τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτοῦ, πολλά p. 850.
 ιος, ὃ Τυχιάδῃ, τῷ τοιοῦτον βίον παρακολουθεῖν ἀνάγκη·
 καὶ ἄθροι πύσα· δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν
 τὰς ἐγγιστομέρας ὑρίξεις ἀπάσας ἀκαπλήρου. ἢ τί φῆς;

ΤΥΧ. Ἄρμα δούκι

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν πυχνὰ κεκτημένῳ ἰσως τοῦτο
 παρέχει 1) τῇ δὲ ὀλίγα καίτοι) μὴδὲν, οὐκ ἐστὶ πίνης
 οὐκ ἂν σφοδρὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο τοῦ) τέλους· λίγω
 δέ-ο) τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδέ μιν p) ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τῆς
 οὐσίας ἀφθόως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνάσεται τοῦδε
 ἐφικέσθαι· τί δῆποτε; ὅτι πῦσα ἀνάγκη τὸν ἀκαλίσκοντα
 τὰ ἑαυτοῦ πολλὰς περιπέτεειν ἀνάγκας, τοῦτο μὲν, τῷ μα-
 γείῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὕψος μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ φ)
 μάχοιτο, φαῦλα παρὰ τοῦτο r) ἐσθίοντα τὰ ἄφρα, καὶ τοῦ
 ἡδέος ὑστερεῖν s)· τοῦτο δὲ, τῷ οἰκονομοῦντι καὶ κατὰ τὴν
 οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίῃ, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτως; P. 851.

k) ἔχοι] ἔχει iterum, ut supra, 2951. Gorr. *Schm.* qua muta-
 tione neutro loco opus erat. l) παρέχει] „Furtim, παράσι-
 Pall.“ Magis ὑπάρχει placeret *Fritzschio* Quaestat. p. 168. nisi
 sana ipsi videretur vulgata. m) καὶ] Mallem ἢ. n) τοῦ]
 „deest in Fl.“ o) δὲ] δὴ Gorr. p) μὴ] μὴ id. q) ἢ εἰ
 μὴ] „Sic B. 2. (et 3.) Par.“ Il. μὴ omisso ἢ cett. R. μὴ omis-
 so ἢ L.“ r) τοῦτο] τοῦτου conj. *Seager*, quem jure sup ca-
 stigat *Fritzsch.* Quaestat. p. 125. s) ὑστερεῖν] ὑστεροῦντα
 conj. *Seager.* *Diar. Class.* N. 36. a. 1818. p. 318. Et sic sane

Par. Quia si cibum a se
 habeat, multa sane, Tychia-
 de, hanc vitam consequi ne-
 cesse est. Et vide, quot ac
 quanta? Oportet eum, qui
 suaviter vivere velit, cupi-
 ditates omnes explere. Aut
 aliquid contra dicis?

Tych. Etiam mihi sic vi-
 detur.

Par. Igitur ei, qui multa
 possidet, hoc forte suppedi-
 taverit: illi vero, qui pa-
 rum aut nihil, non item.
 Itaque pauper non fiat sa-
 piens, neque ad finem per-

veniat, dico autem volupta-
 tem. Sed neque dives, de
 suis opibus copiose mini-
 strans cupiditatibus, poterit
 ad illum pervenire. Quid
 ita? quia necesse est, cum,
 qui sua impendat, in multas
 incidere injucunditates: cui
 nunc pugnandum sit cum co-
 quo, si male paravit cibum,
 aut, si non pugnet, mali id-
 circo edendi cibi, et volu-
 ptate carendum: nunc cum
 dispensatore rei familiaris,
 si male dispenset, pugnan-
 dum. An non ita est?

p. 851.

ΤΙΤ. Νῆ δὲ, κῆμοι δοκεῖ.

ΠΑΡ. Τῷ μὲν οὖν ὁ) Ἐπιπόρῳ πάντα ἐμβαλεῖν ε-
 κός, ὥστε οὐδένου ἐύξειν τοῦ νέλου; τῷ δὲ παρασίτῳ
 οὔτε μάγειρός ἐστιν, ἢ χαλεπήνῃ, οὔτε ἄγρός, οὔτε οὐκ
 νόμος), οὔτε ἀργόρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολλόμενων x) ἀχθε-
 σθεήγ), καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ φάροι καὶ πλοῖα), μὲ-
 νος οὗτος ὑπὸ μηδενός, ὧν ἐκείνους ἀνάγκη α), ἐνοχλοῦμε
 13 νος. Ἀλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτική, καὶ τούτω
 καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς θεδοκεῖται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη
 δεκτικόν, καὶ τοῦτο οὐχ ἐπλοῖς, ἀλλὰ προῖτον μὲν, ὅτε τοῖσι
 πασῶν διαφέρει τῶν πηγῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ διαίτη
 κοινῇ μὲν οὖν ἀπακτῶν οὕτω διαφέρει· πάσης γὰρ τέχνης
 ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἀπὸ
 οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξαστο. ταύτην δὲ τὴν τέχνην

expectabatur; quamquam nolim anacoluthon sine auctoritate
 extrahi, in quo auctor paullo negligentior superioris Inititii
 περιλήπειν recordatus esse videtur. ὁ) οὖν] valgo omissum
 inseruerat Schm. e Gorl. Ita etiam Seagero visum. u) οὐ-
 κ νόμος] οὐκίαι vel οὐνομίαι conj. Solan. x) ἀπολλόμενων
 „restitutum ex G. Τῶν ἀπολλόμενος L. et marg. A. 1. Ἀπο-
 λογούμενος Edd.“ y) ἀχθεσθεήγ] ἄν Belinus, ut solet, ad-
 dendum putat. z) φάροι καὶ πλοῖα] φάγη καὶ πλῆθι Gorl.
 α) ὧν ἐκείνους ἀνάγκη] Vulgo legebatur ὧν ἐκείνος, ἀνά-
 γκη, sed novissimum hoc vocabulum sine jota scriptum in Edd.
 vet. ἐκείνους autem in Edd. J. et B. 3. nec non in L. et marg.
 A. 1. Sic in promtu statim erat emendatio, in quam eandem
 incidit etiam Fritzsche Quæst. p. 195. b) πάσης γὰρ
 τέχνης] πάσας γὰρ τέχνας conj. Guyet. At vid. Adnot.

Tych. Per Jovem, mihi quoque videtur.

Par. Epicuro quidem evenire ista possunt omnia. Itaque nunquam consequetur finem. Sed Parasito neque coquus est, qui irascatur, neque ager, neque diapensator, neque vasa argentea, de quibus deperditis gravetur; et habet omnia, ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus isti necessario conflictantur, molestiarum a nulla inter-

pellatus. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstra-
 tum est. Superest, ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simplici-
 ter; sed primo quidem, communiter artibus omni-
 bus esse præstantiorem; de-
 inde etiam singulatim una-
 quaque. Communiter ergo omnibus ita præstat, quod omnis artis disciplina neces-
 sario adhibet laborem, me-

ἔπειτα, μόνην ἔχουσι μαλίστην αἰών πόνου. τίς γὰρ ἀπὸρ. 851.
 ἔπειτα κατ' ἀπὸ γλῶσσης κλάσειν, ὡς γὰρ τινος ἀπὸς) τῶν δι-
 κασίων ἀρῶμεν; τίς δ' ἐπὶ δεῖπνον ἀπαιτῶν, ὡς φησὶ. σμ-ρ. 852.
 ἔπειτα, ὡς γὰρ οἱ εἰς διδασκαλίαν φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ
 παρσίτερος ἐκείνους ἐπὶ δεῖπνον ἄρχεται, μάλιστα
 πατρῶν τῆς τέχνης. οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μαθησάμε-
 ναι, μισοῦσιν αὐτάς, ὡς γὰρ ἐνίοι δι' ἐντάς δ). ἀποδιδράτ-
 τουν. τί δέ, οὐ κἀκεῖνο ἐννοῶσι, ὅτι καὶ τοὺς ἐν
 αὐτοῖς τῆς τέχνης προκόπτεοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέ-
 ρες τοῖς τέχνῃσι μαλίστη, οἷον κατ' ἡμέραν καὶ τὸν πατ-
 ρικόν; Καλῶς, ἢ Ἄρα, ἔγραψεν ὁ ποιητής, λέγοντες, δότε
 αὐτοῖς φερέτω. οὐκ ἔγραψεν ἀφ' αὐτῶν, μὴ δῶκε. οὕτω τὸ πρῶ-
 τον καὶ ἐνταῦθα ε), καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται. Καὶ 14
 μὴ αἱ ἄλλαι τέχνηαι τὸς) ὑπερβαίνει τοῦτο ἔχουσι μετὰ τὸ
 μαθῆναι, καὶ τοὺς καρποὺς ἰδέως ἀπολαμβάνουσι. πολλή γ) Par.
 γὰρ, [καὶ ὁρθίος οἶμος ἐς αὐτόν.] ἢ δὲ [... καὶ —] πα- Hesiod.
 ρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν 290.
 290.

c) ἀπὸ] „recepti ex J. V. 2. B. 2. et MS. Gr. 'Ex celt. Edd.' Sic
 etiam Codd. 3011. et Gori. Sed B. 3. ἀπὸ τῶν διδασκαλίων
 cum B. 2. d, δὲ αὐτάς] „Sic esse in omnibus Edd. notat
 Solanus.“ e) ἐν τιμῷ] ἐν τιμῇ conj. Seager. quod saue con-
 cinnius foret. f) τὸ] „Delet articulum Pellet.“ g) πολλή] „Sic Fl. J. Ald. Amst. Fr. Salm. πολλοὶ Par. Hag. B. 1. et
 2.“ πολλὸς conj. Reitz. quum magnus sit in Hesiodo. h) αὐ-
 τὸ] „Sic J. Fr. Ald. Hag. Par. Αὐτοῖς Fl. Salm. B. 1. et 2.“

tum, plagas, quae nemo
 est, quin abominetur. Hanc
 vero solam, ut videtur, ar-
 tem discere licet sine labore.
 Quis enim de coena unquam
 discessit plorans, ut quos-
 dam de magistris videmus?
 Quis vero ad coenam iens
 visus est tristis, ut quis chor-
 las frequentant? Quin Pa-
 rasitus sponte sua ipse ad
 coenam venit, artis cupidis-
 simus: qui vero artes di-
 sciunt alias, odio eas habent,
 adeo ut quidam propter eas
 maligant. Quid vero? non-

ne illud etiam cogitandum
 est, quod illis in artibus pro-
 ficientes his maxime rebus
 patres matresque muneran-
 tur, quibus Parasitum quo-
 tidie? *Pulchre per Jovem*,
 inquiunt, *scripsit puer; date*
illi cibum: non recte scri-
pait; ne date. Adeo ea res
 et ad honorem gravis et ad
 poenam videtur. Verum
 aliae artes postremum hoc
 habent post disciplinam, et
 hunc fructum lubenter reci-
 piunt: multa enim, et ardua
 ad illud via est. Parasitica

p. 852. αὐτῶν τῶν) μακρότερον, καὶ ὅτι πρὸς τὴν πόλιν καὶ ἐν τῇ
 ἰσ. ἐστὶν αἰ. 6) μέγαρον τῶν ἄλλων τειχῶν 1) αὐτῶν αἰ. 6
 πᾶσι καὶ μόνον τῶν προφῶν γαρόνηται. ὁ δὲ παραφρα

p. 855. εὐθὺς ἔπειτα τῶν προφῶν αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6)
 οὐκ ἐννοεῖται ὅτι μὴ παραφρῶν γαρόνηται, οὐ τοῦ παραφρῶν ἔσ
 καὶ αὐτῶν τειχῶν αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6)
 ὁ δὲ παραφρῶν, οὐκ ἐστὶν αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6)

15 καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτῶν καὶ αὐτῶν ἐργῶν. Καὶ μ
 ἐκείνῃ γὰρ οὐδέποτε ἐστὶν αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6)
 λοιπὰς τειχῶν ἐργῶν αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6)
 ροῦς, μὴν δὲ ἡ αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6)
 σι καὶ αἱ πόλεις αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6)
 ἐργῶν διατελεῖται, καὶ ἐργῶν αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6)
 παρῶν τοῦ μὴν τῶν ἐργῶν αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6) αἰ. 6)

Ego quidem autō Inveni in B. 1. et 3: non adrode. Sed aut
 habent Gork. et 3a i. probante *Belino*. 1) τῶν αἰ. 6) B. 1.
 2. (et 3.) Par. P. recte. Tō male J. Fl. Salm. etc." 1) α
 καὶ conj. *Seager*. valde improbabilliter. 1) τειχῶν αἰ. 6) I
 gendum arbitratur *Fritzech*. Quæstat. p. 61. At vero per
 tam hanc artium comparisonem a parasitica non distinguan
 tur ab τῶν ἄλλων τειχῶν, quod etiam vereor ut satis recte d
 potuerit, sed semper, id est, plus decies, αἱ ἄλλαι τειχῶν, α
 αἱ λοιπαὶ αἰ. Si cui satem contractior loci natura fraudi su
 rit, susserim huic, ut fingat auctorem minus Luchasem ac
 peisset: ὁ μὲν τοῦ ἄλλων τειχῶν τειχῶν, ἀλλὰ πᾶσι αἱ (ἀλλ
 αἰ. 6) etc. m) τῶν „bene Par. B. 1. (et 3.) et G. Tō ru
 sus male Edd. cett." n) μὲν αἰ. Sic corrigendum videbat
 vulg. μὲν αἰ. Eandem suspicionem proponit et docte illustrat

vero sole reliquarum, statim
 ipso discipline tempore, sua
 arte fruitur; et simul, dum
 incipit; finem etiam suum
 consequitur. Ac non quæ
 dam reliquarum artium, sed
 universae ad sola alimenta
 paranda natas sunt: Para
 situs autem statim cum inci
 pit artem, alimenta habet.
 An non cogitas, agrum coli
 ab agricola non agriculturæ
 causa: et struere fabrum
 domos non struendi causa:

sed Parasitum nihil seq
 aliud; verum idem et op
 ipsius esse, et illud, cui
 causa suscipitur? Etiam r
 liqua nemo est qui nescia
 ut, qui in reliquis artib
 elaborant, reliquo tempo
 ærumnabili labore fun
 unum autem aut duo sol
 in mense dies festos haberi
 ipsasque civitates, alios a
 nuos, alios autem monst
 dies festos obire, ac tum e
 hilarari dici: Parasitum ve

p. 854.

ΠΑΡ. Καὶ μέγιστον, ἂν Τυχιάδην, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι
21 δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμῆν, αὐτὴ ὡς δὲ οὐδεμιᾶς ἐτέραις.

ΤΤΧ. Τί δέ, οὐκ οἶ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες, ἀδικεῖς
σοι δοκοῦναι;

ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΤΤΧ. Πῶς οὖν ὁ παραίτητος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων
οὐκ ἀδικεῖ μόνος;

22

ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν. Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν
αἱ ἀρχαὶ φαῦλαι τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτα-
κῆς ἡ ἀρχὴ πάνν γενναία, x) τις τὰ γὰρ θαυματούμενον τοῦ-
το τῆς φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλα τὰ εὐνοίας y), ἢ ἀρχὴν πα-
ρασιτικῆς.

ΤΤΧ. Πῶς λέγεις;

ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρόν, ἢ ἀγνώστου ἀνθρώπου, ἀλλ'
οὐδὲ συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖξιν πρότε-
ρον, οἶμαι, τρυφῶν γεγεῖσθαι φίλον. x) καὶ κοινωνήσας σπον-
p. 855. δῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς τέχνης ταύτης μυστηρίων.
ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσα τινῶν λεγόντων, ποταπὸς δὲ οὗ-
τος ὁ φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν;

u) αδ τή] „Nil mutant Edd.“ Nisi quod B. 3. habet αὐτῇ et
Schm. αὐτῇ, Jensio, opinor, auctore. x) γενναία] Vulga-
tum scribendi vitium γενναία correxerat Schm. y) εὐνοίας
εὐφροσύνης 3011. quod temere probat Bel. aut scribi iubet οὐκ ἂν
ἄλλο εὐφροσύνης. z) δεῖξιν] δὴ male PL.¹⁴

Par. Verum etiam, Ty-
chiade, videntur hanc appe-
tere artes ceterae, ipsa vero
alteram nullam.

Tych. Quid vero? nonne
qui aliena sumunt, injuste
agere tibi videntur?

Par. Quidni?

Tych. Quomodo igitur Pa-
rasitus, sumens aliena, solus
non injuste agit?

Par. Non habeo, quod di-
cam. Verum aliarum artium
prava quaedam ac vilia sunt
initia: Parasiticae vero ori-

go plane generosa. Illud enim
tritum amicitiae nomen non
aliud invenies, quam Parasiti-
cae initium.

Tych. Quid ita?

Par. Quia nemo inimi-
cum aut ignotum hominem,
sed neque mediocriter fami-
liarem ad coenam vocat: sed
oportet, puto, hunc prius
amicum fieri, ut particeps
fiat libationum et mensae, et
artis huius mysteriorum.
Ego ergo saepe audivi dicen-
tes, Qualis autem hic sit

ὡς δηλώσει τὸν συμπιπτοντα καὶ συνεσθόντα μόνον πιστὸν p. 855.

ἡγουμένων φίλον. Οὐ γὰρ μὴν ἡ βασιλικὴ αὐτῶν τέχων 23

ἔστιν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ τούτου οὐχ ἡμέτερα. τὰς μὲν

γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον παροπιοῦντες α), καὶ ἰδρῶν-

τες, ἀλλὰ, τῇ Δία, καθήμενοι καὶ ἐπὶ τῶν ἐργάζονται,

ὥσπερ ἀμέλει δούλοι τῶν τέχων. ὁ δὲ παράσιτος μεταχει-

ρίζεται τὴν αὐτοῦ β) τέχνην, ὡς βασιλεὺς κατακελευμένος.

Ἐπεὶ δὲ μὲν γὰρ τί δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐφαιμονίας αὐτοῦ, 24

ὅτι δὴ μόνος κατὰ τὸν σῶφρον Ὀμηρον οὐτε φυτίζεαι χερσὶ Hom.

φυτὸν, οὐτε ἀρούρι, ἀλλὰ τὰ δοῦρα, καὶ τὰ ἀνήροτα c) Od. IX.

πάντα μέμειπας. Καὶ μὴν δῆτάρ τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ 25

χαλκίαν οὐδὲν κοῦλει τὴν αὐτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, εἴαν τε

πανηρὸς, εἴαν τε καὶ μάθος ἦ, παράσιτος δὲ οὐδεὶς δύναται

ἢ μαγὸς ὢν, ἢ πανηρὸς.

ΤΤΧ. Πασιπ. οἶον χρήμα ἀποφαίνει τὴν παρασιτικὴν.

ὥστε καὶ αὐτὸς ἦδη βούλεισθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι

ἀντὶ τούτου, ὅς τιμα.

ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινὴ πάντων διαφέρει, δεδει- 26

a) κακοπαθοῦντες] „κακοπαθοῦντες Hag. 2. Correxerat Gesn.

Et recte κακοῦ. cett.“ b) αὐτοῦ] αὐτοῦ Edd. vet. et Schm.

Recte ediderant Reitz, et Bip. c) ἀνήροτα] „recte B. 1. et

2. (et 3.) Par. Salmi. Ἀνήροτα male J. Fl. Fr. Ald. Hag.

utraque.”

amicus, qui neque comedit et Homeri verbis utar, nec

neque bibit nobiscum, ut qui plantat manibus plantam, nec

putarēt videlicet solum, qui arat; sed sine semine et ara-

tro depascitur omnia? Por-

ro Rhetorē et Geometram

et fabrum nihil prohibet ar-

tem exercere stultū, etsi ma-

lus sit vel stultus: parasitari

autem nemo potest, qui vel

stultus sit, vel malus.

Tych. Vah, quantam rem

ostendis esse Parasiticam!

Itaque ipse mihi velle videor

Parasitus fieri, pro eo, qui

sūm.

Par. Quantum ergo com-

muniter omnibus praestet

- p. 855. χαλὰ μοι δοκῶ. φέρε δὲ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκείνης δια-
 12 ρα. σὺ ποῦνται. καὶ μὴ δὴ ταῖς βακαύσοις τέχναις. πρὸς
 «βάλλειν αὐταῖς» ἀνίστημι ἰσχυρῶς· καὶ μᾶλλον πῶς δ) καθ' α
 p. 856. ρούτους πρὸς ἑαυτὰς τὰ τέχνη. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων
 καὶ καλλίστων τεχνῶν ἀποδείκνυται. δεικνύειν. ἀποδείκνυται γ
 δὲ πρὸς πάντας. τὴν τε ἀποδοκίμην, καὶ τὴν φιλοσοφίαν.
 ὡς δὲ καὶ περὶ τῆς καὶ ἐπιστήμης. ἀποδείκνυται f) τιν
 4 ἐπειδὴν γὰρ καὶ τεύχον ἀποδείκνυται g) τὴν παραλαβὴν
 πολὺν κρατοῦσιν. h) ἀφανέστερον τῶν ἄλλων τέχνη
 δοῦναι. πρῶτον ἐκείνη. καθάπερ ἡ Νausικὰ τὴν θεοπά
 27 νίδω. καὶ μὴ γὰρ ἀποδοκίμην. ἀποδοκίμην. καὶ τὴν. ὅτι
 κῆς. καὶ τὴν φιλοσοφίαν. πρῶτον κατὰ τὴν ἀποδοκίμην.
 μὴ γὰρ ἰσχυρῶς. αἰ δὲ οὐ γ) αὐτὴ γὰρ καὶ τὴν. ὅτι

d) πῶς] πῶς male Schm. cum nonnullis vet. Edd. γ) τὴν γ
 ἀποδοκίμην] ἰ. Articulum quāvis Pl.^a Iheris. autem Marc
 μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ὡς etc. Certo tale quid sa-
 desideratur, verè, opinor, ab auctore scriptum. f) ἀποδο
 νουται] ἀποδοκίμην Pl.^a g) ἀποδοκίμην] ἀποδοκίμην ma
 let Bel minus vitium maioris ope. corrigere conatus. h) Vitiu
 entia h. l. et mihi sane videtur esse ἐπειδὴν cum Opt. ubi n-
 cessario Coniunctivus requirebatur. In illis enim locis, Am-
 c. 16, Asia. c. 21, et similibus, ubi ἐπειδὴν cum Opt. reper-
 tur junctum, ἐπειδὴν est quāties fero, quod quam parum
 l. conveniat, facile perspicitur. Malui tamen nunc timidior
 religionis, quam nimiae audaciae, crimine argui. h) σχολ.
 Deest in Gorl. unde mihi admodum suspectum est, ut ne
 lectoris enjuspia comoria, qui de veritate hujus rationis dub-
 tasset. Neagerus aut ironiam dicit inesse, quam equidem
 h. l. alienissimam puto, aut reponendum πολὺ. i) οὐ γ) „ma-
 omissum in Pl.^a

artibus, ostendisse mihi vi-
 deor. Age vero etiam, quan-
 tum singulatim unaquaque
 sit praestantior, considere-
 mus. Ac sellulariis quidem
 artibus illam conferre, im-
 prudens fuerit, et potius il-
 lius, qui destruere dignita-
 tem artis velit. Sed quan-
 tum maximis pulcherrimis-
 que praestet artibus, osten-
 dendum. In confesso est
 enim apud omnes, Rhetori-

cam et Philosophiam es-
 principes: quas propt
 praestantiam etiam scienti
 quidam dicunt. Si igitur h
 quoque longe potiorum es
 Parasiticam ostendero; sin
 dubio nimirum, reliquaru
 quoque artium princeps, i
 inter famulas Nausicae, v
 debetur. Ergo communis
 quidem ambabus praestat,
 Rhetorica et Philosophia
 primum ob id ipsum, quod i

καὶ τὸ αὐτὸ ἐκτείναν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ ἄλλοι
 πονερίαν, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ
 τὴν φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ
 ἑτέρας μὲν γὰρ ἐπικούρω δδᾷ τὰ πρῶτα.
 ἑτέρας δὲ τὰς ἀπὸ τῆς Στωῆς, ἑτέρας δὲ
 ἀπὸ τῆς Ἀκαδημαίας, ἑτέρας δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ Περικλά-
 ντος, καὶ ἄλλοις, ἄλλος ἄλλῃ αἰτίᾳ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι.
 καὶ μέγα γε εὖδ', αὐτὲ ὅς αὐτοὶ γινώσκουσιν, οὐτε
 τῶν ἡτέρας μὲν φαίνεται εἶναι ὅλον ὅτε, τεκμαίρεται
 καὶ καταλείπεται. ἀρχὴν γὰρ ψήμῃ μῆτε εἶναι τέχνην περὶ
 τῶν ὅλων ὅπως αὐτοῖς. ἐκεῖ τε καὶ ὅθι ποτε; ἀριθμητικὴν
 καὶ μὲν καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δις δύο παρὰ τὸ ὅλον ἡμῖν, καὶ
 ἡ ἑτέρα, τέσσαρα εἶσι, καὶ συμφωνεῖ τὰυτα καὶ
 ἡ ἑτέρα, καὶ βροβαῖος. φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ δια-
 φορὰς ὁρῶμεν, καὶ οὐτε ἀρχὰς οὐτε τὰ τέλη σύμφωνα

1) γινώσκουσιν] γινώσκουσιν Poll. 1) ὅθι καὶ ὅθι] Sic Seager. pro
 vulg. ὅθι καὶ ὅθι. Jam non est, quod καταλείπεται Jacobio ere-
 dandis corrigendum esse καὶ τὰ λοιπὰ εἶναι. 2) τεχνην] τεχ-
 νης σοφί. 3) ἐπεὶ τε καὶ] ἐπεὶ τὸν τὸν. Cuyet. 4) τε] Sic cor-
 recti vulg. 5) cum Fritzschio Quaest. p. 122.

et natura adest: nam de
 hoc constat; de istis non
 est. Neque enim Rhetori-
 ca quoque unam idemque
 putamus omnes: sed quidam
 item; alii contra ea iner-
 tam; alii vero maleficium;
 et alium. Similiter vero
 Philosophiam, quae eodem
 modo atque aequaliter ha-
 bet, non idem putamus om-
 nes: aliter enim se res ha-
 bere videntur Epicuro, ali-
 ter vero Stoicis, aliter Aca-
 demicis, aliter denique Pe-
 ripateticis; simpliciterque
 aliam alius putat esse Phi-
 losophiam: atque in hunc

certe diem neque in eadem
 sententia iidem manent, ne-
 que ars illorum una esse vi-
 detur. Ex quibus non ob-
 securum est, quid conijcere
 relinquatur. Neque enim
 omnino artem esse dico,
 quam ne esse quidem cer-
 tum sit. Nam quid tandem?
 Arithmetica una est et ea-
 dem; et bis duo apud nos
 pariter et apud Persas, qua-
 tuor sunt; et convenit de
 his inter Graecos pariter et
 Barbaros: Philosophias vero
 multas ac diversas videmus;
 et neque principia omnium,
 neque fines consentire.

p. 857. ΤΙΧ. Ἀληθῆ λέγεις, μίαν μὲν γὰρ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ κύβητος ποιεῖσι πολλὰς.

p. 858. ΠΛΙ. Καὶ μὴν καὶ ρ) τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, αἱ το

28 τι ρ) κατὰ ταύτας ἀσώφρωνες ς) εἰη, αὐτὴ παρὰ τοὺς ς) τ

ασώφρωνος ἀξιώσασθαι), ἐπεὶ μέγα το δοκοῦσι, καὶ αἱ ποιο

λήψεις τινῶν οὐκ εἶναι ὑμεταπρεπτοῦ, προσδεκτέον ἂν εἴη τι

φιλοσοφίαν δὲ τίς ς) ὡς ἀφαιμαλὸν ἀνίστατο μὴ ἴσταν. α

ται, καὶ μηδὲ ἀσώφρωναν αὐτὴν εἶναι μύλλαν τοῦ ὄργυ

νων γ), μίαν μὲν αὖτε φιλοσοφίαν, ἐπειδὴ ὅραται αἱ πε

ραν οὐσαν, πολλὰ δὲ οὐ δύναται εἶναι· ἐπειδήπερ ἡ φι

29 λοσοφία μία. Ομοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποδομῆς τῆ

ῥητορικῆς ταῦτα φαίη τις εἶναι. καὶ γὰρ περὶ αὐτῆς προκερμι

νον ταῦτα μὴ λέγειν ἀπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι φθόρου πρὸς

τιδόξου, ἀπόδειξις μεγίστη καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοι

p. 859. το, οὐ μία μεταλήψις οὐκ εἶναι το γὰρ ζητῶν τὰ, τί μὲν

p) Καὶ μὴν καὶ ς) „Sic Fl. Non adest καὶ posterius in ἄλλῃ

Κατὰ μὴν τὰς μὲν etc. conj. Seager. non video quamobrem

q) τι] „sic Fl. Et contra mox τι, ubi cell. τις“ ς) ἀσώφ

φρων] „ἀσώφρωνος Fl“ ρ) παρὰ τοὺς ς) παρὰ τοὺς 3021. ἡ

ἀξιώσας] „ἡξίως ἐστὶ Fl“ u) προσδεκτέον εἴη] „Tri

haec absunt a Fl. et merito. Vid. nott.“ Προσδεκτέον con

Jens. probante Seagero. x) δὲ τίς] δὲ τις sine interrogatio

nis nota Edd. vet. quem errorem Reitz. correxit. Τίς ἂν

mallet Bel. γ) ὄργων γ) ὄργων γ) corrigi vult Seager. C

Adnor.

Tych. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

Par. Verum artes reliquas, ut etiam aliquid in iis sit parum consentiens, si in medium progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cujusdam ancipitisque videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videtur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae verita-

tis disciplinam, ferre possit non unam esse, neque magis inter se consonare, quam diversi generis instrumenta musica? Iam una quidem non est Philosophia: infirmum enim esse video. Multae autem non possunt esse quandoquidem una est, si a Philosophia. Ergo nulla est. Similiter de eo, utrum sit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim duno argumento propositum non eadem dicunt omnes sed pugna est euntium i

καὶ αὐτὴν ἐστὶ, καὶ τὸ μακρότερον ὀρθολογεῖν μίαν 2) εἶναι, p. 859.
αὐτὴν ἀπαιεῖ τοῦ ζητούμενου τὴν οὐσίαν. Ἡ μὲν 30

παράσιτος οὐκ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλήσι καὶ ἐν
Βαρβάρσι μία ἐστὶ, καὶ κατὰ τὰν α), καὶ ὡς αὐτῶς. καὶ
ἐν αὐτοῖς τὰ ἄλλως μὲν τοῦςδε, ἑτέρως δὲ τοῦς b), πα-
ρασίτων, οὐδὲ αὐτῶν, ὡς εἰσιν, παρασίτοι τινες c), οἷον d)
Ἰωνιοὶ, ἢ Ἐπικουρῆσιοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ
ἐν πᾶσι ἀπακτὰς ὀρθολογία τίς ἐστὶ, καὶ συμφωνία e) τῶν
αὐτῶν, καὶ τοῦ τίλους. ὥστε ἔμοιγε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κιν-
ησιμότης, κατὰ γὰρ τοῦτο, καὶ σφραῖμα εἶναι.

ΤΙΤ. Πάνυ μοι δοκῆις ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὡς 31
καὶ τὰ ἄλλα χεῖρων ἐστὶν ἢ φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης,
καὶ ἐποδισκῆναι;

ΠΑΡ. Οὐκ οὖν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας
καὶ οὐδέποτε ἡράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς δὲ πᾶμπολ-

2) μίαν] „ut Fl. et marg. A. 1. W.“ 3) ταῦτα] ταῦτα B. 3.
b) δὲ τοῦς] „Et sic esse in Fl. adscripsit Solanus. Sed est
et in eult. praeter B. 1. quae τοῦς δὲ παρασιτεῖν. Τοῦςδε B. 2.“
ἑτέρως τοῦςδε Schm. nihil monens, cur ita. Vid. Adnot. c).
ἡράσθητοί τινες] Sic Fritzsch. Quaestst. p. 195. sq. e Cod.
Gorl. cum quo Schol. quodammodo videtur conspirare, pro
valg. ὡς εἰσιν, ἐν παρασίτοις τινές. d) οἷον] „οἱ Schol. et
Coll.“ e) καὶ συμφωνία] „omisit Fl.“

diversa sententiarum, ex illo
ipso maxime demonstratur,
plane non esse in rerum na-
tura illud, cujus una non
est perceptio. Quod enim
disputatur, Quid deorum
potius illud sit? et nun-
quam in uno aliquo conve-
nitur; illud ipsam tollit ejus,
de quo quaeritur, substan-
tiam. Verum non ita se ha-
bet Parasitica: sed inter
Graecos pariter ac Barbaros
una est, et circa eadem eō-
dem modo versatur: neque
est, ut dicat quisquam, ali-
ter hos, aliter vero illos pa-
rasitari: neque sunt, ut vi-

detur, Parasiti quidam, qui,
velut Stoici aut Epicurei,
decreta habcant diversa, sed
omnibus respecta omnium
est consensus aliquis et con-
venientia actionum pariter
ac finis. Itaque, quantum
mihi videtur, Parasitica for-
te hoc respectu etiam sa-
pientia fuerit.

Tych. Satis omnino de his
dixisse mihi videris. Verum
quantum ad reliqua etiam
deteriorem esse tua arte Phi-
losophiam; quomodo demon-
stras?

Par. Igitur illud primum
dicendum est: Philosophiam

p. 860, 16. ἐπιθυμήσαντες μεμνημένους φιλοσόφους, καὶ μέγα γὰρ ἐνὶ λόγῳ.

ΤΥΧ. Καὶ τίνας αὖ ἔχει φιλοσόφους, παρασιτικούς σπουδαίοντας;

ΠΑΡ. Οὐς τινὰς μὲντές, ὃ Τυχιάδε, καὶ σὺ γυγνώσκων, ὑπερήκειν ἀπὸ τοῦ ἀρετῆς, κατὰ τοὺς αἰσχύνης ἐκτεῦθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῆς.

ΤΥΧ. Οὐ, μά τὸν δὲν αὖ καὶ εἶπον, ποῦ καὶ ἐφ' ὅρα ἀπορῶ, οὐδ' αὖ τινὰς καὶ εὐφραδῶς;

ΠΑΡ. Ὡς γὰρ καὶ, αὖ μοι δοκεῖς ἀπὸ τοῦ εἶναι κατὰ τὸν ἀναγκαζόμενον τοῦ ἀνέχου βίους, ἀπὸ πάντως αὖ καὶ ἐπιγνώσει, οὐς πᾶσι λέγω, δύναιτο.

ΤΥΧ. Καὶ μέντοι, εἴ τὸν Ἡρακλῆα, ποῦ δ' ἡ ἀκούειν, τίνας εἶναι.

ΠΑΡ. Ἐγὼ οὐδ' οἶδω, καὶ ἡ) καταλέξω αὐτοὺς ὄντας οὐχὶ τοὺς φαίλους, ἀλλ' ὥν ι) ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους, καὶ οὐς ἡμίσητα οἶμι. Αἰσχύνῃς μέντοι ὁ Σωκρατικός οὗτος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστειοὺς διαλόγους γράψας, ἥτις ποτε

1) δ' ε] „abest a Fl. Apta Pell. (et Gesn.) pro uard.“ Καὶ Guyot. conji. satis probabiliter. g) α' ε] εὐφραδῶς] καὶ εὐφρ. Gori. et Boii. probante Bel. cui etiam α' εὐφραδῶς placeret. h) οἶδω καὶ i] „Utrumque omittit Fl.“ i) ὥν] ὡς legit et vertit Gesn.

nemo unquam Parasitus ad-
amavit: Parasiticam vero
appetuisse multi memoran-
tur Philosophi, et in hunc
diem appetunt.

Tych. Et quos dicere pos-
sis Philosophos, parasitandi
studiosos?

Par. Quos nimirum tu
quoque, Tychiade, cum bene-
noris, ignorare me quoque
simulas, velut turpitudine
quaedam illis inde, non ho-
nos accedat.

Tych. Non, ita me Jupi-
ter, Simon: sed vehemen-

ter dubito, quos inventurus
sis.

Par. Videris mihi, vir
optime, non audisse eos, qui
vitas illorum scripsere, alio-
quin omnino posses, quos
dicam, agnoscere.

Tych. Verum cupio, me-
hercules, audire, qui sint.

Par. Ego tibi ostendam,
et recensebo, eosque non vi-
les, sed, ut mihi videtur,
praestantissimos, et quos tu
minime putes. Igitur Ae-
schines quidem Socrations
ille, qui longas illos urba-

ἐς Σικελίαν κομίσαν αὐτοὺς, ὅπου, εἰ δύναντο δι' αὐτῶν p.860.
 γυνῆναι b) Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν Μιλτιάδην
 παρὺς, καὶ δόξας ἡδονακωμένους d). λοιπὸν ἐκάθητο ἐν p.861.
 Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σικεράτοισι διατρο-
 φῇ ἐξελῶσθαι φράσας. Τί δέ, καὶ Ἀριστίππος ὁ Κυρη- 33
 αῖος, οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεται σοφιστοῦ;

ΤΤΧ. Καὶ πάλιν.

ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διέ-
 κριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ πάντων γού-
 νων τῶν παρασιτῶν αὐτῷ ἡδονακῶν m) παρ' αὐτῷ· καὶ
 πρὸ τῆς κλίσεως τῶν ἄλλων παρά τῃ τῇ τέχνῃ εὐφυῆς·
 ὥς τε τοὺς ὀψοποιούς ὁσμέρας ἔπρωτε παρὰ τοῦτον ὁ Διο-
 νύσιος, ὥς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μέντοι δοκεῖ
 καὶ κοσμήσαι τὴν τέχνην ἀξίως. Ὁ δὲ Πλάτων ὑμῶν o) ὁ 34
 γυναιώτατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν p) ἐπὶ τού-
 τῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τοῦ πα-
 ρασιτεῖν ὑπὸ ἀφύρας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικό-
 μενος, καὶ φιλοπενησίας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὐτίς

b) γυνῆναι.] γυναικί conj. Seager. Vid. Adnot. 1) ἡδον-
 ακῶν.] Sic cum Solano corrigi pro vulg. εὐδοκ. et mox
 iterum in eadem causa. m) ἡδονακῶν.] Iterum cum Solano
 correxi vulg. εὐδοκ. n) πρὸς.] eis 3011. et Gork. o) ὑμῶν].
 „Et sic Edd. vet.“ p) εἰς Σικελίαν.] ἐν Σικελίᾳ 3011.

etque dialogos scripsit, ve-
 nit quondam, secum illes fe-
 rens, in Siciliam, ut per-
 allos, si posset, Dionysio
 Tyranno innotesceret; la-
 toque Miltiade, cum pro-
 batum videretur, reliquo
 tempore in Sicilia, parasi-
 tus Dionysio, desedit, len-
 gum valere jussis Soeratis
 disputationibus. Quid vero,
 Aristippus Cyrenaeus non
 de nobilibus tibi videtur
 Philosophis?

Tych. De nobilissimis.

Par. Verum hic etiam eo-
 dem tempore versabatur Sy-

racusis parasitatus Dionysio.
 Quin omnium ipse Parasito-
 rum princeps apud illum au-
 diebat: et erat sane praeter
 ceteros ingenio ad eam ar-
 tem apto: adeo ut coquos ad
 ipsum quotidie mitteret Dio-
 nysius, ab eo qui discerent.
 Atque hic etiam, prout di-
 gnum erat, ornasse artem
 videtur. At Plato ille vester
 praestantissimus, venit et
 ipse quidem hoc consilio in
 Siciliam: cum vero paucis
 diebus parasitatus Tyranno
 fuisset, illa parasitatione,
 quod satis ad eam ingenii

- p. 861, δυνάμει σκόλη ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ· καὶ θαυμάσιος πάλ.
 p. 862. εἰλίμης ἡμέρας, ὑπὸ ἀπαθείας ἐξέκισσε· καὶ αὐτὴ ἡ συμφο-
 ρὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν, ὁμοίᾳ δοκῇ γενέσθαι τῇ Δι-
 ού.

ΤΤΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

- 35 ΠΑΡ. Πολλὰ μὲν καὶ ἄλλοι· Ἀριστοτέλης δὲ ὁ μοι
 σικὸς, πολλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος. Νε-
 λῆος ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάου μίχρος νοῦθ' ὁ α-
 νάτου παρίσκει, καὶ Ἀναξαρχὸς Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ἐπι-
 36 βρασάι. Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασιτικῆς ἡρῆστο μέ-
 37 γον, ὥς περ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν. Φιλοσόφους μὲν οὐκ
 ὥς περ ἦν, παρασιτικῶς ἐπιδιδάσκοντας ἰδεῖν παρὰ αὐτοῖς
 38 δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλοσοφεῖν ἐδιδήσκοντα. Καὶ μέντοι
 αἱ εἴη εὐδαίμων τὸ μὴ πεινῆν, μὴδὲ διψῆν, μὴδὲ δειγῶν
 ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φιλοσόφος
 μὲν ἂν τις πολλοὺς καὶ ῥιγεῦντας καὶ πεινῶντας εὐφοίῃ
 παράσιτον δὲ οὐ. ἢ οὐκ ἂν εἴη πικρὰς, ἀλλὰ δυστυχέ-
 τις, ἢ πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφος ὁμοίως.

q) παρασιτικῶς], Ita enim puncto subscr. Par. Fr. (et B. 5.
 Sine eo cett. Περὶ αἰτίας V. 2." r) εὐφοίῃ] εὐρη 3011.

non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi multo se labore ad eam rem paraverat, altero cursu denuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies propter inescitiam excidit: similisque videtur illa, quae Platoni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Nicias.

Tych. Et quis, Simon, hac de re narrat?

Par. Cum alii multi, tum Aristoxenus Musicus, vir commemorabilis, qui et ipse Parasitus fuit Neloj. Jam Euripidem Archelao ad mortem usque parasitatum esse,

et Anaxarchum Alexandro omnino nosti. Aristotele vero inchoavit tantum, et reliquas artes, ita et Parasiticam. Ergo Philosophos ut res erat, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dici potest, philosophari qui voluerit. Jam si beatum es non esurire, neque sitire neque rigere; haec nulli adsunt alii, nisi Parasito. Itaque Philosophos quidam aliquis multos et rigentes inveniat, et esurientes: Parasitum vero non inveniat aut ille non fuerit Parasitus sed infelix aliquis aut non

ΤΤΧ. Ἰππῶς τὰυτὰ γε ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ διὰ φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἢ παρασιτικῆς, πῶς ἐπὶ 39
 οὐκ ἔστιν.

ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὦ βέλτιστε, καιροὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων
 βίου, ὁ μὲν τὰς εἰρήνης, οἷμαι, ὃ δ' εἰς αὐτὸν πολέμου, ἐν δὲ
 ταῖς πᾶσι ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ
 πῶς ἔχοντας ταύτας, ὅποιοι τινὲς εἶσι, πρῶτον δὲ, εἰ δο-
 κῇ, σκεπόμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες αὖ
 οὖν μάλιστα χρησιμώτατοι, ὡς καὶ ἕκαστος αὐτῷ, καὶ
 αὐτῇ τῇ πόλει.

ΤΤΧ. Ὡς εἰ) αὐτὸν μέτρον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀν-
 θρώπων καὶ ἔρχετο πάλα γελῶ κατ' ἐμῶν, ἐνοῶν, πῶς
 αὖτε συμβαλλόμενος παρασίτου φιλόσοφος.

ΠΑΡ. Ἵνα τρῖνυν μὴ πᾶν θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρῶ- 40
 γον δοκῇ u) χλεύης ἄξιον, φέρε προτυπωσώμεθα παρ'
 αὐτοῖς, πηγέσθαι μὲν αἰσινίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβε-
 βημένοις πολέμοις, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπιτείνειν, καὶ μὴ
 παροῦν ἔξω ἀρραμμένην x) τὴν γῆν τὸν στρατηγὸν, δὲ πα-

ε) ὃ δ'] Sic B. 1. 3. In reliquis δ' δ'. t) Ὡς] deest in Gork
 et 3011. haud improbante Belino. u) δοκῇ] „δοκεῖ male FL“
 x) ἀρραμμένη] Sic 3011. et Gork. et hinc Schm. monente
 Belino pro vulg. δηουμένην.

locus mortalis, aut Philoso-
 pho similis.

Tych. Satis ista. Sed mul-
 tum etiam praestare Philoso-
 phiae ac Rhetoricae Parasi-
 ticam, quomodo demonstras?

Par. Sunt, vir optime,
 tempora vitae hominum, al-
 terum pacis, arbitror, alte-
 rum vero belli. In hisce
 vero necesse omnino est,
 manifestas fieri artes, en-
 tumque professores, quales
 sint. Prius autem, si vide-
 tur, consideremus tempus
 belli, et quales maxime vi-
 deantur tum privatim sibi,
 tum reipublicae utilissimi.

Tych. Quam non medio-
 ere certamen virorum de-
 nuncias! et olim intra me-
 rideo equidem, qualis sit col-
 latus Parasito Philosophas.

Par. Ut igitur non nimis
 admiremis, nec ludibrio tibi
 dignares videatur, age, apud
 animum ipsi nostrum finga-
 mus, nunciatum subito, ho-
 stes irruptionem in patriam
 nostram fecisse, necessita-
 tem autem postulare, ut con-
 tra ipsos erumpamus, nec
 agros vastari extra patia-
 mur: imperatorem ad nu-
 meros vocare, quicumque
 militari sunt aetate, et ve-

- p. 863. παγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν γ) τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τοῖσι, φιλοσόφοι τινάς, καὶ ῥητορας, καὶ παρασίτους, πρῶτον τοῖσιν ἀπὸ δόξωσιν αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μάλιστα ἐπλήξεσθαι.
- p. 864. γυμνεῦσθαι πρότερον. θεῶ δὴ τοὺς ἄνδρας, ὃ γενναῖον καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα. τοὺς μὲν τοῖσιν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείᾳ ἰδοῖς ἀν' λεπτοὺς καὶ ὠχροὺς πεφορημένους, ὥσπερ ἦδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ καὶ μάχην σταδίασαν, καὶ ὠθισμόν, καὶ κῶπιν, καὶ τρέματα, μὴ γελοῖον ἢ λέγαι, δύνασθαι φέρειν ὠφθαλμοὺς ὥσπερ ἐκείνους, τινὲς θαυμάζοντας ἀσκήσεως; ἄσχετον δὲ πάλιν μεταβάς τὸν παρὰ σίταν, ὅποιός τις φαίνεται. εἰς σὺν, ὃ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χροῖμα ἡδύς; οὐ γὰρ λας δὲ, οὐδὲ λευκὰς, (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ θύλει προσείκειν) ἔπειτα θυμοειδής, δεινὸν βλέπων, ὅποιον ἡμεῖς μέγα καὶ ὕψαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικότεν καὶ θῆλυ ὀφθαλμῶν εἰς πόλεμον φέρεται. εἰς ὅχι ὁ τοιοῦτος καλὸς μέγιστος, καὶ ζῶν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰς ἐποθάνον.
- 42 καλῶς; Ἄλλα τί δεῖα) ταῦτα εἰσάγειν, ἔχοντας αὐτῶν πα-

γ) χωρεῖν] „corere male J. et V. 2. nec non A. 2. 2) καὶ εἰς καὶ Fl.“ Deinceps ἀποθάνη Jorl. 2) δεῖ] „resultat. ex J. et V. 2. ἂν cett. male.“

nine sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, et Rhetoras, et Parasitos. Primo igitur illos exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt, primum nudari. Inspice vero viros, o bone, singulatim, et proba corpora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis tennes et pallidos horridosque, quasi jam saucios in acie relictos. Certamen quidem, et pugnam statariam, et impressionem, et pulverem, et vulnera, nonne ridiculum fuerit dicere, per-

ferre posse homines, quales illi sunt, refectione quodam indigentes? Vide autem contra in alteram partem transgressus Parasitum, qualis appareat. Nonne iste multum primo corporis habet, et coloris est iucundo? neque niger neque albus, quorum alteram mulieris servo alteram convenit. Deinde animosus, vultu, ut nos, minaci, et sanguine repleto: non enim honesta est oculum timidum et effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis et pulcher fac-

πρόσθεται, ἀλλῶς γὰρ εἰπὼν, ὅτι πόλεμος τῶν πῶποτε δὴ—p. 861.
 πῶποτε, ἢ φιλασφον, εἰ μὲν οὐδέ ὅλως ὑπέκειντο τῷ τῶ
 πῶποτε προσέθετο. εἰ δὲ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρεδέξατο δ), p. 865.
 καὶ τούτων λαβόμενα τὴν τάξιν ὑποσφραῖν.

ΤΤΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑποσφραῖν) μέ-
 γιστον λέγε δὲ ὁμοῦς δ).

ΠΑΡ. Τῶν μὲν τῶν τεταμένων, δηλοῦντος Ἰσοκράτους οὐχ ὅπως
 πόλεμον ἐξήλθε ποτα, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ δικαιοσύνην ἀνέβη,
 καὶ δειλὴν, αἰμαίν, ὅτι οὐδέ τὴν φωνὴν διὰ τοῦτο ε) εἶχε.
 καὶ εἰς; οὐκ ἔστι μὲν, καὶ πλάγιος, καὶ Φειδοκράτης,
 καὶ δὴν οὐδὲν καὶ καταγγελλομένη Φιλίππου πόλεμον, τὴν
 καὶν προῖδον καὶ σφῆς αὐτοῦ τοῦ Φιλίππου, καὶ δεξι-
 ληται Ἀθήνας καὶ τὰ ἐκείνων πολυγενομένοι, ὡς f) εἶχε
 καὶ ἄλλος g). Ἀθηναῖος κατὰ ταῦτα h) ἐπολέμει, καὶ καὶ-

b) παρεδέξατο δ), „recepit ex J. V. 2. G. et marg. A. 1. παρε-
 δέξατο δέ.“ c) ὁ πόλεμος δ), „ὁ πόλεμος Fl. et marg. A. 1. W.“
 d) λέγε δὲ ὁμοῦς δ) Sic formata et collocata verba praebet
 margo A. 1. W. cuius auctoritatem, non invito Reitzio, secuti
 sunt Witz. Bek. et Schm. Vulgo enim legebantur haec: λέγε
 δὲ ὁμοῦς, et adscripta quidem sequentibus Parasiti verba. e)
 διὰ τοῦτο δ) „diuturnus conj. Jacobs. κατὰ τοῦτο Fritzsch.
 Quaest. p. 196. cum Tacito (Hist. I. 6.) interpretantur cui
 neque vox ad hanc formam esset. Vitiq. certe aliquo laborare
 hunc locum et ego facile Solano credo. f) ὡς δ) καὶ legi vult
 Jacobs. Act. Monacc. Tom. II. p. 443. Aliter totum locum
 constituit Guyet. quem vide in Adnot. g) ἄλλος δ) „ἄλλος
 V. 2. male.“ h) κατὰ ταῦτα δ) Vulg. κατ' αὐτά. Sed Fl.
 καὶ ταῦτα, quod vestigium genuinae lectionis secutus correxi

nit, dum vivet miles, et pul-
 cher, si pulchre moriatur?
 Sed quid opus est. conjectu-
 ris ista effingere, cum ipsa-
 rum rerum habeamus exem-
 pla? Ut enim simpliciter
 dicam, in bello, quicumque
 aequam fuerunt Rhetores vel
 Philosophi, parum extra mu-
 ros progredi non sunt ausi;
 si vero quis etiam coactus in
 aciem prodit, hunc ajo or-
 tibus desertis refugiase.

Tych. Ut mixta omnia, et

mediocre nihil promittis!
 Dic tamen.

Par. E Rhetoribus ergo
 Isocrates tantum abest, ut in
 praedium progressus unquam
 sit, ut neque in tribunal es-
 cenderit prae timidine;
 opiaer neque vocem illi ob
 id ipsum suppeditasse. Quid
 porro? Nonne Demades, et
 Aeschines, et Philocrates
 prae metu, denunciato sta-
 tim Philippi bello, et pa-
 triam et se Philippo prodi-

- p. 865. τοὺς ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος. ὁ Ἰππερίδης δὲ, καὶ Δημοσθένης καὶ Λυκούργος, οἱ γε δοκοῦντες ἀνδρείοτατοι i), κἄν k) τὰ ἐκκλησίαις αἰεὶ θορυβοῦντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ τί ποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ καὶ Ἰππερίδης μὲν καὶ Λυκούργος οὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐκ
- p. 866. ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύναι τῶν πυλῶν, ἀλλ' ἐντειχίδωι ἐκάθηντο l) πᾶρ' αὐτοῖς, ἥδη πολιορκούμενοι γνωμίδι καὶ προβσελευμάτια συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυφαῖοτάτος m) αὐτῶν, ὃν αὐτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνε-
- De-mosth. Phil. III. χῶς, Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων n) ὀλεθρός, ὃθεν οὐδ' αὐδράπυδον πρῆλτο τις ποιε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν Boιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμβαλέ-
 Vol. I. εἰς χεῖρας, ὀρίσας τὴν ἀσπίδα ἔφηνεν. ἡ οὐδέπω ταῦτ' ἐπύρην ἀνέκονσας σὺνδενός, πάνυ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως

ita, ut etiam *Guyetus* voluerat. i) ἀνδρείοτατοι.] *scilicet* quaedam. *Aliae* ἀνδρείοτατοι. k) κἄν.] Sic *Ald.* utraque. I cett. omnibus est κἄν. l) ἐκάθηντο.] Sic e *Gorl.* et *3011* auctore *Belino*, correxit *Schmiederus* vulgatum κἄθηντο, in κορυφαῖοτάτος.] Sic *3011.* 2954. et *Gorl.* non reluctant *Belino* pro vulg. κορυφαῖος. Sic idem noster *Quom. Histor. Conscr.* c. 34. licet ipse hunc Superlativum damnasse videatur *Solbet.* c. 5. ubi vid. not. u) Μακεδόνων.] Μακεδόν mal-
 lent, *Solano* innuente, *Bel.* et *Schäfer.* ad *Demosth.* *Annoti.* Tom. I. p. 570. *Μακεδόνων* ὡς *Valcken.* *Diatr. de Phil.* p. 272. Cf. *Wytttenbach.* *Bibl. Crit.* Vol. III. P. I. p. 78.

derunt, manseruntque Athe-
 nis sic, ut semper rempubli-
 cam ad illius voluntatem tra-
 ctarent. Itaque si quis etiam
 Atheniensis alius in illis par-
 tibus militaret, ipse quoque
 inter ipsorum erat amicos.
 At Hyperides, et Demosthe-
 nes, et Lycurgus, qui for-
 tiores videbantur, quique in
 concionibus tumultus semper
 ciebant, maledicebantque
 Philippo, quod tandem egre-
 gium facinus in bello contra
 ipsum patrarent? Ac Hype-
 rides quidem et Lycurgus

non exierunt, quin ne capu
 quidem exserere ultra muro
 ausi sunt, sed post moeni
 desidentes, domi suae jam
 obsessi, sententiolas quas-
 dam et consultiatiunculā
 componebant. Sed princeps
 illorum, qui ista perpetuo di-
 ctitaret in concionibus, Phi-
 lippus ille Macedonum per-
 nicies, unde neque servulum
 quis emat; progredi ausu
 in Boeotiam, ante quam com-
 mitterentur acies, et ventur
 ad manus esset, abjecto cly-
 peo fugit. An nunquam isti

ἀποφύγει· ἀλλὰ θραξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ πᾶν p. 866.

ΤΤΧ. Ἐπιδάματα ταῦτα. ἀλλ' οὗτοι μὲν ῥήτορες, καὶ 43
λόγους λέγειν ἠσκηκότες, ἀρετὴν δὲ οἱ αὐτοὶ τί δὲ περὶ τῶν
φιλοσόφων λέγεις; οὐ γὰρ δὴ τούτους, ὥσπερ ἐκείνους, p. 867.
αὐτοὺς p) αἰτιάσθαι.

ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδῃ, οἱ περὶ τῆς ἀν-
θρώπου ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τῆς
ἀρετῆς ὄργανον, πολλῶν μάλλιν τῶν ῥητόρων φαναῖνται δει-
νότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὲ r) οὕτω. πρῶτον μὲν,
οὐκ ἔστιν ὅστις εἰπεῖν s) ἔχει φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετελευ-
τηνῶτα. ἤτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρα-
τεύσαντο, πάντες ἐφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογέ-
νης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Διοσχίδης,
καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς οὗτος ὁ ὄμιλος, οὐδὲ t) εἶδον
παράταξιν· μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πό-
λει u) μάχην ὁ σοφὸς ἀνὴρ Σωκράτης, φεύγων ἐκείθεν ἀπὸ

o) δὲ] καὶ B. 3. in qua totus hic locus corruptus. p) ὥσπερ
ἐκείνους ἔχεις] Alio ordine, qui praestantior visus Belino,
3011. ἔχεις ὥσπερ ἐκείνους, et sic Schm. quoque. q) ἀνδρείας]
ἀνδρείας 3011. Cf. De Sakt. c. 12. et Hermet. c. 7. ibique Varr.
Lect. r) δὲ] δὴ vulgo. Necessario correxi, monente etiam
Fritschio Quaestat. p. 196. quod confusionis genus saepissime
jam a nobis per hos libros notatum. s) ὅστις εἰπεῖν] „el-
πίς ὅστις FL“ Belinus conj. ὅστις ἂν εἰπῇ vel ὅστις εἰπῇ ἔχη.
t) οὐδὲ] Sis Gert. 3011. Bel. Schm. pro vulg. οὐτε. u) ἐν

prius a quoquam audisti, quae
sunt notissima, non dico
Atheniensibus, sed Thraci-
bus ac Scythis, unde purga-
mentum illud fuit?

Tych. Novi ista. Sed hi
Rhetores, et verbis facien-
dis exercitati, ad virtutem
non item. Quid vero ais de
Philosophis? neque enim
sane habes, quod hos, quem-
admodum illas, accuses.

Par. Hi rursus, Tychia-
de, de fortitudine disputan-
tes quotidie, et virtutis no-

men conterentes, multo
etiam timidiores oratori-
bus apparebunt mollioresque.
Considera vero ita. Primo
non est, qui nominare queat
Philosophum in proelio mor-
tuum. Aut enim plane non
militarunt, aut, si milita-
runt, fugerunt omnes. An-
tisthenes quidem, et Dioge-
nes, et Crates, et Zeno, et
Plato, et Aeschines, et Ari-
stoteles, et omnis illa turba,
ne viderunt quidem aciem.
Solutus vero ausus progredi in-

p. 868. καὶ Πάρνηθος), εἰς τὴν Ταυρέαν παλαιότεραν πανήγυριν· πολὺ γὰρ αὐτῇ ἀσπερότερον ἰδόντι μετὰ τῶν παραπύλλων καθοδόμενον ὀαρίζετο γ), καὶ σοφισμάτια προβάλλειν ε) τοῖς ἐντυχθένουσιν, ἢ ἀνδρὶ Περικλέειν) μάχεσθαι.

ΤΥΧ. ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἦδη καὶ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ, μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίζειν βουλευμένων· ὥστε οὐδὲν εἰ μοι δεκάτ' χαριζόμενος τῇ σεμν-
44 τῶ τέλει καταπυρρῶσθαι τὰς ἀνδρῶν. Ἀλλ' εἰ δὲναι, ἦδη φέρε καὶ σὺ τὸν παλαιότερον, δεκάτ' τις δέσιν ἐν πο-
λέμῳ, καὶ ε) λέγε, καὶ εἰ ἄλλος ἄλλως παράσitos τις γένε-
σθαι τῶν παλαιῶν;

ΠΑΡ. Καὶ μὴν, εἰ φιλότιμος, οὐδαίς ἀνήκους ε) Ὀμή-
ρου, οὐδ' ἂν πάμπαν ἰδιότης τύχη, ὅστις ε) οὐκ ἐπίσταται
p. 869. παρ' αὐτῷ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὁ

εἰ ὁ λόγος] ἐκ Δηλίου conj. Palm. ἐν τῇ Πονδία Gein. Bol. Heindorf. ad Platon. Charm. in εἰς τὴν Ἀμφιπόλιν, deleta voce μάχην, Guyet. εἰς τὴν Ἀμφιπόλιος μάχην Menag. ad Diog. Laert. II, 22. 2) ἐκ τῆς Πάρνηθος] suspecta fuerunt Heindorfio l. l. γ) ὀαρίζετο] Vulg. ὀαρίζετο Sed ὀαρίζετο Cod. G. et marg. A. 1. W. Unde certissima conjectura fecit Graevius ὀαρίζετο. 2) προβάλλειν] παραβάλλειν marg. A. 1. α) Σπυριτιάτῃ] σπυριτῶ conj. Kuster. α) καὶ] suspectum Gesnero, haud, opinor, immerito. b) οὐδ' εἰς ἀνέκδος] οὐδαίς μὴ ἂν. conj. Marcil. ἀνηκούς Solan. οὐδ. αὐτὰς ἂν. Fritsch. Quaest. p. 196. et ante eum jam Seager Diar. Class. Vol. XIX. p. 24. bene quidem omnino, at vereor, ut necessario. ε) ὅστις] „Sic Fl. B. 1. Par. aliaque. Os J.“ Sic etiam Gori.

pugnam sapiens illorum So-
crates, inde a Parthethe fu-
giens in Taureae se palae-
stram abdidit. Multo enim
illi videbatur urbanius se-
dentem cum adolescentulis
amatorias nugas garrere, et
argutiolas objicere in quos
ineideret, quam cum viro
Spartano pugnare.

Tych. Vir optime, ista
jam ex aliis quoque audi-
vi, non profecto irridere volen-
tibus illos, aut maledictis

incessere. Itaque non vide-
ris mihi quidquam tuae arti
condonans contra illos men-
tiri. Sed, si videtur, age
jam et tu, Parasitus in bello
qualem se praestet, dicito:
et an omnino antiquorum
quisquam Parasitus fuisse
dicatur?

Par. Atqui nemo, amice,
Homerum non audit, etsi
aliarum omnium rerum rudis
sit: nemo ergo est, qui ne-
sciat, apud illum praestantis-

καὶ Νέστωρ· ἐμῶν, οὐκ ἀπὸ τῆς γλώττης ὡμῶν μέλι ὁ p. 869.
 αὐτῶν· αὐτῶν καὶ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ
 αὐτῶν Ἀχιλλεύς, ὥς περ d) ἰδοῦναι τε καὶ ἦν τὸ αἶμα γεν-
 ναιότερος, καὶ δικαιοτάτος, αἶψα τὸν Διομήδην, αὐτὸν τὸν
 ἴδοντα ὁ Ἀγαμέμνων αὐτῶν ἰσχυρῶς τε καὶ θανυμάζει, ὡς
 αὐτῶν Νέστορα· οὐδὲ γὰρ δέμα· ἄντας εὐχάτας γένεσθαι
 αὐτῶν e), οἷα δέμα Ἀχιλλεύς· τάλαι δ' ὦν ἱαλισμένας τὴν
 ἴδον, εἰ γηούτου, ὅπριος ἦν αὐτῶν ὁ f) παράσιτος, καί-
 με γένοιτο ὦν, στρατιώτης εἶχε δέμα· καὶ τὸν Ἰδομενεά
 τὸν τῶν Διὸς ἔχοντα g), παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως
 λέγει.

ΤΤΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπιστάμαι· οὐκ ἔγωγε μὴν p. 870.
 καὶ μοι γινώσκουσιν, πῶς δὴ τὸ ἄνδρ' αὐτῶν Ἀγαμέμνονι 45
 παρμένοι ἦσαν.

ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γένναϊ, τῶν ἐποῶν ἐκείνων,
 ὅτε αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενεά λέγει.

ΤΤΧ. Πολὺν;

d) δὲ περ] „Sic Pl. Ald. Pr. Salm. ὥς περ B. 1. et 2. (et 3.)
 I. Pat. Hag. Tacite Schm. ὥς περ, nescio an inconsulto. e)
 αὐτῶν] αὐτῶν vett. Edd. quod nihil monens correxit Reitz.
 f) δ] abest à Gort. g) ἔχοντα] ἔχοντα corrigendum censuit
 Solan.

simos Heroum Parasitos esse. Nam et Nestor ille, cujus a lingua mellis instar desinebat oratio, ipsius Parasitus regis fuit: et neque Achillem, qui cum videbatur, tum erat e corpore praestantissimus et iustissimus, neque Diomedem, neque Ajacem Agamemnon ita laudatque et admiratur, velut Nestorem. Neque enim Ajaces decem sibi contingere optat, neque decem Achilles: sed olim ait futurum fuisse, ut caperetur Troja, si tales, qualis hic

Parasitus, senex licet, milites decem habuisset. Idomeneum etiam Jove natum, Parasitum similiter dicit Agamemnonis.

Tych. Ista quidem ipse etiam novi; nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint.

Par. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum.

Tych. Quorum?

Lucian. Vol. VII.

I

p. 870.

ΠΑΡ. — Σὸν δὲ πλεῖον h) δέπας ι) αἰεῖ.

Hom.

Il. IV,

262.

"Ἐστῆχ' ὥσπερ ἐμοὶ, πείειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι k)
ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεῖ πλεόν δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ π
τήριον διαπαντὸς l) πλήρες εἰστήκει m) τῷ Ἰδομενεῖ, κ
μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ δι' ὅλου n) τ
βίου μόνῳ συνδαιπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, οὐχ ο) ὥσπ
τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς καλουμένοις p
τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἐκτο
eἰς Ἀγαμέμνονα διὸν ἄγον q', φησὶ, κατὰ τιμὴν ἀξιωθῆν
Hom. 11. VII, ὅφρ' ἐ τοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ δειπνου· ὁ δὲ Ἰδομενεύς, καὶ
312. Νέστωρ, ὁ σημεῖραι συνεδαιπνουν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτὸς φη
Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ τῶν βασιλείων μάλιστα
τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμ
νος ἄρξασθαι τῆς τέχνης, ἀλλὰ ἄνωθεν ἐπὶ Καίνεως κ

b) πλεῖον] Sic Solan. ex Hom. pro vulg. πλεόν. ἦ δέπας
δέπας Bip. et Schm. per errorem. k) ἀνώγοι] ἀνώγει Gai
et 3011. quod eo usque placuit Belino, ut etiam in Homeri
soloecismum, quem dicit, vulgatum corrigi juberet. l) δέπας
παπαντὸς] Sic A. 1. et 2. In cett. διὰ παντός. m) εἰστήκει
Sic 3011. Bel. Schm. pro vulg. ἐσθήκει. n) δι' ὅλου] „Qua
dam diόλου.“ o) οὐχ] „recte Fl. Par. Bas. Ous J.“ Que
praemissum vulgo erat ἀλλ', monente Fritzschio Quaest.
p. 154. auctore Codice Gorl. plane expunxi, Schmiederus
suspectum notaverat. p) καλουμένοις] Sic J. et Gai
vulg. προσκαλ. q) ἄγον] „Sic. Fl. et Hom. ἄγων Ed.
cett.“

Par. — Tibi pocula semper

Plena stetere, velut mihi,
si potare luberet.

Hic enim plena semper pocula dixit, non quo poculum perpetuo plenum steterit Idomeni, et pugnanti et dormienti; sed quod ipsi per totam vitam liceret soli coenare cum rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibusdam diebus vocarentur. Ajacem enim so-

litaria contra Hectorem pugna praeclare defunctum Ad divum, ait, Agamemnon ducunt, honoris causa coenae regis adhibendum. Idomeneus vero atque Nestor coenabant cum rege quotidie, ut ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur regum maxime artifex et bonus fuisse, nec enim coepisset artem in Agamemnone, se superiori tempore in Caene et Exadio: videtur autem

Ἐκτοῦ· δόκαε δὲ οὐδὲ ἂν παύσασθαι γ) παρασιτῶν, εἰ p.870.

η) Ἀγαμέμνων ἀπέθανε.

ΤΤΧ. Οὗτοι μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλος τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδῃ, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ p.871.
Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα, οὐδενὸς τῶν ἄλλων 46

Ἑλλήνων φανυλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα, κενίας ὦν; ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκμαρῆσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρω ι) εἶναι· τὸν τε γὰρ Ἐκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἰσω μαρῆμενον, οὗτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου ναῦν ἤδη καταμένην ἔσβεσέ. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ φανυλότεροι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τευκρος, ὁ μὲν ἡμίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Πηλεΐδου υἱόν υ), ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἐκτορα Ἀχιλλεὺς

γ) ἂν παύσασθαι.] In prioribus omnibus ἀναπαύσασθαι. Sed desiderabat sententia particulam ἂν, et ἀναπαύσασθαι, quod semper et natura sua vim habet *requiescendi viresque debilitatas colligendi et restaurandi*, incommodissimum est h. l. Sic in promptu erat emendatio, quam neminem facile credidisse, qui jure quodam damnet. δ) εἰ μὴ] Addiderant olim καὶ, excepta Fl. quae illud omittit. Etiam Schm. pro suspecto inclusit uacia. ι) χεῖρωι], χείρωνα Fl. υ) τὸν τοῦ Διὸς υἱόν] τὸν παῖδα τοῦ Διὸς 3011.

nec desiese parasitari, nisi mortuo Agamemnone.

Tych. Hic quidem praeparus Parasitus. Si vero illos etiam nosti, tenta ditere.

Par. Quid ergo, Tychiaide, nonne etiam Parasitus Achillia fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc juvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriorem esse, et operibus illius intelligere

mihi videor. Hectorem enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantem hic expulit, et navem Protesilai jam ardentem restinxit: licet vectores in ea essent non vilissimi, sed Ajax et Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Jovis filium, Parasitus Achillis: nec sicut alii mortuus est: cum ipsum Hectorem Achilles in-

p. 871. ἀπέκτεινεν, αἷς ἔνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλεῖα Πάρις· τὸν
παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ φωνή
ἀφῆκεν, οὐχ οἷας ὁ γενναϊώτατος Ἑκτωρ προσέειπεν x) τ
Ἀχιλλεῖα, καὶ ἱκετεύων, ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ y) τοῖς
κειοῖς ἀποδοθῇ, ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφῆναι παράσιτον.

TTYX. α) Τίνας δὲ ταύτας;

Hom.
II. XVI,
847.
p. 872.

ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι εἰκόσω ἀντεβόλησαν,
Πάντες κ' α) αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δ

47

TTYX. Ταῦτα μὲν ἱκανά b). ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλ
παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλεύως, περὶ λέγειν.

ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδῃ, τὸν Πάτροκλον ὅτι παρ
σιτος ἦν, λέγοντά σοι παρῆξομαι.

TTYX. Θωμαστά λέγεις.

ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτῶν τῶν ἐπαῶν·

Hom.
II.

XXIII,
83.

Μὴ ἐμὰ σὼν ἀπάνευθε τιθήμενα c) ὅσπερ, Ἀχιλλεῖ

x) προσέειπεν] καὶ προσκ. 3011. quam particulam, monen
Belino, recepit Schm. quo jure, non capio. y) αὐτοῦ] α
τοῦ sola, quantum vidi, B. 3. z) TTX.] „Aberat person
TTYX. et seq. ΠΑΡ. in Edd. Adjeci ex Jensio.“ α) κ'] S
omnes Edd. vett. pariter ac Codd. Luciani. Sinistre itaq
Solanus, ex Homero, ut ait, ἀν restituit, et sic restitutum r
ceperunt Reitz, et recentt., quum vice versa κ' non solum
Luciano servandum, sed etiam Homero ipsi restituendum e
set. b) ἱκανά] ἱκανόν 3011. c) τιθήμενα] „recte Sab
et Hom. Τιθήμενα Edd. cett. male.“

perfecerit solum solus, et ip
sum Achillem Paris; Parasi
tum vero Deus, et homines
duo. Moriensque voces edi
dit, non quales Hector for
tissimus, qui Achillis genibus
advolutus supplicavit, ut ca
daver suum redatur suis; sed
quales convenit emittere Pa
rasitum.

Tych. Quas ergo?

Par. Viginti tales si me
contra arma tulissent,
Unusquisque mea domitus
jacuisset ab hasta.

Tych. Sufficiunt ista. As
non amicum fuisse Patro
clum, sed Parasitum, illu
tenta dicere,

Par. Ipsum, Tychiade
Patroclum praebebo tibi, di
centem, se Parasitum fuisse

Tych. Mira narres.

Par. Ipsa ergo audi verba

Ne mea, Achille, mi
procul assibus ossa re
conde,

Ἄλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτραφήμεν ἐν ὑμετέροισι d) δόμοισι. p. 872.
καὶ πάλιν ὑπερβὰς e),

Καὶ νῦν f) με δεξάμενός, φησιν g), ὁ Πηλεὺς
Ἐτρεφεν ἐνδουκέως h), καὶ σὸν θεράποντα ὀνόμηνε, Ibid.
καί ποτε παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν φίλον ἐβούλετο τὸν v. 90.
Πατρόκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὀνόμαζε θεράποντα· ἐλευ-
θερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράπον-
τας, εἰ μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς φίλους; τοὺς παρα- p. 873.
σίτους δηλονότι· ἢ καὶ τὸν Μηριώνην τοῦ Ἰδομενέως καὶ
τὸν θεράποντα ὀνομάζει· οὕτως, οἶμαι, καλουμένων τότε
παρασίτων i). ἀκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸν μὲν Ἰδο-
μενέα, Διὸς ὄντα υἱόν, οὐκ ἀξιοῖ λέγειν ἀτάλαντον k) Ἄρηϊ,
Μηριώνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτοῦ. Τί δέ; οὐχὶ καὶ Ἀρι- 48
στοτέων δημοτικὸς ὦν, καὶ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης
φησὶ, παράσιτος ἦν Ἀρμόδιον; τί δέ; οὐχὶ καὶ ἔραστής;

d) ὑμετέροισι] ἡμετ. 3011. cum B. 3. e) ὑπερβὰς] Sic
vere 3011. ὑποβὰς marg. A. 1. quod depravatam ex ὑπερβὰς
geuuit vulgatum ὑποβὰς. Vult Parasitus, verba quaedam Pa-
trocli, quae in Homero leguntur, nunc quidem praetermitti.
Genus ἀποβὰς reddiderat: jam discedens. f) καὶ νῦν]
„Sic Edd. omnes. Ἐνθα ex Hom. adlevit Gesn.“ Liberius ver-
ba poetæ Parasitus pronuntiat, ut mox ἐτρεφεν pro eo quod in
Homero est, ἐτραφέ τ'. g) φησιν] Sic vulgo omnes, praeter
Bip. ubi φησι, quem errorem etiam snum fecit Schm. h) ἐν-
δουκέως] ἐνδοκ. B. 1. i) οὕτως — παρασίτων] Haec verba
absunt in Gorl. k) ἀτάλαντον] „ἀτάλαντος ora A. 1. W.“
ἀτάλαντων B. 3.

Verum una, ut vestris
una sumus aedibus alti.
rursus, transgressus,
Hic me susceptum, in-
quit, Peleus
Et audiose aluit, jussit-
que tibi esse ministrum:
hoc est, Parasitum. Si enim
amicum voluisset dicere Pa-
troclum, non nominasset
Ministrum; liber enim erat
Patroclus. Quos ergo vocat
Ministros, nisi hos, qui ne-
que servi essent, neque ami-
ci, nempe Parasitos? Qua

ratione etiam Merionem Ido-
menei et ipsum Ministrum
nominat: cum sic, puto,
tum vocarentur Parasiti.
Vide autem, quam hic etiam
Idomeneum, Jovis qui filius
esset, non dignetur vocare
Marti aequiparandum, sed
Merionem illius Parasitum,
Quid vero? nonne et Ari-
stogiton, plebejus homo et
pauper, ut ait Thucydides,
Parasitus erat Harmodii?
Quid vero? nonne idem
etiam amator? Aequum enim

- p. 873. ἐπιεικῶς γὰρ οἱ παρσίτοι καὶ ἑρασταὶ τῶν τρεφόντων
 σίν. οὗτος τὸν πάλιν ὁ παράσιτος τὴν Ἀθηναίων τε-
 τυραντιουμένην εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο 1)· καὶ νῦν ἐστὶν
 χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ τῶν παιδικῶν. οὐτε μὲν
 49 τοιοῖδε n) ὄντες μάλ᾽ ἀγαθοί, παράσιτοι ἦσαν. εὐδὲ
 ποῖον τινὰ ἐκάζεις ἐν πολέμῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶ-
 μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστοποιησόμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παρ-
 p. 874. ταξίν, καθάπερ καὶ ὁ π) Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ'
 ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησιν (ἐστινάσει ο), καὶ p) εὐθὺς εἰ-
 ζῶ μάχεσθαι δέοι q)· καὶ ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρεῖτον τῶ
 δέους, δ' μὲν τις ἀκριβοῶς ἀρμόζει τὸ πρῶτος; ὁ δὲ θωρο-
 κίου ἐνδύεται; ὁ δὲ αὐτὸ τὸ δευρὸν ὑποπτεύων τοῦ πολέμου
 τρέμει, οὗτος δὲ r) ἐσθίει τότε μάλ᾽ αἰσχροῦ τῶ προσηύ-
 καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον εὐθὺς ἐν πρῶτοις διαγωνίζεται· ὁ
 τρέφων αὐτὸν s) ὀπισθεν ὑποτίνασται τῷ παράσιτῳ, καίτοι

1) ἀφείλετο] „Nil mutare Edd. addidit Solan.“ m) τοιοῖτοι 3011. n) καὶ ὁ] absunt a Gorl. o) ἀλλ' ὃν
 ἐστινάσει] Haec sic refingi vult Belz, ἀλλ' ὃν δεῖ ἐν πολ. μ.
 ἐστινάσει, qua emendatione nullo pacto est opus. Nec placet
 cum Guyot verba, ὃν ἐν πολ. μάχεσθαι φησιν, pro glossema-
 haberi, quibus aegre carere possumus. p) καὶ] Sic placet
 vulgatum καὶ corrigere, pro quo Guyot. Solan. et Gesn. v-
 luerant καὶ, melius etiam Perizon. et καὶ. q) δέοι] δέει 301-
 r) οὗτος δὲ] „οὗτος δὲ emendat Gesn.“ Absit haec emen-
 tio. Nihil hoc anacolutho apud nostrum frequentius. s) α-
 τὰν] αὐτὸν A. 2.

est, ut Parasiti iidem etiam
 sint alentium se amatores.
 Hic igitur rursus Parasitus
 Athenarum urbem, tyran-
 nide oppressam, vindicavit
 in libertatem. Et nunc stat
 aeneus in foro suo cum ama-
 sio. Hi ergo, viri fortissimi
 cum essent, fuere iidem Pa-
 rasiti. Tu vero qualem su-
 spiacris in bello futurum
 Parasitum? Nonne primum
 talis pransus ibit in aciem,
 sicut etiam Ulysses aequum
 esse censet? Etenim quem

in proelio pugnare jube-
 eum etiam excipiet epul-
 etsi statim a lucis exor-
 pugnandum sit. Quoq-
 tempore milites alii pro
 metu, alius quidem accur-
 aptat galeam, thoracem in-
 duit alius, alius ipsa be-
 metuenda suspiciens tremi-
 eo tempore hic noster hile
 vultu cibum capit, est po-
 egressionem in primis stati-
 pugnam capessit: sed q-
 illum alit, altero stat ordi-
 post Parasitum, quem ill-

καὶ αὐτὸν ὡς περὶ ὁ Αἴας τὸν Τειχερόν ὑπὸ τῷ γάκῃ κα- p. 874.
 και, καὶ τῶν βελῶν ἀφιεμένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τοῦ-
 τε οὐκ ἐπιβόηται γὰρ ἐκείνων μᾶλλον σῶζειν, ἢ ἑαυτὸν. 50
 ἐπεὶ δὲ καὶ πέσοι ε) παρῆαιμος ἐν πολέμῳ η), οὐκ ἂν ἐπ'
 αὐτῷ δῆπου οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης αἰσχυνθείη, με-
 τὰ τὸ ὄντι νεκρῷ, καὶ ὡς περὶ ἐκ συμποσίῳ καλῶς κατα-
 κείμενον· οἷς ἄξιόν γε φιλοσόφου κειρὸν ἰδεῖν τοῦτω παρα-
 κείμενον, ξηρόν, ῥυπαῖον, μακρὸν πωγώνιον ἔχοντα, προ-
 βληκτικῶς τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἀνθρώπων. τίς οὐκ ἂν κα-
 τὰ τὴν φύσιν ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς ὑπασπιστάς x) αὐτῆς
 αὐτὴν καταβαλόμενος ὄρων; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι χλωρούς y)
 καὶ ἀσθενῆς ὄρων ἀνθρωπίσκους κειμένους, τὴν πόλιν
 παραύσαν συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἰρκτῇ z) κακούργους
 βλάσαν τῆς πόλεως; κοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ α) πρὸς ῥή-
 νους καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. Ἐν εἰρήνῃ δὲ p. 875.

51

καὶ πέσοι] καταπέσοι legi vult Bel. quia καταπέση 3011.
 α) ἐν πολέμῳ] ἐν τῷ πολ. imprudens edidit Schm. e 3011.,
 ut putarat, qui Codex, tradente quidem Belino, non hic, sed
 infra sub finem capitis, articulum immittit. x) ὑπασπιστάς]
 "Nil mutant Edd." Scilicet Anonymus volnerat ὑπερασπ. quo
 minime opus est. y) χλωρούς] χλωρούς male Hag. 1. et 2.
 z) εἰρκτῇ] Sic Bip. et Schm. rectius quam quod olim ha-
 buerant εἰρκτῇ leni spiritu. Cf. Ver. Hist. II, 30. ubi vulgo in
 omnibus, et Asin. c. 41. ubi saltem in Courier. Ed. asperum
 invenias. α) ἐν πολέμῳ] ἐν τῷ πολ. 3011. Belino probante
 sine justa causa. Supra saepius in hac formula, ubi omnino
 significatur in quovis bello, omissus articulus; ut mox in con-
 traria formula, ἐν εἰρήνῃ.

Tenerum Ajax, suo cly-
 peo occultat, emissisque te-
 lis, suo nudato corpore, hunc
 legit, quippe qui hunc. po-
 tuit, quam se, servare cu-
 rat. Si vero cadat etiam
 in proelio Parasitus, non
 tunc illius interfecti neque
 ductorem ordinis, neque mi-
 litem pudeat, magni nempe
 corporis, et sicut in convi-
 tio pulchre jacentis. Et ope-
 re pretium est juxta jacens
 videre Philosophi cadaver

aridum, squalidum, longam
 habens barbulam, jam ante
 pugnam demortuum, imbe-
 cillum homuncionem. Quis
 non contemnat eam civita-
 tem, propugnatores illius ita
 miseros si videat? Quis vero
 non conjiciat, pallidos et
 comatos homunciones si ja-
 centes videat, civitatem au-
 xiliis egentem maleficos de
 carcere belli caussa solvisse?
 Tales quidem in bello ad
 Philosophos et oratores com-

p. 875. τοσοῦτόν μοι δοκῇ καὶ διαφέρειν παρασιτικῇ φιλοσοφίᾳ, ὅσον αὐτὴ ἡ ξιφήνη πόλεμος, καὶ πρῶτον, εἰ δοκῇ, σκοπεῖται μὲν τὰ τῆς πόλεως χωρία *b*).

ΤΥΧ. Οὐπὼ ξυλῆμι *ε*, *τ*ι *ε*) τοῦτό πως βούλεται. σκοπεῖται δὲ ὁμοῦ.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικάστηρία, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ πυτηγέσια, καὶ συμπόσια ἐγώ γε φαίην ἂν πόλεως χωρία;

ΤΥΧ. Πάνω μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παρασίτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικάστηρία οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τις ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδύς, ἄξιός συγκριθῆναι πύρασιτον τῷ σώματι, ἢ τις ἐν γυμνασίῳ τούτων ὀφθαίς, οὐκ αἰσχύνῃ τοῦ χωρίου μᾶλλον ἐστι; καὶ μὴν ἐν ξημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποσταίῃ θηρίον

b) χωρία] σχήμα. (loisirs, divertissemens) vult *Bel*, et *hiq*, et mox pro πόλεως χωρία sine ullo iudicio et sensu. *a*) ὁ, *τ*ι.] Sic *Reitz*, et recentt. cum *B. 3.* in qua tamen mox πῶς circumflexum. In reliquis vetit. ὅτι.

parasi sunt Parasiti. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quantum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis.

Tych. Nondam intellige, quid hoc sibi velit. Videamus tamen.

Par. Nonne igitur forum, et iudicia, et palaestras, et gymnasia, et venationes, et coenationes, loca arbis dixerim?

Tech. Omnino.

Par. Igitur Parasitus in

forum quidem et ad iudicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, et quod nihil moderatum fieri in his solet. At palaestras et gymnasia, et convivia persequitur, et ornat ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat occurren-

παράσιτος ὁ δὲ παρσίσιτος αὐτὰ τε ἐπιόντα μένει, καὶ p. 875.
 ἔσται βαδίζων, μεμελετηκὼς αὐτῶν ἐν τοῖς δείπνοις κατα-
 φρονεῖν καὶ αὐτ' ἔλαφος, οὔτε σὺς αὐτὸν ἐκκλήσκει πεφρο-
 νῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὰν ὁ σὺς τὸν ὑδόντα θήγῃ, καὶ ὁ
 παρσίσιτος ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθήγει. τοὺς μὲν γὰρ λαγῶς
 ἔχει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ
 ἐμύλησταιτο παρακαίῳ, ἦτοι παλίζοντι, ἢ ἐσθίοντι; τίς δ' p. 876.
 ἢ μᾶλλον εὐφράναι τοὺς συμπότας; πότεράν ποτε οὗτος
 ἔδων καὶ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπος μὴ γελῶν, ἐν τραβωνίῳ
 κείμενος, εἰς γῆν d) ὄρων, ὥσπερ ἐπὶ πένθος, οὐχὶ συμπό-
 σιον ἦκων; καὶ ἔμοιγε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦ-
 τόν εἶναι, οἷον ἐν βαλανείῳ κύων. Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, 52
 ἐπ' αὐτὸν ἤδη βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκο-
 πούντες ἅμα, καὶ παραβάλλοντες ἐκείνῳ e). πρῶτον τοίνυν f).
 ἴδοις τις ἂν τὸν μὲν παράσιτον αἰεὶ δόξης καταφρονούντα
 καὶ οὐδὲν μέλον αὐτῷ, ὥν g) οἱ ἄνθρωποι οἶονται h).
 περὶ i) ῥήτορας δὲ καὶ φιλοσόφους εὐροί τις ἂν, οὐ τινὰς,

d) εἰς γῆν] εἰς τὴν γῆν Gorl. quod non, credo, debebat Schm.
 recipere. Cf. Herodot. c. 5. ubi Πωξάρη picta dicitur εἰς γῆν
 ὄρῳσα. e) ἐκείνῳ] „recepit ex J. Ἐκείνον cett.“ Ἐκείνων vole-
 bat Geor. f) τοίνυν] „non adest in Fl.“ g) ὥν] „τί ἂν
 J. et marg. A. 1.“ h) οἶονται] „οἶονται J.“ ὀρέγονται conj.
 Dragori. Vid. Adnot. i) περὶ] „deteri vult Schm. licet satis

tem feram: at Parasitus in-
 vadentes manet, et facile
 excipit, coenarum medita-
 tione edoctus illas contemne-
 re: et neque cervus illum,
 neque horridus aper percel-
 lit; sed etiamsi aper dentem
 in illum acuat, contra in
 aprum acuit Parasitus. Nam
 depores magis ipais canibus
 persequitur. In convivio au-
 tem Parasito quis certare
 audeat, sive jocanti, sive
 edenti? Uter magis exhila-
 rare convivas poterit? hicne
 tandem canem et dicteria
 faciens, an homo ridens

nunquam, in palliolo accum-
 bens, dejecto vultu, ut qui
 ad funus venerit, non ad
 convivium? Ac mea senten-
 tia tale quid in coena Phi-
 losophus, quale canis in
 balneo. Sed age, his relictis,
 ad ipsam jam vitam Parasiti
 veniamus, ita ut istorum si-
 mul vitam inspiciamus et
 comparemus. Primo igitur
 Parasitum gloriae contemto-
 rem semper videas, neque
 curae ipsius esse, quid homines
 sentiant. Circa Rhetores au-
 tem ac Philosophos invenias,
 non quosdam, sed omnes, a

- p. 876. ἀλλὰ πάντας, ἀπὸ πύφου καὶ δόξης τριβίοντας. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ καὶ ὃ τρίτον αἰσχρόν ἐστι, ἐπ' ἀρχῆς ῥίαν· καὶ ὁ μὲν παρῶστος οὕτως ἔχει πρὸς ἀρχαίαν, αἷν αὖν πρὸς αὐτὴν πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψυφίδας ἀμύλως ἔχει, καὶ οὐδὲν ἀνέχῃ δομῇ διαφέρειν τὸ χροῖόν τοι πυρός· εἴ γε μὴν ῥήτορες καὶ ὁ δεινότερόν ἐστι, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διακίονται κατὰ δαιμόνας, ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκίματων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δὲ λέγειν;) ὁ μὲν δικαίῳ δίκην δώρας ἐκ' αὐτῇ εἶλαι· ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστικῶν
- p. 877. εἰσπράττεται τοὺς μαθητὰς δ). ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως ὑπὲρ τοῦ αὐτεῖναι ὁμοίως π) μισθὸν αἰετῇ, καὶ οὐκ αἰσχύνεται, (στ. η.) πρεσβύτης ἤκηρ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖ, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμαλώτης· καὶ
- 53 οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὃ λαμβάνει ο). Εὐφροῖς δ'

jam contra se ipsos vindicaverint Solan. et Gesn. (h) ἀσχετόν 3011. et 2954. 1) ἄλλος δὲ — μαθητὰς] „Integer hic versus deest in FL.“ Item in Gorl. m) δμδ(ας) „Et hoc deest in FL.“ nec non in Gorl. n) οὐκ αἰσχύνεται, δττ] Vnlg. οὐκ αἰσχύνεται. ἐτ etc. Correxī corruptum locum ita, ut vestigia lectionis Junt. et marg. A. 1. W. εἴ το pro ἐτ sequeret. Alias VV. DD. conjecturas vide in Adnot. o) λαμβάνει] λαμβάνει A. 2. Olīm legebatur, ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει. Sed verba ὅτι μισθός, quum in FL. desint, in Codd. vero Gorl. et 3011. ὅλον ὅτι μισθός, i. e. plane sic, legantur, ut in Scholio ad h. l., sine cunctatione existimī. Omnino adsentitur Fritsch. in Edit. Alexandri etc. p. 324.

superbia et gloria conteri, et non a gloria solum, sed, quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus quidam ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis sparsos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum enimvero Rhetores, et, quod indignius est, illi, qui philosophari se dicunt, ad eadem infeliciter adeo animati sunt, ut e numero Philoso-

phorum, qui maxime jam celebrantur, (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res judicat, corruptionis munerum damnatus sit; alius mercedem argutiarum a discentibus exigat; alius pro suo convictu mercedem a rege et ipse poscat, nec erubescat, quod senex vir propterea peregrinatur et mercede, ut Indus aliquis aut Scythia captivus, operam locat; nec ipsum quoque nomen erubescit,

ἐν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τοὺς τοὺς, ἀλλὰ καὶ ἄλλω πᾶσι p. 877.
 ὅν λῦπας, καὶ ὄργας, καὶ φθόρους, καὶ παντοίας ἐπιθυ-
 μίας. ὅ γε μὴν παρώσιτος ἔξω q) τούτων ἐστὶν ἀπάντων·
 οἷα γὰρ ἀργίεται δὲ ἀνέξικακίαν, καὶ οὔτε οὐκ ἐστὶν αὐτῷ
 ἢ r) ὀργασθῆναι, καὶ εἰ ἀγανακτήσειε δὲ ποτε, ἢ ὄργῃ
 αὐτῷ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ συνθροπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται,
 ἄλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφρασίαν τοὺς ξυνόντας. λυπεῖται
 ἢ μὴ καὶ ἡκιστα s) πάντων, τούτο τῆς τέχνης πυρα-
 μωσιζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν, ὑπὲρ ὅτου
 λυπηθῆναι t). οὔτε γὰρ χρημάτων ἐστὶν αὐτῷ, οὔτε οἶκος,
 οὔτε οἰκίτης, οὔτε γυνή, οὔτε παῖδες, ὧν διαφθειρομένων
 πᾶσα u) ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὰ, [ἐπεὶ
 ταῦτα ἀπόλλυνται x)] ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε χρημά-
 των, ἀλλ' οὐδὲ ὥραιον πινός.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεὲς τρεφῆς λυπη- 54
 θῆναι αὐτόν.

p) τοὺς τοὺς] τοῖς τοῖς Reitz. quem errorem propagarunt recentt.
 In vet. omnibus est τοὺς τοὺς, ut in 3011. q) ἔξω] „ἔξωθε
 Fl.“ r) ὅτω] addit ἂν Bel. pro more suo. s) καὶ ἡκιστα]
 Priorem voculam vulgo omissam restitui a Gorl. et 3011. pro-
 bante etiam Belino. t) λυπηθῆναι] addit ἂν Bel. pro more
 suo. u) πᾶσα] Sic marg. A. 1. W. Gorl. et 3011. pro vulg.
 πάντως. x) ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται.] ineptissimum addi-
 tamentum, e glossemate vocis διαφθειρομένων ortum; quod

quod accipit. Invenias autem ipsi commoditatem parante
 non haec modo circa istos, arte sua atque largiente, ut
 sed perturbationes etiam non habeat, quod doleat.
 alias, tristitias, ut hoc utar, Neque enim opes illi sunt;
 et iras, et invidias, et omnis neque domus, neque servus,
 generis cupiditates. Verum neque uxor, neque liberi,
 Parasitus extra haec omnia quibus pereantibus omnino
 est. Neque enim irascitur, tristitia affici, qui illa ha-
 ob malorum tolerantiam, et beat, necesse est, (cum ta-
 quia nec est, cui irascatur. men soleant interire.) Sed
 Si vero etiam indignetur neque gloriae cupidus est,
 aliquando, ira illius difficile neque opum, neque formosi
 aut triste nihil quidquam curjusquam.
 efficit, sed risum potius. Sic
 exhilarat, quibuscum versa-
 tur, ipse quidem tristia mi-
 nime omnium afficitur; hanc

ipsi commoditatem parante
 arte sua atque largiente, ut
 non habeat, quod doleat.
 Neque enim opes illi sunt;
 neque domus, neque servus,
 neque uxor, neque liberi,
 quibus pereantibus omnino
 tristitia affici, qui illa ha-
 beat, necesse est, (cum ta-
 men soleant interire.) Sed
 neque gloriae cupidus est,
 neque opum, neque formosi
 curjusquam.

Tych. Verum, Simo, vi-
 ctus penuria angit illum pro-
 babile est.

p. 878.

ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς, ὦ Τυχιάδῃ, ὅτι ἐξ ἀρχῆς αὐτὸς πα-
ράσιτος ἐστιν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οἷδὲ γὰρ ἀν-
δρείος ἀπορία ἀνδρείας ἐστὶν ἀνδρείως, οὐδὲ φρόνιμος ἀπο-
ρία φρονῶν ἐστὶ φρόνιμος· ἄλλως γε οὐδὲ γ) παράσιτος
ἂν εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ὄντος,
οὐχὶ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρείος οὐκ ἄλλως α) ἢ παρο-
νεία ἀνδρείεστος, καὶ ὁ φρόνιμος παρονεία φρονήσιος, καὶ
ὁ παράσιτος δὲ παρονεία τοῦ παρονείειν παράσιτος ἐστὶ·
ὡς εἰ γε τοῦτο μὴ ὑπάρχει σιγῇ, περὶ ἄλλου τινός, καὶ
οὐχὶ παρασίτου, ζητήσομεν.

ΤΤΧ. Οὐπόου, οὐδέποτε α) ἀπορήσει παράσιτος τρο-
φῆς;

ΠΑΡ. Ἐρωκί· ὅστις οὐκ ἐπὶ τούτῳ, οὐκ ἐπ' ἄλλῳ
55 ἐστὶν, ὅτι λυπηθεὶν ἂν. καὶ μὴ καὶ πάντες ἅμοσ φιλό-
σοφοι, καὶ ἥττορες φοβοῦνται μάλιστα· τοὺς γέ τοι πλεί-
στον αὐτῶν εὖροι τις ἂν μετὰ ξύλου προϊόντας· οὐκ ἂν
δὴ πον, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὀπλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ

postquam sensisset Solanus, accesserunt Belin. Bip. Schm. et
Jacobus Quaeest. Spec. l. p. 21. γ) οὐδὲ] Sic necessario cor-
rigendum erat vulg. οὔτε, ut visum etiam Fritzsche Quaeest.
p. 196. a quo tamen dissentio, quatenus etiam γε in γὰρ mu-
tandum censuit. Vis limitandi et simul intendendi huic parti-
culae propria, si usquam, hoc certe loco tenenda. α) οὐκ ἄλ-
λως] Priorem vocem, in Edd. vulgo omitam, restitui, Belino
auctore, e 3011. et Gori. α) οὐδέποτε] „οὐδέπω Fl.“

Par. Ignoras, Tychiade, illum omnino Parasitum non esse, cibe qui indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab illo fortitudo, fortis est; neque prudens, cum destituitur prudentia, est prudens. Alioquin enim neque Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est quaerere de eo, qui Parasitus est, non de eo, qui non est. Si vero fortis non aliter, quam praesente fortitudine, et prudens, prudentia praesente; etiam Parasitus parasitandi

facultate Parasitus censebitur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec jam de Parasito, quaeramus.

Tych. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus?

Par. Sic consentaneum est, Itaque neque hac re, neque alia ulla, est ut doleat. Jam Philosophi simul omnes et Rhetores, maxime timent. Plerosque certe illorum cum clava prodire videas, non armatos nempe, nisi metuerant: etiam januas firmiter

μία ἐξήραμένης ἀποκλείουτας, μὴ τις ἄρα νύκτωρ ἐπὶ p. 878.
 βουλίσσεν. b) αὐτοῖς, δεδιότας. c) ὁ δὲ τὴν θύραν τοῦ
 δαματίου προστίθῃσιν d) εἰρή· καὶ τοῦτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέ-
 μου ἀνοιχθεῖν e) γενομένου δὲ φέφου νύκτωρ, οὐδὲν τι
 μίλλον θεωρεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ
 αὐτῶν, ἄνευ ἕρκους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμῶς.
 φιλοσόφους δὲ πολλὰκις εἶδον ἐγὼ f), οὐδενὸς ὄντος δεινοῦ, p. 879.
 τῶν ἐνισκευασμένων. ζῦλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλανεῖον
 ἀπύοιτες, καὶ ἐπ' ἄριστον. Παρακαίτον μέντοι οὐδεὶς ἔχοι. g) 56
 κατηγορεῖσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἀρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι ἀδι-
 κημα ἐπὶ αὐτῶν· ἐπεὶ ὁ γὰρ τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παράσιτος,
 ἀλλ' αὐτὸν h) ἐκεῖνος ἀδικεῖ· ὥστ' εἰ μοιχεύσας τύχοι i),
 αὐτὸν τῶν ἀδικημάτων καὶ τοῦνομα μεταλαμβάνει τοῦ ἀδική-
 ματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακὸς k), οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος
 εἶναι λαμβάνει, οὕτως, αἵμαί, ὁ παράσιτος, εἰάν τι ἀδικῇ,
 b) ἐκ βουλευσεως] ἂν addi cupit Bel. c) δεδιότας] „de-
 diότες Edd. priores male.“ excepta tamen B. 1. quae recte δε-
 diότας. d) προστίθῃσιν] προσ. Gorl. Ceterum monente J.
 Seagero interpunxi post εἰρή, non ante, ut vulgo. Ratio est in
 promissu. e) ἀνοιχθεῖν] ἐνοχληθεῖν mallet Bel. f) φιλο-
 σοφους δὲ πολλὰκις εἶδον ἐγὼ] φιλ. δὲ ἥδη ἐγὼ πολλ.
 εἶδον Gorl. g) ἔχοι] ἔχει 3011. quod probat Bel. aut etiam
 malit ἂν ἔχοι. h) αὐτόν] „εἰ αὐτῷ ora A. 1. W.“ Sic etiam
 Gorl. et 3011. i) τύχοι] τύχη 3011. k) δὲ ὁ κακός] „Non
 habet haec tria Fl. Sed pro οὐ τὸ ἀγ. scribit τὸ οὐκ ἀγαθός.
 Marg. A. 1. W. etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθός. Sed hoc ex eadem
 sumsit, credo, ut saepe.“

occludere, timentes igitur,
 ne quis noctu sibi insidie-
 tur. At hic januam obdit
 conclavi temere, idque tan-
 tummodo, ne aperiatur a
 vento. Srepitus vero si noctu
 exoritur, nihilo movetur
 magis, quam si non ortus
 esset. Et si per desertum
 eat, sine gladio iter facit.
 Nihil enim usquam metuit.
 Philosophos autem saepe ego
 vidi, telis instructos, cum
 nihil usquam esset metuen-
 dum. Clavas enim habent,

etiam cum in balneum eunt,
 aut ad prandium. Porro Pa-
 rasitus nemo accuset adul-
 terii, aut de vi, aut raptus,
 aut cujuscunque simpliciter
 criminis. Nam talis quidem
 Parasitus non fuerit, sed
 ipse se injuria afficiat. Ita-
 que si forte adulterium com-
 mittat, simul cum injuria no-
 men etiam injuriae recipit.
 Quemadmodum vero malus
 non hoc inde habet, ut sit bo-
 nus, sed ut improbus: sic, pu-
 to, Parasitus, si quid sceleris

p. 876. αὐτὸ μὲν τοῦτο, ὅπερ ἐστίν, ἀποβάλλει, ἀντικαθίστηναι δὲ
 ὁ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοσαῦτα ρητόρων καὶ φιλοσόφων
 ἀφθοναὶ οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγενησθαι καθ' ἡμᾶς, αἰλλ
 κᾶν 1) τοῖς βιβλίοις ἀπολειπόμενα ὑπομνήματα ἔχομεν, ἃ
 ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ κ), καὶ Λε
 σχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστον
 σχεδὸν τοῦ ρητόρων, καὶ σοφῶν· παρασίτου δὲ οὐκ ἔστι
 ἀπολογία, εὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινα
 γεγραμμένην.

57 TTX. ο) Ἄλλα, γῆ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου
 κρείττων ἐστὶ τοῦ ρ) τῶν ρητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων·
 δὲ θάνατος φαυλότερος;

ΠΑΡ. q) Πάνυ μὲν οὖν τούναντίον παραπολὺ εὐδαί
 μονέστερος. φιλόσοφος μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοῦ
 πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ κατα
 δίκης ἐαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι, φαρμάκῳ
 τοὺς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσ

1) κᾶν] κᾶν B. 1. 3. m) ἔστι] Vulg. ἐστὶ. n) τινα] „τινα
 FL. cum accentu. Tiva. J. sola.“ ο) TTX.] „Dees
 hic nomen personae in FL.“ item in Gorl. p) τοῦ] Monitu
 Bipontinus Editor a Cod. 3011. et Belino, nec non Edd
 Salm. et B. 4. collatis, restituit hunc articulum, qui in sol
 Reitz. deerat. q) ΠΑΡ.] „Et hanc personam omittit FL.
 item Gorl.

committat, ipsum hoc, quod
 est, amittit, id vero, quod
 commisit, suscipit. Scelera
 vero talia Oratorum et Philo-
 sophorum plurima non nostra
 modo aetate patrata ab illis
 novimus, sed relicta etiam
 in libris monumenta male ab
 illis factorum habemus. Nam
 defensio exstat Socratis, et
 Aeschinis, et Hyperidis, et
 Demosthenis, et plerorum-
 que fere Rhetorum ac Sa-
 pientium: Parasiti vero non
 exstat defensio, neque potest

quisquam memorare lites
 Parasiti intentatas.

Tych. Sed, per Jovem
 vita quidem Parasiti melior
 forte Rhetorum et Philoso-
 phorum vita: at mors mise-
 rior?

Par. Quin contra eo multo
 beatior. Philosophos enim no-
 vimus, aut omnes, aut pleros-
 que certe, male malos periisse
 alios de sententia iudicum
 maximorum criminum da-
 mnatos, veneno; alios totum
 corpore combustos; alios ex

καὶ φθινύσαντας γ), τοὺς δὲ φυγόντας. παρασίτου δὲ p. 880.
 οὐδαὶς ἔχει τοιαῦτα εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέ-
 σαιον, φαγόντος καὶ πίνοντος· εἰ δέ τις καὶ δοκῶ βιαίῳ
 κατακτενῆναι θανάτῳ, ἀπακησῆσθαι ε) ἀπέθανε.

ΤΤΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημιλλῶται σοι τὰ πρὸς τοὺς 58
 φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου δ). λοιπὸν δέ, εἰ καλὸν καὶ
 κατὰ φύσιν ἐστὶ τὸ κτήμα τοῦτο κῶ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν.
 (καὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν *) ὥσπερ εὐεργετοῦντες καὶ χαρίζο-
 μενοι τρέφουσιν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνῃ
 κῶ τρέφομεναι.

ΠΑΡ. Ὡς ἡλένι γέ σοι, ᾧ Τυχιάδῃ, ταῦτα, εἰ μὴ
 θύνασαι γινώσκειν, ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ Γύγου κ)
 χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ προῖων ἄνευ
 παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης χωρὶς
 ὄπλων αἰμώτερος, καὶ ἐσθῆς ἄνευ πορφύρας, καὶ ἵππος
 ἄνευ φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ παρασίτου ταπει-
 νός τις καὶ εὐτελής φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλούσιος κο-

γ) φθινύσαντας] „Sic Edd. φθινύσ. vult Gesn.“ ε) ἀπ-
 ακτήσας] „Sic Edd. quas monitu Wetstenii sequor. Ἀποκτή-
 σας, evolans, dederat Gesner.“ Similiter etiam *Obsopoeus*:
mortuus avolasse creditur. ι) τοῦ παρασίτου] „τῶν παρα-
 σίτων J. et V. 2.“ nec non Gorl. *) δοκοῦσιν] δοκεῖ 2954.
 κ) Γύγου] „Sic Edd. omnes habere notat Solanus.“ Vid.
 Adnou.

vinæ difficultate interiisse,
 alios in exsilio: Parasiti au-
 tem mortem id genus nemo
 fixerit, sed beatissimam
 edentis ac bibentis. Si quis
 vero etiam violenta morte
 videatur finiri, ille cru-
 ditate mortuus est.

Tych. Satis tibi hoc contra
 Philosophos pro Parasito
 certatum certamen est. Su-
 perest, ut dicere coneris,
 An etiam honesta atque uti-
 lis alenti sit ista possessio?
 Nam mihi videntur tanquam
 a patronis, et liberalitate

quadam pasci a divitibus; id
 ipsum autem pudori esse ei,
 qui sic pascitur.

Par. Quam puerilis es,
 Tychiade, si non potes in-
 telligere, virum divitem, si
 vel Gygis haberet aurum,
 solus si cibum capiat, pau-
 perem esse; et si progred-
 iatur in publicum sine Pa-
 rasito, mendicum videri. Et
 quemadmodum miles sine
 armis eo contemtor, et
 vestis sine purpura, et sine
 phaleris equus, sic etiam
 dives sine Parasito, humilia

p. 88r. *φιέται ὑπ' αὐτοῦ τῶν παράσιτων πλούσιος οὐδέποτε νοσμεῖ.*

59 Ἄλλως τε οὐδὲ ὄντιδος αὐτῷ ἔστιν, ὡς οὐ γὰρ τὸ παρασι-
τεῖν ἐπίμαζ, δηλονότι τ) ὡς κρείττονι χεῖρα· ὅπως γ) γε
μὴν τῷ πλουσίῳ ταῦτα λυσιστελεῖς ἔσται, τὸ τρέφειν τὸν πα-
ράσιτον. ἢ γε μετὰ τὸ ε) κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφά-
λεια πολλή ἐκ τῆς τούτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὔτε γὰρ
μάχη ῥαδίως ἂν τις ἐπιχειρήσῃ τῷ πλουσίῳ, τούτου ἔρῳν
παριστωῖται· ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθανοὶ φαρμάκῳ οὐδέῃς, ἔχων
παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεύσαι τινὲ, τού-
του προσθίοντος καὶ προπίοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ
κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ
τοῦ παρασίτου σώζεται. οὗτοι μὲν ὁ παράσιτος διὰ φιλο-
στοργίαν πάντα κρδύνον ὑπερίκει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρή-
σει τῷ πλουσίῳ φεγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἰρεῖ-
ται συμφαγών.

60 TTX. Πάντα α) μοι δαυεῖς, ὦ Σίμων, διεξιθεῖν,
ὑστερήσας οὐδὲν τῆς σκευαυῆ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς
ἔφασκες, ἀμελέτητος ὢν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν τις ὑπὸ τῶν μεγί-

α) δηλονότι] cum Gesnero ad sequentia retuli, quam vulgo
in Edd. comma post hanc vocem poneretur. γ) ὅπως] ὅμως
conj. Seager. ε) τὸ] „τοῦ Pell.“ α) πάντα] „πάντα Fl.“

homo vilisque videtur. Quin
ornatur ab illo dives: Para-
situm autem dives ornat nan-
quam. Alioquin nec probum
illi est, ut tu ais, isti para-
sitari, nempe tanquam prae-
stantiori viliorē; cum di-
viti hoc utile sit, nutrire
Parasitum, qui praeterquam,
quod ab hoc ornatur, etiam
securitas multa ab hujus sa-
tellitio contingat. Neque
enim temere pugna quis in-
vadat divitem, hunc ei ad-
stantem videns: sed neque
veneno facile moriatur, Pa-
rasitum qui habeat. Quis
enim insidiari alicui audeat,

hoc cibum potumque prae-
gustante? Itaque dives non
ornatur modo, sed maximis
etiam ex periculis a Parasito
liberatur. Adeo Parasitus,
quidquid est periculi, amore
ductus subit, ac non tantum
in edendo diviti nihil con-
cesserit, verum etiam in
convictu illius mori non de-
trectat.

Tych. Omnia mihi, Simon,
videris persecutus, neque
ulla in re artem tuam de-
stituisse, non, ut dicebas
ipse, imparatus, sed ut exer-
citus aliquis in rebus ma-

αὐτὸν γενομένους. ἄρα οὐκ, ἀλλὰ μὴ αἰσχροὺς ὅ) αὐτὸ τὸ p. 881.
 ἵστανε ἴσται τῆς παρασιτικῆς, ἐξ ἧς μαθεῖν. p. 882.

ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπάντησιν, ἐάν σοι ἰκανῶς λέγε-
 σθαι δοχῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ
 ἐπιταμένον, ἢ εἰ ἀριστερὰ δέξαι φέρε γὰρ, τὸν εἶπον δι πα-
 ρασιτικῆς καλοῦσι;

ΤΥΧ. Τροφήν.

ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σακῦσθαι, οὐχὶ τὸ ξοφίαν;

ΤΥΧ. Ναι.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωπολόγηται τὸ παρασιτεῖν, ὅτι οὐκ
 ἔστι;

ΤΥΧ. Τοῦτο γὰρ, ὦ Σίμων, ἐστίν, ὃ αἰσχρὸν φαί-
 νεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκρίναί μοι, πότερόν σοι δο- 61
 κί διαφέρειν, καὶ προκειμένον ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς
 βλοῖ, ἢ ἄρα γὰρ τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν;

ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν.

b) αἰσχρόν] αἰσχρὸν mallet Solan. At recte interpretatus Gesne-
 rus. c) ἢ] „Sic recte Fl. Par. Ald. Fr. etc. Et male J. et
 V. 2. et marg. A. 1.“

timis. Superest, ut audiam,
 an non ipsum Parasiticae no-
 men turpicalum sit.

Par. Vide ergo respon-
 sionem, an satis tibi videat-
 ur dici, et tenta ipse vicis-
 sim ad quaesita respondere,
 quomodo optimum tibi vide-
 bitur. Age enim, *siton* vete-
 res quid vocabant?

Tych. *Cibum.*

Par. Quid autem *sisteist-*
hai? nonne *edere*?

Tych. Sic est.

Par. Nomen igitur con-
Lucian. Vol. VII.

stat, *parasitari* nihil esse,
 aliud?

Tych. Hoc ipsum enim est,
 quod turpe videtur, Simon.

Par. Age ergo rursus mihi
 responde: utrum tibi videtur
 praestare, et utrum propo-
 sitis duobus elegeris, *navi-*
garene, an *juxta navigare*?

Tych. Equidem *juxta navi-*
gare.

Par. Quid vero, *curre-*
rene, an *juxta currere*?

Tych. *Juxta currere.*

p. 882.

ΠΑΡ. Τί οἶ, τὸ ἐκπνεῖν, ἢ τὸ παρηνπνεῖν;

ΤΤΧ. Τὸ παρηνπνεῖν.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν;

ΤΤΧ. Τὸ παρακοντίζειν.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως ἀν' ἐθέλωνς d) καὶ τοῦ ἐσθίου· μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν;

p. 883. παῖδες, ἀφ' ἑξομα καὶ ἐξ' οὗς f) καὶ μετ' ἄριστον, μεθ' ὅτου
 μενος τὴν τέχνην· σὺ δέ με g) αὐτὴν δικαίως διδάσκει,
 ἀφθόνησιν ἐπεὶ καὶ πρῶτος μάθητής σοι γίγνομαι, φασὶ
 καὶ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

d) ἀν' ἐθέλωνς] Sic J. V. Z. marg. A. 1. W. et Gori. pro vul.
 ἐθέλων, pro quo Seager. conj. ἀνθ' ὅλων ἂν. e) ἐσθίου
 „Anon. Forsan σιτεῖν, adscripsit.“ Deberet αὐτίσθαι, not.
 Schmied. f) ἐξ' οὗς] Vulg. sine jota subscr. g) μετ' „μοι Fl.

Par. Quid vero, equita-
 rene? an juxta equitare?

Tych. Juxta equitare,

Par. Quid autem, jacu-
 lari, an juxta jaculari?

Tych. Juxta jaculari.

Par. Nonne ergo similiter
 etiam malis juxta edere,
 cum aliis, (hoc enim est pa-
 rasitari) quam edere simpli-
 citer?

Tych. Necesse est tibi ag-
 sentiri. Atque in posterum
 ego ibi, ut pueri, man-
 veniam et post prandium
 discendae hujus artis causae
 Aequum autem est, ut ear-
 tu me sine invidia doceam
 quandoquidem primus eg-
 tibi sum discipulus. Ajun-
 vero, a matribus etiam ma-
 gis amari primogenitos.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ

p. 883.

Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ΑΡΓΥΜΕΝΤΟΝ.

Anacharsis Scytha, advena Atheniensis, cum Solone hospite de exercitationum juventutis Graecae, imprimis Atticae, gymnico- rum ratione et utilitate disputat ita, ut usum earum vel serio ne- get, vel jocosè perstringat et in risum vertat. Contra Solon has artes defendit ostendens, quanta utilitas in universam civitatem, sive pace, sive bello, ex illis redundet. De qua re quum postremo nondum omni ex parte sibi persuasum habeat simplicior scilicet adversarius, in suspensio quodammodo relinquitur causa; ita ta- men, ut cum Græci Luciani æquales, institutis istis adhuc ad- hærentes, tum hodie quoque praeoccupati quorundam hominum ani- mi vix dubitare possint, quin Solonis facunda sapientia certami- nis palmam reportaverit; ii vero, qui minus praecepitis sint men- tibus, facile cum Belino (Convers. Francogall. Tom. IV. p. 75.) le- pidam quandam adversus illas posteriorum aetatum exercitationes satyram agnoscere possint. Ansam autem ad hunc dialogum con- scribendum praebuerunt, opinor, Galeni, clarissimi tum tempo- ris medici, graves hujus, quam vocare solebat, κωροτεγλας, accu- sationes, quas Anacharsidis rudior, si ita vis, sapientia non mi- nus festive, quam subtiliter, omnino haud leviter, fulcire ac sta- bilire videtur. Conferas tamen etiam quas de hac re monuerunt Wieland. Convers. German. Tom. IV. p. 323. sq. et Aug. Pauly Praef. ad convers. hujus libelli vernaculam, quae prodiit Tubingae a. 1823 et ad singularem ejus cum Somnio et Patriae Encomio edi- tionem, Tubing. 1825. p. XVI. sq.

p. 883.

ANAXAPΣΙΣ α) ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

1 ANAX. Ταῦτα δὲ ὑμῖν b), ὦ Σόλων, τίνος ἔνεκα οἱ νῦν ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν τῷ πληθῶ συναναφύρονται καλινδούμενοι c), ὥσπερ σύες. καίτοι κατ' ἀρ. p. 884. χάς d) εὐθύς ἀποδυσάμενοι (ἐφ' ὧν γὰρ) λίπα τε ἠλείψαντα καὶ κατέψησε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερος τὸν ἕτερον e) ἐν τι μέρει. μετὰ δὲ, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ὠθοῦναι τε ἀλλήλους συννενευκότες f), καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ κριοί. καὶ ἦν ἰδοῦ g) ἀράμενος ἐκεῖνοσὶ τὸν ἕτερον ἐκ τοῦ σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ ἔδαφος· εἴτ' ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύπτειν οὐκ ἔα, συνωθῶν κάτω ἐς τὸν πηλόν· τέλος δὲ, ἦδ.

- a) ANAX.] „Nomina personarum in fronte non habet J. ne Fl. etc. Αναχάρσις καὶ Σόλωνος B. 1. et 2.“ nec non B. b) ὑμῖν] „ἡμῖν Pl. Ceterae ὑμῖν cum M.“ c) καλινδούμενοι] „Sic Fl. J. Ald. Fr. etc. Κυλινδ. M.“ d) κατ' ἀρχὰς καταρχὰς A. 1. et 2. e) ἕτερον] „Sic M. Fl. Ald. Par. F. B. 1. et 2. Hag. ἄτερον J.“ f) συννενευκότες] „rescriptum ex W. Συνεν. Edd.“ g) ἦν ἰδοῦ] „Sic Edd. et M. Hnd Pell. Καὶ νῦν ἰδοῦ Marc.“ Καὶ μὴν ἰδοῦ Bel.

ANACHARSIS SIVE DE EXERCITATIONIBUS (vulgo de Gymnasiis.)

ANACHARSIS ET SOLON.

Anach. Ista vero, Solon, apud vos juvenes cujus rei gratia faciunt? Alii complexi se invicem alter alterum supplantant: alii angunt, et inflectunt, et in luto voluntati se mutuo conspurcant ut sues. Quamquam ab initio cum primum se exuerunt, (vidi enim) pingui se ungere solent, et mutuo mul-

cere alter alterum plane paccate: deinde vero, nescio quo instinctu, tradunt se invicem pronis capitibus, e frontibus arietum instar concurrunt. Et ecce iste alterum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde superincumbens tollere se illum non sinit, contruditque deorsum in lutum. Tan-

περιπλέξας αὐτῶ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν p. 884.
 ὑποβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον· ὁ δὲ παρακροτῇ ἐς τὸν
 ὦμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὥς μὴ τέλειον ἀποπνιγείη. καὶ οὐδὲ
 τοῦ ἑλίου ἔνεκα φεῖδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ' ἀφανίσαν-
 τες h) τὸ χρίσμα i), καὶ τοῦ βορβορίου ἀναπλησθέντες, ἐν
 ὥρῃ ἅμα πολλῷ, γέλῳτα ἑμοὶ γοῦν παρέχουσιν, ὥσπερ
 αἱ ἰχθύες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες. "Ἐτεροι δὲ ἐν 2
 τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο θρωσκύν· οὐκ ἐν πηλῷ
 οἱτοί γε, ἀλλὰ ψάμμου ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν
 τῷ ὀρίγματι πάττουσιν τε k) ἀλλήλους, καὶ αὐτοὶ ἐκόντες p. 885.
 ἐπαμῶνται l) τὴν κόνιν ἀλεκτρούων δίκην, ὥς ἀφυκτότε-
 ροι m) εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι, τῆς ψάμμου τὸν n)
 ὕψιστον ἀφαιρούσης o), καὶ βεβαιωτέραν ἐν ξηρῷ παρεχού-
 σης τὴν ἀντίληψιν. Οἱ δὲ ὀρθοστάδην κεκοιμημένοι καὶ αὐ- 3
 τοὶ παύουσιν ἀλλήλους προςπρόντες, καὶ λακκίζουσιν. οὐ-
 τοὶ γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔνικεν ἀποπτύσειν p) ὁ κακοδαί-

b) ἀφανίσαντες] ἀφίσαντες mirificum Belini commentum.

i) χρίσμα] „ita bene J. Fl. Par. etc. χρῆμα W. sed in mar-
 gine erat χρίσμα.“ k) πάττουσιν τε] „ex W. restituit. Τα-
 ράττουσι τε Edd.“ l) ἐπαμῶνται] „Et hoc recepi ex W.
 ἐπαμῶνται G. quo restituta lectio tamen firmatur. Ἰδιόττουσι
 Edd.“ m) ἀφυκτότεροι] ἀφικτ. B. 1. 3. n) τὸν] τὸ mal-
 let Sol. o) ἀφαιρούσης] „ὑψιστοῦς marg. A. 1. W. J.
 At prius Fl. Bas. Ald. Fr. Hag. Par. Salm. et M. p) ἀπο-
 πτύσειν] „rescripsi ex W. Ἀποπτύειν Edd. priores.“

dem vero jam cruribus suis
 illius ventrem complexus,
 quoque cubitu gutturi illius
 subjecto, suffocat miserum,
 qui istius interim humerum
 plaudit, suppliciter eo gestu
 rogans, puto, ne plane fau-
 ces sibi elidantur. Ac ne
 olei quidem caussa parcunt,
 quo minus inquinantur, sed
 detergo unguento, oppleti
 stercore, sudore insuper
 multo *diffuentes*, risum mihi
 quidem praebeant, anguilla-
 rum instar alterius alter ela-
 bentes manibus. Alii in sub-

divali aulac idem faciunt, non
 in luto hi quidem, sed are-
 nam istam profundam sub-
 stratam habentes in cavea,
 conspergunt se invicem, et
 sponte sua pulvere se, gallo-
 rum gallinaceorum instar,
 adcumulant, puto, ut minus
 inter complectendum elabi
 possint, lubricitatem illam
 auferente arena, et firmio-
 rem praestante in sicco com-
 prehendi facultatem. Illi
 vero conspersi, recto statu
 verberibus se invicem calci-
 busque impetunt. Hic ergo

- p. 885. μων· οὕτως αἵματος αὐτοῦ q) καὶ ψάμμου ἀναπέπλησται
τὸ στόμα, πύξ, ὡς ὄρεος, παταχθέντος r) ἐς τὴν γνάθος
ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὐτοὶ δίδωται αὐτοὺς, καὶ λόγι τῇ
μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τιν
4 τοῦτον s) εἶναι. Ὁ δὲ καὶ ἰποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαν
ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐκμονοῦσι, καὶ ἀναπη
δοῦσιν, ὥσπερ θέοντες, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένοντες, καὶ ἐς τ
p. 886. ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν αἶρα. Ταῦτα οὖν ἐθελ
5 εἶδέναι, τίνος ἀγαθοῦ t) ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοιγε μαρτίαν
μᾶλλον εἰσπέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂ
ῥαδίως μεταπειστέ με, ὥς οὐ παραπαλοῦσιν οἱ ταῦτ
δρῶντες.
- 6 ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι
γιννόμενα φαίνεται ξένα γὰρ ὄντα, καὶ πάμπαν τῶν Σκυ
θικῶν ἔθων ἀπρόδοτα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ εἰκὸς εἶν
μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα
εἶναι δόξαντα x) ἂν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπιτοια

q) αὐτῷ] „αὐτοῦ L.“ quod in Addendis probat Reitz. et rec
pit Schm. r) παταχθέντος] „παταχθέντες male M.“
τοῦτον] „τοῦτων male FL.“ t) ἀγαθοῦ] „ἀγαθὸν W. Vu
gatium firmat FL.“ u) μαρτίαν] „cum puncto subscr. M. Sal
Amst. ceterae sine eo, male.“ x) δόξαντα] „Sic Edd.
M.“ Voluit scilicet δόξοντα Solan..

miser ipsos videtur dentes
exspuere: adeo sanguine illi
atque arena os oppletum est,
pugno, ut vides, mala illi
percutta. Sed neque iste
praefectus illos separat, aut
pugnam solvit: e purpura
enim, de magistratu aliquem
hunc esse, colligo. Quin iu
citatur etiam, et, qui percus
sit, eum laudat. Alii vero
alio loco celeriter se movent,
et exsultant quasi currentes,
cum eodem in loco maneant;
et jactato in altum corpore
calcibus aëra petunt. Haec
igitur, scire velim, cui bene

sit facere: nam mihi furo
potius similis res videtur
nec est, qui facile hoc mil
eripiat, non insanire, qu
ista faciunt.

Sol. Nec mirum est, Am
charsi, talia tibi, quae hi
fiunt, videri, cum peregrini
tibi sint, et multum a Scy
thicis moribus abhorrentia
quemadmodum vicissim vo
bis multas et disciplinas es
et studia verisimile est, qu
aliena videantur Graecis
bis, si quis nostrum, ut i
jam hisce, illis adstet. Se
crede mihi, vir optime, no

αὐτοῖς, πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὥς γὰρ ἔχει· οὐ γὰρ μαγία τὰ γι- p. 886.
γόμενα ἴσταν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει οὗτοι παλουσιν ἀλλήλους, καὶ
καίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπιπάττουσι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει
τὰ χρεῖαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν
(ἐκείνη) τοῖς σώμασιν. ἦν γοῦν ἐνδιατρούσης, ὥσπερ οἶμαι
καὶ ποιῶσιν, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἰς καὶ αὐτὸς ἔση
τὴν πεπηλωμένον, ἢ κεκονιμένον. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα
ἴθι τε ἅμα καὶ λυσιτελεῖς εἶναι δόξει.

ANAX. Ἄπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ p. 887.
ἐπιπλάσμα, καὶ περπνᾶ· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιαῦτό τι δια-
φύσσει, εἴσεται ὡς οὐ μάτην παρεξώσμεθα z) τὸν ἀκινάκην.
Ἄπαρ εἶπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γιγνομένοις; ἢ τί 7
φῶμεν προεῖν αὐτούς;

ΣΟΛ. Ὁ μὲν γῶρος αὐτὸς, ὦ Ἀνάχαρος, γυμνάσιον
ἐφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ Λυ-
κίου a)· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὄρας, τὸν ἐπὶ τῇ στήλῃ
κατακείμενον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ

γ) ἐκείνη.] „Ita M. FL. Ald. B. 1. Hag. Par. Fr. Salm. Παρά-
γν J. et marg. A. 1.“ z) παρεξώσμεθα] Sic correxi vul-
gatum διεξώσμεθα ex M. marg. A. 1. W. Ed. FL. et Cod. 3011.
in quo Codice praeterea nullam per hunc libellum lectionis
varietatem, quae quidem alicujus momenti sit, reperiri tradit
Belinus. a) Λυκίου] „Λυκίου FL. Vulgatum probat M. et
Edd. cett.“ Florentina lectio placet Belino Vers. Vol. IV. p. 80.

non furor, quae sunt, ne-
que injuriae caussa isti se
sinvicem percutiunt, et in
luto provolvunt, aut con-
spargunt pulvere; verum
utilitatem ea res habet non
injucundam, et robur non
parvum corporibus conciliat.
Si proinde moraberis, quod
facturum te spero, aliquam-
diu in Graecia, non ita multo
post unus et ipse eris de il-
lis luto aut pulvere oppletis:
adeo tibi ea res jucunda pa-
riter atque utilis videbitur.

Anach. Apage, Solon, vo-

bis eveniant utilia ista atque
jucunda. Mihi quidem si
vestrum aliquis tale quid
faciat, sentiet, non frustra
nos accinctos acinace. Ve-
rum dic mihi, quod nomen
posuistis his, quae hic sunt,
aut quid facere istos dicamus?

Sol. Locus ipse, Anacharsi,
Gymnasium a nobis appella-
tur, et est illud Apollini
Lycio sacrum. Vides signum
illius, illum ad columellam
se acclinantem, sinistra ha-
bentem arcum: dextra vero
supra caput reflexa velut o

p. 887. ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μα-
 8 κροῦ ἀναπανόμενον δαίκνυσαι τὸν θεόν. Τῶν γυμνασμάτων b) δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἱ δ' ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παλεῖν ἀλλήλους ὀρ-
 θορτιάδην παγκρατιάειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστὶ γυμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς c), καὶ δίσκου, καὶ τοῦ ὑπεράλ-
 λασθαι d), ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατή-
 σας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἄθλα.

p. 888. ANAX. Ταῦτα δὲ ἄθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;

9 ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲν στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἴσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμείᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθη-
 ναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνά-
 χαρσι; ἢ e) διότι μικρά σοι ταῦτα εἶναι f) δοκεῖ;

ANAX. Οὐκ ἄλλα πάνσεμνα; ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἄθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαθεῖσιν αὐτὰ φιλοτιμεῖσθαι

b) γυμνασμάτων] Sic Fl. „B. 1. Ald. Fr. Hag. Par. Salm. Γυμνασίων J. et W.“ c) πυγμῆς] „πυγμῆς male J.“ d) ὑπεράλλεσθαι] „Bene sic Edd. principes septem et Salm. ὑπερβάλλεσθαι J. sola.“ e) ἢ] restitui e vet. Edd. Prave ἢ Reitz. et recentt. Vide, quae de his particulis disserui in mi-
 nore Edit. Diall. Deor. X. (XIV.) 1. et ibid. in Ind. f) ταῦ-
 τα εἶναι] „εἶναι ταῦτα W.“

longo labore requiescentem ostendit Deum. Exercitatio-
 num autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; isti in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, et disci, et saltus: quorum omnium certamina proponimus, et, qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, et reportat praemia.

Anach. Quae sunt autem illa apud vos praemia?

Sol. Olympiae corona oleagina; in Isthmo de pinu; Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharsi? an quod parva tibi videntur ista?

Anach. Non: sed magnifica dixisti praemia, et digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus au-

ἐν τῇ μεγαλοδωρεῇ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερε- p. 888.
 σπουδαίνειαι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μῆ-
 λων ἔνεκα, καὶ σελλίων, τοσαῦτα g) προπονεῖν καὶ κινδυ-
 νάειν, ἀγχομένους πρὸς h) ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους,
 ὥς οὐκ ἐνδὲ ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μῆλων ὅτω ἐπιθυμία,
 ἢ σελλίων ἐστεφανώσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε πηλῷ καταχρόμε- p. 889.
 ναι τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον εἰς τὴν γαστέρα ὑπὸ
 τῶν ἀταγωνιστῶν.

ΣΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ εἰς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς 10
 ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης, καὶ
 γυμνάσματα, οἳ τινες οἱ κρατήσαντες ἢ δὲ παρακολουθοῦ-
 σα τοῖσι δόξα, τοῦ παντός ἀξία τοῖς νενικηκόσιν· ὑπὲρ
 ἧς καὶ λακτιζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς θηρωμένοις τὴν εὐ-
 κλειαν ἐκ τῶν πόνων. οὐ γὰρ ἀπονητεῖ i) προσγένοιτο ἂν αὐ-
 τῇ· ἀλλὰ χρὴ ἰὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ
 ἀσπόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότε ἤδη τὸ λυσιτελές, καὶ ἡδὺ
 τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν.

ANAX. Τοῦτο φῆς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυ-

g) τοσαῦτα] „ταῦτα FL. Prius ceti.“ h) πρὸς] „Sic esse in
 Edd. omnibus addidit Solan.“ i) ἀπονητεῖ] „ἀπονητεῖ W.“
 At vid. Hermann. ad Sophocl. Ajac. v. 1206.

ferendis supra etiam, quam
 possunt, contendant athle-
 tae: adeo ut malorum causa
 et apiorum tantum laboris
 praecipiant, et periculum
 incurrant, ne alter ab altero
 suffocentur, et luxentur;
 quasi non liceret sine mole-
 stia copiam malorum, cui
 volupe sit, consequi, aut
 coronari apio, vel pinu,
 etiam ut non linatur tibi lu-
 to facies, neque calcibus
 venter ab adversariis con-
 tundatur.

cimus. Haec enim victoriae
 signa sunt, et indicant, qui
 vicerint. Verum quae con-
 sequitur gloria, ea vero
 quantivis pretii est victori-
 bus: pro hac etiam calcibus
 peti praeclarum videtur his,
 qui bonam ex laboribus fa-
 mam venantur: nec enim ea
 sine labore contigerit; sed
 oportet, qui illam appetat,
 multa ab initio subire diffi-
 cilia, ac tum demum utilem
 illum honestumque finem e
 laboribus exspectare.

Sol. Sed, vir optime, non
 ad nuda ista munera respi-

Anach. Hunc nempe ais
 finem jucundum atque uti-

p. 890. σιτελῆς, ὅτε πάντες αὐτοὺς ὀψονται ἐστεφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτεῖραντες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀπὲ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες k).

ΣΟΛ. Ἀπειρος εἶ, φημί, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μετὰ μὲν χρόν δὲ ἄλλα σοι δόξει l) περὶ αὐτῶν, ἐπειδὴν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπιδὼν, ὁρᾷς m) τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θείαν τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυρία ὄρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους, τὸν δὲ καὶ νικῆσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

11 ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτιστόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσοῦτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἱ δηλαδὴ εὐδαιμονίσουσιν n) αὐτοὺς, αἵματι ραινομένους ὀρῶντες, ἢ ἀγχομένους πρὸς ο) τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρόξεσι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν p) δὲ τοῖς Σκυ-

k) ἔχοντες] Interrogationis formam hic et modo post πληγαῖς notavit *Pauly*, minus ad Lucianae orationis colorem accommodate. Ταῦτο φησὶ simpliciter dicit Anacharsis, lepide cavillans colligendo ex antecedd. quae Solon nollet. Eandem prope vim habet in dialogo Luciano *μαρθάνω*, et quae sunt ejusdem naturae. l) δόξει, „Sic M. cum *Fl. Fr.* etc. *Δόξη J.*“ m) ὁρᾷς] „Sic Edd. et M.“ n) εὐδαιμονίσουσιν] „εὐδαιμονήσουσι M.“ o) πρὸς] „ὑπὸ W. Vulgatum tenet *Fl.* cum cett.“ p) ἡμῖν] ὑμῖν B. 1.

lem, quod omnes illos videbunt coronatos, et victoriae caussa laudabunt, qui diu (*multum*) ante miserati illos fuerant propter plagas. Atqui hi jam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant et apia.

Sol. Imperitus es, inquam, rerum nostrarum adhuc: paullo post aliter de iis senties, cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium spectaculorum caussa, et impleta theatra

tot millium capacia, et laudatos athletas, et honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

Anach. Ipsum hoc vero, Solon, miserrimum est, si non paucis arbitris ista subeunt, sed apud tot spectatores, ac testes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt, videntes ut sanguine fluant, aut angantur ab adversariis. Haec enim beatissima sunt in illorum victoria. Apud nos vero

θαις, ἥν τις ὦ Σόλων, ἡ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἡ p. 890.
 ἀνατρέψῃ προσέπων, ἡ θοιμάτιον q) περιρρήξῃ, μεγάλας
 οἱ προσβύται r) τὰς ζημίας ἐπάγουσι, κῆν ἐπ' ὀλίγων τῶν
 μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· οὗτοι γε s) ἐν τηλικούτοις θεά-
 τροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. οὐ
 μὴν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστάς, οἰκτεῖρεν t) μοι ἐπεισιν, ὧν
 πάσχουσι· τῶν δὲ θιατῶν, οὓς φῆς ἀπανταχόθεν τοὺς ἀρί-
 στοὺς παραγίγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνν θαν-
 μάζω, εἰ ταναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιού- p. 891.
 τοις. οὐδὲ γὰρ ἐκείνῳ πῶ δύναμαι κατανοῆσαι, ὅ, τι u) τοῦ-
 το τερπνὸν αὐτοῖς, ὅρῳ παιομένους γε, καὶ διαπληκτιζο-
 μένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀραττομένους, καὶ
 συντριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἡ 12
 Ἰσθμίων, ἡ Παναθηναίων x), αὐτὸ ἂν σε τὸ γιγνόμενον
 ἐδίδαξεν, ὥς οὐ μᾶτην ἔσπουδάκαμεν ἐπὶ τούτοις. οὐ γὰρ

q) θοιμάτιον] „θοιμάτια M. et Fl. male.“ r) προσβύται.]
 In prioribus omnibus προσβύται. s) οὗτοι γε.] Sic confiden-
 ter scripsi contra omnium librorum auctoritatem pro vulg. οὗ-
 γε, quippe confisus certissimo, ut mihi quidem videtur, prae-
 cepto Hermanni ad Viger. p. 803. sq. t) οἰκτεῖρειν] οἰκτε-
 ρων B. 3. u) ὅ, τι.] Sic scribendum putabam pro vulg. ὅτι.
 Neque jam opus est, ut mox pro vulg. γε, jubente Fritzscheio.
 Quaestat. p. 123. ponatur τε. Explanantis est γε h. l. x) Πανα-
 θηναιῶν] „παρ' Ἀθηναίων male M.“

Scythas, Solon, si quis aut
 pulset civium quemquam,
 aut impetu facto evertat,
 aut vestem deripiat, magnas
 illi poenas nostri seniores
 infligunt, etiamsi cui paucis
 testibus hoc eveniat, nedum
 in tantis theatris, quanta tu
 narras, Isthmi atque Olym-
 piae. Verum certatorum qui-
 dem misereri subit ob ea,
 quae patiuntur: spectatores
 autem, quos ais undique con-
 venire praestantissimos ad
 istas celebritates, et ipsos

valde miror, si necessariis
 relictis otium sibi sumunt
 ad talia. Nondum enim illud
 possum intelligere, quae sit
 illis jucunditas, videre fe-
 rientes se et conflictantes
 homines, et terrae allisos,
 et alterum ab altero contri-
 tos.

SOL. Si tempus esset, Ana-
 charsi, Olympiorum, aut
 Isthmiorum, aut Panathe-
 naeorum, ipsa te res doceret,
 quam non temere studium
 in his rebus ponamus. Ne-

p. 891. οὕτω λέγων ἄν τις προσβιβάσσει σε τῇ ἡδοκῇ τῶν ἐκεί θρω-
μένων, ὥς εἰ καθιζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θιαταῖς,
βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωματίων, καὶ εὐεξίας
θαυμαστάς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχυρὸν ἄμαχον, καὶ
τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀητιήτους, καὶ σπου-
δὴν ἁληκτον γ) ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γὰρ θὴ οἶδα, ὥς οὐκ ἂν
ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ ἐπιβοῶν, καὶ ἐπικροτῶν.

13. *ANAX.* Νῆ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι
καὶ ἐπιγλεσάων. ἅπαντα γὰρ ὅποσα κατηριθμήσω ἐκείνα,
τὰν ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν,
ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἔνεκα παραπολλυμένας ὑμῖν, οὔτε
πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φί-
λων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. ὥστε τοσούτη γε-
λοιώτεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν, ὥς φῆς, ὄντες, μάτην δὲ
τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες
p. 892. τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη z) τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις,
ὥς μήλου καὶ κοτίνου ἐγκρατέϊς γένοιντο νικήσαντες. ἡδὺ

γ) ἁληκτον] „ἁλεκτον W. male.“ z) τὰ μεγέθη] „Nil mu-
tare in hoc verbo Edd. et M. adscripsit Solan.“

que enim dicendo quisquam
ita te admovere quasi possit
voluptati eorum, quae ibi
fiunt, quam si sedens ipse
inter medios spectatores,
videas virtutes virorum, pul-
chritudines corporum, et
habitus ad valetudinem ad-
mirabiles, et horribiles peri-
tias, et robur invictum, et
audaciam, et honoris cupi-
ditatem, et animos insupe-
rabiles, et studium nunquam
deficiens victoriae: bene
equidem novi, finem te lau-
dandi, et inelamandi, et
plaudendi non facturum.

Anach. Per Jovem, So-
lon, et irridendi insuper at-

que cavillandi. Omnia enim
illa, quae modo enumerabas,
virtutes, et habitus bonos,
et pulchritudines, et auda-
ciam, video nullius magnae
rei causa vobis disperire,
cum neque patria sit in peri-
culo, neque regio vastetur,
neque amici aut familiares
abripiantur ad contumeliam.
Itaque tanto fuerint magis
ridiculi, si, cum sint, ut ais,
praestantissimi, nequidquam
tot ac tanta patiantur, et
malis conflictentur, ac pul-
chritudines istas ac magni-
tudines arena foedent ac li-
voribus, ut poma aut oleae
ramo potiantur victores.

γάρ μοι αἰετὶ μεμνησθαι τῶν ἀθλῶν, τοιούτων ὄντων· ἀτὰρ p. 892.
εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνιστάι;

ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἰς ἐξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας
αὐτῶν.

ANAX. Εἴτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀθλήῳ καὶ ἀμφιβό-
λῃ τῆς νίκης τοσοῦτος πόνουσι; καὶ ταῦτ', εἰδότες, ὅτι ὁ
μὲν νικῶν εἰς ἔσται πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι α) πάμπολ-
λοι μάρην ἀθλοῖσι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα λαβόντες b);

ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω c) ἐννενοημέναι 14
πολιτείας ὀρθῆς περὶ μηδέν· οὐ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν
ἐθῶν ἐν νόγῳ ἐτίθεσο. ἦν δέ σοι μελέησῃ ποτὲ εἰδέναι,
ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθῇ d) πόλεις, καὶ ὅπως ἂν ἀρι-
στοὶ γένοιτο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ ποτὲ e) καὶ τὰς
ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμούμεθα
περὶ f) αὐτάς, καὶ εἶσῃ, ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν
ἡπαταμεμυγμένον τοῖς πόνοις; εἰ καὶ νῦν μάρην σπουδάξε-
σθαι δοκοῦσι.

a) ἡττώμενοι] „ἡττημένοι Fl. sola. Vulgatum etiam firmat M.“

b) λαβόντες] Sic W. et marg. A. 1. pro vulg. λαμβάνοντες,
quod minus rei convenit. c) μηδέπω] „Sic W. et marg. 1.
W. Μηδέποτε Edd.“ d) οἰκηθῇ] receptum ex M. et Fl.
Οικισθῇ Edd. cert.“ e) ποτὲ] restitui e W. et Fl. pro vulg.
τότε. f) περὶ] Sic W. et marg. A. 1. Πρὸς Edd. priores
omnes cum principe; Lucianus fere scribit φιλοτιμῆσθαι πρὸς
τινά, et περὶ τῆ.

Buave enim mihi semper
meminisse praemiorum, quae
tanta sint scilicet. Sed dic
mihi, omnesne ea accipiunt,
qui decertant?

Sol. Minime, sed unus ex
omnibus, qui illos superavit.

Anach. Tum igitur, So-
lon, de obscura et ancipiti
victoria tot homines labo-
rant, idque cum sciant, victo-
rem unum omnino futurum,
victos autem plurimos, qui
frustra miseri plagas, partim
etiam vulnera acceperint?

Sol. Videris, Anacharsī,

nondum quidquam de recta
reipublicae gerendae ratione
cogitasse: nec enim instituta
pulcherrima reprehendenda
duceres. Si vero tibi curae
fuerit aliquando scire, quo-
modo pulcherrime condi-
possit civitas, et qua ratione
optimi fiant illius cives, lau-
dabis aliquando etiam exer-
citationes hasce, et honoris
studium, quo in illis versa-
mur, et scies, multam habere
admixtam laboribus utilita-
tem, etiamsi frustra nunc
laborare videantur.

p. 892. *ANAX.* Καὶ μὴν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ τῆς
Σκυθίας ἦκω παρ' ὑμῶν, τὴν αὐτὴν μὲν γῆν διοδεύσας, μέ-
 γαν δὲ τὸν *Εὐξεινον*, καὶ δεσχεύμεθ'· περαιοθεὶς, ἢ ὅπως
 νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ ἔθνη παρ' ὑμῶν
 κατανοήσαιοι, καὶ πολιτείας τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιοι.
 οὐδ' καὶ σὲ μάλιστα φιλοῦν ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων καὶ ξέ-
 νων· p. 893. τὸν g'), προειλόμεν κατὰ κλέος, ἐπεὶ περ ἡκούον νόμων τε
 τινῶν *ἐνυγγραφία* h) εἶναι σε, καὶ ἔθων τῶν ἀρίστων εὐρε-
 τήν, καὶ ἐπέπαιθματων ἀφελίμων εἰσηγητήν, καὶ ὅπως,
 πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε οὐκ ἂν φθάνεις διδά-
 σκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν
 ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος παρακαθεζόμενος, ἐς ὅσον ἂν αὐ-
 τὸς διαρκοίης λέγων, κεχρηῶς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας
 τε i) καὶ νόμων διεξόντος.

15 *SOL.* Τὰ μὲν πάντα οὐ ῥάδιον, ὦ ἑταῖρε, διελεῖν ἐν
 βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιῶν, εἴη ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ
 θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δο-

g) ξένων] „Sic W. et Fl. ξένων Edd.“ h) τινῶν ἐνυγγραφία]
 „ἐνυγγραφία τινὰ M.“ i) τε] ex Longol. Excc. pro vulgato τε,
 in quo assentitur M.

Anach. Quin ego, Solon, nulla alia caussa e Scythia ad vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxinum ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum ediscam, et, qui sint apud vos mores, cognoscam, et formam reipublicae optimam meditando assequar: quae de caussa etiam te maxime ex omnibus Atheniensibus hospitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram, legum te quarundam scriptorem esse, et morum optimorum inventorem, teque instituta utilia introduxisse,

atque in universum rempublicam quandam constituisse. Igitur quamprimum me doce, et discipulum tibi habe: nam ego jucunde vel sine cibo et potu tibi assidens, quousque ipse durare dicendo possis, hiansque audiam te tum de republica, tum de legibus disputantem.

Sol. Universa quidem, sodalis, breviter enarrare non facile est: sed si per partes obire ea mecum velis, singula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus,

καὶ ἡμεῖν. αὐτὸ δὲ περὶ τῶν νέων γινώσκουμεν, καὶ ὅπως αὐ- p. 893
τοῖς χρῶμεθα, ἐπειδὴν πρῶτον ἄρξωνται συνίεναι τε τοῦ
βελτιονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρῆσθαι, καὶ ὑφίστασθαι
τοὺς πόρους ταῦτα ἤδη σοι διεξεύμεν k), ὡς μάθοις, οὐ
τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκαμεν ἀδικοῖς,
καὶ διακονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἐνέκα
τῶν ἀγῶνων, ὅπως τὰ ἀθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι ἐπ'
ἐκείνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἀπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ
μειζόν τε ἀπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου, καὶ αὐτοῖς
ἐκείνοις, προσκτώμενοι. κοινὸς γὰρ τις ἀγὼν ἄλλος ἀπασι
τοῖς ἀγαθοῖς πόλεταις πρόκειται, καὶ στέφανος οὐ πύργος,
οὐδὲ κορίνθου, ἢ σιλίνων, ἀλλ' ὁ δ' ἐν αὐτῷ συλλαβαῖν ἔχει p. 894.
τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμόντην. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτοῦ τὴν
ἐκάστου ἰδίαν, καὶ κοινὴν τῆς πατρίδος, καὶ πλοῦτον, καὶ
δόξαν, καὶ εὐρεῶν πατρίων m) ἀπόλαυσιν, καὶ νικητῶν σω-
τηρίαν· καὶ συνόλως, τὰ κάλλιστα, ὧν ἂν τις εὖξαιτο γενέ-
σθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στέφανῳ, ὃν
φημι, συναναπέμπλεκται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου περιγι-
γνεται, ἐφ' ᾧ αἱ ἀσκήσεις αὐταί, καὶ οἱ πόνοι ἄγονται.

k) διεξεύμεν] „restitutum ex W. διεξεύμεν Edd. priores.“ l) ὁ δ']
ὡς B. 1. m) πατρίων] „κατοικῶν L. et marg. A. 1. W.“

nobis placeant. Quae vero
de juvenibus decernamus, et
quomodo illos tractemus,
ubi primum intelligere, quid
sit melius, incipiunt, et vi-
rile robur accipere, et pares
esse laboribus; haec jam tibi
enarro, uti discas, cujus rei
gratia hasce illis exercitatio-
nes proposuerimus, et labore
subigere corpus illos cogam-
us: *nempe* non propter
certamina solum, ut auferre
possint praemia; ad illa ete-
nim pauci ex omnibus per-
veniunt: sed majus quiddam
toti civitati ex ea re bonum,
atque ipsis adeo, conciliamus.
Commune enim quoddam

certamen aliqd bonis omni-
bus civibus propositum est;
et corona non ex pinu, ne-
que olea, aut apio, sed quae
hominum in se felicitatem
complectatur, velut liberta-
tem privatim uniuscujusque,
et communiter patriae, et
divitias, et gloriam, et fe-
riarum patriarum fructum,
et rei familiaris conserva-
tionem, et in universum pul-
cherrima quaevis, quae a
Diis contingere sibi aliquis
optaverit: ea huic coronae,
de qua loquor, implexa sunt
omnia, et certamine illo pa-
rantur, ad quod exercitatio-
nes istae et labores ducunt.

p. 894. **ANACH.** Εἶπαι, ὃ δαυνοῖα, Σόλῳ, παρῶν μοι καὶ
 16 ἐπὶ κατὰ ἔχων ἄθλα, διέκριναι, μῆλα καὶ σελίνα, διηγοῦ,
 καὶ θάλλων ἑλίας ἀχολας, καὶ πίτυν.
SOL. Καὶ μὴν, ὦ Ἀναχάρσι, οὐδ' ἔστιν αὖτις δέ-
 ξει μικρὰ εἶναι, ὁπόταν ἂν λέγω καταμάθης η). ἀπὸ γὰρ
 ποί τῆς αὐτῆς γένους κίναται, καὶ μέντοι πάντα ταῦτα
 ἐστὶ μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ διεφάνου,
 ὃν κατέλεξα ταῦ παμμεδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οὐδ' ὅπως
 ὑπερβάς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπαμύνασθαι, τῶν
 Ἰσθμοῦ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάων, καὶ ἐν Νημέῳ, πλὴν
 ἀλλὰ καὶ (αχολὰν καὶ ἀχρημ, καὶ οὐκ ἴσως οὕτως προθυμῶς
 ἀκούειν) ἀναδραμονόμεθα ὁπότῃς πρὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸν
 κοινὸν ἀγῶνα, δὲ ἂν φανῇ πάντα ταῦτα ἐπικυρώμεθα.
ANACH. Ἀμεινον, ὦ Σόλῳ, οὐκ α) καθὼς οὐκ γὰρ
 ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προσηγορίη, καὶ τάς, ἂν ἴσως ἀπὸ
 p. 895. τούτων πεισθίην, μὴδ' ρ) ἐκείνων ἐπὶ καταγέλας, εἴ τινα
 ἴδοιμι σεμνυνόμενον κατίνον, ἢ σελίνα ἰσταφασμένον, ἀλλ'
 εἰ δοκεῖ, εἰς τὸ σύσκιον ἐκείσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ q)

n) καταμάθης] „Sic W. Καταμάθους Edd.“ ὃ) οὐκ α) „ού-
 τως Fl. et W.“ Vid. Adnot. p) μὴδ'] Volg. μὴδ' recentu
 retracto. q) ἐπὶ] „Sic recte Par. aliasque.“ Epi. male J. Fl.

Anach. Tum tu, Solon,
 vir admirabilis, talia ac tanta
 praemia cum recensenda ha-
 beres, mala narrabas et apia,
 et silvestris olivae rimum,
 et pinum?

Sol. Verum, Anacharsi,
 nec illa parva tibi videbun-
 tur, si, quae dico, perceperis.
 Eodem enim consilio ista
 fiunt, et partes ista omnia
 parvae sunt illius certaminis,
 et coronae illius, quam modo
 enarrabam, undique beatae.
 At sermo meus, migrato,
 nescio qua ratione, ordine,
 illorum prius mentionem
 fecit, quae in Isthmo fiunt,

et Olympiae, et Nemeae.
 Sed nos jam, otiosi enim
 sumus, et tu, ut ais, audiendi
 cupidus, recurremus facile
 ad principium, ad commune
 illud certamen, propter quod
 ajo studiose omnia illa agi.

Anach. Melius ita, Solon,
 fuerit. Sic enim magis ordi-
 ne nobis sermo processerit:
 et forte celeriter hinc didi-
 cero non amplius illos irri-
 dere, si quem videam olea
 sibi placentem, aut corona-
 tum apio. Sed, si videtur,
 in umbrosum illum locum
 progressi assideamus in sedi-
 libus, ne turbent nos, qui

τὸν δούλον, ὡς μὴ ἐνοχλεῖν ἡμῖν ἐπιπεπραγότες γ) τοῖς p. 895.
 παλαιστοῖς· ἀλλὰς τε (ἀρμόσται γὰρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἐν
 μέσῳ ἀνέγκαι, ὅθεν καὶ φλογώδη ε) ἐμπύκτουσα γυμνῇ
 ἡ ἀτμός· τὸν γὰρ πῦλον ποτ' ἀφαιεῖν οὐκ ἔστιν ἔδωκεν, ὡς
 καὶ μένος ἐν ἡμῖν ἐπιδείκνυται σήματα· ἡ δὲ αἶρα τοῦ
 αἵματος (δουλοῦ δ) τὸ πυρρὸν δυνάμει δέσσει, τοῦ αἵματος (δὲ
 ἡμῖν δόξα· φάσι) πάντα καταπλέροστος, καὶ τὸν αἶρα ἐν-
 ῥέον καὶ δυνάμει τοῦ αἵματος, ὃ, τε κ) ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν
 ἢ ὑπὲρ κεφαλῆς ἐκκεκέντητος, φλογμὴν τοῦτον εὐ φορητὸν
 ἀνέκει· τοῖς σώμασιν· ὥστε καὶ σὺ θαυμάζεις, ὅπως γη-
 γασκὶς ἤδη ἀνθρώπου, οἷον ἰδίῃς πρὸς τὸ θάλασσαν, ὥσπερ
 ἔγω, ὥστε ὁδὸς ἐνοχλασμένῳ ἔσταις, οὐδὲ περιβλέπεις σύ-
 μαιον τι, ἔσθω ὑποδύου, ἀλλὰ δέχη τὸν ἥλιον εὐκαρῶς.

ΣΟΛ. Οἱ μέγιστοι γὰρ οὗτοι κόνοι, ὧς Ἀνάχαρσι,
 καὶ αἱ εὐνοχῆς ἐν τῇ πηλῇ κρητιστήσεϊ, καὶ αἱ ε) ὑπαί-
 φροι ἐν τῇ ψάμμῳ τελευτησάσαι, τοῦτο ἡμῖν γ) τὸ ἀμυν-
 τήριον παρέρχοντι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς· καὶ οὐκ ἔτι

γ) ἐπιπεπραγότες] et ἐκιν. conj. Jacobs. At etiam sine arti-
 culo probabilia evasio, etsi minime distincta. δ) φλογώδη]
 φλογμώδη W. quod Pauly ob sequens φλογμὸς praeferendum
 putat. ε) ὁφειλόμεν] „An δυνεῖς, Pelt.“ Vid. Adnot. u) ὃ, τε]
 Sic recte B. 3. Reitz. et recentt. Sed ὅτε B. 1. A. 1. 2. pravo.
 ε) αἱ], „abest a J. et V. 2. adest in Ald. Fl. etc. et M.“ γ)
 ἡμῖν] ὁμῶς B. 3.

inclamant luctantibus. Alio-
 qui, dicetur enim, neque
 solem facile fero, qui acu-
 tus et fervidus incidit nudo
 capiti: pileum enim relin-
 quere domi visum est, ne
 solus inter vos peregrino
 habitu circumeam. Tempus
 autem anni, quod quidem
 fervidissimum est, astro,
 quod caniculam vocatis, adu-
 sente omnia, et siccum ari-
 dumque aëra reddente; at-
 que sol circa meridiem jam
 ipsi imminens capiti, aestum
 hunc intolerabilem corpori-

bus inducit. Itaque te ad-
 miror, quomodo senex jam
 homo, neque sudas ad ae-
 stum, ut ego, neque omnino
 incommodi quidquam sentire
 videaris, nec umbrosum lo-
 cum circumspicias, quo su-
 beas, sed facile exoipias so-
 lem.

Sol. Nempe vani isti la-
 bores, Anacharsei, et perpe-
 tuae in luto volutationes, et
 subdivales in arena aerum-
 nae, hoc nobis contra solis
 jacula propugnaculum prae-
 bent: nec jam indigemus pi-

p. 895. πῖλου δέομεθα, ὅς τὴν ἀκτῖνα καλύψει καθυπερβαίνει τῇ κεφαλῇ. ἀπίωμεν δ' οὖν. Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμος,

17 προσέξεις 2) οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντας πιστεύουσαν αὐτῇς, ἀλλ' ἔκθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθύς, καὶ διεκθύνων τὸν λόγον. δυοῖν γὰρ θατέρου πάντως οὐκ ἂν ἀμάροισιν, ἢ σὲ βεβαίως πιστεύῃναι ἐκχέαντα, ὅποσα οἷσι ἀντιλεπέα εἶναι, ἢ ἐπεὶ ἀναδιδαχθῆναι, ὡς οὐκ ὀρθῶς γινώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τούτοις πᾶσα ἂν σοι ἢ πάλιν ἢ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθάσει χάριν ὁμολογοῦσα. α) ὅσα β) γὰρ ἂν ἐμὲ παιδείας, καὶ μεταπειθῆς πρὸς τὰ βέλτιον, ἐκείνη τὰ μέγιστα ἔσθ' ὠφελιμώτα οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυφαίμην αὐτῇ c), ἀλλ' εὐθύς εἰς τὰ μέσον καταθήσω φέρον, καὶ κατασπᾶς ἐν τῇ πνυνί, ἐπεὶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἷους ἂν ᾤμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος αὐτοσὶ (δείξας σέ, ᾧ Ἀνάχαρσι) ἔκιν'.

p. 897. Θῆς μὲν ἐστὶ σοφὸς δὲ ὦν, μετεπαίδευσέ με καὶ ἄλλα βέλ-

2) προσέξεις] „προσεξῆς W.“ et hinc Schm. Vid. Adnot. a) ὁμολογοῦσα] „emendatum recent. manu in W. Sed in margine scriptum ὁμολογήσασουσι.“ b) ἔσα] „recepti ex W. L. et marg. A. 1. „Ὅσω Edd. priores.“ c) αὐτῇ] „αὐτῇ. Sed vulgatum firmat M..“

leo, qui prohibeat ad caput pervenire radium. Sed abeamus nempe. Et fac, ut non tanquam legibus his attendas, quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicere statim et examinare meum sermonem memineris. Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut firmiter ut in hanc traducere sententiam, effusis, quae contra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edoccear, tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam:

eaque in re tota Atheniensium civitas gratiam se tibi habere profitebitur: quatenus enim me institueris, et ad meliorem traduxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero: sed in medium statim illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore civitati putabam. At hic hospes, (hic te ostendam, Anacharsi) Scythia ille quidem, sed vir sapiens, aliter me instituit, et aliam me*

τα μυστήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξαντο ὥστε εὐεργέτης p. 897.
 ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγραφθῶ d), καὶ χαλκῶν αὐτὸν ἀναστή-
 σαι παρὰ τοῦ ἐκωνύμου ἐν πόλει e) παρὰ τὴν Ἀθηναίαν.
 καὶ εὐ- ἰσθι: ὡς σὺν αἰσχύνοιτο f) ἡ Ἀθηναίων πόλις,
 παρὰ βαρβάρων καὶ ξένων τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν g) 18
 ἔκρουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἶητε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις.
 ἐπεὶ πτόθεν ὡς ἐγὼ; νομάς καὶ πλάνης ἀνθρώπος, ἐφ' ἀμα-
 ξης βεβρωκός, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε
 οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἐωρακός h), περὶ πο-
 λείας διαίτας, καὶ δωδῆσκομι αὐτόχθονας ἀνδρας, πόλιν
 ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν ἐννομίᾳ κα-
 τακημύοντος, καὶ μάλιστα σέ i), ὦ Σόλων, ᾧ τοῦτο, ὡς φασὶν k),
 ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστασθαι l), ὅπως ἂν ἄρι-
 στα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τις νόμοις χρωμένη, εὐδαιμονή-
 σαι π). πληρὴ μὲν καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτη πειστέον n) σοι' p. 898.

d) ἀναγεγραφθῶ] „ἀναγεγραφέσθω J. et V. 2. item marg. A. 1.
 At prius cett. et M.“ e) ἐν πόλει] ἢ ἐν πόλει conj. Odofr.
 Muller. Vid. Adnot. f) αἰσχύνοιτο] „αἰσχύνοιτο αἰσχύνη· ci
 W.“ Vitium linguae vulgatum cortexi. g) ὑμῶν] „Bere hic
 Fl. aliaque. Ὑμῶν male J. et V. 2.“ h) ἐωρακός] „ἐω-
 ρακός M. male.“ i) σέ] „omissum in M.“ k) ὡς φασὶν]
 „Haec verba in W. post ἐγένετο collocantur. l) ἐπίστασθαι]
 „ἐπίστασθαι W. male.“ m) εὐδαιμονήσσει] „εὐδαιμονήσσει
 Fl. et W.“ n) πειστέον] „πιστέον male M. Nihil a vulgato

meliozem discendi ac vivendi
 rationem docuit. Itaque tan-
 quam beneficus erga vos scri-
 batur hic vir; et aeneum il-
 lum statuite juxta conditores,
 in urbe, juxta Minervam.
 Et bene noris, non ductu-
 ram sibi pudori Athenien-
 sium civitatem, a barbaro
 et peregrino discere, quae
 prosunt.

Anach. Illud nempe erat,
 quod andiebam de vobis
 Atheniensibus, irrisores cum
 dissimulatione vos esse in
 sermonibus. Nam unde ego,

pastoricius et vagus homo,
 qui in plaustro consumsi vi-
 tam, nunc hanc nunc aliam
 terram obiens, qui urbem
 habitavi nunquam, nec alias
 praeterquam nunc vidi, de
 civitate disputem, et doceam
 homines solum, in quo pri-
 mum orti sunt, incolentes,
 qui urbem hanc antiquissi-
 mam per tot jam saecula bo-
 nis legibus habuerunt? et te
 praesertim, Solon, cui haec,
 ajunt, ab initio statim di-
 sciplina fuerit, scire, quo-
 modo optime civitas insti-

p. 898. καὶ ἀντερω, ἦν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, εἰς βε-
βαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐμφυκόντες πρὸς ἡλίαν,
ἐν τῷ συνηρηφεῖ ο) ἔσμεν καὶ καθέδρα μέλα ἡδεῖα καὶ
εὐκαιρος, ἐπὶ ψυχροῦ τοῦ λίθου, λέγα οὖν τὸν λόγον ἐξ
ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παραλαβόντες, ἐκ παιδῶν ἐμθῆς
διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποθνήσκουσιν ἐν
τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ τί p) ἡ πόλις
καὶ τὰ κυβιστήματα συντελεῖ, πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο
γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς l) εὐθὺς ἐπρόβουν ἀκούσασθαι τὰ δ'
ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ καιρὸν ἕκαστον ἐν τῷ
μέρει. ἐκείνου μέντοι, ὦ Σόλων, μέμνησός μοι παρὰ τῇ
ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἔρεῖς. λέγω δέ, εἰς μὴ
περιπλήγῃς, μηδὲ ἀπαμειβύης τοὺς λόγους. ἀεὶ γὰρ, μὴ
ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ
ἐπιρρόεοι r).

19 ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον,

abit FL. o) συνηρηφεῖ] „recepit ex M. et Salm. Synera-
pheῖ enim Edd. cett.“ p) τί] „ὅτι FL. Prius cett. et M.“ Ge-
nuinum fortassis δ, τι. q) ἐξ ἀρχῆς l) ἐξ ἀρχῆς junctum, ut so-
let, Ald. utraque. r) ἐπιρρόεοι.] Sic legis certae, non libro-
rum, auctoritate motus correxi vulgatum ἐπιρρόη. Alibi, ut
Timon. c. 19. Diall. Deor. VII, 2. Diall. Mort. III, 2. ad
vitandum vitium ei in ἦν mutatum. Vide loco omnium Pop-
pon. ad Xenoph. Cyrop. III. 3, 50.

tuatur, et quibus usa legi-
bus beata esse queat. Verum
enimvero illa quoque in re
parendum tibi, velut legis-
latori: et contra dicam, si
quid minus recte mihi di-
ctum videbitur, ut eo discam
firmitus. Et ecce jam evitato
sole, in opaco sumus, et ju-
cunda hic sedes atque op-
portuna in saxo frigido. Ita-
que ab initio inde exorsus
rationem doce, cur assumptos
a pueris inde adolescentulos
statim labore subigatis, et
quomodo vobis optimi viri
evadant a luto, et ab exer-

citationibus hisce; et quid
pulvis et volutationes ad vir-
tutem illis conferant? Hoc
enim praesertim ab initio
statim cupiebam audire: re-
liqua vero in posterum pen-
partes suo quodque loco ma-
docebis. Illud vero mihi,
Solon, in oratione tua me-
mineris, te acturum esse cum
barbaro: hoc eo dico, ne
implices aut producas ser-
monem. Metuo enim, ne
priorum obliviscar, si multa
postea adfluant.

SOL. Hoc tute, Anacharsi,
dispensabis melius, ubicun-

ἴδω ἂν σοὶ δοκῇ μὴ πᾶν σαφές ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω p. 898.
 καὶ ἐποπλανᾶσθαι εἰκῇ ῥέων ἐρήσῃ γὰρ μεταξὺ ὧ, τι ἂν
 εἴη, καὶ διακόψεις β) αὐτοῦ τὸ μήκος. ἦν μέντοι μὴ
 ἔργον, μηδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ἦ, καλύ-
 πει οὐδὲν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ
 τῇ γ) ἐξ Ἀμειλίου πύγον, ἥπερ τὰς φονικὰς δ) ἡμῖν δίκας p. 899.
 ἐκίβη, πάτριον οὕτω ποιεῖν. ὁπόταν γὰρ ἀνελθούσα εἰς
 τὸν πύγον συγκαθέξῃται φόνου, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας,
 ἢ πυρκαϊῆς δικάσοντες, ἀποδίδεται λόγος ἐκατέρω φ) τῶν
 ἐπινομένων καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ
 ἐκρινόμενος, ἢ αὐτοὶ, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐροῦντας
 ἐπὶ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐστ' ἂν μὲν περὶ τοῦ πράγματος λέγωσιν,
 ἐκρίνεται ἢ βουλῇ, καθ' ἡσυχίαν ἀκούουσα ἦν δὲ τις ἢ
 φοβούμενος εἴπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὥς εὐνουστέρους ἀπεργάσαιο
 αὐτοὺς, ἢ οἴκτον, ἢ δεινῶσιν ἔξωθεν ἐπάγῃ γ) τῷ πράγ-
 ματι, (οἷα πολλὰ ῥητόρων καὶ παῖδες ἐπὶ τοὺς δικαστὰς μη-
 γανῶνται) παρελθὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθύς, οὐκ

[δ. α. α. ψ. 4. c.] Sic, flagitante re ipsa, e B. 3. emendavi vulga-
 tum διακόψεις. 1) τῇ] Hunc articulum, in Reitz. Ed. operarum
 culpa omissum, restituerunt Bipp. u) φονικὰς] φωνικὰς B. 1.
 x) ἐκατέρω φ] „ἐκατέρων male W.“ y) ἐπάγῃ] Vulg. ἐπάγοι,
 cuius loco illud necessarie ponendum videbatur, non solum
 concinnius esse, ut dicit Pritsch. Quaest. p. 196.

que tibi visa fuerit non ni-
 his plana esse oratio, aut
 longius aliquorsum temere
 sua aberrare. Interpellabis
 enim, ut volueris, et longi-
 tudinem intercedes. Si vero
 non aliena sint a disputatio-
 ne, neque procul a scopo
quasi feriant, quae dicun-
 tur, nihil, puto, prohibebit,
 utamur dicantur longiuscula:
 quandoquidem etiam Arco-
 sagitarum consilio, quod cac-
 e apud nos causas iudicat,
 alio more receptum est sic
 iterare. Cum enim ascendens
 ad collem consedit ad judi-

candum causas caedis, aut
 voluntarii vulneris, aut in-
 cendii; facultas dicendi da-
 tur litigantium utrique, et
 alternis dicunt tum actor
 tum reus, aut ipsi per se,
 aut adducto, qui pro se verba
 faciat, oratore. Hi quam-
 diu de re ipsa dicunt, pati-
 tur consilium, et audit si-
 lentio. Si vero quis aut pro-
 oemium dicat ante oratio-
 nem, ut benevolentiores il-
 los reddat; aut miseratio-
 nem, vel indignationem, ex-
 trinsecus accessit inducat
 causas, qualia multa judi-

p. 899. ἔων ληρεῖν πρὸς τὴν βουλὴν, καὶ περιπέσσειν τὰ πράγμα
 ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεοπαγῖται
 βλέποιν. ὥστε καὶ σέ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεοπαγίτην ἐν τῇ
 παρόντι ποιοῦμαι ἔγωγε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βουλῆς μοι
 νόμον ἄκουε, καὶ σιωπῆν κέλευε. ἦν αἰσθη καταρρόησεν
 μένος· α) ἄχρι δ' ἂν οἰκῶν τῷ πράγματι λέχεται, ἐξέστα
 ἀπομηνύνειν· οὐδὲ γὰρ ὑφ' ἡλίω ἐτε ποιησάμεθα τὴν συν-
 ουσίαν, ὡς ἄχθεσθαι, εἰ ἀποτελνοίτο ἡ ῥήσις· ἀλλὰ
 τε σκιά παύσῃ, καὶ ἡμεῖς ἀγελὴν ἄγομεν.

p. 900. ANAX. Εὐγνωμονά σου ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγω-
 γε ἥδη χάριω οὐ μικρὰν οἶδά σοι καὶ ἐπὶ ταῦτα, ὅτε παρ-
 εργον τοῦ λόγου καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάμπαν μνημόνεα ἐδίδασ-
 με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βασιλευσάντων ἔγωγε
 πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον· ἐπὶ ταῦτοις οὖν ἡδὲ
 λέγε, καὶ ὁ Ἀρεοπαγίτης ἔγω, (τοῦτο γὰρ ἔθελον με) κατὰ
 σχῆμα τῆς βουλῆς ἀκούσμαι σου.

2) Ἀρεοπαγῖται] Sic. W. et hic et paullo post his pro vulg.
 Ἀρειω. Quo jure Pauly formam Ἀρειω. corruptam dicat, non
 video. Cf. Hermot. c. 64. Nec video, quam recte Lobeckius
 Parerg. ad Phrynich. p. 698. legitimis formis accenseat Ἀρειω
 quam formam certe hujus loci auctoritate non poterat sati-
 tueri, quum variae lectionis magnum esse momentum videatur
 a) κατὰ ῥήτορευόμενος] „καταρητορευόμενος W.“

cibus struunt Rhetorum filii:
 progressus in medium praeco
 silentium statim imponit, ne-
 que patitur ineptias agere
 apud judices, aut oblinere
 quasi et involvere caussam
 verbis, ut nuda, quae facta
 sunt, videant Areopagitae.
 Sic etiam te, Anacharsi, Areo-
 pagitam in praesens mihi con-
 stituto equidem: et ex mei
 consilii lege audi, et tacere
 jube, si sentias, rhetoricas
 tibi insidias strui: quamdiu
 domestica caussae dicentur,
 producere orationem liceat.
 Neque enim sub sole jam

disputabimus, ut molestur
 sit, si extendatur oratio
 verum et umbra densa est
 et nos otiosi sumus.

Anach. Aequa dicis, So-
 lon. Et gratiam equidem tibi
 jam habeo non mediocrem
 ea caussa, quod obiter etiam
 quae in colle Martio fiunt
 me docuisti, admiranda san-
 et bonorum judicium opere
 qui ex vero calculum latus
 sint. Haec ergo conditione
 jam dicito: et ego Areopa-
 gita, hunc enim tibi me po-
 suisti, ad formam illius con-
 silii te audiam.

204. Οἰκοῦν δὲ βραχείων προακουῖσαι χρή σε, ἃ p. 900.
 καὶ κτήρας καὶ πολιτῶν ἡμῶν δοκῇ, πόλιν γὰρ ἡμεῖς οὐ 20
 τι οὐδὲν ἡγάμεθα εἶναι, οἷον τέλῃ, καὶ ἱερὰ, καὶ
 κυριακάς, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥστερ' σῶμα τὸ ἐδραῖον, καὶ
 αἰσθητὸν ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολυ-
 πικρῶν, τὸ δὲ πᾶν κύριον ἐν τοῖς πολιταῖς τιθέμεθα. τοῦ-
 τος γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάκοντας, καὶ
 ἐκτελεῖντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας· οἷον τε ἐν ἡμῖν b)
 αἵ τε ἱστορίαι ἢ ψυχῇ, τοῦτο δὲ τοῖνυν κατανοήσαντες, ἐπι-
 μένμεθα μὲν, ὡς ὅπως, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως,
 καταπονεύμεντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἶη. ἔνδοθεν τε
 αἰσθητῶν κατεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἑκτασθεν c) ταύ-
 τας περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀφάλαττον περιπεφραγμένον d) p. 901,
 πάντα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὅπως οἱ πο-
 λῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γί-
 γωσι. τοὺς γὰρ τοιαύτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρή-
 μεθα ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώ-
 μιν b) ἡμεῖς] „Sic M. etiam cum Edd. Sed ἡμῶν cum Solano lego. 4
 Vid. Adnot. c) ἑκτασθεν] Sic A. 1. 2. Reitz. et recentt.
 Sed Introductio B. 1. et 3. Promiscue utraque occurrit forma,
 Hls. De Merc. Cond. c. 3. 41. Bis Accus. et saepius; haec
 Vit. Auct. a. 26. Gal. c. 24. e Cod. Gorl. d) περιπεφρα-
 γμένον] „πεφραγμένον W.“

Sol. Igitur paucis ante re-
 liqua audiendum tibi est,
 quae de civitate statuamus
 ac civibus. Civitatem enim
 non in aedificationibus in-
 esse judicamus, ut sunt moe-
 dia, et templa, et navalia:
 sed ista quidem uti corpus
 quoddam firmum, et immo-
 bile esse, ad receptionem et
 securitatem civium: vim
 vero omnem ponimus in ci-
 vibus: hos enim esse, qui
 ista impleant, et gubernent,
 et perficiant omnia, et ex-
 studiant, quale quid in no-
 bis unicuique est anima. Hoc

igitur considerantes, cura-
 mus quidem, ut vides, etiam
 corpus civitatis, ornamusque,
 uti quam pulcherrimum no-
 bis sit, cum intus paratum
 aedificiis, tum etiam exter-
 nis illis munimentis ad sum-
 mam securitatem circum-
 septum. At maxime et ex
 omni parte illud provide-
 mus, uti cives boni quantum
 ad animas, et valentes fiant
 corporibus. Tales enim et
 suae vitae modum pulchre
 habituros re publica in pace
 gerenda, et in bello serva-
 turos civitatem, liberamque

- p. 901. σεν τὴν σόλιν; καὶ ἐλευθέρων καὶ εὐδαίμονας ἀκροαίεσεν
 τὴν μὲν δὴ πρώτῃ καταγραφῇ αὐτῶν μητρικοί, καὶ τῆ-
 θαις, καὶ παιδαγωγοῖς διατρέπομεν ἀπὸ παιδείας ἐλευθε-
 ρίας ἄρην τε καὶ τρέφειν αὐτούς; ἐπειδὴ δὲ οὐνεὶς ἤδη
 γίγνεται αὐτὸ καλῶς ἔχοντα, καὶ αἰδώς, καὶ εὐθυμία,
 καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναστρέφει οὐδὲν αὐ-
 τοῖς, καὶ αὐτοὶ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς
 πόρους, παλαιότερα γινώμενα, καὶ πρὸς τὰ ἰσχυρότερα
 συνιστάμενα, τηρηκοῦται ἤδη περιλαβόντες αὐτοὺς ἐδιδάσκου-
 μεν, ἅλλα μὲν τῆς ψυχῆς ὑποθήματα καὶ γυμνάσιον ποιεῖ-
 θέντες, ἅλλοι δὲ πρὸς τοὺς πόρους καὶ τὰ σώματα ἐθί-
 ζοντες, οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῶν ἔδοξε τὸ μόνον φῦλον εἶναι
 ἕκαστος, ἥτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἅλλα
 καὶ παιδευόμενος καὶ μαθηματικῶν ἐκ αὐτοῦς δεόμεθα ὅπως
 p. 902. ἂν τὰ τε εὐφυῆς διακρίματα βέλτερον παραπολυ γίγναιτο ὅς
 ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μεταποσομεῖτο πρὸς τὸ βέλτερον
 καὶ τὸ παραδεῖγμα ἡμῶν παρὰ τῶν γυμνασίων, οἷ τοῦ φύου
 μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νηπιά ἴσσι, συνέκουσι, καὶ παρ-

ο) ἀναφύηται.] „Sic Fl. cum reliquis. „*Αναφύηται* W.“ [ἡ δ' ο']
 „recepti ex Fl. M. et marg. A. i. W. „*Αφ'* Edd. ceti.“ g)
 γίγνεται.] „Ita Edd. omnes et M.“ Vid. Adnot.

et beatam custodituros. Ac
 primam quidem illorum edu-
 cationem matribus, et nutri-
 cibus, et paedagogis permit-
 timus, ut liberali eos disci-
 plina educant atque nutriant.
 Cum vero jam intelligentes
 sunt eorum, quae bene se
 habent; ac pudor, et rubor,
 et metus, et rerum optima-
 rum cupiditas, enascitur in
 illis, et ipsa jam corpora
 idonea laboribus videntur,
 compactiora dum fiunt; et
 ad robur majus consistentia:
 tum assumptos docemus, aliis
 animae disciplinis atque exer-
 citationibus propositis, alia

vero ratione labori corpori-
 bus adsuafaciendis. Neque
 enim satis nobis videtur, eo
 modo ingenio esse unum-
 quemque, uti natus est; sive
 quantum ad corpus, sive
 quod ad animum; verum
 institutione apud illos indi-
 gemus ac disciplina; a quib-
 us cum ea, quae feliciter
 nata sunt, meliora multo
 fiant, tum quae male habent,
 transformantur in melius.
 Exemplum nobis est ab agri-
 collis, qui plantas, quamdiu
 humiles sunt ac tenerae, te-
 gunt ac sepiunt, ne laedan-
 tur a ventis; cum vero jam

φράττουσαν, ὡς μὴ βλέποντες ὑπὸ τῶν πνευμάτων ἐπει-
 ραζομένη δὲ ἤδη παρῶνται τὰ ἔργα, τήν τε περὶ τοὺς ἀνέμους δό-
 ξαν καὶ δεισιδαιμονίαν, καθήκοντα ἐργάζονται. Τὴν μὲν
 τούτων ψυχὴν μουσικῇ τε πρώτον εἰ καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρ-
 ρομίζομεν, καὶ γράμματα γράψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπι-
 λέξασθαι διδασκόμεν· προῖδαι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνῶ-
 μας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ἀφελίμους ἐν μέτροις
 καταθεσμήσαντες, ὡς μᾶλλον κνημονεύοιεν, θαυμάζομεν
 αὐτοὺς, καὶ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας τινας, καὶ πράξεις
 ἀσπίδων, ἐρέγονται κατὰ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπι-
 γελονταί, ὡς καὶ αὐτοὶ ᾄδουσιν, καὶ θαυμάζουσιν ὑπὸ
 τῶν ὑστερον ὅλα πολλὰ Ἡσιόδου τε ἡμῖν, καὶ Ὀμηροῦ
 ἐποίησαν· διὰ δὲ πλῆσιάζουσιν εἰς τὴν πόλιν,
 καὶ δὲ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά... καίτοι
 εἶναι τοῦ αἵματος ἴσως ταῦτα οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐ-
 τῶν ἀκούομεν, εἰ ἀρχῆς εἰς πρῶτον εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι
 τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγνησκίζον αὐτοὺς ἀξιοῦμεν

21

h) παρὰ δὲ δόντες] „παρὰ δόντες W. Nil mutat Fl.“ i) τὸ πρῶ-
 τον] Sic A. 1. 2. Vulg. τὸ πρῶτον. k) πλῆσιάζουσιν] Sic
 ex M. aptius nexae sententiae scripsi pro vulg. πλησιάζουσιν. l)
 εἰς ἀρχῆς] Ἐκρχῆς A. 1. 2. junctis vocibus.

crassitiem aliquam surculus
 habet, tum et superflua pu-
 tatione resecant, et ventis
 eos quatiendos agitando-
 que dum permittunt, fertiliores
 efficiunt. Ac mentem qui-
 dem Musica primum atque
 Arithmetica quasi statu agi-
 tatam accendimus, et literas
 pingere, et clara voce legere
 docemus. Progredientibus
 jam virorum sapientium sen-
 tentias, et opera antiqua, et
 sermones utiles, versibus
 exornata, ut memoria faci-
 lius complectantur, praeci-
 nimus. Illi vero audientes
 praeclara quaedam facinora;

et actiones celebres, paulu-
 tim concupiscunt, et ad imi-
 tationem excitantur; ut et
 ipsi canantur, et admirationi
 sint posteris, qualia multa
 nobis Hesiodus Homerusque
 fecerunt. Cum vero ad rem-
 publicam accedunt, et opor-
 tet illos jam tractare com-
 munia... Quamquam extra
 causam ista forte: neque
 enim quomodo animos exer-
 ceamus, ab initio nobis ad
 dicendum erat propositum;
 sed cur talibus illos labori-
 bus exercendos putemus.
 Itaque silentium ipse mihi
 impero, non exspectato prae-

p. 902. ὥστε αὐτοὺς ἑμαυτῷ m) αἰωνῶν προστάτω, οὐ περιμένοντας
p. 903. τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὸν Ἀρεοπαγίτην n) αἶ, ὃς ὑπ' αἰδοῦθαι
οἶμαι, ἀνέχῃ ληροῦντα ἤδη τὰς αὐτὰ ἔξω τοῦ πράγματος.

ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων, πρὸς δὲ δὴ τοὺς τὰ
ἀναγκασιότατα ο) μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ ἀπο-
σιωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόστιμον ἐπινενόηται;

ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἤρουν με; οὐδέπω γὰρ δῆλον.

ANAX. Ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀποῦσαι ἡδίστα
παρεῖς τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἥττον ἀναγκαῖα λέγειν δια-
τοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμάτων.

ΣΟΛ. Μέννημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς
προρρήσεων, καὶ ἀποπλανῶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μὴ
σου ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην ἐπιρρέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦ-
τα ἐρῶ διὰ βραχείων, ὡς οἶόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ
22 αὐτῶν διασκεύσεως εἴργου ἂν εἴη λόγου. Πυθμίζομεν οὖν
ταῖς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινοὺς ἐκδιδάσκοντες,
οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γραμ-
μασιν ἀναγεγραμμένοι p), καλεῦντες ἅ τε χρὴ ποιεῖν, καὶ

m) ἑμαυτῷ] „ἑαυτῷ Fl.“ n) Ἀρεοπαγίτην] Sic M. pro
vulg. Ἀρεῳ. quod tamen Fl. tucetur. Vid. supra c. 10. ibique
not. o) τὰ ἀναγκασιότατα] „τὰ μὴ ἀναγκασιότατα W. male.“
p) ἀναγεγραμμένοι] Vulg. ἅμα ἀναγεγρ. Sed ἅμα γεγρ.
Fl. et W. Denique ἀναγεγρ. sine ἅμα Ms. Graev. Unde ἅμα

cone, aut ipso te Areopagita,
qui prae pudore, credo, su-
stines jam tantum extra caus-
sam blaterantem.

Anach. Dic mihi, Solon,
in eos, qui necessaria non
dicunt in colle Martio, sed
reticent, nulla a consilio
poena excogitata est?

Sol. Quid hoc me inter-
rogasti, nondum enim ap-
paret.

Anach. Quia praetermis-
sis, quae pulcherrima sunt,
et mihi ad audiendum jucun-
dissima, minus necessaria
dicere cogitas, gymnasia, et

laboriosas exercitationes cor-
porum.

Sol. Nempe memor sum,
vir optime, eorum, quae in
principio dicta sunt, nec
volo inde sermonem abdu-
cere, ne copiose nimis ad-
fluens memoriam tuam tur-
bet. Verumtamen ista quo-
que dicam breviter, quoad
ejus fieri potest: accurata
enim earum rerum conside-
ratio alterius disputationis
fuerit. Mentis igitur illorum
ad concinnitatem quandam
formamus, partim communes
legea dum illos edocemus,

ἀν' ἀγέσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν p. 903.
 ἔχον τὰ δέοντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια,
 καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐξέσθαι
 τῷ αἰσχροῦ, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βλαίον δὲ μηδὲν
 ποιῆν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι q) πρὸς p. 904.
 ἡμῶν ὀνομαζόνται. καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγον-
 τες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ὑπὸ κωμωδίαίς, καὶ τρα-
 γῆλαις, ἀρεταῖς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμέ-
 νους, αἵς τῶν μὲν ἀποτρέποντο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ σπεύδουσιν r),
 τοῖς δὲ γε κωμικοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίε-
 μεν ἐς τοὺς πολίτας, οὓς ἂν αἰσχροὶ καὶ ἀνάξια τῆς πό-
 λεως ἐπιτηδεύοντες αἰσθωνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν,
 ἡμῖνους γὰρ αὐτῶν γίνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολ-
 λῶν, ὡς φαύλοισιν τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἐλεγχον.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, οὕς φῆς τοὺς τραγωδοὺς *), 23
 καὶ κωμικοὺς, εἰ γε ἐκεῖνοι εἶδον. ὑποδήματα μὲν βαρεῖα,

uncis inoluserunt Schml. et Paul. ego prorsus eieci ut incom-
 modum et per errorem e sequente ἀνα ὀρτυν. q) φιλόσο-
 φοι] σοφοὶ corrige voluit Bel. r) σπεύδουσιν] „σπεύδειν W.
 Sed vulgatum tenet M.“ t) οὕς φῆς τοὺς τραγωδοὺς]
 Comma vulgo post φῆς interpositum, deleui mōnente Fritz-
 schio. Quaest. p. 88.

quae publice omnibus pro-
 positae ad legendum magnis
 literis descriptae, tum quae
 facienda sint jubent, tum
 quibus abstinendum; partim
 virorum bonorum consue-
 tudine, a quibus et dicere,
 quae opus est, discant, et
 quae justa sunt facere, et ex
 aequo secum invicem con-
 versari publice, neque con-
 cupiscere turpia, et honesta
 appetere, nihil autem quid-
 quam per vim agere. Illi
 porro viri Sophistae apud
 nos et Philosophi appellan-
 tur. Verum etiam in thea-
 tram conductos publice cru-

dimus in Comoediis et Tra-
 goediis, virtutes dum spe-
 ctant veterum virorum et
 vitia: ab his ut avertantur,
 ad illa vero contendant. Co-
 moedis vero etiam ridicula
 jacere in cives, et male illis
 dicere permittimus, quos
 quidem turpia, et indigna
 hac civitate agentes sentiant,
 idque cum illorum ipsorum
 causa, meliores enim sic
 fiunt maledictis; tum multi-
 tudinis, ut fugiant propter
 similia reprehendi.

Anach. Vidi, Solon, quos
 dicis Tragoedos et Comoe-
 dos, si quidem illi sunt. Cal-

p. 904. καὶ ὑψηλὰ ὑποδιδεμένοι, χρόναις δὲ ταινίαις τὴν ἐδοῦνται πεποικιμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια, κερήνδρα παρμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἐνδοθεν μέγδα τε ἐκεκράγεσαν, καὶ διεβάνον οὐκ οἷδ' ὅπως ὠσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διούσῳ δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἐώραθεν. οἱ δὲ κομψοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ περὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἥττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ τὸ θέατρον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, συνθροποὶ ἅπαντες ἤκουον, οὐκείροντες, οἶμαι, αὐτοῦς, πίδαας τηλικαύτας ἐπισυρομένους.

ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ γὰρ, ὅκτειρον, ἀλλὰ ποιητῆς ἰσως ἀρχαίαν τινὰ συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οὐκείρας ἐτραγῶδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δὲ σε καὶ ἀνδρῶνας, ἐπιδραμεῖν τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνῶδοντας, ἐν κύκλῳ συνεσπῶντας, οὐδ' αὐτὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ἄχρεϊα ἔθμα.

p. 905. καὶ ἀνλήματα. τούτοις δ' οὖν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιού-

t) ἄσματα] „Edd. sine puncto (praeter B. 1. et 3.). Sed W. ἄσματα recte. Verum nescio num. ubique in hac Ed. observatum sit.“ Ego certe illud ne usquam negligetur, quantum in me erat, sedulo curavi. Contra ὡς in seqq. et ubique praecedente fere Ald. utraque, sine jota scripsi, licet reclamantibus cett. vet. et recent. fere omnibus Edd., *Lehm.*

ceos habent graves et altos, vestem taeniis distinctam aureis, galcas impositas gestant omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipsi vero intus magnos ciebant clamores, et nescio quomodo factum, ut tamen firmiter illis in calceis incederent. Batcho autem arbitror serias tum agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem istis, et pedestres, et humaniores, et minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum universum illos ridebat: excel-

sos vero illos tristes audiebant universi, miserati illos, puto, qui compedes tantas traherent.

Sol. Non illos miserabantur, bone vir, sed poeta forte antiquam spectatoribus calamitatem ostendebat, et verba misabilia tragico cantu versus theatrum proferebat, a quibus ad lacrimas, qui audiebant, pertraherentur. Verisimile est autem, te etiam tibiis camentes quosdam tum vidisse, et alios concinentes, consistentes in circulo. Neque ista, Anacharsi, inutilia

ταῖς παρασθηγόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους ἡμῖν γίγνονται, p. 905.
 Ταῖς δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπόθεις ἀκούσαι, ὥδε 24
 καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες ἀνὰ, ὡς ἔφην, οὐκ ἐν αἰσάδι
 καὶ τέλει, ἀνυμπαγῇ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζουσιν ἀξιοῦμεν
 πρὸς τὸν αἶρα, συνοικημοῦντας αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκάσταις,
 αἷς μῆτε θάλασσαν δυσχεραίνειν, μῆτε πρὸς κρύος ἀπυγο-
 ρεῖν· ἔπειτα δὲ χρῶμεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς
 εὐτονώτερα γίγνονται μ). ἄτοπον γὰρ, εἰ τὰ μὲν σκῦτή x)
 νομίζομεν ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλακτούμενα, δυσπραγέστερα καὶ
 πολλῷ διαρκέστερα γίγνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα τὸ δ'
 ἐν ζωῇ μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγοίμεθα ὑπὸ τοῦ
 ἐλαίου διατεθῆσθαι. τοῦντεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια
 ἐπιμαρῆσαντες, καὶ διδασκάλους ἐκάστων ἐπιστήσαντες, τὸν
 μὲν ταῖς πικτέειν, τὸν δὲ παγκρατιαίων διδάσκομεν, ὡς
 τοὺς τε πόρους κερταρεῖν ἐθίζοιτο, καὶ ὁμοῦς χωρεῖν ταῖς
 πληγαῖς, μηδὲ ἀπετρέποιεντο δεῖν τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ
 ἡμῖν εὖ τε ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοει-
 δεῖς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων

μ) γίγνεται] γίγνεται W. "Modo εὐτονώτερα prave sola B. 1.

x) σκῦτή] „σκήτη Ald. sed correctum in marg.“ Σκῦτή B. 3.

sed recte B. 1.

sunt cantica, et moduli ti-
 biarum. His ergo omnibus,
 ac quae his sunt similia, dum
 mentes illorum accuantur,
 meliores nobis fiunt. Cor-
 pora vero, quod audire cu-
 piebas maxime, sic exerce-
 mus. Dum illa exuimus, cum
 non amplius tenera et mi-
 nime compacta sunt, primo
 aduenefacere volumus aëri,
 ac singulis tempestatibus fa-
 miliaria quasi reddere, ut
 neque aestum aegre ferant,
 neque frigori non possint
 pares esse. Deinde oleo un-
 gimus et subigimus, ut con-
 tentionem sustinere maiorem

possint. Absurdum enim
 fuerit, si coria quidem pu-
 temus ab oleo mollita rumpi
 difficilius, et diutius durare,
 quae tamen mortua jam sint;
 corpus autem vitae adhuc
 particeps, melius ab oleo
 fieri non putemus. Hinc di-
 versis exercendi rationi-
 bus excogitatis, et magistris
 uniuscujusque constitutis,
 alium pugilatū, pancratio
 alium certare docemus, ut
 labores tolerare discant, et
 obviam ire adversarii icti-
 bus, nec vulnorum metu
 avertantur. Illud vero duas
 nobis res utilissimas in illis

- p. 905. ἀφειδῆν, καὶ προσέτι ἐρῶσθαι καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσα
 δὲ αὐτῶν κάτω συννενευκότες γ) παλαιονσι, καταπίπτειν τε
 ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθι-
 σμοὺς, καὶ περιπλοκάς, καὶ λυγισμοὺς, καὶ ἀγχεῖσθαι θό-
 νασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ
- p. 906. ἀχρεῖα οὐδὲ οὗτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἐν μὲν τὸ πρῶτον
 καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθέστερα γὰρ,
 καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γιγνόνται αὐτοῖς διαπονού-
 μενα. ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἐμπειροὶ γὰρ δὴ ἐκ τοῦ
 του καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χρεῖαν α) τῶν μα-
 θημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμικῶς
 ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλακεῖς α), καταρδίζει τε θάττον
 ὑποσκελίσας, καὶ καταπιεσὼν εἰσεῖται ὡς ῥῆστα ἐξανίστα-
 σθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὧς Ἀναχάρσις, ἐπ' ἐκείνων τὸν
 ἀγῶνα ποριζόμεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ
 ἀμείνοσι χρησασθαι τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὴν πρό-
 τερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάντες καὶ δια-
 πονήσαντες, ἐρῶμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα,
 καὶ κοῦφα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρεῖα τοῖς ἀνταγω-

γ) συννενευκότες] „Sic W. Συνεν. cett. et Edd.“ α) χρεῖαν] „χρεῖαν B. 1. 3. α) συμπλακεῖς] „συμπλεκεῖς W.“

efficit, dum animosos reddit illos ad pericula, et qui corporibus non parcant, et insuper ut robusti ac patientes sint. Quotquot vero illorum deorsum vergentes luctantur, ii cadere discunt sine periculo, et facile surgere, et impulsiones, et complexus, et inflexiones, et ut angustie pati queant, et in altum tollere adversarium, non inutilia exercentes isti quoque, sed unum quidem primum et maximum sine controversia sibi parantes. Mipus enim obnoxia malis, et patientiora corpora illis, dum

ita labore subiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipsum parvum est. Usu enim inde edocentur, si quando opus sit ista disciplina in armis. Manifestum enim est, futurum, ut celerius hostem etiam talis vir complexus supplantatum dejiciat, et, ipse si ceciderit, surgere facilius possit. Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen suppeditare studemus omnia, putamusque multo melioribus nos usuros his, qui ita exercitati sint, cum prius nuda illorum corpora subigendo laboribus valentiora

νιστέας. Ἐννοεῖς γάρ, οἶμαι, τὸ μετὰ τοῦτο b), αἶουε εἰκὸς p. 906.
 εὐν ὄπλοις εὐερεθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἂν φόβον τοῦς δυσ- 25
 μεσίαν ἐμποιήσοντας, οὐ πολυσαρκίαν ἀργόν, καὶ λευκὴν,
 ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὠχρότητος ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναι-
 κῶν σώματα ὑπὸ σκιά μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἰδρωτὶ τε p. 907.
 εὐθύς πολλῶ c) ῥέοντα d), καὶ ἀσθμαίνοντα ὑπὸ τῷ κρά-
 νει, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημ-
 βρινὸν ἐπιφλέγῃ. οἷς τί ἂν τις χρήσαιο διψῶσι, καὶ τὸν
 κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδουιν, εὐθύς τα-
 ραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γε-
 νέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμοῖσι. οὗτοι δὲ ἡμῖν
 ὑπέρθυροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι,
 καὶ ἀρρέωνοι, πολὺ τὸ ἐμψυχον e), καὶ θερμὸν, καὶ ἄν-
 δρωῖδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας ἀπολαύοντες f), οὔτε
 φεικτοί, καὶ κατεσκευηότες, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ
 ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρ-
 κῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἰδρωσιν ἐξαναλακότες· ὁ δὲ g)
 ἰσχυρὸν καὶ τόνον παρέιχεν, ἁμιγὲς τῶν φανύλου περιελεμ-

b) τοῦτο] „τοῦτου M.⁴ c) εὐθύς πολλῶ] „πολλῶ εὐθύς M.⁴
 d) ῥέοντα] „ῥέοντα V. 2. et marg. A. 1. P⁴οντα J. Vulga-
 tum servat M.⁴ e) ἐμψυχον] „εὐψυχον J. sola. f) ἀπολαύ-
 οντες] „ἀπολάμποντες W. Nil mutat Fl.⁴ Vid. Aduot. g) ὁ
 δὲ] τὸ δὲ mallet Bel. quod equidem qui fieri possit, non video.

et robustiora reddiderimus,
 et levia, et contentioni apta,
 et ob id ipsum gravia ad-
 versariis. Vides enim, puto,
 quid sequatur, quales futu-
 ros esse armatos probabile
 sit, qui nudi etiam metum
 hostibus injiciant: qui non
 nigram carnis albamque mo-
 lem, neque pallidam maciem
 prae se ferant, qualia sunt
 mulierum corpora in umbra
 marcescentia, trementia, su-
 dore statim multo fluentia,
 et spiritum difficulter sub
 galea trahentia, praesertim
 si etiam sol, ut nunc, circa

meridiem aestum angeat:
 quibus quid facias? sitienti-
 bus, pulverem non ferenti-
 bus, qui ad solum sanguinis
 conspectum turbentur sta-
 tim, praemarianturque ante,
 quam intra teli jactum et ad
 manus hostibus venerint. At
 hi nobis rubicunduli, fuscum
 a sole colorem trahentes, et
 virili adspectu juvenes, mul-
 tum animi, et caloris, et vir-
 tutis ostendentes, boni adeo
 habitus fructu gaudentes, ne-
 que rugosi atque aridi, ne-
 que sua sibi mole graves, sed
 ad justam quasi proportio-

p. 907. μέν *h*), ἐξοσμένως φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λιθῶν-
τες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν καὶ *i*) τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν
p. 908. τοῖς σωμασι, τὴν μὲν ἄγην καὶ τοὺς ἀθέρας ἀποφυσώντα,
καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν θεωροῦντα *k*) καὶ προσωρεύ-

26 οντα *l*). Καὶ διὰ τοῦτο *m*) ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπι-
μήκιστον *n*) διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὅψις τε ἂν ἰδῇεν ὁ
τοιοῦτος ἄρξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθίνων φανείη· ὥςπερ
ἂν, εἰ πῦρ τις φέρον, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸς αὐτόν, καὶ
ἐς τὴν καλάνην αὐτοῦ, καὶ ἐς τὴν ἄγην· αὐτοῖς γὰρ ἐπὶ
τὸν λιμνῶντα ἐπαίεμι) θάπτεον ἂν, οἷμα, παρακλῶν ἡ
καλάνη ἀναφλεγίη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλογὸς
μεγάλης ἀνισταμένης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ, ἀλλὰ καταμι-
κρὸν *o*) ὑποκυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον *p*) καὶ αὐτὸς ἂν
κατακλυθεῖη. οὐ τοίνυν οὐδὲ νόσος, οὐδὲ κάματος, ἐς τοι-
οῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥαδίως ἐλέγξειεν ἂν, οὐδ' ἐπίκουρα-

b) περιλειμμένον] „περιλειμμένον M.“ *i*) καὶ] „abest
a Fl. adest in cett. et M.“ *k*) θεωροῦντα] „διαφω-
ροῦντα V. 2. Prius reliquae omnes et M.“ *l*) προσωρεύ-
οντα] Sic Paul. e conj. Reitz. pro vulg. προσώρ. Vid. Adnot.
m) διὰ τοῦτο] διατοῦτο A. 1. et 2. *n*) ἐπιμήκιστον]
Sic M. et Edd. praeter Fl. quae ἐπὶ μήκιστον.“ Sic cum Fl.
etiam B. 1. et 3. *o*) καταμικρὸν] Sic Inaetum A. 1. p. B.
1. 3. Sed κατὰ μικρὸν Reitz. et recenti. *p*) ὕστερον] ἐπ' αὐτῷ
conj. Göllet. Actis Monac. T. I. p. 212. ut Vit. Anct. c. 14.
Sed non tentandum putabam vulgatum. Cf. Ver. Hist. I, 22.

nem circumscripti; qui si
quid inutile est carniū et
superfluum, sudoribus ab-
sumserint, quod autem vim
ac tenorem praestat, since-
rum omnis vitii relictum
valide servant. Quod enim
ventilantes tritico, hoc nobis
exercitationes praestant in
corporibus, glumam *nempe*
atque paleas flatu abigunt,
fructum autem purum sepa-
rant, et acervant. Hinc va-
lere illos necesse est, et quam
longissime durare in labori-
bus: seroque sudare talis

incipiat, raro infirmus esse
deprehendatur. Quemadmo-
dum si quis ignem simul in-
jiciat in triticum atque ejus
stipulam, atque in paleas,
redeo enim ad ventilantem:
multo, arbitror, celerius
stipula conflagret, triticum
vero paullatim, neque flamma
surgente magna, neque uno
impetu, sed paullatim fumi-
gans, aliquamdiu post et ip-
sum comburatur. Non igitur
neque morbus, neque labor,
in tale corpus incidens facile
illud redarguat, aut superet

ἡσάντων εὐκαρῶς, τὰ ἐνδοθεν q). γὰρ μὴ παροξυνέσθαι αὐ- p. 908.
 τῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφρακται πρὸς αὐτὰ, ὥς
 μὴ παρμέναι ἐς τὸ εἶσω, μηδὲ παραδέχεσθαι r). μῆτε ἥλιον
 αἰὼν s), μῆτε κύνος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώματος, πρὸς τε τὸ
 ἐνδοθεν t) ἐν τῇς πόνοις, πολὺ τὸ θερμὸν τὸ ἐνδοθεν ἐπι-
 ρίον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευασμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγ- p. 909.
 χρίαν χρεῖαν ἀποκείμενον, ἀποπληροῖ u). εὐθύς ἐπάρδον
 τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπιπλεῖστον παρέχεται, τὸ γὰρ
 προπονεῖσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλασιν τῆς ἰσχύος,
 ἀλλ' ἐπίδοσιν ἰσχύζεται, καὶ ἀναθῆπιζομένη πλείων γίγνε-
 ται. Καὶ μὴν καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσχοῦμεν αὐτοὺς ἐς μῆ- 27
 κός τε διαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεῖ ὠκύτατον
 ἐπικουφίζοντες, καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στεγνόν, καὶ ἀν-
 τιτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῃ βαθεῖα, ἐνθα οὔτε βεβαίως ἀπε-
 ρτῖσαι τὴν βάσιν, οὔτε ἐπιστηγίξαι ῥάδιον, ὑποσυρομένου
 πρὸς τὸ ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τά-
 γρον x), εἰ δέοι, ἢ εἰ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο

q) τὰ ἐνδοθεν] „ἐνδοθεν τε W. omisso τὰ.“ r) παραδέχε-
 σθαι] παραδέχεσθαι B. 3. s) αὐτόν] „omittunt Fl. et W.“
 t) ἐνδοθεν] Sic W. pro vulg. ἐνδοθύν. u) ἀποπληροῖ]
 „ἀναπληροῖ marg. A. 1. W.“ x) τῷ γρον] „τάρον Amst.
 Salm. J. Ald. Hag. etc. Τάρον recte W. Par. Fl.“

temere. Nam interiora bene
 paratasunt, et exteriora va-
 lide contra ea munita, ut
 non admittat intro, neque
 recipiat vel solem ipsum vel
 frigus ad perniciem corporis.
 Si quid vero etiam cedit la-
 boribus; copiosum illud ca-
 pidum intestinum affluens,
 tanquam olim paratum et ad
 necessarios usus repositum,
 supplet statim, et vigorem
 recreat, et labori in longissi-
 mum tempus invictos prae-
 stat. Multi enim praecedentes
 labores, crebra fatigatio, non
 consumptionem virium, sed

incrementa efficiunt, quibus
 illae quasi ventilatae maio-
 res fiunt. Verum etiam, ut
 cursu valeant, eos exerce-
 mus, cum assuefacientes
 illos, ut in longitudinem suf-
 ficient, tum celerrimam in
 brevi levitatem iis concilian-
 tes. Et cursus instituitur
 non in solido et resistente
 solo, sed in arena profunda,
 ubi neque firmum ponere
 vestigium, neque inniti fa-
 cile est, subtracto a ceden-
 te materia pede. Verum
 etiam saltu fossam trajicere
 si opus sit, aut si quid obstat

- p. 909. ἀσχοῦνται ἡμῖν γ), ἔτι καὶ μολυβδίδας z) χειροπλήθεις ἐν ταῖν χειροῖν ἔχοντες. εἴτα περὶ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περιφερές, ἀσπίδι μικρῷ ἑοικὸς, ὅχανον οὐκ ἐχούσῃ, οὐδὲ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺν, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειώητος. ἐκεῖνο
- p. 910. τοίνυν ἄνω τε ἀναρρήπτουσιν α) εἰς τὸν αἶρα καὶ ἐς τὸ πόρῳ, φιλοτιμούμενοι, ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τοὺς ἄλλους ὑπερβάλοιτο β). καὶ ὁ πόνος οὗτος ὧμους τε αὐτῶν
- 28 κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις γ) ἐντίθαισιν. Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἀκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἔνεκα ὑποβέβληται δ). πρῶτον μὲν, ὡς μὴ ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτωσίς αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ τὸν ὀλισθον ε) ἀνάγκη πλείω γίγνεσθαι f), ἰδρύντων ἐν τῷ πηλῷ,

γ) ἡμῖν] „Punctum hic est in M.“ Id si est minoris distinctionis signum, recte illud h. l. positum, post ἔτι autem, ubi vulgo ponebatur, omissum. Nempe conjunge ἔτι καὶ, praeterea etiam; quae formula nemo est qui ignoret. z) μολυβδίδας] Sic W. et Fl. probante Schneidero in Lex. et sequentibus auctoritates illas Schm. et Paul. pro vulg. μολυβδίνας. α) ἀναρρήπτουσιν] „Sic Edd. ἀναρρήπτουσιν W.“ β) ὑπερβάλοιτο] „ὑπερβάλλοιτο M.“ γ) ἄκροις] non tentandum, quod verum factum, vid. Adnot. δ) ὑποβέβληται] Sic male, ut ait Reitzius, recte, ut ego censeo, pro vulg. ὑποβέβληται exhibent Fl. et W. Ex ἅπερ scilicet finge verbi subjectum. ε) τὸν ὀλισθον] „Ita et M. cum Edd.“ f) γίγνεσθαι] „γίνεσθαι M.“

aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de projiciendis in longum jaculis certant. Vidisti vero etiam aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, parvo clypeo simile, ansam non habenti neque lora: ac tentasti illud, cum jaceret in medio, videbaturque tibi grave, et difficile ob laevitatem comprehensu. Illud igitur et sursum jactant in aërem, et in

longinquum, certamine quodam, quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste tum humeros illorum roborat, tum contendendi facultatem conciliat digitis pedum. Lutum vero et pulvis, quae aliquantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster, cuius rei causa subjecta sint. Primo quidem ne in durum impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant ne-

ὁ δὲ τῶν ἐγγέλυσιν g) εἴπατες, οὐκ ἀχρεῖον, οὐδὲ γελοῖον p. 910.
 ὅν' εἰλλέ και τοῦτο ἐς ἰσχὺν και τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ,
 ἐπὶ τὴν οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζονται ἐγκρατῶς
 ἀντιλαμβάνεσθαι, και συνέχειν διολισθαίνοντας h). αἵρεσθαί
 τε ἐν πηλῷ ἰδρωκότα μετ' ἐλαίου, ἐκπεσεῖν και διαρῶσῃναι
 τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. και ταῦτα
 πάντα, ὥς περ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους και i)
 χοροῖμα, εἰ δεοὶ φίλον τρωθέντα ῥαδίως ἀράμενον ὑπεξε-
 κειν, ἥ και πολέμιον συναρπάσαντα ἦκειν k) μετέωρον
 πομίζοντα. και διὰ τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσχοῦμεν, τὰ χαλε-
 πότερα προτιθέντες, ὥς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον
 γέρον. Τὴν μέντοι κόριν τούναντιον l) χρῆσῃμην οἰό- 29
 μεθα εἶναι, ὥς μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὴν
 γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι συνέχειν τὸ διαδιδράσκον m) p. 911.
 ἐπὶ γλῆσσοις, ἐθίζονται και n) ἐκγεύγειν αὐτοὶ ληφθέν-
 τες ἐκ τῶν χειρῶν και ταῦτα, ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. και

g) ἐγγέλυσιν] „ἐγγέλυσιν M.“ quod recepit *Pauly*. h) διολι-
 σθάνοντας] „διολισθάνοντας W.“ i) και] transponendum
 videtur, και ἐς τοὺς πολέμους χρ. k) ἦκειν] εἴκειν, *recedere*,
 legendum suspicatur *Dorvill.* ad *Charit.* p. 264. et 617. Ed.
Lips. minime vel necessario, vel probabiliter, etsi alibi ἦκειν et
 εἴκειν facile commutari inter se potuisse probavit. l) τούναν-
 τιον] „ἐπὶ τὸ ἐναντίον Fl. et M.“ m) διαδιδράσκον]
 „διαδιδρασκόμενον W. et marg. A. 1, Vulgatum tenet Fl.“ n)
 και] „omittit Fl. et M.“

cesse est, cum madescent in
 luto, quod tu anguillis com-
 parabas: idque nec inutile
 est neque ridiculum, sed
 ipsum quoque ad robur et
 contentionem non parum
 confert, cum ita se habentes
 cogantur fortiter alteri al-
 terosprehendere, et conti-
 nere elabentes; tollere sane
 eum, qui praeter oleum in
 luto permaduit, elabi et ef-
 fluere manibus studentem,
 noli parvum quiddam putare.
 Atque haec omnia, ut dicebam
 ante, in bello etiam utilia, si

oporteat amicum vulneratum
 facile sublatum acie efferre,
 aut etiam hostem comprehen-
 sum sublimem rapere. Ac pro-
 pter hoc ultra modum illos
 exercemus, propositis diffici-
 lioribus, uti minora multo fe-
 rant facilius. Pulverem au-
 tem contra ea ad hoc utilem
 putamus, ne de complexu ela-
 bantur: postquam enim in
 luto edocti sunt continere
 illud, quod prae lubricitate
 facile effugit, adsuefiunt etiam
 effugere, ipsi comprehensi si
 fuerint, e manibus, idque

- p. 911. μὴν καὶ τὸν ἰδρωῖτα συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμενον, ἐπιπύττομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιῇ τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραιοῖς τότε καὶ ἀνεωγόσι ο) τοῖς σώμασιν ἐμπίπτοντων ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπνῳ ἀποσμᾶ, καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἔγωγε ἠδέως ἂν παραστησάμενος πλησίον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ διδιδηγμένων, καὶ ὃν ἂν ἔλῃ τῶν ἐν τῷ Ἀνκίῳ p) γυμναζομένων, ἀποπλύναι q) τῇς κόνιν καὶ τὸν πηλόν, ἐροίμην ἂν σε, ποτέρῳ ἂν ὁμοίος εὖξαιο γενέσθαι; οἶδ᾽ αὖ οὕτως αὐτίκα ἔλοιό μιν ἐκ πρώτης προσώψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πειραθείης ἑκατέρου, συνιστηκῶς καὶ συγκεκροτημένος εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρεῖν r), καὶ λευκὸν s) εἶναι ἀπορίᾳ.
- 30 καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἴσω τοῦ αἵματος. Ταῦτ' ἐστίν, ὃ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσκοῦμεν, οἰομένοι φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι t), καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ

ο) ἀνεωγόσι] ἀνεωγῶσι B. 1. et 3. p) Ἀνκίῳ] „Fl. et M. quoque λυκίῳ habere notat Solanus, nescio quare, nisi quod minore λ id habent, sed hoc solemne est Edd. antiquioribus. Vid. Hemsterh. ad Diall. Mortu. I, 1. q) ἀποπλύναι] „Sic et Fl. cum reliquis et M.“ Volebat autem Solanus ἀποπλύναις assentiente Reitzio, sed Paul. ἀποπλυνόμενον. r) διαρρεῖν] „διαρρεῖν male M.“ s) λευκὸν] λευκός conj. Conr. Reitz. t) γενέσθαι] γενήσεσθαι conj. Seager. At vide simillimum

etiamsi, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: et facit, uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxatis tum atque apertis corporibus incidunt. Cæterum sordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter, in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vixere, tum quem-

cunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem et lutum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri præoptes? Novi enim, te statim ex primo adspectu electurum, etiamsi neutrum factis tentaveris, consistentem et compactum esse potius, quam esse delicatum, et diffuere, et album esse defectu, et fuga interiora versus, sanguinis. Haec sunt, Anacharsi, ad quæ juvenes nos exercemus, rati, custodca

βιώσεσθαι δὲ αὐτοὺς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυνάμενων, εἰ p.911.
ἐπίοιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς περιοίκοις ὄντες, ὥς ὑποπτήσων
τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε
αὐτὸν πολὺ ἀμείνοισιν αὐτοῖς χρώμεθα, περὶ μηδὲν τῶν αἰσχυρῶν p.912.
φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις,
ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρέβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν
αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθὸν, καὶ τὴν ἄκραν
πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐστὶ λέγειν u), ὅποταν ἐς τε εἰ-
ρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο
ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν ἀπουδάζοντες.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἣν ποτε ὑμῖν x) ἐπίωσιν 31

οἱ πολέμιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, πρόϊτε
καὶ αὐτοὶ, πῦξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς πρόβεβλημένοι·
καὶ κείνοι δὴλαδὴ ὑποπτήσασιν ὑμᾶς y), καὶ φεύγουσι δε-
διότες, μὴ σφίσι κεκνήσῃ πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ στό-
μα, ἢ περιπηδήσαντες, ὥς κατὰ νότου γένησθε, περιπλέ-
ξῃτε αὐτοῖς τὰ ἀέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διάχρητε, ὑπὸ

locum Diall. Morit. XI, 2. et quae illic contra Hemsterh.
sunt dicta. u) λέγειν] „Non habent λέγειν Fl. et W. Habent
ceit.“ x) ὑμῖν] „Sic emendavi ex Fl. Fr. Salm. M. ἡμῖν
J. Par. Hag. Ald. B. 1. (et 3.) male.“ y) ὑμᾶς] „recte Fl.
Fr. Ald. Hag. Par. B. 1. (et 3.) Salm. et M. ἡμᾶς J.“

nobis civitatis bonos futuros,
et fore ut in libertate ipso-
rum opera vivamus, devi-
etis, si invadant, hostibus;
terribiles autem vicinis, uti
nos metuant plerique, et
tributa pendant. Pace vero
multo illis utimur meliori-
us, qui de re turpi nulla
emulentur, neque ex otio
vertantur in contumeliosam
ubidinem; sed in talibus re-
bus agant, et otium omne
consumant. Et quod dixi
commune bonum et summam
civitatis felicitatem, hoc
licere licet, quando ad pa-
cem pariter ac bellum optime

parata videtur juvenus, in
iis, quae pulcherrima nobis
sunt, elaborantes.

Anach. Igitur, Solon, si
quando invadunt vos hostes,
uncti oleo et pulvere sparsi
etiam vos proceditis, pugnos-
que contra illos expeditis.
Et ipsi nempe metuant vos
et fugiunt, timentes, ne sibi
hiantibus in os ingeratis
arenam, aut corpore saltu
circumacto, quo terga pos-
sitis invadere, crura deinde
circa ventrem illorum im-
plicetis, angatisque ipsos cu-
bitu subjecto sub galeam:

- p. 912. τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ νῆ Δι', οἱ μὲν το-
 ξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμῶν δέ, ὥσπερ ἀν-
 δριάντων, οὐ καθίξεται τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὸν
 ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων. οὐ γὰρ καλὰ μὲν z)
 καὶ ἀθέρεις ὑμεῖς ἐστε, ὡς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς
 πληγὰς, ἀλλὰ ὀψέ ποτε ἂν, καὶ μόλις, κατατεμνόμενοι βα-
 θείσι α) τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξετε b). τοιαῦτα
 32 γὰρ φῆς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τοῦ παραδείγματος. Ἡ
 τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψετε, τὰς τῶν κωμο-
 δῶν τε, καὶ τραγωδῶν. καὶ ἦν προτεθῇ ὑμῖν ἔξοδος c),
 ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχρημένα, ὡς φοβερώτεροι
 p. 913. εἴητε τοῖς ἐναντίοις, μορμολυττόμενοι d) αὐτοὺς, καὶ ὑπο-
 δήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδὴ· φεύγουσί τε γὰρ, ἦν
 δέη, κοῦφα, καὶ ἦν διώκῃτε, ἄφυστα τοῖς πολεμίοις ἔσται,
 ὑμῶν οὕτω μεγάλα διαβαινόντων ἐπ' αὐτοῖς. ἀλλ' ὅρα,
 μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ἦ, καὶ παιδιὰ ἄλλως,
 καὶ διατρίβαι ἀργοῦσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανί-

z) καλὰ μὲν] κάλαμοι B. 3. male. Cf. c. 26. α) βαθείσι] „ἐν
 βαθείοι FL praemissio ἂν etiam retentio.“ b) ὑποδείξετε]
 „Sic dedit Solanus ex W. Ὑποδείξετε Edd. priores.“ c) ἔξο-
 δος] ἔξοδον A. 2. prae. d) μορμολυττόμενοι] „μορμολυ-
 ττούμενοι W.“

et, per Jovem, alii sagittas
 arcu mittent nimirum, et
 jaculabuntur; in vos vero
 tanquam in statuas, non pe-
 netrabunt tela, qui colorem
 a sole traxeritis, et multo
 sitis sanguine instructi: ne-
 que enim stipula vos estis
 aut paleae, qui celeriter ce-
 datis plagis; sed sero tandem
 aliquando, et vix, profundis
 confossi vulneribus, paullum
 sanguinis subostenderitis. Ta-
 lia enim dicis, nisi plane
 aberravi a sensu similitudi-
 nis. Aut forte illa tunc ar-
 ma sumetis Comoedorum et

Tragoedorum, et si eruptio
 vobis proposita sit, galeae
 illas imponetis hiantes, ut
 formidabiliores sitis hosti-
 bus, quos sic larvati perter-
 reatis: altosque illos induc-
 tis calceos nimirum, leve-
 enim, si ita opus sit, fugien-
 tibus, et, si ipsi persequa-
 mini, effugere ea hostes no-
 poterunt, magnos ita gradu
 illorum opē vobis facienti-
 bus. Verum enimvero vide-
 ne illa, quae ita lepida vo-
 videntur, nugae sint et lu-
 dus merus, et occupati
 otiosorum, ac remittere a-

αὐτοὶ εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι, p. 913.
 ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τῆς
 ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἄμιλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους μετὰ παι-
 δίας, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ κινδύνων μελε-
 τῶσι τὴν ἀρετὴν. ὥστε ἀφέντας e) τὴν κόνην καὶ τὸ ἔλαιον,
 διδάσχετε f) αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν, μὴ κοῦφα
 δόοντες g) τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἀνε-
 μόν, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μετὰ συρισμοῦ ἐλιττομένη,
 καὶ λίθος χειροπληθὴς, καὶ σάγαρις, καὶ γέρον ἐν τῇ ἀρι-
 στερί, καὶ θώραξ, καὶ κράνος. Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θειῶν 33
 τινος εὐμενεία σώζεσθαι μοι δοκεῖτε, οἳ μηδέπω ἀπολώλατε
 ὑπὸ τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιπεσόντων. ἰδοὺ γέ τοι ἦν σπα- p. 914.
 σμένος τὸ μικρὸν τοῦτο ξιφίδιον h) τὸ παρὰ τὴν ζώνην,
 μόνος ἐπεισπέσω i) τοῖς νέοις ὑμῶν ἅπασιν, αὐτοβοεῖ ἂν
 ἔλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυγόντων ἐκείνων k), καὶ οὐδενὸς
 ἐπιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάν-
 τας ἂν περιστάμενοι, καὶ περὶ τοὺς κίονας κατακρυπτό-

e) ἀφέντας] „Et sic *Fl.* cum celt. et *M.* Posset et ἀφέντας
 conjici.“ Cf. Aduot. f) διδάσχετε] „διδάσκει *M.* διδάσκετε
 accenta in prima collocato *Fl.*“ g) διδόντες] „διδούς *M.*
 Nihil a vulgato abit *Fl.*“ h) ξιφίδιον] „ξιφίδιον *W.*“ i)
 ἐπεισπέσω] „Nihil mutat *Fl.*“ k) ἐκείνων] „Punctum post
 ex — habet *Fl.* et spatium vacuum quod vel novem literas ca-
 peret; nihil tamen omisit.“

num volentium adolescen-
 tiorum. Si vero volueritis
 liberi omnino ac beati esse,
 aliis vobis gymnasiis opus
 erit, et exercitatione vera,
 quae fit sub armis: ac cer-
 tamen non inter vos cum
 ludo, sed contra inimicos
 vobis instituetur, inter peri-
 cula virtutem meditantibus.
 Itaque, relicto pulvere atque
 oleo, sagittare illos docete
 et jaculari, nec date levia
 illis jacula, quae ventis fe-
 rantur; sed esto lancea lon-
 ga, quae cum sibilo contorta

feratur, et lapis manum im-
 plens, et securis, et in sini-
 stra scutum, et thorax, et
 galea. Ut vero nunc habetis,
 Deorum cujusdam benevo-
 lentia servari mihi videmini,
 qui nondum ab ingruentibus
 paucis levis armaturae mili-
 tibus perieritis. Certe, si
 stricto isto parvo ad zonam
 gladiolo solus irruam in ju-
 venes illos vestros omnes,
 ipso primo clamore capiam
 Gymnasium, fugientibus illis,
 et nemine contra intueri
 ferrum auso, sed circum-

p. 914. *μενοι, γέλωτα δὲ μοι παράσχου, δακρύνοντες οἱ πολλοὶ καὶ τρέμοντες. καὶ τότε ἂν ἴδοις οὐκ εἶναι ἐνθουσιάζοντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσιν, ἀλλὰ ὡροὶ ἅπαντες αὐτίκα γίνονται ἂν, ὑπὸ τοῦ θεοῦ μεταβαλόντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη διατίθεικε l) βαθεῖα οὖσα, ὥς μὴ ἂν ῥαδίως ἀνασχέσθαι λόφον ἕνα κρᾶνους πολεμίου ἰδόντας.*

34 ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα m) ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρακῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἰππολύτης ἐλάσασαι ἐπὶ τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γάρ, ὦ μακάριε, οὐκ ἐπειδήπερ n) οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἄνοπλα ἐξάγομεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὴ καθ' αὐτοὺς ἄριστοι o) γένωνται, ἀσχοῦνται τὸ μετὰ τοῦτο ζῆν τοῖς ἥπλοις, καὶ πολὺ p) ἅμεινον χρῆσιντ' ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι.

ANAX. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὰ ἐν

l) διατίθεικε] „μετατίθεικε Fl. quod et adpictum orae A. 1. W. Vulgatum est in M.“ m) ταῦτα] ταῦτα conj. Paul. bene, nec tamen necessario. n) ἐπειδήπερ] „ἐπεὶ Fl. et W.“ o) ἄριστοι] ἄριστα Schm. manifesto errore typogr., quem tamen reddidit Paul. p) πολὺ] „πολλοὶ male Fl. et marg. A. 1. W.“

stantes statuas, et occultati circa columnas, risum mihi lacrimis plerique suis actrepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam hostilis galeae videre sustineatis.

Sol. Non dicebant ista, Anacharsi, Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditionem contra nos susce-

perunt, neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram invasere, neque alii, quicunque periculum nostri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda sic juvenum corpora labore subigimus, propterea etiam inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi, postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo jam utantur melius.

Anach. Et ubi est illud vobis armatorum gymn-

ταῖς ὀπλῖσις; οὐ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐ- p. 914.
δὲν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών.

ΣΟΛ. Ἄλλα ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῖν
συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἐκάστῳ μάλα πολλὰ, οἷς χρῶμεθα, p. 915.
ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους, καὶ φάλαρα, καὶ ἵππους,
καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μέντοι
ὀπλοφορεῖν αἰεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεῖναι q), περιττὸν ἐν
εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόστιμόν γ' ἐστίν, ὅστις ἐν
ᾄστει r) σιδηροφοροῖ, μηδὲν θέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκῃ s) εἰς
τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοί, ἐν ὅπλοις αἰεὶ βιοῦντες.
τό, τε t) γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥάδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ
οἱ πόλεμοι u) μάλα πολλοί, καὶ ἄθηλον, ὁπότε τις ἐπιστάς,
ποιμώμενον κατασπάσας ἀπὸ τῆς ἀμάξης, φονεύσειεν. ἦ,
τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία, αὐθαιρέτως x), καὶ μὴ ἐν νόμῳ

q) παρεῖναι] „receptum ex Fl. et W. Παρεῖναι Edd.
hac priores “ r) ὅστις ἐν ᾄστει] ὅστις ἂν ἐν ᾄστει vult Bel.
s) ἐξενέγκῃ] „ἐξενέγκῃ minus bene M.“ t) τό, τε] Vulg.
τότε, quod tamen iam Schm. et Paul. ita correxerunt, ut spa-
tiolo relicto utramque syllabam separarent. n) πόλεμοι]
„Nihil mutant Edd. et M.“ x) αὐθαιρέτως] „rectius abest
in W. et Fl.“ Imo vix abesse potest. Nec ante hanc vocem
cum Gesnero inserendum καὶ τό, vel τό, τε. quamquam illud
vere fecit Pauly. Vid. Adnot.

sium? Ego certe tale nihil
in urbe vidi, quam undique
totam lustraverim.

Sol. Sed videre poteris,
Anacharsi, si diutius apud
nos moreris, et arma uni-
cuique nostrum multa, qui-
bus utimur, quoties opus est,
et cristas, et phaleras, et
equos, et equites quartam
fere partem civium. Verum
arma gestare semper, et cin-
ctum esse acinace, super-
fluum in pace putamus: ac
poena sancita est, si quis in

urbe cum ferro sit, ubi opus
non est, aut arma in publi-
cum efferat. Vobis vero
ignoscendum, quod in armis
semper vivitis. Cum enim
habitetis sine munimentis,
expositi estis insidiis; et
bella vobis bene multa: ob-
scurumque, quando aliquis
subito adstans detractum de
plastro dormientem inter-
ficiat. Etiam mutua inter vos
diffidentia, quum suo quisque
arbitrio, non lege quadam
in communione civili viva-
tis, necessarium semper fer-

p. 915. *ἐμπολιτευομένων γ), ἀναγκαῖον αἰ τὰν σιδηρον ποιῆ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα, εἴ τις βιάζοιτο.*

35 *ANAX. Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν οὐδενὸς ἀναγκαίου ἔνεκα περιττὸν ὑμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὀπλῶν φείδεσθαι z), ὡς μὴ διὰ χειρὸς ὄντα φθείρομο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, οὐδενὸς δεινοῦ ἐπείγοντος, καταπονεῖτε παλοῦτες, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδρώτων καταναλίσκοντες, οὐ ταμιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκὴ ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες.*

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιόνδ' α) τι δυνάμεως περὶ ἐννοεῖν, ὡς οἶνον ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν
 p. 916. *αὐτὴν οὖσαν· δεδίας οὖν, μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεοῦ λάθῃ διαρρέυεῖσα ἐν τοῖς πόνοις, κατὰ ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἴχηται τὸ σῶμα καταλιποῦσα, ὑπὸ μηθένος ἐνδοθεν ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οἶχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσῳ τις ἂν αὐτὴν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῶδε μᾶλλον ἐπιρροῖ, κατὰ*

γ) ἐμπολιτευομένων] Sic scripsi e W. et marg. A. 1. W. pro vulg. ἐμπολιτεύεσθαι. z) φείδεσθαι.] Hanc veterem lectionem, monente Fritzsche Quæst. p. 132. restituendam putabam, quum Solanus, Reitzius et recentt. scripssent φείδεσθε. α) τοιόνδ' α)] Sic veteres Edd. secutus scripsi Reitz. τοίον δέ, minus recte; sed vitiosissime recentt. τοίον δέ. Vid. ad Hermot c. 20. et 22. in Varr. Lectt. Tom. IV. p. 29. et 32.

rum faciunt, ut prope sit, quo defendatis, si quis vim inferat.

Anach. Tum vobis, Solon, ferrum quidem sine necessitate gestare superfluum videtur, et armis parcendum, ne, si in manibus sint, perdantur; sed reposita custoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem juvenum, nullo urgente incommodo, labore subigitis, feriendo et exhauriendo sudoribus, non reponentes ad necessitatem illorum robora,

sed temere in luto atque pulvere effundentes.

Sol. Videris, Anacharsi, tale quid cogitare de viribus, quasi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae sint similes: metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter labores effluant, ac deinde inane nobis et aridum corpus relinquentes abeant, cum nihil sit, a quo intus suppleatur. At illud non ita se habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauriat, tanto magis adfluunt,

τὸν τῆς "Ἰθρας δ) μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς p. 916. κεφαλῆς τμηθείσης, δὴ c) αἰεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο: ἦν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ αἰονος ἦ, μηδὲ διαρκῆ τὴν ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτετο ἂν, καὶ καταμαραίνεται, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου γίγνεται d). ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ φυσήματι, τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσειας ἂν, καὶ μεῖζον ποιήσειας ἐν βραχεῖ e), παραθήγων τῷ πνεύματι: καὶ τὸ τοῦ λύχνου φῶς ἀποσβέσειας, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς διαρκῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς, αἵματι, τῆς ῥίξης ἀνεφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνήμι. 36
λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμέ εἴρηκας, ἀκροβούς τινος φροντίδος, καὶ διανοίας ὅξυ δεδορκίας δεδομένα. ἐκείνο δέ μοι πάντως εἰπέ, τίνος ἔνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς f) Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποτε πολλοὶ, ὡς φῆς, σὺνίαισιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους, οὐδέ ποτε ἐν ὅπλοις ποικίσθαι g) τὴν ἄμιλλαν, ἀλλὰ p. 917.

b) τῆς "Ἰθρας], περὶ τῆς "Ἰθρας W. e) δὴ] „Nil mutat Fl. nec M.“ d) γίγνεται] Sic Schm. et Paul. e M. pro vulg. γίνεται. e) ποιήσειας ἐν βραχεῖ] „ἐν βραχεῖ ποιήσειας M.“ f) τοῖς] „τῷ“ neque id male, me quidem arbitro. g) ποικίσθαι] „ποικίσθαι W. male.“

secundum illam Hydrae fabulam, si quam audisti, ut pro uno abscisso capite, duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exerceantur, neque contendantur, nec satis ipsis suppeditetur materiae, tum demum laedatur a laboribus et consumatur: quale quid in igne et lucerna solet fieri. Eodem enim flatu vel accendas ignem, et maiorem brevi tempore facias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel extinguas flammam lucernae, si non satis materiae illi

suppeditetur, ut durare adversus vim flatus possit: nec enim *flamina ejusmodi* satia firma de radice exsistit.

Anach. Ista enim vero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo captu, dixisti, accurata quadam cogitatione et mente acutum cernente indigentia. Illud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, et in Isthmo, et Pythone, et reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri juvenes certantes, interdum in armis

p-917. γυμνὸς ἐς τὸ μέσον παραγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιο-
μένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικῆσαι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε;
ἄξιον γὰρ εἶδέναι τοῦτό γε, οὐ τίνος ἔνεκα οὕτως h) ποιεῖτε.

ΣΟΛ. Ἠγούμεθα γάρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυ-
μνάσια προθυμίαν οὕτως ἂν πλείω ἐγγενέσθαι i) αὐτοῖς,
εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνα-
κηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, καὶ διὰ τοῦτο k) ὥς
ἐς τοσοῦτους l) ἀποδυσόμενοι, εὐξίας τε ἐπιμελοῦνται, ὥς
μὴ αἰσχύνονται γυμνωθέντες, καὶ ἄξιονικότατον ἕκαστος
αὐτὸν m) ἀπεργάζεται n). καὶ τὰ ἄλλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν
εἶπον, οὐ μικρὰ, ὃ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ
ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἄρι-
στον εἶναι τῶν καθ' ἑαυτὸν o) δοκούντων. τοιγάρτοι πολλοὶ
τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἐτι ἡ p) ἀσκήσις, ἀπίσιν
οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς καὶ πόρων ἐρασθέντες
ὥς εἰ γέ τις, ὦ Ἀνάχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτι ἐκβά-

b) οὕτως] Sic e M. pro vulg. τοῦτο, vindice etiam *Fritzschio*
Praef. ad Ed. Alex. etc. p. XXXI. i) ἐγγενέσθαι] „γενέ-
σθαι Fl. Vulgatum probat M.“ k) διὰ τοῦτο] „διὰ τοῦτο J.“
nec non A. 1. et 2. l) τοσοῦτους] „Hoc praetuli ex Fl. et
W. Τοῦτους Edd. vulgo.“ Ceterum verba ὥς ἐς τοσοῦτους ἀπο-
δυσόμενοι tanquam scholion e textu proscribenda censuit *Beli-
nus*. m) αὐτὸν] αὐτὸν sola A. 2. n) ἀπεργάζεται] „Sic
Edd. et M.“ o) ἑαυτὸν] „αὐτὸν W.“ p) ἡ] abest ab M.“

instituitis pugnam, sed nu-
dos in medium producitis,
calcibusque petendos et fe-
riendos ostenditis, victori-
busque mala datis atque
oleam? Dignum enim scitu
est, cur ita faciatis.

Sol. Putamus enim, Ana-
charsi, maiorem ita exerci-
tationum amorem in illis
oriturum, si eos, qui primas
in his tulerint, ita honorari
videant, et in mediis Grae-
cis celebrari praeconio. Ac
propterea, ut qui in tanta
multitudine exuendi sint, et

bono habitu esse student, ne
pudeat ipsos nudari, et dignis-
simum se reddit unusquisque
victoria. Praemia vero, ut
ante dicebam, non parva,
laus a spectatoribus, et quod
maxime sit insignis, et digito
monstratur, tanquam aqua-
lium suorum praestantissi-
mus. Proinde multi specta-
torum, quibus tempesta
adhuc propter aetatem exer-
citatio, discedunt non me-
diocri ab hisce virtutis ac
laborum amore inflammati.
Nam si quis, Anacharsi, bo-
nae famae amorem e vita

λοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἂν
 τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσει; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ-
 των εἰκάσειν παρέχοιεν ἂν σοι, ὅποιοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ
 πατρός, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γέροντ' p. 917.
 ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου πέρι καὶ μῆλων γυμνοὶ τοσ-
 αῖτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι. Καίτοι τί ἂν 37
 κείποις, εἰ θεᾶσαι καὶ ὀρτύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας
 παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ἐπὶ τούτοις οὐ μικράν; ἢ γέλαση
 ὁμιλοῦσι, καὶ μάλιστα ἦν μάθης, ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ ἀρῶ-
 μεν, καὶ προσιέταται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρῖναι, καὶ
 ἔρῃ τὰ ὄρνεα διαπυκνεύοντα μέχρι τῆς ἰσχυρῆς ἀπαγο-
 ρεύσεως; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον, ὑποδύεσθαι χάρις ἡρέμα
 ταῖς ψυχαῖς ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι q)
 καὶ ἀτολμότεροι φαίνονται τῶν ἀλεκτρυόνων, μηδὲ r) προα-
 παγορεύειν s) ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων t), ἢ τοῦ ἄλλου
 δυσχεροῦς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις περᾶσθαι αὐτῶν u), καὶ
 ἔρῃν ὑπερασσόμενους, ἄπαγε· θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς

q) ἀγεννέστεροι] ἀγεννέστεροι B. 3. ex errore, opinor. r) μη-
 δὲ] „μηδὲ J. Ald. fere perpetuo. Ση post δὲ inserit marg.
 A. 1, sed dubie ante voluerit δὴ.“ t) προαπαγορεύειν]
 „Sic M. et Edd. excerpta Fl. quae προαπαγορεύουσιεν. Ἀπαγο-
 ρεύουσιεν Ms. Gr.“ u) καμάτων] „καμάτων M.“ u) αὐτῶν]
 „αὐτοὺς Pell.“

expulerit, quid jam boni
 nobis contingat? aut quis
 splendidum quiddam cupiat
 perficere? Jam vero ex his
 quoque conjiciendum tibi
 praebent, quales sint in
 bellis pro patria, et liberis,
 et uxoribus, et sacris, arma-
 ti, qui pro olea et malis,
 audi tantam vincendi cupi-
 litatem adferant. Verum
 quid diceret, si coturnicum
 et gallorum apud nos pugnare
 videret, et studium ea in re
 non parvum? Ridebis nimi-
 um: praesertim si audias,
 ego nos istuc facere, et ipi-

peratum esse adultis omnibus
 adesse, et videre aves ad
 ultimam usque animi defe-
 ctionem pugnantes. Sed ne-
 que hoc ridiculum. Subit
 enim sensim aliquis in ani-
 mos ad pericula impetus, ne
 ignaviores videantur et mi-
 nus audaces gallis, nec prius
 quam illi deficiant a vulne-
 ribus, aut laboribus, aut dif-
 ficultate quacunque alia. In
 armis autem tentari illos, et
 videri vulnerari, apage. Be-
 luum enim, et plane sini-
 strum, atque insuper inu-
 tile, interficere optimos,

- p. 918. σκαίων, καὶ προσέειπε γὰρ αἰλουσιτέλης ἀποσφάττειν τοὺς ἀρ-
στούς, καὶ εἰς ἃν τις ἄριστον χρήσαιτο κατὰ τῶν θυσι-
38 νῶν. Ἐπεὶ δὲ φῆς, ὅτι Ἀνάχαρς, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα
ἐπέλευσιτο, μέμνησο, ἥν ποτε καὶ ἐς Λακεδαιμόνα ἐλθὼν
μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνῳ, μηδὲ οἰεσθαι μάτην ποιεῖν.
p. 919. αὐτοὺς, ὁπόταν ἡ σφαίρα περὶ x) ἐν τῷ θεάτρῳ συμπε-
σόντες, καίωσιν γ) ἀλλήλους, ἡ δὲ χωρὶς ἐκελθόντες, ὕδατι
περιγεγραμμένον, ἐς φάλαγγα διαστάντες, τὰ πολεμίων ἀλ-
λήλους ἐργάζονται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρῃ ἃν ἐκβαίωσιν
τοῦ περιγεγραμμένου τὸ ἔτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς
κατὰ Λυκούργον οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἡ ἔμπαλιν, συνωθοῦν-
τες ἐς τὸ ὕδωρ ε), (τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπὸν) καὶ
οὐδὲις ἂν ἔτι καίωσιν. μέλιστα δὲ ἦν ὄρεας μαστιγούμενους
αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ῥεομένους, πατέρας δὲ
καὶ μητέρας παρεστῶσας α), οὐχ ὅπως ἀνωμένας ἐπὶ τοῖς
γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἥν b) μὴ ἀντέχοιεν πρὸς
ταῖς πληγαῖς, καὶ ἱκετεύουσας ἐπιμήκιστον διαρκέσαι πρὸς

x) περὶ] περιδινόμενοι conj. Wyttenbach. Animadv. ad Phylarch. Opp. Morr. T. I. p. 467. Vid. Adnot. γ) καίωσιν] „παλουσιν W.“ z) συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ] „glossema videntur Guyet.“ a) παρεστῶσας] „παρεστῶτας W. male.“ Παριστώσας B. 3. et hoc mendose. b) ἥν] „et M.“ At ἥν cum Optativo vid. Hermot. c. 53. et, quae illic collata sunt, locis; praeterea, si placet, Pro Imagg. c. 19. Gall. c. 1. e. a.

quibus melius aliquis utatur adversus inimicos. Cum autem dicas, Anacharsi, te reliquam etiam Graeciam peragraturum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, frustra illos laborare, cum aut de pila in theatro certantes impetu facto, alteri alteros caedunt; aut ingressi in locum aqua circumdatum, divisique in suam quisque phalangem, hostiliter, nudi et ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto illo loco

alterum agmen alteri ejiciant, nempe Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hos enim facto pax caeterum, neque quisquam alterum percusserit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad altare, et sanguine fluunt; patres vero aut matres adstantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, si non durent ad plagas, atque illi supplicent, ut quam longissime ferant molestiam, et

τὸν πόνον, καὶ ἐγκατεργῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ p. 919.
ἐπαπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντες
εἶναι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶσαι τοῖς σώμασιν·
ὣν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς
Σπάρτης ἀνασταθέντας c). ὅταν τοίνυν ὁρᾷς κἀκεῖνα, μῆτε
μαίνεσθαι ὑπολάβῃς αὐτοὺς, μῆτε εἴπῃς, ὥς d) οὐδεμιᾶς
ἰσχυρᾶς αἰτίας ἀναγκαίας τάλαιπωροῦσι, μῆτε τυράννου βια-
ζομένου, μῆτε πολεμίων διατιθέντων e). εἴποι γὰρ ἂν σοι p. 920.
καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκούργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ
εὐλογα, καὶ ᾧ συνιδὼν κολάζει αὐτοὺς, οὐκ ἐχθρὸς ὢν,
οὐδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸς f) ὁρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν τῆς πό-
λεως εἰκῇ παραναλίσκων, ἀλλὰ καρτερικωτάτους g), καὶ
παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξίων εἶναι τοὺς σώζειν h) μέλ-
λοντας τὴν πατρίδα. καίτοι κἄν μὴ ὁ Λυκούργος εἴπῃ, ἐν-
νοῇς, οἴμαι, καὶ αὐτὸς, ὥς οὐκ ἂν ποτε ληφθεῖς ὁ τοιοῦτος
ἐν πολέμῳ, ἀπόρρητόν τι ἐξέλποι τῆς Σπάρτης, αἰκισζομέ-
νον τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελαῶν αὐτῶν, μαστιγοῦτο αὖν,

c) ἀνασταθέντας] „Sic M. J. V. 2. Ἀνασταθέντας L. Ἀνα-
τεθέντας Edd. cett.“ d) ὥς] „omittit Fl. et M.“ e) διατι-
θέντων] „π—ως δ—ες Poll.“ Ἐπιτιθέμενων] mallet Paul.
f) αὐτό] „αὐτὰ L.“ g) καρτερικωτάτους] καρτερίκων.
B. 1. et 3. h) σώζειν] „σώζειν W. cum puncto subscr.“

mala tolerant. Multi ergo
huic certamini immortui
sunt, cum nollent se victos
lateri, dum vita superesset,
in oculis suorum, neque ce-
dere corpore: quorum etiam
statuas videbis honorari pu-
blice, a Spartanorum repu-
blica positas. Etiam ista
troinde cum videbis, noli
utare illos furere, neque
licito, illos nulla idonea
causa aerumnas sustinere,
neque tyranno cogente, ne-
que hostibus illam necessi-
tatem imponentibus. Dicat
nim pro illis etiam Lycur-

gus illorum legislator multa
rationabilia, quidque spe-
ctans illos ita castiget, qui
non ut hostis, neque odio
illud faciāt, nec qui sobolem
civitatis ita consumere velit
temere, sed quod postulet,
ut patientissimi, et malo
omni superiores sint, qui ser-
vaturi sint patriam. Quam-
quam, etsi non dicat Lycur-
gus, ipse, puto, intelligis,
quam non unquam captus in
bello talis arcanum quoddam
Spartae enunciaturus sit,
hostibus ipsum torquenti-
bus; sed, derisis illis, ita

p. 920. ἀμυλλώμενος πρὸς τὸν παῖδοντα; ὡς ι) πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

39 . *ANAX.* Ὁ Λυκούργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἣ ἐκπρόθεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεανιεύσατο;

ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν ἀφικόμενος· ἀποδεδημήκει δὲ παρὰ τοὺς Κρητάς, ὅτι ἤκουσεν κ) εὐνομωτάτους εἶναι, Μίνως, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς.

ANAX. Τί οὖν οὐ καὶ σὺ, ὦ Σόλων λ), ἐμιμήσω Λυκούργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα μ), καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστίν.

p. 921. *ΣΟΛ.* Οὐκ ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκτεῖα ὄντα· ζηλοῦν δὲ τὰ ξενικά οὐ πάνν ἄξιοῦμεν.

ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ n) συνίης, οἶμαι, ὅδ' ὅν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς

ὡς] ὅς conj. *Conr. Reitz.* frustra. κ) ἤκουσεν] „ἤκουεν W.“ λ) οὐ καὶ σὺ, ὦ Σόλων] „ὦ Σόλων, οὐκ καὶ σὺ W.“ μ) γὰρ ταῦτα] „γὰρ καὶ ταῦτα M.“ Insertum καὶ assumserunt *Schm.* et *Paul.* ν) Οὐκ· ἀλλὰ] *Gesn.* Οὐκ; ἀλλὰ etc. interpretatus: *Non? Verum* etc. contra usum linguae tum communem, tum proprium *Luciani*, deliquit. Quare nec textum mutavi, et versionem Latinam textui genuino accommodavi.

flagellandum se praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

Anach. Utrum vero ipse quoque, mi Solon, Lycurgus, juvenis cum esset, pulchritus est; an egressus jam aetatem certaminis illius propriam, secure talia juvenili velut petulantia constituit?

Sol. Senex jam erat, cum has illis leges scriberet, e Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenses, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum

Minos, Jovis filius, conditor fuerit.

Anach. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, et flagellas adolescentulos? pulchra enim ista, et vobis digna.

Sol. Quod istae nobis sufficiunt exercitationes, domesticae quae sint: peregrina autem aemulari non admodum dignum nobis putamus.

Anach. Nequaquam. Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis nullius bonae rei causa.

ἡμεῖς ἀφ' ἑλλήνων· ἢ, αὐτῶν, ἐμάστω. ἢ καὶ τῇ τῇ πόλει. ὡς
 ἦν ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καὶ ὅν καιρὸν
 ταῦτα δοῦσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθῆσθαι δημα-
 ρία πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἐκάστοις, ὅπου τιν' ὁρῶ τυπτα-
 μένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λαποδύτας ρ), ἢ τι ἄλλο το-
 οῦτον ἰσχυραμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἔλλεβόρου ρ) δεῖσθαι
 μοι δοκεῖ ἢ πόλις αὐτῶν, οὕτω καταγέλαστα ὑφ' ἑαυτῆς ρ)
 παύσασθαι.

ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόν- 40
 των, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷον κρατεῖν. ἔσται γὰρ τις ὁ καὶ
 ὑπὲρ ἐκείνων σοὶ τὰ εἰκότα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ ρ). πλὴν
 αὐτῶν, ἐπειπερ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξέληλυθα, σὺ δὲ οὐ
 πάνυ ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς ς) εἰσας, οὐκ ἄδικα αἰτήσῃ
 ἔωκα παρὰ σοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῇ μέρει διεξέλθης πρὸς
 μί, ὅν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σπάρται διασκεύετε τοὺς νέους τοὺς
 παρ' ὑμῖν ε), καὶ οἷς τισι θυμωσίοις ἀντιτρέφετε, καὶ ὅπως
 ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται.

ο) λαποδύτας] λαποδύτας B. 1. et 3. ρ) ἐλλεβόρου] „Βενο-
 nic M. Fr. B. 1. et 2. (et 3.) Par. Salm. Ἐλεβόρου J. V. 2.
 Ald. Fl. Hag.“ ρ) ἑαυτῆς] „αὐτῆς W.“ ρ) ἀντερῶν ἐν
 Σπάρτῃ] „ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M.“ ς) ἀρεσκομένῳ αὐ-
 τοῖς] „receptum ex M. et Fl. Αὐτοῖς etiam W. Ἀρεσκομένος
 ἐν τοῖς Edd. cett. ε) ὁμῖν] Sic Reitz. nescio unde, et
 Edd. recentt. Sed ἡμῖν pessima A. 1. 2. B. 1. 3.

quae vel ad unumquemque
 singulatim, vel communiter
 ad civitatem perveniat. Igi-
 tur si quando peregriner
 Sparta, equidem, quo tem-
 pore ista faciunt, metuo,
 ne statim publice lapidibus
 ab iis obruar, si ad singula
 rideam, videns, pulsari illos
 tanquam fures, aut grassa-
 tores, aut qui aliud ex eo
 genere fecerint. Omnino
 enim helleboro mihi indi-
 gere eorum videtur civitas,
 quae tam ridicula fieri pu-
 tance patitur.

Sol. Ne puta, o generose,

Lucian. Vol. VII.

te desertam litem, [vel ab-
 sentibus viris, dum solus
 dicis, victurum. Erit enim
 Sparta, qui pro istis etiam
 ea, quae par est, tibi re-
 spondeat. Verum quando-
 quidem ego nostra tibi enar-
 ravi, tu autem non satis illa
 probare videris, nihil in-
 justum ego abs te petitum
 me arbitror, ut tu etiam vi-
 cissim enarres mihi, quo
 modo vos Scythae juvenes
 vestros quibusque in exer-
 citationibus educetis, et quo-
 modo probi apud vos viri
 fiant.

N

p. 922.

ANAX. Δικαιότατα μὲν οὖν, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε
 διηγῆσθαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, οὐ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ'
 ὑμᾶς, οἳ γε οὐδὲ κατὰ κόρυθς παταχθῆναι τολμήσαιμεν ἡ
 μίαν πληγὴν· δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεται γε, ὅπου
 ἂν εἴη. ἐς αὐριον μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τὴν συν-
 ουσίαν, οἷς ἂ, τε αὐτὸς (ἔφης u), εἰ μᾶλλον ἐννοήσαιμ.
 καθ' ἡσυχίαν, ἂ, τε χρὴ εἰπεῖν, συναγάγοιμι τῇ μνήμῃ
 ἐπελθών· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ τούτοις, ἐσπέρη
 γὰρ ἤδη.

u) [ἔφης] in iisdem Edd, vett. scriptum ἔφης cum jota.

Anach. Justissime tu qui- in crastinum, si videtur, dif-
 dem istuc, Solon. Et enar- feramus disputationem, u
 rabo tibi Scytharum legiti- et, quae ipse dixisti, magi
 ma, non ita splendida for- adhuc silentio perpendam
 tasse, neque vestris similia, et quae dicenda sint, me-
 qui neque alapam mala, unam, moria percurrens cogitem
 excipere audeamus, meticu- Nunc autem ut se res habet
 losi homines; sed dicetur his ita dictis abeamus. Jan
 tamen, qualia sint. Verum enim est vespera.

ARGUMENTUM.

Quemadmodum in libello de Sacrificiis, ita etiam in hoc, patronum LUCIANUS agit sanæ rationis adversus religiosas vulgi superstitiones, quippe ostendens nunc argumentando, nunc ridendo, tum varias, quas teneat vulgus, de Orco opiniones vanas, tum ritus, quos vulgo observent, funebres ridiculos esse et absurdos. Cf. Argum. libelli De Sacrificiis Tom III. p. 74.

Ἀξιὸν γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν ταῦς πένθει 1
γινόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθουμένων
ἔχθον αὐτοὺς αὐτοῖς α) λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται
καὶ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκεί-
νοις b) οὕς c) ὀδύρονται, οὐ, μὰ τὸν Πλούτωνα, καὶ Περ-
σεφόνην, κατ' οὐδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς, οὔτ' εἰ πονηρὰ
ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, οὔτε d) εἰ τούναντίον ἡδίων e) καὶ

- a) αὐτοῖς] „αὐτὸς Fl.“ αὐτοῖς αὐτὸς 3011. b) ἐκείνοις] „αὐτοῖς
ἐκείνοις Fl.“ Sic etiam Codd. 3011. Gorr. Aug. Sed videtur
hoc αὐτοῖς e praecedentibus iteratum, certe ob illud ipsum
αὐτοῖς, quod praecedit, non iterum admittendum. c) οὕς]
ὡς Aug. d) οὔτε] εἴτε 3011. e) ἡδίων] ἡδέα 3011.

DE LUCTU.

Operae pretium sane fuerit observare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur; et ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae sibi eve-

niunt ipsis; tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proserpinam! ulla ex parte scientes dilucide, nec sintne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea suaviora

- p. 922. βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμος δὲ καὶ συνηθεία τὴν λύπην ἐπι-
τρέποντες. ἐπειδὴν τοίνυν ἀποθάνῃ τις, οὕτω ποιοῦσα
μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι, ἃς τινὰς περὶ αὐτοῦ
p. 923. τοῦ θανάτου δόξας ἔχουσιν. οὕτω γὰρ ἔσται φανερόν, οἷον
2 τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκείνα ἐπιτηδεύουσιν f). Ὁ μὲν δὲ
πολύς ὄμιλος, οὗς ἰδιώτας εἰ σοφοὶ g) καλοῦσιν, Ὁμήρου
τε καὶ Ἡσιόδου, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς περὶ τούτων
πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν ποιήσιν αὐτῶν, τόπον
τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν, Ἀΐδην ὑπεκλήψασιν, μέγαν δὲ καὶ
πολύχωρον τούτον εἶναι, καὶ ζοφερὸν h) καὶ ἀνήλιον, οὐ
οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δοκοῦντα, πρὸς τὸ καὶ καθο-
ρᾶν τῶν ἐνόντων ἕκαστον. βασιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελ-
φὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ τοι-
αῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τὴν
προσηγορίαν τιμημένον. τούτον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ'
αὐτῷ i) παλαιοτέρῃ, καὶ τὸν κάτω βίον καταστήσεσθαι νε-
κρῶν k). κεκληρωθῆσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθα-

f) ἐπιτηδεύουσιν] ἐπιτηδεύονται 3011. g) σοφοὶ] καλλοί
3011. h) ζοφερὸν] φοβερόν 2954. improbat Jacobo Quaesius
Lucianum. Spec. l. p. 21. i) αὐτῷ] „Sic Fl. Par. Hag. Ald.
Salm. etc. Αὐτῶν J. et marg. A. 1. W.“ k) τοιοῦτον] τὸν
τοιούτον vulgo. Sed omittunt articulum Fl. Aug. 3011. et 2954
et hinc Schm. Vid. Adnot.

sint ac meliora his, quibus
eveniunt; sed institutis et
consuetudini illum dolorem
suum condonantes. Cum igitur
mortuus fuerit aliquis,
sic faciunt. Quin illud prius
volo dicere, de morte ipsa
quas habeant sententias: sic
enim apparebit, cujus rei
caussa in supervacuis illis
elaborent. Vulgus igitur pro-
miscuum, quos idiotas ap-
pellant docti, Homero atque
Hesiodo, et fabularum au-
ctoribus caeteris, fidem qui
habeant, et legem sibi sta-
tuant illorum fictionem, lo-

cum quendam sub terra pro-
fundum esse putant inferos,
eumque magnum et spatio-
sum esse, et tenebricosum,
ac sole carentem; eundem
tamen nescio qua ratione
illustrem in tantum, ut, quae
in eo sunt, conspici possint
omnia. Imperare autem in
magno illo hiatu fratrem Jo-
vis, Plutonem [s. Ditem]
nomine, qua quidem appel-
latione (ut aliquis mihi ta-
lium peritissimus retulit)
ideo colonestatus est, quod
dives sit mortuis. Hunc porro
Ditem suae civitatis, et vi-

κῆπων καταδεξάμενον δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κα- p. 923.
 τίειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, οὐδενὶ τοπαράπαν l τῆς ἀνόδου
 ὑφαιμένον m), πλὴν ἐξ ἀπαντος τοῦ αἰῶνος πάνυ ὀλίγων
 ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις. Περιρρέεσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ 3
 ποταμοῖς μεγάλοις τε καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνο-
 μάτων· Κωκυτοὶ γάρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοι-
 οῦτα πέκληνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη πρό-
 κειται n), πρώτη δεχομένη τοὺς ἀπαντῶντας, ἣν οὐκ ἔνι p. 924
 ἡμιλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τοῦ πορθμέως· βαθεῖά τε
 γὰρ περᾶσαι ο) τοῖς ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλή· καὶ
 ὥς, οὐκ ἂν αὐτὴν διαπταίη οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων. 4
 Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλῃ ἀδαμαντίνῃ p), ἀδελ-
 φῶς τοῦ βασιλέως Αἰακὸς ἔστηκε q), τὴν φρουρὰν ἐπι-
 ποταμμένος, καὶ παρ' αὐτῷ, κύων τρικέφαλος, μάλα κάρ-
 ιαρος, τοὺς μὲν ἀφικνουμένους φιλίῳ τι καὶ εἰρηνικὸν

l) τοπαράπαν] Sic ex *Ald.* utraque pro τὸ παράπαν. cf. infra
 c. 24. Bis *Aécus*. s. 4. Pro *Laps*. c. 6. et ibi adnot. m) τῆς
 ἀνόδου ὑφαιμένον] Ita *Fl. B.* 1. (et 3.) *Ald. Tr. Par.*
Hag. Τῆς ἀνώ ὁδοῦ ὑφαιμένον J. et marg. A. 1. W. Τῆς
 ἀνω ὑφαιμένοι (sic) 3011. n) πρόκειται] Sic monente *Be-*
lino et praeunte *Schmiedero* scripsi e. J. V. 2. et Cod. 3011.
 pro vulgato vitio προῦκεται, pro quo in L. et G. πρόκειται,
 probante *Graevio*. o) περᾶσαι] Sic correxi vulgatum περά-
 σαι Vid. *Spitzner*. *Prosod.* p. 56. p) πύλη ἀδαμαντίνῃ]
 Interjectum olim erat οὐση. Sed ejicit, *Belino* auctore, *Schmie-*
derus, praeceuntibus Codd. 3011. et Gori. q) ἔστηκε] Sic
 2954. 3011. Gori. Aug. *Bel. Schm.* pro vulg. ἔσται.

te illius apud inferos, haec
 abere instituta. Nam sorte
 isti obtigisse mortuorum im-
 erium, quos ille receptos
 que assumptos vinculis con-
 neat, quae effugere nemo
 ossit, nec ulli omnino re-
 cundi facultatem tribuat,
 i ob maximas causas qui-
 sdam ab omni aevo pan-
 smis. Circumflui autem
 eius regionem fluviiis ma-
 lis, et terrorem vel ipso
 mine injicientibus: Co-
 ti enim [*ploratus*], et Py-

riphlegethontes [*ignicremi*],
 et similiter appellantur. Quod
 vero maximum, Acherusia
 palus objacet, quae primum
 venientes excipit, quam tra-
 jicere non licet, nec prae-
 terire sine portitore, cum
 profundior sit, quam ut pe-
 dibus transiri possit, et latior,
 quam ut natatu trajicias;
 adeo ut neque volucres mor-
 tui eam transvolare possint.
 Ad ipsum porro descensum,
 et portam, quae adamantina
 est, Aeacus stat, fratre re-

p. 924. προςβλέπων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν γ) ὑλακτῶν,

5 καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος. Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην
εἰς τὸ εἶσω, λειμῶν ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰ-
φυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Ἀΐθης γοῦν διὰ
τοῦτο ε) ὠνόμασται ι). ταῦτα γὰρ ἀμέλει διαγῆσαντο τοῖς
πάλαι ἐκεῖθεν ἀφιγμένοι Ἀλκυστὶς τε, καὶ Πρωτεσίλαος οἱ
Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τοῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου
Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμά-
δοκτεῖν, οὐ πιόντες τῆς πηγῆς, οὐ γὰρ ἂν ἐμείμνητο αὐτῶν.

p. 925. Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσε-

6 φόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσιν
ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν συνδιαπράττουσιν
ὄχλος πολὺς, Ἐρινύες τε, καὶ Ποιναί, καὶ Φόβοι, καὶ
7 ὁ Ἑρμῆς οὗτος μὲν γε οὐκ αἰεὶ υ) συμπαρῶν. Τραχοὶ δὲ
καὶ σατράπαι, καὶ δεκασταὶ κἀθηνται δύο, Μίνως τε καὶ
Ῥαδάμανθυς, Κρῆτες ᾗντες, καὶ ς) υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι
δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ.

γ) ἀποδιδράσκειν] διαδιδράσκειν 2954. ε) διὰ τοῦτο] δια-
τοῦτο una voce A. 1. et 2. ι) ὠνόμασται] „ονόμασται vult
Solon ex Fl. Vid. nott.“ υ) αἰεὶ] „Sic Edd. constanter.“
Modo vox Φόβοι corrupta videbatur Solano, sed injuria. ς)
καὶ] abest a Gorl. cum quo fere facit Aug. οἱ Κρῆτες, ὄντι
υἱοὶ τ. Δ.

gis genitus, cui custodia il-
lius credita, et prope illum
triceps canis, asperrimus, qui
advenientes quidem amico
vultu et pacato adspiciat,
fugere autem si qui conen-
tur, latratu atque rictu ter-
reat. Hunc qui lacum supe-
rarunt, eos intus pratum
suscipit magnum, consitum
asphodelo, et potus expu-
gnator memoriae: Lethes
[oblivionis] enim potus pro-
pter hoc ipsum appellatus
est. Haec nimirum narra-
runt antiquis, qui inde re-
dierunt, Alcestis atque Pro-

tesilaus, Thessali, et Aege-
lenses filius, et Homeri-
cus Ulysses, graves et digni
fide testes, ut mihi videtur
qui de fonte illo non bibe-
runt, neque enim alias me-
moriam eorum retinuissent.
Dis ergo, ut illi dixerunt
et Proserpina, imperant, at-
que in dominio habent omnia
ministrant vero illis, et im-
perium una exercent, turba
multa, Furiae, Poenae, Tex-
tores, et Mercurius: hi
quidem non semper praes-
ens. Magistratus vero et
Satrapae et iudices sedes

ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὴν συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ p. 925.
 εἰς ἀποικίαν τῶν, πέμπουσιν ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδῖον, τῷ
 ἀρίστῳ βίῃ συντισσόμενους. Ἄν δὲ τινες τῶν ποτηρῶν λά- 8
 βωσιγ), ταῖς Ἐρινύσι παραδόντες, ἐς τὸ τῶν ἀσεβῶν χω-
 ρῖον z) ἐπέμπουσιν, κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθησο-
 μένους. ἐνθα δὴ τί τῶν κυκῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοί
 τε καὶ καόμενοι α) καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῷ
 συμπεριφερόμενοι b), καὶ λίθους ἀνακυλόντες; ὁ μὲν γὰρ
 Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτοῦ c) ἔστηκε, κινδυνεύων p. 926.
 ὑπὸ τοῦ δίφρου ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν. Οἱ δὲ τοῦ μέσου 9
 βίου, πολλοὶ ὄντες οὗτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ
 τῶν σωματίων, σικαὶ γενόμενοι, καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καθάπερ
 καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα d) ταῖς παρ' ἡμῖν
 χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων· e) ὡς εἴ
 τῃ f) μὴ εἶη καταλειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγ-

y) λάβωσι.] λαβῶσι B. 3. z) ἐς τὸ τῶν ἀσεβῶν χωρῖον]
 Sic 3011. Gorl. Aug. cum Fl. pro vulg. ἐς τὸν — χωρῖον.
 Beinceps ἐπέμπουσιν J. et Aug. pro vulg. ἐκπ. Vid. Adnot. a)
 καόμενοι.] „καίόμενοι“ Sic Fl. B. 1. Par. etc. recte καίόμενοι
 J. “ Contra vid. eundem Reitz. in Varr. Lectt. ad De Sacrifi.
 c. 2. extr. cf. Diall. Marr. IV, 2. ibique notulam. b) συμ-
 περιφερόμενοι.] Hanc optimam Belini conjecturam, cui etiam
 Scagerus assentitur, non dubitavi recipere pro vulg. συμπερό-
 μένοι. cf. Diall. Deor. VI. extr. Ceterum omnino haec verba
 καὶ ὑπὸ γυπῶν — συμπερόμενοι in Aug. desunt. c) αὐτός]
 „receptum ex G. L. et marg. A. 2. Αὐτός Edd. omnes.“ d)
 ἄρα] abest a Gorl. e) τῶν τάφων] τὸν τάφον 3011. f) εἴ
 τῃ] εἰ τῷ B. 3. εἴπερ 3011. Mox καταλειμμένος in eadem illa B. 3.

duo, Minos ac Rhadamanthus
 Cretenses, et Jovis filii. Hi
 vero bonos quidem viros et
 justos, qui cum virtute
 vixere, ubi plures convene-
 runt, tanquam in coloniam
 quandam mittunt in campum
 Elysium, ubi vitam agant
 beatissimam. Si vero malos
 apprehendant, traditos Furiis
 in impiorum locum detru-
 dunt, pro portione suae in-
 justitiae puniendos. Ibi vero
 quid non malorum patiun-

tur? torti, ustulati, carpti
 a vulturibus, a rota circum-
 acti, saxa per arduum vol-
 ventes. Tantalus quidem, ad
 ipsum stans lacum siccus, siti
 mori miser metuit. Sed me-
 diae cujusdam vitae homines,
 magnus sane numerus, per
 pratum oberrant sine cor-
 poribus, umbrae facti, qui-
 que sub ipso tactu fumi in-
 star evanescent. Nutriuntur
 ergo libaminibus nostris, et
 inferiis, quas tumulis illo-

- p. 926. γενῆς, ἄσπιος οὗτος νεκρός, καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολυ-
 10 τεύεται. Ταῦτα οὕτως ἰσχυρῶς περιελήλυθε τοὺς πολλοὺς,
 ὥστε ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων, πρῶτα μὲν φέ-
 ροντες ὀβολὸν, εἰς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ g), μεθὼν
 τῷ πορθμῇ τῆς ναυτίλλας γνηθόμενον· σὺ πρότερον ἐξετά-
 σαντες, ὅποιόν τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ h) διαχωρεῖ παρὰ
 τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικῶς, ἢ Μα-
 κεδονικῶς, ἢ Αἰγιναιῶς ὀβολός· οὐδ' ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν
 μὴ ἔχειν τὰ πορθμια i) καταβαλεῖν. οὕτω γὰρ ἂν, οὐ πα-
 ραδεξαμένου τοῦ πορθμέως, ἀναπόμπιμοι k) πάλιν εἰς τὸν
 11 βίον ἀφικνοῦντο. Μετὰ ταῦτα δὲ, λούσαντες αὐτοὺς, ὡς
 οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρὸν εἶναι τοῖς ἐκεί, καὶ
 p. 927. μύρον τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς θυρωθίαν ἦδη
 βιαζόμενον l) καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὠραίοις ἄνθεσι, προ-
 τίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῶν θηλονότι
 12 παρὰ τὴν ὁδόν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κροθέρῳ. Οἱ-

g) εἰς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ] μεθῆκαν εἰς τὸ στόμα
 αὐτοῦ 3011. h) καὶ] καὶ εἰ vulgo. Sed expunxi, auctore Cod.
 3011, importunum ei, ex sequente, opinor, versa huc per er-
 rorem importatum. Sic non opus erit ad *Seageri* conjecturam
 confugere, qua alterum ei ante δύναται ejiciatur. i) πορ-
 θμια] πορθμια B. 1. et 3. contra usum linguae imprimi
 Lucianicum. Vid. Adnot. k) ἀναπόμπιμοι] ἀναπόμπιμοι
 3011. pessime corrupta. l) βιαζόμενον] „Sic Pl. J. Fr.
 Par. etc.“ Vid. Adnot.

rum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra ter-
 ram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, et fame cruciatus inter illos vitam agit. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut, si quis moriatur familiarium, primo quidem obolum in os illi imponant, mercedem futuram portitori trajectus, non explorato prius, quod numi genus lege ibi receptum sit et apud inferos commet? valeatne apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegi-

neticus obolus? neque illud cogitant, multo esse melius, si qui pro vectura solvere non possint, sic enim portitore non admittente re-
 jecti in vitam rursus redeant. Postea vero cum abluerunt illos, (quasi non sufficiat pro lavacro infernus iste lacus his, qui ibi sunt) et unguento optimo unxerunt proclivi jam ad foetorem corpus, et floribus illud tempestivis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videlicet i-
 via frigeant, vel nudi com-

καὶ ἐπὶ τοῦτοις, καὶ κώκυες γυναικῶν, καὶ παρὰ p. 927.
πάντων δάκρυα, καὶ στέφνα τυπιδμένα, καὶ σπαραιομένη
κόρη, καὶ φοίνισσόμενα παρειαί. καὶ πόνυ καὶ ἐσθῆς καταρ-
ρήνυται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται, καὶ οἱ ζῶν-
τες εὐκρότεροι τοῦ νεκροῦ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ καλινδοῦν-
ται n) πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδα-
φος. ὁ δὲ εὐσχήμων καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστε-
φανωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετώρος, ὥσπερ ἐς
πομπὴν κεκοσμημένος. Ἐλθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νῆ Δί', ὁ πα- 13
τήρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προσελθόν, καὶ περιχυθεὶς
αὐτῷ, (προκείμεθω γὰρ τις νῖος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ δα-
μαώτερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δρεῖμα ἦ) φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ
ματαιὰς ἀφήσει n), πρὸς αὐς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναται
αὐν, εἰ λάβοι φωνήν. φήσει ο) γὰρ ὁ πατήρ, γοερὸν τι p. 928.
φθηγόμενος, καὶ παρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέ-
κνον ἤδυσεν, οἶκῃ μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας
ἀνηράσθης, μόνον ἐμὲ ἔτι p) τὸν ἄθλιον καταλιπὼν, οὐ

n) καλινδοῦνται] „Sic Fl. J. Ald. Salm. καλινδοῦνται B. 1.
(et 3.) Par. Fr. Hag.“ u) ἀφήσει] ἀφίσει 3011. o) φήσει.]
„φησι Fl.“ Sic etiam Aug. p) ἔτι.] „Nihil variat Fl.“ Inter-
pretes plane non reddunt, praeter *Erasmum*, qui subjicit su-
per haec. Suspecta omnino videtur vñcula.

spiciantur a Cerbero. Inter
haec ploratus, et fletus mu-
lierum, et lacrimae ab omni-
bus, et planctus pectorum,
et laceratae comae, et genae
cruentatae: alicubi vestis
etiam laceratur, et pulvis
inspergitur capiti, et mise-
riores vivi mortuo. Nam
illi quidem humi saepe vol-
vuntur, et capita allidunt
solo: at iste decorus et pul-
cher, et ultra, quam fas est,
coronatus, sublimis jacet et
elatus, ornatus quasi ad pom-
pam. Tum mater, et, per
Jovem, pater, de medio co-

gnatorum agmine progressus,
eumque complexus, (propo-
situm enim fingamus juve-
nem, et pulchrum aliquem,
ut magis in eo actus quasi
fabulae vigeat) voces quas-
dam absurdas ac vanas edit,
ad quas ipse mortuus, vocis
usu impetrato, respondeat.
Dicet enim pater lugubri
voce productis singulis no-
minibus, *Fili dulcissime,*
sicne abis mihi, et mortuus
es, et ante maturam aetatem
abreptus es, solo me relicto
infelici, non uxore ducta,
non susceptis liberis, non

- p. 928. γαμήσας, οὐ παιδοποιησάμενος, οὐ στρατευσάμενος γ), οὐ γεωργήσας, οὐκ εἰς γῆρας ἔλθων, οὐ κωμάσῃ ρ) πάλιν, οὐδ' ἐρασθήσῃ, τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν
- 14 ἡλικιωτῶν μεθύσθῃ. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φή-
σαι, οἰόμενος τὸν υἱὸν δεῖσθαι μὲν ἔτι τούτων, καὶ ἐπι-
θυμῆν καὶ μετὰ τὴν τελευταίην, οὐ δύνασθαι δὲ μετέ-
χειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵπ-
πους, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους σ) ἐπικατέσφα-
ξαν ι), καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατέφληξαν,
- 15 ἢ συγκατάρουξαν, ὡς χρησομένοις ἐκεί, καὶ ἀπολαύσουσιν υ).
αὐτῶν κάτω; Ὁ δ' οὖν πρεσβύτης ὁ πενθῶν οὕτως ι),
πάντα ταῦτα, ὅποσα εἶρηκε γ), καὶ ἔτι τούτων πλείονα,
οὔτε τοῦ παιδὸς εἵνεκα γ) τραγωδεῖν ἔοικεν' (οἶδε γὰρ οὐκ

γ) οὐ στρατευσάμενος] non leguntur in Ang. ρ) κωμάσῃ] κωμήσῃ 3. 11. σ) οἰνοχόους] οἰνόχους B. 3. ι) ἐπικατέ-
σφαξαν] „ἢ συγκατάρουξαν male inserit Fl.“ υ) ἀπολαύ-
σουσιν] Sic B. 3. et recentt. „Απολαύσωσιν male B. 1. A. 1.
et 2. x) οὕτως ι] „Et sic Fl.“ οὕτως legi vult Fritzsche.
Quaestst. p. 197. Dubitabam sequi, adversantibus libris ad
unum omnibus, sed comma ponebain post οὕτως, quod aliis
omnino omisum erat, aliis importunissimo loco ante hanc vo-
cem collocatum. γ) εἶρηκε] „Absurdissimum, ait idem
Fritschius, certo in εἶρηκα debet converti. Redii ad c. 13.“
Hoc quid sit, adeo equidem non capio, ut paene credam, a
Seagero, qui idem jam conjecerat, seductum Fritschium hanc
assumsisse falsissimam opinionem. Quodsi enim de absurdi-
tate quadam h. l. omnino quaeratur, certo crimen ejus non in
εἶρηκε, sed e contrario in εἶρηκα, conjiciendum. Reddeas modo
ad ipsum illud c. 13. γ) εἵνεκα] „scripsi ex Fl. Ald. J. B. 1.
(et 3.) Salm. Evixa Fr. Hag. Par.“

attigisti militiam, agrum
non coluisti, non pervenisti
ad senectutem! Non comis-
sabis iterum, non amabis,
fili, non inebriaberis in con-
vivio cum aequalibus! Haec
autem atque his similia di-
cet, putans, filium suum ad-
huc indigere talibus, et ap-
petere ea etiam post mor-
tem, participem autem eo-
rum non posse fieri. Quam-
quam, quid ista dico? Quot

enim etiam equos, et pelli-
ces, alii vero etiam pocilla-
tores jugularunt in funere,
vestemque et alium mundum
una combusserunt, defode-
runtve, quasi usuris ibi et
fruituris apud inferos? Se-
nex igitur iste lugens, quae-
cunque dixit, et his etiam
plura, neque filii caussa tra-
gica voce proclamasse vide-
tur; novit enim non audi-
turum, etsi plusquam Sten-

ἀκουσόμενον, οὐδ' ἂν μείζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος·) οὔτε p. 920.
 μὴν αὐτοῦ ε). φρονεῖν γὰρ οὕτω, καὶ γινώσκειν α), ἱκανὸν
 ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται
 βοῆν. λαμπρὸν οὖν ἐστὶν αὐτὸν τῶν παρόντων ἔνεκα ταῦτα p. 929:
 ληρεῖν, οὐθ' ὅ, τι b) πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς, εἰδότα, οὐθ'
 ὅποι πεχώρηκε, μᾶλλον δὲ οὔτε c) τὸν βίον αὐτὸν d) ἐξε-
 τάσαστα ὁποῖός ἐστιν· οὐ γὰρ ἂν τὴν ἐξ αὐτοῦ μετὰστασιν
 ὥς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέραιεν. Εἴποι δ' ἂν οὖν πρὸς αὐ- 16
 τὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Αἰδωνέα
 πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου ὑπερκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦ-
 σαι ματαιάζοντα e), ὦ κακὸδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας;
 τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τὴν κό-
 μην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσω· τί μοι λοι-
 δορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολὺ σου βελτίως
 καὶ μακαριώτερον γεγενημένον; ἢ f) τί σοι δεινὸν πάσχειν

- 2) αὐτὸ οὐ] αὐτοῦ maluit Solan. frustra. a) γινώσκειν], Ita
 Fl. B. 1. (et 3.) Fr. Ald. V. 2. Par. Hag. Γινώσκειν Salm.
 Amst. Γινώσκειν J. b) ὅ, τι] Scripturam Edd. vett. ὅτι cor-
 rexerat Jensus, c) οὐτε] οὐδὲ legi jubet Fritzsche l. l. At
 οὔτε est illud ipsum οὐθ', quod modo bis praecesserat, cum
 ratione repetitum. d) αὐτὸν] Vulg. αὐτοῦ. Sed αὐτὸν unice
 vere Aug. et, si quid video, L. Solanus scilicet, haec Longolii
 Excerpta inspiciens, haeserat, αὐτὸν illic an αὐτῶν exaratum.
 Ceterum αὐτὸν probatum etiam Fritzsche. e) ματαιάζον-
 τα] „Consentiunt Fl. J. Fr. Par. etc. Ματαίῳ Suid.“
 f) ἢ] Sic Edd. vett. praeter J. et V. 2. ubi ἢ, quod Reitz.
 et recentt. minus recte praetulerunt.

torea voce inclamet: neque
 sua ipsius, cum sic sentire
 et arbitrari etiam sine cla-
 more sufficiat; nemo quippe;
 ut ad se ipse clamet, opus
 habet. Relinquitur ergo, il-
 lum praesentium caussa sic
 delirare, qui neque quid filio
 acciderit sciat, neque quor-
 sum abierit; quin, qui ne-
 que vitam ipsam, qualis fue-
 rit, explorarit: alioquin
 enim ipsius inde transitum
 non tanquam malum quid-
 dam graviter ferret. Dicat

ergo illi filius, exorato Aeaco
 et Dite, ut paullum prospici-
 cere de illo *inferorum* ostio
 sibi liceat, et a vanis quere-
 lis patrem revocare, *Quid*
clamas, homo infelix? quid
molestias mihi facessis? De-
sine comas vellere, et faciei
cutem cruentare. Quid ma-
ledicis mihi, et miserum me
vocas, et fato malo usum,
qui multum te melior factus
sim ac beatior? Aut quid
mali pati tibi videor? illud-
ne, quod non talis, qualis

- p. 919. δοκῶ; ἢ διότι g) μὴ τοιοῦτος γέρων ἐγενόμην, οἷος εἶ
 σὺ, φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν δὲ ὄψιν ἐρύτιδωμέ-
 νος, κυφὸς h), καὶ τὰ γόνατα νωθῆς, καὶ ὅλως i), ὅπῃ
 τοῦ χρόνου σαθρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας
 ἀναπλήσας k), καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαλὼν ἐπὶ
 τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δο-
 κεῖ παρά l) τὸν βίον, οὐ μὴκέτι μεθέξομεν m); ἢ n) τοὺς
 πρὶν τοὺς ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δειπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ
 Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας, μὴ τούτων ἐνδεὲς γεγόμενος, ἀπό-
 λωμαι; οὐκ ἐννοεῖς δὲ, ὅτε τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ
 p. 930. πεινῆν, καὶ τὸ μὴ πεινῆν, τοῦ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ριγῶν,
 17 τοῦ ἀμπελόνης εὐπορεῖν; Φέρε τοίνυν, ἐπειδὴ εὐκας ἀγνο-
 εῖν, διδάξομαι o) σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλα-
 βὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄθλιον, οὐκέτι διψήσεις,
 οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ριγώσεις. οἴχη μοι, κακὸδαίμων,

g) ἢ διότι,] Sic Edd. vett. pleraeqne. Sed vñ δι' ὅτι J. ἢ διότι
 V. 2. et ἢ τί σοι marg. A. 1. Perperam Reitz. et recentt. ἢ
 διότι. h) κυφός] καὶ κυφὸς 2954. i) ὅλως] ὅλος sola, quod
 sciam, B. 3. k) ἀναπλήσας] ἀνατλήσας 3011. et Aug. l)
 παρὰ] „recepti ex Fl. nam περί Edd. cett.“ m) μεθέξο-
 μεν] μεθέξομαι 3011. et Gorl. et hinc Schm. n) ἢ] „ἢ] Ita
 interrogantis more dedi ex marg. A. 1. pro vulg. ἢ.“ Et hoc
 vitium amplexi sunt recentt. o) διδάξομαι] „Servavi scri-
 pturam Edd. Salm. Par. licet διδάξωμαι sit in J. Fl. Ald. B. 1.
 (et 3.) Hag. Fr.“ Scilicet ut recte se haberet conjunctivus,
 ita saltem Aoristo Medii non erat locus. Vid. ad Somn. c. 2.
 Tom. I. p. 172. sq.

*tu es, senex factus sum, calva
 capite, facie rugosa, incur-
 vus, imbecillis genibus, at-
 que in universum a tempore
 ipso veterinosus, post menses
 multos atque Olympiadas im-
 pletas denique sic delirans
 sub tot testibus? Stolidè, quid
 boni tibi videtur in vita, cu-
 jus non amplius futuri si-
 mus participes? Potationes
 dices nimirum, et coenas, et
 vestes, et res Veneras; ac
 metuis, ne hisce carens mi-
 ser sim? Non cogitas autem,*

*non sitire multo esse, quam
 bibere, melius; et non esu-
 rire, quam edere; et non ri-
 gere, quam copiam habere
 vestium? Age vero, quando-
 quidem ignorare videris, do-
 cebo te lamentari verius. Ita-
 que repetito initio clama,
 Fili miser, non amplius sities,
 non esuries amplius, non al-
 gebis. Abiisti mihi, infelix,
 effugisti morbos, febrim non
 amplius metuis, non hostem,
 non tyrannum. Non amor
 tibi facesset negotium, non*

ἐκφυγῶν τὰς πόλεις, οὐ πυρετὸν ἔτι δεδιώς, οὐ πολέμιον, p. 930.
οὐ τυραννόν· οὐκ ἔρωσ σε ἀνιάσει, οὐδὲ συνοουσία παρα-
τρέψει p), αὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ q) δις ἢ τοῖς τῆς
ἡμέρας, ὡς τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονηθήσῃ r), γέρον
γενόμενος, οὐδ' ὀλίγος ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος. An 18
ταῦτα λέγῃς, ὦ πατερ, οὐκ οἶμι πολὺ ἀληθέστερα, καὶ s)
γελοιότερα ἐκείνων ἔρεῖν; ἀλλὰ ὅρα t) μὴ τόδε σε ἀνιά,
καὶ u) διανοή τὴν παρ' ἡμῖν εὐφρον καὶ τὸ πολὺ σκότος,
κατὰ δεδίας, μὴ σοὶ ἀποπνεύῃ κατακλεισθεὶς ἐν τῷ μνή-
ματι x); χοῇ δὲ πρὸς ταῦτα λαλῆσθαι, ὅτι τὴν ὀφθαλμῶν
διασπέντων, ἢ καὶ, νῆ Δία, καέντων μετ' ὀλίγων, εἰ γε
καύσαι με διγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε πῶς ὄραν θν-
νησόμεθα y). καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια. Τί δέ με ὁ κο- p. 931.

p) παρατρέψει] παρατρέψει Haid. et Bip. cum Edd. vet.
Sed διαστρέψει G. διατρέψει L. Utrumque tam διατρέψ. quam
διαστρέψ. adscripsimus marg. A. 1. Διαστρέψει 301. Gorr. Aug.
sed ἀναστρέψει 2954. in cuius tamen margine διαστρ. Upde
Schm. edidit διαστρ. Nostra emendatio παρατρέψει, accom-
modata quatuor maximis ad vulgatam παρατρέψει, deperit Gilyeto,
cum quo facit Boissonad. ad Philostrat. p. 373. et Gesperi
interpretatio. Vid. Adnot. q) σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ] σπα-
θήσει σε τὸ λουτρὸν conj. Jacobs. Vid. Adnot. r) κατα-
φρονηθήσῃ] Bene ita Par. Hag. Bala. B. x. (imò B 3.)
et 2. καταφρονηθήσῃ J. Fl. Ald. Fr. Adde B. 1. qui errans
Reitzius veram lectionem adscripsit. s) καὶ] καὶ καὶ conj.
Seager. Pro γελοιότερα Jacobs. maxime γεμναιότερα nostram
emendationem necessariam ducit. t) ὅρα] „ὅρα esse in quo-
dam addit Solan. et οὐ in Pelt. non vero satis distincte.“
u) καὶ] ὅτι conj. Marcil. x) ἐν τῷ μνήματι] „ἐν ἐπιμνή-
ματι Fr. Vulgatum est in text.“ y) θνησόμεθα] restituit
ex L. Διγνώσκει Edd. hae priores. Cum quibus etiam faciunt

coitus te atteret, neque in-
super infersies te bis aut ter
in die: o miseriam! Neque
senex factus contemneris, ne-
que molestus eris ipso con-
spectu juvenibus. Haec si
dicas, pater, nonne putas,
te multo veriora istis et ma-
gis ridicula dicturum? Ve-
ram vide, an non illud te
cruciet, et cogites tenebras,
quae apud nos sunt, et mul-
tam caliginem; deinde illud

metuas, ne tibi suffocer in
sepulcro conclusus? Oportet
autem ad cogitare illud, pu-
trefactis oculis, aut etiam,
per Jovem, combustis paulla
post, si quidem cremare me
decrevistis, neque tenebras
neque lucem videre poterim-
us. Ac ista forte quidem
tolerabilia. Quid vero me
fletus ille vester juvat, et
ille ad tibiam plangens pec-
torum, et mulierum illa im-

p. 931. κυτὸς ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν αὐτῇ στερονοπία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν θρῆνον ἀμετρία; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος z); ἡ τί ὑμῖν δύναται τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἡ νομίζετε καταστάζειν αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἰδίου διῆξασθαι; τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν a), καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων b) ὁ καπνὸς παραλαβὼν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται, μηδὲν τι ἡμᾶς ὀνήσας c) τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόπρις, ἀχρεῖον, ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε. οὐχ οὕτως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχή, οὐδ' ἐπιλειοίπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' ὑμῶν d) τὰ σιτία μεταστελλώμεθα. ὥστε μοι, νῆ τὴν Τισιφόνην, πάλας θῆ' ἐφ' οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπὶ αἰνακαγχάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου e) τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγγατε.

20

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτου κάλυψε.

Hom. πρὸς Διὸς f), ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστραφεὶς, ἀνα-

II.
XVI,
502.
p. 932.

Codd. 5011. et Gori. favente Belino. z) ἐστεφανωμένος] στεφανωμένος J.^u a) καθαγισμῶν] καταγ. B. 1. et 3. b) παρεσκευασμένων] παρεσκευασμάτων 3011. c) ὀνήσας] ὀνήσαν Aug. d) ὑμῶν] ἡμῶν J. e) μου] μοι Aug. f) πρὸς Διὸς] δὲ, quod vulgo addunt, omisi praecunte Fl. et monente etiam Fritzsche Qu aest. p. 197.

moderata lamentatio? Quid vero coronatum in sepulero saxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis destillaturum illud ad nos, penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim ad inferiarum sacrificia, et ipsi, puto, videtis, cum, quae suavissima sunt, fumus auferat, ea ad superiora in caelum abire, neque quidquam nobis prodesse inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilē, nisi forte cineribus vesci

nos creditis. Non adeo sterile nobis atque infrugiferum Di-tis imperium est, neque as-phodelus nobis deficit, a vobis cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphone, olim propter ea, quae faciebat dicebatisque clarum cachinari subiit: at impediit lin-teum ac lanae, quibus mihi devinxistis maxillas.

Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.

Per ego vos Jovem obsecro si dicat talia conversus mor-

κλίνας αὐτὸν g) ἔπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα h) δίκαιό- p. 932
 τατα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι,
 καὶ μεταστελλόμενοι τινα θρήνων σοφιστήν, πολλὰς συνε-
 λοχότα i) παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ
 χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται, ὅκοι' ἂν k) ἐκείνος ἐξάρ-
 χη, πρὸς τὸ μέρος ἐπαιάζοντες. Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, 21
 ὁ αὐτὸς ἅπασι l) νόμος τῆς ἀβελτερίας m). τὸ δ' ἀπὸ
 τούτων, διελόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλη-
 ν ἐκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἐθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὕαλῳ n) περι-
 χρίει o), ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύ-
 πτιος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν,
 σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποίησατο, πολλάκις δὲ καὶ θεο-
 μένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσεν τὴν ἀπορίαν, ἐνέ- p. 933.
 χυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ p).

g) αὐτὸν] αὐτὸν A. 1. et 2. h) οἰώμεθα] οἰώμεθα B. 1. et
 3. minus h. l. recte. Vid. *Fritzsche* l. l. p. 198. i) συνε-
 λοχότα] Sic Aug. confirmans *Guyeti* et *Jensii* conj. pro vulg.
 συνεληχότα. *Δυναρχότα* 3011. et, nisi *Schm.* narrando erravit,
Forl. *Συνεληφότα* *Reitz.* conj. k) ὅκοι' ἂν] ex emendatione
Fritzscheii l. l. pro vulg. ὅποι' ἂν. l) ἅπασι] ἅπασιν B. 1.
 et 3. m) ἀβελτερίας] Vulg. scribebatur ἀβελτηρίας. Vid.
 ad *De Sacrifi.* c. 1., n) ὕαλῳ] „ὕαλῳ *Fl. Σκύλῳ* *Edd. Cogn.*
In ὕαλῳ consentiunt nostri *Codd.* et *Edd.* “*Τέλω* tamen etiam
 3011. o) περιχρίει] „*Emenda περιχύει vel περιχέει*, quod
Guyet. etiam innotuit.“ Item *Menag.* et *Wiel.* p) γενόμε-
 νος ἐν καιρῷ] ἐν καιρῷ γεν. *Schm.* nescio an praeter volun-
 tatem Editoris.

tuus, et nixus cubito; nonne
 aequissima nobis videatur
 dicere? Sed tamen stolidi
 homines et vociferantur, et
 arcesso quodam lamentatio-
 num Sophista, qui veteres
 multas calamitates collegerit,
 hoc adiutore et praecentore
 quasi suae amentiae utuntur,
 et qualiacunque ille inceptit,
 suas querelas illius cantui
 subjiciunt. Et quantum ad
 lamentationes, eadem omni-
 bus lex ineptiarum. Quod

vero superest, divisi per gen-
 tes quantum ad sepulturae
 rationem, Graecus illos cre-
 mat, humat Persa, Indus
 vitro quodam oblinīt, Scythia
 vero edit, *succis velut* muria
 condit Aegyptius. Hic vero
 (quae vidi, narro) siccatum
 cadaver convivam suum et
 compotorem solet facere.
 Saepe etiam pecuniae indi-
 genti Aegypto solvit inopiam
 pignori oppositus in tempore
 frater paterve. Aggesti qui-

- p. 933. **Χαίματα γ)**, μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδας, καὶ στήλαι, καὶ ἐπι-
 22 **χρώματα**, πρὸς γ) ὀλίγον διακρύνεται, πῶς οὐ περιττά
 23 καὶ παιδικαῖς προστοιότα; Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔτιοι διεθε-
 κας, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων, ὥσπερ
 συγκαταριθμῶντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς κῆτις δικασταῖς
 24 τῶν νεκρῶν. Ἐπὶ πᾶσι τοῖς τοῦ περιδεδυκτοῦ, καὶ πάρεσι
 οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας παραμυθοῦνται τοῦ τετε-
 λεικηκότος, καὶ πείθουσι γένεσθαι οἷς οὐκ ἀηδῶς, μο-
 41 **Αἱ** αὐτὸς ἀντοὺς ἀναγκαζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ
 p. 934. **ἐρίων** ἐξ ἧς ἡμερῶν ἀρητηκότας, καὶ μέχρι μὲν τίνος ε), α
 αὐτοὺς ὀδυρόμεθα; ἔασι ἀναπαύεσθαι τοὺς τοῦ μακαρί-
 20 **του** δαίμονας· εἰ δὲ καὶ τοπαράπαν γ) κλάειν υ) διέγνωκας
 αὐτοῦ γε x) τούτου ἕνεκα χρη μὴ ἀπόστον εἶναι, ἵνα καὶ
 διαμαρτυρῶντες πρὸς τοῦ πένθους τὸ μέγεθος, τότε δὲ τότε πρὸς
 ἀπάντων ῥαψοῦνται δύο τοῦ Ὀμήρου στίχοι·

Hom. **Καὶ γὰρ τ' ἠΰκομος Νιόβη** ἐμνήδατο σίτου. καὶ,
 II.

XXIV. **α) χόματα]** χρώματα Fl. male. x) πρὸς] καὶ πρὸς Fl.
 602. male. α) μὲν τίνος] Sic scripsi re ipsa flagitante. Vulg.
 μὲν τίνος, partim cum interrogationis potu post ὀδυρόμεθα
 partim sine illa. ε) τοπαράπαν] Sic rursus ex Ald. et 2
 ut c. 2. pro vulg. τὸ παράπαν. υ) κλάειν] Sic sine jou
 subact. a Fl. In cetis. κλάειν. Vid. ad Vit. Auct. c. 15. Varr
 Lectt. x) γε] Sic necessario scribendum ducebam pro vulg
 τε, iubente etiam Prutichio Quaesist. p. 198.

dem tumuli, et pyramides,
 et cippi, et inscriptiones
 parvo tempore durantes, quae
 non superflua, et lusibus si-
 milia? Verum etiam ludo-
 rum certamina quidam insti-
 tuerunt, et funebres ad mo-
 numenta orationes habue-
 runt, quasi causam defuncti
 agerent, aut testimonium illi
 perhiberent apud illos infe-
 rorum iudices. Post haec
 omnia sunt parentales epulae.
 Adsunt cognati, et parentes
 consolantur defuncti, et gu-
 stare illos cogunt, ut qui non

inviti, per **Lozem**, coegendo
 se praebeant, sed jam trium-
 dierum, fame macerati ferre
 inedia diutius non possint.
 Et, quo usque tandem, ajunt,
 lugemus? amice. Pater re-
 quiescere felicitis pueri manes.
 Si vero omnino plorare de-
 crevisti, illius ipsius re-
 causa oportet cibo non ab-
 stinere, ut magnitudini lu-
 ctus sufficiat. Tunc sane
 tunc in omnium ore sunt duae
 Homeri versus:
*Pulchricoma haud Niobe ta-
 men est oblita ciborum.*

Γαστέρι δ' οὕτως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς.

p. 34.

Hom.

II.

XIX,

225.

οἱ δὲ ἄπτονται μὲν, αἰσχυρόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ δεδιό-
τες, εἰ φανοῦνται μετὰ τὴν τελευτὴν τῶν φιλάτων τοῖς
ἀνθρωπίνους πάθεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τούτων
μειώτερα εὖροι τις ἐν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνό-
μενα, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν
θάνατον οἶεσθαι.

Et: *Non jam ventralicet fun-*
dos lugere Pelasgis.

nis tamen passionibus ob-
noxii. Haec, et multo his
magis ridicula, inveniat ali-
quis, si observet, in luctu
fieri propterea, quod vulgus
maximum malorum putat
mortem.

Illi vero attingunt, cum pu-
dore quidem ab initio, et
veriti, si videantur post ca-
rissimorum mortem huma-

A R G U M E N T U M.

Valedicit Lucianus rhetoricæ studio et usui, acerbe perstringens cum omnino pravas rhetorum æqualium rationes et turpes mores, tum potissimum unius cujusdam, de quo hodie non liquet, ignorantiam, audaciam, fastum vitæque omnis impuritatem, quem sistit auctor artis et virtutis suæ ipsum peritissimum et impudentissime disertum praeceptorem.

- 1 Ἐρωτῆς, ὃ μαιράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιο, καὶ τὸ
σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον α) ὄνομα, σοφιστῆς β) αὐ-
p. 2. τὸς εἶναι δόξης. ἀβίωτα γὰρ εἶναι σοὶ φῆς, εἰ μὴ τοιαύτην
τινὰ τὴν δύναμιν περιβάλλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἄμαχον
εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς πάντων,
καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπούδαστον ἄκουσμα τοῖς Ἕλλησι
δοκοῦντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τοῦτο ἀγούσας ὁδοὺς, αἱ τινὲς
ποτέ εἰσιν, ἐθέλεις ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ οὐδεὶς φθόνος, ὦ παῖ·

a) πάνδημον] „Sic Fl. Ald. B. 1. et 2. (et 3.) Hag. Par. etc. Πάντιμον J. V. 2. Ms. Graev. et L.“ Sic et 3011. b) σοφιστῆς] „ὁ σοφιστῆς J. sola.“

R H E T O R U M P R A E C E P T O R.

Quaeris, adolescens, quomodo fieri possis Rhetor, atque honestissimum illud et omnium ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris. Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem quandam in dicendo facul-

tatem assequaris, ut invictus sis, neque quisquam consistere te contra audeat, admirabilis porro apud omnes, et conspicuus, et quem audire Graeci omnes vehementer studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quaecunque

καὶ μάλιστα, ὅποτε c) νέος τις αὐτὸς ὦν ὀρεγόμενος τῶν p. 2.
 πρῶτων, οὐκ εἰδώς, ὅθεν d) ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιοτο, ἱερὸν
 τι γρήμα τὴν συμβουλὴν οὔσαν, καθάπερ σὺ νῦν e), τοῦτο
 αἰτοίῃ f) προσελθών. ὥστε ἄκουε τό γε ἐπ' ἑμοί, καὶ πάνυ
 θαρρῶν, ὡς τάχιστα g) δεινὸς ἀνὴρ h) ἔσθι γνῶναι τε τὰ
 θεόντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτὰ, ἣν τὸ μετὰ τοῦτο ἐβελήσης
 αὐτὸς ἐμμένειν οἷς ἂν ἀκούσης i) παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπό-
 τως αὐτὰ μελετᾶν, καὶ προθύμως ἀνύειν τὴν ὁδὸν, ἔστ'
 ἢ ἀφίκη πρὸς τὸ τέρμα. Τὸ μὲν οὖν θήραμα k) οὐ σμι- 2
 κρὲν, οὐδὲ ὀλλῆγης τῆς σπουδῆς δεόμενον· ἀλλ' l) ἐφ' ὅτῃ
 καὶ ποτὴσαι πολλὰ, καὶ ἀγρυπνήσαι, καὶ πᾶν ὀτιοῦν ὑπο- p. 3.
 πῖναι ἄξιον. σκόπει γοῦν, ὅπόσοι τέως μηδὲν ὄντες, ἐνδο-
 μοι, καὶ πλοῦσιοι, καὶ, νῆ Δι', εὐγενέστατοι ἔδοξαν ἀπὸ
 τῶν λόγων. Ὅμως δὲ μὴ δέδοθι, μηδὲ πρὸς τὸ μέγεθος 3
 τῶν ἐπιζομένων ἀποδυσπετήσης, μυρίους τινὰς τοὺς πό-

c) ὅποτε] εἴ ποτε vult Bel. pro more suo. d) ὅθεν] ὁπόθεν
 3011. et Gori. e) σὺ νῦν] Vulg. νῦν σὺ. Gori. καὶ σὺ νῦν,
 unde, misse καὶ, ordinem vocum mutavi, auctore Fritzsche.
 Quaestiat. p. 154. f) αἰτοίῃ] „αἰτοίης Pl. sine commate post
 σὺ“ Sic etiam 3011. g) τάχιστα] „Ita dedit Solan. ex L.
 Μάλισται Edd. priores. Τάχιστα etiam marg. A. 1.“ h) ἀνὴρ]
 „omittit Pl.“ i) ἀκούσης] „ἀκούση Pl.“ k) τὸ μὲν οὖν
 θήραμα] desunt in 3011. et Gori. l) ἀλλ'] Sic Schm. a
 3011. pro vulg. ἀλλὰ.

andem sint, studes ediscere.
 Verum nulla, puer, invidia
 et: inprimis ubi juvenis
 aliquis, optimarum ipse re-
 um cupidus, ignarus autem
 unde haec petat, illud tan-
 tam consilium, rem san-
 tam, uti tu modo, rogatum
 eniat. Audi ergo, quod in
 ea potestate est, et cum
 audacia, ut quam celerrime
 iracer fias, tum ad cogno-
 scendum quae opus est, tum
 explicandum, si postea
 parere in illis, quae a nobis
 edies, volueris, et diligen-
 ter ea meditari, et studiose

viam pergere, donec ad me-
 tam perveneris. Atque illud,
 quod venaris, non parvum
 est, neque parvae curae in-
 digum, sed in quo multum
 laborare, et vigilare, et nihil
 non sustinere aequum sit.
 Vide enim, quot homines,
 qui antea nihil essent, nobi-
 les, et divites, et, per Jo-
 vem, generosissimi, ob di-
 cendi facultatem visi sint.
 Interim tamen noli metuere,
 neque te magnitudo eorum,
 quorum spes proponitur,
 ipsa assequendi difficultate
 rejiciat, qui putes, infinitos

- p. 3. νους προπονήσειν m) οἰηθείς. οὐ γὰρ σε τραχεῖαν τίτα, οὐδὲ ὄρθιον, καὶ ἰδρωτός μεστήν ἡμεῖς γε n) ἄφομεν, ὡς ἐκ μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι καμόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγοῦνται, μακρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηράν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ο) ἀπεγνώσμεν. ἀλλὰ τὸ γε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον τῆς συμβουλῆς τοῦτο ἐστίν p), ὅτι ἡδίστην τε ἄμα καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἱππήλατον καὶ κατάντη, σὺν πολλῇ τῇ q) θυμηδίᾳ καὶ τρυφῇ, διὰ λειμώνων εὐανθῶν καὶ σκιῶς ἀκροβοῦς, σχολῇ καὶ βάρην ἀνιῶν r), ἀνδρωτὶ ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρᾳ, καὶ ἀγρεῦσεις s) οὐ καμῶν, καὶ, νῇ Δί', εὐωχῆσθαι, κατακείμενος, ἐκείνους u), ὅποσοι τὴν ἐτίραν ἐτραπόντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπαρείᾳ τῆς ἀνόδου ἐν
- p. 4. κατὰ δυσβάτων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μόλις ἀνέρ-

m) προπονήσειν] προπονήσαι 3011. n) γε] „abest a Fl. o) τὸ πολὺ]. „Sic Fl. Ald. Hag. Par. etc. Eustopoli J. p) τοῦτο ἐστίν] τοῦτ' ἐστὶ 3011. Bel. Unde Schm. iaciu. τοῦτ' ἐστίν. q) τῇ] excidit in Gorl. ob sequentem, opinor syllabam. r) ἀνιῶν] προσίων 3011. s) ἀγρεῦσεις] „αἰρήσεις L. et marg. A. 1. W.“ Unde αἰρήσεις Solan. ut in Gorl t) εὐωχῆσθαι] εὐωχῆσεις 3011. u) ἐκείνους] „resolutum ei Fl. et Salm. Ἐκπνοὺς cett. male. Ἐκπνοὺς Marcil. frustra Ἐκείνους etiam marg. A. 1. sed deletum deinde Gesner. vulgatum tueri conatur.“ Ἐκπνοὺς etiam 3011. quod ob antithesin sic magis notatam non omnino displicet Guil. Langio in Dissert. acad. Animadvv. ad quosdam Luciani libellos Hal. 1795 p. 25.

tibi ante subeundos labores. Neque enim nos quidem asperam te, neque arduam, et plenam sudoris viam ducemus, ut in media illa fatigatus retro eas: alioqui nulla parte meliores essemus reliquis, qui consuetae illius duces sunt, longae, et prae-ruptae, et laboriosae, et ut plurimum desperatae. Verum eximium in consilio nostro illud est, quod *per* jucundissimam simul et maxime

compendiariam, et equo etiam capientem *viam*, atque declivem, multa cum voluptate atque oblectatione, per prata florida et umbram solidam, otiose incedens, sine sudore stabis in summo, et praedam nullo labore capies et, ita me Jupiter, epulaberis jam accumbens, cum illae quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab alto videbuntur circa imum adhuc adscensus per difficilia et lubrica praes-

πεντας, ἀποκυλισμένους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίοτε, καὶ πολλὰ p. 4.
 τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείαις ταῖς πέτραις· σὺ
 δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἐστεφανωμένος, εὐδαιμονέστατος ἔσθι,
 ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ παρὰ τῆς ῥητορικῆς
 μονονουχί καθεύδων λαβών. Ἡ μὲν δὴ ὑπόσχεσις οὕτω 4
 μεγάλη· ἀλλὰ x) πρὸς Φιλίου Διὸς γ), μὴ ἀπιστήσης z),
 εἰ ῥᾴστα τέ ἅμα καὶ ἥδιστα σοὶ ταῦτα ἐπιδείξειν φαμέν.
 εἰ α) γὰρ Ἡσιόδος μὲν ὄλβια φύλλα ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος λα-
 βών, αὐτίκα μάλα ποιητῆς ἐκ ποιμένος κατέστη, καὶ ἦδε
 θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος ἐκ Μουσῶν γενόμενος·
 ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἐνερθε τῆς ποιητικῆς μεγαληγορίας ἐστίν,
 ἐν βραχεῖ καταστήναι ἀδύνατον, εἴ τις ἐκμάθοι τὴν ταχί-
 στην ὁδόν; Ὡς ἔγωγε καὶ διηγῆσασθαί σοι βούλομαι 5
 Σιδωνίου τινὸς ἐμπόρου ἐπίνοιαν, δι' ἀπιστίαν ἀτελῇ γε-
 νομένην, καὶ τῷ ἀκούσαντι ἀνόνητον. ἦρχε μὲν γὰρ ἦδη
 Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Δα-
 ρεῖον καθηρηκώς. ἔδει δὲ πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν

x) ἀλλὰ] „σὺ δὲ L. et marg. A. 1.“ nec non Gorl. γ) Διὸς]
 „non habet Fl.“ prostantibus Reitzio, Belino, et, qui etiam
 nuncis seclussit, Schmiedero. Vid. Adnot. z) ἀπιστήσης] „ἀπο-
 στήσης marg. A. 1. W.“ α) εἰ] ἢ conj. Guyet. Vid. Adnot.

cupit vix repentes, devo-
 lutos nonnunquam in caput,
 et vulnera multa asperis in
 rupibus accipientes: tu con-
 tra ea olim supra coronatus,
 felicissimus eris, qui brevi
 tempore, quaecunque bona
 sunt, a Rhetorice tantum
 nondormiens acceperis. Pro-
 missio sane quam magna. Sed
 per ego te amicitiae prae-
 sidem Jovem rogo, ne fidem
 nobis deneges, si facillima
 simul et suavissima haec tibi
 nos ostensuros esse dicimus.
 Si enim Hesiodus, paucis ex
 Helicone sumtis foliis, poëta
 statim de pastore factus est,

et Deorum genera atque ho-
 minum, a Musis obsessus
 cecinit: Rhetoremne, quod
 multum infra poëticam ma-
 gniloquentiam est, brevi
 tempore fieri posse negabi-
 mus, si celerrimam quis viam
 ediscat? Quorsum ego etiam
 enarrare tibi volo Sidoni
 ejusdam mercatoris inven-
 tum, quod ob negatam illi
 fidem caruit successu, et
 utilitatem audienti nullam
 attulit. Imperabat jam Persis
 Alexander, post devictum
 praelio ad Arbela Darium.
 Opus autem erat per omnes
 imperii partes discurrere ta-

- p. 4. τοὺς γραμματοφόρους, τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου κομίζοντας b)· ἐκ Περσῶν δὲ πολλὴ ἐς Αἴγυπτον ἐγένετο ἡ δόξ· ἐκπεριῖέναι c) γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἴτα διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς c) τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν· εἴτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας d), ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηκίστους ἀνδρὶ εὐζώνῳ σταθμούς τούτους διανύσαντας e)· ἤχθετο οὖν Ἀλέξανδρος ἐπὶ τούτῳ, διότι Αἰγυπτίους τε παρακινεῖν ἀκούων, οὐκ εἶχε διαταχέων ἐκπέμπειν τοῖς σατραπαῖς τὰ δοκοῦντά οἱ περὶ αὐτῶν. τότε δὴ f) ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, ὑποσχοῦμαι δεῖξαι ὁδὸν, οὐ πολλὴν ἐκ Περσῶν εἰς g) Αἴγυπτον· εἰ γάρ τις ὑπερβαίῃ τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίῃ δ' ἂν τριταῖος, ἀντίκα μάλα ἐν Αἰγύπτῳ οὗτός ἐστι· καὶ εἶχεν οὕτω· πλήν ὃ γὰρ Ἀλέξανδρος οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γόητα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο. οὕτω τὸ παράδοξον τῆς ὑποσχέσεως ἄπιστον.
- 6 ἔδοκει τοῖς πολλοῖς Ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἴσῃ γὰρ πειρώμενος, ὥς οὐδὲν σε κωλύσει h) ῥήτορα δοκεῖν

b) κομίζοντας] κομίσοντας 3011. Bel. c) ἐκπεριῖέναι] ἐμπ. B. 3. e) εἰς] ἐς 3011. Schm. d) ἐλάσαντας] ἐπελάσαντας, Gori. e) διανύσαντας] „rescriptum ex J. et V. 2. διανύσαντα enim cett.“ f) δὴ] „dē Fl.“ g) εἰς] ἐς 3011. Schm. ut solet auctor per hanc narratiunculam. h) κωλύσει] „Sic

bellarios, perferentes Alexandri imperia. Porro multum erat ex Persis in Aegyptum viae. Circumeundi enim montes, deinde per Babyloniam pergendum in Arabiam, tum, deserta regione multa superata, pervenire denique in Aegyptum, viginti maximas expedito viro istas mansiones emensum. Molestum hoc ferebat Alexander, quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non poterat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de illis sibi placeret. Tum ergo

Sidonius mercatur, *Ego tibi, inquit, Rex, promitto, me ostensurum viam non longam e Persis in Aegyptum. Si quis enim montes istos superet, superaverit vero triduo, ille statim est in Aegypto.* Et res ita se habuit. Verum non credidit Alexander, sed impostorem esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter spem promittebatur, incredibile visum vulgo. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat. Experimento enim scies, nihil ob stare, quin Rhetor videaris, intra unum

μᾶς αὐτῷ ὅλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ὄρος ἐκ Περ- p. 5.
 σῆς εἰς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον, ὥσπερ ὁ Κέβης
 ἐκεῖνος i), εἰκόνα γραψάμενος τῷ λόγῳ, ἐκατέραν ἐπιδειῖναι
 τὴν ὁδόν, (δύο γάρ ἐσιν, αἱ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγειον)
 ἧς ἐρᾷν αὐ μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὑψη-
 λοῦ καθήσθω, πάννυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος, τὸ τῆς Ἀμαλ- p. 6.
 θείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ παντοίοις καρποῖς k) ὑπερ-
 βύον· ἐπὶ l) θατέρᾳ δέ μοι δόκει τὸν πλοῦτον παρεστῶτα
 ἐρᾷν, χρυσοῦν ὅλον ὄντα, καὶ ἐπέραστον. καὶ ἡ δόξα δέ,
 καὶ ἡ ἰσχὺς παρέστωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πᾶσαν αὐ-
 τήν, ἔρωσι μικροῖς ἐοικότες, πολλοὶ m) ἀπανταχόθεν περι-
 πλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. ἡ ποῦ n) τὸν Νεῖλον εἶδες γρα-
 φῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ κροκοδείλου τινὸς
 ἢ ἱκκοποτάμου, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν (ἐν αὐτῷ) o).
 μικρὰ δέ τινα παιδίᾳ παρ' αὐτὸν p) καίζοντα (πήχεις αὐ-

Fl. Ald. Hag. Par. etc. Kōlūei J. et marg. A. 1. W. " nec
 non Gorl. i) Κέβης ἐκεῖνος] Κυζικηνός conj. Garnier. Vid.
 Adnot. k) καρποῖς] „omisit Fl." l) ἐπὶ] Sic Schm. e
 3011. probante Belino, pro vulg. ἐν. m) πολλοὶ] ἄν addit
 3011. n) ἡ ποῦ] restitui e J. et Ven. utraque pro vulg. εἰ
 ποῦ. Est illud ἡ, de quo actum ad Tox. cap. 62. Tom. VI.
 p. 502. sq. Utitur enim nunc auctor alia imagine, potiore ipsi
 visa. Prius cum Amoribus comparaverat Plausus, nunc cum
 Cubitis Nili comparat, si forte alter vidisset aliquando hanc
 tabulam pictam. o) ἐν αὐτῷ] Vid. Adnot. p) αὐτὸν] „αὐ-
 τὸν J." nec non A. 1. x. et B. 1. Sed B. 3. αὐτὸν, ut Reitz.
 et recentt.

nec solidum diem alia tra-
 jecto monte ex Persia in Ae-
 gyptum. Volo autem tibi
 prius, ut ille Cebes, imagine
 verbis depicta utramque
 viam ostendere. Duae enim
 sunt, quae ducunt ad Rhe-
 toricen, quam non medio-
 criter adamasse mihi videris.
 Nimirum ipsa jam in alto
 sedeat, pulchra undique,
 Amaltheae cornu dextra ge-
 rens, fructibus abundans
 omnigenis: ad alteram vero

manum imaginare adstantem
 Plutum, aureum totum at-
 que amabilem: adstent vero
 etiam Gloria, et Vis, et
 Plausus circa illam undique,
 parvis Cupidinibus similes,
 multi, amplexi se mutuo,
 circumvolent. Aut forte Ni-
 lum depictum vidisti, ipsum
 quidem jacentem in croco-
 dilo quodam aut hippopota-
 mo, ut plerique in eo re-
 praesentando pingunt; par-
 vos autem ludentes circa il-

p. 6. τοὺς οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι). τοῖσ' αὖτοι καὶ περὶ τὴν θηροφωκίην οἱ ἔπαινοι. πρόσκει δὴ σὺ ὁ ἔραστής, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα q) γενέσθαι ἐπὶ τῆς αἰρας, ὡς γαμήσειας καὶ αὐτὴν ἀνελθὼν, καὶ πάντα ἐκείνα ἔχους, τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τοὺς ἐπαίνους. νόμῳ γὰρ ἅπαντα γίγνεται τοῦ γα-

7 γαμηκότος. Εἰτα ἐπειδὴν πλησιώσης τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον p. 7· τον ἀπογινώσκεις τὴν ἄνοδον· καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίον σε εἶναι δοκεῖ, ὅποιον r) ἢ Ἄορνος ἐφάνη τοῖς Μακεδόσιν ἀπόξυρον s) αὐτὴν ἀπανταχόθεν ἰδοῦσιν, ἀτεχνῶς οὐδ' ὀρνέοις ὑπερπιτῆναι βεβόαν, Διονύσου τινὸς, ἢ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαιρεθῆσθαι, δεομένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τι πρῶτον· εἰτα μετ' ὀλίγον ὄρας δύο τινὰς ὁδοὺς· μᾶλλον δὲ ἢ μὲν ἀτραπὸς ἐστὶ στενὴ, καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δίψος ἐμφαίνουσα, καὶ ἰδρωῶτα. καὶ ἔφθη γὰρ ἡδὲ Ἡσίοδος εὖ μάλα ὑποδείξας αὐτὴν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεῖν σει t)· ἢ ἑτέρα δὲ πλατεῖα, καὶ u) ἀνθηρὰ, καὶ εὐνδρος τοιαύτη, ὅταν μικρῶν πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ τὰ x) αὐτὰ

q) ὅτι τάχιστα] ὅτι τάχιστα A. 1. 2. et aliae quaedam vett. r) ὅποιον] Sic e. Gorl. et 3011. pro vulg. οἷα. s) ἀπόξυρον] „ἀπόξυρον Fl. male.“ t) δεῖν σε] Vulg. δεῖσθαι. Sed οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεῖσθαι J. et L. Unde scripsi, quod debebam, mōnente etiam Fritzschio Quaestst. p. 199. u) καὶ] „abest a Fl. x) καὶ τὰ] „Pro καὶ, πολλάκις hic habet Fl. postea τὸ, πολλὰκις omittens.“

lum puerulos, Cubitos illos vocant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt Plautus. Accede jam tu, amator, cupiens nimirum quam cellerrime in summo esse, ut et ipsam uxorem ducas, ubi escenderis, et omnia illa habeas, Plutum, Gloriam, Plautus: lege enim fiunt omnia mariti. Deinde cum ad montem accedis, primo quidem desperas ascensum, et similis tibi res videtur, qualis Aornus visa Macedonibus, cum praeruptam undique cernerent, neque avibus adeo

ad transvolandum facilem. Baccho quodam aut Hercule si capienda sit, indigentem Haec tibi primum videntur. Tum post paullo vides duas quasdam vias: quin alteri semita modo est angusta, et spinis obsita, et aspera, sitim multam ostentans ac sudorem. Et jam occupavi illam pulchre ostendere Hesiodus, itaque nihil mei opera indigebit. Altera autem lata, florida, irrigua talis, qualem paullo ante dicebam; ne etiam eadem dicendo saepius retineam te.

λέγων πολλὰ κτλ., ἐπείγω σε ἤδη ῥήτορα εἶναι δυνάμενον. p. 7.
 Πλὴν τό γε τοσοῦτον γ) προσθήσειν μοι δοκῶ, ὅτι z) ἡ 8
 μὲν τραχέα ἐκείνη, καὶ ἀνάντης, οὐ πολλὰ ἔχνη τῶν ὁδοῦ p. 8.
 πόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα, πάνυ παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ'
 ἐκείνην ἀθλῖος ἀνῆλθον, τοσαῦτα καμῶν, οὐδέν δέον· ἡ
 ἑτέρα δὲ ἄτε ὁμαλὴ οὖσα, καὶ ἀγκύλον οὐδέν ἔχουσα, πόρ-
 ρωθέν μοι ἐφάνη, οἷα α) ἐστίν, οὐχ ὀδεύσαντι αὐτῷ. οὐ
 γὰρ ἐώρων νέος εἶναι ὦν, τὸ βέλτιον· ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκεί-
 νον ἀληθεύειν ᾤμην, λέγοντα, ἐκ τῶν πόνων φύεσθαι τὰ
 ἀγαθὰ. τὸ δ' οὐκ εἶχεν οὕτως. ἀπονητὶ γοῦν ὁρῶ τοὺς πολ-
 λούς μειζόνων ἀξιουμένους, εὐμοιρίᾳ τῆς αἰρέσεως τῆς b)
 τῶν λόγων καὶ ὁδῶν. ἐπεὶ c) δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφικνό-
 μενος, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς, ὁποτέρῳ
 καὶ d) τραπητέον. τί οὖν e) ποιήσας ἤδη, ῥᾶστα ἐπὶ τὸ

γ) τοσοῦτον] Sic Schm. e 3011. et Ed. Par. pro vulg. το-
 σοῦτο. z) δτι] διότι 3011. et 2954. α) οἷα] Vulg. in priori-
 bus οἷά. b) τῆς] abest a Gorl. c) ἐπεὶ] „Melius ita FL J.
 V. 2. Par. Salm. „Eni male L. Hag. Fr. B. 1. et 2. (et 3.)
 et Ald. sed correctum in marg. „Eni δ' ἰση Pell.“ „Eni δ'
 οὖν εἰς τ. α. αφ. scripsi e conj. Jacobsii, cum qua convehire
 videtur Marcilii emendatio: ἐπεὶ δ' οὖν εἰ (i. e. εἰ) τ. α. αφ.
 Sed Schm. e Codd. Gorl. et 3011. edidit: ἐπὶ δ' οὖν τὴν ἀρ-
 χὴν ἀφ. omissio εἰς, quod sic vulgō legitur. d) καὶ] male omit-
 tunt 2954. 3011. Gorl. Bel. Schm. e) τί οὖν] Vulg. ὥς
 οὖν — δόξει, ἐγὼ σοι φράσω. Sed ὥς ἂν J. δ ἂν L. δ οὖν Gorl.
 ὅ,τι οὖν 3011. cujus lectionis vestigium secutus scripsi τί οὖν,
 et omnino adornavi locum ita, ut bene monstraverat Fritzsche.
 Praef. ad Alex. p. XXI. Schm. edidit ὅ,τι οὖν cum 3011.

cum jam Rhetor esse posses.
 Verum illud modo adjicien-
 dum puto, asperam illam at-
 que arduam, non multa ha-
 buisse viatorum vestigia: si
 vero quaedam, ea omnino
 antiqua. Et ego etiam miser
 per illam ascendi, tot susce-
 ptis sine causa laboribus.
 Altera vero, utpote aequa-
 bilis, anfractum habens nul-
 lum, e longinquo mihi, qua-
 lis sit, conspecta est: non
 qui ipse ea iverim, nec enim,

juvenis cum essem, videbam;
 quod sit melius, sed vera
 dicere poetam illum puta-
 bam, ex laboribus nasci bona,
 dicentem. At illud non ita
 habebat. Video enim sine
 labore plerosque majora con-
 secutos quadam eligendarum
 rationum viarumque felici-
 tate. Quando igitur primum
 adveneris, dubitabis, scio,
 et jam dubitas, in utram te
 veritas? Quid igitur jam fa-
 ciendo facillime ascendes in

- p. 8. ἀκρότατον ἀναβήσῃ, καὶ εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμαστός πᾶσι δοῖς; Ἐγὼ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ αὐτὸν f) ἔξαιπαιθῆναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ ἄσπορα καὶ
- 9 ἀνήροτα φυέσθω πάντα, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Κρόνου. Εὐθύς
- p. 9. οὖν πρόεισι σοι καρτερώς τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδρωίδης τὸ βάδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνὺς g), ἀρρόεντιπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορῶς, τῆς τραχείας ἐκείνης ὁδοῦ ἡγῆμὼν, λήρους τινὰς ὁ μάταιος διεξιὼν πρὸς σέ, ἐπισθαί οἱ παρακλιεῦόμενος, ὑποδεικνὺς τὰ Δημοσθένους ἴχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τοὺς νῦν, ἀμαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφῇ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ φῆσει h) εὐδαιμονά σε ἔσσεσθαι, καὶ νόμον γαμήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων i) ὁδεύσεις, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κάλων βαινόντες. εἰ δὲ κἄν μικρὸν τι παραβαίης, ἢ ἔξω τῆς εὐθείας, ἢ ἐπὶ θάταμα μᾶλλον κλιθείης τῇ βάσει k), ἐκπεσεῖσθαι σε τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, καὶ ἀγούσης ἐπὶ τὸν γάμον. εἰτά σε κλεῦσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους

f) αὐτὸν] Sic e Gori. et marg. A. 1. pro vulg. αὐτόν. g) ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνὺς] ἐπὶ τῷ σώματι δεικνύων Zotti. h) φῆσει] „reperi ex J. Φησὶν ceti.“ Cum his etiam Zotti. i) τοῦτων] „τοῦτων Fl. male.“ k) βάσει] „ῥοπῇ marg. A. 1. W.“ nec non Zotti. Gori. et Schol.

summum, et beatus eris, et illam duces, et admirabilis omnibus videberis? Ego tibi dicam. Satis enim est, quod ipse deceptus laboravi. At tibi sine semine et aratro nascentur omnia, ut sub Saturno. Statim ergo accedit ad te robustus vir quidam, subdurus, virili incessu, multum in corpore solem ostendens, masculo vultu, vigilax, asperae illius dux viae, nugae quasdam stolidus ille apud te enarrans, uti se sequeris adhortans, monstrans tibi Demosthenis, et Platonis,

et aliorum quorundam vestigia, magna illa quidem, et his, quae nunc sunt, majora, sed obscuram, et pleraque a tempore evanida: ac dicet, beatum te futurum, et legeturum esse Rhetoricen, per haec si incedas, ut qui per funes eunt; si vero vel paucillam quiddam aut transgrediare extra lineam, aut in alterutram partem magis inclines vestigium, futurum esse, uti ducente ad nuptias recta via excidas. Deinde imitari te jubebit antiquos illos viros, obsoletis oratio-

ἄνδρας, ἔωλα παραδείγματα παρατιθεῖς τῶν λόγων, οὐ δὲ— p. 9.
 δια μιμῆσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶ, Ἥγησιον,
 καὶ τῶν ἀμφὶ Κριτίαν 1), καὶ Νησιώτην, ἀπεσφισμένα, καὶ
 νευρώδη, καὶ σκληρὰ, καὶ ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμ- p. 10.
 μαῖς· πόνον δὲ καὶ ἀχρονπνίαν, καὶ ὑδατοποσίαν, καὶ τὸ
 λιπαρὲς m), ἀναγκαῖα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα φήσεις. ἀδύ-
 ναιον γὰρ εἶναι ἄνευ τούτων διανύσαι n) τὴν ὁδόν. ὃ δὲ
 πάντων ἀνισρότατον, ὅτι σοι καὶ τὸν χρόνον πάμπολυν
 ὑπογράψει ο) τῆς ὁδοιπορίας, ἔτη πολλὰ, οὐ κατὰ ἡμέρας,
 οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας p) ἀρε-
 θμῶν, ὡς προαποκαμῆν τὸν ἀκούοντα, καὶ ἀπαγορεῦσαι,
 πολλὰ χαίρειν φράσαντα τῇ ἐπιζομένη ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ·
 πρὸς δὲ τούτοις q), οὐδὲ μισθαὺς ὀλίγους ἀπαιτεῖ r) τῶν
 ταυούτων κακῶν· ἀλλὰ οὐκ ἂν ἡγήσαιτό σοι, εἰ μὴ μεγάλα
 πρότερον λάβοι s). Ὁ μὲν ταῦτα φήσει ἀλαζών, καὶ ἀρχαῖος 10

1) Κριτίαν] „Κράτεια] Sic Edd. omnes. Κρίτιαν L. Κρίτωνα male in nota Graevii.“ Κρητίαν 3011. et Gorl. Κριτίαν νησιώ-
 την conj. Solan. e Philops. c. 18. Ἥγιον καὶ τῶν ἀμφὶ Κριτίαν
 καὶ Νεστοκλῆα s. Νεστοκλῆ conj. Bel. e Plin. H. N. L. XXXIV.
 p. 608. Καὶ τῶν ἀμφ’ Ἀμφικράτην conj. Toup. ad Longin.
 sect. 5. p. 278. Vid. omnino Adnot. m) λιπαρὲς] e Ms.
 Graev. et marg. A. 1. W Ἀλιπαρὲς Edd. priores.“ n) δια-
 νύσαι] διανύσαι priores. Recte eadem c. 15. o) ὑπογρά-
 ψει] ὑπογράψει 3011. p) ὅλας] „desideratur in PL.“ q)
 πρὸς δὲ τούτοις] ὃ δὲ ἐπὶ τούτοις 3011. Bel. r) ἀπαιτεῖ]
 „ex marg. A. 1. recepi pro vulg. ἀπαιτεῖν.“ Gesn. reddit ἀπαι-
 τοίη. s) λάβοι] λάβῃ Gorl.

num exemplis propositis,
 nec facilibus ad imitandum,
 qualia sunt de illa veteri of-
 ficina, Hegesiae, et Critiae,
 et Insulani illius, adstricta,
 et nervosa, et aspera, et
 accurate intentis *quasi* lineis
 descripta: laborem porro et
 vigiliam, et potum aquae,
 et assiduitatem, necessaria
 esse dicet, et quae deprecari
 non liceat; fieri enim non
 posse, ut viam absque his
 emetiare. Quod vero omnium
 est molestissimum, *illud est*,

quod plurimum etiam tibi
 temporis itineris hujus prae-
 scribet, annos multos, non
 secundum dies aut menses,
 sed secundum totas Olym-
 piades numerans, adeo ut,
 qui audit, ante succumbat et
 renunciaret labori, et longum
 valere speratam illam feli-
 citatem jubeat. Praeter haec
 etiam mercedes non exiguas
 poscere ausit talium malo-
 rum, neque viae se ducem
 praestiterit, nisi magnum
 quiddam ante acceperit. Ille

- p. 10. ὡς ἀληθῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκροὺς εἰς μίμησιν πυλαιούς προτιθεῖς ι), καὶ ἀνορύττειν ἀξίων λόγους πάλας χατορουργημένους, ὡς τε μέγιστον ἀγαθόν, μαχαιρεποιοῦν θῖον, καὶ ἄλλον Ἀτρομήτου τινὸς γραμματιστοῦ, ζηλοῦν
- p. 11. ἀξίων, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ, μήτε Φιλίππου ἐπιόντιος, μήτε Ἀλεξάνδρου ἐπιτάκτορος κ), ὅπου τὰ ἐκείνων τέως x), ἐθό-
κει χρήσιμα γ). οὐκ εἰδῶς, ὅποια νῦν πεκαινοτόμηται, τα-
χεῖα καὶ ἀπράγμων ε), καὶ ἐς τὸ εὐθὺ τῆς ῥητορικῆς ὁδός α).
οὐ δὲ μήτε πείθεσθαι, μήτε προσέχειν αὐτῷ, μὴ σε β)
ἐκτραχηλίῃ που παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον προηγήσασθαι
τοῖς πόνοις παρασκευάσῃ. ἀλλὰ εἰ πάντως ἔρως, καὶ τάχε-
στα ἐθέλεις τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι, ἀκμάζων εἶ, ὡς c) καὶ
σπουδαῖοιο πρὸς αὐτῆς, ἴθι δ) τῷ μὲν δασεί e) τούτῳ, καὶ
πέραν f) τοῦ μετρίου ἀνδρικῷ, μακρὰ χαλρεῖν λέγε, ἀνα-
βαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλους, ὅπόσους ἂν ἐξαπαταῖν δύνῃται,

ι) προτιθεῖς] „προτίθεσθαι Fl.“ κ) ἐπιτάκτορος] „Nihil variant Edd. nec O.“ x) τέως] ἕως 3011. et hinc Schmi-
derus, seductus inscito iudicio Belini, qui et ipse seductus
Gesneri interpretatione, τέως ob ὅπων pleonastice dictum pu-
taret, quasi τέως idem unquam significare possit, ac τότε. γ) ἡ
χρήσιμα] τὰ χρήσιμα 3011. z) ταχεῖα καὶ ἀπράγμων]
„βραχύ καὶ ἀπρῆμον O.“ ο) ὁδός] „ἡ ὁδός O.“ b) μὴ
σε] „καὶ σε O.“ c) ὡς] „non habet O.“ d) ἴθι] „recepti ex
O. Isid. Edd.“ e) δασεῖ] „λασεῖ male O.“ f) πέραν] „Et
sic Fl.“

quidem ista dicet, insolens homo et obsoletus vere et Saturnum olens, qui mortuos antiquos ad imitationem proponat, et eruere te postulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam bonum gladiatorum fabri filium, et alium Atrometi grammatastae, aemulari te jubens; idque in pace, neque Philip-
po invadente, neque impe-
rante Alexandro, ubi illo-
rum ratio utilis tum videba-
tur; nesciens; quae nunc
recens inventa sit, brevis,

et minime laboriosa, et di-
recta via Rhetorices. At tu
noli credere, neque atten-
dere illi, ne te forte assum-
tum evertat, aut denique,
ante tempus ut consenscās
laboribus, efficiat. Verum
si omnino amas Rhetoricen,
et quam celerrime illa vis
potiri, pleno adhuc vigore
dum frueris, ut etiam ab
illa colare; videlicet hirsu-
tum illum, et ultra medio-
critatem virilem, longum
valere jube, ascendere ipsum,
et alios, quotquot decipere

ἀσχεῖν, καταλειπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ πολλῶ ἰδρῶτι συνόν- p. 11.
τας g). Σὺ δὲ πρὸς h) τὴν ἑτέραν ἰλθὼν, εὐρήσεις πολ- 11
λοὺς μὲν καὶ i) ἄλλους, ἐν ταύτοις δὲ καὶ πάνσοφόν τινα,
καὶ πάγκαλον ἄνθρωπον, διασδοαλευμένον τὸ βᾶδισμα, ἐπιγε-
κασμένον τὸν αὐχένα, γυναικεῖον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ p. 12
φῶνημα, μύρων ἀποπνέοντα, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφα-
λὴν κνήμερον· ὁλίγας μὲν ἔτι, οὐλας δὲ καὶ ὑακινθίνους τὰς
τρίχας εὐθετεῖν, πάνταβρόν τινα Σαρδανάπυλον, ἢ Κε-
νύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα, τὸν τῆς τραγωδίας ἐπέραστον
ἐκείνον ποιητὴν. λέγει δὲ, ὡς ἀπὸ τούτων γνωρίζεις k) αὐ-
τὸν, μηδὲ σε οὕτω θεσπέσιον χρῆμα, καὶ φίλον Ἀφροδίτῃ
καὶ Χάρει, διαλάθοι καίτοι τί φημι; κἄν, εἰ μύοντι γάρ
σοι προσελθὼν εἴποι τε, τὸ Τμήττων ἐκεῖνο ἀνοίξας στόμα,
καὶ τὴν συνήθη φωνὴν ἀφελῇ l), μάθεις ἂν, ὡς οὐχὶ τῶν
καθ' ἡμᾶς τίς m) ἔστιν, οἷ' ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλὰ

g) ἀσθμαίνοντας καὶ πολλῶ ἰδρῶτι συνόντας] „ἀσθμα-
νόντα καὶ ἰδρ. π. συνόντα O. et Fl., Sic etiam Gorl. et hinc
Schm. h) Σὺ δὲ πρὸς] Sic 3011. Gorl. O. et marg. A. i.
et hinc Schm. probante Bel. pro vulg. Πρὸς δὲ, omisso σύ.
i) πολλοὺς μὲν καὶ] „Sic O. Μὲν in Edd. aberat.“ k)
γνωρίζεις] γνωρίζεις 3011. l) ἀφελῇ] Vulgatum ἀφελῇ cor-
rexī, monentibus etiam Jacobsio ad Achill. Tat. p. 400. et
Fritzsche. Quaest. p. 199. Idem a me factum Seyth. c. 5. et
De Saltat. c. 18: quam rem, etsi pusillam, Fritzschi, quum
non ignoraret, non debebat certe tacere. m) τίς] „abest ab O.“

potest, educere; anhelan-
tesque et multo sudore dif-
fluentes relinque. Ad alteram
vero viam transgressus, cum
alios multos invenies, tum
in his omniscium quendam
et usquequaque pulchrum
hominem, fluctuante incessu,
infracta cervice, vultu femi-
neo, mellita voce, unguenta
spirantem, summo digito
scalpentem caput, paucos il-
los jam quidem, sed crispas
ferrugineo colore capillos
studiose componentem, deli-
catissimum quendam Sarda-

napalum, aut Cinyram, aut
Agathonem ipsum, venustum
illum poetam Tragoediae.
Dico autem ideo, ut his il-
lum indiciis agnoscas, neque
fugiat te res adeo divina,
adeo Veneri cara atque Gra-
tiae. Quamquam quid dico?
Si enim ad te claudentem
oculos accedens dicat ali-
quid, Hymettio illo aperto
ore, et consuetam vocem
emittat, statim agnoscas, non
esse de nostro genere ali-
quem, qui terrae fructum
edimus, sed peregrinum

- p. 12. τι ξένον φάσμα δρόσῃ ἢ ἀμβροσίᾳ τριφόμενον. τούτῳ τοί-
 νυκ προσελθὼν καὶ παραδούς σεαυτὸν n), αὐτίκα μαλα-
 ῥήτως ἐση ο), καὶ περίβλεπτος, καί, ὡς ὀνομάζει αὐτὸς,
 p. 13. βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις ἀπονητὶ καταστήσῃ, τὰ τέθριππα
 ἐλαύνων τοῦ λόγου. διδάξεται γὰρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα
 12 μὲν ἐκεῖνα. Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον γὰρ
 ὑπὲρ τοσούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιῆσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον
 ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συν-
 τρίψω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. φαίη ἂν p)
 τοιγαροῦν πρὸς σέ ὡδὲ πως, ἐπισπασάμενός q); ὅπως ἔτι
 λαμπρὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομετιδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκείνο,
 καὶ ἀπαλὸν, οἷον εἴωθεν, Αὐτοθαΐδα r) τὴν κομικὴν, ἢ
 Μάλθακην, ἢ Γλυκέραν περὶ μιμησάμενος τῷ προσηνεῖ τοῦ
 ῥαβδίσματος. ἄγροικον γὰρ τὸ ἀρρέντωπὸν, καὶ οὐ πρὸς
 13 ἄβρῳ s), καὶ ἐρασμίου ῥήτορος. Φήσῃ δ' οὖν t) πάντῃ με-
 τριάζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ· μῶν σε, ὦ ἀγαθὲ u), ὁ Πύθιος

n) σεαυτὸν] „ἑαυτὸν Fl.“ ο) [ση] „non adest in O.“ p) ἂν] Desideratur haec particula in O.“ Φαίη τοιγ. ἄν. 3011. q) ἐπι-
 σπασάμενός] „restitutum ex L. G. O. et marg. A. 1. Ασπα-
 σάμενος Edd. Επισπασάμενος Fl. etiam recte.“ Quid ita? r) Αὐτοθαΐδα] „αὐτός, Θάϊδα G. O.“ nec non 3011. et Gorl.
 s) ἄβρῳ] „τοῦ ἄβρου G.“ t) δ' οὖν] „Sic Fl. B. 1. et 2. Hag. Pur. Salm. Δ' οὖν male J. Tolyn O.“ Sic et Gorl. u) ὦ ἀγαθὲ] „ὦ γὰρ ἔτι magis Attice O.“

quoddam monstrum, rore
 pastum vel ambrosia. Ad
 hunc igitur si accesseris, huic
 te si tradideris, e vestigio
 Rhetor eris, et conspicuus,
 et, ut ipse appellat, rex in
 dicendo sine labore consti-
 tueris, quadrigis orationis
 invectus: assumptum enim te
 prima statim ista docebit.
 Potius vero ipse te alloqua-
 tur: ridiculum enim fuerit,
 pro eo me Rhetore verba
 facere, malum forte talium
 tantorumque ut metus sit,
 ne lapsus alicubi personam

Herois, quam ago, conteram.
 Dicat ergo ad te ita fere,
 ubi prius quantum adhuc
 superest comae demulserit,
 ac venustulum illud atque
 molle, ut solet, subriserit,
 Comicam Autothaidem, aut
 Malthacen, vel Glyceram
 quandam blanditia vocis imi-
 tatus: rusticus enim est vi-
 rilis ille vultus, nec delica-
 tum amabilemque Rhetorem
 decens. Dicet igitur modeste
 admodum de se: Numquid
 te, vir optime, Pythius misit
 ad me, quem Rhetorum vo-

ἔκπε πρὸς μὲ x), ἐκτιγρῶν τὸν ἄριστον προσεπικὸν, ὡς περ p. 13.
 ὅτε y) Χαιρεφῶν ἤρατο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐτῷ z), ὅς τις ἦν p. 14.
 ὁ σφατάτος ἐν τοῖς τότοι; εἰ δὲ μὴ τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ κλῆρος
 αὐτὸς ἦν αἰεὶ ἀκύνων ἀπάντων ὑπερεκπεπληγμένων a) τὰ
 ἡμέτερα, καὶ ὑμικούντων, καὶ τεθηπότων, καὶ ὑποπεπτη-
 γόντων b), αὐτίκα μάλα εἶση, πρὸς οἷον τινα δαιμόνιον ἄν-
 ὄρα ἦν αἰς. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτον ὄψεσθαι, οἷον
 τῷδε ἢ τῷδε παραβαλεῖν c), ἀλλ' εἴ τις ἦ Τίτυς, ἢ Ὀτος,
 ἢ Ἐφιάλτης, ὑπὲρ ἐκείνους πάντῃ φανεῖται σοὶ τὰ πρῶτα
 ὑπερφῶς, καὶ τεράστια; ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους τοιοῦτον ὑπερ-
 φανόντα εὐρήσεις, ὁπόσον ἢ σάλπιγξ τοὺς αὐλοὺς, καὶ αἰ-
 κίτιγες τὰς μαλίττας, καὶ αἱ χοροὶ d) τοὺς ἐνδιδόντας.
 Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐθέλεις e) γενέσθαι, καὶ τοῦτο 14
 οὐκ ἂν παρ' ἄλλου ῥῶτον μάθοις, ἔπει μόνον, ὃ Κλητίου f)
 μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα, καὶ τοὺς κόμους.

x) ἔκπε πρὸς μὲ] „ἐκπεπικὸν δὲ μὲ O.“ Sic etiam Gorl. et
 3011. y) ὅτε] „ὅ O.“ z) αὐτῷ] „abest ab O.“ a) ὑπερ-
 επεπληγμένων] Sic non solus Gorl. Cod., ut narrat
 Schmiederus, sed etiam Eddi. A. 1. 2. B. 1. 3. et fortassis re-
 liquae quoque Eddi veti. Quare ὑπερεκπεπληγμένων suspicor pec-
 catum esse Reitzianae, quod imprudentes repettierunt Bip. et
 Schm. b) ὑποπεπτηγόντων] „ὑπεπτηγόντων O.“ c) παρα-
 βαλεῖν] „adstivi ex F. Pl. Salm. Παράλυβιν L. Ald. cett.
 male.“ d) χοροὶ] „χοροῖο J. Vulgato adstentur O.“ e)
 ἐθέλεις] „ἐθελήσεις O.“ f) Κλητίου] „Κλυτίου Pall. quod
 probō. In O. plane derst. Deest etiam in 3011. Gorl. et apud
 Schol. Unde auctore Bolino omisit Schm. Vid. Adnot.

larit optimum, ut Chaere-
 rhontis se interroganti osten-
 lit, quis esset eorum, qui
 tam viverent, sapientissi-
 mus? Si vero non istud, sed
 gloria invitatus sponte venis,
 sum omnes audias supra mo-
 tum ad nostra percelli, et
 lecantare eadem, atque stu-
 ere, et fascos nobis submit-
 tre: statim sane scies, ad
 eam divinum virum veneris.
 inspectabis vero, nihil te
 visurum, quale huic
 illi queat comparari: sed

ai quis aut Tityus, aut Otus,
 aut Ephialtes, supra illos
 omnino ingens tibi nostrum
 opus et prodigiosum videbi-
 tur; quandoquidem ita su-
 perari meis clamoribus in-
 venies alios, quantum a tuba,
 tibias, et apes a cicadis, et
 a choris, qui tonos accinunt.
 Quando autem ipse quoque
 Rhetor vis fieri, et sane a
 nemine facilius hoc didiceris,
 sequere tantum, o cura Cly-
 tii, ea quas dicam, et aemu-
 lare omnia. Et leges, quibus

- p. 15. οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκριβοῦς μοι παραφύλαττε g).
 μᾶλλον δὲ ἤδη προχώρει, μηδὲν ὀκνήσας, μηδὲ προηθείς k),
 εἰ μὴ προτελέσθης ἐκείνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορικῆς, ὅπως ἡ
 ἄλλη προπαιδεία i) τοῖς ἀνοήτοις καὶ ματατοῖς μετὰ πολ-
 λοῦ καμμένου ἐδοκοῖε· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν δεῖσσι l). ἀλλ'
 ἀνέπτοις τοῖς l) πᾶσιν (ἡ παροιμία φησὶν) ἄρβανες, οὐ-
 ρεῖον ἔχον δια τοῦτο, οὐδ' ἂν τὸ κατώτατον, μηδὲ γράφειν
 τὰ γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γὰρ τι παρὰ m) πάντα ταῦτα ὁ
 15 ῥήτωρ. Λέξω δὲ πρῶτον μὲν, ὅπως χρὴ αὐτόν σε ρήκο-
 θεν ἔχοντα ἦκειν ἐφ' ὅδῃ πρὸς τὴν πορείαν, καὶ ὅπως ἐπι-
 στείλασθαι, ὡς ἂν τάχιστα διανύσαι δυνήθῃς. ἔπειτα
 καὶ n) αὐτός, ὃ μὲν προϋόντι ἐκδεικνύς κατὰ τὴν ὁδόν, ὃ
 δὲ καὶ παρασῶν, πρὶν ἤλιον δύσαι, ῥήτορά σε ὑπὲρ ταύ-
 τας. p. 16. πάντας ὑποφανῶ, ὅλος αὐτός εἰμι, ἀναμφιβόλως τὰ πρῶτα
 καὶ μέσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέγειν ἐπιχειροῦντων ἔχον.
 κάμεις o) τοίνυν τὸ μέγατον μὲν τὴν ἀμαθίαν, εἰτα θρά-

g) παραφύλαττε] „φύλαττε O.“ h) μη δὲ προηθείς] „μὴ
 δὲ προηθείς O. Μη δὲ discretim etiam J, aliaque quaedam, hic
 et, fere ubique.“ i) προπαιδεία] In vet. προπαιδεία. Sed
 correxerat accentus collocationem Reitz. k) δεῖσσι] Sic O.
 pro vulg. δεῖσθαι. l) τοῖς] „omittit O.“ m) παρὰ] „restit-
 uit, ex Fl. et O. Nam per Edd. vulgo. In O. vero παρὰ ταύ-
 τα, omisso πάντα.“ n) ἔπειτα] „ἔπειτα δὲ καὶ Thom. Mag.“
 o) ἔχον. κάμεις] „Deest ἔχον in O. et pro κάμεις legit τό-

te uti jussero, accurate mihi
 observa. Quin potius jam
 procede, nihil cunctatus, ne-
 que perterritus, si non ini-
 diatus ante sis illis, quæ
 ante Rhetoricen altera illa
 prævia disciplina dementi-
 bus et vanis hominibus multo
 cum labore tanquam viam
 substernit. Nihil enim iis
 opus erit Sed illotis pedibus,
 ait proverbium, ingredi, ne-
 hilo propter hoc deteriore
 conditione futurus, etiamsi
 neque communissimum illud
 scias scribere literas. Aliud
 enim quid Rhetor, supra ista

omnia. Dicam vero prius,
 quæ oporteat ipsum te via-
 tici instar ad hoc iter domo
 afferre, et quomodo commo-
 tum parare, ut quam celer-
 rime emetiri illud possis.
 Tum ipse quoque partim
 progredienti in via osten-
 dens, partim admonens, ante
 solem occasum Rhetorem mi-
 pra omnes efficiam, qualis
 ipse sum, qui extra contro-
 versiam primas et medias et
 ultimas feram eorum, quæ
 cadent dicere. Affor igitur
 maximum quidem incertiam
 deinde confidentiam pos-

σοις ἐπὶ τοῦτοις· καὶ ἄλλως δὲ p) τόλμῃ καὶ ἀναίσχυντιαν. p. 16.
αἰδῶ δὲ, ἢ ἐπιεικίαν, ἢ μετριότητα, ἢ ἐρύθημα, οἷοι
ἀπόλεπε. ἀχρεῖα γὰρ, καὶ ὑπεραντία τῷ πράγματι. ἀλλὰ
μὴν q) καὶ βοήν r) ὅτι μεγίστην, καὶ μέλος ἀναίσχυντον, καὶ
βάδισμα, οἷον τὸ ἐρόν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάνυ, καὶ μόνα s)
ἔστιν ὅτε ἱκανά. ἢ ἐσθής t) δὲ ἔστι εὐανθής, καὶ λευκή,
ἔργον u) τῆς Ταραντινῆς ἐργασίας, αἷς διαφανέσθαι τὸ
σῶμα· καὶ ἡ κρητὶς Ἀττικὴ καὶ γυναικεία x), τὸ πολυ-
σχιδές ἢ y) ἐμβαίς Σικωνία, πλείους τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα,
καὶ ἀπόλουθε πολλοὶ, καὶ βιβλίον αἰεί. ταῦτα μὲν αὐτὸν
πρὸς συντελεῖν. Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὁδὸν ἤδη προῖων ὄρα 16
καὶ αἶνε. καὶ δὴ σοι z) τοὺς νόμους δίδειμι, οἷς χρωμένον p. 17.
σε ἢ Ῥητορικὴ γνώμῃ καὶ προσήσεται α), οὐδὲ b) ἀπο-
στροφῇσιν καὶ σκορακίῃ c), καθάπερ ἀτέλειστον d) τινα

μῦθε." Deest ἔχων etiam in 3011. probante Belino. Uncis in-
clusit Schm. p) τοῦτοις· καὶ ἄλλως δὲ] Pro his tούτω καὶ
tantum O." Sic Schm. cum Solan. q) μὴν] „omitit O." r) βοήν
] βολήν A. z. s) μόνα] „Et hoc deest in O." t) ἢ
ἐσθής] „καὶ ἢ ἐσθής. O." u) ἔργον] „ἔργα O. et mox male
Ταραντινῆς." Ἡ λευκὴ ἔργα (ἔργα?) τῆς 3011. unde Belinus
vult, ἢ λευκὴ ἔργα ἔργον τῆς T. x) γυναικεία] In prioribus
γυναικίῳ. Quae modo praecessit copula καὶ, eam non habet O.
nec Gorl. y) ἢ] Sic e conj. Gesn. pro vulg. ἢ. z) δὴ σοι]
„σοὶ δὲ FL." a) προσήσεται] προσίσταται 3011. b) οὐδὲ]
„Quaedam οὐ δὲ, ut solent." (Sic scil. correxi Reitzii notam:
οὐ δὲ] „Quaedam οἰδὲ, ut solent." c) καὶ σκορακίῃ], „καὶ
οὐδὲ σκορακίῃ 3011. Bel." d) ἀτέλειστον] „ἀταλῆστον O."

haec, et praeterea audaciam
atque impudentiam: pudor-
em vero, aut aequitatem,
aut modestiam, aut ruborem,
domi relinque: inutilia enim
et contraria negotio. Verum
enimvero clamorem quam ma-
ximum affer, et modulatio-
nem impudentem, incessum-
que qualis meus est. Haec
vero necessaria omnino, et
quae sola interdum suffi-
ciant. Vestis autem sit flo-
rida, et candida, de Taren-
tinaq. tetrino, ut corpus per-

luceat: erepida Attica, et
muliebris, illa scissilis: aut
calceus Sicyonius, qui in al-
bis coactilibus magis deceat.
Sint etiam pedissequi multi,
et semper liber. Et haec
ipsum te conferre oportet.
Reliqua in via jam inter pro-
grediendum vide atque audi.
Nimirum leges tibi explico,
quibus utentem agnoscet te
Rhetorice atque admittet, ne-
que aversabitur. et jubebit
facessere, tanquam non ini-
tium et mysteriorum ex-

- p. 17. καὶ κατάσκοπον τῶν ἀπορρήτων. ἀλλὰ ε) σχήματος μὲν τὰ
 πρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρὴ μάλιστα, καὶ εὐμόρφου τῆς ἀνα-
 βολῆς; ἔπειτα f) πεντεκαίδεκά που, ἢ οὐ g) πλείω γε τῶν
 εἰκοσιν Ἀττικά ὀνόματα h) ἐκλέξας ποθὲν, καὶ ταῦτα ἀκρι-
 βῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς γλώττης ἔχε,
 τὸ ἅττα, καὶ κῆτα i), καὶ μῶν, καὶ ἀμηγέπη, καὶ λῶστε,
 καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ, καθάπερ τι ἡδυσμα
 ἐπίπαττε αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, εἰ k) ἀνάμοια
 p. 18. τούτοις, καὶ ἀσύμφυλα l) καὶ ἀπαθά. ἡ πορφύρα μόνον
 ἔστω καλὴ, καὶ εὐανθῆς, καὶ m) σισύρα τῶν παχειῶν τῶ
 17 ἱμάτιον ἤ. Μετὰ δὲ ἀπορρήτα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπα-
 νιάκεις ὑπὸ τῶν πάλαι n) εἰρημένα. καὶ ταῦτα συμφορήσας o)
 ἀποτόξευε προχειρίζομενος ἐς p) τοὺς προσομιλοῦντας. οὕτως
 γάρ σε ὁ λεῶς ὁ πολὺς ἀποβλέψοντας, καὶ θαυμαστῶν ὑπο-
 λήφονται, καὶ τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς, εἰ ἀποστλεγγί-

e) ἀλλὰ] „deest in Fl.“ etiam in 3011. probante *Belino*. ff
 ἔπειτα] „ἔπειτα δὲ O.“ Sic etiam *Gorl.* et *Schm.* g) ἢ οὐ
 „omisit Fl.“ h) Ἀττικά ὀνόματα] „Ἀττικῶν ὀνομάτων O.“
 i) καὶ κῆτα etc.] „καὶ τὸ κῆτα, καὶ τὸ μῶν O.“ k) εἰ] Sic
 O. *Gorl.* et marg. A. 1. pro vulg. ἐν, quod vix ferri potest,
 et ex sequenti voce formatum videtur. l) ἀσύμφυλα] „Recte
 sic *Par. Salm. J.* (et B. 3.) Ἀσύμφυλα male *Fl. Ald. B. 1.*
Hag. Fr.“ m) καὶ] καὶ fluxit in versione *Bel.* pessime, n)
 πάλαι] „Et sic habere *Fl.* cum *J. Fr.* et *Ox.* notat *Solan.*“
 o) συμφορήσας] *ξυμφ.* 3011. *Schm.* p) ἐς] „πρὸς O.“ et
 3011.

ploratorem. Sed primo ma-
 xima habitus cura habenda
 est, et decentis amictus.
 Deinde quindecim circiter,
 non plura certe viginti, At-
 tica nomina undecunque col-
 lecta, eaque diligenti medi-
 tatione comprehensa, in
 promptu et extrema lingua
 habeto, illud ἅττα et κῆτα et
 μῶν, et ἀμηγέπη, et λῶστε,
 et similia, et in unaquaque
 oratione, tanquam condi-
 mentum illorum adsperge:
 reliquorum vero nulla cura

sit, si dissimilia his, et ex
 alia quasi tribu sint, et ab-
 sona. Purpura modo pulchra
 sit, et florida, licet crassè
 de pellibus penula sit ipsum
 vestimentum. Postea abstru-
 sa sunt et peregrina verba
 et rarerent a veteribus dicta.
 Atque haec collecta in promptu
 habe, ut jaculari possis in
 eos, qui tecum loquuntur.
 ita enim vulgus te respicient
 atque admirandum hominem
 putabunt, cujus supra ca-
 ptum suum sit eruditio, s

σθαι μὲν γ) τὸ ἀποξυσσασθαι λέγοις r), τὸ δὲ ἡλίω θέρε- p. 18.
αι, ἐκλεθεῖσθαι, τὸν ἀρῶαβωνα s) δὲ προτίμιον t), τὸν
θρον δὲ ἀκροκνεφές. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸς ποιεῖ καινὰ καὶ
λόκοτα ὀνόματα, καὶ ὀνοματοθέτει u) τὸν μὲν ἐρμηνεύσαι
τὸν, εὐλεξίν καλῶν x), τὸν συνετὸν, σοφόνουν, τὸν ὀρχη-
ν δὲ χειρίσσοφον. ἂν σολοικίσης θέ, ἡ βαρβαρίσης, ἐν
τω γ) φάρμακον, ἡ ἀναισχυντία· καὶ πρόχειρον εὐθύς p. 19.
μα, οὔτε ὄντος τινός, οὔτε γενομένου ποτέ ἢ z) ποιητοῦ,
συγγραφέως, ὃς οὕτω λέγειν ἐδοκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, καὶ
φωνήν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀπηκριβωμένος a). ἀλλὰ καὶ
ἀγίνωσκε b) τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σὺ γε, μὴδὲ εἰ c) τι ὁ
ἴσους Ἰσοκράτης, ἡ ὁ χαρίτων ἄμοιρος Δημοσθένης, ἡ ὁ
υῆρος Πλάτων, ἀλλὰ τοὺς τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγους,
αἱ φασὶ ταύτας μελέτας, ὡς ἔχης ἀπ' ἐκείνων ἐπι-
κρίσιμος ἐν καιρῷ καταχρῆσθαι d), καθάπερ ἐκ τα-
μίον προαιρῶν. Ἐπειδὴν δὲ καὶ e) δὲ λέγειν, καὶ οἱ παρ- 18

q) μὲν] „omittit O.“ r) λέγοις] λέγει τις 3011. s) ἀρῶα-
βωνά] „Recte sic Fl. Ἀρῶαβωνα male J. Ald. B. 1. Hag. Par.
Salm.“ t) προτίμιον] „pronóμιον G. O. et marg. A. 1.
(nec non Gort.) In vulgato conspirant Edd.“ u) ὀνοματο-
θετε] „νομοθέτει O.“ Sic etiam Gort. et 3011. x) καλῶν]
„καλῶν O.“ y) ἐν ἴστω] ἐνέστω marg. Cod. Gort. z) ἢ]
abest ab O.“ a) ἀπηκριβωμένος] „αἱκριβωμένος O. et Fl.“
b) ἀγίνωσκε] „ἀνᾱγίνωσκε O.“ c) μὴδὲ εἰ] „μὴδ' εἰ O.
Μὴ δὲ εἰ J. et aliae quaedam.“ d) καταχρῆσθαι] „καὶ
χρῆσθαι marg. A. 1.“ e) καὶ] „deest in O.“

προεγγίσσασθαι dicas pro
stringi, et pro sole uti
ἐκλεθεῖσθαι, et arrhabanem
omines προτίμιον, et dilu-
lum ἀκροκνεφές. Interdum
ro et ipse facies, ac pones
bus, nova et absurda no-
ina, vocans eum, qui elo-
endo valet, εὐλεξίν, et
udentem σοφόνουν, salta-
rem vero χειρίσσοφον. Si
ro vel in jungendis verbis
paveris, vel barbara sin-
la protuleris; unum sit re-
gium, impudentia; ac in
muni statim nomen alicu-

jus, qui neque sit, neque
fuerit unquam, poëtae, vel
solutae orationis scriptoris,
qui ita dicendum probaverit,
vir doctus, et linguae ad
summam accuratorem peri-
tus. Verum leges etiam non
tu quidem vetera, neque si
quid nugator ille Isocrates,
aut expers Gratiarum De-
mosthenes, aut frigidus Pla-
to, scripsere; sed libros paul-
lo ante nostram aetatem edi-
tos, et istas, quas decla-
mationes vocant, ut com-
meatu ab iis instructus ha-

- p. 19. ὄντες ὑποβάλωσι f) τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τῶν λόγων, ἅπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ᾖ δυσχερῇ, λεγέσθω h), καὶ ἐκφραζέσθω, ὡς οὐδὲν ὅλως ἀνδρωδὲς αὐτῶν ἐλομένα μὴδὲ μελλήσας i), λέγε ὅ, τι κεν ἐπ' ἀκαιρῶμαν γλωττασθῇ λθῇ, μὴδὲν ἐκείνων ἐπιμεληθεὶς, ὡς τὸ πρῶτον, ὥστ' οὖν καὶ ἔστι πρῶτον, ἑρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι l), καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τοῦτο, καὶ τὸ τρίτον μετ' ἐκείνο· αὐτὸ πρῶτον ἐμπεσόν, πρῶτον λεγέσθω, καὶ ἦν οὕτω τῇ περὶ τῷ μετώπῳ μὲν ἡ κνημὶς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἡ κόρη πλὴν ἀλλ' ἐπειγε, καὶ σύνειρα, καὶ μὴ σιωπά μόνον. καὶ περὶ ὕβριστοῦ τινος, ἡ μοιχοῦ λέγῃς Ἀθήνησι, τὰ ἐν Ἀδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἂν τι ἄνευ γένος καὶ αἰεὶ ὁ Ἀθῶς πλείσθω, καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πεζευέσθω καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Περσικῶν m) βελῶν σκεπέσθω, καὶ

f) ὑποβάλωσι] „ὑπολάβωσι male O.“ g) τῶν] Sine articulo FL.“ h) λεγέσθω] „An ἐκλεγέσθω; Pell.“ δυσχερῇ, εἰς λεγέσθω conj. Gesn. i) μὴδὲ μελλήσας] „καὶ μὴ μελλήσας μὴδὲν ἐπιμελήσας O. et inarg. A. 1. δὲ μὴ μελήσας Edd.“ I substitui locum ad vestigia variarum lectionum, assentiente Frischio Quaestst. p. 200. k) ἐπ' ἀκαιρῶμαν γλωττασθῇ] Vu corrupte ἐπὶ καὶ ῥῆμα γλ. Omitit xs FL. Mutavit Gesn. ἐπὶ γλωττασθῇ ῥῆμα, et sic interpretatus est. Nos vero correximus ad exemplum loci Quom. Hist. Conscr. c. 32. ubi paene eadem ratione libri variant. Vid. omnino Adnot. l) προσήκοντι] „τῷ προσήκοντι O.“ m) Περσικῶν] „Μηδικῶν et Gori.

beas, quo in tempore abutaris, atque inde, tanquam e penu, depromas. Si vero etiam dicendum sit, et argumenta quaedam praesentes subjiciant, atque dicendi materiem: quaecunque difficilia sunt, dicantur, et contemnuntur, quasi virile omnino nihil ipsi elegerint: tu vero nihil cunctatus dicito, quidquid tandem in buccam venerit, nihil curans ista, ut primum, sicut nempe primum est, suo tempore di-

cas, et secundum post haec et post illud tertium: quod subierit primum, primum dicatur; ac si ita conveniat, fronti ocrea circumdetur, et galea cruri. Verba innotata, et verba continua, modo ne tace. Et si de praetore aliquo aut adultero dicas Athenis, quae apud Indos aguntur et Ecbatan dicantur: praeter omnia in Marathon et Cynaeirus, in quibus nihil fiat: et semper navigetur Athos, et pedes

ἡ δὲ φωνή, καὶ ὁ Λεωνίδας η) θαυμάζεσθω, καὶ τὰ p. 20.
 ἑκείνου γράμματα ἀναγιγνωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμίς,
 καὶ τὸ Ἀρτεμισιον, καὶ αἱ Πλαταιαὶ ο), πολλὰ ταῦτα καὶ
 ἄλλα καὶ ἐπὶ πᾶσι ρ) τὰ ὀλίγα q) ἐκεῖνα ὀνόματα ἐπι- p. 21.
 λέγεσθαι; καὶ ἐπανθείτω ρ), καὶ συνεχὲς τὸ ἅττα καὶ τὸ
 δουθεν, καὶ μῆδαμου s) αὐτῶν δέη· καλὰ γάρ ἐστι καὶ
 ἡ λεγόμενα. Ἦν δὲ ποτε καὶ ἔσοι καιρὸς εἶναι δοκῇ, 19
 ἡ δὲ ἀδίσθω, καὶ μέλος γινέσθω. καὶ ποτε ἀπορήσης
 ἡ δὲ αὐτοῦ ὠδικοῦ, τοὺς ἄνδρας τοὺς δικαστὰς ὀνομάσας
 μελῶς, πεπληρωμέναι οἶου τὴν ἁρμονίαν. τὸ δὲ οἶμοι
 καὶ κακῶν, πολλάκις· καὶ ὁ μῆρὸς πατασέσθω, καὶ λα-
 γγίη u), καὶ ἐπιχρέμπτου ταῖς λεγομένοις, καὶ βιάζε-
 σθαι τὴν πυγὴν. καὶ ἦν μὲν σε μὴ ἐπαινώσιν, ἀγα-
 πται, καὶ λουδοροῦ αὐτοῖς· ἦν δὲ ὀρθοὶ ἐστήκωσιν x),
 καὶ τῆς αἰσχύνης ἤδη πρὸς τὴν ἐξοδὸν ἔτοιμοι, καθέζε-
 σθαι κλέυε, καὶ ὕλως, τυραννὶς τὸ πρᾶγμα ἔστω. Ὅπως
 καὶ τὸ πλῆθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν ἑλίου.

η) Λεωνίδας] Sine articulo Fl. Λεωνίδης marg. A. 1. o)
 Πλαταιαί] „restitut. ex O. Πλαταιαὶ Edd. male.“ ρ) ἐπὶ
 πᾶσι] Sic Fl. et marg. A. 1. Vulg. ἐπὶ πᾶσι, ejus lectionis
 originem subtiliter explicat Fritsch. Quaestat. p. 200. q) τὰ
 ὀλίγα] „Articulum habent J. Fl. V. 2. Omittunt celt. et O.“
 ρ) ἐπανθείτω] „συγανθείτω O.“ s) μῆδαμου] „Sic Edd.
 omnes Mhden O.“ t) ἀδίσθω] „σοι ἀδίσθω O.“ u) λαγύγχιζε]
 καλῶς Schol. et 2954. x) ἐστήκωσιν] „ἐστήκασιν male Fl.“

inseatur Hellespontus, te-
 turque sol a sagittis Per-
 sis, et fugiat Xerxes, et
 Leonidas in admiratione
 , et legantur sanguineae
 Myadidis literae, et audian-
 Salamis, et Artemisium,
 Plataeae. Multa haec
 et crebra: tum super
 tribus pauca illa nomina
 tummo quasi natent, et
 tum instar praeniteant:
 petuntque sit illud ἅττα,
 καὶ δουθεν, licet nus-
 um illis sit opus: pulchra
 sunt, etiam cum dicun-

tur temere. Si vero aliquando
 etiam cantandi tempus esse
 videatur, cantentur omnia et
 fiant cantilena. Et si quando
 non habeas, quod cantari
 aptum sit, appellandis, flexa
 in cantum voce, judicibus
 impletam tibi harmoniam
 existima. Atque illud hei
 malorum! frequens esto, et
 percutiatur femur, tum mo-
 dulari gutture pronuncia,
 et sreatu verba distingue,
 et inter agendum fluctuante
 podice ingredi. Et si te
 non laudent, indignator il-

p. 21. κῶν ἀρξάμενος, ἡ καὶ, νῆ Δία, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ Πύρρῃας γάμων, ἣν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ τῇ

p. 22. νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἱ γ) μάλιστα μὲν σιωπήσουσιν ὑπὸ ἐγκωμοσύνης· ἣν δὲ καὶ α) λέγουσι, ὑπὸ φθόνου αὐτὸ δόξουσι θρᾶν· αἱ πολλοὶ δὲ α) σχῆμα α), καὶ φωνήν, καὶ βᾶδισμα β), καὶ περιπάτου καὶ μέλος, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἄττα σου ἐκείνο θαυμάσονται γ), καὶ τὸν ἰδρωτὰ ὀρώντες, καὶ τὸ ἄσθμα, αὐτοὶ ἔξουσιν δ) ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνδεινόν τινα τοῖς λόγοις ἐγκωμιστὴν εἶναι σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχὺ τὸ το, οὐ σμικρὰν ε) ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαῦμα παρὰ τοῖς πολλοῖς· ὥστε ς) ὅρα, μήποτε γραψῇς, ἢ σκεψάμενος

21 παρέλθῃς. ἔλεγχος γὰρ σαφὴς ταῦτά γε. Οἱ φίλοι· πεηδάτωσαν αἶψά, καὶ μισθὸν τῶν δειπνῶν γ) ἀποπνεύτωσαν εἴ ποτε αἰσθοιντά σε καταπιεσόμενον, χεῖρα ὀρέγοντες, αὐτοὶ παρέχοντες εὐρεῖν τὸ λεχθησόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν παίωνων διαλείμμασι. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τοῦδε μελέτω σοι τ

γ) οἱ] „καὶ Ο.“ α) καὶ] „Hic vero abeat καὶ ab Ο.“ α) α) σχῆμα] „τὸ σχῆμα sine καὶ Ο.“ Sic et Gori. β) καὶ βᾶδισμα] „Utrumque omittit Fl.“ γ) θαυμάσονται] „τελέπτοι Ο.“ ei Gori. δ) οὐχ ἔξουσιν] „οὐκ ἔχουσιν Ο. Vulgatum tuetur Fl. J. etc.“ ε) σμικρὰν] „μικρὰν Ο. ς) ὥστε ὥσπερ Reitz. hypothetice, opinor, culpa. ζ) τῶν δειπνῶν] „τὸν δειπνῶν male Ο.“

lis, et maledicito: sin pudore quodam stent suspensi, ad abeundum parati, assidere illos jubeto, atque in universum, regnum quoddam exerceo. Ut vero vulgus etiam copiam admirentur rerum dicendarum, ab Iliacis inde temporibus facto initio, aut, per Jovem, a Deucalionis et Pyrrhae nuptiis, si videatur, ad illum, qui nuno est status rerum, orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; iique maximam partem bonitate quadam reticebunt: si

quid vero dicant etiam, ividia quadam videbunt facere. Sed vulgus habita et vocem, et incessum, inambulationem, et cantationem, et crepidam, illud tuum ἄττα admirabitur, ac viso sudore tuo atque anhelatione, non poterunt credere, formidandum te dicendo certatorem esse. primis vero etiam illa exte poralitas excusationem et parvam praestat, atque apud populum admirationem. Ique vide, ne unquam scribas aut post aliquam cogitas

πρὸς ἔχειν οἰκεῖον h), καὶ συνάδοντα. ταῦτα μὲν σοι τὰ p. 22.
 τῆς λόγους. μετὰ ταῦτα δὲ, προϊόντα i) σε δορυφορεί-
 σιν, ἐγκεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ περὶ ὧν ἔφης μειαξὺν
 φελαμβάνοντα k). καὶ ἦν τις ἐντύχη, θαυμάσια ὑπὲρ l)
 αὐτοῦ λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθῆς γίγνου αὐτῷ. p. 23.
 εἰ γὰρ ὁ Πασιανεύς πρὸς ἐμέ; καὶ, πρὸς ἓνα ἴσως μοι
 τῶν παλαιῶν ὁ ἀγών; καὶ τὰ τοιαῦτα. "Ὁ δὲ μέγιστον, 22
 καὶ πρὸς τὸ εὐδοκιμεῖν ἀναγκαιότατον, ὀλίγου δεῖν παρελι-
 πον, ἀπάτωσιν καταγέλα τῶν λεγόντων. καὶ ἦν μὲν τις κα-
 λῶς εἶπῃ, ἀλλότρια, καὶ οὐχ ἑαυτοῦ δεικνύειν δοκεῖτω m).
 ἦν δὲ μετρίως ἐνεχθῇ n), πάντα ἔστω ἐπιλήψιμα. καὶ ἐν
 ταῖς ἀφράσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι χρὴ, ἐπίσημον γάρ
 καὶ σιωπησάντων ἀπάντων, ξένον τινὰ ἔπαινον ἐπιτείνειν o),
 καὶ ἀποκρίσας τῶν παρόντων ἐπιστρέφοντα, καὶ ἐνοχλήσοντα p),
 καὶ ναυτιῶν ἅπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, καὶ
 ἀφράττεσθαι τὰ ὧσα. ἐπισείσης q) δὲ μὴ πολλάκις τῇν

b) οἰκεῖον] „omisit O.“ i) προϊόντα] „προσιόντα male Fl.“
 k) διαλαμβάνοντα] „Nihil mutant Edil. nec O.“ Conj. Sol.
 διελύοντα. l) ὑπὲρ] „Sic Fl. Ald. Hag. B. 1. Par. etc.
 Περὶ J.“ m) δοκεῖτω] „δοκεῖ τῶν O.“ n) ἐνεχθῇ] „ἐν-
 χθῆναι O.“ o) ἐπιτείνειν] „ἐπτεῖν O.“ p) ἐνοχλήσοντα]
 „ἐνοχλήσαντα Fl. male.“ q) ἐπισείσης] „καὶ ἐπισείσης O.“

nem ad dicendum prodeas:
 in ista enim aperte depre-
 hendaris. Amici autem sem-
 per plaudant pedibus, et mer-
 cedem solvant coenarum, si
 quando labare te sentiant,
 praebentes manum, et inter
 omnes laudationum inve-
 niendi quid dicas occasio-
 nem suppeditantes. Nam il-
 lud quoque tibi curae sit,
 chorum tibi tuum uti habeas,
 qui concinat. Haec quidem
 observanda tibi in ipsis
 orationibus. Post ea vero
 prodeuntem te deducant, suo
 lectum satellitio, et de his,
 quas dixisti, disputantem.

Et si quis forte fiat obviam,
 admiranda de te dicito, et
 supra modum te ipse lauda,
 ut gravis ei sis: Quid enim
 ad me ille Pacaniensis? et,
 Ad unum forte veterum mihi
 certamen est? et id genus
 alia. Quod autem maximum,
 et ad famam parandam in
 primis necessarium, fere
 praetermissem. Quicunque
 dicunt, eos deride. Et si quis
 bene dixerit, aliena, non sua,
 proferre videatur: si feratur
 mediocriter, reprehensione
 digna sint omnia. In reci-
 tationibus ultimus omnium
 ingredi; facit enim te con-

- p. 23. χεῖρα, εὐτίλεις γὰρ, μὴδ' ἀνάστης, πλὴν ἅπαρ γε ἡ θεία
τὸ πλεῖστον· ὑπομεῖδία δὲ τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γίγνου ε)
μὴ ἀρεσκόμενος τοῖς λεγομένοις· ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀπορροαί
τῶν μέμψεων ε) τοῖς συνοφαντικοῖς τὰ ὅλα ε). καὶ δὲ ἄλλα
χρὴ θαρρῆεῖν· ἡ τόλμα γὰρ, καὶ ἡ ἀναίσχυντία, καὶ τὸ
ψεῦσμα u) πρόχειρον, καὶ ὄρκος ἐπ' ἄκροις ἀδὲ τοῖς χεῖ-
p. 24. λαις, καὶ φθόρος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ ἀλλοσφημία,
καὶ διαβολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε αἰοῖδιμαν ἐν θραχεῖ καὶ
περίβλεπτον x) ἀποφανεῖ. τοιαῦτα μὲν τὰ φανερά καὶ τὰ
23 ἔξω. Ἰδίε γ) δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δέδοχθαι, κυ-
βεύειν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν, μοιχεύειν, ἢ ἀνχεῖν ε)
γε α), κἄν μὴ ποιήσῃς, καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ
γραμμᾶτα ὑποδεικνύναι b) ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν χραφέντα·
καλὸς γὰρ εἶναι θέλει, καὶ σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν
σπουδαῖζεσθαι δοκεῖν· ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τοῦτο
ἀγοίσουσιν οἱ πολλοὶ, ὡς διὰ τοῦτά σου καὶ ἄχρὶ τῆς γυ-

γ) γίγνου] „γίνου O.“ ε) τῶν μέμψεων] „τῆς μέμψεως Q.“
ι) τὰ ὅλα] „desunt in Fl.“ η) τὸ ψεῦσμα] „ψεῦδος, et
sine articulo O.“ x) καὶ περίβλεπτον] „omiserat O. sed in
marg. additum.“ γ) ἰδίε] „Beue sic Ald. Hag. Par. etc.
Male sine puncto J et Fl.“ z) ἢ ἀνχεῖν] Sic Schm. ex O.
Vulg. ἢ aberat. a) γε] „Hoc reposuit Solan. ex O. prò τε,
quod Edd. habebant.“ b) ὑποδεικνύναι] „ἐπιδεικνύναι O.“

*spicuum: et tacentibus omni-
bus peregrinam quandam
laudationem subicere me-
mento, quae aures prae-
sentium advertat et offendat,
ut nauseent omnes ad ver-
borum insolentiam, et aures
obturent. Neque vero manum
saepe ad laudandum moveas,
vile enim id est: neque assur-
gas, nisi semel forte aut bis
ad summum. Subride autem
frequenter, et ostende, non
placere tibi, quae dicuntur.
Ancipites autem sunt repre-
hendendi occasiones apud eos,
qui pronas ad calumniandum
aures habent. Caeterum con-*

*fidendum est: audacia enim,
et impudentia, et mendacium
in promptu, et iusjurandum
in extremis semper labiis, et
invidia contra omnes, et
odium, et maledicentia, et
calumniarum probabiles. Haec
celebrem te brevi et conspi-
cium facient. Atque talia
sunt, quae extra sunt et
apparent. In privato autem
facinora omnia committere
tibi decretum sit, aleatorem
esse, inebriari, libidinari,
moechari, aut certe gloriari,
etsi non feceris, idque apud
omnes dicere, et literulas
ostendere scriptas a mulieri-*

παυνοῦντος εὐδοκίμου (c)· καὶ τὸ δ) δεῖνα δέ, μὴ p. 24.
αἰδέσθης e), εἰ καὶ f) πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ ἐρᾶσθαι
ἀπαίτης· καὶ ταῦτα, γενικήτης, ἥ καὶ, ἢ Δία, φαλακρὸς
ἦν ἄν. ἀλλ' ἔστιωσαν οἱ καὶ ἐπὶ τούτῳ συνόντες· ἦν δέ
μὴ ὄν, οἱ g) οἰκέται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τοῦ τού-
του πρὸς τὴν ῥητορικὴν χρήσιμα παραγίγνεται. πλείων
ἢ ἀναισχυντία, καὶ θράσος· ὁρᾷς ὡς λαλίστεραι αἱ γυναῖ-
κες, καὶ λοιδοροῦνται περισσῶς, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἄνδρας; εἰ
δὴ τὰ ὅμοια πάσχοις h), καὶ κατὰ ταυτί γε i) διοίσεις τῶν
ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιττοῦσθαι k)· χρὴ μάλιστα μὲν τὰ p. 25.
πάντα· εἰ δέ μὴ, πάντως ἐκείνα. καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ σιγῶμα
πρὸς ἅπαντα ἡδέως l). καχηνέτω, καὶ ἡ γλῶττα ὑψηρατεῖται
καὶ πρὸς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὅποσα ἂν δύνη-
ται· δύναται δέ οὐ σολοικίζειν μόνον, οὐδὲ m) βαρβαρίζειν,
οὐδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιορκεῖν, ἢ λοιδορεῖσθαι, ἢ διαβάλλειν,

e) σου — εὐδοκίμου (c)] „σοι — εὐδοκίμου (c) male FL.“
d) τὸ] „τὸν FL.“ Post δὲ comma posui, in prioribus omnibus
neglectum. Vid. Adnot. e) αἰδέσθης] „Sic dedi ex J. V. 2.
O. I. Αἰδέσθης Edd. cett.“ f) εἰ καὶ] Sic scripsi cum
Fritsch, pro vulg. καὶ, idque ex O. g) οἱ] Caret articulo
O.“ h) πάσχοις] „Ex O. sic dedi, cum πάσχεις Edd.“ i)
καὶ κατὰ ταυτί γε] Haec verba, quae vulgo in Edd. desunt,
ex mente Solani restitui duce Florentina, quae καὶ κατὰ ταυτί γε
habet, unde Schm. scripsit καὶ ταυτί γε. k) πιττοῦσθαι]
πιττοῦσθαι mendose B. 3. l) ἡδέως] „ὁμοίως O.“ et Gorl.
Ἐτοίμως conj. Jacobs. Animadvv. ad Achill. Tat. p. 965.
m) οὐδὲ] „καὶ O.“

bus. Etenim pulchre esse velle
debes, et hoc agere, ut mulie-
res studiose videantur te se-
ctari. Nam hoc quoque ad
Rhetoricen vulgo referent,
quasi ea causa in ipsa quo-
que gynaeconitide gratiosus
sis. Sed interim! ne pudeat
te, etiamsi a viris alterius
rei causa amari videare,
idque barbatus cum jam sis,
aut, ita me Jupiter, calvus.
Sed sint, qui etiam hac ipsa
causa te utantur. Si vero
non sint, servi certe suffi-

cient. Multa enim ex hao
etiam re commoda facultati
dicendi utilia accedunt: ma-
jor certe impudentia atque
audacia. Vides, ut loqua-
ciores sint mulieres, et abun-
de maledicant, ac supra vi-
ros. Si ergo idem quod il-
lae patiaris, his quoque in
rebus praecelles reliquis. Ve-
rum etiam pice velli oportet
maxime sane per omnia: si
vero minus, omnino quidem
illa... Ipsum vero os tibi ad
omnia hiet facile, et mini-

- p. 25. καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ το ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ
 24 μάλιστα ἦν π) πρὸς οὕτω πολλοὺς τοὺς ἔρωτας μὴ διαρκέ-
 σης ο). πάντα αὐτὴ γε ρ) ἐπιστάσθαι, καὶ γονιμωτέρα γε-
 γνέσθω, καὶ μηδὲν ἀποστρεφέσθαι. Ἦν ρ) ταῦτα, ὦ παῖ,
 πάλως ἐκμάθης, (δύνασαι δέ· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ)
 θαρρόων ἐπαγγέλλομαι οὐκ εἰς μακρὰν σε ἄριστον ῥήτορα,
 καὶ ἡμῖν ὅμοιον ἀποτελεσθήσεσθαι. τὸ μετὰ τοῦτο δέ, οὐκ
 ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεὶ παρέσται σοι τὰ ἀγαθὰ
 παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ἔρως γὰρ ρ) ἐμὲ, ὡς πατρός μὲν
 ἀφανοῦς, καὶ οὐδὲ καθαρῶς ἐλευθέρου ἐγενόμην, ὑπὲρ
 ἔδῳ καὶ Θμοῦν διδουλικάτος, μητρὸς δὲ ἀκιστρίως, ἐπα-
 φροδίτου s) κινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν οὐ παντάπασιν ἀδό-
 p. 26. κιμος ι) εἶναι δοξας, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῇ τῷ τρέφε-
 σθαι συνῆν τινι κακοδαίμονι, καὶ γλίσχωρ ἔραστῃ· ἐπεὶ δὲ
 τὴν ὁδὸν ταύτην ῥάστην οὔσαν κατίδον, καὶ διεκπερά-
 σας υ), ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγενόμην, (ὑπῆρχε γὰρ μοι, ὦ φίλη
 η) ἦν] ἢ B. 3. ο) διαρκέσης] „διαρκίση O. et marg. A. 1.“
 p) γε] „τε Fl.“ q) ἦν] „ἐν male O.“ r) γὰρ] „omisit O.“
 s) ἐπαφροδίτου] Sic e Cod. Graev. qui plane ita habet,
 et e vestigiis lectionum ἐπ’ ἀφροδίτου marg. A. 1. et ἀμφο-
 δίου O. scripsi pro vulg. ἐπ’ ἀμφοδίου. ι) ἀδόκιμος] „re-
 cepi ex Fl. quum ἀδόκιμος esset in cett.“ υ) διεκπεράσας
 „διεκपालσας O.“ et Gori. x) Ἠοθεῖνός] „bene J. Hag. Par.
 Salm. etc. Ἠοτινός B. 1. et 2.“ nec non 3.

stret lingua cum ad sermo-
 nes, tum ad alia, quaecun-
 que poterit. Potest autem
 non soloecismos tantum com-
 mittere aut barbarismos, ne-
 que nugari solum, aut pe-
 jorare, aut maledicere, aut
 calumniari, ac mentiri; sed
 noctu aliud quoque subire
 ministerium, imprimis ad
 multos adeo amores si non
 sufficias. Omnia quidem illa
 norit, et nativa magis fiat,
 neque quidquam aversetur.
 Haec si, puer, diligenter
 edidiceris, potes vero; ne-
 que enim quidquam est in

illis difficile: confidenter tibi
 polliceor, non longo inter-
 jecto tempore optimum te
 Rhetora et nobis similem red-
 ditum iri. Quod sequitur,
 non opus est uti ego dicam,
 quot brevi bona a Rhetorice
 adfutura tibi sint. Vides
 enim me, qui ignobili patre
 natus sim, et ne pure qui-
 dem libero, ut qui ultra Xoin
 et Thmum servierit, matre
 autem sarcinatrice venerea
 quadam. Ipse vero, qui for-
 ma viderer esse non omnino
 contemnenda, primo solorum
 alimentorum pretio fui cum

Ἀδραστεία, πάντα ἐκείνα, ἃ προείπον ἐφόδια, τὸ θράσος, p. 26.
 ἢ ἀμαθία, ἢ ἀναισχυντία) πρῶτον μὲν οὐκ ἔτι Ποθεινὰς x)
 ἀνομαζόμεναι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Ἀθήδας παισὶν ὁμῶν-
 μος γεγίνηται· ἔπειτα δὲ γραῖ συνουικήσας y), τὸ πρῶτον
 μὲν ἐγαστριζόμενῃ πρὸς αὐτῆς, ἐρῶν προσποιούμενος γυναι-
 κὸς ἐβδομηκοντούτιδος z), τέτταρας a) ἔτι λοιποὺς b) ὁδόν-
 τας θχούσης, χρυσίῳ καὶ τούτους ἐνδεθεμένους. πλήρῃ ἀλλὰ
 γε διὰ τὴν πενίαν ὑφιστάμην τὸν ἄθλον, καὶ τὰ ψυχρὰ
 ἐκείνα τὰ ἐκ τῆς σεοῦ φιλήματα, ὑπερήδιστά μοι ἐποίησιν. p. 27.
 ἃ λιμός. ἔτι ὀλίγον δεῖν, κληρονόμος εἶν εἶχεν ἀπάντων.
 πατέστην, εἰ μὴ κατάρατος τις οἰκίτης ἐμήνυσεν, ὡς φάρ-
 μακον εἶην c) ἐπ' αὐτὴν d) ἐωνημένος. Ἐξωσθεῖς δὲ ἐπὶ 25
 κεφαλὴν, ὅμως οὐδὲ τότε ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ
 καὶ ῥήτωρ δοκῶ, κἄν e) ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδιδόντα
 τὰ πολλὰ, καὶ τοὺς δικαστὰς τοῖς ἀνόητοις καθυπισχυρού-
 μενος. καὶ ἡττώμαι μὲν τὰ πλεῖστα· οἱ φοίνικες δὲ ἐπὶ τῇ

y) συνουικήσας] „synouiktas male O.“ z) ἐβδομηκοντού-
 τιδος] „ebdomhkontitidos Th. Mag. V. τρικοντούτης. Vulgatum
 tuetur Fl. etc.“ a) τέτταρας] „tissaras O.“ b) λοιποὺς]
 „loipōn O.“ c) εἶην] ἦεν marg. Cod. Gorl. d) αὐτῇ y]
 „αὐτῇ O. Sed vulgatum praestat.“ e) κἄν] „recte J. Ald.
 Fr. Hag. Salm. sine accentu, κἄν male Fl. Par. B. 1.“ et 3.

amatore misero atque avaro.
 Cum autem viderem, hanc
 viam esse facillimam, eam-
 que emensus in summo jam
 essem, (aderant mihi enim,
 parce, cara Adrastea! prae-
 sidia illa, quae modo dice-
 bam, omnia, confidentia, in-
 scitia, impudentia) primo
 quidem non amplius Pothi-
 nus nominor, sed jam Jovis
 et Ledaë pueris cognominis
 factus sum. Deinde adjunxi
 me ad anum mulierem, a
 qua primum laute alebar,
 amare dum simul mulierem
 septuagenariam, dentes ad-
 huc quatuor habentem reli-

quos, auro revinctos et ip-
 sos. Verumtamen paupertatis
 causa laborem sustinuit;
 cum frigida illa de capula
 oscula suavissima mihi sa-
 mes redderet. Deinde parum
 aberat, quin heres constitu-
 tus essem, quae habebat,
 omnium, nisi servus exsecra-
 bilis indicasset, venenum a
 me, quod illi darem, esse
 emtum. Praeceptis igitur eje-
 ctus, necessariis tamen ne
 sic quidem carui. Sed Rhe-
 tor esse videor, et in judiciis
 probandum me praebeo, prae-
 varicans saepe, et iudicium
 corruptionem imprudentibus

- p. 27. θύρα γλωφῶι, καὶ ἐστεφανωμένοις f)· τούτοις γὰρ ἐπὶ τοῦς δυστυχεῖς χρῶμαι τοῖς δαίεσσιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς g) ἀπάντων, καὶ ἐπισημον εἶναι με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τοῦ τρόπου, καὶ πολὺ πρότερον τῶν λόγων, καὶ τὸ δεῖκνυσθαι τῷ δακτύλῳ τοῦτον ἐκείνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ
- p. 28. κακία λεγόμενον, οὐ μικρὸν ἔμοιγε h) δοκεῖ. ταῦτά σοι παραινῶ, ἢ i) τὴν πάνδημον, πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παραι-
 26 νίας, καὶ χάριν ἑμαυτῷ οὐ μικρὰν ἐπισπασάμενος k).
 Εἶεν· ὁ μὲν γεννάδας l) εἰπὼν ταῦτα πεπαύσεται m). σὺ δὲ ἦν πεισθῆς τοῖς εἰρημένοις, καὶ δὴ παρῆναι νόμιζε, σίπτεξ ἑξαρχῆς ἐπὶθεὶς ἐλθεῖν· καὶ οὐδέν σε κωλύσει ἐπόμενον τῷ νόμῳ n) ἐν τε τοῖς δικαστηρίοις κρατεῖν o) καὶ ἐν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν, καὶ ἐπὶ εἰραστὸν εἶναι, καὶ γαμεῖν σὺ γραῦν τινα τῶν κωμικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέτης καὶ διδασκαλός, ἀλλὰ καλλίστην γυναῖκα τὴν Πηγορικὴν, ὥς τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐκείνο p) πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνοντα.

f) καὶ ἐστεφανωμένοις] Copulam vulgo omissam inserui ex O. et Gorl. g) πρὸς] „πρὸ male O.“ h) ἔμοιγε] „μοι ταῦ-
 ταν O.“ i) ἢ] „ἢ O.“ k) ἐπισπασάμενος] ἐπιστάμενος
 αὐτοῖς 3011. Schol. probante Belino. l) γεννάδας] „γεν-
 νάσθας male O.“ m) πεπαύσεται] „πέπαυσαι male O.“
 n) τῷ νόμῳ] „τοῖς νόμοις O.“ et Gorl. o) κρατεῖν] „κρο-
 τεῖν male O.“ p) ἐκείνο] „omissum in O.“

*pollicens. Et plerumque caus-
 sa equidem cado: sed palmas
 tamen in janua virides, et
 in coronam plexae. Illa enim
 ad infelices esca utor. Sed
 id ipsum quoque, quod odio
 sum omnibus, et quod insi-
 gnis sum ob morum perversi-
 tatem, et prius etiam ora-
 tionis, quodque digito osten-
 dor, atque ipse princeps in
 omni malitia dicor, non par-
 vum mihi quidem videtur.
 Haec tibi, ita me popularis
 Venus! praecipio, quae
 multo prius ipse mihi prae-
 cepi, eaque ratione gratiam*

*mihi non parvam conciliavi.
 Sint ista satis! Generosus
 ille post haec dicta tacabit.
 Tu vero si dictis ab illo mo-
 veare, etiam adesse te puta,
 quorsum venire initio desi-
 derabas; neque quidquam
 te prohibebit, quo minus
 legi illi obsecutus cum in
 judiciis vincas, tum bene
 audias apud multitudinem,
 et amabilis sis, ducasque non
 anum quandam comicam, ut
 tuus ille legislator et magi-
 ster, sed mulierem pulcher-
 rimam Rhetoricen, adeo ut
 magis te deceat de te dicere,*

φέρεισθαι, σοὶ μᾶλλον πρέπειν q) περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἥ p. 28.
ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διός· ἐγὼ δὲ (ἀγεννῆς γὰρ καὶ δειλός εἰμι)
ἐκστήσομαι ὑμῖν τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ ῥητορικῇ
ἐπιπολάζων r), ἀσύμβολος s) ὧν πρὸς αὐτὴν τὰ ὑμέτερα.
μᾶλλον δὲ ἤδη πέπαυμαι t)· ὥστε ἀκονιτὶ ἀνακηρύττεσθε,
καὶ θανμάζεσθε, μόνον τοῦτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει
ἡμῶν u) κεραιτήκατε, ὠκύτεροι φανέντες, ἀλλὰ τῷ ῥάσῳ
καὶ πρᾶτῃ τραπέσθαι τὴν ὁδόν.

q) *πρέπειν*] „Et hoc neglexit O.“ r) *ἐπιπολάζων*] *ἐπι-
πελάζων* conj. Guyet. plane inutile commentum. s) *ἀσύμ-
βολος*] „restitui ex V. 2. Ἀσύμβολος ceu. et O.“ Vid. Adnot.
t) *πέπαυμαι*] „πεπαύσομαι O. minus recte.“ u) *ἡμῶν*] *ὑμῶν* legi jubet Fritzsch. Quaevisit. p. 200. convenienter cum
versionibus Latinis. At ego nec necessitatem mutandi, neque
rationem idoneam, vidi.

te Platonis illo volucris curru
vectum ferri, quam ipsum
de Jove dicere decuit. Ego
vero, ignavus enim et timi-
dus sum, de via vobis dece-
dam, et desinam Rhetoricen
sectari, qui non eadem, quae
vos, ad eam conferre pos-
sim. Vel potius jam desii.

Itaque sine pulvere praedi-
candos vos atque admiran-
dos praebete, illud solum
recordati, non celeritate vos
vestra vicisse, qui veloci-
ores judicati sitis, verum quod
facillimam et declivem viam
elegistis.

A R G U M E N T U M.

Narrat amicus amico ut rem maxime mirabilem, non modo multitudinem hominum, sed etiam eruditissimos et sapientissimos, qui quidem vulgo habeantur, viros mendaciis vanissimis et absurdissimis adeo fere addictos inhaerere, ut veritati et sanæ rationi in sempiternum valedixisse videantur. Refert scilicet confabulationem maximorum illius ætatis philosophorum e diversissimarum formularum asseclis, qui quum forte ad Eucratem ægrotantem visendum convenissent, variis narrationibus, ex sua ipsorum vita repetitis et anili arte mirum in modum conflatis et exornatis, Luciano nostro incredulo — is enim est Tychiades — de incredibilibus quibusdam morborum curationibus, de spectrorum visionibus, de viribus magicis, de medicamentis amatoris, et quæ alia sunt ejus generis, persuadere conjuncta opera contendunt; eo tamen successu, ut tandem taedio affectus Tychiades hunc indignissimorum philosophorum concessum cum quadam indignatione relinquat et in erectioris sapientiæ sinum confugiat.

1 ΤΤΧ. Ἐχεις μοι, ὦ Φιλόκλης, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ ψεύδεσθαι προάγειται, ὥς αὐτοὺς τε χαίρειν μηδὲν ὑγίης λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιοῦσι μάλιστα προσέχειν τὸν νοῦν;

α) ΤΤΧΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΟΥς] Sic B. 1. 3. Sine personarum notatione A. 1. 2. Τυχιადης καὶ φιλοκληὺς vitiose Reitz. et recent. nescio unde. Scribi enim saltem debebat Φιλοκλῆς.

PHILOPSEUDES SIVE INCREDULUS.

TYCHIADAE AC PHILOCLIS.

Tych. Potesne mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentendi libidinem homines allicit, ut et ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, et narrantibus talia maxime attendant?

ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδῃ, ἐστὶν, ἃ τοὺς ἀνθρώπους p. 29.
ἐξ ἑαυτῶν ἀναγκάζει τὰ ψευδῇ λέγειν, ἐς τὸ χρησίμον ἀποβλέ-
ποντας.

ΤΤΧ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, φασὶν *b)*, οὐδὲ περὶ
ταῦτων ἡρόμην, ὅπόσοι τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγ-
γράμης τοιγαροῦν οὗτοί γε μᾶλλον καὶ ἐπαίνου τινὲς αὐ-
τῶν ἄξιοι, ὅπόσοι ἢ παλεμίους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ
τῇ τοιοῦτον φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς, οἷα πολλὰ
καὶ Ὀδυσσεὺς ἵποιοι, τὴν τε αὐτοῦ *c)* ψυχὴν ἀρρύνμενος,
καὶ τὸν νόστον τῶν ἐταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὦ ἄριστε,
φημί, οἱ αὐτὸ ἄνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς
ἀληθείας τίθενται *d)*, ἡδόμενοι τῷ πράγματι, καὶ ἐνδιατρί- p. 30.
βοντες ἐν οἰδεμῖᾳ προφάσει ἀναγκαίᾳ. τοίτους οὖν ἐθέλω
εἰπεῖν, τίνας ἀγαθοῦ τοῦτο ποιούσιν.

ΦΙΛ. Ἡ πῶν κατανενοηκας ἤδη τινὰς τοιούτους, οἷς 2.
ἐμψυτος ἔρως οὗτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος;

ΤΤΧ. Καὶ μᾶλα πολλοὶ εἰσιν *e)* οἱ τοιοῦτοι.

ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἄνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι

b) φασίν] Comma ante hanc vocem necessario ponendam Edd.
vet. omiserant, recte posuerant Reitz. et recentt. *c)* αὐτοῦ]
αὐτοῦ B. 5. *d)* περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται.]
Nil mutant Edd. neque Coll. Vid. Adnot. *e)* εἰσίν] ab-
est a FL.

Phil. Multa sunt, Ty-
chiade, quae cogunt homi-
nes quosdam mendacia di-
cere, utilitatis suae respectu.

Tych. Nihil haec ad rem,
neque de his ego rogabam,
quotquot usus alicujus caus-
sa mentiuntur. Etenim ven-
ia hi potius, quidam etiam
laude digni sunt, qui vel
hostes deceiverunt, vel ad
salutem tali remedio in ma-
lis usi sunt, qualia etiam
Ulysses multa fecit, dum
vel suam vitam redimeret,
vel reditum sociorum. Ve-

rum de illis dico, vir optime,
qui praeter necessitatem lon-
ge mendacium veritati prae-
ponunt, eaque re delectan-
tur, et nulla caussa neces-
saria in ea versantur. De
his scire velim ego, cujus
boni caussa hoc faciant.

Phil. Numquid nosti ta-
les quosdam, quibus insitus
sit talis amor mendacii?

Tych. Et plurimi quidem
sunt tales.

Phil. Quid ergo aliud
caussae illis esse, quam

p.30. αὐτοῖς φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἰ γε τὸ χεῖριστον ἀντὶ τοῦ θελπίσιου προσαφροῦνται;

ΤΤΧ. Οὐδὲν τοῦτο· ἐπεὶ πολλοὺς ἂν ἐγὼ σοὶ δείξαιμι, σντεροὺς τὰλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυμαστούς, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐαλωκότας τούτω τῷ κακῷ, καὶ φιλοψευδεῖς ὄντας, ὡς ἀνιάσθαι με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἀριστοὶ τὰ πάντα, ὅμως χαίρουσιν αὐτούς f) τε καὶ τοὺς ἐτυγχάνοντάς ἐξαπατῶντες· ἐκείνους μὲν γὰρ τοὺς παλαιούς πρὸ ἐμοῦ σε χρή εἶδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν Κνίδιον, καὶ πρὸ τούτων τοὺς ποιητάς, καὶ τὸν Ὀμηρον αὐτὸν, αἰσθόμενους ἄνδρας, ἐγγράφῳ τῷ πνεύματι g) κεχηρμένους, εἰς μὴ μόνον ἐξαπατᾶν τοὺς τότε ἀπύοντάς αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ

p.31. μέχρις ἡμῶν διῆκνεῖσθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ διαδοχῆς ἐν καλλίστοις ἔπεισι καὶ μέτροις φυλαττόμενον. ἐμοὶ γοῦν πολλάκις αἰδεῖσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν, ὅποταν Οὐρανοῦ τομὴν, καὶ Προμηθεὺς δεσμὰ διηγῶνται, καὶ Γιγάντων ἐκανάστασιν, καὶ τὴν ἐν Ἄιδου πᾶσαν τραγῳδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύνος ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις ἐς

f) αὐτούς] αὐτούς B. 3. g) πνεύματι.] πνεύματι ead. B. 3. quae omnino per hunc libellum minus etiam quam alias est castigata; veluti statim legas ibi κεχηρμένους pessimo.

amentiam, dicendum est, quod verum non dicunt, quando quod pessimum est pro optimo eligunt?

Tych. Hoc nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi ostenderim, prudentes alioqui, et admirabili sapientia, nescio quomodo illo malo captos et mendaciorum studiosos, adeo ut male me habeat, si tales viri, optimi reliqua omnia, tamen gaudent seque et illos, in quos incidunt, decipere. Illos enim antiquos prius, quam ego, ut noveris, oportet, Heradotum, et Ctesiam Cnidium, et ante

hos, poetas, Homerumque adeo ipsum, viros celeberrimos, scripto usos mendacio, adeo ut non modo, qui tum erant, auditores suos deciperint, sed ad nos etiam mendacium successionem quadam, verbis versibusque pulcherinis commendatum, pervenerit. Itaque saepe subit illorum vicem pudere, cum Caeli castrationem et vincula Promothei enarrant, et seditionem Gigantum, et totam inferorum tragoediam, et ut propter amorem Jupiter sit taurus vel cynus factus, et ut ex muliere in

ὄρνειον h) ἢ ἐς ἄρκον μετέπεσεν· ἔτι δὲ Πηγάσους, καὶ p. 31.
 Χιμαίρας, καὶ Γοργόνας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα,
 πᾶν ἄλλόκοτα, καὶ τεράστια μυθῖδια, παιδων ψυχὰς κη-
 λῖν δυνάμενα, ἔτι τὴν Μορμῶν, καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων. 3
 Καίτοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ δὲ καὶ πόλεις
 ἤδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι, πῶς
 αὐτοὶ γελοῖον; εἰ Κρηῖτες μὲν τοῦ Διὸς τάφον δεικνύοντες οὐκ
 αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς
 ἀναδοθῆναι φασί, καὶ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς
 Ἀττικῆς i) ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα· πολὺ σεμνό-
 τερον οὗτοι τῶν Θεβαίων, οἳ ἐξ ὄψεως ὀδόντων, Σπαρ-
 τοὺς τινας ἀναβεβλαστηκέναι διηγοῦνται. ὅς δ' ἂν οὖν P. 32.
 ταῦτα καταγέλαστα ὄντα, μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ'
 ἐμφρόνως k) ἂν ἐξετάζων ταῦτα, Κοροΐβου τινός, ἢ Μαρ-
 γίτου νομίζοι l) τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλάσαι διὰ
 τοῦ αἵματος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πᾶνα m) ἤκειν
 ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαριαθῶνα, ἢ Ὠρείθυιαν ὑπὸ

b) ἐς ὄρνειον] ἐς τι ὄρνειον 2954. i) τῆς Ἀττικῆς] „τῆς γῆς
 Ἀττικῆς G. Γῆς etiam additum in marg. A. 1.“ k) ἐμφρό-
 νως] „εὐφρόνως Fl.“ l) νομίζοι] Sic ob praecedens οἴηται
 cogites de νομίζῃ corrigendo, cf. certe Toxar. c. 37. et quae ibi
 in Varr. Lectt. notata sunt. m) Πᾶνα] Πᾶνα in prioribus
 omnibus.

avem aut ursam aliqua mu-
 tata sit. Ad haec vero Pe-
 gasos, et Chimaeras, et Gor-
 gones, et Cyclopes, et quae
 sunt ex eo genere, absurdae
 omnino et portentosae fa-
 bellae, puerulorum mentes
 mulcere aptae, qui Larvam
 Lamiamque metuunt. Quam-
 quam poetarum forte tole-
 rabilia fuerint mendacia.
 Quod vero jam civitates et
 gentes multae, communiter,
 et publice, mentiuntur, qui
 non ridiculum? Si Creten-
 ses, Jovis sepulcrum osten-
 dentes, non erubescunt, Athe-

nienses vero Erichthonium
 de terra exstitisse ajunt, pri-
 mosque homines, olerum in-
 star, de Attico solo enatos:
 multo hi quidem speciosius,
 quam Thebani, qui de ser-
 pentis dentibus Spartos [sa-
 tivos] quosdam germinasse
 narrant. Si quis vero haec
 tam ridicula non putet vera
 esse, sed, iis prudenter exa-
 minatis, Coroebi cujusdam
 aut Margitae judicet, cre-
 dere, aut Triptoleum per
 aëra vectum alatis draconi-
 bus, aut Pana venisse ex
 Arcadia auxilium in Ma-

p. 32. τοῦ Βορέου ἀναρπασθῆναι, αἰσιβῆς οὗτός γε, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς n) ἔδοξεν, οὕτω προδήλως καὶ ἀληθῶς πράγμασι ἀπιστῶν· ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

4. ΦΙΛ. Ἄλλ' οἱ μὲν ποιηταί, ὃ Τυχιάδῃ, καὶ αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνουσιν ἄν. οἱ μὲν τὸ ἐκ τοῦ μύθοι τερονὸν ἐπαγωγότατον ὄν, ἐγκαταμειγνύντες ο) τῇ γραφῇ οὐπερ μάλιστα δεόνται πρὸς τοὺς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θηβαῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμνοτέρως ἀποφαίνονταί τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γοῦν τις ἀφ' ἐλοῖ το μυνθῶδῃ ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν κωλύσῃ λιπεῖν τοὺς περιηγητάς αὐτῶν p) διαφθαρῆναι, μηδὲ αἰεσοθὶ τῶν ξένων τᾶληθὲς ἀκούειν ἐθελησάντων. οἱ δὲ μηδὲ μωῶς ἔνεκα τοιαύτης αἰτίας ὁμῶς χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλοισι εἰκότως δοκοῖεν ἄν.

p. 33. 5. ΤΥΧ. Εὐ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους ἤκουσα τοῦ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυνθῶδῃ ἀκούσας· μᾶλλον

n) αὐτοῖς] αὐτὸς 2954. ο) ἐγκαταμειγνύντες] Ita hic Reitz. cum recentt. correxerat vulgatam olim formam ἐγκ — ὅστις non item Ver. Hist. 1, 7. vocem παραμειγνύντες, ubi vid. Varr. Lectt. p) αὐτῶν] τῶν ἀληθῶν edi jussit Bel. pravam et ridiculam habens vulgatam, quae tamen unice genuinam exprimit auctoris sententiam: enarratores scilicet rerum fabulosarum, qui hactenus quidem hac vice functi erant. Modo pro κωλύσῃ vix dubito, quin verius scribatur κωλύσαι. cf. Scyth. c. 5. Varr. Lectt.

rathonem, aut raptam a Borea Orithyiam: ille impius et amens illis videri solet, qui manifestis adeo et veris rebus fidem neget. Eo usque mendacium invaluit.

Phil. Sed poëtae, Tychiade, et civitates veniam consequantur; alteri suavitatem ex fabulis, quae tantam habeat illecebram, suae scriptioni admiscentes, qua scilicet maxime, ad auditores suos opus habent: Athenienses vero ac Thebani, et si qui alii, angustiores tali-

bus commentis reddunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia fabulosa ista, nihil prohibuerit fame eorum monstratores perire, cum ne gratis quidem hospites audire verum velint. At qui nulla tali causa inducti tamen gaudent mendacio, illi merito plane videantur ridiculi.

Tych. Recte istuc dicis. Ego enim ab Eucrate tibi adsum, praeclaro viro, ubi incredibilibus multis et fabulosis auditis, vel potius in-

μεταξὺ λεγομένων ἀπιδὼν ψόχον, οὐ φέρων τοῦ πρά- p. 33.
ματος τὴν ὑπερβολήν, ἀλλὰ με ὥσπερ αἱ Ἑριννύες ἐξή-
λασαν, πολλὰ τεράστια καὶ ἀλλόκοτα διεξιόντος q).

ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδῃ, ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης
ἐστὶ, καὶ οὐδεὶς ἂν οὐδὲ πιστεύσειεν, ὡς ἐκείνος, οὕτω βα-
ρὺν πῶγονα καθειμένος, ἐξηκοντούτης ἀνῆρ, ἔτι καὶ φιλο-
πορίᾳ ξυνὼν τὰ πολλὰ, ὑπομείνειεν ἂν καὶ ἄλλου τινὸς ψευ-
δομένου ἀκοῦσαι παρῶν, οὐχ ὅπως αὐτός τι τολμήσαι τοι-
μῶν.

ΤΤΧ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἐταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως
αὐτὰ ἐπιστάσατο, ὡς δὲ καὶ ἐπώμνυτο τοῖς πλείστοις,
καταστησάμενος τὰ παιδία, ὥστε με καὶ ἀποβλέποντα ἐς
ἐνὶ οὐρανῷ ποικίλα ἐννοεῖν. ἄρτι μὲν ὡς μεμήνοι, καὶ ἔξω εἴη)
τοῦ καθεστηκότος ἄρτι δὲ ὡς γόνυ ὦν, ἄρα τοσοῦτον χρό- p. 34.
νον ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖόν τινα πίθηκον περι-
τελλών, οὕτως ἄτοπα διηγείτο.

ΦΙΛ. Τίνα ταῦτα, πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδῃ;

q) διεξιόντος] „Sic Edd. nec quidquam varietatis habent
Codd. Διεξιόντες vult Solanus; et sic textui Ald. superscri-
ptum est.“ r) μεμήνοι, καὶ ἔξω εἴη] μέμνη, καὶ ἔξω ἦν
vult Bel. pro genii sui indole.

media eorum enarratione,
licessi, qui ferre egressam
modum licentiam non pos-
sem. Sed tanquam Furiae
paedam me ejecerunt, illo
portentosa multa et absurda
narrante.

Phil. Atqui, Tychiade,
ide dignus Eucrates est, ne-
que quisquam temere credi-
derit, illum, qui prolixam
deo barbam submisit, ho-
minem sexagenarium, et in
philosophia diu versatum,
et sustinere posse, ut audiat
suum se praesente mentien-
tem, nedum ut ipse tale quid
adeat.

Tych. Nempe nescis, so-
dalis, qualia dixerit, quo-
modo fidem illis facere stu-
duerit, quomodo dejeraverit
ad pleraque, pueros etiam
suos (per quorum caput ju-
raret) interponens, ut etiam
vultu in illum defixio varia
cogitarem: jam quidem fu-
rere hominem, et mente non
constare; nunc, impostorem
esse, ac tamdiu me fugisse,
qui leonina pelle simium te-
geret ridiculum; adeo ab-
surda narrabat.

Phil. Quaenam ista? per
ego te Vestam rogo, Ty-

p. 34. ἐθέλω γὰρ εἶδέναι, ἣν τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτῃ τῷ πάγωνι ἔσκεπεν.

6 ΤΤΧ. Εἶωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὃ Φιλόκληις, φοιτᾶν πρὸς αὐτὸν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχολὴν ἄγοιμι. τήμερον δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι δεόμενος, (ἑταῖρος δὲ μοι, αὐτὸς οἶσθα) ἀκούσας παρὰ τοῦ παιδὸς, ὡς παρ' Εὐκράτην ἔωθεν ἀπέλθοι, νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος, ἀμφοῖν ἕνεκα, καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενοίμην, κἀκεῖνον ἴδοιμι, (ἡγνοήκει γὰρ, ὡς νοσοίῃ) παραγίγνομαι πρὸς αὐτόν· εὗρισκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεοντίχον οὐκ ἔτι, (ἐφθάκει γὰρ, ὡς ἔφασκον s), ὀλίγον προεξεληλυθὼς) ἄλλους δὲ συγχροῦς, ἐν οἷς Κλεόδημός τε ἦν, ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου, καὶ Δεινόμαχος Στωϊκός, καὶ Ἰων· οἶσθα τὸν ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιοῦντα, ὡς μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότι τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφητεῦσαι δυναμένον. ὁρᾷς, οἷους ἄνδρας σοι φημί, πανσόφους, καὶ

p. 35. παναρέτους, ὃ u), τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστη

s) ἔφασκον] ἔφασκεν 2954. ι) ὑποφητεῦσαι] ὑποφνεῦσαι male 2954. u) παναρέτους] Interrogationis nota, quam post hanc vocem vulgo posuerant, sublata, sequentia arctius cum antecedentibus conjunxi et Gesneri interpretationem: quodque caput rei est, de unaquaque secta, correxi, monitu Schäferi ad Dionys. Halic. p. 145. et Fritzschii Quaest. p. 38.

chiade. Volo enim scire, ecquam sub tanta barba tegat vanitatem.

Tych. Solebam etiam alias, Philocles, ventitare ad illum, si valde otiosus essem. Hodie vero cum Leonticho convento mihi opus esset, qui meus, ut nosti, sodalis est, audissemque ab ejus puero, mane abiisse ad Eucratem, ut aegrotantem viseret; utriusque causa, ut *nempe* et Leontichum convenirem, et viderem ipsum, ignarus aegrotum esse, eo venio. Ac

Leontichum quidem non amplius ibi invenio, qui paullante, uti dicebant, discessisset: sed alios frequentes, in quibus Cleodemus erat Peripateticus, et Stoicus Dinomachus, atque Ion: nosti illum, qui Platonicarum disputationum causa admirationi esse postulat, tanquam qui solus accurate sententiam viri perceperit, et interpretari possit aliis. Vides, quod tibi viros narrem, sapientia omni et virtute praeditos, florem ipsum de unaquaque

προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας, καὶ μονονουχὶ φοβερους p. 35.
 ἡν πρόσψιν. ἔτι καὶ ὁ ἱατρὸς Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ
 χρεῖαν, οἶμαι, τῆς νόσου ἐπικληθεὶς, καὶ ὅσον ἐδόκει ἤδη
 ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων ἦν. τὸ
 ῥεῦμα γὰρ ἐς τοὺς πόδας αὐτοῖς αὐτῷ κατελήλυθε. καθέ-
 ξεσθαι οὖν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέ-
 λευεν, ἡρέμα ἐγκλίνας τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικόν, ὁπότε
 εἶδε με, καίτοι βοῶντος αὐτοῦ καὶ διατεινομένου τι, μεταξὺ
 εἰσῶν ἐπήκουον· κῆγ' ὡς μάλα πεφυλαγμένως x), μὴ ψαύ-
 σαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦ-
 τα, ὡς ἀγνοῆσαιμι νοσοῦντα, καὶ ὡς, ἐπεὶ ἔμαθον, δρο-
μαῖος ἔλθοιμι y), ἐκαθεξόμεν πλησίον. Οἱ μὲν δὴ ἐνύγχα-
 γον ἤδη ὑπὲρ z) τοῦ νοσήματος τὰ μὲν ἤδη προειρηκότες,
 τὰ δὲ καὶ a) τότε διεξιόντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς
 ἑαστος ὑποβάλλοντες. ὁ γοῦν Κλεόδημος, εἰ τοίνυν, φησί,
 τῇ ἀριστερᾷ τις ἀνελόμενος χαμόθεν τὸν ὀδόντα τῆς μυ-
γᾶλης b), οὕτω φονευθείσης, ὡς προεῖπον, ἐνδῆσαιεν εἰς

x) πεφυλαγμένως] „πεφυλαγμένος B. 2. sola.“ nec aliter B. 1.
 et 3. Mox pro more suo Belinus vult scribi μὴ ψαύσαιμι ἄν,
 et mox ὡς ἄν ἀγνοῆσαιμι. y) ἔλθοιμι] „ἐλθοίμι marg. A. 1.
 W.“ z) ὑπὲρ] „περὶ Fl. sola.“ nec non 2954. probante Be-
 lino. a) τὰ δὲ καὶ] τὰ μὲν δὴ καὶ 2954. quae, licet maxime
 depravata, tamen „sine cunctatione adoptat.“ Belinus. b) μυ-

secta, venerabiles omnes, ac
 tantum non adspectu ipso
 terribiles. Insuper vero ade-
 rat Antigonus Medicus, mor-
 bi caussa, puto, advocatus.
 Ac jam mollius videbatur
 habere Eucrates, eratque
 familiaris illi morbus: de-
 fluxio enim iterum in pedes
 illi descenderat. Igitur assi-
 dere me apud se in lectulo
 jussit Eucrates, submissa
 paullum ad infirmitatem si-
 gnificandam voce, cum me
 vidisset, quamquam claman-
 tem illum, et contenta voce
 aliquid dicentem, in ipso in-

gressu audirem. Et ego,
 summa cautione adhibita, ne
 forte pedes illius attingerem,
 excusatione illa vulgari pro-
 lata, me morbum ipsius igno-
 rasse, audito autem, cursim
 statim venisse, prope illum
 assedi. Illi forte jam de mor-
 bo partim dixerant, partim
 adhuc disputabant, insuper
 vero etiam curationes unus-
 quisque nonnullas subjiecie-
 bant. Nam Cleodemus, si
 ergo, inquit, sinistra aliquis
 humi tollat dentem mustelae,
 ita uti dixi intersectae, et
 excoriati modo leonis pelle

- p. 55. δέρμα λέοντος, ἄρτι ἀποδαρέντος, εἶκα περιέψετε περὶ τῆς
 1 p. 36. σχέλη, αὐτίκα παύεται τὸ ἄλγος. οὐκ εἰς λέοντος, ἔφη.
Δεινόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα, ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι πυρθεῖναι
 καὶ ἀβάρτου· καὶ τὸ πρᾶγμα οὕτω πιθανώτερον· ὡκὺ γὰρ
 ἢ ἐλάφος, καὶ ἔρρωται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ λέων
 ἄλκιμος μὲν, καὶ τὸ λῆπος αὐτοῦ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, καὶ
 αἱ τρίχες ἐκ τοῦ πώγωνος αἰ ὀρθαί, μεγάλα δύναιντο, καὶ
 τις ἐπίσταται αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰκείας ἐπαγγελίας
 ἐκάστου. ποδῶν δὲ ἴσασιν ἥκιστα ἐπαγγέλλεται c). καὶ αὐτὸν
 ἡδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, οὕτω πάλας ἐγίνωσκον ἐλάφου χρῆσθαι
 καὶ τὸ δέρμα d) εἶναι, διότι ὡκὺ ἐλάφος. ἔναγχος δὲ Ἀλβυ
 ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα, μετεδιδάξέ με εἰπὼν ὠκυτέρου
 εἶναι τῶν ἐλάφων τοὺς λέοντας. ἀμέλεια, ἔφη, καὶ αἰρουῖν
 αὐτὰς διώκοντες. ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, ὥς εὖ εἰπόντος
 8 τοῦ Ἀλβυος. Ἐγὼ δὲ, οἶσαθε γάρ, ἔφη, ἐπωθαῖς τισὶ τοιαῦτα
 παύεσθαι, ἢ τοῖς ἐξωθεν παραρτήμασι, τοῦ κακοῦ
 ἔνδον διατρέποντος; ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δὴ μὲν
 ἦσαν κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπι

γαλῆς] In prioribus omnibus μυγᾶλης. c) ἐπαγγέλλεται
 „δύναται marg. A. 1.“ d) τὸ δέρμα] „διὰ τὸ δέρμα J. sol
 frustra, cum marg. A. 1.“ Sic etiam 2954. et χρῆσθαι ἢ
 pro χρῆναι.

deliget, ac deinde circum-
 ponat cruribus, statim cessat
 dolor. Non leonina, inquit
 Dinomachus, audiui equi-
 dem, sed cervae virginis et
 nondum initae: et probabi-
 lior sic res est: celere enim
 cerva et robustum maxime
 pedibus. Et leo fortis ille
 quidem, atque adeps illius
 et manus dextra, et pili de
 barba recti, multum valeant,
 si quis cum suo quodque car-
 mine adhibere possit. Pedum
 vero curationem minime pro-
 mittit. Ipse quoque, inquit
 Cleodemus, ita olim puta-
 bam, cervae oportere pellem

esse, propterea quod vela
 cerva. Sed nuper e Libyavi
 sapiens talium, aliter m
 docuit, cum diceret, velo-
 ciores esse leones cervis. Nū
 mirum, dicebat, capiunt illο
 etiam persecuti. Laudaban
 praesentes Libyn, qui recte
 dixisset. Atego, Putatis enim
 dicebam, incantationibu
 quibusdam talia sedari, au
 rebus extra appensis, cum
 tamen intus habitet malum.
 Ridebant in hoc sermone
 meo, ac manifestum erat
 condemnari ab illis multam
 meam inscitiam, quando ne
 scirem, quae essent mani

ἐπιμένης) τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν οὐδεὶς φρονῶν p. 36.
 ἐκτείνου, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔχειν. ὁ μέντοι ἰατρός Ἀντίγονος
 ἔδει μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσῃ μου· πάλαι γὰρ ἡμελεῖτο,
 ἡμαί, βοηθεῖν ἀξίων τῷ Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης, οἶνου
 καὶ παραγγέλλων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτεῖσθαι, καὶ ὅλως,
 ἡμῶν τοῦ τόπου. ὁ γοῦν Κλεόδημος, ὑπομειδιῶν ἅμα,
 τί λίγυς, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ; ἄπιστον εἶναι σοι δοκεῖ τὸ ἐκ p. 37.
 τῶν τοιούτων γίγνεσθαι τινὰς ἀφελείας ἐς τὰ νοσήματα;
 ἔμοιγε, ἦν δ' ἐγώ· εἰ μὴ πάντῃ τὴν ῥίνα κορυζῆς μεστὸς
 εἴην, ὥς πιστεύουσιν f) τὰ ἔξω καὶ μηδὲν κοινωνοῦντα τοῖς
 ἐνδοθεν ἐπιγείρουσι τὰ νοσήματα μετὰ ῥηματίων, ὥς φασί,
 καὶ γρηγῆρας τινὸς ἐνεργεῖν, καὶ τὴν ἴασιν ἐπιπέμπειν πρὸς-
 ἡμῶν. τὸ δ' οὐκ ἂν g) γένοιτο, οὐδ' ἦν ἐς τοῦ Νε-
 μείου λέοντος τὸ δέρμα ἐνδῆσῃ h) τις ἐκκαίδεκα ὅλας μυγα-
 λᾶς i). ἐγὼ γοῦν αὐτὸν τὸν λέοντα εἶδον πολλὰκις χωλεύ-

e) [πιστάμην] ἐπιστάμην corrigit Bel. soloecismorum ille
 felicior auctor quam exstinctior. f) πιστεύουσιν] πιστεύειν
 2954. quod monitu Belini praetulit Schm. vulgato. Mihi vero
 πιστεύουσαι auctor vere scripsisse videtur. g) οὐκ ἂν] „οἷς ἂν
 male J. Οὐκ celt. *At* οἷς ἂν etiam marg. A. 1.“ h) ἐνδῆσῃ]
 „ἐνδύσῃ J. sola, minus recte, vid. c. 7. Ἐνδύσῃς pejus marg.
 A. 1.“ Ἐρδύσῃ etiam 2954. i) μυγαλᾶς] μυγάλας B. 1. et 5.
 Cf. cap. praeced.

testissima, ac de quibus ne-
 mos sanus contradiceret, quasi
 non ita se haberent. Verum-
 tamen Antigonus Medicus
 videbatur delectari mea in-
 terrogatione: olim enim,
 puto, negligebatur, qui au-
 xilium de arte sua afferre
 vellet Eucrati, et vino illum
 abstinere iubens, et vesci
 oleribus, et in universum
 de contentione remittere.
 Cleodemus ergo subridens,
 Quid ais, inquit, Tychiade?
 Incredibile tibi videtur, quas-
 dam existere e talibus uti-

litates ad morbos? Mihi
 vero, inquam; nisi omnino
 pituita plenus mihi sit na-
 sus, ut credam, externa, et
 quae nihil communicent cum
 internis rebus, morbos exci-
 tantibus, cum oculis qui-
 busdam, ut dicitis, praesti-
 giisque operosa esse, et sa-
 nationem; si appendantur,
 immittere? Enimvero hoc
 non contigerit, neque si quis
 in pelle de Nemeaeo leone
 sexdecim totas mustelas de-
 liget. Ego enim leonem ipsum
 saepe claudicantem prae do-

- p. 37. οντα ὑπ' ἀλγηδόνων, ἐν ὀλοκλήρῳ k) τῷ αὐτοῦ l) δέρματι.
 9 Πάνν γὰρ ιδιώτης, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, εἴ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἐμέλησέ σοι ἐκμαθεῖν, ὃν τινα τρόπον ὠφελεῖ m) τοῖς νοσήμασι πυροσφερόμενα. καὶ μοι n) δοκεῖς, οὐδὲ τὰ προφανέστατα ἂν παραδέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρετῶν τὰς ἀποπομπὰς, καὶ τῶν ἐρπειῶν τὰς καταθέλξεις, καὶ βουβῶνων ιάσεις, καὶ τὰλλα ὅποσα καὶ αἱ γραῖς ἤδη ποιεῦσιν· εἰ δὲ ἐκείνα γίγνεται ἅπαντα, τί ο) δὴ ποτε οὐχὶ ταῦτα οἰήσῃ γίνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἣν δ' ἐγὼ, ξυμπεραίνει, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἤλω, φασὶν, ἐκκρούεις τὸν ἦλον. οὐδὲ γὰρ ἃ φῆς, ταῦτα δῆλα μετὰ τοιαύτης δυνάμεως γιγνόμενα. ἦν γοῦν μὴ πείσης πρότερον ἐπάγων τὸν λόγον p), διότι φύσιν ἔχει γίνεσθαι, τοῦ τε q) πυρετοῦ καὶ τοῦ οἰδήματος δεδιότος ἢ ὄνομα θεοπέσιον, ἢ ῥῆσιν βαρβαρικὴν,
 p. 38. καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ βουβῶνος δραπετεύοντος, εἰ r) σοὶ
 10 γραῶν μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐσσι. Σὺ μὲν δοκεῖς, ἡδ' ὅς οἱ Δεινόμαχος, τὰ τοιαῦτα λέγων, οὐδὲ θεοὺς εἶναι πιστεύειν,

k) ὀλοκλήρῳ] „Sic Edd. magno consensu. Ὀλῳ male J. et marg. A. 1.“ l) αὐτοῦ] αὐτοῦ B. 3. m) ὠφελεῖ] „δμλεῖ Fl.“ n) καὶ μοι] κέμοι 2954. Bel. Schm. o) τί] „ὄτι marg. A. 1. et Fl male.“ Ὁ, τι etiam 2954. p) τὸν λόγον] „τὸ λόγῳ Fl.“ et 2954. q) τοῦ τε] „οὕτω τε τοῦ J. cum V. 2. et marg. A. 1.“ οὔτε πυρ. 2954. r) εἰτι] ἐτιόν conj. Jacobs.

lore in integra sua pelle vidi. Omnino nimirum idiota es, ait Dinomachus, neque talia discere curasti, quemadmodum, cum morbis adhibentur, prosint: ac videris mihi ne manifestissima quidem ista recipere, febrium intermittentium depulsiones, et serpentium mulcedines, et tumorum inguinalium sanationes, et reliqua, quae jam et anus faciunt. Si vero illa fiunt omnia, quidni et ista putabis fieri a similibus? Ea, quae non consequuntur, in-

quam, concludis, Dinomache, et clavo, quod ajunt, clavum ejicis. Neque enim, quae dicis, ea tali potentia fieri manifestum est. Nisi enim prius eo conversa disputatione persuaseris, quomodo fieri ista possint, metuente febris aut tumore, vel divinum nomen, vel sermonem Barbaricum, et propterea de inguinibus aufugiente; adhuc quae dicis, aniles sunt fabulae. Videris tu mihi, ait Dinomachus, talia qui dicas, neque Deos credere, si quidem non

αὐτὸς μὴ οἶε τὰς ἰάσεις οἷόν τε εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων P. 58.
 ἡγίσιθαι. τοῦτο μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ λέγε, ὦ ἄριστε· κω-
 λῆναι γὰρ οὐδέν, καὶ θεῶν ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ
 εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ θεοὺς σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ
 αὐτὸ ποιῶσι τοὺς κάμνοντας, ὑπὸ φαρμάκων καὶ ἰατρι-
 κῆς, ἀνιστάντες. ὁ γοῦν Ἀσκληπιὸς αὐτοῖς, καὶ οἱ παῖδες
 αὐτοῦ, ἦσαν φάρμακα πάσχοντες, ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦ-
 ντας, οὐ λέοντας καὶ μυγαλᾶς s) περιάπτοντες. Ἐὰ τοῦ- 11
 του, ἐφη ὁ Ἴων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν θαυμάσιόν τι διηγήσομαι.
 ἦν μὲν ἐγὼ μειράκιον ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη
 ἰσχυρόν· ἦκε δὲ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδα τὸν ἀμπε-
 λουργόν, ἐρῶμενον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην, καὶ ἐργατικόν, ἀμ-
 φι κληθούσαν ἀγορὰν, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα, κτεῖσθαι ἤδη
 σσηπότῃ τὸ σκέλος. ἀναδοῦντι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ
 ταῖς χάραξ περιπλέκοντι, πρᾶσερπύσαν τὸ θηρίον, δακτεῖν
 κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθᾶσαι, καὶ καταδύ-
 ναι αὐτὸς ἐς τὸν ε) φωλεόν, τὸν δὲ οἰμώζειν, ἀπολλύμενον P. 39.
 ὑπ' ἀλγυθόνων. ταῦτά τε οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδα
 ἐρωῶμεν u) αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδούλων προς-

s) μυγαλᾶς] In omnibus prioribus μυγᾶς Cf. c. 7. et 8. t)
 τόν] „Recte sic Pl. Fr. Par. etc. Τὴν J. et V. 2.“ u) ἐρωῶ-

putas fieri posse, ut per di-
 vina nomina sanationes con-
 tingant. Illud quidem, in-
 quam, noli dicere, vir opti-
 me. Nihil enim prohibet,
 etiamsi Dii sunt, tamen talia
 esse mendacia. Ego vero et
 colo Deos, et curationes il-
 lorum video, et quae bene
 faciant laborantibus, quos
 medicamentorum et medici-
 nae opera restituant. Aescu-
 lapius enim ipse, ejusque
 filii, medicamentis bonis
 miscendis sanabant aegro-
 tos, non leonibus mustelisque
 alligandis. Omitte istum,
 inquit Ion. Ego mirabile

quiddam vobis enarrabo.
 Adolescentulus eram circa
 quatuor et decem fere annos.
 Venit autem aliquis patri
 nuncians, Midam vinitorem,
 robustum caetera servum, et
 efficacem, pleno foro a ser-
 pente morsum, jacere jam
 putrescente crure. Deliganti
 enim palmites, et palis ap-
 plicanti, adrepentem vipe-
 ram, morsu appetiisse polli-
 cem, ac subito suam rursus
 cavernam subiisse: illum
 vero plorare, qui periret do-
 loribus. Haec igitur nuncia-
 bantur: ac Midam videba-
 mus ipsum in grabato afferri

- p. 3) κομιζόμενον, ὅλον ᾠθηκότα, πελιδνόν, μυθῶντα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λελυπημένῳ δὴ τῷ πατρὶ, τῶν φίλων τις παρὼν x), Θάρρει, ἔφη, ἐγὼ γὰρ σοι ἄνδρα Βαβυλωνίον τῶν Χαλδαίων, ὥς γ) φασιν, αὐτίκα μέτεμι, ὅς (ἴσεται z) τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρίβω λέγων, ἤκεν ὁ Βαβυλωνίος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μίδα, ἐπαυθὴν τὴν ἐξέλασας τὸν ἰὸν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι καὶ προσαναρετήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας παρθένου λίθον ἀπὸ τῆς στήλης ἐκκόψας. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμποδα, ἐφ' οὗ a) ἐκικόμιστο, ᾤχετο ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπιών. τοσοῦτον ἢ ἐπαυθὴ ἐδυνήθη, καὶ ὁ σιηλῆτης 12 ἐκεῖνος λίθος. Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θιασπέσια ὡς ἀληθῶς. ἐς τὸν ἀγρὸν b) γὰρ ἔλθων ἔωθεν, ἐπειπὼν ἱερατικᾶ c) τινα ἐκ βιβλίου παλαιᾶς ὀνόματα ἐπτά, θείῳ καὶ θαυδὲ παθαγνίσας τὸν τόπον, περιελθὼν ἐς τρεῖς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἐρπετὰ ἐντὸς τῶν d) ὄρων. ἦκον οὖν ὥσπερ ἐλκόμενοι

μεν] ὁρῶμεν 2954. x) παρὼν] „παρελθὼν Fl.“ γ) ὥς] Rectius et forsitan verius scriberetur οὕς. Certe hoc reddiderunt interpretes ad unum omnes. De his Chaldaeis vid. ad Hermot. c. 6. Tom. IV. p. 383. z) ἴσεται] „ἴσαστο Fl.“ ἴασετο marg. A. 1. W.“ Cum Fl. consentit 2954. a) οὗ] ᾧ conj. Elsner. e loco sacro Marc. II, 4. sed frustra. b) ἐς τὸν ἀγρὸν γὰρ] Sic Schm. e 2954. probante Fritzsach. Quaest. p. 100. pro vulg. ἐς γὰρ τὸν ἀγρὸν. c) ἱερατικᾶ] „ἱερά Ven. et marg. A. 1.“ d) τῶν] „omittit Fl.“

a conservis, totum tumoribus inflatum, luridum, putrescentem jam, quod oculis cernebat, aegre adhuc spirantem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. Et ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, restituit Midam, carmine quodam ejiciens de corpore venenum, cum alligaret in super pedi illius lapidem,

quem de columella sepulcrali virginis defunctae exciderat. Atque hoc fortassis mediocre videatur: quamquam ipse Midas, sublato, in quo portatus fuerat, grabato, discedens rus abiit. Tantum carmen illud valuit et ille lapis de sepulcro. At ille alia quaeque patravit vere divina. In praedium enim cum abiisset, mane, pronuntiatis ex veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sulphur et facem tribus circuitibus lustrato, quotquot intra fines illos fuerant serpentes ejecit.

πρὸς τὴν ἐπαρθεὴν ὄφεις πολλοὶ, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, p. 39.
καὶ κεράσται, καὶ ἀκοντίαι, φρῦνοι τε, καὶ φύσσαλοι· ἐλεῖ- p. 40.
πετο δὲ εἰς δράκων παλαιὸς, ὑπὸ γήρωος, οἶμαι, ἐξεργύσαι
μὴ δυνάμενος, παρακούσας τοῦ προστάγματος· ὁ δὲ μάγος
οὐκ ἔφη παρῶναι ἅπαντας, ἀλλ' ἕνα τινὰ τῶν ὄφειν τὸν
κτώτατον χειροτονήσας, πρεσβευτὴν ἐπεμψεν ἐπὶ τὸν δρά-
κοντα, καὶ μεταμικρὸν e) ἦκε κ' αὐτὸς. ἐπεὶ δὲ συνηλίσθη-
σαν f), ἐνεφύσησι μὲν αὐτὰ g) ὁ Βαβυλώνιος, τὰ δὲ αὐ-
τίαια μάλ' αὖτε κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ πυρὶ, ἡμεῖς δὲ
ἐθαυμάζομεν. Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἣν δ' ἐγὼ, ὁ ὄφης, ὁ 13
πρεσβευτὴς ὁ νέος, ἄρα καὶ ἐχειραγωγεί τὸν δράκοντα ἥδη,
ὡς φῆς, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων ἐκείνος, ἐπιστηρίζετο;
σὺ μὲν παῖσις, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπι-
στότερος ἂν σου πάσαι τὰ τοιαῦτα, (ᾧ μὴν γὰρ οὐδενὶ λόγῳ
δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι h) ὅμως ὅτε τοπρῶ-

e) μεταμικρὸν] Sic A. 1. et 2. pro vulg. μετὰ μικρὸν Cf.
μεταμικρὸν Anach. c. 26. παραμικρὸν Amor. c. 52. Toxar. c.
61. et similia. f) συνηλίσθησαν] „ex emendatione Solani
Συνηλίσθησαν Edd. Nec quidquam varietatis ex Codd. nota-
tum invenio.“ g) αὐτὰ] „αὐτοῖς Fl. et marg. A. 1.“ idque,
nisi fallor, verum. h) ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι] „πιστεῦσαι
αὐτὰ Fl. omisso ἂν. Deerant in uno Cod. Et pro γίγνεσθαι erat
πιστεῦσαι. In marg. Ald. Wess. duo haec adscripta: δυνατῷ
πιστεῦσαι αὐτὰ, additumque: vel sic, λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι
ἂν αὐτὰ.“

Veniebant igitur velut tracti illi confestim ab illo ipso
ad incantationem angues flatu, nobis admirantibus,
multi et aspidēs, et viperae, combusti sunt. Dic mihi,
ac cerastae, et jaculi, et Iōn, dicebam ego, serpens
rubetae ac bufones. Reman- ille legatus, junior, numquid
erat draco unus vetulus, qui manu ducebat draconem ve-
prae senio, arbitror, non tulum, ut dicebas? an ille
poterat erepere, ac propterea scipione nixus ingredieba-
dicto audiens non fuerat. At tur? Tu quidem ludis, Cleo-
magus negat omnes adesse, demus inquit: ego vero et
atque unum serpentium mi- ipse magis etiam, quam tu,
nimum natu electum, lega- incredulus circa talia cum
tum mittit ad draconem. Et essem, (fieri enim nullo mo-
venit paullo post iste etiam, do posse putabam, ut ea
Cum vero congregati essent, crederem) tamen, ut primum
afflavit illos Babylonius: at volantem vidi peregrinum,

- p. 40. τον ι) εἶδον πετόμενον τὰν ξέκον τὰν βάρβαρον, (ἐξ Ἑπε-
 βορέων δὲ ἦν, οὗς ἐφασκεν) ἐπισκευσα, καὶ ἐνικήθην, ἐπι-
 πολὺ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, αὐτὸν ὁρῶντα διὰ τοῦ
 αἵματος φερόμενον, ἡμέρας οὐσης, καὶ ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα,
 καὶ διὰ πυρὸς διεξιόντα, καὶ σχολῇ, καὶ βάδην; οὐ ταῦτα,
 p. 41. ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν Ἑπεβόρεον ἄνδρα πετόμενον, ἢ ἐπὶ
 τοῦ ὕδατος βεβηκότα; καὶ μάλα, ἢ δ' ὅς, ὑποδεδεμένον γε
 καρβατίνας, οἷα μάλιστα ἐκεῖνοι ὑπαδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ
 μικρὰ ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδεικνυτο, ἔρωτας
 ἐπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νεκροὺς ἐώλους
 ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑκάτην αὐτὴν ἐναργῆ παριστάς, καὶ
 14 τὴν Σελήνην κατασπῶν. Ἐγὼ γοῦν διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ
 εἶδον γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξικλέους κ).
 ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος, παραλα-
 βὼν τὴν οὐσίαν, ἠράσθη Χρυσίδος τῆς Δημαινέτου ι). Θυ-
 γατρός. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρήτο πρὸς τοὺς λόγους· καὶ
 εἰ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκεῖνος ἀπησχόλησεν αὐτὸν, ἅπαντα ἂν
 ἦδῃ τὰ τοῦ Περιπάτου ἡπίστατο· ὃς καὶ ὀκτωκαιδεκάετης

ι) τοπρῶτον] Sic rursus, ut saepissime alibi, ex A. 1. et 2. scripsi pro vulg. τὸ πρῶτον. κ) Ἀλεξικλέους] „Ita Edd. hic, sed paullo post Ἀναξ— habent.“ ι) Δημαινέτου] „Sic Fl. J. Fr. etc. Δημέου Schol.

barbarum, erat autem, ut
 dictitabat, ex Hyerboreis,
 credidi, et diu reluctatus
 tandem vinci me passus sum.
 Quid enim facerem, qui vi-
 derem illum, sudo die, per
 aërem ferri, super aqua in-
 cedere, per ignem transire
 otiose et gradatim? Tu
 haec, inquam ego, vidisti,
 Hyperboreum hominem vo-
 lare, et super aqua ince-
 dere? Ego vero, inquit, cal-
 ceatum quidem crudo corio,
 ut plerumque illi calceantur.
 Nam parva illa quid dicere
 opus est, quae ostendit, im-

mittendis amoribus, daemo-
 nibus evocandis, mortuis ve-
 teribus revocandis in vitam,
 ipsa Hecate manifesto sisten-
 da, ac detrahenda Luna.
 Ego enim enarrabo vobis,
 quae vidi ab eo fieri apud
 Glauciam Alexiclis. Glaucias
 enim cum, patre vix mortuo,
 adisset hereditatem, amore
 captus est Chrysidis Demae-
 neti filiae. Me autem philo-
 sophiae tum magistro uteba-
 tur: ac nisi amor illum de-
 tinuisset, omnia jam Peri-
 pateticas scholae placita di-
 dicisset, qui vel duodeviginti

ὦν, ἀνέλυε, καὶ τὴν φυσικὴν ἀκρόασιν μετεληλύθει εἰς τέ- p. 41
 λος· ἀμνηστῶν δὲ ὁμῶς τῷ ἔρωτι, μηνύει μοι τὸ πᾶν. ἐγὼ
 δέ, ὥςπερ εἰκὸς ἦν διδάσκαλον ὄντα, τὸν Ἑπερβόρειον ἐκεί-
 νον μάγον ἄγω πρὸς αὐτὸν, ἐπὶ μναῖς τέσσαρσι μὲν τὸ
 παραυτίκα· (ἔδει γὰρ προτελέσαι τι πρὸς τὰς θυσίας) ἐκ-
 καίδεκα δέ, εἰ τύχοι τῆς Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τηρή-
 σας τὴν σελήνην, (τότε γὰρ ὡς ἐπιτοπολὺ m) τὰ τοιαῦτα p. 42.
 τελεσιουργεῖται) βόθρον τε ὀρυζάμενος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς
 οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν
 Ἀναξικλέα n) τὸν πατέρα τοῦ Γλαυκίου, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν
 τεθνεῶτα· ἡγανάκτει δὲ ὁ γέρων ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ ὠργί-
 ζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὁμῶς ἐφῆκεν αὐτῷ ἑρᾶν. μετὰ δέ,
 τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπαγομένην τὸν Κέρβερον, καὶ
 τὴν Σελήνην κατέσπασε, πολύμορφόν τι θῆμα, καὶ ἄλλοτε
 ἄλλοιόν τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικείαν
 μορφήν ἐπεδείκνυτο, εἰτα βοῦς ἐγένετο πάγκαλος, εἰτα σκύ-
 λαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' οὖν ὁ Ἑπερβόρειος ἐκ πηλοῦ ἐρώ-

m) ἐπιτοπολὺ] „Sic J. Par. Hag. Salm. etc. Ἐπιτολὺ Fl.“
 n) Ἀναξικλέα] „Sic jam J. Fl. Fr. Par. Hag. Salm. etc.
 nec quidquam Codd. juvant.“

annorum adolescens jam
 analysi uteretur, et acroa-
 maticos de natura libros ad
 finem usque pertractasset.
 Attamen consilii circa suum
 amorē inops, omnia mihi
 indicat. Ego vero, quod ma-
 gistrum decebat, Hyperbo-
 reum illum magum ad eum
 deduco, quatuor in praesens
 minarum mercede interposi-
 ta; oportebat enim statim
 numerare aliquid ad sacri-
 ficia: sexdecim vero, si frui
 daretur Chryside. Ille vero
 plenam cum servasset Lunam,
 (tum enim plerumque talia
 sacra peraguntur) fossa in
 subduali domus depressa,

circa mediam noctem evoca-
 vit nobis primo quidem Ana-
 xiclem, patrem Glauciae,
 ante menses septem defun-
 ctum. Graviter autem ferebat
 senex amorem, atque irasce-
 batur: denique vero tamen
 amare illi permisit. Post
 vero Hecaten evocavit, quae
 Cerberum secum duceret, et
 Lunam detraxit, multiforme
 spectaculum, diversamque
 prae se speciem ferens. Pri-
 mo quidem muliebre prae
 se formam gerebat: tum bos
 fiebat pulcherrima: deinde
 catella videbatur. Tandem
 Hyperboreus de luto cum fin-
 xisset parvulum Cupidinem,

- p. 42. τὸν τε ἀναπλάσας, Ἀπιθε, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπτατο, καὶ μεταμικρὸν ο) δὲ ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη, καὶ εἰσελθοῦσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἐρωῶσα, καὶ συνῆν, ἄχρι δὴ ἀλεκτρονίων ἠκούσαμεν ᾄδόντων. τότε δὴ ἡ τε σελήνη ἀνέπτατο ἐς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἡ Ἐκάτη ἔδυ κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα ἐξεπέμψαμεν περὶ
- 15 αὐτὸ που σχεδὸν τὸ λυκαυγές. Εἰ ταῦτα *) εἶδες, ὦ Τυ-
χιάδῃ, οὐκ ἂν ἔτι ἠπίστησας p) εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐπα-
δαῖς χρήσιμα. εὐ λέγεις q), ἣν δ' ἐγὼ, ἐπίστευον γὰρ ἂν,
- p. 43. εἰ γε εἶδον αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια
ὑμῖν ὅξυδερκεῖν ἔχω· πλὴν ἄλλ' οἶδα γὰρ τὴν Χρυσίδα ἣν
λέγεις, ἐραστὴν r) γυναῖκα καὶ πρόχειρον s): οὐχ ὁρῶ δέ,
τίνας ἔνεκα ἰδεήθητε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλίου πρισβευτοῦ,
καὶ μάγου τοῦ ἐξ Ἑπερβορέων, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἣν εἴ-
κοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν ἐς Ἑπερβορέους δυνατόν ἦν. πάνυ
γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπαρδὴν ἡ γυνή, καὶ τὸ

ο) μεταμικρὸν] Sic iterum, ut cap. 12., ex utraque Ald. pro vulg. μετὰ μικρόν. *) ταῦτα] ἂν 2954. p) ἠπίστησας] ἐπιστ B. 3. turpi mendo. q) εὐ λέγεις] „Aliam personam hic addendam inonet marg. A. 1. W.“ r) ἐραστὴν] „Et sic Pl. cum cett.“ s) πρόχειρον] πρόθυμον 2954.

Abi, inquit, adduc Chrysi-
dem! *Avolat lutum, nec ita*
multo post adstitit illa pul-
sans januam: et ingressa
Glauciam amplexitur, ut
quas ad summum furorem
usque amaret hominem, fuit-
que cum illo, dum gallorum
cantum audiremus. Tunc
nempe Luna evolavit in cas-
lum, et terram Hecate sub-
it, et reliqua spectra eva-
nuere, et emisimus, circa
ipsum fere diluculum, Chry-
sidem. Haec si vidisses, Ty-
chiade, non amplius fidem
negares dicentibus, esse mul-
ta in incantationibus utilia.

Recte, inquam, mones. Cre-
derem enim, ea si vidissem.
Nunc autem venia, puto,
parata est, si non ita acute,
ut vos, videre talia possum.
Verum enimvero, novi enim
Chrysidem, quam dicis, ama-
tricem mulierem, facilemque
et promptam, non video, quam
ab caussam opus habueritis
legato ad illam luteo, aut
mago ex Hyperboreis, ipsa-
que adeo luna; quam viginti
drachmis ad ipsos abducere
licebat Hyperboreos. Omnino
tali carmini cedit mulier, et
contrario spectris ingepig est.
Nam illa si strepitum au-

ἐναντίον τοῖς φάσμασι πέπονθεν. ἐκείνα μὲν γὰρ ἦν ψόφον p. 45.
αἰούση χαλκοῦ, ἢ σιδήρου, πέφευγε. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς
φατε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀργυρίουον που ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν
ἦγον· ἄλλως τε καὶ θαυμάζω αὐτοῦ τοῦ μάγου, εἰ θανά-
μενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν πλουσιωτάτων γυναικῶν,
καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμβάνειν, ὃ δὲ τιτῆρων
μῶν, πάνυ σμικρολόγος ὢν, Ἰλαυνίαν ἐπέραστον ἐργάζεσθαι.
γίλοια ποιεῖς, ἔφη ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν. Ἐγὼ γοῦν u) 16
ἡδέως ἂν ἐροίμην σε, τί περὶ τούτων φῆς, ὅσοι τοὺς δαι-
μονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δαιμόνων, οὕτω σαφῶς ἐξή-
δοντες καὶ τὰ φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν,
ἀλλὰ πάντες x) ἴσασι τὸν Σύφον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης,
τὸν ἐπὶ ταύτων y) σοφιστὴν, ὅσους παραλαβὼν καταπίπτειν— p. 44.
τας πρὸς τὴν σελήνην, καὶ τὸ ὀφθαλμῷ διασπρέφοντα,
καὶ ἀεροῦ περιπλεκμένους τὸ στόμα, ὅπως ἀνίστησι καὶ ἀπο-
πήμες ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ z) μεγάλῃ ἀπαλλάξας τῶν δαι-
μόνων. ἐπειδὴν γὰρ ἐπιστῇ κεκμένοις, καὶ ἔρχεται, ὅθεν εἰς-
ελήλυθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὃ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὃ

u) αὐτῇ] αὐτῇ h. 1. majore jure velle poterat Jensus, quam
Soma. c. 9. Nihilominus servavi vulgatam omnium librorum
lectionem. Intellige enim ipsam, i. e. eam, de qua nunc prae
ceteris agitur, feminam, oppositam spectris. u) γοῦν] § 2954.
x) πάντες] „abest a Fl.“ y) ταύτων] „τούτῃ Fl.“ z) ἐπὶ
μισθῷ] οὐκ ἐπὶ μ. voluit Jenz.

diant aeris aut ferri, fu-
giunt; nempe et haec vos
dicitis: haec autem argen-
tum si qua tinniat, venit ad
sonum. Alioquin ipsum quo-
que Magum admiror, si,
cum possit ipse amari a di-
tissimis mulieribus, et solida
ab illis talenta accipere, pro
quatuor minis sordidus homo
Glauciam reddit amabilem.
Ridicule facis, inquit Ion,
qui fidem neges omnibus.
Uaque lubens interrogaverim
e, de illis quid sentias, qui
laemoniacos liberant terro-

ribus, aperte adeo ipsa quo-
que spectra excantantes? Et
haec me dicere nihil opus
est: sed norunt omnes Syrum
illum e Palaestina, talium
curationum Sophistam: quot
ille traditos sibi cadentes ad
Lunam, distorquentes oculo-
los, spuma os repletum ha-
bentes, tamen suscitatur, et
sanos dimittit magna mer-
cede malis liberatos. Cum
enim adstat jacentibus, et
interrogat, unde intraverint
in corpus? ipse quidem ta-
cet aegrotus: respondet vero

- p.44. δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθα
 ἂν αὐτὸς ᾗ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν ἐς τὸν ἄνθρωπον
 ὁ δὲ ὄρκους ἐπάγων, εἰ δὲ μὴ πεισθῇ α), καὶ ἀπειλαὶ
 ἐξελαύνει τὸν δαίμονα. ἔγωγ' οὖν καὶ εἶδον ἐξιόντα μέλαν
 καὶ καπνώδην τὴν χροιάν. οὐ μέγα b), ἦν δ' ἔγω, τὰ τοιαῦτα
 τὰ σε ὄραν, ὦ Ἴων, ᾧ γε καὶ αἱ ιδεαὶ αὐταὶ φαίνονται
 ἄς c) ὁ πατὴρ ὑμῶν Πλάτων δείκνυσιν, ἀμαυρόν τι θεῖον
 17 μα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. Μόνος d) γάρ
 Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα. e) εἶδεν, οὐχὶ δὲ καὶ
 ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐντετυχήκεσαν f), οἱ μὲν νύκτωρ, ὁ
 δὲ μεθ' ἡμέραν; ἔγω δὲ οὐχ' ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις ἤδη τὰ
 τοιαῦτα τεθέσθαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταραττόμενην πρὸς
 p.45. αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ ἔθους, οὐδέν τι παράλογον ὄραν μοι
 δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ οὗ μοι τὸν δακτύλιον ὁ Ἄρα
 ἔδωκε, σιδήρου τοῦ ἐκ τῶν σταυρῶν πεποιημένον, καὶ τὴν
 ἐποδὴν g) ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτὸς εἰ μὴ καὶ μοι ἀπὸ
 στήσεις, ὦ Τυχιάδῃ. καὶ πῶς ἂν, ἦν δ' ἔγω, ἀπιστήσαιμι

a) μὴ πεισθῇ] „ἀπειθῇ Fl. sine μὴ.“ Sic etiam 2954. pro
 bante Belino. b) οὐ μέγα] „Et hic alius personae nomine
 praecipitendum monet marg. A. 1.“ c) ἄς] „ὅσα J. et marg.
 A. 1. Vulgatum tenet Fl. Fr. Par. etc.“ d) μόνος] „Hi
 rursum aliam personam inserit marg. A. 1.“ e) τὰ τοιαῦτα
 2954. f) ἐντετυχήκεσαν] Suspicio scripisse aucto-
 rem ἐντετυχήκασιν. g) ἐποδὴν] „ἐπαοιδὴν Fl.“

Graece vel Barbare daemon,
 tum unde sit ipse, tum quo-
 modo atque unde venerit in
 hominem: tum iste adjura-
 tione, et, si non pareat, mi-
 nis daemonem expellit. At-
 que ego vidi etiam exeuntem
 nigro colore et fumoso. Non
 erat magnum, inquam, talia
 te videre, Ion, cui ipsae
 etiam ideae appareant, quas
 Plato, pater vester, ostendit,
 evanidum ac tenue specta-
 culum, quantum ad nos, qui
 caecutimus. Nempe solus
 talia, Eucrates inquit, vi-

dit Ion? nonne etiam alii
 multi inciderunt in daemo-
 nes, noctu partim, partim
 interdiu? Ego vero non se-
 mel, sed decies millies jam
 vidi talia. Ac primo qui-
 dem ad ea perterrebar. Jam
 vero ob consuetudinem inu-
 sitatum nihil videre mihi
 videor: et nunc maxime, in
 quo tempore anulum mihi
 dedit Arabs, de ferro pati-
 bulorum factum, et carmine
 me multorum nominum da-
 cuit: nisi forte nec mihi cre-
 dis, Tychiade. Et quomodo

Εὐκράτει τῷ Δείκωνος, σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ μάλιστα ἐλευθε- p.45.
ρίως h) τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ μετ' ἔξου-
σίας i); Τὸ γοῦν περὶ τοῦ ἀνδριάντος, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκρά- 18
της, ἅπασι τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι νύκτες, φαινόμενον k),
καὶ παισὶ, καὶ νεανίαις, καὶ γέροισι, τοῦτο οὐ παρ' ἐμοῦ
μόνον ἀκούσεως ἂν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάν-
των. ποίου, ἦν δ' ἐγὼ, ἀνδριάντος; Οὐχ ἐώρακας, ἔφη,
εἰσιὼν ἐν τῇ αὐλῇ ἐστηκότα πάγκαλον ἀνδριάντα, Δημη-
τρίου ἔργον τοῦ ἀνθρωποποιοῦ; μῶν τὸν δισκεύοντα, ἦν
δ' ἐγὼ, φῆς, τὸν ἐπικεκυφότα κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφέ-
σεως, ἀπεστραμμένον εἰς τὴν l) δισκοφόρον, ἡρέμα ὀκλά-
ζοντα τῷ ἐτέρῳ, ῥοικότα ξυναναστησομένῳ m) μετὰ τῆς
βολῆς; οὐκ ἐκείνον, ἡδ' ὅς, ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔργων ἐν p.46.
καὶ τοῦτο ἐστὶν ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις· οὐδὲ τὸν παρ'
αὐτὸν φημι, τὸν διαδούμενον τὴν κεφαλὴν τῇ ταϊνίᾳ τὸν
καλόν· Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ

b) καὶ μάλιστα ἐλευθερίως] Ita ex Fl. pro vulg. μάλιστα,
καὶ ἐλευθ. i) οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ μετ' ἔξου-
σίας] „σοὶ λέγοντι ἐκ' ἔξουσίας Fl.“ nec non ita 2954. „Ἐκ'
ἔξουσίας hinc praeferit Fritzsche. Quaeest. p. 138. quia frequen-
tius Luciano. Imo propter hanc ipsam causam servandum duxi
vulgatum, cuius illud videretur esse glossema. k) φαινόμε-
νον] „Sic Edd. omnes. Φαινόμενον corrigit Solanus.“ idque
satis jejunum. l) τῇ] „Sic Edd. omnes, excepta Amst. quae
τὸν casu magis quam consilio.“ m) ξυναναστησομένῳ]

inquam, non credam Eucrati
Dinonis filio, sapienti viro,
et liberrime, quae sibi vi-
dentur, et cum auctoritate,
domi suae dicenti? Illud
enim de statua, inquit Eu-
crates, quod domesticis omni-
bus quot noctibus apparet,
et pueris, et adolescentibus,
et senibus, illud igitur non
ex me solo audias, sed ex
nostris omnibus. De qua,
inquam, statua? Non vi-
disti, inquit, ingrediens, in
aula stans signum pulcher-
rimum, Demetrii opus, sta-

tuarum humanarum artifi-
cis? Num discobolon, in-
quam, dicis, incurvantem
se ad habitum emittendi jam
disci, reflexo vultu ad eam,
quae discum fert manum,
paullum submisso genu al-
tero, ut in ipso statim jactu
surrecturus una videatur?
Non, inquit, illud, quan-
doquidem Myronis operum et
ipsū est, discobolus, quem
dicis. Neque illud juxta stans
dico, illud taenia redimitum
caput, pulchrum; istud enim
Polycleti opus. Sed omitte,

p. 46. δεξιὰ εἰσιόντων ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτίου τοῦ Νησιώτου πλάσματα ἔστηκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἴ τινα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ ἐπιρρόειον εἶδες προγάστορα, φαλαντίαν, ἡμίγυμνον τὴν ἀναβολὴν, ἡνεμωμένον τοῦ πάγωνος τὰς τρίχας ἐνίας, ἐπίσημον τὰς φλέβας, αὐτοανθρώπων ὁμοιον, ἐκεῖνον

19 λέγω, Πέλιχος n) ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶναι δοκεῖ. Νῆ Δί', ἣν δ' ἐγὼ, εἰδὼν τινα ἐπὶ τὰ ο) δεξιὰ τοῦ Κρόνου, ταινίας καὶ στεφάνους ξηρούς ἔχοντα, κεχρυσωμένον p) πετάλοις τὸ στήθος. ἐγὼ δὲ, ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκεῖνα ἐχρυσωσα, ὅποτε μ' ἰάσατο q) διὰ τρίτης ὑπὸ τοῦ ἡπιάλου ἀπολλύμενον. ἦν γὰρ καὶ ἰατρός, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος

p. 47. οὗτος Πέλιχος; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκράτης· ἢ σε οὐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνὴρ· οἶδα ἐγὼ, ὅσον δύναται οὗτος ὁ ὑπὸ σοῦ γελῶμενος ἀνδριάς· ἢ οὐ νομίζεις τοῦ αὐτοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἡπιάλους, οἷς ἂν ἐθέλοι, εἰ γὰρ καὶ ἀποπέμπειν δυνατόν αὐτῷ; ἤλωσ, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστω ὁ ἀνδριάς, καὶ ἡπιος οὕτως ἀνδρεῖος ὢν. τί δ' οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα r) ὁρᾷτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ;

„ξυναντησομένῳ Fl. male.“ n) Πέλιχος] Πέλιχος scribi jubet Bel. Vid. Adnot. ο) τὰ] „Caret articulo FL.“ p) κεχρυσωμένον] „Sic Par. Hag. B. 1. (et 3.) Salm. Κεχρησωμ. male J. Fl. Ald.“ q) μ' ἰάσατο] „Nihil mutant Fl. J. Fr. Par. etc.“ r) ποιοῦντα] „Bene Fl. Hag. Par. Salm. etc.

quae sunt ad dextram introeuntium, in quibus Critiae Nesiotaes opera stant, Tyrannicidae. Tu vero si quam vidisti statuam ad influentem aquam, ventre prominulo, calvam, seminudam amictu, cujus barbae pilos aliquot ventus videtur jactare, insignes habentem venas, indiscreta hominis similitudine, illam dico: Pelichus Corinthiorum dux videtur. Per Jovem, inquam, vidi quandam ad dextram Saturni, vittas habentem et corollas aridas, cujus pectus bracteis inauratum est. At

ego, inquit, Eucrates, inauravi illa, cum me sanasset, tertium jam febris quera pereuntem. Fuit nempe medicus etiam optimus ille Pelichus? Est: et noli irridere, inquit Eucrates, aut non ita multo post ille te vir ulciscetur. Novi ego, quid possit ista derisa a te statua. Aut non putas ejusdem esse immittere, quibus velit, queraas, si expellere potest? Propitia, inquam, sit et placata virilis adeo statua! quid igitur aliud quoque facientem, quicumque in demo estis, videtis? Cum primum, in-

ἐπειδὴν τάχιστα, ἔφη, νῦν γένηται, ὁ δὲ καταβὰς ἀπὸ τῆς p) 47.
 βάσεως, ἐφ' ἣ ἔστηκε, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ
 πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ, ἐνίοτε καὶ ᾄδοντι· καὶ οὐκ
 ἔστιν ὄντινα ἠδίκησεν, ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρηὸν μόνον· δ
 δὲ παρέρεχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τοὺς ἰδόντας· καὶ μὴν
 καὶ λούεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης νυκτὸς, ὥστε
 ἀκούειν τοῦ ὕδατος ψοφοῦντος. ὄρα τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ
 οὐχὶ Πίλιχος ὁ ἀνδρὶς, ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρής ὁ τοῦ s)
 Μίνως ἦ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν, τῆς Κρήτης
 περίπολος. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦ, ὡς Εὐκράτης, ἀλλὰ ξύλου ἐπε-
 ποίητο, οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν οὐ ε) Δημητρίου ἔργον εἶναι, p. 48.
 ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων. δραπετεύει γούν, ὡς φησ,
 ἀπὸ τῆς βάσεως u) καὶ οὗτος. "Ὁρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ, 20
 μὴ σοι μεταμείλησθαι τοῦ σκώματος ὕστερον. οἶδα ἐγὼ, οἶα
 ἔπαθεν ὁ τοὺς ὀβολοὺς ὑπελόμενος, οὗς κατὰ τὴν νομη-
 νίαν ἐκάστην τίθεμεν αὐτῷ. πάνθ' ἐνα ἐχοῖν, ὁ Ἰωὴν ἔφη,
 ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς οὖν αὐτὸν ἡμύνατο, ὦ Εὐκράτης;
 ἐθέλω γὰρ ἀκούσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οὐτοσί Τυχιάδης
 ἀπιστήσῃ. πολλοὶ, ἦ δ' ὅς, ἐκείντο ὀβολοὶ πρὸς x) τοῖν
 Πιούντα male J." s) τοῦ] „Τὸν Exc. Τοῦ Fl. J. etc. et L."
 ι) οὐδ] οὐ B. 3. u) βάσεως] „στάσεως Fl. et marg. A. 1."
 x) πρὸς] „Et sic Fl. cum J. ceterisque."

quit, nox oritur, descendens
 de sua basi, in qua stat, do-
 mum orbe quodam circumit,
 et omnes illi occurrunt, non-
 nunquam etiam cantanti,
 neque est, quem laesserit:
 modo opus est, ut illi dece-
 datur: sic praeterit, nulla
 molestia afficiens videntes.
 Quin etiam lavat saepe, et
 tota nocte ludit, ut strepitus
 aquae exaudiat. Vide ergo,
 dicebam, ne non Pelichus sit
 illa statua, sed Cretensis Ta-
 lus, Minois famulus. Nam
 et ille aeneus erat Cretae cir-
 cuitor. Si vero non ex aere,
 sed ex ligno factus esset, Eu-

crates, nihil prohiberet non
 Demetrii esse opus, sed unum
 de Daedali artificiiis. Nam,
 ut ais, fugit de sua basi hic
 quoque. At tu vide, inquit,
 Tychiade, ne dicti te postea
 poeniteat. Novi ego, quid
 usu venerit ei, qui obolos
 furatus fuerat, quos singulis
 noviluniis ipsi offerimus.
 Gravissima quidem oportuit
 evenire, inquit Ion, sacri-
 lego. Quomodo igitur ultus
 est illum, Eucrates? volo
 enim audire, etsi fidem vel
 maxime hic Tychiades nega-
 turus sit. Multi, inquit, oboli
 ad pedes illius jacebant, et

- p. 48. ποδοῖν αὐτοῦ; καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια ἀργυρᾶ γ) πρὸς τὸν μηρὸν, κηρῷ z) κεκολλημένα, καὶ πέταλα ἐξ ἀργύρου, εὐχαὶ τινός, ἢ μισθός ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὅπόσοι δὲ αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν Αἰβυς τις οἰκίτης, κατάρματος, ἱπποκόμος. οὗτος ἐπεχείρησε νυκτὸς ὑφελέσθαι πάντα ἐκεῖνα, καὶ ὑφείλετο καταβεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν τάχιστα ἔγνω περισσυσλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως ἡμύνατο, καὶ κατεφώρασε τὸν Αἰβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς νυκτὸς περιήει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος a), ἐξελθεῖν οὐ δυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμπεσὼν, ἄχρι δὴ κατελήφθη ἔχων τὰ φώρια, γενομένης τῆς b) ἡμέρας. καὶ τότε μὲν πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν αἰλούς· οὐ πολὺν δὲ ἐπιβιούς χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγούμενος, ὡς ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἐκαστην, ὥστε καὶ μώλωπας ἐς τὴν ἐπιούσαν φαίνεσθαι αὐτοῦ c) ἐπὶ τοῦ σώματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ τὸν Πέλιχον σκῶπτε, καὶ μέ, ὥσπερ τὸν d) Μίνωος ἡλικιώτην, παραπαίειν ἤδη δοκεῖ. ἀλλ', ὦ Εὐκράτες, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστ'.

γ) ἀργυρᾶ] „omittit Fl.“ z) κηρῷ] κερῷ utraque Ald. a) ἄθλιος] „Nihil mutare Fl. addidit Solan.“ b) τῆς] „abest a Fl.“ c) αὐτοῦ] „τοῦ marg. A. 1. Forsan τῷ voluit.“ d) τὸν] „Ita Fl. Par. Hag. B. 1. Salm. Τοῦ J. Sed. eodem reddit.“ Non certe omnino.

nummi aliquot alii argentei ad femur ipsius cera agglutinati, et argenti bracteolae, votum cuiusdam, aut satisfactionis merces eorum, qui per ipsum febris erant liberati. Erat vero nobis servus e Libya, sacer homo, equiso. Hic ausus est noctu suffurari omnia illa, et suffuratus est, observato tempore, ubi descenderat statua. Cum primum vero rediens cognovit, se spoliatum esse, Pelichus, vide quomodo ultus sit Libyn, ac deprehenderit. Tota enim nocte in aula in orbem cir-

cumit infelix, qui exire non posset, velut in Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehenderetur cum rebus furtivis. Ac tum quidem deprehensus plagas accepit non paucas. Non diu vero cum supervivisset, malus male periit, qui diceret, singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam postridie illius in corpore apparerent. Post haec, Tychiade, et Pelichum deride, et me, ut Minos aequalem, delirare puta. Verum, Eucrates, inquam, quamdiu quod aes est, aes

ἂν ὁ χαλκὸς μὲν χαλκὸς, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἄλω-
 πεκῆθεν *e)* εἰργασμένος ἦ, οὐ θεοποιὸς τις, ἀλλ' ἀνθρω-
 ποποιὸς ὢν, οὐποτε φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Πελίχου,
 ὃν οὐδὲ ζῶντα πάνυ ἰδεῖν, ἀπειλοῦντά μοι. Ἐπὶ τοῦ-
 τοις Ἀντίγονος *f)* ὁ ἰατρὸς εἶπε· καί μοι, ὦ Εὐκράτες,
 Ἱπποκράτης ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος, ὅς
 μόνον ἐπειδὰν ἡ θρυαλλὶς *g)* ἀποσβῇ, περίεισι τὴν οἰκίαν
 ὅλην ἐν κύκλῳ ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ
 τὰ φάρμακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ
 μάλιστα ἐπειδὰν τὴν θυρίαν ὑπερβαλόμεθα, ἣν κατὰ τὸ
 ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἄξιόν γάρ, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ Ἱπ-
 ποκράτης ἦδη ὁ ἰατρὸς *h)* θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανακτεῖ,
 ἣν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' *i)* ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ; ὃν ἰδεῖν
 ἀγαπᾶν, εἴ τις ἐναγίσσειεν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπισπείσειεν, *p. 50.*
 ἢ στεφανώσει τὴν κεφαλὴν. Ἄκουε τοίνυν, ἔφη ὁ *k)* Εὐ-
 κράτης, τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ ἑτοῖν πέντε *l)*
 εἶδον. ἐτύγγανε μὲν ἅμα τρυγητὸν τὸ ἔτος ὃν· ἐγὼ δὲ
 ἅμα τὸν ἀγρὸν μεσοῦσης τῆς ἡμέρας τρυγῶντας ἀφείς
e) Ἄλω πεκῆθεν] „Ἄλω πεκῆθεν Edd. priores.“ *f)* Ἀντί-
 γονος] „Ἀντίγονος male Fl.“ *g)* θρυαλλὶς] „Bene Fr.
Salm. Amst. θρυαλλὶς male cett“ *h)* ὁ ἰατρὸς] „Non habet
Fl. nec opus est.“ *i)* ἐφ'] „Sic J. V. 2. marg. A. 1. et 5.
 Ἀφ' Edd. cett. demta Fl. quae ὑφ'. *k)* ὁ] „ὦ male Fl.“ *l)*
 πέντε] ποτὶ 2954. male, ait Bel.

erit, et opus illud Demetrius
 Alopeciensis elaboraverit,
 non Deorum faber, sed ho-
 minum statuarius; nunquam
 ego statuam Pelichi timuero,
 quem, neque si vivus mihi
 minatus esset, valde metuis-
 sem. Post haec Antigonus
 Medicus ait: Etiam mihi,
 Eucrates, aeneus Hippocra-
 tes est, cubitali circiter ma-
 gnitudine, qui tantum, ubi
 linum lampadis extinctum
 est, totam orbe domum cir-
 cumit, perstrepat, pyxides
 evertit, medicamenta confun-
 dit, convertit januam, pras-

sertim ubi rem sacram dif-
 ferrimus, quam singulis an-
 nis ei facimus. Postulat ergo,
 inquam, modo etiam Hip-
 pocrates sacrificari sibi, et
 indignatur, si non suo tem-
 pore opimis epuletur hostiis?
 Quem contentum esse dece-
 bat, si quis inferias illi mit-
 tat, aut libet mulsum, aut
 caput coronet. Audi ergo,
 inquit Eucrates, idque sub
 testibus, quod ante quinque
 annos vidi. Erat tempus
 anni circa vindemiam: ego
 vero, relictis in agro circa
 meridiem operis, solus abii

p. 50. τοὺς ἐργάτας, κατ' ἑμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῆλιν, μεταξὺ φροντίζων τι, καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ συνηρηφεί ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὑλαγμὸς ἐγένετο κυνῶν· κἀγὼ εἰ-
 καζον Μνάσωνα τὸν υἱὸν, ὥς περ εἰώθει, παίζειν καὶ κυνη-
 γετεῖν εἰς τὸ λάσιον m) μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα.
 τὸ δ' n) οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σεισμοῦ τι-
 νος γενομένου, καὶ βοῆς, οἷον ἐκ βροντῆς, γυναῖκα ὁρῶ
 προσιοῦσαν φοβεράν, ἡμισταδιαλαν σχεδὸν τὸ ὕψος· εἶχε
 δὲ καὶ δᾶδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον
 εἰκοσάπηχυν· καὶ τὰ μὲν ἐνερθεν ὀφίοπους ἦν, τὰ δὲ ἄνω
 γοργόνε ἐμπερὴς τὸ βλέμμα, φημί, καὶ τὸ φρικῶδες o) τῆς
 προσόψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τοὺς δράκοντας βοστρυχη-
 δὸν περιέκειτο p), εἰλουμένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν
 ὤμων ἐνλούς ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔφριξα, ὦ
 φίλοι, μεταξὺ διηγούμενος; καὶ ἅμα λέγων, ἐδείκνυσεν ὁ
 Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τοῦ πῆχεος τρίχας πᾶσιν q), ὀρθὰς ὑπὸ
 23 τοῦ φόβου. Οἱ μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἰωνα, καὶ τὸν Δεινό-

m) λάσιον] In 2954. supra scriptum λαγεῖον. n) τὸ δ'] τόδ',
 vel τὸ δ' in omnibus prioribus. o) φρικῶδες] „φρικῶδες
 male Fl.“ p) βοστρυχηδὸν περιέκειτο] „περιέκειτο βο-
 στρυχηδὸν εἰλ.“ q) πᾶσιν] „Sic Edd. πάσας Solan. Sed in
 nou. mutavit sententiam.“

in silvam, cogitans interim
 aliquid et commentans. Jam
 in opaco erām, cūm primo
 quidem latratus exoritur ca-
 num: et ego arbitrabar,
 Mnasonem filium pro more
 ludere, et venatus caussa in
 densam silvae partem pro-
 gressum. At illud non ita
 se habebat. Sed post paullo
 motu quodam terrae facto,
 et sono, qualis est in tonitru,
 mulierem accedentem video
 terribilem, dimidii fere sta-
 dii altitudine. Habebat vero
 facem etiam in sinistra, et
 in dextra gladium, viginti
 circiter cubitorum. Ac quan-

tum ad inferiora anguipes
 erat: supra autem Gorgoni
 similis, vultu, inquam, et
 adspectu horribili: et pro
 coma dracones erant, cin-
 cinnorum in modum circum-
 jacentes, et implexi circa
 collum, quidam etiam in hu-
 meris spirarum in modum se
 volventes. Hic, Videte, in-
 quit, amici, quam inter nar-
 randum perhorruerim! et
 cum his verbis simul osten-
 dit Eucrates omnibus pilos
 in brachio horrentes a ter-
 rore. Ion igitur, et Dino-
 machus, et Cleodemus, hian-
 tes atque intenti hominem

μαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κτηνότες ἀτενὲς, προσεῖχον p. 50.
 αὐτῶ. γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι τῆς θινὸς, ἡρέμα προς- p. 51.
 κυνοῦντες οὕτως ἀπίθανον Κολοσσὸν, ἡμισταδικαίαν γυναῖκα,
 γιγάντειόν τι μορμολύκειον. ἐγὼ δὲ ἐνερόουν μεταξὺ, οἷοι
 ὄντες αὐτοὶ νέοις τε ὁμιλοῦσιν ἐπὶ σοφία, καὶ ὑπὸ πολλῶν
 θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πολιᾷ καὶ τῷ πώγωνι διαφέροντες
 τῶν βρεφῶν· τὰ δ' ἄλλα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι 24
 πρὸς τὸ ψεῦδος. Ὁ γοῦν Δεινόμαχος, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ
 Εὐκράτες, οἱ κύνεις δὲ τῆς θεοῦ πηλίκαι τὸ μέγεθος ἦσαν;
 ἐλεφάντων, ἥδ' ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες
 καὶ αὐτοὶ r), καὶ λάσιοι, πιναρᾷ s) καὶ αὐχμῶσιν τῇ λά-
 χνῃ. ἐγὼ μὲν οὖν ἰδὼν ἴστην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφρα-
 γίδα t), ἦν μοι ὁ Ἄραψ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τοῦ δακτύ-
 λου u). ἡ Ἐκάτη δὲ πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τοῦθα-
 φος, ἐποίησε χάσμα παμμέγεθες, ἡλικὸν ταρτάρειον τὸ μέ-
 γεθος· εἶτα ὤχετο μετ' ὀλίγον ἀλλομένη ἐς τὸ x) αὐτό·
 ἐγὼ δὲ θαρσύνσας ἐπέκνυφα, λαβόμενος δένδρου τινὸς πλη-

r) καὶ αὐτοὶ] „Sine καὶ Fl.“ Unde pro suspecto habuit et
 notavit Schm. neque id, credo, injuria; licet equidem in tali-
 bus non adeo sin suspiciosus. s) πιναρᾷ] „bene V. 2. Πιν-
 ναρᾷ reliquae.“ t) σφραγίδα] σφραγίδα B. 1. et 3. Cf.
 Alex. c. 20. ibique Varr. Lectt. u) δακτύλου] „Sic Fl. B. 1.
 (et 3.) Ald. Hag. Par. Salm. Δακτυλίου J.“ x) τὸ] deest
 in Fl.“

audiebant, viri senes, qui
 naso se trahendos praebe-
 rent; et tacite adorabant
 colossum plane improbabi-
 lem, mulierem dimidium
 stadium altam, giganteum
 quoddam terriculamentum.
 Ego vero interea cogitabam,
 quales hi homines et ver-
 sentur sapientiae caussa cum
 adolescentulis, et multis ad-
 mirationi sint, qui tamen
 solo capillitio cano et barba
 distent a puerulis, quibus
 ipsis caeteroqui facilius men-
 dacio ductari se patiantur.
 Igitur Pinomachus, Dic

mihi, inquit, Eucrates, ca-
 nes Deae quanti erant? Ele-
 phantis, inquit ille, Indicis
 altiores, nigri et ipsi, hir-
 suti, villis sordidis ac squa-
 lidis. Ego itaque cum vi-
 derem, constitui, conversa ad
 interiorem partem digiti pala-
 anuli, quem Arabs mihi de-
 dit. Hecate vero, cum per-
 cussisset anguino pede solum,
 hiatus effecit maximum,
 Tartarea magnitudine: tum
 paullo post in illum desiliens
 evanuit. Ego sumto animo,
 protensoque capite introspecti,
 apprehensa tamen arbore in

- p. 51. σίον πεφυκότος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κα-
φαλήν· εἶτα ἐώρων τὰ ἐν "Αἰδου ἅπαντα, τὸν Πυριφλε-
γόντην, τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τοὺς νεκροὺς, ὥστε
γνωρίζειν ἐνίοις αὐτῶν· τὸν γοῦν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς,
αὐτὰ ἐκείνα ἔτι ἀμπεχόμενον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν.
τί δὲ ἔπραττον, ὃ Ἴων ἔφη, ὦ Εὐκράτες, αἱ ψυχαί; τί
ἄλλα, ἢδ' ὅς, ἢ κατὰ φύλα καὶ φρήτρας μετὰ τῶν φίλων
καὶ συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ γ) ἀσφοδέλου κατακει-
μενρι; ἀντιλεγέτωσαν οὖν ἔτι, ἢδ' ὅς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν
p. 52. Ἐπίκουρον τῷ ἱερῷ Πλάτωνα, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λό-
γῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα
εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκράτην ἔγωγε, ἢδ' ὅς, οὐδὲ
τοῦτον αὐφῶς. ἀλλὰ εἰκάζων, ὅτι φαλακρὸς, καὶ προγᾶ-
στωρ ἦν· τὸν Πλάτωνα δὲ οὐκ ἐγνώρισα· χρη γὰρ, οἶμαι,
πρὸς φίλους ἄνδρας τάληθ' ἔλεγιν. ἅμα γοῦν ἔγωγε ἅπαντα
ἀκριβῶς ἐώρακα z), καὶ τὸ χάσμα συνέμυε, καὶ τινες τῶν
οἰκιστῶν ἀναζητοῦντές με, καὶ Πυρρῆας οὗτος ἐν αὐτοῖς,
ἐπέστησαν οὐπω α) τέλειον μεμνημένος τοῦ χάσματος· εἶπέ,
Πυρρῆα, εἰ ἀληθῆ λέγω; νῆ Δί', ἔφη ὁ Πυρρῆας, καὶ

γ) τοῦ] „omittit Fl.“ z) ἀκριβῶς ἐώρακα] ἰκανῶς ἐώρακα
Schol. α) οὐπω] „Recte sic Fl. Fr. Par. etc. Οὕτω J.“

proximo enata, ne vertigine
oborta praeceps inviderem.
Tum vidi, quae sunt apud
inferos, omnia, Pyriphleg-
thonem, lacum, Cerberum,
mortuos, adeo quidem, ut
quosdam illorum agnoscerem.
Patrem quidem meum accu-
rate noram, iisdem adhuc
indutum, in quibus eum se-
peliveramus. Quid vero age-
bant, inquit Ion, animae,
mi Eucrates? Quid aliud,
inquit, quam per gentes et
tribus cum amicis et cogna-
tis agunt, accumbentes in
asphodelo? Contradicant er-
go adhuc, inquit Ion, Epi-

curei divino Platoni et libro
de animis. Tu vero numquid
ipsum etiam Socratem et Pla-
tonem vidisti inter mortuos?
Socratem equidem, inquit,
neque hunc dilucide, sed con-
jecturam inde faciens, quod
calvus erat et ventricosus.
Platonem vero non agnovi:
oportet enim, arbitror, vera
dicere apud amicos. Simul
ergo ut omnia accurate ego
vidi, et hiatus clausus est,
et quidam servorum requi-
rentes me, et in illis hic ipse
Pyrrhias, adstitere, nondum
plane clauso hiatu. Dic,
Pyrrhia, utrum verum di-

ἡλικίᾳ δὲ ἤκοντα διὰ τοῦ χάσματος, καὶ πῦρ τι ὑπὸ λάμ- p. 52.
 πιν ἀπὸ τῆς δεξιᾶς μοι ἐδόκει. καὶ γὰρ ἐγέλασα, ἐπιμετρή-
 σαιτος b) τοῦ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ τὸ πῦρ. Ὁ Κλειό- 25
 δημος δέ, Οὐ καὶ νῦν, εἶπεν, οὐδὲ ἄλλοις ἀόρατα ταῦτα εἴ-
 λης, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς οὐ πρὸ πολλοῦ νοσήσας, τοιόνδε τι c)
 ἐθυσάμην. ἐπεσκόπει δέ με, καὶ ἐθεράπευεν Ἀντίγονος
 οὗτος. ἐβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὃ δὲ πυρετὸς, οἶος καύσωνος
 σφοδρότερος d). ἅπαντες δὲ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας,
 ἐπικλισάμενοι e) τὰς θύρας, ἔξω περιέμενον. οὕτω γὰρ
 ἐκείλευσας, ὦ Ἀντίγονε, εἰ πῶς θυνηθείην εἰς ὕπνον τρέ-
 πιδαι. τότε οὖν ἐφίσταται μοι f) νεανίας ἐρηγοροῦντι g), p. 53.
 παγκalos, λευκὸν ἱμάτιον περιβεβλημένος· εἰτα ἀναστήσας,
 αἶψα διὰ τινὸς χάσματος εἰς τὸν Ἀἰθῆν, ὡς αὐτίκα ἐγνώ-
 ρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τιτυὸν, καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ
 μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι; ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικαστήριον
 ἐγνόμην, (παρῆν δὲ καὶ ὁ Αἰανὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ
 Μοῖραι, καὶ αἱ Ἑρινῶες) ὃ μὲν τις ὥσπερ βασιλεὺς, ὃ

b) ἐπιμετρήσαντος] „Alili ἐπιμαρτυρήσαντος Coll. Vulgatam
 tenent Fl. J. etc.“ c) τοιόνδε τι] Sic A. 1. et 2. Τοιόν δέ
 τι B. 1. et 3. Τοιόν δέ τι Reitz. et recentt. Cf. Hermot. c. 20.
 cum Varr. Lectt. d) καύσωνος σφοδρότερος] „Nihil
 mutant Edd. Καύσος σφοδρότατος θερμώτερος G.“ e) ἐπι-
 κλισάμενοι] „ἐγκλισ. marg. A. 1.“ f) μοι] omittit Fl.“
 g) ἐρηγοροῦντι] „ἐρηγοροῦντι Fl.“

cam? Per Jovem, ait Pyr-
 rhias, etiam latratum audiui
 per hiatum, et ignis sublu-
 cere de face mihi videbatur.
 Et ego risi, corollarium ad-
 dente teste latratum atque
 ignem. Cleodemus autem,
 Non nova, inquit, neque non
 visa aliis haec spectasti, cum
 ipse quoque non ita pridem
 aegrotans tale quid viderim.
 Visibat me autem et curabat
 hic Antigonus. Dies erat
 septimus. Febris talis, ut
 ipsa ardentissima esset ve-
 hementior. Omnes autem,
 me solo relicto, clausis fori-

bus extra exspectabant: ita
 enim jusseras, Antigone, si
 qua possem somnum capere.
 Tunc igitur adstat mihi ju-
 venis vigilanti undique pul-
 cherrimus, veste candida in-
 dutus: deinde surgere me
 jussum deducit per hiatum
 quendam ad inferos, ut sta-
 tim conspectu primo agno-
 scerem Tantalum, et Tityum,
 et Sisyphum. Ac reliqua quid
 vobis dicam? Cum vero es-
 sem apud tribunal, (aderat
 autem Aeacus quoque et Cha-
 ron, et Parcae, et Furiae)
 aliquis velut rex, Pluto, ut

- p. 53. Πλούτων, μοι δοκεῖ *h*), καθῆστο, ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνη-
 ξομένων τὰ ὀνόματα, οὓς ἤδη ὑπερήμερους τῆς ζωῆς συνε-
 βανεν εἶναι. ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὲ φέρων παρέστησεν αὐτῷ
 ὁ δὲ Πλούτων ἡγανάκτισε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα
 με, Οὐπὼ πεπλήρωται, φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥστε ἀπίται·
 σὺ δὲ δὴ τὸν χαλκία Διμύλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρα-
 κτον ἤδη βιοῖ. κἀγὼ ἄσμενος ἀναδραμῶν, αὐτὸς μὲν ἤδη *i*)
 ἀπύρετος ἦν, ἀπήγγελον *k*) δ' ἄπασιν, ὡς τεθνήξεται Δι-
 μύλος. ἐν γειτόνων δὲ ἡμῖν ὤκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς, ὡς
 ἀπήγγελλετο. καὶ μεταμικρὸν *l*) ἡκεύομεν οἰμωγῆς ὀδυρο-
 26 μένων ἐπ' αὐτῷ *m*). Τί θαυμαστόν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος;
 ἐγὼ γὰρ οἶδα τινὰ μετὰ εἰκοστὴν ἡμέραν, ἧς *n*) ἐτάφη
 ἀναστάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἐπειὶ οὐ
 ἀνέστι, τὸν αἰθρωπον. καὶ πῶς, ἦν δ' ἐγὼ, ἐν εἰκοσιν
 ἡμέραις οὔτε ἐμύθησε τὸ σῶμα, οὔτε ἄλλως ὑπὸ λιμοῦ.

b) μοι δοκεῖ] „Constans lectio.“ Cf. Adnot. *i*) ἤδη] „deest
 in Fl.“ *k*) ἀπήγγελον] Sic Schm. e Fl. pro vulgata forma
 vitiosa ἀπήγγελλον, pro qua equidem, nisi respicerem prin-
 cipis Editionis auctoritatem, conjicerem ἀπήγγελλον. *l*) μετα-
 μικρὸν] Sic rursus A. 1. et 2. pro vulg. μετὰ μικρόν. Cf.
 supra c. 12. 14. etc. *m*) αὐτῷ] „αὐτὸν Fl.“ *n*) ἧς] Ita,
 monente Schäfero ad L. Bos Ellipss. p. 552., e 2954. Fl. et
 marg. A. 1. edidi pro vulg. ἧ. quod in Vat. mutatum in ἧ ἡ.
 Vid. Bast. Additain. ad Ep. Crit. p. VII. et Epimetr. II. ad
 Append. Epist. crit. in Aristoph. Plut. edit. Hemsterh. Lips.
 1811. *o*) ἐπει] ἀφ' οὗ 2954.

mihi videtur, assidebat, pro-
nuncians eorum, qui paullo
post morituri essent, nomina,
quos ultra diem ipsis dictum
in vita manere contigerat.
At juvenis me illi sistebat.
Sed Pluto indignabundus ad
ductorem meum, Nondum,
inquit, impletum illius filum
est: abeat igitur. Tu vero
jam fabrum adhuc Demy-
lum: jam enim supra colum
vivit. Et ego laetus recur-
rens ipse quidem jam sine
febrieram, denunciabam vero
omnibus, moriturum mox esse

Demylum: in vicinia autem
nostra habitabat, aegrotans
ipse quoque, ut nunciabatur.
Et paullo post audiebamus
planctum eorum, qui illum
deplorarent. Quid mirabile,
ait Antigonus? Ego enim
novi, quendam vicesimo die
post, quam sepultus fuerat,
revixisse, qui et ante mor-
tem, et cum rediisset in vi-
tam, hominem curaverim.
Et quomodo, inquam, vi-
ginti diebus neque putruit
corpus, neque alioquin fame
periit? nisi forte tu Epi-

κεφαλή; εἰ μή τινά γε p) Ἐπιμενίδην σύ γε p) ἐθερά-p. 54.
 τινες q). Ἄμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεισῆλθον οἱ τοῦ 27
 Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαίστρας· ὁ μὲν ἦδη ἐξ ἐφήβων,
 ἰ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη, καὶ ἀσπασάμενος
 ἡμᾶς, ἐκαθέζοντο ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τοῦ πατρὸς· ἐμοὶ δὲ
 εἰς ἐπομίσθη θρόνος· καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥς περ ἀναμνησθεὶς
 πρὸς τὴν ὄψιν τῶν υἱῶν r) Οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων,
 ἐμβάλων αὐτοῖν s) τὴν χεῖρα) ὥς t) ἀληθῆ, ὦ Τυγιάδη,
 πρὸς σέ ἐρῶ. τὴν μακαρίτιν u) μου γυναικα, τὴν τούτων
 ἀγέερα, πάντες ἴσασιν ὅπως ἡγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς
 περὶ αὐτὴν ἔπραξα οὐ ζῶσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέθανε,
 τὸν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, ἣ
 ζῶσα ἔχαιρεν. ἐβδόμη δὲ μετὰ τὴν τελευταίην ἡμέρα, ἐγὼ
 μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κλίνης, ὥς περ νῦν, ἐκείμην παρα-
 κευθόμενος τό γε πένθος· ἀνεγύγνωσκον γὰρ τὸ περὶ ψυ-
 χῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπεισέρχεται δὲ
 μεταξὺ ἡ Ἀθηναῖότης αὐτῇ ἐκείνη, καὶ καθέζεται x) πλη-

p) γε] alterutrum otiosi censet Bel. q) ἐθερά-p. 54.] „θερά-
 πους marg. A. 1.“ r) υἱῶν] „Nihil mutant J. Fl. Fr. Par.“
 s) αὐτοῖν] „αὐτοῖς Fl.“ ἐπιθεῖς αὐτοῖς superscriptum in
 2954. t) ὥς] „abest a Fl.“ u) μακαρίτιν] „μακαρίτην
 Par.“ Sic et B. 1. et 3. Ceterum μακαρίτιν, ut A. 1. 2. Reitz.
 et recentt. scripserant, mutavi ad eam, quae de his Femininis
 valet, regulam prosodicam. Similiter correctum μοῖτιν Amor.
 c. 27. x) καθέζεται] „καθίσκει marg. A. 1. W. An καθίσκει;
 adscripsit J. J. Wettst.“

menidem quendam curasti. Haec dum loquimur, super-
 veniunt filii Eucratis redeun-
 tes de palaestra, quorum al-
 ter jam ex ephebis excessit,
 alter circa quintum decimum
 annum est. Hi, cum salu-
 tassent nos, assident in lecto
 apud patrem: mihi vero il-
 lata est sella. Et Eucrates,
 quasi admonitus ad conspe-
 ctum filiorum, Ita, inquit,
 hisce fruar, injecta utrique
 manu, ut vera tibi, Ty-
 chiade, narrabo. Uxorem

*meam, nunc felicem, horum
 matrem, norunt omnes quan-
 tum amaverim: declaravi
 autem iis, quae illius causa
 feci non viventis modo, sed
 etiam vita functae, qui mun-
 dum illius omnem una cre-
 maverim, et eam, qua viva
 gaudebat, vestem. Septimo
 autem a morte illius die, ego
 hic in lectulo, uti nunc, ja-
 cebam, luctus solatia quae-
 rens: silentio enim legebam
 Platonis de anima librum.
 Inter haec supervenit De-*

- p.54. σίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης οὐτοσί, δεξας τὸν νεώτερον
 τῶν υἱέων· ὁ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πάλ-
 ῃ δὴ ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δέ, ἡδ' ὅς ὁ Εὐ-
 κρατής, ὡς εἶδον, περιπλακείς αὐτῇ ἰδάκρυτον ἀνακωπ-
 πῶν·
 p.55. σας· ἡ δὲ οὐκ εἶα βοᾶν, ἀλλ' ἡττάτό με, ὅτι τὰ ἅλλ-
 ῃ πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θάτερον τοῖν σανδαλίον χρυσῶν
 ὄντοιν, οὐ κατακαύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε, παρὰ
 πεισὸν ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ τοῦτο γ) ἡμεῖς οὐχ εὐφρό-
 νες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν διαλεγομένων
 κατὰράτον τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὄν, Μελιταῖον, ὑλὴ
 κτησεν· ἡ δὲ ἠφανίσθη πρὸς τὴν ὑλακίην. τὸ μέντοι σαν-
 δάλιον εὐρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ· καὶ κατεκαύθη ὕστερον·
 28 Ἐτι ἀπιστεῖν τούτοις, ὦ Τυχιάδῃ, ἄξιον ἐναργέσας εὖ
 καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην φαινομένοις; μὰ Δί', ἦν δ'
 ἐγὼ· ἐπεὶ σανδάλω γε χρυσῷ ἐς τὰς πυλᾶς, ὥσπερ καὶ
 παιδία, παλεσθαι ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ ἀπιστοῦντες, καὶ οὕτως
 29 ἀναισχυντοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἐπὶ τούτοις ὁ Πύ-
 θαγορικὸς Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ

γ) διὰ τοῦτο] διατοῦτο A. 1. 2. ut Anach. c. 36. et alibi.

maeneta ipsa illa, et prope
 assidet, ut nunc Eucratides
 hic, ostendens filium suum
 juniorem: qui statim puerili
 more cohorrui, pallidus jam
 ante ad hanc narrationem.
 Ego vero, pergit Eucrates,
 cum viderem, complexus il-
 lam cum ejulatu lacrumabar.
 Illa non passa me clamare,
 sed accusavit, quod reliquis
 in rebus omnibus sibi grati-
 ficatus, alterum sandaliorum,
 erant autem aurea, non cre-
 maverim: decidisse vero il-
 lud dicebat juxta arcam; ac
 propter hoc nos cum non in-
 venissemus, alterum modo
 cremaveramus. Adhuc lo-

quentibus nobis, execrabili
 quaedam sub lecto canicula
 Melitensis latravit; ad qua
 illa latratum evanuit. San-
 dalium tamen, sub arca re-
 pertum, postea crematum est.
 Adhucne fidem negare tali-
 bus, Tychiade, aequum cen-
 ses, manifestis adeo, et quae
 singulis diebus appareant.
 Non per Jovem, inquam,
 quandoquidem digni fuerint
 quorum aureo sandalio na-
 tes, puerulorum instar, cae-
 dantur, si qui recusent cre-
 dere, et impudenter adeo ve-
 ris repugnent. Inter haec
 Pythagoricus Arignotus in-
 travit, comatus, vultu ve-

τῷ προσώπῳ, οἶσθα τὸν αἰδιδμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν p. 55.
 φῶν ἰκονομαζόμενον. ἀγῶ μὲν, ὡς εἶδον αὐτὸν, ἀνέ-
 κῆσα, τοῦτ' ἐκεῖνο ἦκειν μοι νομίσας, πέλεκύν τινα κατὰ
 τῶν ψευσμάτων. ἐπιστομιεῖ γὰρ αὐτούς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς
 ἄνθρωπος, οὕτω τεράστια διεξιόντας· καὶ τὸ τοῦ λόγου, θεὸν
 καὶ μηχανῆς ἐπεισκευκληθῆναι z) μοι τοῦτον ᾧμην ἀπὸ α) p. 56.
 τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐκεῖ ἐκαθέζετο, ὑπεκστάντος αὐτῷ τοῦ
 Διοδήμου, πρῶτα μὲν περὶ τῆς νόσου ἤρετό· καὶ ὡς ᾔρων
 ἦν ἔχειν ἤκουσε παρὰ τοῦ Εὐκράτους, Τί δέ, ἔφη, πρὸς
 Ἀήλους b) ἐφιλοσοφεῖτε c); μεταξὺ γὰρ εἰσιῶν ἐπήκουσα d).
 καὶ μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν.
 ἢ ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τουτονὶ τὸν ἀδαμάντινον
 εἴθετον δειξας ἐμὲ) ἠγεῖσθαι δαίμονας τινὰς εἶναι, καὶ
 ἐπάσματα, καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ
 κινεῖσθαι ὡς ἂν e) ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν οὖν ἡρυσθρίασα,
 καὶ κατὰ ἔννευσα αἰδέσθεις τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ δέ, ὄρα,
 z) ἐπεισκευκληθῆναι] Sic e præstantissima Kusteri et Guyeti
 conj. cui Solanus, Reitzius et Belinus saevunt, pro vulg.
 ἐπισκκληθῆναι. Eandem horum verborum variationem vid. Con-
 cil. Deor. c. 9. qui locus nunc potest Codicum instar haberi.
 a) ἀπὸ] „Et sic Fl.“ Melius haud dubie legeretur ὑπὸ, quod
 nescio an priori ἀπὸ cesserit. Sed facilius nunc fertur ἀπὸ,
 ubi Kusteri emendationem admisimus. b) ἀλλήλους] „αὐ-
 τοὺς marg. A. 1. cum Fl.“ et 2954. c) ἐφιλοσοφεῖτε] „Admisi ex Fl. φιλοσοφεῖτε cett.“ d) ἐπήκουσα] „Sic Edd.
 Ἀπλκ. vult Solan.“ e) ἂν] deest in B. 3.

trabili: nosti illum sa-
 lentiae caussa celebrem,
 vini cognomine insignem.
 Etque ego illo conspecto re-
 strabam, illud ipsum venire
 sibi ratus, securim contra
 tendacia. Os enim, cogi-
 bam, istis hic obturabit vir
 piens, prodigiosa adeo nar-
 rantibus. Et, quod est in
 verbio, e machina Deum
 imissum mihi hunc a For-
 na putabam. Ille vero cum
 sedisset, assurgente illi
 eodemo, primo quidem
 rcontari de morbo, et cum

mollius jam habere, ab Eu-
 crate audisset, *Ecquid vero,*
inquit, inter vos philosopha-
bamini? dum enim intro,
audivi: et videtur mihi, bene
vos esse disputationem col-
locaturos. Quid vero aliud,
inquit Eucrates, quam ada-
mantino huic, me autem
ostendebat, persuadere stu-
demus, uti putet, daemones
quosdam esse, et spectra, et
vita functorum animas va-
gari in terra, et, quibus ve-
lint, apparere. Igitur eru-
bui equidem, et vultum Ari-

- p. 56. ἔφη, ὦ Εὐκράτες, μὴ τοῦτο φησὶ Τυχιάδης, τὰς τὰ βιαίως ἀποθανόντων μόνας ψυχὰς περιωστεῖν, οἷον εἴ τι ἀπήγξατο, ἢ ἀπειμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθῃ ἢ ἄλλω γέ τῳ τρόπῳ τοιούτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου, τὸ δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων οὐκέτι; ἦν γὰρ τοῦτ' λέγει, οὐ πάνυ ἀπόβλητα φήσει. μὰ Δί', ἥδ' ὅς ὁ Δεινὸς μαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ συνεστῶτ' ὁρᾶσθαι οἴεται. Πῶς λέγεις, ἥδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, θριμπίδων εἰς ἐμέ. οὐδέν σοι τούτων γίνεσθαι δοκεῖ, καὶ ταῦτα, πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὁρώντων; ἀπολελόγησθε f) ἦν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ μὴ πιστεύω, διότι μὴδὲ ὅρι μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἐώρων, καὶ ἐπίστευον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ, ἥδ' ὅς, ἦν ποτε ἐς Κόρινθον ἔλθῃ ξρου g), ἐνθα ἐστὶν ἡ Εὐβατίδου οἰκία, καὶ ἐπειδὴν σὺ p. 57. δειχθῇ παρὰ τὸ Κράνειον h), παρελθὼν ἐς ταύτην λέξ' πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις i) ἰδεῖν, ὅθεν τὸ

f) ἀπολελόγησθε] „Απολογήσομαι L. Ἀπολογῇ Fl. ac marg. A. 1. Vulgatum servant ceut.“ Ἀπολελόγησθαι B. 3. g) ξρου Sic e marg. A. 1. scripsi pro vulg. ἐροῦ, quod idem velleu etiam Vit. Auct. c. 7. vel invitis omnibus libris fecissem. h) Κράνειον] „Ita Fl. Fr. J. B. 1. Hag. Ald. Salm. Κράνιο Par.“ i) ἐθέλοις] ἐθέλεις vult. Bel.

gnoti verecundia dejecit. *Atque is, vide*, inquit, *Eucrates*, num hoc dicat *Tychiades*, solas eorum, qui violenta morte perierunt, animas oberrare, ut si quis se suspenderit, aut capite truncatus, aut palo fixus, aut alia qua simili ratione de vita egressus sit; fato autem sua mortuorum non item? Hoc enim si dicat, non plane rejicienda dixerit. Non ita est, per Jovem, respondebat *Dinomachus*, sed plane non esse talia, neque consistere ita, ut videri possint, arbi-

tratur. Quid ais? inquit *Arignotus*, torvum me in tuens; nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum omnes paene dixero, videant? Jam caussam pro me dixistis, inquam, si non credo, quia solus inter alios non video: vero vidissem, crederem nam mirum, uti vos. Verum dicebat ille, si quando *Cerinthum* veneris, interroga ubi sit *Eubatidae* domus et cum ostensa tibi fuerit, ad *Craneum*, ingressus in eam dic ad janitorem *Tibium* velle de videre, unde da-

καίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας κ) ἀπήλασε, p.57.
καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰκεῖσθαι τὴν οἰκίαν ἐποίησε. Τί δέ 31
τοῦτο ἦν, ὡς Ἀρίγνωτε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. ἀοίκητος ἦν,
ὁ δ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων. εἰ δέ τις οἰκῆσειεν, εὐθύς
καπλαγεὶς ἔφευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τινος φοβεροῦ καὶ τα-
ραχώδους φάσματος. συνέπιπτεν οὖν ἡδῃ, καὶ ἡ στέγη κα-
τέρεε. καὶ ὅλως οὐδεὶς ἦν ὁ θαρρῆσων παρελθεῖν εἰς αὐ-
τήν. ἐγὼ δέ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, (εἰσὶ
ἐμοὶ Αἰγύπτιαί μάλα πολλαὶ περὶ τῶν τοιούτων) ἦκον εἰς
τὴν οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντος τοῦ ξένου,
καὶ μόνον οὐκ λ) ἐπιλαμβανομένου, ἐπεὶ ἔμαθεν οἱ βαδύ-
οιμι m), εἰς προὔπιον κακὸν, ὡς ᾤετο. ἐγὼ δέ λύχρον
αἰσῶν, μόνος εἰσερχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι κα-
θεῖς τὸ φῶς, ἀνεγίγνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμενος.
μίσταται δέ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἦκειν νομί-
ων, καὶ δεδιξέσθαι καὶ ἐλπίζων, ὥς περ τοὺς ἄλλους, αὐ-
τῆρος, καὶ n) κομήτης, καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. καὶ
μὲν ἐπιστάς ἐπειράτό μου πανταχόθεν προσβάλλον ο) εἶ

κ) ἀνορύξας] „recepit ex L. marg. A. 1. Fl. et Salm. Ἀνορύξας
Ald. J. Hag. Par. etc.“ 1) μόνον οὐκ] „Sic J. et marg.
A. 1. Moronou Fl. Par. Hag. Salm. Ald. B. 1. Fr.“ m) βα-
δύοιμι] ἐν addi vult Bel. n) καὶ] „abest a Fl.“ ο) προς-
βάλλον] προσβλέπων 2954.

tionem Pythagoricus Ari-
notus, efosso loco, exege-
t, et habitabilem ab eo inde
tempore domum praestiterit?
Quid vero hoc erat, o Ari-
note? interrogabat Eucra-
tes. Deserta fuerat, inquit,
et propter terrores. Si quis
vero immigraret, mox per-
clusus fugiebat, a terribili
tumultuoso spectro ejectus.
Ego jam collabi domus, et
fluere tectum; nec omnino
visquam erat, qui auderet
illam ingredi. At ego, his
editis, sumo mecum libros,
et autem mihi Aegyptii

plures de talibus) ingredior.
domum circa primam quie-
tem, dehortante meo hospite,
ac tantum non manum in-
jiciente, cum, quorsum irem,
audisset, in praesentem, ut
ipse putabat, perniciem. Ego
vero, summa lucerna, ingre-
dior solus, et in maximo con-
clavi deposito lumine, lego
tacite, humi sedens. Adest
daemon, ad unum se de mul-
tis venire putans, et futurum
sperans, ut me quoque, sicut
reliquos, perterreat, squali-
dus, comatus, caligina ni-
grior: atque adstanta tentat

- p. 57. ποθεν κρατήσσει, καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος γινόμενος, ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν φρεκαυδίστατην ἐπιρῶῃσιν, αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ, συνήλασα κατὰ δυνάμειν αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκοτεινοῦ οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἱ κατέδον, τολοιπὸν ρ) ἀνεπαυόμην. ἔωθεν δὲ πάντων ἀπεγνωκότων, καὶ νεκρὸν εὐρήσειν με οἰομένων, καὶ
- p. 58. θάπερ τοὺς ἄλλους, προελθὼν ἀπροςδόχῃτος ἅπασι, πρὸς εἰμι q) τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος r) αὐτῷ, ὅτι καθεστὼν αὐτῷ s) καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἔξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν. καὶ παραλαβὼν αὐτόν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλοὺς, (εἵποντο γὰρ τοῦ παραδόξου ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον οὗ καταδεδουκότα τὸν δαίμονα ἐωράκειν, σκάπτειν, λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐποίησαν, εὐρέθως ἐπ' ὄργυιαν κατορωρυγμένος τις νεκρὸς ἑωκός, μόνον τὸ ὅσπ' ἀπὸ τοῦ σχῆμα συγκείμενος. ἐκείνον μὲν σὺν ἐθάψαμι ἀνορύξαντες, ἢ οἰκίαν δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου t) ἐπαύσατο ἐν

p) τολοιπὸν] Sic ex Ald. utraque pro τὸ λοιπὸν. Cf. Hermod. c. 57. Icarom. c. 11. q) πρὸς εἰμι] „πρὸς ἐρχομαι marg. A. 1. Sed glossa est.“ r) εὐαγγελιζόμενος] εὐαγγέλλων sine ἀντιφ. τῷ 2954. s) αὐτῷ] „αὐτοῦ Fl.“ t) τὸ ἀπ' ἐκείνου] Si vulgo. Sed τοῦ ἀπ' ἐκείνου duabus vocibus A. 1. et 2. quae eadem alibi etiam una tantum voce τοῦ ἀπ' ἐκείνου, ut Demon. c. 11. Toxar. 25.

ab omni parte me invadere, si forte posset vincere: et nunc quidem canis, nunc taurus fit, aut leo. Ego vero, depromita allocutione maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus, incantando illum adesti in angulum quendam tenebricosi conclavis. Animadverso autem, ubi subierat, reliquum noctis dormivi. Mane, cum desperassent omnes, et mortuum me inventum iri putarent, uti reliquos, progressus praeter spem omnium, accedo ad Eubatidem, bonum ipsi nun-

cium allaturus, puram metus expertem domum habitare illi in posterum licent. Atque assumptis cum ipsum aliis pluribus, sequuntur enim rei miraculoti, deductisque ad ipsum locum, ubi subire daemones videram, jussi rastris et tigonibus humum fodi. Quod facto inventum est ad passum altitudinem defossam cadaver antiquum, cujus sol ossa sua figura composuerant. Hoc igitur effossum sepelivimus. Caeterum domus ab eo inde tempo-

βλουμένη ὑπὸ τῶν φασμάτων. Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρί- p. 58.
 ρνωτός, ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν, καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος, 32
 αὐτεῖς ἦν ἔτι τῶν παρόντων, ὃς οὐχὶ κατεγλῆνωσκέ μου
 πολλὴν τὴν ἀνάαν, τοῖς τοιοῦτοις ἀπιστοῦντος, καὶ ταῦτα,
 Ἀριγνώτου λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὅμως οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν
 κόμην, οὔτε τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, Τί τοῦτ', ἔφη,
 ἢ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιοῦτος ἦσθα, ἡ μόνῃ ἐλπίς τῆς
 ἀληθείας, καπνοῦ μεστός καὶ ἰνδαλμαίων; τὸ γοῦν τοῦ
 λόγου ἐκεῖνο, Ἀνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς πέφηνας. σὺ δὲ,
 ἦδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πιστεύεις λέγοντι, μήτε
 Δινομάχῳ, ἡ Κλεοδήμῳ τούτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, p. 59.
 φέρε, εἶπέ, τίνα περὶ τῶν τοιούτων ἀξιοπιστότερον ἡγῇ
 τὰναντία ἡμῖν λέγοντα; νῆ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμα-
 στὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκείνον Δημόκριτον, ὃς οὕτως
 ἄρα ἐπέπειστο μηδὲν οἷόν τε εἶναι συστήναι τοιοῦτον
 ὥστε u), ἐπειδὴ καθείρξας x) ἑαυτὸν ἐς μνήμα· ἔξω πυλῶν,
 ἐπαῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ

n) ὥς τε] Sic pro vulg. ὥς τε scripsi e conj. Solani, probata illa
 etiam Fritzschio Quaestat. p. 48. x) καθείρξας] καθείρξεν
 conj. Seager. inepte. Locī structuram, frequentissime apud
 Lucianum obviam, ut in eodem libello supra c. 15., saepius
 notavi, ut ad Hermot. c. 27. Tom. IV. p. 410. quod Fritz-
 schius, ubi de hac ratione agit, ignorare nec potuit, nec de-

infesta spectris esse desiit.
 Haec cum dixisset Arignotus, divina vir sapientia et
 venerabilis omnibus; nemo
 jam erat praesentium, quin
 magnae me accusaret amen-
 tia, qui fidem talibus non
 haberem, idque ipso di-
 cente Arignoto. Ego vero
 nihil trepidans, neque ob-
 comam, neque ob opinionem
 de viro, Quid istuc, inquam,
 Arignote, tunc etiam talis
 es, sola spes veritatis, idem
 tamen fumi et spectrorum
 plenus? Ergo tu nobis, qui
 thesaurus eras, ut est in pro-
 Lucian. Vol. VII.

verbio, carbones appares?
 Tu vero, inquit Arignotus,
 si neque mihi credis dicenti,
 neque Dinomacho, aut huic
 Cleodemo, neque ipsi Eu-
 crati, age dic, ecquem fide
 digniorem putas contraria
 nobis dicentem? Per Jovem,
 inquam, admirabilem virum,
 Abderitanum illum Demo-
 critum, qui nempe adeo cer-
 tus erat, nihil horum con-
 sistere posse, ut, cum inclu-
 sisset se in monumentum ex-
 tra portas, ibique perpetuo
 scriberet et commentaretur
 nocte atque interdiu, ado-

- p. 59. μεθ' ἡμέραν· καὶ τινες τῶν νεανίσκων, ἐρεσχελεῖν βουλόμενοι αὐτὸν, καὶ δειματοῦν, στείλαμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, καὶ προσωπέοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένους περιστάντες αὐτὸν, περιεχόρευον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπηδῶντες· ὁ δὲ οὔτε ἔδωκε τὴν προσποίησιν αὐτῶν γ) οὔτε ὅλως ἀνέβλεψε z) πρὸς αὐτούς· ἀλλὰ μεταξὺ γράφων, Παύσασθε, ἔφη, παίζοντες· οὕτω βεβαίως ἐπίστευε μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τοῦτο φῆς, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄνδρα καὶ τὸν Δημό-
 33 κριτον γενέσθαι, εἰ γε οὕτως ἐγλῆνωσκεν. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο διηγῆσομαι, αὐτὸς παθὼν, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας. τάχα α) γὰρ ἂν καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδῃ, ἀκούων, προσβιβασθείης πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ διηγήματος. Ὅποτε γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ παιδείας προφάσει ἀποσταλὴς, ἐπεθύμησα ἐς Κόπτον b)
 p. 60. ἀναπλεύσας, ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἰλθὼν, ἀκούσαι τὸ θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἠχοῦντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον.

buit. Adde, si opus sit, Fritzscheianis et nostris exemplis Demon. c. 15. Amor. c. 28. Alex. c. 46. Rhet. Praec. c. 4. γ) αὐτῶν] „αὐτὸν male J. sola.“ cum A. 2. z) ἀνέβλεψε] „Hoc recepi ex Fl. idque etiam adpictum marg. A. 1. Ἐνέβλεψε vulgo.“ α) τάχα] „Sic Fl. Ald. Fr. B. 1. et 2. Hag. Salm. recte. Ταχὺ J. V. 2. et L. cum marg. A. 1.“ b) Κόπτον] Κόπτον mutata accentus sede B. 1. Κόπτων mendose B. 3.

lescentulis quibusdam ludificari illum et perterrere volentibus, quod mortuorum instar nigra veste ornati, et personis ad craniorum similitudinem effictis, illum circumstarent, crebris passibus exsultantes: nihil ipse hanc illorum assimulationem metuerit, nec omnino ad illos respexerit, sed inter scribendum illud solum dixerit, Desinite ludere! Adeo firmiter credebat, nihil amplius esse animas, cum sunt extra corpora. Hoc ais, inquit Eucrates, amentem hominem

etiam Democritum fuisse, si quidem ita statuit. Ego autem vobis etiam aliud quid enarrabo, quod mihi usu venit, non auditum ab alio. Fortasse enim tu quoque, Tychiade, audiens, vi quadam ad narrationis veritatem adigaris. Cum in Aegypto viverem juvenis adhuc, doctrinae causa eo missus a patre, cupido incessit animum, Coptum inde adverso flumine petere, ad Memnonem audiendum, mirabiles illos sonos oriente sole edentem. Atque illius qui-

κείνου μὲν οὖν ἤκουσα, οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς p. 6α.
 σημὸν τινα φωνήν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν c) ὁ Μένων
 ὑτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπειν ἐπτά. καὶ εἴ γε μὴ
 ἐρατὸν d) ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. Κατὰ δὲ τὸν 34
 νάπλουν εὐτυχεν ἡμῖν συμπλέων Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν
 γραμματέων e), θαυμάσιος τῇ σοφίᾳ, καὶ τῇ παιδείᾳ
 ἄσαν εἰδὼς τὴν Αἰγυπτίων f). ἐλέγετο δὲ τρία καὶ εἴκο-
 ν ἔτη ἐν τοῖς αὐτοῖς ὑπόγειος ᾤκηκέναι, μαγεύειν πα-
 νόμοτος ὑπὸ τῆς Ἰσίδας. Παγκράτην, ἔφη, λέγεις, ὁ
 ἱρίγματος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἄνδρα ἐξυρμένον, ἐν
 θοίοις g), νοήμονα, καθαρῶς h) ἐλληνίζοντα, ἐπιμήκη-
 ρον, πρόχειλον i), ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἡδ' ὅς,
 κῆνον τὸν Παγκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἡγνόουν, ὅστις
 ἐπεὶ δὲ εἴρων αὐτὸν, εἴποτε ὀρμισαίμεν τὸ πλοῖον,
 ἵα τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κρο-
 δαίων ὀχούμενον, καὶ συννέοντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ

c) [ἐχρησεν] ἔχρισεν et panto ante ἄσιμον turpes errores B. 3.
 d) [περιττόν] ἀπόρρητον conj. Jacobs. in Callistrat. p. 135.
 elegant, ut solet, iudicio, sed tamen περιττῶ. e) [ἱερῶν
 γραμματέων] „Ita J. Attd. Hag. Par. B. 1. Fr. Salm. [ἱε-
 ρῶν γραμμάτων G. [ἱερογραμματέων Fl.“ f) [Αἰγυπτίων]
 „Alyption] Nil mutare Fl. Fr. addit Solanus. Sed volens
 legi Αἰγυπτίων frustra.“ Non id frustra: vid. Adnot. g) ἐν
 ὁθονίαις] „At pro his duobus verbis habet Fl. scribens
 ἐξυρμένον αἰ νοήμονα. οὐ καθαρῶς ἑλλ. etc.“ h) καθαρῶς]
 „οὐ καθαρῶς Fl.“ i) πρόχειλον] „προχειλῇ Fl.“

non audiui non, ut vulgus,
 cet nullius sensus: sed
 aculum mihi ipse aperto
 Memnon reddidit versi-
 septem: ac nisi super-
 caneum esset, ipsos vobis
 citarem versus. In reditu
 tem navigabat forte nobis-
 m homo Memphiticus, de
 eris scribis unus, sapientia
 mirabili, et doctrinae
 nis Aegyptiae consultus.
 cebatur autem tres et vi-
 tiannos in adytis sub terra
 bilasse, Magicis artibus
 m instruitur ab Iside.

Pancraten dicis, inquit Ari-
 gnotus, meum praeceptorem,
 virum divinum, rasum, linea
 indutum, cogitabundum, pu-
 re loquentem Graece, proce-
 rum, sinum, labiosum, ex-
 tenuatis cruribus. Ipsum
 illum, inquit, Pancraten.
 Ac primo quidem, quis es-
 set, ignorabam. Cum vero
 viderem illum, si quando
 appelleremus navigium, cum
 alia multa prodigiose facere,
 tum inequitare Crocodilis,
 et natare inter belluas, has
 vero illi se submittere, et

- p. 61. ὑποπτήσονται, καὶ σαίνοντα ταῖς οὐραῖς, ἔγνωσαν ἱερὸν τὰ
 ἄνθρωπον ὄντα, καὶ καταμικρὸν k) φιλοφρονούμενος, ἐλ-
 θὼν ἐταῖρος αὐτῷ, καὶ συνήθης γενόμενος. ὥστε πάντα
 ἐκοικῶνε μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ τέλος πείθει με, τὸ
 μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μεμφίδι καταλιπεῖν, αὐτὸν
 μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτῷ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τὴν
 διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ τοῦτο l) οὕτω διήγομαι
 35 Ἐπειδὴ δὲ ἐλθρομένον m), εἰς τὴν καταγῶγιον. λαβὼν ἀν-
 ἄνθρωπον τὸν μοχλὸν τῆς θυρίας, ἢ τὸ κόρηθρον, ἢ καὶ
 ὕπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπὼν τινα ἐπρωδὴν ἐπα-
 βαδίξειν, τρεῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄνθρωπον εἶναι δακνύμενον·
 δὲ ἀπὸ τὸν ὕδωρ τε ἀπὸ πηγῆς, καὶ ὠψώνει n), καὶ ἐσχεύεται
 καὶ ἐς πάντα θεξιῶς ὑπὸ γέει καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν· εἰτα
 ἐπειδὴ ἄλλος ἔχει o) τῆς διακονίας, αὐτὸς κόρηθρον τὸ κό-
 ρηθρον, ἢ ὕπερον, τὸ ὕπερον, ἄλλην ἐπρωδὴν ἐπειπὼν, ἐπα-
 ἄν p). τοῦτο ἐγὼ πάντῃ λαποῦδακως, οὐκ εἶχον ὅπως q) ἐκ-
 p. 62. θοίμι παρ' αὐτοῦ· ἐβάσκευσεν γὰρ αὐτοῦ r), καίτοι παρ'

k) καταμικρὸν] Sic A. 1. et 2. pro vulg. κατὰ μικρόν. l) μετὰ τοῦτο] τὸ μετὰ τοῦτο A. 1. et 2. m) ἐλθροίμεν (sic) Bel. legi iubet. n) ὠψώνει] Vulgo ὠψώνη Rectam formam exhibet B. 3. et Contr. Reitz. Index. o) ἔχει Bel. temere, ut solet in talibus. p) ἀν] idem eadem ueritate expungi vult. q) ὅπως] idem ἀν addi vult, ut fustidias iterum iterumque tam obstinatum inscitiam referat r) αὐτοῦ] „non adest in Fl.“ nec in 2954.

adulari caudis; divinum aut pistillum, vestibis in
 quendam hominem esse agno- duebat, et carmine quodam
 vi: et cum paulatim blan- pronunciato, ut inoedere
 ditiis ad illius amicitiam efficiebat, ut aliis omnibus
 adspirarem, opinione celerius homo esse videretur: isque
 sodalis ipsius ac familiaris abiens et aquam hauriebat
 factus sum. Itaque omnia et obsonabat, parabatque
 mihi impertivit arcana, et omnibusque in rebus dextra
 tandem persuasit mihi, ut operam nobis dabat, ministrabatque.
 servis omnibus Memphi re- Tum ubi sac-
 lictis, solus ipse se sequeretur ministerio illius usus esse
 neque enim defuturos mini- rursus scopas, aut pisti-
 stros. Ac postea ita viximus. lum, carmine alio pro-
 Quoties in stabulum quoddam nunciato reddidit. Hoc et
 veneramus, sumtum ille vir maximo studio non potui
 vectem de janua, aut scopas, men impetrare ab eo, et

καὶ ἄλλα προχειρότατος ὦν. μὲν δὲ ποιεῖ ἡμέτερά λαθῶν ἐπή- p. 62.
 λουσα τῆς ἐπιφθῆς s), ἣν δὲ τρισύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκο-
 ρεινῷ ὑποστάς. καὶ ὁ μὲν ὥχετο ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐντελέ-
 αενος τῇ ὑπέρω, ἃ ἔδει t) ποιεῖν. Ἐγὼ δὲ, ἐς τὴν ὑστε- 36
 ραίαν ἐκείνου τι κατὰ τὴν ἀγορὰν πραγματευομένου, λαβοῖν
 ὁ ὑπερον, σχηματίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς,
 κέλευον u) ὑδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα
 κόμισε, Πέπαυσο, ἔφην, καὶ μηκέτι ὑδροφορεῖ; ἀλλ' ἴσθι
 κῦθις ὑπερον. τὸ δὲ οὐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ'
 ἰδρφοφῶρε αἰ, ἄχρι δὲ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν
 παντιλοῦν x). Ἐγὼ δὲ ἀμύχανῶν τῷ πράγματι, (ἐδεδίειν
 ἡμῶν μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγανακτίησθαι, ὅπερ καὶ
 γένετο) ἀξίνην λαβὼν, διακόπτω τὸ ὑπερον εἰς δύο μέρη.
 α δέ, ἐκάτερον γ) τὸ μέρος, ἀμφορέα z) λαβόντα ὑδρο-
 φορεῖ, καὶ ἀνθ' ἑνὸς δύο μοι ἐγένοντο οἱ διάκονοι α). ἐν
 τούτῳ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνεῖς τὸ γενό-

s) τῆς ἐπιφθῆς] „τὴν ἐπιφθῆν Fl.“ t) ἴδει] „Sic Par. Salm.
 „Ἐδοι Fl. J. Ald. Hag. etc. Lege igitur δέοι.“ Imo lege ἴδει,
 quod ut probum per se est, ita etiam habetur in B. 5. et ex
 ἴδει facilius, quam e δέοι, fieri potuit ἴδοι. u) ἐκέλευον]
 „Ita Fl. Ald. Par. Salm. aliseque. Ἐκέλευσα J.“ x) ἐπαν-
 „παντιλοῦν] „ἀπαντιλοῦν male Fl.“ γ) ἐκάτερον] „ἐκάτερον marg.
 A. 1.“ Ἐκατέρων A. 2. manifesto errore. z) ἀμφορέα] „ἀμφο-
 ρέας Fl.“ α) οἱ διάκονοι] Sic Reitz. et vet. Edd. Sed

liscerem: illo enim invidet,
 licet ad alia esset prom-
 issimus. At certo tandem
 lie clanculum sublegi in-
 antationem, erat vero trium
 yllabarium, prope adstans
 n angulo tenebricoso. Atque
 lle in forum abiit, cum
 raecepisset pistillo, quid
 factu opus esset. Ego vero
 ostriedie illius diei, ipso
 aliquid in foro negotii ha-
 vente, sumo pistillum, exor-
 atumque, dictis similiter
 yllabis, aquam asferre ju-
 beo. Cum vero plenam am-
 phoram attulisset; desine;

inquam, nec amplius asfer
 aquam, sed rursus esto pi-
 stillus. At ille non amplius
 parere mihi voluit, verum
 asferre aquam perrexit, do-
 nec aqua haurienda domum
 opplevisset. Ego consilii
 inops, (metuebam enim, ne
 aegre ferret rediens Pan-
 crates, quod etiam factum est)
 securi arrepta bifariam pi-
 stillum disseco. Sed utraque
 illa pars, captis amphoris,
 aquam ferebat, ac pro uno
 duo mihi jam erant ministri.
 Inter haec adest etiam Pan-
 crates, intellectoque quid

- p. 62. μένον, ἐκείνα μὲν αὐτοῖς ἐποίησε ξύλα, ὥςπερ ἦν πρὸ τῆς ἐπωδῆς b)· αὐτὸς δὲ ἀπολιπὼν με λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀφανῆς ᾔχετο ἀπὼν. νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἷσθε κἄν ἐκεῖνο, ἄνθρωπον ποιεῖν ἐκ τοῦ ὑπέρου; τῇ Δί', ἥδ' ὅς, ἐξ ἡμισείας γε· οὐκέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἶόν τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἣν ἅπαξ γένηται ὑδροφόρος, ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν
- 37 ἐπικλυσθῆναι c) τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην. Οὐ πάντες θ
- p. 65. ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερατολογουῦντες γέροντες ἄνδρες· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ κἄν τῶν μειρακίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλο καιρὸν ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξους ταύτας καὶ φοβεράς διηγήσεις, μήπως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλησθέντες δειμάτων καὶ ἀλλοκότων μυθολογημάτων. φείδεσθαι οὖν χρὴ αὐτῶν μηδὲ τοιαῦτα ἐθίζειν ἀκούειν, ἃ διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐναγλήσει συνόντα, καὶ ψοφοδεεῖς ποιήσει, ποικίλης τῆς δεισιδαιμονίας ἐμπιπλάντα. Εὐγε ὑπέμνησας, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, περὶ τῶν τοιούτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν, καὶ θεσφάτων

ὑδροφόροι sine articulo 2954. Unde διάκονοι sine articulo Bp et Schmi. monitu Belini. b) ἐπὶ δῆς] „ἐπαιδοῦς marg. A. 1.“ c) ἐπικλυσθῆναι] „ἐπικλυσθῆναι Edd. priora.“ Illud certissima Gronovii conj.

actum esset, illos iterum ligna fecit, ut ante incantationem fuerant; ipse vero clam, me relicto, subduxit se nescio quorsum, et conspici desiit. Nunc igitur, inquit Dinomachus, adhuc illud nosti certe, hominem facere ex pistillo? Per Jovem, inquit, ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in pristinam eum formam reducere, cum semel factus est aquarius: sed elueretur nobis, illo semper hauriente, domus. Non desinitis, inquam, talia portenta loqui senes viri? Sin minus,

at certe horum adolescentulorum causa in aliud tempus differte incredibiles istae horribilesque narrationes, mensim impleantur terroribus et absurdis fabulis. Parceret igitur illis oportet, neque adsuefacere talibus audientibus, quas per totam vitam turbabunt illos retenta animo, et ad unumquemque strepitum meticulosos facient, variaque superstitione implebunt. Recte me mones, inquit Eucrates, superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis di-

καὶ ὅσα θεοφορούμενοί τινες ἀναβοῶσιν, ἢ ἐξ αὐτῶν p. 63.
 ἀκούεται, ἢ παρθένος ἑμμετρα φθειγγομένη, προθεσπίζει
 τὰ μέλλοντα; ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσεις; ἐγὼ
 δὲ ὅτε μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ
 Πιεθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος d), καὶ οὗτος ὁ
 Ἀπόλλων φθίγγεται πρὸς ἐμέ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἄπιστα e)
 δοῖω περὶ ἑμαντοῦ μεγαλυνχεῖσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχου
 τε ἤκουσα ἐν Μαιλλῷ, τοῦ Ἡρώος ὑπαρ διαλεχθέντος f)
 μοι, καὶ συμβουλευσάντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον αὐ-
 τὸς, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἴτα ἐξῆς ἃ ἐν Περγᾶμῳ εἶδον, p. 64.
 καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁπότε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπανήειν
 οἴκαδε, ἀκούων τὸ ἐν Μαιλλῷ τοῦτο μαντεῖον ἐπιφανέσια-
 ρόν τε, καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρᾶν ἐναργῶς πρὸς
 ἕπος ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς τὸ γραμμα-
 τεῖον παραδῶ g) τῷ προφήτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν ἡγησάμην
 ἐν παράπλῳ πειραθῆναι τοῦ χρηστηρίου, καὶ τι περὶ μελ-
 λόντων συμβουλευσάσθαι τῷ θεῷ. Ταῦτα ἐτι τοῦ Εὐκρά- 39

d) ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος] „ἐκτυποῦσαν τὴν σφραγίδα
 Fl.“ Vulgo edebatur h. l. σφραγίδος. Sed vid. supra c. 24. et
 Varr. Lectt. e) ἄπιστα] „ἀπιστοῦντι G. et L. Nihil mutant
 Edd.“ f) ὑπαρ διαλεχθέντος] Sic scripsi ex emendatione
 Larcheri ad Herodot. Tom. V. p. 317. probante Belino et
 Schneidero Lex. s. ὑπερδιαλέγεσθαι. Vulgo erat ὑπερδιαλεχθέν-
 τος. g) παραδῶ] Vulgo sine jota subscr. Cf. Pro Imagg.

co, et divinis vocibus, et quae
 a Deo agitati quidam pro-
 clamant, aut audiuntur ex
 adytis, aut virgo versibus
 devincta loquens futura si-
 gnificat? Nimirum etiam
 talibus fidem negabis? Ego
 vero, esse mihi sacrum quen-
 dam anulum, cuius sigillum
 Pythii Apollinis imaginem
 exprimat, eumque Apollinem
 loqui mecum, non dico, ne
 tibi incredibilia de me ipse
 gloriari videar. Quae vero
 in Amphilocho templo audi-
 vi, in Maillo, Heroë mecum
 extra somnia loquente, et de

rebus mihi meis consulente,
 quaeque ipse vidi, dicere no-
 bis volo: tum deinceps, quae
 Pergami vidi, et audiavi Pa-
 taris. Cum enim ex Aegypto
 domum redirem, audito, il-
 lud Malli oraculum illustris-
 simum esse verissimumque,
 et diluvida fundere oracula,
 dum ad verbum respondeat
 his, quae in tabellis scripta
 Prophetæ tradat aliquis;
 optimum factū putabam, ut
 obiter tentarem oraculum, et
 de futuris aliquid delibera-
 rem cum Deo. Haec adhuc
 dicente Eucrate, cum vide-

- p. 64. τους λέγοντος, ἰδὼν οἱ *h*) τὸ πρᾶγμα προχωρήσειν ἔμελλε
καὶ ὡς οὐ περὶ μικρᾶς ἐνήργετο τῆς περὶ τὰ χρηστήρια
τραγωδίας, οὐ δοκεῖν σιγήθεις δεῖν *i*) μόνος ἀντιλέγειν ἅπα-
σιν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν
Μαλλόν, (καὶ γὰρ συνίην *k*), ὅτι μοι ἄχθονται παρῶντι
καθάπερ ἀντισοφιστῇ τῶν ψευσμάτων) Ἄλλ' ἐγὼ ἄπειμα
ἔφην, Λεόντιχον ἐπιζητήσω· θέομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγενὲς
σθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ οὐχ ἱκανὰ ἡγάσθε *l*) τὰ ἀνθρώπινα
εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἡδὴ τοὺς θεοὺς καλεῖτε συνεπιληψομένους
ὑμῖν τῶς μυθολογουμένων· καὶ ἅμα λέγων, ἔξῃεν. οἱ δ'
p. 65. ἄσμενοι ἐλευθερίας λαβόμενοι, εἰσέλων, ὡς τὸ εἰκὸς, αὐ-
τοὺς *m*) καὶ ἐνεφοροῦντο τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι, ὦ
Φιλόκλεις, παρὰ Εὐκράτει ἀκούσας ἤκω, καὶ τὸν Δία, ὡς
περὶ οἱ τοῦ γλεύκους πίνοντες, ἐμπεφυσσμένοι τὴν γαστέρα
ἐμέτου δεόμενος. ἡδέως δ' ἂν ποθεῖν ἐπὶ πολλῷ ἐπρωάμην
ληθεδυγόν τι φάρμακον, ὦν ἤκουσα, ὡς μὴ τι κακὸν ἐρ-

c. 24. et not. Tom. VI. p. 54. *h*) οἱ] „οἱ J. male.“ Sic etiam
A. 2. *i*) δοκεῖν σιγήθεις δεῖν] „Pro his tribus δοκίμασαι
tantum Fl. Οὐ δοκίμασας μόνος ἀντιλέγειν marg. A. 1. sine du-
bio ex Fl.“ *k*) συνίην] „Sic et Fl. cum cett. Anne συνίην;“
Sic et ego quaeram. *l*) ἡγάσθε] „ἡγασθαι Fl. male“ *m*)
αὐτοὺς] Sic, invitis omnibus libris, scripsi pro vulg. αὐτόν

rem, quorsum res evaderet,
utque inciperet non parvam
illam oraculorum tragoe-
diam; ratus, non decere me
solum contradicere omnibus,
relinquens illum navigantem
adhuc ex Aegypto versus
Mallum, (etenim sentiebam,
illos praesentiam meam gra-
vari, ut qui contra illorum
mendacia disputarem) Ego
vero, inquam, discedo requi-
siturus Leontichum: etenim
illo mihi convento opus est.
Vos vero, quandoquidem sa-
tis vobis non esse humana
putatis, ipsos jam vocatis

*Deos, fabulosarum disputa-
tionum vestrarum adjutores:*
et cum dicto exivi. Illi vero
libertatem eam lubenter ar-
ripientes, tanquam epulis,
credibile est, se tractarunt
invicem et ingurgitarunt
mendaciis. Talibus tibi, Phi-
locles, apud Eucratem auditis
venio, ut qui mustum
biberunt ventre inflato, vo-
mitorii indigens. Lubens au-
tem alicunde et magno eme-
rim medicamentum oblivio-
nem inducens eorum, quae
audivi, ne quid mali mihi
faciat in me residens illo-

ράσθαι με· ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα· τέρατα γοῦν, p. 65.
καὶ δαίμονας, καὶ Ἑκάτας ὄρῃ μοι δοκῶ.

ΦΙΛΑ η). Καὶ αὐτὸς, ὃ Τυχιάδῃ, τοιοῦτόν τι ἀπέ- 40
λανσα ο) τῆς διηγήσεως. φασὶ γὰρ τὰς μὴ μόνον λυτῆν, καὶ
τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὁπόσους ἂν οἱ λυτῶντες κύνες δάκνω-
σιν, ἀλλὰ καὶ τινὰ ὃ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκνη, ἴσα τῷ
κυὶ δύναται τὸ δῆγμα, καὶ τὰ αὐτὰ κακῆρος φοβεῖται.
καὶ αὐτοὶ οὖν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ πολ-
λῶν ψευσμάτων, μεταδεδωκέναι καὶ μοι τοῦ δῆγματος. οὕτως
δαμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐπέπλησας.

ΤΤΧ ρ). Ἀλλὰ θαρσύνωμεν, ὃ φίλότηρ, μέγα τῶν τοι-
ούτων ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ
πᾶσι λόγον ὀρθόν. ὃ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ q) μὴ τα-
ράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευσμάτων.

η) ΦΙΛΑ. } „Persona haec omissa erat in Edd. At in *Fl.* designa-
batur lacuna, ut solet.“ In B. 1. et 3. non neglecta haec per-
sonae notatio. ο) ἀπέλανσα] „restitui ex *Fl.* quod marg.
A. 1. W. etiam adscivit. Ἀπὸ λανσα cett. male.“ ρ) ΤΤΧ.]
„Et haec persona aberat tam ab Edd. cett. quam *Fl.*“ excepta
certe B. 3. ubi non abest. q) οὐδὲν οὐ] „μηδὲν sine οὐ *Fl.*“

rum memoria. Portenta enim, et Daemones, et He-
cataa videre mihi vidcor.

Phil. Ipse etiam ego, Ty-
chiade, tale quid de narra-
tione tua abstuli. Dicunt
certe, non solum insanire
et aquam metuere, quos ca-
nes rabiosi momorderint;
sed etiam, si quem homo
morsus mordeat, eandem,
quam canis, vim habere il-
lum morsum, eademque il-
lum quoque metuere. Et tu

igitur morsus in Eucratis
domo a multis mendaciis,
mihi videris aliquid illius
morsus impertiisse, ita dae-
monibus mihi mentem op-
plevist.

Tych. Sed bono simus ani-
mo, amice, magnum talibus
noxis depellendis remedium
habentes, veritatem, et re-
ctam in omnibus rationem,
quā usos nos de vanis hisce
atque inanibus mendaciis
nullum turbabit.

A R G U M E N T U M .

Est haec laudatio balnei, ab Hippia, magni ingenii, doctrinae et artis architecto, lucri, credo, privati caussa recens exstructi, cujus adumbrationem F. Weinbrenner, clarissimus nostrae nationis et aetatis architectus, edidit in opere sic inscripto: Entwürfe und Ergänzungen antiker Gebäude. Carlsruh. 1822. gr. fol. Fasc. I. Voluit scilicet Lucianus frequentem ejus usum ab aedificii magnificentia, elegantia, arte et commoditate commendare; adductus, ni fallor, ad hoc consilium, cui minus parem eum fuisse Wielandius dicit, ab ipso artifice, non quidem junior, ut opinatur idem Wielandius, sed fama jam et auctoritate quadam pollens, qua compensari quodam modo posset exigua artis ipsius paritia.

- 1 *Τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγε φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅπόσῃ μὴ λόγους μόνον δεξιούς παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιστώσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἱατρῶν ὃ γε νοῦν ἔχων οὐ τοὺς ἄριστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μεταστελεῖται α) νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πρᾶξαι β) τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικὸς, οἶμαι, τοῦ*

a) μεταστελεῖται.] μεταστέλλεται 2954. et Gerl. b) πρᾶξαι.] In prioribus πράξει. Cf. Abdic. c. 52. Jov. Trag. c. 52. etc.

HIPPIAS SEU BALNEUM.

Eruditorum ex numero illos maxime laudandos ajo equidem, quotquot non disputationes modo acutas de negotio unoquoque attulerunt, sed operibus similibus firmarunt promissiones ver-

borum. Etenim de medicis, si quis sapiat aegrotus, non eos arcesset, qui optime dicere de arte possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se paraverint. Melior etiam musicus, arbi-

διακρίνειν θυμὸν καὶ ἁρμονίας ἐπισταμένον, ὃ καὶ ψα- p.66.
 λῆν c) καὶ καθαρίσαι αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν
 στρατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι
 οὐ ταίττειν μόνον καὶ παραινεῖν ἦσαν ἀγαθοὶ, ἀλλὰ καὶ
 προμάχεσθαι τῶν ἄλλων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι;
 οἷον τῶν d) πάλαι μὲν Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλέα, τῶν p.67.
 κάτω δὲ τὸν Ἀλέξανδρον καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας.
 Πρὸς δὴ τί e) ταῦτ' ἔφην; οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπι- 2
 δείκνυσθαι βουλόμενος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ
 τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅποσοι ἐπὶ f)
 τῇ θεωρίᾳ λαμπροὶ γενόμενοι, καὶ μνημόσυνα ὅμως τῆς
 τέχνης, καὶ πράγματα τοῖς μετ' αὐτοὺς κατέλιπον. ἐπεὶ οἱ
 γε τοῖς λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφισταὶ ἂν εἰκό-
 τως μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον ἀκούομεν τὸν Ἀρ-
 χιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον g)· τὸν μὲν
 Πτολεμαῖον h) χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἅνευ πο-
 c) ψαλῆιν] Ita e Cod. 1428. ubi, teste *Belino*, legitur ψάλειν,
 pro vulg. ψάλαι, quod certe ψῆλαι scribendum erat. d) τῶν]
 „omisit *Pl.*“ e) πρὸς δὴ τί] πρὸς τί δὴ 1428 et hinc *Schm.*
 f) ἐπὶ] „ἐν *Fl.*“ et *Gorl.* g) Σώστρατον] Σωστόστρατον
 2954. et 1428. Σωστόπατρον 3011. cum *Gorl.* h) Πτολεμαῖον]
 „Sic *Edd.* omnes, praeter *J.* quae Πτολεμαῖον.“ Scilicet Πτο-
 λεμαῖω voluerat *Solanus* cum *Palm.* probante etiam *Belino*.
 Cum *J.* autem facit *A. 2.*

tror, eo, qui numeros et harmonias norit discernere, ille fuerit, qui cantare etiam et citharam pulsare ipse possit. Quid enim duces tibi narrem, qui merito suo optimi iudicati sunt, non in ordinanda modo acie et adhortandis militibus praestantes, sed etiam ut in prima acie pugnarent et manu rem gererent? qualem ex antiquis Agamemnonem atque Achillem, sequioris autem aetatis Alexandrum et Pyrrhum fuisse cognovimus. Quorsum vero ista dixi?

Non enim temere illorum mentionem feci, ut historiae peritum me ostenderem, sed hoc ut ostenderem, etiam inter mechanicos admiratione dignos esse, quotquot inspectione et scientia clari, tamen etiam monumenta artis et opera posteris reliquere. Quandoquidem sola in disputatione exercitati, sophistae potius, quam sapientes, dici meruerint. Talem audimus Archimedem fuisse, et Cnidium Sostratum, quorum hic Ptolemaeum subegerit atque Memphin, sine obsi-

- p. 67. λιορκίας, ἀποστροφῇ καὶ διαιρέσει τοῦ ποταμοῦ· τὸν δὲ τὰς τῶν πολέμιων τριήρεις καταφλέξαντα *i)* τῇ τέχνῃ. καὶ
- p. 68. Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσῳ ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ἐπινοίᾳ κατόπιν τοῦ στρατοπέδου μιᾷ νυκτὶ τὸν Ἄλυν περιήγαγεν, οὐ μηχανικὸς οὗτος γενόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῇσι, καὶ συνεῖναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τοῦ Ἐπειοῦ πάνυ ἀρχαῖον, ὅς οὐ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ
- 3 συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγεται. Ἐν δὲ τούτοις καὶ Ἱππίου τουτουῖ τοῦ καθ' ἡμᾶς, μεμνησθαι ἄξιον ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' οὐτίνα βούλει τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγυμνασμένου, καὶ συνεῖναι τε ὀξέος *k)*, καὶ ἐρμηνεύσαι σαφειάτου, τὰ δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμύνω παρεχομένου, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντος, οὐκ ἐν τοιαύταις μὲν ὑποσχέσεσιν *l)*, ἐν αἷς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι ἡντύχῃσαν *m)*, κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, φασὶν, εὐθείας *n)* τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισταμένου *o)*.

i) καταφλέξαντα] „Nihil abit Fl. nec Wech. id est Wechelliana Ed. aliquot dialogorum.“ *k)* ὀξέος] Correxī vulgatum ὀξέως. Cf. Hermot. c. 64. Zeux. c. 2. etc. *l)* ὑποσχέσεσιν] ὑποθέσεις conj. Gesn. Vid. Adnot. *m)* ἡντύχῃσαν] „εὐτύχῃσαν Fl.“ *n)* εὐθείας] deleri vult Bel. Vid. Adnot. *o)* συνι-

dione, aversione sola ac dispersione fluvii: ille vero triremes hostium arte sua combusscrit. Atque ante hos Milesius Thales, cum promississet Croeso, se siccum trajecturum exercitum, commento quodam a tergo castrorum intra unam noctem circumduxit Halyn; non quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acutus ad inveniendum, et ad intelligendum vehementer probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis, qui non tantum machinatus esse Achi-

vis equum, sed etiam cum reliquis descendisse in illum dicitur. In his vero Hippiae quoque hujus, qui nostra aetate fuit, mentionem injicere aequum est, viri literarum exercitatione cuius antiquorum comparandi, in intelligendo acuti, disertissimi in explicando, opera autem verbis multo meliora praestantis, et artis suae professionem implentis, non in argumentis modo talibus, in quibus bona quadam fortuna superiores jam versati sunt; sed, ex Geometrico proverbio, in data quacunque recta triangulum accu-

καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἔν τι τῆς ἐπιστήμης ἔργον p. 6).
 ἀποτεμύμενος, ἐν ἐκείνῃ εὐδοκιμήσας, εἶναι τις ὅμως ἔδο-
 ξεν ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὦν τὰ πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν,
 εἰ δὲ ἀρμονικῶν, καὶ μουσικῶν φαίνεται· καὶ ὅμως ἕκα-
 στον τούτων αὐτίως ἐντελῶς δείκνυσιν, ὡς ἐν αὐτὰ μόνον
 ἐπιστάμενος. τὴν μὲν γὰρ περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνακλάσεων,
 καὶ κατόπτρων θεωρίαν, εἰ δὲ καὶ ἀστρονομίαν, ἐν ἣ
 παιδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέφηκεν, οὐκ ὀλίγου χρόνον ἂν
 εἴη ἐπαιναῖν. Ἄ δὲ ἑναγχος ἰδὼν αὐτοῦ τῶν ἔργων κατε- 4
 πλάγην, οὐκ ὀκνήσει εἰπεῖν. κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ
 τῷ κατ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ πολλή, βαλανείου κατασκευή·
 περίορια δὲ, καὶ ἐν τῷ κοινῷ ταύτῃ σύνθεσις p) θαυμαστή.
 Τόπος μὲν ἦν οὐκ ἐπίπεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ
 ὕψις, ὃν παραλαβὼν κατὰ θάλασσαν εἰς ὑπερβολὴν κατε- p. 70.
 γόν, ἰσόπεδον θαλάσσης ἀπέφηκε, κρηπίδα μὲν βασιμωτάτην
 ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλόμενος q), καὶ θεμελίῳ θέσει τὴν πᾶν

σταμένου] „Et sic Fl. cum Wech. ceterisque.“ συνιστά-
 μενον id. Bel. Sed συνιστάμενοι, delete superiore δὲ; Solan.
 Totum locum inde a verbis: οὐκ ἐν τοιαύταις etc. usque ad
 συνιστάμενον pro spatio habet Guyet. p) σύνθεσις] „Σύνθεσις
 male Fl. cum marg. A. 1.“ q) βαλόμενος] Sic e Fl. scri-
 psi pro vulg. βαλλόμενος.

rate construentis. Atqui re-
 liquorum unusquisque, si in
 uno quodam artis opere, sibi
 desumto, bene rem gessis-
 set, tamen esse aliquid visus
 est: hunc vero et mechani-
 corum principem, et geome-
 trarum, et harmonicorum,
 musicorumque esse apparet:
 et tamen unumquodque ho-
 rum adeo perfecte *in se esse*
 ostendit, quasi illud ipsum
 unum modo sciret. Scien-
 tiam de radiis, et refractioni-
 bus, et speculis, insuper
 etiam Astronomiam, in qua
 effecit, ut pueri videantur
 superiores, laudare, non

parvi temporis fuerit. Quae
 vero illius opera nuper cum
 stupore viderim, enarrare
 non pigrabor. Argumentum
 quidem commune, et in vita
 nostra satis frequens balnei
 aedificatio: at ingenium, et
 intelligentia in re ita vulgari
 admirabilis. Locus erat non
 aequabilis planitiei, sed ac-
 clivis admodum et erectus,
 quem cum accepisset ab una
 parte vehementer humilem,
 solo alterius aequavit, sub-
 jecta toti operi firmissima
 crepidine, eorumque, quae
 imponenda erant, securitate,
 positis rite fundamentis,

- p. 70. ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψει ^{r)} δὲ πᾶν
ἀποτόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν οὐνεχομένοις τὸ ὅλον κρα-
τυναίμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα. τῷ τε τοῦ τόπου μεγέ-
θει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλόγῳ τῆς ^{s)} κατασκευῆς ἄρμο-
5 διώτατα, καὶ τὸν τῶν φώτων λόγον φυλάττοντα. Πυλὸν
μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὑπτίος μᾶλλον ἢ
ὀρθῶς πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμάρειαν. εἰσιόντα δὲ τοῦ-
τον ἐκδέχεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀκο-
λούθοις καὶ ὑπηρέταις διατριβὴν· ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς
τρικλὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων ^{t)}. βαλανεῖον δ' οὖν
καὶ ταῦτα περὶ αὐτὰ, χαλεπὸν, καὶ φωτὶ πολλῷ κατα-
p. 71. λαμπόμεναι ὑποχωρήσεις· εἰτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, πε-
ριττὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν
τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχὴν. μετὰ δὲ τοῦτον ἐκατέρω-
θεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυσμένοις ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος
ὑπεὶ τε ὑψηλότατος, καὶ φωτὶ ^{u)} φαεινότερος, ψυχροῦ

r) ὕψει] „ἄψει Pell.“ Imo ἄψει voluit, ut Solan. probante
etiam Wielandio. Vid. Adnot. s) τῆς] „καὶ τῆς Fl.“ t) τῶν ἐς τρ. παρεσκευασμένων οἰκημάτων] τὰ ἐς τρ.
π — ἐν οἰκηματι Guyet. Vid. Adnot. u) φωτὶ] „Bene Hag.
Par. Salm. male φωτὶ Fl. Fr. J. Wech.“ et Ald. 2.

stabilita. Altitudinibus autem
monitum praeruptis valde,
et ad securitatem continuis,
totam opus roboravit. Quae
porro inaedificavit, ea cum
ad loci magnitudinem con-
gruunt, tum propter obser-
vatam in tota structura pro-
portionem, maxime sunt
concinna, et respondentem
sibi fenestrarum rationem
servant. Porta alta, gradus
ad ascendendum latos ha-
bens, supina magis quam ar-
dua, ad ascendentium com-
moditatem. Per hanc qui in-
gressus fuerit, eum excipit
oecus communis, bene ma-

gnus, ubi morari commodè
pedissequi et ministri pos-
sint, situs ad sinistram pa-
ratorum ad delicias cubicu-
lorum: balneo enim etiam
haec pulchre conveniunt,
secessus jucundi et multo
lumine collustrati. Tum con-
tinens illis oecus, superva-
caneus ille quidem quantum
ad balneum, at necassarius,
quatenus beatis hominibus
recipiendis destinatum est.
Post hunc ab utraque parte,
quae sufficiant exuere se vo-
lentibus, spoliaria; et me-
dius *inter ea* oecus altissi-
mus et multa luce laetissi-

δατος ἔχων τρεῖς κόλυμβήθρας, Λακκίτη λίθῳ κεκοσμη-
 μένος x), καὶ εἰκάνες ἐκ αὐτῷ λίθου λευκοῦ τῆς ἀρχαίας
 ἔργασίας, ἥ μὲν Τυμίας, ἥ δὲ Ἀσκληπιοῦ. Εἰσελθόντες γ) 6
 δὲ ὑποδέχεται ἡμέρα χλιαυόμενος δίνος, οὐκ ἀπηγεῖ τῇ
 θερμῇ προαπακτῶν, ἐπιμήκης, ἀμφιστρόγγυλος, μεθ' ὃν ἐν
 κῆρ' οἶκος, εὖ μάλα παιδρὸς, αἰετῶσθαι προδηνῶς παρε-
 ρόμενος, ἐκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλ-
 λισμέναις, τοὺς ἀπὸ πωλαίστρας εἰσόντας δεχόμενος. εἴη
 ἐν τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἷων ἀπάντων κάλλιστος, σιῆναι
 τε καὶ ἐγκαθίσθαι α) πρηνέσταιος, καὶ ἐμβραδύναι
 ἰβλαβίστατος, καὶ ἐγκυλίσσασθαι ὠφελιμοτάτος, Φρυγίῳ
 καὶ αὐτὸς εἰς ὄροφον ἄκραν ἀποστίλβων. ἔξῃ δὲ ὁ θερμοὺς
 ὑποδέχεται διάδρομος, Νομίδῃ λίθῳ διατεκολλημένος. ὁ δὲ
 ἴδον οἶκος κάλλιστος, φατὸς τε πολλοῦ ἀνάμεστος, καὶ ὡς
 πορφύρα α) διηρθισμένος. Τρεῖς καὶ οὐτὰς θερμὰς πινύς 7
 οὐς παρέχεται. λουσαμένων δὲ ἐνιστὶ σοι μὴ τὴν διὰ τῶν

x) κεκοσμημένος] „restitui ex Fl. J. Ald. Galm. (ed B. 3.)
 κεκοσμημένος male Wech. Par. κεκοσμημένος Hag. 1. et 2.
 (nec nou B. 1.) Unde κεκοσμημένος deinde natum videtur.“
 γ) εἰσελθόντες] εἰελθ. conj. Gasm. 2) ἐγκαθίσθαι]
 ἐγκαθίσαι 2954. ἐγκυλίσσασθαι 2957. et Gori. Cf. De Merc.
 Cond. c. 19. ibique Varr. Lectt. α) πορφύρα] πορφύρα sine
 jota subscr. A. 1: 2. B. n. et 3.

ms, aquae frigidae descen-
 ones habens tres, Lace-
 zemonio lapide exornatas.
 tatuae in illo de candido
 pide vetusti operis, Hy-
 ae una, altera Aesculapii.
 rogressos excipit oculus le-
 ter tepidus, calore non
 olesto occurrens, longus,
 ringue rotundus: post
 em in dextra parte hilaris
 modum oculus ungendi fa-
 ltatem comiter praebens,
 nuas utrinque habens Phry-
 o lapide politas, intrantes
 palæstra recipiens. Tum

post hunc oculus alius, oeco-
 rum omnium pulcherrimus,
 ad stationes ac sessiones ju-
 cundissimus, ad commoran-
 dum minime noxijs, ad vo-
 lutationes commodissimus;
 Phrygio lapide et ipse ad
 summum usque tectum ful-
 gens. Deinde transitus ex-
 cipit calidus, Numidico la-
 pide incrustatus. Interior
 deinde oculus pulcherrimus,
 luce multa plenus, et pur-
 purae instar floridus. Trias
 hic labra calida praebe-
 vero laveris, licet tibi non

- p. 72. αὐτῶν εἶκοις αὖθις ἐπανέσται, ἀλλὰ ταχέως τὴν ἐπὶ τῷ
 ψυχρὸν, δι' ἥρεμα θερμοῦ οἰκῆματος, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ
 φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ ἔσθῃ ἡμέρᾳ b) ὕμῃ πρὸς
 τοῦτοις ἀνάλογα, καὶ πλάτῃ τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ
 πανταχοῦ πολλῇ Χάρει καὶ Ἀφροδίτῃ δακνυμένη κατὰ γὰρ
 Pind. τὸν παλὸν Πίνδαρον, Ἀρχομένου c) ἔργον, πρόσκαιρον χρο-
 OL VI, θίμεν d) τηλαυγές. τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐγῆς e) μέ-
 4. στυ, καὶ τοῦ φέγγους, καὶ τῶν φωταγωγῶν f) μεμετρη-
 p. 73. μένον ὁ γὰρ σοφὸς ὡς ἀληθεῶς ὑπέρβιον τὸν μὲν ψυχροδέ-
 χον οἶκον, εἰς βορρῶν g) προμετρωμένα h) ἐποιήσεν, οὐ
 ἄμαίρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρινοῦ αἴρας· τοὺς δὲ πολλοὺς το-
 θάλπους δομένους, νότον, καὶ εὐρῶ, καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε
 8 Τί ἂν σοι τὸ i) ἐπὶ τοῦτο λέγοιμι παλαίστρας, καὶ τὰ
 κοιτὰς τῶν ἱμαιοφύλακόντων κατασκευαίς, ταχέϊαν τὴν
 ἐπὶ τὸ λουτρὸν, καὶ μὴ διὰ μακροῦ τὴν ὁδὸν ἐχούσας, καὶ

b) τῇ ἔσθῃ ἡμέρᾳ] τῇ ἡμέρᾳ Ἰνδον Gorl. c) ἀρχομένου
 Sic 2957. et marg. A. 1. W. ubi tamen ἀρχομένου mendosum
 idque convenienter cum Pind. Vulgo erat ἀρχομένους, quo
 tamen Schmiaderus jam mutavit, auctore Belino, d) θίμεν
 θίμεναι 2957, e) αὐγῆς] restitui ex L. et Pl. Αὐγῆς Edu-
 ceti. f) φωταγωγῶν] „Φωφ. male Amst. Salm. Recte F.
 J. Par. etc.“ g) βορρῶν] „Borā Edd. priores male.“ h)
 προμετρωμένα] προσκετ. 1428. 2954. 2957. Bel. i) τί
 „omittit Pl. et merito.“ Imo immerito; nec Schmiaderus du-
 cebat mea quidem sententia nuncia includere. Hunc articu-

per eosdem redire oecos, sed
 celeri via ad frigidam per
 conclave mediocriter cali-
 dum, idque in multa luce,
 et multo intus die. Ad haec
 altitudines congruentes, et la-
 titudines longitudinibus pro-
 portione respondentes, et
 multa ubique Gratia atque
 Venus enitet. Etenim ex
 praeclari Pindari praecepto,
*Qui opus incipiunt, faciem
 ponant e longinquo fulgen-
 tem.* Haec autem contigerit
 maxime, e splendore, et

lince, et fenestris, si qui
 machinetur. Sapiens eni-
 vere Hippias oecum frig-
 darium fecit, ut in boream
 procurrat, nec meridiani ta-
 men aëris expertem: et
 autem, qui tepore multo in-
 digent, noto et euro atque
 zephyro subjecit. Quid de-
 de tibi dicam palaestras,
 communes eorum, qui vesti-
 custodiunt, commoratione
 celerem habentes ad lavacu-
 nec per ambages transitum
 utilitatis pariter causa

ῥησαίμεσαι τε καὶ ἀβλαβοῦς ἔρατά; καὶ μὴ με ὑπολάβῃ τις p. 73.
 μικρὸν ἔργον προαίμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προδαιρεῖσθαι
 τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς καινὰ k) ἐπιστῆσαι καὶ πολλοὺς δέγμα-
 τε, οὐ μικρὰς σοφίας ἔγωγε τίθεμαι, ὅσον καὶ τὸδε τὸ
 ἔργον ὁ θαυμάσιος ἡμῖν Ἱππίας ἐπεδείξατο, πάσας l) ἔχον
 τὰς βαλανείου ἀρετὰς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὐκαιρον, τὸ εὐ-
 φηγές, τὸ αὐμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον, τὸ τὴν
 χρείαν ἀσφαλῆ περιχόμενον; καὶ προσέειπεν τῇ ἄλλῃ περὶ τοιαύ-
 ται κοσμημένον, ἀφόδων m) μὲν ἀναγκαίων δυσὶν n) ἀναχω- p. 74.
 φήσεον, ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον· ὠρῶν o) δὲ διτ-
 τὰς δηλώσεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος, τὴν δὲ
 δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα μὴ ἀποδοῦναι τὸν
 πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ
 ἀχαρίστου, μᾶλλον δὲ, βασκάνου μοι p) εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν
 οὐν εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην, καὶ δη-

pleonasmum quis est qui ignoret? maxime Luciani familiarium.
 k) καινὰ] κοινὰ 2957. l) πάσας] „πάσας male J.“ m) ἀφό-
 δων] „Sic dedi ex Fl. et Schol. Ἀφόδων Edd. cett.“ n)
 δυσὶν] „Sic recte L. B. 1. (et 3.) Par. Δυσὶν Fl. J. V. 2.
 Hag. Fr. Salm.“ nec non A. 1. et 2. o) ὠρῶν] „Bene
 Wech. Par. Ὀρῶν male cett.“ praeter B. 1. et 3. ubi recte
 ὠρῶν. p) ἀλλὰ καὶ — μοι] „ἀλλὰ καὶ βασκάνου καὶ ἀχαρί-
 στου μοι μᾶλλον marg. A. 1.“ et Gorr. Ceterum „μὴ male J.“
 habet pro μοι.

salubritatis? Et ne putet aliquis, parvum me opus oratione exornandum suscepisse. In communibus enim excogitare nova pulchritudinis specimina, non parvae sapientiae esse arbitror equidem. Quale sane hoc quoque opus nobis admirabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, claritatem, proportionem; quod loci ingenio accommodatum sit, quod usum sui securum

praebeat: et praeterea cetero apparatu ornatum, sel- larum familiaricarum duobus secessibus, et januis pluri- bus apertum: horarum ge- mina indicia, alterum per aquam et mugitum, alterum per solem, exhibens. Haec si quis viderit, neque dignam operi laudem tribuerit, ille non stupidus modo, sed in- gratus etiam, vel invidus potius mihi videatur. Ego proinde pro viribus et opus, et artificem, atque auctorem

ρ. 74. μισοργὸν ἡμεψάμεν τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς παράσχοι καὶ
 λούσασθαι ποτε, πολλοὺς οἶδα καὶ ἄλλους q) ἔξω τούτῳ
 κοινωνήσαντάς μοι τῶν ἐπαινῶν.

q) καὶ ἄλλους] „omisit FL“

muneris oratione remunera- lavandi, multos novi et alios
 tus sum. Si vero deus prae- in partem laudum mearum
 buerit quandoque copiam venturos.

ARGUMENTUM.

Senior Lucianus, recitaturus scripta sua, praefationis loco comparat se cum Baccho ab Indis non impune contempto, additque fabulam Indicam de fonte, ex quo senes gratam quandam facundiam hauriant. Singula quaedam vel ad auctorem, vel ad auditores, pertinentia, aegre ignoramus.

Ὅτε ὁ Διώνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς στρατιὰν ἤλασε, (κωλύει γὰρ 1
κῶδεν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγήσασθαι Βακχικόν) φα- p. 75.
σιν οὕτω καταφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα ^{c)} τοὺς ἀνθρώ-
πους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε καταγελᾶν ἐπιόντος, μᾶλλον δὲ, ἐλεεῖν
τὴν τόλμαν, ὡς ^{d)} αὐτίκα μάλα συμπατηθησομένου ^{e)} ὑπὸ
τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάσσεται. ἤκουον γὰρ, οἶμαι, τῶν
ἐκποῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ ^{f)} τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ ἀγγελλόν-
των, ὡς ἡ μὲν φάλαγξ αὐτῶ καὶ οἱ λόχοι γυναῖκες εἶεν ^{g)}

a) προσλαλιᾷ] „Sic Edd. Προλαλιᾷ Schol. Index Hag. et Wech.“ Sic etiam 3011. probante Bel. b) ἡ] „Sic Fl. etc. O Schol.“ c) τὰ πρῶτα] ταῖς πρῶταις una voce A. 1. et 2. d) ὥς] „abest a Fl.“ e) συμπατηθησομένου] „Sic recte Fl. Fr. B. 2. (1. et 3.) Par. Salm. Συμπατηθησομένου J.“ f) ὑπὲρ] „Hoc dedi ex J. et L. ὑπὸ Fl. Ald. Hag. Par. Salm. etc. male. Περὶ vult Solan.“ g) εἶεν] ἦσαν vult Bel. male.

PRAEFATIO SEU BACCHUS.

Cum exercitum contra In-
los duceret Bacchus, (nihil
enim, opinor, prohibet, etiam
Bacchicam vobis fabulam
enarrare) ita ajunt contempta
esse ab illis hominibus ipsius
principia, ut adventantem
lucidarent, vel potius ipsius

audaciae misererentur, qui
statim ab elephantis concul-
candus esset, si aciem contra
auderet instruere. Audierant
enim, puto, exploratores
absurda quaedam de illius
exercitu narrare, phalangem
ipsius et ordines esse mulie-

- p. 75. ἔκφρονες h) καὶ μεμνηταί, κίτῳ ἑστεμμένοι, νεβρίδι ἐνημμένοι, δόρατά τινα i) μικρὰ ἔχουσαι, ἀσίδηρα, κίτῳ ποίητα καὶ ταῦτα, καὶ τινα πελτάρια κοῦφα, βομβοῦντά εἰ τις μόνον προσάψαιτο, (ἀσπίσι γὰρ εἰκαζον καὶ τὰ τύμπα) ὀλίγους δὲ τινὰς ἀγροίκους νεανίσκους ἐνεῖναι γόμνους, κόρδακα ἐρχομένους, οὐράς ἔχοντας, κεράστας k)
 2 οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται. Καὶ τὸν μὲν
 p. 76. στρατηλάτην αὐτῶν l), ἐφ' ἄρματος ὀχεῖσθαι παρδάλιον ὑπεξευγμένον, ἀγέλειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χροῶντα τὴν παρειάν, κεραιφόρον, βοτρυόεις m) ἑστεφανωμένον, μετὰ τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἓνα μὲν τινα βραχὺν n) πρὸς βύτην, ὑπόπαχυν, προγύστορα, ῥινόσιμον, ὅσα μεγάλα ὄρθια *) ἔχοντα, ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπερειδόμενον, ἐπ'

b) ἔκφρονες] ἐκφόρονες B. 3. mendose. i) δόρατά τινα] δόρατια, omisso τινα, Gorl. et Aug. k) κεράστας] „καὶ κέρματα Marc. et L. la vulgato conspirant Edd.“ l) αὐτῶν] αὐτὸν emendaverat nescio quis in Cod. Aug. Et interpretes quoque reddiderunt ipsum, sensum quendam suum non improbum secuti. m) βοτρυόεις] βέτρους Vat. quidam, teste Bastii Epist. Crit. ad Boisson. p. 199. ut conjecerat Conr. Reitz. in Ind. At vid. Corayum ad Heliodor. p. 104 sq. et Schäfer. Meletemm. p. 110. n) βραχὺν] „Sic Fl. Ald. V. 2, Fr. Hag. B. 1. Par. Salm. Τραχὺν J. et marg. A. 1.“ nec non Schol. ut videtur. *) ὄρθια] ὄνεια C. Aug. in textu, vulgata sapientia scripta.

res insanas et furentes, hederas coronatas, praecinctas himnulorum pellibus, hastis quibusdam parvis instructas, sine ferro, hederas ornatissimas et ipsis, levibusque parmulis, bombos, si quis modo attingeret, reddentibus; nempe clypeis assimulabant etiam tympana: paucos autem quosdam inter eos versari rusticos juvenes, nudos, saltantes cordacem, qui caudas haberent, cornutos corniculis, qualia recens natis hae-

dis subnascuntur. Ac ducem quidem ipsum curra vehit junctis pardalibus, plane imberbem, ne parva quidem lanugine vestitum genas, cornutum, coronatum uvis, mitra revinctum comas, amictum purpura, et auro calceatum: ducem sub ipso duos, unum brevem, senem, crassiusculum, ventricosum, simum naribus, auribus longis et erectis, tremulum innixum baculo, asino vectum plerumque, eumque

ἐν τὰ πολλὰ ἱππεύοντα, ἐν κροκατῷ ο) καὶ τοῦτον, πάντ p. 76.
 πιθανόν p) τινὰ συνταγματάρχην αὐτοῦ. ἕτερον δὲ τερά-
 στιον ἄνθρωπον, τράγω τὰ νέρθεν ἑοικότα, κομήτην τὰ
 σκέλη, κέρατα ἔχοντα, βαθυπώγων, ὀργίλον καὶ θυμικόν,
 πατέρα μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ ῥάβδον καμπύ-
 λην ἐπιηρόμενον, καὶ περισκιρτῶντα ὅλον τὸ στρατόπεδον.
 καὶ τὰ χύταια δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν, καὶ σείειν ἡνεμωμένους q)
 εἰς κόμας, ὅποτε προσίοι, καὶ βοᾷν, εὐοί r). τοῦτο s) δ' P. 77.
 εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην· τὰς δ' οὖν ποί-
 μνας, διηρπάσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ διεσπᾶσθαι
 ἐν ζῶντα τὰ θρέμματα t). ὠμοφάγους γάρ τινες αὐτὰς
 εἶναι. Ταῦτα οἱ Ἰνδοὶ καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, 3
 ἐγέλων, ὥς τὸ εἶδος, καὶ οὐδ' ἀντεπεξάγειν, ἢ παραιάτε-
 ρθαι ἤξιουν· ἀλλ' εἶπερ ἄρα u), τὰς γυναῖκας ἐπαφίσειν
 αὐτοῖς, εἰ πλησίον γένωνται, σφίσι δὲ καὶ νικῆν αἰσχρὸν

ο) κροκατῷ] „Recte Salm. sola. Κροκατῷ media correpta
 cet. omnes male.“ Ceterum voces καὶ τοῦτον monitu Fritz-
 schii Quaestat. p. 85. cum antecedentibus, ut par erat, con-
 junxi, non, ut vulgo, cum sequentibus. p) πιθανόν] „Con-
 stans lectio: Ἀπιθανόν vult Solan.“ q) ἡνεμωμένους] ἡνε-
 μώμενος sola Reitz. errore hypothetae. r) εὐοί] „Eὐοί“ Sic
 J. Ald. Salm. B. 1. (et 3.) Eὐοί Wech. Eὐοί Fl. Eὐοί Par.
 Hag.“ Cur Wecheliamam secutus sim, vid. Adnot. s) τοῦτο
 „τοῦτον Pell.“ t) θρέμματα] τρέμματα B. 3. u) εἶπερ
 ἄρα] Comma post haec vulgo omissum recte restituerat Schm.

crocota indutum, congruen- Evoc; suspicari autem, hac
 tem plane agmiais sub illo vocē appellari ab illis domi-
 nactorem; alteram porro num. Greges porro jam di-
 prodigiosum hominem, ca- reptos a mulieribus, et dila-
 tro inferiori parte similem, ceratas vivas adhuc pecudes:
 ruribus hirsutis, cornutum, esse enim illas crudivoras.
 carba probrax, iracundum et Audientes ista Indi et rex il-
 vehementem, qui altera ma- lorum, ridebant, ut probabile
 m ferat fistulam, dextra est, neque contra educere
 vero baculum incurvam in- exercitum, aut aciem strue-
 tentans, exercitum totum re, operae pretium cense-
 circumsaltet: termitas autem bant. Sed, (si modo omnino
 ab illo mulierculas, iactare educere contra eos placeat)
 permissos ventis capillos ad mulieres iis immittere, si
 illius adventum, et clamare prope venissent; ipsis autem

- p. 77. ἰδόντες, καὶ φονεύειν γύναια μεμνηότα, καὶ ἀθλυμέτρην x) ἄρχοντα, καὶ μεθύον σμικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμιστρατιώτην ἄλλον, καὶ γυμνήτας y) ὄρχηστὰς, πάντας γελοίους. ἐπεὶ δὲ ἠγγέλλετο z) πυρπολεῖν ὁ θεὸς ἤδη τὴν χώραν. καὶ πόλεις αὐτάνδρους a) καταφλέγων, καὶ ἀνάπτων τὰς ὕλας, καὶ ἐν βραχεῖ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν πυρὸς b), ἐμπαπληκώς, (ὅπλον γὰρ τοῖς Διωνυσιακῶν ἐκ πῦρ πατρῶον αὐτῶν, καὶ c) p. 78. τοῦ κεραυνοῦ) ἐνταῦθα ἤδη σπουδῇ ἀνελάμβανον τὰ ὅπλα, καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἐπιστάξαντας d), καὶ ἐχχαλινώσαντες, καὶ τοὺς πύργους ἀναθήμενοι, ἐκ αὐτῶν ἀνταπεξήσαν, καταφρονοῦντες μὲν καὶ τότε, ὀρχιζόμενοι δὲ ὁμοίως, καὶ συντρίψαι σπεύδοντες αὐτῶν στρατοπέδῳ τοῦ ἀγένητον ἐκείνου στρατηλάτην. Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶδον ἀλλήλους, οἱ μὲν Ἰνδοὶ προτάξαντες e) τοὺς ἐλέφαντας, ἐπὶ

x) *Θηλυμέτρην*] Sic correxi vulgatam formam *Θηλύμετρον* quam jure suo vitiosam vocat Lobeck. ad *Phrynich.* p. 628. y) *γυμνήτας*] Vulgatum *γυμνήτας* correxi ad exemplum loci Ver. Hist. I, 38. Cf. *γυμνήτης* Zeux. c. 8. Voce *γυμνήτης* Lucianus non facile usus. z) *ἠγγέλλετο*] „ἠγγελλε *Fl.* et marg. A. 1. W.“ nec non Aug. vulgata tamen superscripta. a) *αὐτάνδρους*] *ἀντάνδρους* B. 3. b) *πυρὸς*] „Sic *Fl. Weckh. Par.* etc. *Φλογός* J. et L.“ Hoc habent etiam 2957. et Aug. omittunt plane Gori. et 3011. Unde suspicio alienae manus hanc vocem esse et deinceps corrigendum *ἐμπαπληκώς*. e) *ἐκείνου*] τὸ ἐκ conj. *Jacobs.* eleganter. d) *ἐπιστάξαντες*] *ἐπιστάξαντες* B. 1. et 3. e) *προτάξαντες*] „Ita dedi ex J. *Hag. Ald.* B. 1. *Salm.* (et B. 3.) *προτάξαντες* *Fl. Par.* quod et adscriptum margini A. 1.“

viris etiam vincere indecorum videbatur, et interficere mulieres furentes, et mitratum muliebriter ducem, et ebrium parvum seniculum, et aliam semimilitem, et saltatores nudos, omnes ridiculos. Cum vero nunciretur jam igne vastare regionem Deus, et cum ipsis hominibus cremare urbes, et silvas incendere, et Indiam universam brevi tempore implere incendiis, (nam Bac-

chi arma ignis, patrius illi et de fulmine) hic jam festinanter sumere arma, et ornatis elephantis, atque frenatis, impositisque in illos turribus, contra illos educere, contemnentes illi quidem tam quoque, sed irati tamen, et atterere festinantes suo cum exercitu imberbem istum imperatorem. Cum vero prope et in conspectum venissent, Indu constitutis in prima acie ele-

γον τὴν φάλαγγα. ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον μετὰ αὐτὸς εἶχε, p. 78.
 τοῦ κέρως δὲ αὐτῷ f) τοῦ δεξιῦ μὲν ὁ Σειληνός, τοῦ εὐ-
 νύκου δὲ ὁ Παν, ἡγούντο. λοχαγοὶ δὲ καὶ ταξίαρχοι Σά-
 τυροι ἐγκαθειστήκησαν· καὶ τὸ μὲν σύνθημα ἦν ἅπασι τὸ
 τοῦ g). εὐθύς δὲ τὰ κύμβαλα ἐπαταγέτο, καὶ τὰ κύμβαλα
 τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε h); καὶ τῶν Σατύρων τις λαβὼν τὸ
 κέρως ἐπὶ τῇ τῷ Ὀρθίου, καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ ὄνος ἐνυά-
 λιον τι ἀγκήσατο, καὶ αἱ Μαινάδες σὺν ὁλοκληρῇ ἐνεπηδή-
 σαν αὐτοῖς, δράκοντας ὑπεξωσμέναι, καὶ τῶν θύραων ἄκρων
 ἀπογυμνοῦσαι τὸν σίδηρον. οἱ Ἴνδοι δὲ καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν
 αὐτίκα ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον· οὐδ' ἐντὸς P. 79.
 βέλους γενέσθαι ὑπομείναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος i)
 ἐάλωκέναν, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο k) ὑπὸ τῶν τέως κα-
 ταγελωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς οὐκ ἐχρῆν ἀπὸ τῆς πρῶ-
 τῆς ἀκῆς καταφρονεῖν ξέπων στρατοπέδων. Ἀλλὰ τί πρὸς 5
 τὸν Διόνυσον l) οὗτος ὁ Διόνυσος; εἶποι τις ἄν. ὅτι μοι

f) αὐτῷ] „*Αὐτῶν Fl. et marg. A. 1. sine dubio ex eadem.*“
 g) εὐθύς] „*Εὐ οἱ*“ Sic jam et *Par.* quae ante εὐ οἱ habebat.
 Εὐ οἱ J. etiam et *Wech.* aliaeque. *Edol Fl.*“ h) ἐσήμαινε]
 „*ita Fl. Fr. J. Wech. Par. etc. Ἐσήμεναι vult Solan.*“ Quam
 ob causam illud, non capio. i) κατὰ κράτος] κατακράτος
 una voce A. 1. et 2. k) ἀπήγοντο] ἡμίγοντο Aug. in textu,
 sed supra ἀπήγοντο. l) Διόνυσον] „*Δόγον Fl. sed ex glossa*
natum.“ Habet hoc etiam *Cod. reg. Par.* Proverbium hoc est,
 de quo actum ad *Hermot. c. 55. Tom. IV. p. 436. sq.* quod-
 que h. l. intactum est relinquendum. Descendit inde vox

phantis, phalangem inducunt. At Bacchus mediam ipse te-
 net aciem, dextrum illius cornu Silenus ducit, Pan si-
 nistrum: ordinum vero et agminum ductores constituti
 Satyri: tessera omnibus il-
 lud Evoc. Simul pulsantur
 tympana, et classicum cym-
 bala sonant, ac Satyrorum
 aliquis cornu sumto incinit
 orthium, et Sileni asinus
 Martium quiddam rudit, et
 insultant illis cum ululatu
 Maenades, succinctae draco-

nibus, et de summis thyrsis
 ferrum nudantes. At Indi et
 illorum elephantēs, inclinato
 statim agmine, sine more et
 modo fugiunt, nec intra teli
 jactum venire ausi, ac tan-
 dem visuperati captique ab-
 ducuntur ab his, quos modo
 deriserant, experimento do-
 cti, non esse ex prima fama
 deridendos externos exerci-
 tus. Verum enimvero, *Quid*
ad Bacchum iste Bacchus?
 aliquis forte dixerit. Quod
 mihi videtur, (et per ego

- p. 79. δοκούσι (καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ μὲ κορόβαντες, ὃ τελείως μεθύειν ὑπολάβηκε, εἰ καὶ ἀνὰ πικράδα τοῖς θεοῖς) ὁμοίον το πᾶσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς καίκοις τῶν λόγων τοῖς / τοῖς ἐκείνοις, ὅλον καὶ πρὸς τοὺς ἐμὸν. οἰόμεθα π) γὰρ Σατυρικῇ, καὶ γελοῖα τῶν, καὶ καμιάῃ κομικῇ παρ' ἡμῶν ἀκούεσθαι π), τοιαῦτα πεπαιγμένον, οὐκ οἶδ' ὅ, π. ο) δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ὁρχὴν ἀφαιρούται, ὡς. οὐδὲν δέον παρέχειν τὰ αὐτὰ καίκοις γυμνασίοις, καὶ σκιετήμασι Σατυρικοῖς, καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεγκτῶν· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοιοῦτό τι ἡκοντίς, ἀντὶ τοῦ κειτοῦ σιδήρον εὐρόντες, οὐδ' οὕτως ἐπαινεῖν ρ) τολμῶσα τῇ περὶ
- p. 80. δόξω τοῦ πράγματος τεθορυβημένοι· ἀλλὰ θαρρῶν ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν, ὡς πρότερόν ποτε, τὴν τελετὴν q) ἐθελήσωσιν ἐπιθεῖν πολλὰκις, καὶ ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπέτασι κάμωσι r) κοινῶν τῶν τότε καιρῶν,

ἀπροςδιόνυσος, quae mox c. sq. occurrit non sine horum verborum respectu, quod vel patet ex οὐδ' αὐτό, illic adjuncto. m) οἰόμενοι] αἰόμενοι conj. ut vertit Gesn. Vid. Adnot. n) ἀκούεσθαι] „ἀκούσεσθαι Fl. quod Solanus recipi voluit.“ Sic etiam in Aug. ο) ὅ, τ.] Sic Reitz. veterum Edd. scripturam ὅτι monitu Jensi emendaverat. p) ἐπαινεῖν] ἐπαινεῖναι vel ἐπαινεῖναι conj. et vertit Gesn. probante Belino. q) τελετὴν] „Bene Fl. Fr. Wsch. Par. etc. Τελευτήν male J.“ r) κάμωσι] „κόμων male J. sola.“

vos Gratias oro, ne me fanatico furore agi aut plane ebrium esse putetis; si me eum Diis comparem) similis ratione quosdam, atque Indos illos, ad novitatem disputationum affectos esse, ut ad mearum quoque. Nam cum audiunt (putent) Satyrica, et ridicula quaedam, et plane Comica a nobis recitari, talia ea esse credunt, nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim quidem eorum plane non veniunt, quasi non oporteat descen-

dentes de elephantibus aures praebere commissionibus muliebribus, et Satyriticis saltationibus: alii vero cum ad tale quid veniant. invento pro hedera ferro, neque sic redire (laudare) audent, inopinata re perturbati. Verum audacter illis denuncio, si nunc etiam, ut prius olim, caerimoniam inspicere voluerint saepius antiqui nostri convivae, et recordati fuerint commissionum illius temporis communium, neque contemserint

καὶ μὴ καταφρονήσωσι τῶν Σατύρων καὶ Σιληνῶν, πῶσαι p. 80.
 ἐς πόρον τοῦ κρατῆρος τούτου, ἐμβακχεύσειν α) καὶ αὐ-
 τούς, καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν ι). ἐρεῖν τὸ εὖολ υ). Οὗτοι 6
 μὲν οὖν (ἐλευθέρον γὰρ ἀκοή) ποιούντων ὃ, τε καὶ φίλον.
 ἦν δέ, ἐπειδήπερ ἔτι ἐν Ἰνδοῖς ἔαμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν
 διηγήσασθαι· τε τῶν ἐκείθεν, οὐκ ἀπροςδιόνυσον κ) οὐδ'
 αὐτὸ, οὐδ' ὧν ποιούμεν ἄλλότριον. Ἐν Ἰνδοῖς τοῖς Μα-
 χλαῖος, οἳ τὰ λαιὰ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, εἰ κατὰ ροὴν αὐ-
 τοῦ βλέπας γ), ἐπινημέμενοι, μέχρι πρὸς τὸν Ὠκεανὸν κα-
 θήκουσι· παρὰ τούτοις ἄλλας ἔστιν ἐν περιφράκτῳ, οὐ πάντῃ
 μεγάλην χωρίαν, εὐνηρεφεῖ δέ. κιστὸς γὰρ πολὺς, καὶ ἄμπε-
 λοι, σύσκιαν αὐτὸ ἀκριβῶς ποιοῦσιν. ἐνταῦθα πηγαὶ εἰσι
 τρεῖς καλλίστου καὶ διειδεστάτου ε) ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρου,
 ἡ δὲ Παντός, ἡ δὲ Σιληνοῦ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ α)
 Ἰνδοὶ ἅπαξ τοῦ ἔτους, ἐορτάζοντες τῷ θεῷ· καὶ πίνουσι
 τῶν πηγῶν οὐχ ἀπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν, τὰ

α) ἐμβακχεύσειν] „Εμβακχεύσειν male Fl.“ ι) ἡμῶν] ὑμῶν
 B. 3. υ) εὖολ] „Εὖολ rursus Fl. Εὖολ Par.“ κ) οὐκ ἀπροςδιόνυσον] restitutum ex L. et Bas. Οὐχ ἂ πρὸς
 τὸν Διόνυσον cett.“ Basileensis tertia est, ubi lego οὐχ ἀπρος-
 διόνυσον. Primae insidet commune vitium. γ) βλέπει] βλέ-
 ποις Aug. ζ) διειδεστάτου] „διειδεστάτου male B. 2. (et 3.)
 Recte cett.“ α) οἱ] „male abest ab I.“

Satyros ac Silenos, biberint-
 que ad satietatem de hoc
 cratere; futurum, us ipsi
 quoque occupentur Baccho,
 et saepe nobiscum Evoc il-
 lud ingeminant. Atque hi
 quidem (liberum enim au-
 dire) faciant, quidquid pla-
 cuerit. Ego vero, quando
 adhuc inter Indos versamur,
 volo etiam aliud vobis de il-
 lis rebus enarrare, nec ipsum
 abhorrens a Baccho, nec ab
 instituto nostro alienum.
 Apud Indos Machlaeos, qui
 ad sinistra Indi amnis, si

secundum flumen respicias,
 pascentes ad Oceanum usque
 perveniunt: apud hos igitur
 nemo est in conspectu, re-
 gione non admodum magna,
 sed opaca, hedera enim multa
 et vites plane illam inum-
 brant. Hic fontes sunt tres,
 pulcherrimae et pellucidis-
 simae aquae, Satyri unus,
 alter Panis, tertius Sileni.
 Intran illud nemo Indi quo-
 tannis semel, sacrum facien-
 tes Deo, bibuntque de fon-
 tibus non omnibus omnes,
 sed pro diversa aetate, ado-

p. 80. μὲν μεράσια τῆς τῶν Σατύρων· οἱ ἄνδρες δὲ τῆς Πανί-
7 κῆς· τῆς δὲ τοῦ Σιληνοῦ οἱ κατ' ἐμέ. Ἄ μὲν οὖν πά-

p. 81. σχοῦσιν οἱ παῖδες ἐπειδὴν πίωσιν, ἢ οἷα οἱ ἄνδρες τολ-
μῶσι κατεχόμενοι τῷ Πανί, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἃ δ' b)
οἱ γέροντες ποιοῦσιν, ὅταν μεθύσθῳσι τοῦ ὕδατος, οὐκ
ἀλλότριον εἶπέν· ἐπειδὴν πῆν ὁ γέρον, καὶ κατὰσχῃ αὐτὸν
ὁ Σιληνός, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄφωνός ἐστι, καὶ καρηβαροῦντας
καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοικεν, εἴτα ἄφνω φωνή τε λαμπρά, καὶ
φθόγμα τορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ, καὶ
λαλίστατος ἐξ ἄφωνοτάτου ἐστίν· οὐδ' ἂν ἐπιστομίσας παν-
σιαις αὐτὸν μὴ οὐχὶ συνεχῇ λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακρὰς

Hom. συνέειρην. συνετὰ μέντοι πάντα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν
11. III, 222. Ὀμήρου ἐκείνον ῥήτορα, νηφάδεσσι γὰρ εἰκότα χιμερῆσι
διεξέρχονται. οὐδ' ἀποκρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν

Id. εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ d) τεττιγῶδεις τε πυκνὸν καὶ ἐπίτρο-
ibid. χον συνάπτουσιν ἄχρι βαθείας ἐσπέρας. τούντεῦθεν δὲ ἦδη
111, 151. ἀφεθείσης αὐτοῖς τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον
ἀνατρέχουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον οὐδέπω εἶπον. ἦν

b) δ'] δὲ B. 3. c) καρηβαροῦντι] „καρηβαρῶντι Fl.“ c)
ἀλλὰ] καὶ addit Gori. non male, nec tamen necessario.

lescentes nimirum de Saty-
rorum fonte, de Panico viri,
de Sileni autem mei aequa-
les. Quae igitur adolescen-
tulis, cum biberunt, eve-
niant, aut quae viri andeant
occupati a Baccho, longum
fuerit dicere. Sed quae senes
faciant aqua illa ebrii, nar-
rare haud alienum. Cum bi-
bit senex, et occupavit il-
lum Silenus, primo aliquam-
diu mutus est, et crapula
laboranti atque bene madido
similis. Deinde subito vox
splendida, et loquela vehe-
mens, et spiritus modulatus
illi contingit, et est ex plane
muto loquacissimus, quem

nec ore obturando ad quie-
tem redigas, ne perpetuo
loquatur, et longos sermo-
nes continuet: prudentia
tamen omnia, et decentia,
et, ad Homericum illius ora-
toris exemplum, *nivibus si-
milis hibernis*, proferunt.
Neque satis fuerit cynis
illos propter aetatem com-
parare, sed cicadarum more
confertum quiddam et volu-
bile ad seram usque vespere-
ram perpetuant. Inde autem,
jam dimissa ebrietate, ta-
cent, et ad pristinam ratio-
nem redeunt. Verum, quod
maxime admirabile est, non-
dum dixi. Si enim senex

γὰρ ἀτελῇ ὁ γέρων μεταξὺ καταλίπη, ὃν διεξήει, τὸν e) p.81.
 λόγον, δύντος f) ἡλίου κωλυθεὶς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπεξελ-
 θεῖν g), ἐς νέωτα πιὼν αὐθις ἐκῆνα συνάπτει, ἃ πέρυσσι
 λέγοντα ἢ μέθη αὐτὸν κατέλειπε. Ταῦτά μοι κατὰ τὸν 8
 Μῶμον εἰς ἑμᾶντὸν ἀπεσκάφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, οὐκ ἂν p.82.
 εἴτε ἐπαγάγοιμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη, καθότι τῷ
 μύθῳ ἔοικα. ὥστε ἦν μὲν τε παραπαίωμεν, ἢ μέθη αἰτία·
 εἰ δὲ πινυτὰ δόξειε τὰ λεγόμενα, ὁ Σιληνὸς ἄρα ἦν ἴλεως.

e) τὸν] „deest in Fl.“ f) δύντος] „recte Fl. J. Wech. Par.
 Δύντος Cod. Abb.“ g) ἐπεξελεῖν] „ἐξελεῖν Fl. sola.“

imperfectam abrumpat, quam dicta sunt, nec ego, ita me
 explicare coepit, orationem, Jupiter, quorsum pertineat
 occidente sole impeditus il- fabula adjunxero: jam enim
 lam ad finem suum perdu- videtis, qua in re similis illi
 cere; altero anno bibens sim. Itaque si quid delire-
 rursus illa adnectit, quae mus, caussa ebrietas: si
 superiore anno dicentem de- prudentia, quae diximus,
 stituerat ebrietas. Ista Momi videantur, Silenus erat propi-
 illius exemplo in me ipsum pitius.

A R G U M E N T U M.

Herculem, Gallis Ogmium dictum, ut eloquentiae praesidem describit auctor e mira quadam ejus pictura Galliba, cujus vim et consilium suae personae eloquentiaequs senili lepide accomodat.

- 1 Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὀγμιον ^{c)} ὀνομάζουσι φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ θεοῦ, πάννυ ἀλλόκοτον γράφουσι. γέροντων ἐστὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφαλάντιος, πολὺς ἀκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς ^{d)} τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοι εἰσιν οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάρωνα, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ πάντα μᾶλλον ^{e)} ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκάσειας. ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν, ἔχει ὁμως τὴν σκευὴν τὴν ^{f)} Ἡρακλέους. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται ^{g)} τὴν τοῦ

a) ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ] „Προλαλία Schol. Prius Edd.“ Cum Scholio consentit 3011. b) Η] „O Schol. Vulgatum servant Fl. J. Wech. Par. etc. c) Ὀγμιον] Ὀμόγιον conj. Toup. Vid. Adnot. d) ῥυσὸς] δὲ addit Gorl. e) μᾶλλον] ἄλλον Aug. f) τὴν] Sic Schm. ex Aug. pro vulg. τοῦ. Rectius fortasse scripsissem τὴν τοῦ Ἡρ. ut mox ἐς τὴν μορφὴν τὴν τοῦ Ἡρ. g) ἐνῆπται] „ἐνῆπται G. Vulgatam tenaciter servant Edd.“ Ενδίδονται Aug. in marg.

PRAEFATIO SEU HERCULES.

Herculem Galli Ogmium sua voce appellant: sed figuram Dei plane monstrosam pingunt. Ultimae aetatis senex illis est, recalvus, plane canis, qui supersunt, capillis, rugosa cute, et ad nigerimum colorem perustus, quales sunt senes, qui in mari opus faciunt. Potius Charontem quendam, aut Iapetum de tartareis specubus, et omnia potius, quam Herculem, esse suspiceris. Verum talis cum sit, habet tamen paratum Herculis. Etenim pellem leonis suspensam gerit, et clavam dextra prae-

λιοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ τὸν γαυρὸν p.82.
 τὸν h) παρήρητηται, καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἢ ἀριστερὰ
 προδείκνυσαι, καὶ ὅλως Ἡρακλῆς ἐστὶ ταῦτά γε i). "Ωμιη 2
 οὖν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων k) θεῶν τοιαῦτα παρανομεῖν p.83.
 τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν μορφὴν τὴν τοῦ Ἡρακλείους, ἀμυνο-
 μένους αὐτὸν τῇ τοιαύτῃ l) γραφῇ, ὅτι τὴν χώραν ποτὲ
 αὐτῶν ἐπῆλθε λείαν m) ἐλαύνων, ὅποτε τὰς Γηροόνοιο ἀγέ-
 λας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ τῶν ἐσπερίων γενῶν. Καὶ 3
 τοι τὸ παραδοξότατον οὐδέπω ἔφη τῆς εἰκότος. ὁ γὰρ δὴ
 γέρων Ἡρακλῆς ἐκείνος ἀνθρώπων πάμπόλῳ τι κληθὼς
 ἔλκει ἐκ τῶν ὠτων ἀπαντας δεδεμένους. τὰ δεσμὰ n) δέ
 εἰσὶν οἱ σειραὶ λεπταὶ χρυσοῦ καὶ ἡλέκτρον εἰργασμένα,
 ὅρμοις ἐοικυῖαι τοῖς καλλίστοις. καὶ ὅμως ἀφ' οὕτως ἀσθε-
 τῶν ἀγόμενοι, αὐτὲ ὄρασμόν βουλευόνσι, δυνάμενοι ἂν

- b) γαυρὸν] γαυρὸν B. 3. i) ταῦτά γε] „Haec periori §,
 connectere malit J. J. Wetstenius.“ Sic vere interpungitur in
 Aug. Vulgo scilicet post ἐστὶ maxima erat distinctio, quam
 jure reliquit Schm. assentiente Fritschio Quaestat. p. 149.
 Minus feliciter Jacobus in Porson. Adversus. p. 300. πρῶτά γε
 conj. ab initio sequentis sententiae collocata. Infelicissime Be-
 linus post ταῦτά γε requiri censet ἰδὼν, aut simile verbum.
 k) Ἑλληνίων] „Sic et Pl. cum J. Fr. Wech. Par. etc.“
 l) τοιαύτῃ] non legitur in Gorb. m) λείαν] „λῆαν male
 Wech.“ n) τὰ δεσμὰ] Articulum, quem olim omiserant,
 restituit Schm. c. 2954. et Aug., cujus posterioris auctoritatem
 secutus idem Schm. scripsit εἰς σειρὰς, omisso pronomine en-
 cliatico.

fert, et pharetra appensa,
 et intentum arcum sinistra
 ostendit: atque in universam
 est Hercules hac quidem ex
 parte. Itaque suspicabar, ut
 contumelia afficerent Grae-
 corum Deos, talia Gallos in
 figuram Herculis designasse,
 quem tali pictura ulcisci vel-
 lent, qui suam quondam re-
 gionem invaserit, ac praedas
 ibi egerit, cum quaerens
 Geryonis greges multas per-
 occidentem gentes percurre-

ret. Verum quod insolentis-
 simum in illa pictura, non-
 dum dixi. Nempe senex ille
 Hercules, hominum magnam
 multitudinem trahit, auri-
 bus omnes revinctos. Vin-
 culâ autem illi sunt tenues
 eatenae, ex auro atque ele-
 ctro elaboratae, monilibus
 pulcherrimis similes. Et ta-
 men ab infirmis adeo catellis
 tracti, neque fugam moliun-
 tur, cum possint facile, ne-
 que omnino contra tendunt,

- p. 83. εὐμαρῶς, οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντεριῶ-
δουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ
φαιδροὶ ἔπονται καὶ γιγνηθότες, καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινοῦν-
τες ἐπιγόμενοι ἅπαντες, καὶ τῷ φθάνειν ἐθέλειν τὸν δεσμῶν
ἐπιχαλῶντες, τοιχόεις ἀχθεσθησομένοις ο), εἰ λυθήσονται·
ὃ δὲ πάντων ἀτοπώτατον εἶναι μοι ἔδοξεν, οὐκ ὀκνήσω καὶ
τοῦτο εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζαγραῖος ὅθεν ἐξάψει ταῖς
σειραῖς p) τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς, ἅτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἦδη
p. 84. τὸ ῥόπαλον, τῆς λαίᾳς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης, τρυπήσας τοῦ
θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένους αὐτοῦς
ἐποίησε, καὶ ἐπέστραπται γε εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν.
4 Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἰστήκειν ὄρων, καὶ θαυμάζων,
καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανακτῶν. Κελτὸς δὲ τις παρὲς τῶς οὐτ'
ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερα, ὡς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα φε-
ρὴν ἀφικεῖς, φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ σοι, ἔφη,
ὃ ξένη, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἶνιγμα, πᾶν γὰρ ταραττο-

ο) ἀχθεσθησομένοις] ἀχθησομένοις. Gerl. Unde Struvius
Gramm. Gr. p. 228. vult ἀχθησομένοις. Cf. tamen Heindorf.
ad Plat. Hipp. maj. c. 28. p) ταῖς σειραῖς] Importunis-
simas voces, in quibus etiam Gesnerus offendit, ejiciendas pu-
tat Jacobs. Ταῖν χειρῶν corrigi vult Seager. Mihi τῆς σειρᾶς—
sic enim Scholiasten scripsisse arbitror — e glossemate τῶν
δεσμῶν ortum videtur.

aut obnituntur pedibus, re-
supinati in contrariam ei,
qua ducuntur, partem: sed
sequuntur hilares, et gau-
dentes, et ductorem suum
laudent, atque urgent omnes,
et, dum praevenire student,
laxant vinculum, quasi ae-
gre laturi, si solvantur.
Quod vero omnium maxime
portentosum mihi videtur,
non pigrabor ipsum quoque
dicere. Cum non haberet
pictor, unde principia cate-
nae suspenderet, quippe cum
dextra clavam, arcum vero

sinistra haberet: perforata
Dei lingua extrema, tractos
ex illa fecit; et retorquet
Hercules ad illos, qui ducun-
tur, vultum subridentem.
Haec ego stabam intuens, nec
sine admiratione, dubius si-
mul, et indignatus. Sed Gal-
lus aliquis aditans, non in-
ruditus etiam nostris literis,
quod declaravit, accurate
loquens Graece, popularium
suorum more, ut arbitror
philosophus, *Ego vero*, in-
quit, *solvam tibi, hospes,*
picturæ hujus ænigma: vi-

μὲν ἔοικας πρὸς αὐτήν. τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελτοὶ σὺχ, p. 84.
 ὥστερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἑρμῆν q) οἴομεθα εἶναι, ἀλλ'
 Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι παραπολὺ τοῦ Ἑρμῆ ἰσχυ-
 ρότερος οὗτος, εἰ δὲ γέρον πεποιήται, μὴ θαυμάσης· μόνος
 γὰρ ὁ λόγος ἐν γῆρα φιλεῖ ἐντελεῖ ἐπιδοκίμωσθαι τὴν ἀκμὴν,
 ἢ γε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιεῖται λόγουσι, ὅτι αἱ μὲν τῶν r)
 . . . ὀπλατέρων φρένας ἡερέθονται.

Hom.

Τὸ δὲ γῆρας

Il. III,

ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

108.

ἄττα γέ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρεῖ ἐκ τῆς γλῶτ-
 τος τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρωάων τὴν ὅπα τὴν λει-
 πώσσαν ἀφαιῶσιν εὐανθῇ τινα· λείρια γὰρ καλεῖται, εἰ γε
 ἀκμῆμαι, τὰ ἄνθη. Ὡστε εἰ τῶν ὠτων ἐκδεδεμένους τοὺς
 ἰσφραίπους πρὸς τὴν γλῶτταν ὁ γέρον αὐτός Ἡρακλῆς ὁ
 λόγος s) ἔλκει, μὴδὲ τοῦτο θαυμάσης, εἰδὼς τὴν τῶν t)
 ἔτων καὶ γλῶττης συγγένειαν· οὐδ' ὕβρις εἰς αὐτὰν, εἰ

Eur.

Phoen.

v. 533.

Hom.

Il. I,

249.

Ibid.

III, 152.

5

q) Ἑρμῆν] „Et sic Fl. cum cett.“ r) ὅτι αἱ μὲν τῶν] Sic
 vulgo in Edd. vet. haec verba leguntur; quae nescio a quo ad
 numeros epicos admodum sinistre composita sic dedit Reitz. et
 recentt. Ὅτι μὲν αἱ τῶν etc. quod arbitrium nec cum Home-
 ricis convenit. s) ὁ λόγος] „ὁ λόγος conjicit J. J. Wetste-
 nius.“ At recte vulgatam tnetur Fritzsach. Quaest. p. 4. sq.
 collatis superioribus c. 4. τὸν λόγον ἡμεῖς etc. qui etiam Ja-
 cobii conjecturam omnino haec delentis merito reprobant. t)
 τῶν] abest ab Aug.

teris enim plane in illa per-
 flexus. Vim dicendi nos Galli
 ion, uti vos Graeci, Mercu-
 rium putamus esse, sed Her-
 culi illam assimilamus, quod
 sic Mercurio multum est for-
 ior. Si vero senex reprae-
 sentatus est, noli mirari. So-
 a enim eloquentia in sene-
 tute solet plenam vim et ma-
 joritatem ostendere, si qui-
 lam verum dixere vestri poë-
 ae,

Suspensa incerto est ju-
 venum sententia motu:

Dicit senex meliora ju-
 nioribus.

Ita quidem etiam Nestoris
 apud vos lingua mel defluit.
 Et concionatores Trojanorum
 vocem emittunt liliaceam,
 hoc est, floxidam; [florum
 instar suavem] flores enim,
 si recte memini, sunt lilia.
 Itaque neque illud mireris,
 si auribus revinctos hic Her-
 cules, h. e. eloquentia trahit,
 qui noris illam aurium atque
 linguae cognationem. Neque
 vero contumelia in ipsum est,

p. 85. ταύτη τετρούπηται· μέμνημαι γούν, ἔφη; καὶ κοίμεκώ τινες
 ἰαμβέων, παρ' ὑμῶν μαθάν,

Ignot. . . τοῖς γὰρ λάλοισιν u) ἐξ ἄκρου
 auct. Ἡ γλωττα πᾶσιν ἔστι x) τετρουπημένη.

- 6 Τὸ θ' ὅλον, καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ πάντα
 ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γενόμενον, καὶ πειθοῖ π
 πλεῖστα βιάσασθαι. καὶ τὰ γε βέλη αὐτοῦ οἱ λόγοι εἰσὶν
 οἶμαι, ὅξεῖς, καὶ εὖστοχοι, καὶ ταχεῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τ
 τρώσκοντες· πετιόεντα γούν τὰ ἔπη καὶ ὑμῖς φασε εἶναι
 7 τοσαῦτά μὲν ὁ Κελτός. Ἑμοὶ δὲ ἥνικα περὶ τῆς δεῦρο πα
 ρόδου ταύτης ἔδοκονούμην πρὸς ἑμαυτὸν, εἴ μοι καλῶς ἔχο
 τηλικῶδε γ) ὄντι καὶ πάλαι τῶν ἐπιδείξεων πεπαιγμένῳ, αὐ
 θις ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ψῆφον διδόναι τοσούτοις δικασταῖς, κατ
 κειρόν ἐπῆλθεν ἀναμνησθῆναι τῆς εἰκότος· τέως μὲν γὰρ
 ἔδεδίειν, μὴ τινι ὑμῶν δόξαιμι z) κομιδῇ μειρακικῶδη ταῦτ
 ῃοιῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανεύεσθαι· ἀγὰρ τις Ὀμηρεὺς
 νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

u) λάλοισιν] Sic scripsi ex emendatione Casaub. ad Theophr.
 p. 103. et Gesneri, pro vulg. λάλοις. Vitiosos jambos dederam
 Reitz., et recentt. sejunctos voce λάλοις. x) ἔστι] „ἔστιν] ton
 melius legas.“ Si recte Reitzius consulisset Edd. veteres, in
 venisset constantem lectionem eam, qua sane opus erat. γ
 τηλικῶδε] τηλικῶτε (potius τηλικῶτε) mavult Bel. frustra
 z) δόξαιμι] ἔν· addi jubet Bel. pro more suo.

hac parte perforatum esse.
 Memini enim, pergebat,
 etiam quorundam de compe-
 dia jamborum, quos a vobis
 didici,

Extrema enim loquacibus
 Pertusa lingua est omni-
 bus foramine.

In universum autem puta-
 vius; oratione Herulem per-
 fecisse omnia, sapientem vi-
 rium, et eloquentias viribus
 pleraque expugnasse. Et
 tela ipsius orationes puto
 sunt, acutae, collineantes ad
 scopum, celeres, quibusque
 vulnerentur animi. Alata

nempe verba vos quoque esse
 dicitis. Haec tum Gallus
 Mihi vero, cum apud me
 considerarem, deceretne hu-
 me progredi, hoc aetatis ho-
 minem, quique hoc decla-
 mand genus olim desissem
 et rursus de me calculum
 dare tot iudiciis; oppor-
 tune in mentem venit ejus
 imaginis memoria. Ant
 enim metuebam, ne cui vo-
 strum viderer plane ado-
 lescentuli more istuc facerē
 et praeter aetatem juvenarū
 ac deinde Homericus aliquis
 juvenis increparet mihi illud

Σὴ δὲ βίη λήλυσται.

καί,

Χαλεπὸν γῆρας κατεβλήψατο),

Ἡπεδανὸς δὲ νύ τοι θαράπων, βραδείας δὲ τοι ἵπποι·

Hom.
II. VIII.
103.
p. 85.

ls τοὺς πόδας. b) τοῦτο ἀποσκώπτων. ἀλλ' ὅταν ἀναμνη-
σθῶ τοῦ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλέους, πάντα ποιεῖν προά-
γμαί, καὶ οὐκ αἰδοῦμαι τοιαῦτα τολμῶν, ἡλικιωτῆς ὡν
τῆς εἰκότος. "Ὡς τε ἰσχύς μὲν καὶ τάχος, καὶ κάλλος, καὶ 8
ἰσα τοῦ σώματος c) ἀγαθὰ, χαίρεται, καὶ ὁ Ἑρως ὁ σὸς, p. 86.
ἢ Τῆς ποικίλης, εἰσιδὼν d) με ὑποπόλιον γένειον e), χρυσο-
φαίνων f) εἰ βούλεται περὶ γων, ἢ αἰετοῖς παραπετῆσθαι,
καὶ ὁ Ἰπποκλείδης οὐ φροντίζει. τῷ λόγῳ δὲ νῦν ἂν μάλι-
στα ἀνηβῶν, καὶ ἀνθεῖν, καὶ ἀκμάζειν καθ' ὥραν εἴη, καὶ
ἄκων τῶν ὠτων, ὅσους ἂν πλείστους δύνῃται, καὶ τοξεύειν g)
πολλὰς, ὡς οὐδὲν γὰρ δέος, μὴ κενωθεῖς λάθοι ὁ γωρυτὸς
ῶτῳ. ὁρῶς ὅπως παραμυθεύμαι τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας
ἐν ἐμαυτοῦ. καὶ διὰ τοῦτο ἐτόλμησα, πάλας νενεωκῆναι

a) κατεβλήψατο] δαΐζει vult Bel. ut in Homero est, omnino-
que versus duo Homericos accurate restituendos putat. b) τοὺς
πόδας] τὰς ποικίλας inepte conj. Bel. c) τοῦ σώματος]
Articulum vulgo omissum restituit Schm. ex Aug. d) εἰσιδὼν]
εἰδὼν Schm. ex Aug. e) γένειον] deleri vult Guyet. το
γένειον legi Reitz. Alii pro με maluerunt μου, vel μεν. Vid.
Fragmenta Anacreont. in Ed. Fischer. p. 289. f) χρυσο-
φαίνων] „χρυσοφαίνων Fl. Idem adscriptum margini Ald.“
χρυσοφαίνων — περὶ γων Gesn. χρυσοφαίνων — πτέρυγι de
Pauw. ad Anacr. g) τοξεύειν] „τοξεύει Fl.“

*Jam periit tua vis, gravis sensim canente mento, aura-
arripuitque senectus; tis pectus, si voluerit, alis,
Invalidusque tibi famu- aut aquilis praetervolato: ac
lus, tardique caballi, non curabit Hippoclydes. At
n pedes hoc ultimum ja- dicendi facultate vel maxime
ciens. Sed ubi recordeo se- rejuvenescere, et florere, et
uis illius Herculis, ad agenda vigere tempestivum fuerit,
omnia provehor, nam me et auribus trahere, quam
videt talium ausorum, qui fieri possit, plurimos, et
maginis propositae aequalis sagittas emittere saepius, cum
im. Itaque robur, et cele- metus non sit, ne imprudenti
ritas, et pulchritudo, et vacua fiat pharetra. Vides,
naecunquē corporis bona quomodo meam ipse aeta-
ant, valeant: ac tuus, Teie tem senectutemque consoler.
oeta, Cupido, intuens me, Et hac ipsa caussa ausus sum*

Lucian. Vol. VII.

U

- p. 86. τὸ ἀκάτιον κατασπάσας, καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων ἐπισκευάσας
αὐθις ἀφείναι ἐς μέσον τὸ πέλαιος. εἴη δ', ὅς θεοὶ, καὶ ἡ
παρ' ὑμῶν ἐμπνεῦσαι δεξιὰ, ὡς νῦν γε μάλιστα πλησιαι-
p. 87. τε, καὶ ἐσθλοῦ, καὶ ἐταίρου ἀνέμου δεόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξι-
φαινοίμεθα, καὶ ἡμῖν ἢ) τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγγη-
ται ἰ) τις;

Hom. Οἶην ἐκ ῥακίων ὁ γέρον ἐπιγονυῖδα φαίνει.

Od.

XVIII, 73. h) ἡμῖν] „ὑμῖν male Fl.“ i) ἐπιφθέγγεται] „ἐπιφθέγγω
το Fl.“

subductum olim navigiolum
iterum deducere, et pro co-
pia instructum, in medium
mare dimittere. Adspiret
modo a vobis, Dii, dextra
aura! Nunc enim vel maxi-
me implente vela, et bono,

et secundo vento indigemus
ut, si quidem digni videamur,
etiam nobis Homerus
cum illud inclamet aliquis,
*Quod femur e pannis se-
nior tam vilibus offert*

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ Η ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ.

p. 87.

ARGUMENTUM.

Magnam, quam de facultate sua dicendi conceperant auditores, expectationem extenuaturus narrat auctor, se quoque ipsum aliquando expectatione plenum in Eridano fluvio sperasse se electrum cycnosque illos esse inventurum, de quibus mira fabulatur poetae, sed ridicula se spe ista excidisse. Callida haec et ingeniosa, nec tamen minus simplex et ingenua, modestia.

Ἡλέκτρον περὶ καὶ ὑμᾶς α) δηλαδὴ ὁ μῦθος πέπεικεν, 1
αἰγείρους ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ ποταμῷ διακρύνει αὐτὸ, θρη-
νούσας τὸν Φαέθοντα, καὶ ἀδελφάς γε εἶναι τὰς αἰγείρους
ἐκείνας τοῦ Φαέθοντος, εἴτα ὀδυρομένας τὸ μειράκιον, ἀλ-
λαγῆναι εἰς τὰ δένδρα, καὶ ἀποστάζειν ἐπὶ αὐτῶν δάκρυον
ᾧθεν τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμείλει καὶ αὐτὸς ἀκούων
τῶν ποιητῶν ἁδόντων ἡλπίζον, εἴ ποτε γενοίμην ἐπὶ τῷ
Ἡριδανῷ, ὑπελθὼν μίαν τῶν αἰγείρων, ἐκπετάσας τὸ προ- p. 88.

α) ὑμᾶς] „ἡμᾶς] rescripsi ex J. marg. A. 1. et V. 1. Τῶς celt.
male cum Ald. et Fl.“ Imo vero optime Schm. restituit ὑμᾶς.

DE ELECTRO SEU CYCNIS.

De electro nimirum vobis mutatas esse in arbores, et
tiam fabula persuasit, po- stillare adhuc de illis lacri-
pulos ad Eridanum flumen mam, nimirum electrum.
am stillare lacrimam, quae Talia nempe ipse quoque
leplorent Phaëthontem, et cum audissem poëtis canen-
orores quidem esse populos tibus, sperabam, si quando
llas Phaëthontis, deinde, essem ad Eridanum, me sub-
lum deflent adolescentulum, iturum populorum unam,

- p. 88. κόλπιον, ὑποδέξασθαι τῶν δακρύων ὀλίγα, ὡς ἤλεκτρον
 2 ἔχοιμι. Καὶ δὴ οὐ προπολλοῦ b), κατ' ἄλλο μὲν τι c) χρεῖος,
 ἦγον d) δὲ ὅμως ἐς τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ (ἔδει γὰρ ἀνα-
 πλεῖν κατὰ τὸν Ἑριδανόν,) οὐτ' αἰγείρους εἶδον, πάντων
 περισκοπῶν, οὔτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ' οὐδὲ τοῦνομα τοῦ Φαι-
 θοντος ᾗδεσαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητοῦντος γοῦν ἐμοῦ καὶ
 διαπυρρυνομένου, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους ἀφίξομεθα,
 τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας e); ἐγὼ οἱ ναῦται, καὶ ἡξιόν
 σαφέστερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλοισι· κἀγὼ τὸν μῦθον διη-
 γούμην αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι Ἑλίου παῖδα, καὶ τοῦ-
 τον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτῆσαι παρὰ τοῦ πατρὸς ἐλάσαι
 τὸ ἄρμα, ὡς ποιήσετε καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δοῦ-
 ναι, τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελφὰς
 αὐτοῦ πενθούσας ἐνταῦθά που, ἔφην, παρ' ὑμῖν f), ἵνα
 περ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, αἰγείρους γενέσθαι
 3 καὶ δακρύνειν ἔτι g) ἐπ' αὐτῷ τὸ ἤλεκτρον. Τίς ταῦτά σοι

b) προπολλοῦ] Sic A. 1. et 2. pro vulg. πρὸ πολλοῦ Cf. Sat.
 tat. c. 27. c. n. c) μὲν τι] Vulg. μέντοι Emendavi monit.
 Fritzscheii Quaest. p. 21. sq. qui omnino de hoc loco bene
 meritus est. d) ἦγον] „Nihil mutant Edd. Ἦκων vult Solan.
 Parenthesi verbis ἔδει — Ἑριδανόν inclusis, quod priores Edi-
 tores facere neglexerant, bene jam procedit et cohaeret oratio.
 Cf. Fritsch. l. l. e) ἐκδιδούσας] „omittit Fl.“ et Gori-
 f) ὑμῖν] „ἡμῖν“ restitutum ex L. et Venet. Ὅμιν cett. Imo
 ὑμῖν restituendum videbatur. Vid. Adnot. g) ἔτι] Inserui hanc

et expanso sinu excepturum
 paucas lacrimas, ut electrum
 habeam. Et sane non ita diu
 est, cum alterius quidem rei
 caussa, sed veni tamen in
 loca illa: oportebat enim
 adverso Eridano navigare.
 Sed nec populos vidi, dili-
 genter licet circumspiciens,
 neque electrum: quin neque
 nomen Phæthontis noverant
 incolae. Requirente enim me
 atque interrogante, quando
 veniremus ad populos, ele-
 ctrum reddentes? ridebant
 nautae, postulabantque, uti

clarius, quid mihi vellent
 dicerem. Hic ego fabulari
 ipsis enarro, Phaëthontem
 fuisse Solis filium, et hunc
 adultus cum esset, petiisse
 a patre currus ipsius agendi
 facultatem, ut et ipse diem
 unum faceret: illum dedisset
 hunc excussum carru periis-
 se, et sorores ipsius dum lu-
 gerent hic circiter, dicebam
 apud vos, ubi etiam cecidit
 apud Eridanum, populos
 factas esse, et lacrimant
 etiamnum propter eum suc-
 cina. Quis haec tibi, dicebant

ἐφασκον, διηγήσατο ἀπατεῶν καὶ ψευδολόγος ἀνθρώπος; p.88.
 ἡμεῖς δὲ οὐτα ἡνίοχόν τινα ἐκπίπτοντα εἶδομεν, οὔτε τὰς
 αἰγίλους, ὥς φῆς, ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἷε ἡμᾶς
 δυοῖν ὀβολοῖν ἔνεκα ἐρέτειν ἄν, ἢ ἔλκειν τὰ πλοῖα πρὸς
 ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας τῶν αἰ-
 γίλων τὰ δάκρυα; τοῦτο λεχθὲν οὐ μετρίως μου καθίκετο.
 καὶ ἐσιώπησα δικαισχυνθείς, ὅτι παιδίου τινὸς ὡς ἀληθῶς p.89.
 ἔργον ἐπαπόνθειν, πιστεύσας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα οὕτω
 ψευδομένοις, ὡς μηδὲν ὑγιὲς ἀρέσκεσθαι αὐτοῖς. μίᾳ μὲν
 δὴ ταύτης ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐψευσμένος ἡνιώμην, καθά-
 περ ἐκ τῶν χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς· ὅσγε ἤδη ἀνέ-
 πλαττον, ὅσα καὶ οἷα χρήσασθαι αὐτῷ. Ἐκείνο δὲ καὶ πᾶν 4
 ἀληθῶς h) ὥμην εὐρήσειν παρ' αὐτοῖς, κύκνους πολλοὺς
 ἄδοντας ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ. καὶ αὐθις i) ἡρώ-
 των τοὺς ναύτας, (ἀνεπλέομεν γὰρ ἔτι) Ἀλλ' οἳ γε κύκνοι,
 πηνίκα ὑμῖν k) τὸ λιγυρὸν ἐκείνο ἄδουσιν l) ἔφασκῶτες τῷ
 ποταμῷ, ἐνθεν καὶ ἐνθεν; φασὶ γοῦν Ἀπόλλωνος παριέθρους

hanc vocem e Gorl. vulgo omissam. h) ἀληθῶς] „ἀληθῶς
 Fl.“ i) αὐθις] „bene Fl. Fr. Wech. Par. Αὐτίς male J.“
 k) ὑμῖν] „ἡμῖν] recte L. et J. Τμῖν Fl. cum cett. male.“
 Hoc „male“ equidem non intelligo. l) ἄδουσιν] „Fl. ἄδου-
 σιν sine puncto subscripto.“

*narravit impostor et mendax
 homo? Nos vero neque auri-
 gam quemquam excidere vi-
 dimus, neque habemus, quas
 ais, populos. Si vero quid
 esset tale, putasne nos duo-
 rum obolorum caussa remi-
 gaturos, aut tracturos ad-
 verso flumine navigia, cum
 divitiibus nobis esse liceret,
 legendis populorum lacri-
 mis? Hic sermo non medio-
 criter me momordit. Et ta-
 cui, cum puderet me, cui
 re vera accidisset, quod pue-
 ro, ut poëtis crederem impro-
 babilia adeo mentientibus,
 ut sanum nihil illis placeat.*

*Una igitur hac spe non parva
 falsus, aegre ferebam, quasi
 ex ipsis manibus electrum
 perdidissem, qui jam imagi-
 natus fueram, ad quot res et
 quomodo illo usurus essem.
 Illud tamen, et quidem cer-
 to, quatabam me apud illos
 reperturum, cycnos multos
 canentes in ripis fluvii: ac
 rursus interrogabam nautas,
 (nam adhuc adverso flumine
 navigabamus) Verum cycni
 certe quando vobis modula-
 tum illud carmen canunt ad-
 stantes hinc et hinc fluvio?
 Ajunt enim, illos Apollinis
 comites, homines canendi*

- p. 89. αὐτοὺς ὄντας, ᾧδικονὺς ἀνθρώπους, ἐνταῦθά που ἐς τὰ ὄρνεα μεταπεσεῖν; καὶ διὰ τοῦτο ᾄδειν ἔτε, οὐκ ἐκλαθομένης τῆς μουσικῆς. Οἱ δὲ σὺν γέλῳτι, Σὺ, ἔφησαν, ὦ ἄνθρωπε, οὐ παύσῃ τήμερον καταψευδόμενος τῆς χάριτος ἡμῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ; ἡμεῖς δὲ αἰεὶ πλείοντες, καὶ σχεδὸν ἐκ παλίων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἑριδανῷ, ὀλίγους μὲν κύκνους ἐνόητε ὁρῶμεν ἐν τοῖς ἔλεσι τοῦ ποταμοῦ, καὶ κρώζουσιν οὗτοι πάνυ ἄμουσον καὶ ἀσθενέες, ὡς τοὺς κόρακας ἢ τοὺς κολοιούς Σειρήνας m) εἶναι πρὸς αὐτούς· ᾄδόντων δὲ ἡδὺ, καὶ οἶον σὺ φῆς, οὐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν, ὥστε θαυμάζομεν,
- 6 πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ ἡμῶν. Πολλὰ τοιαῦτα p. 90. ἐξαπατηθῆναι ἐν n), πιστεύοντας τοῖς πρὸς τὸ μείζον ἑκαστα ἐξηγουμένοις. ὥστε καὶ γὰρ νῦν δέδια ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφιγμένοι, καὶ τοῦτο πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρά τινα καὶ κύκνους ἐλπίσαντες εὐρήσειν παρ' ἡμῖν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλθῃτε καταγελῶντες τῶν ὑποσχόμενων ὑμῖν, τοιαῦτα πολλὰ κειμήλια ἐνεῖναι τοῖς λόγοις· ἀλλὰ μαρτύρομαι, ὡς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλυχουμένου περὶ

m) Σειρήνας] μὲν addebatur vulgo. Sed recte omisit FL. probante etiam Fritzsche Quæstat. p. 210. n) ἐν:] „ἐστὶ L.“

peritos, hic aliquando in volucres abiisse, et propterea adhuc canere, non oblitos Musicae. At illi cum risu, Tu homo, inquit, non desines hodie mentiri de regione nostra atque fluvio? Nos vero semper navigantes, et a pueris inde fere opus facientes in Eridano, paucos quidem cycnos interdum videmus in palustribus ripis fluminis, et crocitant hi quiddam plane alienum a Musis, et imbecillum, adeo ut corvi vel graculi Sirenas sint ad illos. Canentes autem suaviter, atque ut tu ais, ne per somnium quidem qui-

dem audivimus. Itaque mirari subit, unde ista de nobis ad vos pervenerint. Multum decipi in talibus potest, si quis credat iis, qui in majus extollunt narrando omnia. Itaque ego etiam pro me nunc sum sollicitus, ne qui modo venistis, et jam primum nos auditis, electra quaedam et cycnos invenire apud nos cum speraretis, discedatis paullo post irridentes illos, qui, pretiosa id genus multa inesse nostris in orationibus, vobis fuerant polliciti. At ego testor, talia me de meis rebus gloriantem neque vos, neque alium

τῶν ἑμῶν οὔτε ὑμεῖς, οὔτε ἄλλος πῶς ἀκήκοεν, οὐδ' ἂν p.90.
 ἀκούσειέ ποτε. ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν ο)
 Ἡριδανοῖς τισι, καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς
 ἀποσιάζει τῶν λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν
 λιγυρωτέροις p). τὸ δὲ ἑμὸν ὁρᾶτε ἤδη ὑποῖον ἀπλοῖκόν καὶ
 ἄμουσον q), οὐδὲ τις ὧδῃ πρόςσστιν, ὥστε ὄρα, μὴ τοιοῦτό
 τι πάθης μέλῳ περὶ ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν τι πάσχουσιν οἱ
 τὰ ἐν τῷ ὕδατι ὁρῶντες· οἰόμενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι
 αὐτὰ, ὅτα διαφαίνεται αὐτοῖς ἄνωθεν, εὐρυνομένης τῆς σκιᾶς p.91.
 πρὸς τὴν αὐγὴν, ἐπειδὴν ἀνασπάσῃσι, πολλῶ μικρότερα
 εὐρίσκοντες, ἀνιῶνται· ἤδη οὖν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ
 ἰδῶρ, καὶ ἀποκαλύψας τάμα, μηδὲν μέγα προσδοκήσης ἀνι-
 μήσεσθαι, ἢ σαντὸν αἰτιάση τῆς ἐλπίδος.

ο) ἐντύχοις ἂν] „ἐντύχης sine ἂν Fl.“ p) λιγυρωτέροις]
 Vulg. λιγυρωτ. correxi monente Seugero Diar. Class. Vol. XIX.
 p. 26 Cf. Phalar. I, 11. De Salt. c. 72. q) ἄμουσον] „Sic
 G. L. marg. A. 1. et J. Ἀμυθον Fl Wsch. Par. etc.“

quemquam unquam audi-
 visse, neque auditurum un-
 quam esse. Alios quidem
 invenias non paucos, Eri-
 danos quosdam, quibus non
 electrum, sed aurum ipsum
 orationis stillat, multum
 poëticis cygnis modulatiores.
 Ego vero qualis sim, jam
 videtis, simplex, literarum
 expers; neque cantus adest.
 Igitur vide, si quis majora
 de nobis speras, ne tibi ac-

cidat, quod his, qui aquis
 submersa vident. Arbitrati
 enim, tanta esse illa, quanta
 desuper adspicientibus vide-
 bantur, dilatata a radiis um-
 bra; cum extracta multo
 minora deprehendunt, in-
 dignantur. Jam igitur tibi
 praedico, effusa aqua, et
 detegens me, ne quid magni
 te hausturum speres, aut
 spei vanae culpam in te ipse
 conferas.

A R G U M E N T U M.

Laudatio muscae, exercendi ingenii causa, ut Gilb. Cognatus putavit, et ex tempore, ut Wielandio visum, habita; quod perorandi genus illius aevi sophistis admodum fuit frequentatum.

- 1 Ἡ μυῖα ἔστι μὲν οὐ τὸ α) σμικρότατον τῶν ὀρνέων, ὅσον ἐμπίσι, καὶ κώνωψι, καὶ τοῖς ἔτι λεπτότεροις παραβάλλειν· ἀλλὰ τοσοῦτον ἐκείνων μεγέθει προὔχει, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπολείπεται. ἐπιέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ β) αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομῶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι γ). ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ
 p. 92. τέττιγας, καὶ μελίττας, ἔστιν δ) ὑμενόπτερος, τοσοῦτον ἀπαλώτερα ἔχουσα τὰ πτερὰ, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆτος ἡ Ἰνδικὴ λεπτότερα, καὶ ε) μαλακώτερα· καὶ μὴν διήνθι-

α) οὐ τὸ δ] „Sic et Fl. cum J. Par. etc. Οὕτω L.“ β) τὰ] „omisit J. non item Fl. aliaque.“ γ) ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι] insititia habet Guyet. δ) ἔστιν] μὲν, quod vulgo addebatur, eieci praeunte Fl. et imperante Fritzsche Quaeest. p. 174. Ortum puto e sequentis vocis initio. Abest etiam ab Aug. ex quo praeterea ἔστιν scripsi pro vulg. ἔστι. ε) καὶ] τε καὶ Aug.

MUSCAE ENCOMIUM.

Non est minima volucrum musca, in quantum culicibus diversi generis, et minoribus etiam insectis comparatur: sed tantum istaeo magnitudine superat, quantum ipsa ape minor. Pennata est non eadem ratione, qua aliae volucres, ut plu-

mis toto corpore velut comata sit, majores autem pennas habeat in alis; verum instar locustarum, et cicadarum, apiumque, pinnas habet e membrana, tanto quidem molliores alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior et delicatior. Et

σται f) κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι ἐς αὐτήν, p.92.
 ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον, πτερύσσεται g). Ἡ 2
 δὲ πτήσις οὔτε κατὰ τὰς νυκτερίδας εἰρεσίᾳ συνεχεῖ τῶν
 πτερῶν, οὔτε κατὰ τὰς ἀκρίδας μετὰ πηδήματος, οὐδὲ h)
 ὡς οἱ σφηῆκες μετὰ ροιζήματος, ἀλλ' εὐκαμπῆς πρὸς ὃ, τι
 ἂν μέρος ὁρμήσῃ τοῦ αἵρος. καὶ μὴν ἀγκέينو πρόσκειται αὐ-
 τῇ, τὸ μὴ καθ' ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὀδῆς πέτεσθαι, οὐκ
 ἀπηνῶς i) οἷα k) κωνώπων, καὶ ἐμπίδων, οὐδὲ τὸ βαρύβρο-
 μον τῶν μελιττῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ φοβερὸν, καὶ ἀπειλη-
 τικὸν ἐνδεικνυμένης l). ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λιγυρωτέρα m),
 ὅσον σάλπιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι. Τὸ δὲ 3
 ἄλλο σῶμα, ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχεται,
 καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος, οὐ συμπεφυκυῖα, ὥσπερ ἡ τῶν
 ἀκρίδων· ὀφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τοῦ κέρατος ἔχον-

- f) διήνθισται] „διήθησθαι Wech.“ Διήνθησται B. 1. g)
 πτερύσσεται] Sic Schm. ex Aug. pro vulg. ἐκπετάσεται.
 Praepositio originem videtur debere praecedenti ἐκπετάσασα.
 h) οὐδὲ] οὔτε Schm. ex emendatione interlineari Codicis Aug.
 inscite. Sexcenties enim οὐδὲ inveneris post οὔτε. Cf. infra
 cap. 9. i) ἀπηνῶς] „Sic Edd. constanter. Ἀπηνῶς vult So-
 lan.“ k) οἷα] Sic monente Fritzsche, id quod jam saepius
 a me factum, correxi vulgatum οἷα. l) ἐνδεικνυμένης]
 ἐνδεικνυμένη Gorl. frustra. Vid. Fritsch. Quaest. p. 173. m)
 λιγυρωτέρα] Sic Bip. et Schm. ex Reitz. ubi tamen cum
 accentus vitio legitur λιγυρώτερα. In vet. erat λιγυρώτερα. quod
 et ipsum mendum supra De Electr. c. 6. emendavi.

sane floreas pavonum instar
 colores habet, si quis intente
 illam respiciat, cum expan-
 sis ad solem pennis volatum
 meditatur. Volatus illius est
 non qualis vespertilionum
 in perpetuo. alarum remigio,
 neque locustarum instar cum
 saltu *conjunctus*, neque cum
 perstreperante impetu, ut ve-
 sparum, sed flexilis in quam-
 cunque partem aëris tendat.
 Etiam hoc illi inest, quod
 non silentio, verum cum
 cantu quodam volat, non in-

festo, qualis est culicum,
 neque graves fremitus apum,
 aut terribiles minacesque
 vesparum imitante, sed in
 tantum est modulatio, quan-
 tum tuba atque cymbalis ti-
 biae sunt placidiores. Quan-
 tum ad reliquum corpus,
 caput tenuissimo canali con-
 tinetur cervicibus, et cir-
 cumactu est facile, non ad-
 natum quale locustarum:
 oculi autem solide eminentes,
 multum habentes de
 oornu: pectus compactum,

p. 92. τις· στήρνον εὐπαγές, καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ οἱ πόδες, οὐ
 p. 93. κατὰ τοὺς σφῆκας πᾶν ἐσφιγμένοι. ἡ γαστήρ δὲ ὠχύρω-
 ται καὶ αὐτῇ, καὶ θώρακι ἔοικε ζώνας πλατείας, καὶ φολί-
 δας ἔχουσα. ἀμύνεται μέντοι οὐ κατὰ τὸ ὀρθόπυγισον ὡς
 σφῆξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ στόματι, καὶ τῇ προβοσκίδι,
 ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν καὶ αὖτις ἔχουσα προνο-
 μένει n) τε καὶ ἐπιλαμβάνεται, καὶ προσφῦσα κατέχει, κο-
 τυληδόνι κατὰ τὸ ἄκρον ἰοικυῖα ο). ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδοὺς p)
 προκύπτει, ᾧ κεντοῦσα πίνει τοῦ αἵματος· πίνει μὲν γὰρ
 καὶ γάλακτος, ἥδυν δὲ αὐτῇ καὶ τὸ αἷμα, οὐ μετὰ μεγάλης
 ὁδύνης τῶν κεντουμένων. ἐξάπους δὲ οὖσα, τοῖς μὲν τέσ-
 σαρσι βαδίξει μόνοις, τοῖς δὲ προσθίοις δυοῖ καὶ ὅσα q)
 χερσὶ χρῆται. ἰδοὺς ἂν οὖν αὐτὴν ἐπὶ τετάρων βεβηκυῖαν,
 ἔχουσαν τι ἐν ταῖν χερσὶν μετέωρον ἐδώδεμον ἀνθρωπίνως
 4 πᾶν, καὶ καθ' ἡμᾶς. Γίγνεται δὲ οὐκ εὐθύς τοιαύτη,

n) προνομένη] „προνομένη Wech. male.“ ο) ἰοικυῖα] ἰοικυῖαν scribendum putat Jacobs. Animadv. ab Achill. Tat. p. 699. Oblitus sui hand dubie auctor, aut, si malis, sibi constans strictioris regulae immemor neglectis verbis superioribus, ἣν - ἔχουσα postremum in κατέχει reliquisque verbis subjecti loco cogitavit proboscidem. Sic certe excuses auctorem, quum parum referat, ipsa Musca, an ejus proboscis habeatur subjectum. p) ὁδοὺς] „ὁδοὺς adspirare FL.“ q) καὶ ὅσα] ὅσα καὶ legi jubet Fritsch. Quaest. p. 202. At loca collata non evincunt corrigendi necessitatem. Non enim illinc patet, quidni etiam καὶ ὅσα dici potuerit.

e quo enati pedes non omnino, ut in vespis, adstricti. Alvus munita ipsa quoque est, thoraci similis, zonas latas et squamas habens. Ulciscitur se non circa novissimam alvi partem, uti vespa, et apis, sed ore ac proboscide, qua eo modo, quo elephanti, instructa et ante se pascitur, et comprehendit, et adhaerescens continet, cum acetabulo extrema parte sit similis. Ex illa vero dens emicat, quo ubi pupu-

git, potat sanguinem. Nam bibit quidem lactem quoque: sed suavis illi etiam sanguis, cum dolore non magno eorum, qui punguntur. Sex pedes cum habeat, quatuor solis incedit; anterioribus autem duobus, velut manibus utitur. Videas igitur illam quadrupedem ingredi, ferentem manibus sublatum esculentum quiddam humano plane more, atque ut nos. Nascitur non statim talis, sed vermis primum, sive ex

ἀλλὰ σκώληξ τοπρῶτον r) ἦτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων p. 93.
 ζώων ἀποθανόντων· εἴτα κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει,
 καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ ἐξ ἐρπετοῦ ὄρνεον γίγνεται, καὶ
 κυοφορεῖ δέ, καὶ ἀποτίκτει σκώλημα μικρὸν τὴν μυῖαν ὅστε-
 ρον. σύντροφος δὲ ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδαιτος, p. 94.
 καὶ ὁμοπράπεζος ἀπάντων γένηται πλήν ἐλαίου. θάνατος
 γὰρ αὐτῇ τοῦτο πιεῖν· καὶ μέντοι ὠκύμορος οὔσα, (πάν-
 γαρ ἐς στενὸν ὁ βίος αὐτῆς s) συμμεμέτρηται) τῷ φωτὶ
 χαίρει μάλιστα, κῆν t) τούτῳ πολιτεύεται. νυκτὸς δὲ εἰρή-
 νην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ᾄδει, ἀλλ' ὑπέπτηχε, καὶ
 ἀτρεμεῖ. Σύνεσιν δὲ οὐ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὁπόταν 5
 τὸν ἐπίβουλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀράχνην διαδιδράσκη·
 λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ, καὶ ἀντίον u) αὐτῷ ὄρεᾷ, ἐκκλί-
 νουσα τὴν ὀρμὴν, ὥς μὴ ἀλίσκοιτο σαγηνευθεῖσα, καὶ περι-
 πεισοῦσα ταῖς τοῦ θηρίου πλεκτάναις. τὴν μὲν γὰρ ἀνδρίαν
 καὶ τὴν ἀλκὴν x) αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χρὴ λέγειν, ἀλλ' ὁ
 μεγαλοφρονότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος· τὸν γὰρ ἄριστον
 τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζητῶν, οὐ λέοντι, ἢ παρδάλει, ἢ υἱ

τὶ τοπρῶτον] Sic A. 1. et 2. pro vulg. τὸ πρῶτον. s) αὐ-
 τῆς] αὐτῇ Aug. t) κῆν] κῆν B. 1. et 3. u) ἀντίον] ἐναν-
 τίον Aug. x) ἀλκὴν] „Alii ισχύν, ajunt Coll. In nostris nihil
 varietatis est.“

hominibus, sive animalibus
 aliis demortuis. Deinde paul-
 latim et pedes profert, et
 pinnas gignit, et ex repente
 fit volucris: fit etiam gra-
 vida et vermiculum parit,
 muscam paullo post futurum.
 Cum autem nutriatur cum
 hominibus, eorumque con-
 tubernio et mensa utatur,
 omnia gustat praeter oleum,
 quippe quod bibisse illi mors
 est. Verum brevis aevi cum
 sit, omnino enim arctis vita
 illius terminis circumscripta
 est; luce gaudet maxime, et
 in ea versatur: noctu autem
 quietem agit, et neque vo-

lat, neque canit, sed con-
 trahit se, et nusquam movet.
 Prudentiam illius non par-
 vam in eo dico *inesse*, cum
 insidiatorem et hostem suum
 araneum effugiat. Insidian-
 tem enim observat, et con-
 tra intuetur, devitans im-
 petum, ne reti illius capia-
 tur, et in cirros bestiae in-
 cidat. Fortitudinem illius et
 robur nos dicere nihil atti-
 net, sed poëtarum magnilo-
 quentissimum Homerum.
 Nam laudare studens He-
 roum praestantissimum, non
 leoni, aut pardali, aut apro,
 robur illius comparat, sed

Hom. τὴν αἰκὴν αὐτοῦ εἰκάξει, ἀλλὰ τῷ γ) θάρσει τῆς μυίας, καὶ
 II. τῷ αἰρέστω, καὶ λιπαρεῖ τῆς ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ γὰρ θρά-
 XVII. σος, ἀλλὰ θάρσος φησὶν αὐτῇ προσεῖναι. καὶ γὰρ εἰργο-
 570. P. 95. μένη, φησὶν, ὅμως οὐκ ἀφίσταται, ἀλλ' ἐφέται τοῦ δῆγμα-

τος. οὕτω δὲ πᾶν ἐπαινεῖ καὶ ἀσπάζεται τὴν μυῖαν, ὥστε
 οὐχ ἅπαξ, οὐδ' ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις,
 οὕτω κοσμεῖ τὰ ἔπη μνημονευομένη. ἄρτι μὲν γὰρ τὴν
 ἀγέλααν πτήσιν αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν
 Ἀθηνῶν ὁπότε τοῦ Μενέλεω 2) τὸ βέλος ἀποκρούεται α),
 ὥς μὴ ἐπὶ τὰ καιριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδομένη
 κοιμωμένου αὐτῇ τοῦ βρέφους, τὴν μυῖαν αὐθις ἐπεισάγει
 τῷ παραδείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιθέτω καλλίστῳ αὐτὰς
 ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσειπὼν, καὶ τὴν ἀγέλην αὐτῶν ἔθνη

6 καλῶν. Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐστιν, ὥςθ' ὁπότεν τι δαίμη,

P. 96. τιτρώσκει οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλλὰ καὶ βοῶς, καὶ
 ἵππου, καὶ ἐλέφαντα λυπεῖ ἐς τὰς ῥυτίδας αὐτοῦ παρις-
 θυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς β) προνομαίᾳ κατὰ λόγον τοῦ μεγέ-
 θους ἀμύσσουσα. μίξεως δὲ καὶ Ἀφροδισίων, καὶ γάμων

γ) τῷ] „τὸ male Afd.“ 2) Μενέλεω] Μενελάου Ang. α) ἀπο-
 κρούεται] „ἀποκρούσεται Fl. male, ex qua tamen idem ad-
 scriptum marg. A 1.“ β) αὐτῆς] Vulgatum αὐτῆς omnino
 videbatur corrigendum.

audaciae muscae, et intre-
 pidis illius improbisque co-
 natibus. Neque enim auda-
 ciam ait illi inesse, sed for-
 titudinem. Nam etiam re-
 pulsa, ait, tamen non desi-
 stit, sed morsum appetit. Ita
 autem omnino laudat atque
 amplectitur muscam, ut non
 semel, neque paucis men-
 tionem illius injiciat, sed
 saepe: adeo commemoratione
 illius ornantur versiculi.
 Nunc enim gregarium illius
 ad lac volatum enarrat; nunc
 Minervam, cum defendit a
 Menelao telum, ne in vitalia

illius labatur, comparans
 matri dormientem infantem
 suum curanti, muscam rur-
 sus comparationi inducit.
 Quin etiam appellatione
 pulcherrima eas ornavit,
 dum *frequentes* dixit, et
 turbam illarum vocavit *gen-
 tes*. Adeo autem robusta
 est, ut morsu vulneret non
 hominis modo cutem, sed
 bovis etiam et equi. Quin
 elephantem dolore afficit,
 intra rugas illius dum repit,
 et sua proboscide propor-
 tionem magnitudinis suae sau-
 ciat. Coitus, et Veneris, et

πολλή τις αὐταῖς ἡ ἐλευθερία· καὶ ὁ ἄρῃην οὐ κατὰ τοὺς p. 96.
 ἀλεκτρούνας ἐπιβάς εὐθὺς ἀπεπήδησεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ
 θηλείᾳ ἐπιπολύ c)· κἀκεῖνη φέρει τὸν νύμφιον, καὶ συμπε-
 τοντας τὴν ἐνυῖριον ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθει-
 ρουσαι. ἀποτμηθεῖσα δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολὺν ζῇ τῷ
 ἄλλῳ σώματι, καὶ ἔμπρους ἐστὶν d). Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ 7
 φύσει αὐτῶν ὑπάρχει, τοῦτο δὴ βούλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι
 δοκεῖ ὁ Πλάτων μόνον αὐτὸ e) παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς
 καὶ ἀθανασίας αὐτῆς f) λόγῳ. ἀποθανοῦσα γὰρ μυῖα τέ-
 φρας ἐπιχυθείσης αἰσθάνεται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ
 καὶ βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται· ὥς ἀκριβοῶς πεπεισθαι
 πάντας, ὅτι κἀκεῖνων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, ἥ γε g) καὶ
 ἀπελθοῦσα ἐκανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπανίστησι
 τὸ σῶμα, καὶ πείσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ· καὶ ἐπαληθεύει h)
 τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου μῦθον, ὅτι πολλάκις
 ἀφείσα i) αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμει καθ' ἑαυτὴν· εἶτα ἐπα-

- c) ἐπιπολὺ] ἐπὶ πολὺ B. 1. 3. et mox ibidem. d) καὶ ἔμπρους
 ἐστὶν.] non leguntur in Aug. e) αὐτὸ] „αὐτῷ male Fl.“
 f) αὐτῆς] αὐτοῦ. Fl. recte, adiecit Solanus. At nec vulgatum
 improbo.“ Schm. αὐτοῦ edidit, quiddam etiam Aug. habet. g) ἥ
 γε] Sic Schm. ex Aug. pro vulg. εἶγε. h) ἐπαληθεύει]
 „ἐπαληθεύει male Fl.“ ἔρμηνεύει Aug. sed in marg. ἐπαληθεύει,
 i) ἀφείσα] „Sic Fl. Ald. Hag. B. 1. Par. Salm. Ἀφείσα
 J. et marg. A. 1.

nuptiarum multa illis est
 libertas: ac mas non, ut in
 genere gallinaceo, cum in-
 scendit, statim iterum desi-
 lit; sed diu inequitat femi-
 nae, atque illa fert sponsum,
 volantque una, neque illum
 in aëre coitum volatu distur-
 bant. Praeciso capite musca
 diu vivit corpore reliquo,
 et spirat. Quod autem ma-
 ximum in natura illarum
 est, hoc jam volo dicere.
 Ac videtur mihi solum illud
 Plato praetervidisse in suo
 de anima illiusque immor-

talitate libro. Mortua enim
 musca insperso cinere resur-
 git, et instaurata illi nativi-
 tas, atque alia de novo vita,
 contingit; adeo ut plane per-
 suasum esse debeat, illarum
 quoque immortalem esse ani-
 mam, quae quidem etiam
 cum discessit, redit, et
 agnoscit, et suscitatur corpus,
 et, ut volet musca, efficit,
 et fidem conciliat illi de
 Clazomenio Hermotimo fa-
 bulae, animam illius saepe,
 ipso relicto, pro se peregri-
 natam; deinde reducem im-

- p. 96. νελθοῦσα ἐπλήρου αὐθις τὸ σῶμα, καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμό-
 8 τιμον. Ἀργὸς k) δὲ αὐτὴ καὶ ἄνετος οὔσα, τὰ ὑπὸ τῶν
 p. 97. ἄλλων πονοῦμενα καρποῦται, καὶ πλήρης αὐτῇ πανταχοῦ
 τράπεζα. καὶ γὰρ αἷες αὐτῇ ἀμείγονται, καὶ ἡ μέλιττα
 οὐχ ἥκιστα μυῖαις ἢ l) ἀνθρώποις ἐργάζεται, καὶ οἱ m)
 ὀψοποιοὶ ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύνουσι, καὶ βασιλέων αὐτῶν
 προχεύεται, καὶ ταῖς τραπέζαις ἐμπεριπατοῦσα συνεσιᾶται
 9 αὐτοῖς, καὶ συναπολαύει πάντων. Νεοττιὰν δὲ ἡ καλιὰν
 οὐχ ἐνὶ τόπῳ κατεστήσατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πιῆσιν κατὰ
 τοὺς Σκύθας ἐπανηρομένη n), ὅπου ἂν τύχῃ ὑπὸ τῆς νυ-
 κτὸς καταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐστίαν καὶ σὺνὴν ποιεῖται. ὑπὸ
 σκότῳ μέντοι, ὡς ἔφην, οὐδὲν ἐργάζεται, οὔτε ἄξιω λαν-
 θάνειν τι πράττουσα, οὐδὲ ἡγεῖται τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ ἐν
 10 φωτὶ δρώμενον ο) αἰσχυρεῖ αὐτήν. Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ
 ἀνθρωπὸν τινα Μυῖαν τὸ ἀρχαῖον γενέσθαι πάνυ καλὴν,
 λαλὸν μέντοι γε καὶ σταμύλην, καὶ αἰδικήν, καὶ ἀντερα-
 σθηναί γε τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας τοῦ Ἑνδυ-
 μίωνος. εἴτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μειράκιον συνεχῶς ἐπὶ-

k) ἀργὸς] „Sic Edd. et Thom. Mag.“ l) ἢ] „Ita dedit Solan.
 Καὶ Edd. priores.“ m) οἱ] „abest a FL.“ n) ἐπανηρο-
 μένη] ἐπανηρομένη mallet Reitz. ο) δρώμενον] „Forsan
 δρώμενον, adpinxit Solanus.“

plevisse corpus, suscitasse
 Hermotimum. Jam ipsa mu-
 sca vacua opere et solam
 alieno labore partis fruitur,
 ac plena illi ubique mensa.
 Nam et caprae illi mulgen-
 tur, et non minus muscis,
 quam hominibus, laborat
 apis: et coqui huic condiunt
 opsonia, et regibus ipsis
 praegustat, mensisque inam-
 bulans cum illis epulatur,
 et una fruitur omnibus. Pul-
 litiem vero suam aut nidum
 non uno loco constituit, sed
 volatum erraticum Scytharum
 more suscipiens, ubi-

cunque a nocte deprehendi-
 tur, ibi et larem sibi et cu-
 bile facit. Verum noctu, uti
 dixi, nihil agit, neque oc-
 culte cupit agere quidquam;
 neque putat quidquam se
 turpe facere, quod in luce
 factum pudori esse sibi de-
 beat. Fertur etiam fabula,
 mulierem quandam, Muscam,
 olim fuisse, pulcherrimam,
 loquacem vero eandem at-
 que argutam, et cantus aman-
 tem; rivalem autem Lunae
 in amando Endymione fuisse.
 Deinde cum dormientem su-
 binde ludibriis suis, et can-

γίγνεν ἐρεσχελοῦσα, καὶ ἄδουσα; καὶ κωμάζουσα ἐπ' αὐτόν, p. 97.
 τὸν μὲν ἀγανακτῆσαι, τὴν δὲ Σελήνην ὀργισθεῖσαν, εἰς
 τοῦτο τὴν Μῦϊαν μεταβαλεῖν· καὶ διὰ τοῦτο πᾶσι νῦν τοῖς
 κωιμωμένοις αὐτὴν τοῦ ὕπνου φθονεῖν, μεμνημένην ἔτι τοῦ p. 98.
 Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα τοῖς νέοις, καὶ ἀπαλοῖς· καὶ τὸ
 δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ τοῦ αἵματος ἐπιθυμία, οὐκ ἀγριότη-
 τος, ἀλλ' ἔρωτός ἐστι σημεῖον καὶ φιλανθρωπίας. ὡς γὰρ
 δυνατόν ἀπολαύει, καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζεται. Ἐγεί- 11
 νετο δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς καὶ γυνή τις ὁμώνυμος αὐτῇ,
 ποιήτρια, πάνυ καλὴ καὶ σοφὴ· καὶ ἄλλη εἰαῖρα p) τῶν
 Ἀττικῶν ἐπιφανῆς, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη.
 Ἡ Μῦϊα ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· οὕτως οὐδὲ ἡ
 κωμικὴ χάρις ἀπηξίωσεν, οὐδὲ ἀπέκλεισε τῆς σκηνῆς, τὸ
 τῆς μῦϊας ὄνομα, οὐδ' οἱ γονεῖς ἡδοῦντο τὰς θυγατέρας
 οὕτω καλοῦντες. ἡ μὲν οὖν q) τραγωδία καὶ σὺν μεγάλῳ
 ἐπαίνῳ μέμνηται τῆς μῦϊας, ὡς ἐν τούτοις,

Δεινὸν γε τὴν μὲν μῦϊαν ἀκλίμῳ σθένει

Incert.
Trag.

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώμαθ', ὡς πλησθῆ φόνου·

Ἄνδρας δ' ὀπλίτας πολέμιον ταρβεῖν δόρυ.

p) εἰαῖρα] Non variatur in accentu. Vid. ad Ver. Hist. II, 18.
 Varr. Lectt. q) οὖν] γὰρ Aug.

tionibus, et comissationibus, excitaret, aegre tulisse illum; iratam vero Lunam in hoc illam animam mutasse: atque ideo omnibus illam nunc invidere somno, Endymionis nimirum memorem, maxime vero junioribus, tenerioribusque. Morsus autem ipse, et illa sanguinis cupiditas, non feritatis signum, sed amoris est, atque humanitatis. Quantum enim potest, fruitur, et de pulchritudine decerpit aliquid. Fuit autem apud antiquos etiam mulier quaedam illi cognominis poëtria, pul-

chra sane, et docta; et alia nobilis apud Athenienses meretrix, de qua Comicus poëta dixit, *Istaec momordit Musca ad usque cor viri.* Ita neque Comica venustas dedignata est, aut scena exclusit nomen muscae, neque puduit parentes ita vocare filias. Quin Tragoedia multa cum laude muscae memoriam usurpat, ut in illis:

*Proh dedecus, si musca
 forti robore*

*Corpus virorum amore caedis
 insilit:*

*Armatus hastam sed veretur
 hosticam.*

- p. 98. πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ Μυίας r) τῆς Πυθαγορικῆς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἢ κατ' αὐτὴν ἱστορία.
- 12 Γίνονται δὲ καὶ μέγιστα τινες μυῖαι, αἷς στρατιωτίδας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κύνας, τραχύταται τὸν βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ὠκύταται. αἷ γε καὶ μακροβιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ χειμῶνος ὅλου ἄσιτοι διακαρτεροῦσιν, ὑπεπιτηχυῖαι τοῖς
- p. 99. ὁρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧν κῆκεῖνο θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρω καὶ τὰ θηλειῶν καὶ τὰ ἀρρένων θρῶσι, βαίνοντες s) ἐν τῷ μέρει, κατὰ τὸν Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν τὴν φύσιν, καὶ διττὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' εἰ ἔχων εἰπεῖν καταπαύσω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

r) Μυίας] τῆς Μυίας Ang. s) βαίνοντες] „καὶ βαίνοντες marg. A. 1. W.“ Praeterea attende masculinum in βαίνοντες, quo utitur auctor, ad solos mares muscarum respiciens.

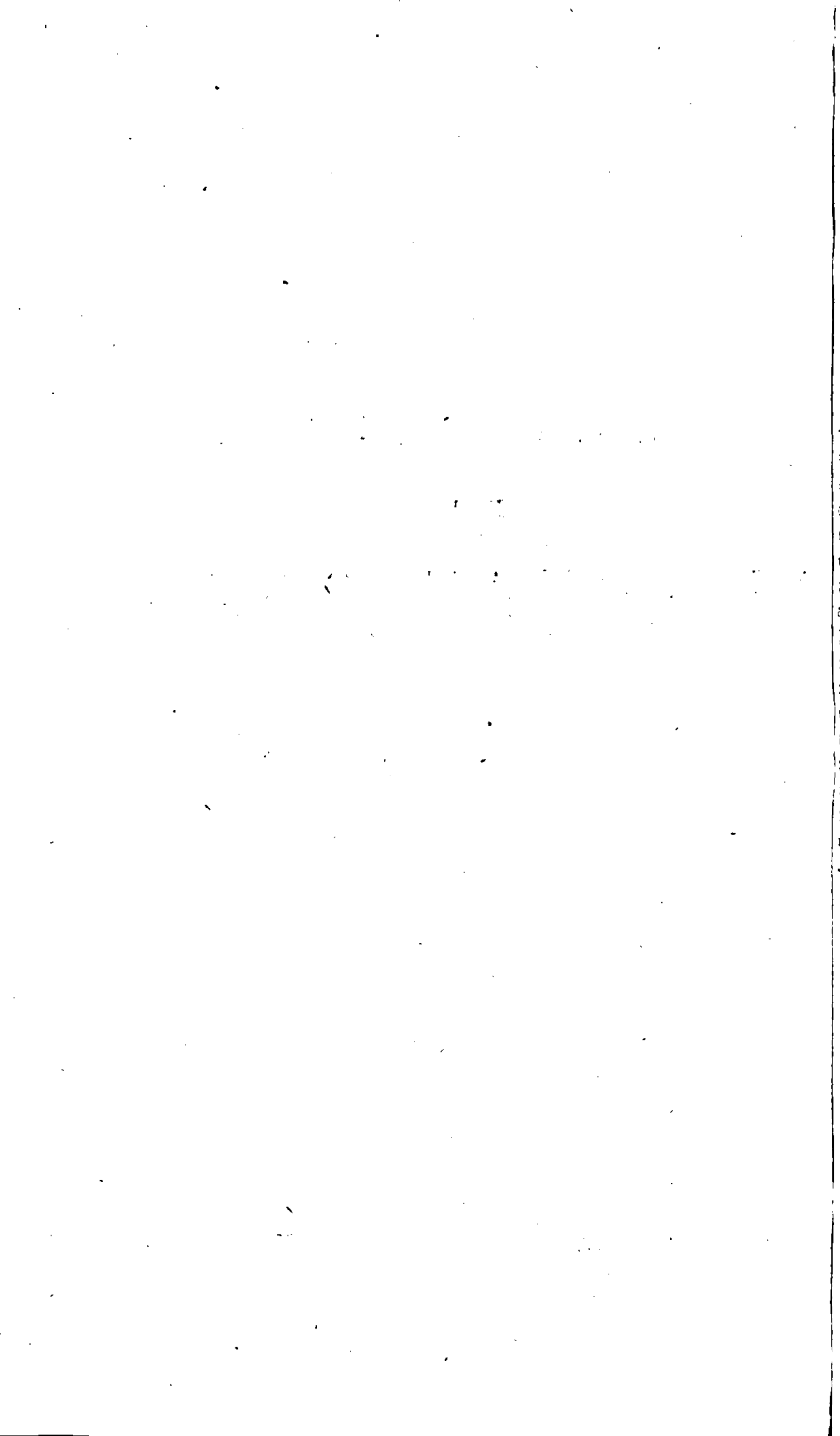
Multa haberem dicere de Musca (Myia) etiam Pythagorica, nisi nota omnibus esset illius historia. Nascuntur etiam maximae quaedam muscae, *militares* vulgo vocant, alii vero *canes*, bombo asperrimo, velocissimo volatu, quae etiam longaevae admodum sunt, et toto hie me sine cibo durant, lacunaribus se insinuantes maxime, in quibus illud prae-

sertim mirabile est, quod utrumque et marium opus et feminarum peragunt, mutuo se inscendentes, ut Veneris ille et Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natura, pulchritudine duplici. Multa cum supersint, quae dicam, desinam, ne, quod est in proverbio, *elephantem facere ex musca* videar.

SCHOLIA

ET

ADNOTATIONES.

SCHOLIA.

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 1. l. 1. ΙΚΑΡΟΜ., Η ΤΠΕΡΝΕΦ.] Ἰκαρομένιππος ὁ προκείμενος ἐπιγέγραπται λόγος, διὰ μὲν τὸ πτηνὸν α) εἰσάγεσθαι τὸν τῷ δράματι ὑποκείμενον, εἰς Ἰκαρον τὸν Δαιδάλυον ὑποφερόμενος, διὰ δὲ τὸ μεγαλόπραγμον καὶ περίεργον καὶ φασματώδες, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον ἀρμοζόμενος β), ὃς Πατάρων ὑπάρχων τῆς Λυκίας, καὶ τὴν Ἀντισθέ-
 νους δόξαν ὑποποιούμενος, γενναῖος ἦν καὶ συγκεκριομένης τὸ σῶμα, καὶ οὐκ ἀδόκιμος, οὐδὲ τὴν ὕψιν, ὅσα πρὸς ὥρας γ) εὐπρόσωπον ὑποφέρεται καὶ οὕτως δ), ὥστε, εἰ πίστις ὑπ᾿εστι ε) Φιλοστράτῳ τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως ἀναγράφοντι βίον, καὶ ὑπὸ Ἐμπούσης ς) ἐρασθῆναι κατὰ Λόρινον τῆς Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ τούτου ἐπεὶ περιέτυχεν Ἀπολλωνίῳ τῷ προσηγμένῳ γότῃ ἀνθρώπῳ, ὁμοίος, φασίν, ὁμοίῳ συνήφθη. καὶ τὸ τοῦ βίου λοιπὸν δυσχεροσπασίως ἐσχῆκε τούτου, τερατείαις τε συνευκαιρῶν γ), καὶ εἰς μηδὲν ὕγιες δ) δια-
 νοίας τὴν σχολὴν ἀποδιατρίβων. διὸ καὶ ὁ παρὼν Λουκιανὸς φασματολογῆσαι ι) τοῦτο δὴ τὸ σύνηθες αὐτῷ προσηγόμενος, καὶ ὑπὲρνεφέλα τερατεύσασθαι, συζεύγνυσι τούτῳ τὸν Ἰκαρον,

α) τὸ πτηνὸν] Hanc lacunam V. Codicis et sequentes ex C. supplevimus. *Solan.*

β) ἀρμοζόμενος] *Reitz.* ἀρμοζόμενον. correxit *Schmiederus*. Ceterum errorem Scholiastae, qui posteriorem Menippum, de quo *Philostrat.* Vit. Apollou. IV, 25, agit, cum Luciano multo antiquiore confuderit, jure suo notavit *Wieland.* Vers. Tom. I. p. 200. Cf. *Solan.* ad Diall. Morti. I. Tom. II. p. 467. *Lehm.*

γ) ὥρας] „ὥραν Edit. Mutavit *Solanus*.“

δ) οὕτως] „ού Exc. G. Οὕτως recte C.“

ε) εἰ πίστις ὑπ᾿εστι] „Pro his tribus ὑπ᾿εστι tantum C.“

ς) Ἐμπούσης] Vitium vulgatum Ἐμπούσης corrigere non dubitavi. *Lehm.*

γ) συνευκαιρῶν] Sic Cod. Venet. probante *Bastio* Epist. Crit. p. 48. Vulgo legebatur συγκαίρων. *Lehm.*

δ) εἰς μηδὲν ὕγιες] „πρὸς μηδὲν ὕγιους V.“

ι) φασματολογῆσαι] Vulg. φασματῶν. quod *Schmiederus*, quemadmodum et alia minutiora in hoc Scholio, tacite correxerat. *Lehm.*

λίον λίαν συνάπτων, ὥς οἱ παρομιαζόμενοι φάσκουσι. V. Sed suppletis deficientibus ex C.

Ead. 1. 22. σταθμός] μονή. V.

Pag. 2. 1. 1. παρασάγγαι] Μέτρον Περσικὸν ὁ παρασάγγης, ὁδοῦ στάδιοι λ'. τὸ δὲ στάδιον, ὄργαναι ρ'. ὥστερ καὶ τὸ πλῆθρον, ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, στάδια ζ'. τινὲς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων δέκα βούλονται σταδίων τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, ἢ. ἄλλοι δὲ, ζ'. k) V. Ὁ παρασάγγης μέτρον ἐστὶν παρ' Αἰγυπτίοις, μεθ' οὗ μετροῦσι διὰ τὴν τοῦ Νεῖλου ἐπικλυσιν τὴν γῆν, ἔχων σταδίους λ'. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ σχοῖνος ξ'. ὁ δὲ στάδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τοῦτο εὐρήσεις πολλάκις ἐν τῇ Αναβάσει l) τοῦ Κύρου G. (Persica est mensura, non Aegyptia; de qua non Xenophon tantum, sed Herodotus aliique. Solan.)

Ead. 1. 9. ὑποξενίζοντος m)] ξένους καὶ ἀγνώστους διαλεγόμενου V.

Ead. 1. 12. λογίζομαι] ἀριθμῶ. G.

Ead. ibid. τῆς ἐναγχοῦ] τῆς χθισινῆς G.

Pag. 3. 1. 2. παρασαγγας ὅλους] ὁλοκλήρους V.

Ead. 1. 5. Διοπετῆς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ] ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πεσών. V.

Ead. 1. 9. τὸ πέρα πίστεως] ὑπὲρ τὴν n) πίστιν V.

Pag. 4. 1. 1. ἐκείνῳ τῷ Φρυγί] Ὁ Γανυμήδης ἦν Φρυγὲς μικρακίσκος εὐπρεπῆς· τούτου ἠράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ μεταβλήθεις εἰς αἰτῶν, ἤρπασεν αὐτὸν, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἶνοχόον V.

Ead. 1. 5. προσφερὲς] ὅμοιον. V.

Ead. 1. 6. οὔτε παιδικὰ] ἐρώμενον. V.

Pag. 5. 1. 1. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος] Ἰκαρος υἱὸς ἦν τοῦ Δαίδαλου. ὅτε ο) οὖν ἐπέτοnton αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ, ὡς παῖς ὁ Ἰκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ λυθέντος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θάλασσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πέλγος. Ὁ Δαίδαλος δὲ μικρὸν ἐπιτάσθη διάστημα· ἀλλ' οὗτος αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἔφη αναβιβηκέναι τὸν οὐρανόν. V.

k) ζ'.] „ζ' Excerpta G. quod ipse Excerptor Bruno exponit septem cum semisse. ζς. est in V.“

l) Ἀναβάσει] Legebant ἀναγνώσει, quod, monente Reitzio, emendavit Schmiederus. Lehm.

m) ὑποξενίζοντος] „ὑποξενίζοντας editum ante, et διαλεγόμενους. Emendavit Solanus.“

n) ὑπὲρ τὴν] Ἰπὲρ διὰ τὴν Edita. Sed cum abesset διὰ in G. C. et V. merito deleui, quod vel sine Codd. delendum erat. Reitz.

o) ὅτε] „Bene sic dedit Solanus, cum antea ederetur ὅτι.“

Ead. 1. 4. τὰ ἀκύνπτερα] τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν, τὰ εἰς ὅξυ καταλήγοντα V.

Ead. 1. 8. αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ] σὺν αὐταῖς ὠλέναις. ὠλένας δὲ λέγουσι καὶ τοὺς ὄμους. V.

Ead. 1. 15. ἀστεῖον] ἡδύ. G.

Pag. 6. 1. 16. διατῆσσα] ὑμνήσασα V.

Ead. 1. 18. καὶ ἀτέκμαρτα ἦν] ἄδηλα. V.

Pag. 7. 1. 6. ὑπαγόραι p) τινές] Ὑπαγόραι, ὑψηλὰ λέγοντες. Οὐρανογνώμονες δὲ, οὐράνια φρονούντες. V.

Ead. 1. 10. ἡξίουν μετεωρολέσχης τε] περὶ τῶν οὐρανίων φιλοσοφῶν. V.

Ead. 1. 11. ἐδέησαν] ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἴσχυσαν. V.

Pag. 8. 1. 8. τερατουργίαν q) ματαιολογίαν. V.

Ead. 1. 9. τῶν χαμαὶ ἐρχομένων] ἀντὶ, τῶν ἀνθρώπων. V.

Pag. 9. 1. 6. ἄγνωμον r)] ἀνόητον. G.

Ead. 1. 10. μύδρον μὲν] σέθηρον πεπυρωμένον. V.

Ead. 1. 15. εἰ ἐν γειτονίᾳ s) ἐστὶ] εἰ γειτονοῦσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν. V.

Pag. 10. 1. 4. δημιουργόν], Ὅρα τὴν τοῦ Λουκιανοῦ ἀθρότητα. Cod. 2954.

Ead. 1. 7. ἐτεκταίνεται] κατεσκεύαζε. V.

Ead. 1. 12. Τί δ' εἰ ἀκούσεις] εἰς Πλάτωνα αἰνίττεται καὶ Ἀριστοτέλη V.

Ead. 1. 13. ἡ τοὺς περὶ τοῦ πέρας τος τε] Δύο γὰρ ταῦτα, τὸ πέρας τε καὶ τὴν ἀπειρίαν, αἷτια εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ τῆς τοῦ παντός γενέσεως· τοῦ πέρατος μὲν εἰδοποιούντος καὶ ἐπὶ στάσιν t) ἄγοντος τὰ ἡμέτερα καὶ περιορίζοντος· τῆς δὲ ἀπειρίας ὅδον τῇ γενέσει ἐνδιδούσης, καὶ ἀναζωπυρούσης τὸ ἥδη *) πρὸς πᾶν ἀποκλινόμενον καὶ περμη-

p) ὑπαγόραι.] „Ὑπαγόραι his editum antea. Correxuit Solanus.“

q) τερατουργίαν] „Τερατουργίας, ματαιολογίας Edit. Cler. Emendavit Solanus.“

r) ἄγνωμον] Male sic edebatur: Οὐρανογνώμων] ἀνόητος. Sed in Ms. V. recte ad ἄγνων referrebat. Solan.

s) ἐν γειτονίᾳ] Aliter nostri Lucianei Codd. et quidem melius. quod C. etiam confirmat. Solan.

t) ἐπὶ στάσιν] Ἐπίστασιν inde fecerat Solanus. Non obsecundavi, quia non addidit unde habeat, et quia non capio. Si eis addidisset, crederem. Immo eis ἐπίστασιν legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. Reitz. Facilius corrigas ἐπὶ κατάστασιν. At vel sine correctione mens Scholiastae plana est. Vult, τὸ πέρας fingere res, stabilire (ἐπὶ στάσιν ἄγειν) et terminare. Lehm.

*) τὸ ἥδη] „ὃ ἥδη lectum ante. Mutavit Solanus.“

κὸς τῶν γινομένων u) τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ὕλης, καὶ βίου πάλιν ἄλλου σπέρματα παρεχομένης x) τῷ ἐνδύλεχαι τῆς διαδοχῆς καὶ ἀπεράντῳ τῆς κινήσεως. V.

Pag. 11. 1. 1. παμπόλλους] Δημόκριτον διαπαίξει. G.

Ead. 1. 2. ἔτερος] Ἐμπεδοκλῆα μωμᾶται διὰ τὸ νεῖκος. G.

Ead. 1. 5. ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν] Πυθαγόραν γ)

λέγει. V.

Ibid. οἱ δὲ κατὰ χηνῶν] Σωκράτην z) λέγει. V.

Ead. 1. 7. τῶν ὅλων ἀρχὴν] Εἰς Μωσία ἀποκρίνεται τάχα. V. (Tu lege Lactantium. Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. C.)

Ead. 1. 11. τοῖς δὲ τὰ δεύτερα] Τοὺς Σωκρατικούς λέγει. V.

Ead. 1. 12. ἔτι δέ, οἱ μὲν] Ἀριστοτέλη διαγελᾷ. V. Μοx ibidem: ἔτι δέ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφόν] τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ αὐτὸς a) τὸν θεὸν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας ταῦτα κατασκευάσων. V.

Ead. 1. 13. οἱ δέ] Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. G. In C. est μὲν. Epicharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem et astra Deos fecerat. Grot. Flor. 573. in Fragm. Menandri. Solan.

Ead. 1. 14. εἴτα καὶ προνοεῖν] Ἐπικουρείους φησί. V.

Pag. 12. 1. 2. τοὺς παρηγηκότας c)] γενηρακότας. V.

Ead. 1. 3. δορυφορήμασιν] Δορυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς Κωμικοῖς τὰ κομᾶ πρόσωπα ἅτινα συνεξέρχεται d) μὲν τοῖς κωμωδοῦσιν, αὐτὰ δὲ οὐδὲν διαλέγεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. V.

Ead. 1. 5. ἀδέσποτον] Διαγόρας ταῦτά φησιν. G.

Ead. 1. 7. ὑψιβρεμέταις τε] ἐν ὕψει βροντῶσιν, ὃ ἔστιν, ὑπερηφάνους. V.

Ead. 1. 9. ἀνεπίληπτόν τι] Εἰ ληπτὸς e) ἔστι τῶν

u) γινομένων] „ἡνωμένων C.“ vera fortassis lectio. Lehm.

x) παρεχομένης] παρεχόμενος voluit Solanus, nescio quare. Reitz.

y) Πυθαγόραν] „Πυθαγόρας Editio male. Correxuit Solanus.“

z) Σωκράτην] „Et hic Σωκράτης Editio Cler. male.“

a) αὐτὸς] Αὐτὸν et ἀσώματος inale Editum ex V. Jam correxi ex C. Reitz.

b) ταῦτα] „Τούτης erat in Edd. Correxuit Solanus.“

c) παρηγηκότας] Παροινικότας edebatur ante, sed non fas erat eundem errorem repetere. Reitz. In Fritzsch. Ed. invenio παρηνοκότας. Lehm.

d) συνεξέρχεται] Συνεξέρχεται V. quod in Impress. recte mutatum videtur. Solan.

e) Εἰ ληπτὸς] „In Coll. praemittitur Ὅρα τοῦ Λυκιανοῦ (sic) ἀθεότητα.“ Cf. supra ad vocem δημιουργόν cap. 8. Scholion Codicis 2955. Lehm.

ἔλασεν ὁ τεχνίτης, οὐπερ f) τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο συνέστη g)
μόνον, Λουκιανοῦ κακίστου *) ἄθειον στόμα, ληπτὸς θεὸς πέφυ-
κεν οὐ θεὸς ἄρα. V.

Ead. l. 10. ἀτεχνῶς] πάνυ. V.

Ead. l. 12. ἕτερος δέ με θυμὸς] λογισμὸς. V.

Ead. l. 17. Αἴσωπος ἀετοῖς καὶ κανθάροις] Ὁ μυ-
θοποιὸς πλάττει h) δὲ μῦθον, ἐν ᾧ τὸν i) κάμηλον εἰσάγει δια-
λεγόμενον τῷ Διῷ. V.

Pag. 13. l. 8. λαβὰς τινας] κρατήματα. V.

Ead. l. 16. Τμηττοῦ] Ὀρητῆς Ἀττικῆς. V.

Pag. 14 l. 2. εἴτα ὑπὲρ Φολόης] Ταῦτα Πελοποννήσου.
Ὀρητῆς Ἀργολικῆς μοίρας τὸν Ταῦγειον δὲ τῆς Λακωνικῆς,
ἐν δεξιᾷ τῆς Σπάρτης. V.

Ibid. Ερυμάνθου] De Erymantho cacterisque lege
Strabonem aliosque. G.

Ead. l. 5. ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον ἀναβάς] Τὸν
Μακεδονικὸν Ὀλυμπον λέγει. ὅς ἐπ' ἀριστερᾷ τοῦ Πη-
γνεῖοῦ καὶ τῶν Θεσσαλικῶν ἐστὶ Τεμπῶν k), ὕψος ὑψηλὸν καὶ
μέγα, καὶ μέγροι Πέλλης παρατείνων δ'. V.

Ead. l. 6. ὡς ἐν ἡν] ὡς δυνατόν ἢ m). V.

Ead. l. 10. καμνοντος] κοπουμένου n). V.

Ead. l. 14. τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν] τῶν περὶ
τοὺς ἵππους ἀναστρεφόμενων. V.

f) οὐπερ] „ὅνδρ ediderat Clericus. Mutavit Solanus.“

g) συνέστη] „συνέστησε edita. Mutavit Solanus.“

*) κακίστου] Sic pro vulg. κακίστον rescribendum conj. J. J. Wet-
sten., probante Reitzio in Add. Lehm.

h) πλάττει] „πράττει lectum aute. Merito correxit Solanus.“

i) τὸν] τὴν Cod. V. male, ait Solanus; nescio quare. Nam non so-
lum communis generis est κάμηλος· sed in Aphonii fab. 15. in
qua haec ipsa est narratiuncula de camelo Jovem precante ut sibi
cornua largiatur, τῆς καμήλου et ἡ κάμηλος προσελθοῦσα legitur.
Immo feminino genere vel frequentius effertur, quam masculino,
quia feminis plerumque utuntur ob lac. Ita κύων licet communis
sit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. Xenoph. alios-
que; quia feminae in venatu potiores habitae. Reitz. Improbaverat
τὴν Solanus ob sequens διαλεγόμενον· quod tandem et ipse Reitzius
vidit in Add. Lehm.

k) Τεμπῶν] „Τημπῶν edebatur ante male.“

l) παρατείνων] „Παρατεινόμενον edita. Mutavit, non addens unde,
Solanus.“

m) ἢ] „Non aderat in Impress. Adjecit Solanus.“

n) κοπουμένου] Legendum arbitror κοπτομένου, vel κοπουμένου.
Reitz. Vulgatum, quod nihili est, retinuit Bip. Sed Schm. alteram
Reitzii emendationem, κοπονμένου, edidit, qua equidem meliorem
non habeo in promptu. Similiter Hesych. κάμνει· κοπιῶ. Lehm.

Pag. 16. l. 1. καὶ εἰ γὰρ μὴ τὸν Ῥόδιον Κολοσσόν] Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀνδρὶς ἦν χαλκοῦς, ἡλίω ἀνακείμενος, καθ' ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος ἡλίω ἀνέκειτο ο). ἐξήκοντα μὲν πηγῶν τὸ ὕψος, ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ. — Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάργῃ πύργος καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ ρ) Αἰγύπτου Ἀλεξάνδρειά ἐκδομένηται τετράγωνος, σταδίαίος q) τὴν πλευράν, ἐπὶ πολὺ τοῦ ἀέρος ἀνέχων, ὡς ἀπὸ ρ' ὁρασθαι μιλίων r). ἀνεστάθη δὲ τοιοῦτος, ἢ ἡμέρας μὲν σημείον τοῖς πλέουσιν, νυκτὸς δὲ πυρρὸς, πρὸς ὃν οἱ πλέοντες ἀπενθυνόμενοι, μὴ ἔχοιεν ἐμπέμποντες τοῖς τοῦ Παραιτωνίου ἔρμασι διαφθείρεσθαι. γέγονε δὲ προστάγματι μὲν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος s), ἀρχιτεκτονήσαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κνιδίου, ὃς καὶ ἐπέγραψε τῷ πύργῳ ἐπὶ τῶν λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΥ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΕΙΝ ΤΙΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΩΙΖΟΜΕΝΩΝ ι). V.

Ead. l. 16. καθάπερ Λυγκεύς] Ὁ Λυγκεύς οὗτος (λέγεται υ) οὕτως ἦν ὀξυδερκέστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν. V.

Pag. 17. l. 10. σποδοῦ πλέως] ἀνάπλεως. V.

Pag. 18. l. 6. ἐπὶ τῆς καπνοδόχης] Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ὡς ἀποσπόμενον διὰ πυρρᾶς. V.

Ead. l. 8. μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα] Τοῦ Ἐνδυμίονος ἱρασθεῖσα ἡ Σελήνη συνῆν αὐτῷ. καὶ διὰ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ τοῦ Ἐνδυμίονος ὁμνυσι. V.

Ead. l. 10. ἀτὰρ] ἀλλὰ δὲ. V.

Ead. l. 12. νῦν γὰρ δὴ λημᾶν] ὀφθαλμιᾶν λήμη x)

o) ἀνέκειτο] ἀντίο priores omnes, quam stolidam mendam, e compendio scribendi ortam, de meo corrigere non dubitabam. *Lehm.*

p) Πηλουσίῳ] Πόλει Editā male. πρὸς τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ C. Καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ V. Incipit autem novum. Scholion ab ὁ δὲ — Φάργῃ, quod male continuo ductū editum. *Reitz.*

q) σταδίαίος] Vid. *Prideaux* ex *Josepho* hoc falsi arguentem *Hist. suae* L. I. Part. II. ad Ann. ante Christum 284. *Solan.*

r) ὡς ἀπὸ ρ' ὁρασθαι μιλίων] *Josephus* Ed. Ox. p. 1205. 1. lumen ejus ad CCC stadia tantum penetrare dicit. *Solan.*

s) Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος] Cave hoc Scholiastae credas; ipsum adi *Lucianum* Quom. Conser. *Hist.* c. 62. *Solan.* „Adleverat orae *Hematerhus*. Vid. *Fabric.* ad *S. Empir.* p. 276. G.“

t) πλωζόμενων] In prioribus πλοῦς. Sed vid. Quom. *Hist. Conser.* c. 62. ibique Varr. *Lectt.* Omnino autem de hoc verborum genere adeas praecipientem *Lobeckium* ad *Phryn.* p. 614. sq. *Lehm.*

u) οὗτος λέγεται] Corrupte. Lege οὗτος λέγεται οὕτως εἶναι ὀξυδερκής. *Solan.* Melius *Schmiederus* verba λέγεται οὕτως pro suspectis notavit. *Lehm.*

x) λήμη] Vulgo prave λῆμα. Cf. Schol. ad *Jov. Trag.* c. 10. ubi tamen perverso accentu olim λῆμη scriptum erat. *Lehm.*

γὰρ ὁ συνκρόμενος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ὄψος. V. (lippitudo, vulgo αἱ τῆμαβλα. C.) Non plane scriptum.

Pag. 19. l. 10. καὶ μὴν παρὰ σοῦ] Ἐν σοὶ ἐστὶ, γησὶ, τὸν ἑνα ὀφθαλμὸν βασιλικὸν κησασθαι. V.

Ead. l. 13. πτερυξασθαι] ταῖς πτερυξί, τὸν αἶρα γ) πληττειν, ἢ πτερυγα κινῆν V.

Pag. 20. l. 6. κατ' ὀλίγον ὑπαπιδῶν] κατὰ μικρὸν ἀπερχόμενος. V.

Ead. l. 12. Πτολεμαῖον z) μὲν συνόντα] Πτολεμαῖος ὁ ἐπικλῆν Φιλαδέλφος Στρατονίην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε γυναῖκα. Λυσίμαχος δὲ ἦν τῶν Ἀλεξάνδρου διαδόχων, οὗτος Ἀγαθοκλέα τὸν υἱὸν δικηλῆθέντα ἐπιβουλεύειν αὐτῷ α) ἀπέκτεινε. V.

Ead. l. 14. Στρατονίην] Γυνὴ τοῦ Σελεύκου. Τα tamen haec quaere diligentius; nam erat additum τῇ ἀδελφῇ. Ἀρσινὴ erat similiter additum; tum in margine aliter erat. Ideo quaere diligenter. Ἀττάλῳ Φιλαδέλφῳ erat itidam additum. G. Hoc ultimum Scholion legitur etiam in Cod. 2955. *Belino* teste.

Pag. 21. l. 5. τὴν ὀφρὺν κατηλοημένος] διατεθρόμμενος, τεθροισμένος, συντεθροισμένος. ἀποῶν γὰρ τὸ συντρίβειν, ἢ τύπτειν. V. (Unde πατραλολας. C.)

Ead. l. 10. δεατριβήν] Τὴν διατριβὴν ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαιομένου παρὴλῃθεν, ἐφ' οὗ καὶ ἐν τῷ Προμηθεῖ πρότερον. V.

Ead. l. 16. ἐν τῷ χαμαίτυπείῳ] πορνεῖν. V.

Pag. 22. l. 5. τερωπλήν b)] πόρνην. V.

Ead. l. 8. ἐνεργον ἦν] δυσχερές. V. (Aliter videtur legisse quam in hodiernis Codd. *Solan.* Ita est. Vld. Varr. Lectt. *Lehm.*)

Ead. l. 10. εἰλαπίναι] εὐωχλαί c), ἀρίστα. V.

Ead. l. 13. τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαι] τὴν

γ) ἀέρα] Ἄνδρα legebatur sine sensu. ἀέρα inde fecit *Solanus*, ego ἀέρα. *Reitz.*

z) Πτολεμαῖον] Sic adcommodavi ad *Lucian.* Nam Πτολεμαῖος editum ante. *Reitz.*

α) αὐτόν] Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτός. *Solan.* Hoc praetulit *Schmiederus*, ego illud; quoniam referebat indicari, cui insidiae fuerint structae, non item, quis ipse occiderit insidiantem, quod iam erat indicatum. *Lehm.*

b) τερωπλήν] „τερωπολήν lectum ante misere.“

c) εὐωχλαί] „εὐωχλαίς Edita prave.“ Non minus prave etiam *Reitz.* et *Bip.* ἀρίστοι, quod correxit *Schmiederus.* *Lehm.*

τῶν Γετῶν d) χώραν. οἱ δὲ Γέται ἔθνος βάρβαρον καὶ ἰσχυρόν, ὃ Ῥωμαίων κατεξαναστάν, καὶ μέχρι φόρου ἀπαγωγῆς ταπεινώσαν Ῥωμαίους, ὑπὸ Τραϊανοῦ ὑστερον οὕτως ἐξωλοθρεύθη e) Δεκεβάλῃ χρωμένον βασιλεῖ, ὥστε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τεσσαρακοντα περιστῆναι ἄνδρας. ἑκάστου δὲ ἔθνους ἐπιτήδευμα λέγει. V. (Κρίττων ἐν τοῖς Γεταῖς. Gens fera et barbara et immitissima. G.)

Pag. 23 l. 5. ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος] Κυκεὼν πόμα ἐστὶν ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ ἀλφίτων f) καὶ ὕδατος συγκεκραμένον. ἐπειδὴ οὖν ἀπὸ πολλῶν g) συγκείται ὁ βίος, διὰ τοῦτο αὐτὸν κυκεῶνα ἐκάλεσαν. V.

Ead. l. 6. παραστησάμενος] Παρίστασαι, καταδουλοῖς h). ὅθεν παραστησάμενος, παραλαβὼν, ἐλὼν, καταστρεφάμενος. παραστήσομαι, ἐνώπιον σοῦ στήσομαι. V.

Ead. l. 12. γέλοιος] Γέλοιος i) καὶ γελοῖος διαφέρουσι. γέλοιος μὲν γὰρ ὁ γέλωτος ἄξιος· γελοῖος δὲ ὁ γελωτοποιός. V.

Ead. l. 16. ἀπὸ δ' αὖ] ἔξω τῆς πόλεως. V.

Pag. 24. l. 8. τὸ Σικυνώνιον πεδῖον] Σικυνὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἡ δὲ Οἰνὴ περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆαι δὲ ὡς Ἀθήνησιν. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἀθηναί.

Pag. 25 l. 1. τὴν Κυνοσουρίαν] Περὶ τῆς Κυνοσουρίας γῆς ἡμφισθῆτον ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἔδοξεν ὡς τετρακοσίους ἀφ' ἑκατέρου πλευροῦ μάχεσθαι, καὶ τοῖς νικῶντος εἶναι τὴν χώραν. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπώλοντο, δύο Ἀργείων, καὶ ἐνὸς Λακεδαιμονίου. εἰτα δοξάντων Ἀργείων νενικημένοι, καὶ διὰ τοῦτο ἀναγεωρηκότων,

d) Γετῶν] Hic ab aliis Daci vocantur. Vide Xiphilinum in Traiano. Cler.

e) ἐξωλοθρεύθη] Vulg. scribebatur ἐξολοθρεύθη. Alia hujus generis vitia per hoc Scholion tacite emendavi. Lehm.

f) ἀλφίτων] „ἀλφίτου edita. Et mox συγκεκρῆνον pro συγκεκραμένον, Quae ex C. emendavit Solanus.“

g) ἀπὸ πολλῶν] „Et hoc et reliqua ex G. emendavit Idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπόλλων λέγει ἐκ πολλῶν συγγεῖσθαι τὸν βίον.“

h) καταδουλοῖς] Corruptum hoc esse, adscripsit Solanus; non vero quomodo sanandum. Neque ego quidquam divinando adsequor; ita alienum hic est hoc verbum. Reitz. Imo sanissima sunt, quamquam sine grano salis huc translata e Suida s. παρίστασαι. Et sequentia ad verbum descripta ex eodem s. παραστησάμενος. Sed quae ultimo loco habes, prave vulgo scripta legebantur ἐνώπιον συστήσομαι, quum in Suida sit ἐνώπιον σοῦ στήσομαι. Lehm.

i) γέλοιος] Confer supra de hac differentia ad Jov. Trag. c. 55. Videtur autem Scholiastes hic in Luciano γέλοιος pro παγγέλοιος legisse, festinans an reuera, nescio. Sed παγγέλοιος melius. Reitz.

ἡ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μείνας, τὸ νενικημέναι ἐκρίθη, Ἀργείων ὡς φυγόντων κατακριθέντων. V.

Ead. 1. 2. φακοῦ πλατύτερον k)] Φακὸς l), ὁ ὠμός-
φακῆ δὲ ἡ ἐψηθεῖσα. V.

Ead. 1. 6. τὸ γὰρ Πάγγαιον] Τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ
Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας, χρυσοῦ μέταλλα ἔχων. V.

Ead. 1. 15. θέει φέρων] τρέχει. V.

Pag. 26. 1. 3. ταῖς μυρμηκιαῖς] τοῖς τῶν μυρμηκῶν
τόποις. V.

Ead. 1. 7. τοὺς Μυρμιδόνας] Ὁ Αἰακὸς τοῦ Διὸς
ἦν υἱὸς καὶ ἐβασίλευσε. λέγεται οὖν ὅτι θεωρῶν τὴν αὐτοῦ π)
χώραν ὀλιγανδρούσαν, ἠῤῥυτο τῷ Διὶ. ὁ δὲ τοὺς μυρμηκας ἀν-
θρώπους ἐποίησε. καὶ διὰ τοῦτο Μυρμιδόνες κέκληνται V.

Ead. 1. 10. ἐς αἰγίόχοιο Διὸς] Λέγεται ὁ Ζεὺς ὑπὸ
αἰγὸς τραφῆναι, καὶ τοῦτο δέσμα τῆς αἰγὸς ἀντὶ ἀσπίδος βα-
σταίνειν. αἰγίλοχος οὖν ὁ αἰγίδα κατέχων. V.

Pag. 27. 1. 3. βαρὺ γὰρ οὐδὲν, ἢ μὴ τι φέρειν
δείη] Οὐδὲν βαρὺ τὸ διακονῆσαι σοι, εἰ μὴ χρεῖα ἔσται βα-
στασαι n) τι. V.

Ead. 1. 12. τὸ φῶς o)] Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ
φυσικός. V.

Pag. 28. 1. 6. καὶ τὸν ἐπὶ σκηνῆς ἐκάστου βίον]
τὴν ἐκάστου p) κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ δριμύτως καὶ τοῦτο λέγει
δραματοῦργων, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων (δια-
βιούτιος, ἅτε ἄλλου μὲν ὄντος, ἄλλου δὲ ἀξιοῦντος δοκεῖν. V.

k) πλατύτερον] Animadvertas hanc vulgatam vocis praefixae for-
mam, cui tamen nihil, nisi errorem utcumque commissum, subesse
arbitror. *Lehm.*

l) φακὸς] Φάκος editum erat, quod audacter ex *Luciano* mutavi.
Alterum intactum relinquo, etsi alii φακῆ scribunt. Vid. *Athen.* IV.
c. 15. non longe ab init. ubi φακῆν, sed paullo post ter, quater,
φακῆν, satis inconstanter. *Stephan.* ubique φακῆ et φακῆν. Ego φακῆ
ubique ex analogia malle. Sed exhibeo ita ut invenio. *Reitz.* Imo
ad analogiam unice recta forma φακῆ, i. e. φακῆα. Et sic ipse
Reitzius cum ceteris scripsit *Epist. Saturn.* 35. quamquam paullo
ante c. 23. φακῆν, satis inconstanter. Nec *Scholias* ad *Soloecist.*
c. 7. cum hoc nostro convenit. *Phrynichus* a *Piersono* emendatus:
Φακός, φακοῦ, ἐπὶ τοῦ ὠμοῦ, φακῆ δὲ, φακῆς, ἐπὶ τοῦ ἰσθοῦ. ubi
vide etiam *Lobeckium* p. 455. *Lehm.*

m) αὐτοῦ] Sic hand dubie scripsit *Scholias* pro eo, quod vul-
gaverant, αὐτοῦ scribere certe debebat, siquidem alienae personae
cogitationem vitare vellet. *Lehm.*

n) βαστάσαι] „βαστάζει V.“

o) τὸ φῶς] „Ad aliena verba relatum hoc Scholion in sedem re-
duxit *Solanus*.“

p) Τὴν ἐκάστου] „Ante haec verba in Editis addebatur: ἀλλὰ καὶ
τινα ἴδω αὐτῶν. Quae *Solanus* merito delevit.“

Ead. l. 14. ἵνα γ)] Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ, ὅπου V.
Pag. 36. l. 8. καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώ-
πους ἀφ' ἑξέσθαι r)] Ὁμοιον τοῦτο τῷ τοῦ Εὐριπίδου ἐκείνῳ.
Ἦξει δ' Ὀδυσσεύς, ὅσον οὐκ ἦδη. ἦδη πρό ὀλίγου, καὶ οὐκ α-
μακράν. V.

Ead. l. 11. δριμύτε καὶ τιτανῶδες] καταπληκτικὸν
καὶ φοβερόν, ἀπὸ τῶν Τιτάνων. Τιτᾶνες δέ οἱ παλαιοὶ θεοί. V.

Ead. l. 15. ἐμβεβροτημένος] Γραμ. ἐξηγηθεὶς. G.
Pag. 31. l. 1. ἀπαγορευσαί μιν] ἀπαρησάμην. V.

Ead. l. 2. δεασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων] ὑπὸ δι-
φύρων δοξῶν ἀνθελκόμενος. V.

Ead. l. 5. ὑπαναίς] ὑποχαλάσας. G.

Ead. l. 6. τί ἂν λέγοις, φησὶν, Ὡτου πέρε κα-
'Εφιάλτου] Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν θεομάχοι ὄντες
εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. V. In altero Voss, in Fol. sic: κα-
'Εφιάλτου] Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης) ἠθέλησαν εἰς τὸν οὐρα-
νὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἦδη ὄρη ἐπιθέοντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέτα-
ρον. Ἀπόλλων ταῦταις ἐτόξευσεν καὶ ὁ μὲν μῦθος οὗτος
δὲ γε ἄλληγορία. οὗτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι ὄντες Θεσσαλοὶ
(Ἀλωέως t) παῖδες, πρῶτοι ἀναμετρῆν ἐπειράθησαν τὰ τῶν οὐ-
ρανίων u) σώματα ἀπὸ τῆς γῆς, ἐχρώντό τε τοῖς ὄρεσιν ὑψη-
λοτάτοις τῆς Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ ἐκείνων σκιᾷ
συνέβη δὲ αὐτοὺς ἐκείθεν πεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν. ὅθεν καὶ
μῦθος πέπλασται, ὡς ἱστορεῖ Δημῶ x) — —. V. Ὡτος καὶ
Ἐφιάλτης θεομάχοι, ὅστις voluerunt in coelum ascendere, et
superponentes montibus ascendunt, donec Apoll-
eos sagittis confecit. Allegorice autem sic: Ὡτος καὶ Ἐφιάλ-
της Physici Philosophi Thessali, Ἀλωέως παῖδες, primi mé-
tiri conati sunt distantiam Lunae a terra, et Solis a Luna. A-
quoniam hoc contingit ἐξ ὀπτικῆς ἐπιστήμης, ipsi autem ei
Analogia θηρᾶ hoc, et ab umbra ab excelsis montibus ἡλι-
ανίσχοντος ἀπορρέουσας. haec autem κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη α-

q) ἵνα] Hoc Scholion in V. et Impr. prave ad ἵνα μὴ διέξω refere-
batur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi. Solan.

r) ἀφ' ἑξέσθαι] „ἀφ' ἑξέσθαι Edit. At Lucianum accommodavit So-
lanus.“ Quem Scholiastes ianuit Euripidis locum, legitur is a
Hecuba v. 138. Matth. Lehm.

s) Ἐφιάλτης] „θεομάχοι ὄντες addit C.“

t) Ἀλωέως] „Vulgabatur Ἀλωέως. Emendarat Solanus.“

u) τὰ τῶν οὐρανίων] Distantiam Lunae altera, (leg. a terra. Lehm.
et Solis a Luna. C. Unde patet aliter legisse. Solan.

x) Δημῶ — —] Sic scriptum est in Codice Ms. An hic autem is
telligatur Δημοσθένης Thrax Grammaticus, de quo Suidas, et
alius, juxta cum ignarissimis novi, Cler. In Coll. G. de eo nihil
est. Solan.

ssima; ἡ Ὅσσα, τὸ Πήλιον, ὁ Ὀλύμπος, ex quorum umbra
 ὄκουν analogiam aliquam mensurae accipere: καὶ δὴ πρὸς
 οἷς ἀκρωτηρίοις ἀναμενόντων ὁρέων τούτων τοῦ ἀναλογίζε-
 σθαι τὴν σκιάν, κατακρημνισθέντες ἀπώλοντο. hinc confictum,
 montes hos componentes, ut ascensibile facerent coelum, ab
 polline sagittis confixos. G.

Ead. l. 9. χρηματίσαντες] διοικήσαντες. V.

Ead. l. 17. τὰ Διάσια τοσοῦτων γ) ἐτῶν] Διά-
 α ἐορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν ἐπετελοῦν α) μετὰ τινὸς στυγνότητος,
 ὡς αὐτῇ Διὶ Μειλιχίῳ α). τὸ δὲ Ὀλύμπιον, ὅπερ
 εἰν ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, διὰ μεγαλουργ-
 β) ἀπορούντων Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν κατασκευὴν
 εἶον τῶν τ' ἐτῶν παρέτεινε κτιζόμενον, ὡς καὶ ὁ ἐν Κυζί-
 κῳ νεὸς, καὶ οὐκ ἂν συνετελέσθησαν ἅμφω, εἰ μὴ Ἀδριανὸς
 αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων δημοσίοις ἀναλώμασι συναντελάβετο
 τὴν ἐργων. V. (Addunt Exc. 5. εἴκει δὲ τὸ ὄνομα τοῦ διασιαί-
 κῳ μεθεῖσθαι.)

Pag. 32. l. 2. ἐν Δωδώνῃ νεῶν] Δωδώνη πόλις ἐστὶ
 ἰταλίας, ἐν ἣ ἱερὸν τοῦ Διὸς καὶ μαντεῖον. V.

Ead. l. 6. παῖξις ἐχων, εἶρη] Τὸ ἐχων φράσεως
 κακῆς, μὴδὲν σημαῖον γ). Φιλόκαινον δ) δὲ εἶπεν, ὅτι
 ἢ φιλοῦσι τὰ ξένα. V.

Ead. l. 11. ἡ Πίσσα ε)] ἐνθα ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια εἰς
 μὴν τοῦ Διὸς V. — Pisa urbs Elidis Peloponnesi, in qua
 templum Olympii Jovis, et certamen quinquennale, quod
 Hercules instituit, ut ait Pindarus. G.

γ) τοσοῦτων] „Τοιούτων Edita male.“

α) ἐπετελοῦν] „Ἐπιτελοῦν legebatur. Corregerat Solanus.“

α) Μειλιχίῳ] „Μετὰ αὐτῷ ante lectum pravē. Mutavit Solanus.“

β) μεγαλουργίας ἀπορούντων] Sic G. recte. In V. aliter, με-
 γαλουργίας ἀπόρους scil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur re-
 cepi. Reitz.

γ) σημαῖον] Vulg. σημαίων. Rectius genus restitui e Cod. Par.
 S. German. n. 345. referente et probante Bastio ad Gregor. Cor.
 p. 147. Ed. Schäf. Lehm.

δ) φιλόκαινον]. Prava Codicis V. scriptura. Solan. Γρ^α. φιλόκαι-
 νον. G. — Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset Clé-
 ricus, adscripserat Solanus pravam hanc esse scripturam. Sed
 plane contra sententiam ipsius sententiam, et veritatem; nam in ipso
 Luciano φιλόκαινον recte recipi jubet. Quare aut ante haec Scholia
 elaboravit, quam Luciano textum excussit, aut imprudens Vossiani
 Cod. lectioni adpinxit id quod lectioni Cod. G. adpictum oportuit. Reitz.

ε) ἡ Πίσσα] „Hoc Scholion male ad aliena verba relatum suo loco
 reddidit Solanus.,,

Pag. 33. l. 4. τοιγαροῦν ψυχροτέρους] Ἐπεὶ καὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι ἐν γράμμασι μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λόγοις, ὡσαύτως f) καὶ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματώδεις ὄντες, καὶ οὐδὲν ἥττον τῶν Πλάτωνος g) νόμων τὴν χρειῶδες ἐπιφαίνοντες, ἀργοὶ κεῖνται καὶ ἀνεπίσκεπτοι μηδὲν ἀνθρώπων μεταχειρίζεσθαι τούτους προθυμουμένου, διὰ τὸ ἀνωφελές τε καὶ ἀκαρπον. V.

Pag. 34. l. 15. τὸ Ἀκαδημαῖκόν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει h)] Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημίαν τοῖς Πυρρόωνεσις ἦτο Ἐφεκτικοῖς ἀπονέμεις, Λουκιανέ· ἀντιδιαστέλλονται γὰρ τοῖς τοῖς οἱ ἐξ Ἀκαδημίας· ὡς αὐτῶν ἔστιν ἐκείνων τῶν Πυρρόωνεων ἀκούσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσειςιν. ἐπασχον γοῦν τοῦτο ὑπὲρ τῆς ἰσοσθενίας τῶν ἀντιπάλων λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῃ παράσχοιεν αὐτοὺς εἰς συγκατάθεσιν i). V.

Pag. 35. l. 16. τοὺς μετοίκους k)] Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ οὗτοι θεοὶ ἐνομιλῆσαν. V.

Pag. 36. l. 2. μύρτα] ὁ καρπὸς τῆς μυρσίνης l). V.

Ead. l. 8. καὶ αὐτὸς] Ut Homerus, sic et Menippus τὸ οὐράνιον εἶδε. Et ut Menippus, sic et Lucianus βωμολόχος. G.

Ead. l. 12. αὐτῇ κνίσσῃ] σὺν αὐτῇ τῷ ἴλει. V.

Ead. l. 14. καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα] Κόρδαξ ἔστι ἡ μετὰ μέθης ὄρχησις. V.

Pag. 37. l. 2. καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν] τὸ, Ἄριστον μὲν ὕδωρ. V.

Ead. l. 4. ὑποβεβρεγμένος] ἀντὶ τοῦ, μεθύων. V.

Ead. l. 10. κατέδραθον] (lege κατέδαρθον) κατέκοιμήθη. G.

Pag. 38. l. 5. ὑπόμορον] δυσθανόντα. m). V.

Ibid. τετυφωμένον] ὑπερήφανον. V.

Ead. l. 14. εἰκοότες] Γραῖ· ἐμφορεῖς. G.

Pag. 40. l. 4. ἦν ἔρη] ἔαν ἐρωτήσης. G.

f) ὡσαύτως] In omnibus prioribus mendose. ὡσαύτως. *Lehm.*

g) τῶν Πλάτωνος] „Τοῦ Πλάτωνος vulgabatur. τῶν rescripsit Solanus, addiditque haec esse corrupta; in C. vero sic legi: οὐδὲν ἥττον τῶν Πλ. v. τ. χ. ἐπιφέροντες.“

h) ἐπεπόνθει] „Ἐπεπόνων lectum antea prave.“

i) συγκατάθεσιν] „Et hoc realitutum, cum legeretur vulgatus συγκαθίσιν.“

k) τοὺς μετοίκους] „Et hoc Scholion male ad verba κατέκοιμήθη παρὰ τὸν Πᾶνα (in Reitz. Ed. legitur τὸν Πᾶνα. *Lehm.*) relatum in ordinem revocavit Solanus.“

l) μυρσίνης] Alias μυρσίνη est myrtus arbor. Long. Paet. L. 1 p. 33. bis. Sed et μυρσίνη dicitur *Ael.* V, 6. *Reitz.*

m) ὑπόμορον, δυσθανόντα] Pravis et hic usus est codicibus; attamen etiam Coll. G. nisi quod δυσθανὲς habent. *Solan.*

Ead. l. 9. ὁ Μῶμος] Τούτον τὸν Μῶμον ὁ Λουκιανὸς θεὸν υποτίθεται μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γινόμενα. V.

Pag. 41. l. 10. διατεθρύλλητο] θορύβου καὶ ταραχῆς ἐπληροῦτο. V.

Ead. l. 16. τὴν ἐκ χειρὶ αὐτοῦ] τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην. V.

Ead. l. 17. ἐς νέωτα] εἰς τὸ ἐξῆς n), ἥτοι τὸ ἐπερχόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπιρρήμα τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παρωχημένον δηλωτικὸν τὸ πέρυσι, τοῦ δὲ ἐνεστώτος τὸ τῆτες, τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐξενέωτα. V. (Est autem temporis adverbium futuri; praeteriti namque significativum τὸ πέρυσι, praesentis autem τὸ τῆτες futuri, ἐς νέωτα. Haec in principio τοῦ Λεξιφάνους. G.)

Pag. 42. l. 3. τὰ πτερά] Καὶ τί τὸ κωλύον, καὶ αὐθις ἀναλαβόντα αἰετοῦ πτέρυγας καὶ γυπῶν, ἀναπτεῖναι ταύταις καὶ πάλιν; G.

Ead. l. 5. ὁ Κυλλήνιος ο)] Ἑρμῆς ὁ ἐν Κυλλήνῃ τιμώμενος. V.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 44. l. 8. κνήσασθαι τὸ οὖς] Aurem scalpere. G.

Ead. l. 9. ἀφηνιάσαντες] τὸν χαλινὸν ἀπορρίψαντες. V.

Pag. 46. l. 11. ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς] ἀντὶ τοῦ, μετὰ ἀργίας διαμέλλοντες p) τῶν ἔργων ἀπτανται q). τὸ γὰρ βλακεύειν ἐπὶ τῶν μετὰ θρύψεως r) τι ἐπιτελούντων λέγεται. V.

Pag. 47. l. 4. ὥς περ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον] Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ παρὰ Τρητῶν s) λεγόμενον, οὗ Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὰ Νεμέα ἐπιτελεῖσθαι κατήρξατο. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τὸν λέοντα κα-

n) εἰς τὸ ἐξῆς] In altero *Vossiano* partem hujus Scholii priorem tantum inveni, in altero. posteriorem; quare in unum jam con- traxi. Reitz.

o) ὁ Κυλλήνιος] „Ad alia verba relatum hoc Scholion in sedem propriam revocarat *Solanus*“.

p) διαμέλλοντες] „Διαμύλλοντες ante editum“.

q) ἀπτανται] „Απτονται. antea fuit. Mutavit *Solanus*“.

r) θρύψεως] Θλίψεως Exc. G. mendose. Recte legitur in C. *Solan.*

s) Τρητῶν] Legebatur una voce παρατητῶν, sed liquet ex *Pausania* in Corinthiacis, locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid. *Sylburg.* Ed. p. 111. *Cler.*

τεργάσασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγρονόμοι καὶ φιλοπράγμονες ἦσαν, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ἀπὸ τοῦ λέοντος τὰ βουκόλια. V.

Pag. 47. l. 9. ἐν Αἰθίοψιν] Homeri cum hoc, Ἄλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίλαθε πληθεῖ ἔοντας. Et mox Εἰθ' ἵ' ὅγε τέρπετο διατὶ καὶ τὰ ἐξῆς. *Odyss.* 1. (v. 22.) G.

Pag. 48. l. 12. εἰλοὺς δίκας] Ἐωλὸς ἔειπεν ὁ χθεσινὸς ἄστρος, ὁ μὴ δαπανώμενος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ, εἰλοὺς οὖν δίκας λέγει τὰς μήπω τελεσθείσας, ἀλλὰ υ) φυλαττάμενας. V.

Ibid. ὑπ' εὐρωῶτος] σήψεως. V.

Ead. l. 3. καὶ μάλιστα ὁπόσαι] καὶ μάλιστα ὅσαι εἰσὶ περὶ τῶν x) τεχνῶν. οἶον, ὅτε γραμματικὴ κριτικῶν ἰατρικῆς, ἢ ὁητορικῆς τῆς γραμματικῆς. V.

Pag. 49. l. 4. ὑπερήμερους] παραβαίνουσας τὴν προθεσμίαν, τουτέστι διαπαρασυρούσας. V.

Pag. 50. l. 9. ἐξεῖναι ἐφέντων] ἐκλήκτον δεδοκότων. V.

Ead. l. 10. ἐξ ὑπαρχῆς] ἄνωθεν. V.

Ead. l. 12. παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἐρινύδας· τούτων γὰρ τὸ ἱερὸν πλησίον ἦν γ) τοῦ Ἀργείου πάγου. V.

Pag. 51. l. 3. ὁ τοῦ Σωφρονίσκου] Τὸν Σωκράτην λέγει. V.

Ead. l. 7. μὴδὲ τὸν ἀλεκτρυόνα] Ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Παίδει τὸν θάνατον Σωκράτους διηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ μέλλειν τελευτᾶν ἐπαρτέοντα τυθῆναι z) τῷ Δοκλήπιῳ τὸν ἀλεκτρυόνα, ὃν συνετάξατο. V.

Pag. 52. l. 9. δεδίττονται] ταρακτανοῦσι. V.

Ead. l. 12. προσποιεῖσθαι με] ἰδιοποιεῖσθαι. V.

Ead. l. 15. προεπεξενώσθαι] ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχηθῆναι. V.

Pag. 53. l. 5. ἐκλελῆσθαι πάλαι] Ὅτι τὸ ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ συνεπαίτεται. V.

Ead. l. 8. Σκείρωνες] De his consule Scholia ad *Iovem Tragoedum* c. 21. G.

Ibid. Βουσιρ.] Φαλαρ.] Hic ad *Iov. Trag.* remittebat *Solanus*. Sed iam dedi, hina hinc. Scholia ad 2. *Ver. Hist.* c. 23. ubi eadem nomina occurrunt. *Reitz.*

1) εἰθ'] In Homero ipso hodie legitur εἰθ'. *Lehm.*

υ) μήπω τελεσθείσας, ἀλλὰ] Haec tria in Edd. non comparantia supplevit *Solanus*, nec dubite, quin ex Codice; ideo etiam addidi. *Reitz.*

x) περὶ τῶν] „Ita dedit Idem, pro vulgato παρὰ τεχνῶν“.

γ) ἦν] „aberat in editis. Inseruit. *Solanus*.“

z) τυθῆναι] „ἀποδοθῆναι C.“

Pag. 54. l. 13. δειυσοποιόν] τὸ ἀνέκπλυτον βάμμα. V.

Pag. 55. l. 6. τὴν πνύκα ὀρώσα] τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πεπυκνωσθαι· πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τόπος παρὰ τὸ πεπηγέναι καὶ συνεστάναι πρὸς ὕψος. V.

Ead. l. 8. ἐπηκόου] Ἐπήκοος χῶρος ὁ πρὸς φορος τῇ φωνῇ ἐξακουσθῆναι. ἦτοι ἡ περιωπὴ G.

Ead. l. 13. τὸν Πᾶνα τοῦ Διονύσου] Ἀρμοδίως ὡς ὄδιον υἱὸν ἐπαινεῖ αὐτόν α) V.

Ead. l. 15. τὸ Παρθένιον] ὄρος Ἀρκαδίας. V.

Ibid. ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος] Δαρκεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τῆς Ἑλλάδος στρατευων, οὐ δὲ ἑαυτοῦ ἦλθεν, ἀλλ' ἐπεμψε Δάτιν στρατηγόν, ὃς ἔλθων β) εἰς Μαραθῶνα, ἠττήθη παρὰ Ἀθηναίων. V.

Pag. 56. l. 2. σπήλυγγα] σπήλαιον. V.

Ead. l. 3. ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ] Τόπος Ἀθήνησιν c) ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῇ οἰκησάντων, γράφεται καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

Pag. 57. l. 5. ἀπώσαμένος κυδοιμὸν] πόλεμον. λέγεται d) γὰρ Πᾶν συμμαχήσας τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολλοὺς τῶν βαρβάρων φονεῦσαι V.

Pag. 58. l. 3. ὄρειος γὰρ ἐγώ γε] ἐν ὄρεσι διαιτῶμενος. V.

Ead. l. 4. ἀστικά] πολεμικά. V. Immo πολιτικά. Quamvis nec hoc satis recte. Solan. Cf. tamen Suidas s. v. ἀστικός. Lehm.

Ead. l. 12. συνουσίας] Ἐς τὸ ἀκριβέστατον e) ἔγραψε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς διαλογικαῖς συνουσίαις σύμπτωμα. V.

Ibid. μέχρι πρὸς τὸ ὀρθιον f)] ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τὸ μᾶζον καὶ ὀξὺ τῆς φωνῆς. V.

Pag. 59. l. 7. τεθῆπασε] θαυμάζουσι. V.

Pag. 61. l. 11. ἄλις ἔχοιμι] ἀντὶ τοῦ, ἄλις ἔχω, ἤγουν

a) αὐτόν] Adparet Scholiasten aliter legisse. Sed forsitan τοῦ pro τῶν per festinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. Reitz.

b) ὃς ἔλθων] „Ὅς γε ἔλθων lectum ante. Particulam γε delevit Solanus“.

c) Ἀθήνησιν] Ἀθήναις legebatur, quod emendavit Solanus, rursum non addens unde. Probo tamen, quia sic et alibi emendatum ex Codd. Reitz.

d) λέγεται] Λέγουσι V. et mox ἐφόνευσε. Servavi tamen lectionem editorum, quam Solanus quoque non mutavit. Reitz.

e) Ἐς τὸ ἀκριβέστατον] „Haec et sqq. medio scholio πρὸς τὸ ὀρθιον inscripto continuo filo adnexa disjunctit et hic retulit Solanus.“

f) τὸ ὀρθιον] Ad Luciani textum hoc adcommodavit Solanus. Nam τὸν ὀρθιον legebatur; non male, si νόμον intelligas. Sed praestat τὸ et interpretatio ad τὸ spectat. Μετρῶν etiam pro μέχρι prave legebatur. Reitz.

ἀρκούντως. οὕτω γὰρ τὰ εὐκτικά ἐν τῇ συμφράσει παραλαμβάνεται, ὅποτε μήτε κατ' εὐχὸν κείται, μήτε ἀντὶ ὑποτακτικοῦ g) ῥήματος ὅλον· οὗτος δὲ ὅποτε εἰσέλθοι h), κατὰ πολλά με εἰργάζεται, ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰσῆλθεν. V.

Pag. 62. l. 19. ἀργυρομοιβικὴ] τραπεζικὴ. V.

Pag. 63. l. 5. κατὰ τοῦ ῥήτορος] Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἰ αὐτὸς, κακὸδαιμον Λουκιανέ. V.

Ead. l. 14. κακώσεως τῷ Σύρῳ] διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. V.

Pag. 69. l. 8. καὶ μοι ἤδη κάλει αὐτὸν] Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον, παρίσταται τοῖς δικασταῖς. V.

Pag. 70. l. 12. ὅτι ἐν χρῶ κεκαρμαι] Ὅτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἦσαν διόλου κεκαρμένοι ὡς οἱ Μοναχοὶ νῦν. V.

Pag. 71. l. 11. μορμολυττομένη] ταράττουσα. V.

Ead. l. 12. ἀφηνιάσαι] φυγεῖν. V.

Ead. l. 15. ὅπου μὴδὲ τῶν θεῶν φείδεται] Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους i) ὑπέκρουσαν ἀθείους μὲν ὄντας, ἡδονὴν δὲ πρὸςβέβηκτας. V.

Pag. 72. l. 7. τὸν ὑμέτερον Θησεά] Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Θησεύς Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες. V.

Pag. 73. l. 10. τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους k) λόγους], τοὺς περιστραμμένους. λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. V.

Pag. 74. l. 3. τοῦ ἐλλέου βωμόν] Βωμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίους τοῦ ἐλλέου l), ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφηνον. V.

Ead. l. 9. τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι] Τριχῶς m) ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ οἶον πηγῆς ἔχον χώραν, ὃ καὶ ἀφορίζονται, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ συμβαίνει ἀφελεῖσθαι n) τῷ πρώτῳ ο) εἶναι

g) ὑποτακτι τοῦ], „Ποτακτικὸν legebatur. Correxuit Solanus.“

h) εἰσέλθοι], „Ita dedit Idem, pro vulgato εἰσέλθῃ.“

i) διὰ τοὺς Ἐπικουρείους] Propter Epicureos hoc. ἄθρει γὰρ, solis voluptatibus indulgentes. C. Pro ὑπέκρουσαν lege ὑπέκρουσεν. Solan. Secutus Schmiederus optimum Solani consilium. Lehm.

k) ἐκείνους] Ad Lucianum hoc adcommodavit Idem (Solanus), quum ἐκείνου legeretur in Edd. unde pro varia lectione possit haberi. Reitz.

l) ἐλλέου] Hic scriptum fuit ἐλάου, quod nempe librarius dictanti minus attentus affines sonos τοῦ E et τοῦ AI confuderit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. Cler

m) Τριχῶς] Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile quo spectaret, inveni. Reitz.

n) ἀφελεῖσθαι] „Post hoc verbum inserebatur in C. ὥςπερ οἱ θεωρῶμενοι.“

o) τῷ πρώτῳ] Πρώτου Exc. G. et V. In C. haec decurtata sunt, et seqq. fere omnia omiſsa. Solan.

αἰτίαν καὶ ὑφ' οὗ. δεύτερον, καθ' ὃ συμβαίνει, ὠφελῆσθαι. ὥσπερ εἰ θερμαινόμενός τις ψυχούς τῆς νόσου ἀπαλλάττεται, οὐ γὰρ τὸ θερμαῖνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἴτιον τῆς ὠφελείας. καὶ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ εἰρημῆνα διατεῖνον, τὸ οἰονεῖ ὠφελούν, ὅπερ οὐ τοῦ ὄντως ὄντος περιδράττεται, ἀλλὰ τοῦ ἐν ὑπολήψει. Ὁμοίως τούτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι τρίτον. τὸ, τε ἀφ' οὗ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὡς ὁ καιόμενος ἀπὸ πυρός· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὡς ὁ χειμῶνος ὑπαιθρος διανυκτερεύσας· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον ὡς εἰ φάσκοι τις, πρὸς τὴν αἴσθησιν ρ) ἀποβλέπων τὸν σωφροσύνης ἔνεκεν πόνοις αὐτὸν ἐκδόντα ἀνιαρῶς διακτεῖσθαι. τούτων δὲ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχὴν, τὰ δὲ ἐκτός· εἴτε περὶ σῶμα, εἴτε καὶ περὶ τὰ κυρίως ἐκτός, τὰ δὲ οὔτε κατὰ ψυχὴν, οὔτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσοι φιλλαν μὲν πρὸς ἡμᾶς ἢ τινα σχέσιν οὐκ ἔχουσι, τῷ μὴδὲ γνωστοὶ ἡμῖν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἔχοντες ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τρίτην ἔχει διαφοράν. καὶ ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθέσεις, ὡς τὰς ἀρετάς· τὰ δὲ, ἔξεις, ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα. τὰ δὲ οὔτε ἔξεις, οὔτε διαθέσεις, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετάς ἐνέργειαι, ὅσον ἡ φρονίμευσας ς), ἡ δικαίωσις, καὶ τὰ παραπλήσια. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθονήσεις, καὶ φθόνησις. καὶ αὐτίς τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικά, τὰ δὲ ποιητικά, τὰ δὲ καὶ τελικά καὶ ποιητικά γ). ὁ μὲν οὖν φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικά ἀγαθὰ· χωρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρρος δ), καὶ φρονίμη περιπάτησις, τελικά μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι, καὶ τελικά καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμενα. ἀναλόγως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κακῶν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας προϊδουσῶν. καὶ γὰρ· κακὸς καὶ ἄφρων, καὶ ὁ ἐχθρὸς, ποιητικά κακὰ· λύπη δὲ, καὶ δυσελπιστία, καὶ φόβος, καὶ ἀφρονικὴ περιπάτησις, καὶ ἠημελὴς κίνησις, τελικά μόνον· αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικά καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν ἀκοδαιμονίαν. σῶμα δὲ ἐδόξαζον καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετάς· ψυχὴν μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἐνθερμον· ἡμῖν πνεῦμα λέγοντες, καὶ ζῶον εἶναι αὐτήν, καὶ ζῆν, καὶ ἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διά-

ρ) αἴσθησιν] Exc. G. αἴσθησιν et V. quod in Impr. prave αἴσθησιν editum est. Solan.

ς) φρονίμευσις] V. et Exc. G. φρονίμευσις. In Impr. erat φρόνησις. Solan.

γ) τελικά καὶ ποιητικά] Sic recte V. et Exc. G. In priore Impresso erat articulus ante τελ. et ποιητικά. Solan.

δ) θάρρος] L. θάσος· quamvis in C. G. etiam sic scribatur. Solan.

νοίαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶ ἄνθρωπον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζωὴν ἀκόλουθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένην τῇ φύσει. τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δὲ ἔστι τὸ κατὰ ἀνάλογον^ι) καὶ συμφωνον ζῆν, ὡς τῶν μαχομένων ζώντων κακοδαίμονον ζῶντων. διότι^{ιι}) δὲ αὐτὴν εὐλόγητον ζωὴν, ἐν τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπεκλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασί, τὸ τελικὸν ἀγαθόν, ὡς ἐν τῇ φιλοσυνθεσίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι· καὶ τὸν σκοπὸν, ὅλον τὸν ὁμολογούμενον βίον· καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἔσχατον τῶν ὀρεκτῶν, ἐφ' ᾧ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρεται. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα λέγουσιν, ὅλον νόσον, ὑγίειαν, πλούτον, πενίαν, σχολήν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς νοοῦσι· καθ' ἓνα μὲν τρόπον τὸ μῆτε ἀγαθόν, μῆτε κακόν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μῆτε ὀρμῆς μῆτε ἀφορμῆς ποιητικόν, ὡς τὸ περιττὰς ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν καὶ περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν εἶναι φασὶν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχύν, ὑγίειαν, αἰσθητηρίων ἀριότητα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθένειαν, πῆρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν ψυχῆς παράστασιν, καὶ σώματος, καθό ἣ μὲν ἔστι φάσσειν ψευδῶν δεκτικὴ, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐνισταμένων καὶ κατερουντων, τὸ δὲ τρωτὸν καὶ πηρωσεως δεκτικόν, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσι προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφυΐαν, προκοπὴν, γνῶμην, ὀξύτητι διανοίας, καὶ τὰ παραπλήσια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν ἰσχύν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτός δὲ ἔστι τέκνα, κτῆσις σύμμετρος, ἀποδοχὴ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀπονέμουσιν ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἐκείνῳ ἀποδοθέντων τὰ ἀντικείμενα· ὅλον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα ἀφυΐαν, ἀπροκοπίαν, δυσμάθειαν, νοθροτὴτα διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα καχεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν· περὶ δὲ τὰ ἐκτός, πῆρωσιν, τεκνοποιᾶς, καταφρόνησιν παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια· οὔτε δὲ προηγμένα, οὔτε ἀποπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λευκότητα, καὶ χαροπότητα, καὶ ἡδονὴν πᾶσαν καὶ πόνον· ἐκτός δὲ ὅσα εὐτελὴ ὄντα, καὶ μηδὲν χρησιμον προσφερόμενα, μικρὰν παντελῶς παρέχεται χρεῖαν, ὡς ἢ καὶ παρὰ τῶν ἀνοήτων ἀποδοχὴ· τῆς δὲ ψυχῆς κυριώτερα

ι) ἀνάλογον] ἓνα λόγον V, Sic mutavit primus Editor. Solan.

ιι) διότι] Διογ V. i. c. Διογένης. Solan.

οὔσης τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν· δηλονότι καὶ τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα καὶ προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τῶν περὶ τὸ σῶμα, καὶ τῶν ἐκτός· οἷον εὐφυΐα ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τῆς τοῦ σώματος εὐφυΐας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὲν κινητικὰ ἔστιν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχύς· ἀφορμῆς δὲ τὸ παρὰ φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ οὐθ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ περιτὰς, ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν ἔστι πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κινήσεις ἢ σχέσεις κατὰ τοὺς σπερματικούς x) λόγους γενομένη, οἷον ὑγίεια καὶ αἰσθησις· λέγω δὲ τὴν κατάληψιν καὶ ἰσχύν· κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ σχέσεως κατὰ τοὺς σπερματικούς λόγους, οἷον χεὶρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινόν, καὶ αἰσθησις μὴ πεπηρωμένη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν ληπτὰ ἔστι, φασίν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἄληπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δι' ἑαυτὰ γ) εἶναι ληπτὰ· ὅσα ὁρμῆς ἔστι κινητικὰ καταστρεπτικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντέχεσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγίεια; εὐαισθησία, ἀπονία, κάλλος σώματος τὰ δὲ δι' ἕτερα ὅσα ὁρμῆς ἔστι κινητικὰ, ἀνεκτικῶς ἐφ' ἑτερα, καὶ μὴ καταστρεπτικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ τὰ ὅμοια. οὐδὲν γὰρ τούτων δι' ἑαυτὸ αἰρετόν ἔστιν. ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος διὰ τρυφὴν ἢ εὐεργεσίαν τοῦ πέλας, ἢ δὲ δόξα δι' ἀλαζονείαν, ἢ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἰρετά. V.

Pag. 74. l. 10. ὡς κακὸν ὁ πόνος] Κακὸν ἡγῆ τὸν πόνον; καί· τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; πάνν μὲν οὖν. V. (Locus est huius ipsius opuscul. V. c. 22. Solan.)

Pag. 75. l. 5. τὴν τοῦ Ἀἵδος κυνέην] τὴν τοῦ ἄδου περιεφάλαιν. λέγουσι δὲ, ὅτι ταύτην φορῶν z) οὐκ ἔτι ἐφαίετο. V.

Pag. 75. l. 14. οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος] Τοῦτο γὰρ δόγμα τῶν Στωϊκῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σώματι. V. Hic erat in margine longa disputatio, cuius initium: κακὸν etc. (ut in V. ad ἀφελείσθαι usque, post quod bi sequitur, οἱ θερμαινόμενοι) et multa alia. Deinde: Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, ive circa corpus: quaedam vero neque secundum animam, neque extra. Et rursus: Bonorum quaedam esse τελικά· quae-

x) σπερματικούς] Sic V. bis; quam apte, alii dispiciant; ego dubito. Solan. Λόγους σπερματικούς Stoicis esse leges naturae, unde oriantur omnia, mirer, si forte fugerit Solanum. Lehm.

γ) ἑαυτὰ] „Sic V. ἑαυτοῦ Edd. male.“

z) φέρον] V. φορῶν. Sed recte mutatum est in Impress. Solan. Imo φορῶν, gestans, recte servaverat liber scriptus. Lehm.

dam ποιητικά· quaedam vero καὶ τελικά καὶ ποιητικά· χαρὰ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρσος, τελικά μόνα. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικά καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, et quae propter aliud. Nam finis est, ἡ δὲ υἡεία καὶ εὐαίσθησία δι' ἑαυτὰ αἰρετά. G.

Pag. 77. l. 16. τὸ δεῖνα μέντοι] Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ εἰσθεὶ μὲν λέγεσθαι ἀορίστως τὸ τοιοῦτο· οὕτω καὶ νῦν οὗτος τὸ δεῖνα εἶπεν, ἴσως διὰ τὴν εὐτέλειαν σιγήσας, καὶ ἀορίστως προενέγκας, καὶ ὅτι τοῦτο δείκνυσιν. δεῖσαν α) γὰρ καὶ ὠρισμένως εἶπεῖν οὐδὲ οὕτως τὸ τριώβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ δικαστικόν· ἡσχύνθη γὰρ διὰ τὸ εὐτέλες τὸ τριώβολον. V.

Pag. 78. l. 12. πέφευγεν] Τοῦ Διογένηος ταῦτα λέγοντος ἡ Ἀργυρομοιβική β) φοβηθεῖσα ἔφυγε. V.

Ead. l. 16. ὁ Πύρρων δέ] Ὁ Πύρρων ζωγράφος πρότερον ὦν; γέγονε μετὰ ταῦτα φιλόσοφος, ὅστις εἶχε σκοπὸν πάντα ἀναιρεῖν τὰ ἐν ἐπιστήμαις γ).

Pag. 79. l. 9. ἔωλον] παλαιάν. V.

Pag. 80. l. 14. κἀνδυν ἐνδεδυκότα] Ἰμάτιον Περσικόν, ὃ τινες λέγουσιν Ἀρχαδικόν d).

Pag. 82. l. 10. αὐτὸς δὲ τὸν γεν.] Γενεήτην λέγει τὸν διάλογον, ἐπεὶ τοῖς εἰσθόσιν αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφοις μάλα σεμνῶς ἡ βαθεῖα ἡσκεῖτο ὑπὲρ ἡν.

Ead. l. 14. τὸ ἄμετρον] ἄνετον. V. Inverte, ut recte habeat. Solan.

Pag. 83 l. 4. ἡ κρότος πολὺς] Κρότος μὲν ἐπὶ τῶν ῥητορικῶν λόγων e), καὶ μάλιστα τῶν ἐπιδεικτικῶν f) ἐν θεάτρῳ λαλουμένων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ἔθος αὐτοῖς, πε-

a) δεῖσαν] „Sic V. *Δεῖσαν* Edita.“ Oportuit certe *δεῖσαν* cum circumflexo. *Lehm.*

b) Ἀργυρομοιβική] Sic inveni in Editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At supra c. 13. et *Lucianus* et Scholiastes habent Ἀργυρομοιβική. Et cum hic etiam recte Edd. *Luciani* α in medio, non ο praeferant; ita corrigendum Scholiasten, adparet. Conf. supra ad l. d. notata. *Reitz.* Judicium, „quam exemplum, *Reitzii* sequi maluit *Schmiederus*: ego vice versa. *Lehm.*

c) ἐν ἐπιστήμαις] Haec duo verba in Edd. non comparentia addidit *Solanus* noster, non significans unde hauserit. Servavi tamen, quia suspicor ex collat. Cod. inventa; nam audacius fuisset, ejusmodi mutationes ex ingenio facere: Edita habebant ἀναιρεῖν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα Idem etiam delevit. *Reitz.*

d) Ἀρχαδικόν] Ἀρχαδικόν V. et G. quod in Impress. ita mutatum est. *Solan.*

e) λόγων] „In Edd. aberat. Inseruit *Solanus*.“

f) ἐπιδεικτικῶν] Ἐπικτικῶν erat in V. *Παθητικῶν* inde fecerat Editor, quod *Gronovius* recte in ἐπιδεικτικῶν mutari jubet. *Solan.*

παρόρησιασμένως χειρονομούντων g) ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς διαλόγοις τοιοῦτον οὐδὲν, ἀλλὰ τι h) πρὸς ἔπος τῶν ἀντιλεγόντων γινόμενων τῶν λόγων. ἐν οἷς (εἰ) i) ποτε ἀστεῖον ῥηθεῖν μειδιάμα ἄχρι τοῦ τὰ γέλη διαῖραι, τὸ πρὸς ὥπον διαθεῖ μόνον. καὶ εἴ που βραχὺ τι δεήσει ἐπιστοῖσαι τὴν χεῖρα, καὶ τοῦτο κατὰ μέτριον ἐξανύεται k). V.

Ead. l. 11. περὶ τῆς κακώσεως νόμοις] Κακώσεις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ἀμαρτανόντων περὶ τὸ ἴδιον γένος ἦτοι γυναῖκα. V.

Pag. 85. l. 10. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην] Τὸ φορτικὸν τοῦτο τῶν νέων ῥητόρων, ὃ ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας κομμωτικῶς l) διεξέρχονται λέγει. διὸ καὶ ταῖς θριξίν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῷ τούτων εὐθετισμῷ, διὰ τὸ τοῖς παρίσοις αὐτοὺς χαίρειν τῶν κώλων, καὶ ταῖς παρηγήσεσι, καὶ οἷς τισι τοιοῦτοις ἄλλοις. τὸ δὲ m) μεθύοντας καὶ κωμάζοντας, εἰς τοὺς χρωμένους τοῖς λόγοις εἰς n) ἐπιθαλαμίους καὶ γαμηλίους μεταλαμβάνει. οὐδὲ ο) γὰρ τούτων χάριν ῥητορικὴ, ἀλλὰ τοῦ ἐπανορθωτικοῦ τοῦ βίου. τὸ δὲ ἐστὶν ἐν συμβουλαῖς τε καὶ δίκαις. καὶ εἴπερ ἄρα ἐν ἐγκωμίοις, καὶ ἐπαίνοις τῶν ἀρετὴν κατορθούντων, οὐ τῶν ἐν τοῖς πότοις ἀσελγαινόντων, καὶ κώμους λαμπροὺς ἐκτελούντων, καὶ γάμους περιφανεῖς ἐνισταμένων p). V.

Pag. 86. l. 14. καὶ τυράννων κατηγορίας] διὰ τοῦς τὰς λεγομένας μελέτας q) ἐπιτηδεύοντας, ἐν αἷς r) τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶνται, καὶ τιν' ἄλλ' αἷτα τοιαῦτα. V.

Pag. 88. l. 8. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκείνο] Τὰ

g) χειρονομούντων] Sic vulgatum χειροτονούντων correxerat Basius Epist. Crit. p. 254. Lehm.

h) ἀλλὰ τι] „ἀλλὰ ἄτε C.“

i) εἰ] „Inseruit uncisque seclussit Solanus, non ut suspectum; sed ut de suo additum.“

k) ἐξανύεται] „restitutum ex V. Impressa prave ἐξανύεται. In C. ἐξανήται.“

l) κωμωδικῶς δ. λέγει C. quod probo. Solan. Legabatur enim κωμωδικῶς et λέγων. Sad mutavit Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 399. et postea etiam Schmiederus Lehm.

m) δέ] „Μηδὲ editum antea prave. Delevit μὴ manus eadem.“

n) εἰς] „Eis legebatur male.“

o) οὐδὲ] „Excidit εὐρέθη vel tale quid. Sic tamen etiam C. et G.“ Inseruit εὐρέθη Schmiederus post γὰρ. quamquam uncis inclusum. Lehm.

p) κώμους — ἐνισταμένων] „Pro his omnibus in C. legas Κώμους, καὶ τῶν τοιούτων.“

q) μελέτας] Eas Latini Causas Ciceronis tempore, Controversias Quintiliani aevo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio. Cler.

r) αἷς] Ἦς antea datum pessime.“

Πλάτωνος ε) τοιαῦτα, ἐν οἷς σοφούς ἄνδρας καὶ μεγαλόφρονας καὶ γενναίους εἰσάγει ι) τοῖς διαλόγοις. εἰκότως καὶ τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμελεῖ κωμικὰ πάλιν καὶ σατυρικά τὰ τοῦ Σύρου καλεῖ. κωμικὰ μὲν, διὰ τὸ γελοῖον· σατυρικά δέ, διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἰσχρότατα προσενεῖρειν τοῖς διαλόγοις. οἳ τε γὰρ Σάτυροι καταγέλαστοι ὀραῖσθαι υ), αἱ τε κωμῳδίαὶ γέλοιοι καὶ πλήρεις σκωμμάτων. οἱ Σάτυροι δὲ μεθύοντες αἰεὶ καὶ παρασφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἀλλοκότῳ τοῦ σώματος τῆς μορφῆς, εἰ καὶ ὀρμητικοὶ πρὸς συνουσίας αἰσχυράς. ἔπει τοίνυν κέχρηται καὶ ταυτοῖς ὁ Λουκιανὸς διαλόγοις, ὡς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ τὸν Ἀλκιδάμαντα εἰσάγει. καὶ τινὰς ἄλλους τῶν φιλοσόφων, εἶπε νῦν τοῦτο, ὡς πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσωπεύοις καὶ σατυρικοῖς διεσκεύασται τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἱάμβον δέ, καὶ τὸν κυνισμὸν εἶη παραλαμβάνειν. τὸν μὲν ἱάμβον ὡς χλευαστικόν, τὸν κυνισμὸν δὲ ὡς πᾶσι διαλοιδροῦμεναι. τῷ τε γὰρ ἱάμβῳ Ἀρχίλοχος, ὃν καὶ πρῶτον φασὶ τῷ μέτρῳ χυῖσασθαι πρὸς ὕβριν τῶν Λυκαμβιδῶν, διεχειρίσατο x). οἳ τε Κυνικοὶ λεγόμενοι y) φιλόσοφοι, ἅπανσι διαλοιδροῦντο, ταῦτα διὰ βίου ἐπιτηδεύμα ἔχοντες, ὧν καὶ Μένιππος εἰς ἦν. V.

Pag. 89. l. 5. οὔτε πεζὸς z)] Καταγινώσκει τοῦ δῆτορος ὁ Διάλογος, ὅτι γράφει διὰ λόγου ἀνθηροτέρου καὶ κροτονμένου. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων διαλόγων ἀλλότριον. V.

Ead. l. 15. πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν] Ὅπερ ἀνωτέρω ὑπέθετο τὸν διάλογον λέγοντα, ἐνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, πτητὸν ἄρμα ἑλάνων, διασυσμοῦ τέθεικεν ἔνθα. τῷ α) γὰρ νῦν λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἴθιστος καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ ἄλλο οὐδὲν, ἢ διαγελαῶντος τὸ δῆθεν ὑψηλὸν ἐκείνο τῆς μεγαληγορίας. V.

Pag. 91. l. 6. τὰ πρὸ b) τοῖν ποδοῖν] Τὸ τῆς Θράκης τοῦτο ἐκείνο, ὃ εὐφυῶς ἐκείνη ἀπέσκαψεν εἰς θάλητα τὸν φυσικόν. V.

a) Τὰ Πλάτωνος etc.] Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ.

i) εἰσάγει.] „Non aderat in editis. Addidit Solanus; et υποβαλλόμενα, quod post διαλόγοις legebatur, delevit.“

u) ὀραῖσθαι.] „Τὸ ὀραῖσθαι edita, Expunxit articulum Solanus, sed ante Λουκιανός, ὃ addidit.“

x) διεχειρίσατο.] Scripsit, opinor, διεχρήσατο. *Lehm.*

y) λεγόμενοι.] „Γινόμενοι lectum antea male.“

z) οὔτε πεζὸς.] Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus et suo loco reddidimus. *Solan.*

a) τῷ.] Requirebat nexus τὸ, quamquam nec improbable, τῷ scripsisse auctorem minus attentum. *Lehm.*

b) πρὸ.] Sic rescripsi, cum πρὸς editum legerem. *Reitz.*

Ead. 1. 8. ὡς θοιμάτιον ο) τοῦτο] Τὸν Ἀττι-
 σισμόν φησι καὶ τὸ τῆς λέξεως ἀνθηρόν καὶ διεσμιλευμένον d).
 οὐ γὰρ φησιν, ὡς Σύρος καὶ ἐκ βαρβάρων τὴν λέξιν ἐκιβδή-
 λευσα τοῦ λόγου, βαρβαρισμοῖς αὐτὸν διαλαβὼν καὶ σολοι-
 κισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτὸ διτήρησα τῇ λέξει Πλατωνι-
 κὸν τρόπον. V.

Ead. 1. 16. τὴν τετρουπημένην οὗτος φέρει] Ἐπὶ
 τῶν διακωδόμενων δύο ψῆφοι ἐτίθεντο· ἡ μὲν πλήρης, ἡ δὲ
 τετρουπημένη. ἐδίδοτο δὲ τοῖς μὲν νικῶσιν ἡ πλήρης, τοῖς ἡττω-
 μένοις δὲ ἡ τετρουπημένη, καὶ μάρτυς τούτων Διοχίνης ἐν τῷ
 κατὰ Τιμάρχου. τὴν γὰρ τετρουπημένην ἀξιοῖ Τιμάρχῳ δοθῆ-
 ναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς ῥαδιουργίαν ὁ λόγος αὐτῷ ἀπονενέει, ἀλλ'
 οὖν πάντως καὶ ἡττημένῳ Τιμάρχῳ ταύτην δοθῆναι ἀξιοῖ. V.

IN DE PARASITO.

Pag. 93. 1. 1. ΠΑΡΑΣΙΤΟ Ἡ Τῶν πάνυ σπουδαιο-
 τάτων ὁ λόγος, καὶ τοσούτῳ πλέον, ὅσῳ καὶ γελοσιότατος εἶναι
 ὑποδύεται. G.

Pag. 94. 1. 5. μὰ Δία] Ἡ ἀπομοτική ε) συνυπακουο-
 μένην ἔχει τὴν ἄρνησιν, καὶ οὐδὲ πρόσκειται f). V.

Ead. 1. 12. Ἐγὼ μὲν εἰ οἶόν τε εἶναι] Ἐγὼ μὲν, εἰ
 δυνατόν κακὸν με εἶναι, πλείον, ἢ σὺ φῆς, βούλομαι κακὸς
 εἶναι, φημί γὰρ ἑμαυτὸν καὶ χεῖρω ἢ σὺ δοκῆς. ὥστε μὴ
 ἀγνοοῦντί μοι τοῦτο δοκεῖ g. ὀνειδίζων, ἀλλ' h) ὡς εἰδότε καὶ
 σεμνυνομένῳ ἐπὶ τῷ i) κακὸς εἶναι. ἢ οὕτως ἀπλούστερον, ἔγῳ
 μὲν, εἰ οἶόν τε εἶναι ὃ βούλομαι, καὶ πλείων ἀπέχειν βούλο-
 μαι, ὡς μηδὲ δοκῆς k) παρέχειν ἄγνοιαν, ὅπηνίκα μέ τις

c) ὡς θαμάτιον] „Aliter lectum ante; sed ad Lucianum adcom-
 modavit Solanus.“

d) διεσμιλευμένον] „Sic rescripsit Idem ex V. et C. quum δια-
 μεμελισμένον editum offenderet.“

e) ἡ ἀπομοτική] Τὰ ἀπομοτικά Solanus dederat, bene quidem;
 sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. Reitz.

f) πρόσκειται] Ita inveni. Alias πρόσκειται rectius, ut Scholio
 hinc decimῳ ὑπόκειται recte scribebatur. Sed in his fluctuant au-
 ctorum etiam Edd. Reitz. At nihil certius tum h. l. tum ubicun-
 que alibi hac emendatione. Ceterum ne quid taceam, modo
 scripsi audacter συνυπακουομένην pro eo quod hactenus Edd. inse-
 dit vitio συναπα. Lehm.

g) δόκει] Sic tacite Schm. correxerat vulgatum δοκεῖ. Lehm.

h) ἀλλ'] „Ael legebatur in Edd. Mutavit Solanus.“

i) τῷ] „Sic bene dedit Idem, quum ederetur τὸ κακός.“

k) δοκῆς] „Δοκῆς edita. Δοκῆς V. Δοκῆς C.“

τοῦτο, ὀνειδίζει, ἀλλὰ πράγματα ἀληθῆ καὶ καθ' ἐκούσιον γνώμην τὸ τοιοῦτον ὑποδύμενον ἐπιτήδευμα, καὶ πλεῖον τῆς παρὰ σοὶ δοκίσεως. V.

Pag. 96. l. 12. ἀπαιτεῖσθαι] ἀπολύειν. V.

Pag. 97. l. 1. πᾶν] Εἰρωνεία. V.

Pag. 100. l. 4. μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι] Πλεονάζει Ἀττικῶς ἡ ἀπαγόρευσις μὴ, καθάπερ μὴ σαφρόν· ἥρκει γὰρ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡ μία ἀπαγόρευσις, ἥτοι ἡ πρώτη, ἢ ἡ δευτέρα. V. (Γρ' ἀλλὰ μὴ etc. G.)

Pag. 102. l. 12. παρὰ τοῖς κεκτημένοις D) αἱ τέχναι] Καὶ μὴν, μάταιε, διὰ τοῦτο οὐ τέχνη τῆς τέχνης πεφυκίας καὶ — αὐτῆς ἐμποιεῖν — τεχνῖται, καὶ τέλος ὅτι ε — — παρὰ τὴν ἐνέργειαν κεκτῆσθαι. ὥσπερ οἰκοδομικῇ, οἰκίαν· εἰ δὲ τὴν καθαριστικὴν καὶ ὀρχηστικὴν ἀντιτίθης m), (οὐδὲν γὰρ αὐταὶ τῆς ἐνεργείας ἔχουσι τέλος,) πρῶτον μὲν οὐδεὶς φθόνος τῆς ὁμοιοτήτος· οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐταὶ τῶν σπουδαίων τεχνῶν, τοῦ κατὰ n) βίον εὐχρήστου σεσυλημένα ο). εἶτα δ' ὅτι καὶ τούτων ἡ παρασιτικὴ τῶν μηδεμίαν ἔξιν ἐνίθεται παρασίτου ἀπολειπομένη, καθὼς αὐτὸς σεμνύνων αὐτὴν ἀπεφῆνω πρὸς τὸ ἀνὺπαρκτόν σε — — τῆς τῶν τεχνῶν ὑποστάσεως p) ἔξοστρακιζομένη. V.

Pag. 104. l. 15. ἀλλ' ἐκ εἵνο σκόπει] Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αἰνίττεται, οἳ τέλος τοῦ ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀπεφῆναντο. V.

Pag. 107. l. 10. καὶ οὐδὲν Ἐπικούρω μέλει] Σημειῶ διὰ τὴν σύνταξιν. ὁμοιον τῷ, μελήσουσι δέ μοι ἵπποι q).

l) παρὰ τοῖς κεκτημένοις] „παρὰ τοὺς κεκτημένους edita.“

m) ἀντιτίθης] „Αντιθῆς legebatur, mutavit Solanus, qui paullo post etiam τὰς ἐνεργείας dedit pro τῆς ἐνεργ. quod ante editum fuerat.“ Ego potius ἀντιτίθης scripsi, utpote legitimam formam, et restitui τῆς ἐνεργ. nescio qua de causa a Solano mutatum. Omnino etiam distinctionem loci emendavi, vulgo maxime depravatam. Lehm.

n) κατὰ] „τὸν edebatur ante. Mutavit Solanus.“

o) σεσυλημένα] Sic Edita habebant. Σεσυλημένος V. Sed adeo mancum est undique in eo Codice Scholium, ut medicinam facere non ausim. Solan.

p) ὑποστάσεως] „non aderat in Editis, sed ex Cod. supplevit Solanus.“

q) μελήσουσι δέ μοι ἵπποι] Hom. II. B 228. μελήδουσι δ' ἱμοὶ. Sed Eustath. idem cum Scholiasta reperit. Solan. qui pro τῷ etiam τὸ dederat; sed quia vulgata satis sana, nec auctoritatem indicat, non sum obsecutus, etsi bis ter ante obtemperavi etiam non monenti, unde emendationem hauserit, et mox etiam duce eodem ἢ in Edd. absens ante ἀντὶ inserui. Reitz.

εὐθεία γὰρ οὐ γενικῇ συνέταξε ταῦτο, ἢ ἀντὶ τοῦ πεφρόντε-
σται, σπουδῆς ἡξίωται. V.

Pag. 111. l. 6. οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθά-
νοντες] Γὰς βαναύσους λέγει τέχνας· καὶ γὰρ αὗται πορι-
σμοῦ χάριν βίου τοῖς κεκτημένοις μεταχειρίζονται. V.

Pag. 116. l. 9. πολὺ κρατοῦσαν] ἀντὶ τοῦ περιττῶς
καὶ διαφερόντως. G.

Ibid. σχολῇ δηλον] Σημείου διὰ τὴν σύνταξιν, ἀντὶ
γὰρ τοῦ περιττῶς ἢ διαφερόντως κεῖται. V.

Pag. 118. l. 7. φιλοσοφίαν δὲ τίς] Ἐντεῦθεν δια-
σῦρει τὸν Ἀναξαγόραν καὶ τὸν Παρμενίδην, οἵτινες ἔλεγον ἐν
τῷ δν r) καὶ ἄπειρον. εἶπωδ... καὶ τὸν Ἀριστοτέλην τὴν τοι-
αύτην δόξαν... τρέπε διὰ συλλογισμῶν s) γινναίων ἐν τῇ φυ-
σικῇ ἀκροάσει, καὶ διὰ δογμάτων t), καὶ ἔλεγεν τρία, ὕλην,
εἶδος u), στέρησιν x)... τε δὲ δύο, ὕλη καὶ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη
αἰεὶ ὑπόκειται ἀπὸ τὰ δύο ἐξανάγκης τὸ ἐν· ἀφ' y) εἶδους γὰρ
ὄντος ἐξανάγκης στέρησις οὐκ ἔστι, καὶ στερήσεως οὐσης, οὐκ
ἔστιν εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ διδάσκει ἐν τῷ... βι-
βλίῳ z). ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον καὶ ἀγωνιστικώτερον,
ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν, ὡς φυσικοὺς γὰρ τούτους... διότι τὰ αὐ-
τῶν βιβλία ἐπέγραψαν a) φυσικοὺς, οὐ μέντοιγε δὲ ὡς θεο-
λόγους. V.

Pag. 119. l. 6. ὡς ἔοικεν ἐν b) παρασείτοις] Τὸ

r) τὸ δν] „Τὸ ὅλον Edita. At in V. lacuna est. Τὸ δν C.“

s) συλλογισμῶν] Sic conjicio. In V. erat συλλογί.... unde συλ-
λογίην fecerat Clericus. Solan.

t) δογμάτων] Sic edita.... διγμάτων V. unde, et ex C. liquet
fuisse παραδειγμάτων et mox ἔλεγεν pro vulgato ἔλεγον. Solan.

u) ...Εἶδος] Hic videtur deesse στέρησις, et paucula quaedam de
materia et forma, quorum jacturam non aegre feret eruditus orbis.
Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sunt
lacunae plures, quae forte inde duntaxat natae, quod librarius
Autographi verba legere non potuerit; multa enim hic pessime
erant scripta. Cler.

x) στέρησις] Hoc recte monente Clerico recepit Solanus ex C.
quae sic: Quin et ipsum Aristotelem id tutantem in Phys. audi-
mus; usum exemplo tali. Tria esse, ὕλη, εἶδος, καὶ στέ-
ρησις.“

y) ἀφ'] Delenda haec vox. Solan. Saltem ἀπ' scribendum fuisset,
ni rursus aliquid exciderit. Reitz.

z) βιβλίῳ] Adde πρώτῳ. Solan. Praemisit Schmiederus, uncis in-
clusum, Lehm.

a) ἐπέγραψαν] Anne ἐμγράψαι; aut φυσικά pro φυσικοὺς; Reitz.

b) ἔοικεν ἐν] Ἐοικε tantum sine praepositione legebatur; jam ad
Lucianum adcommodavi. Reitz. Legerat, ni fallor, Scholiastes,
ut est in Gori., ἔοικε παρὰ σοί, cujus verissimae lectionis vestigium
cernas in depravatis Scholii verbis, ὡς ἔοικε παρὰ σοί. Lehm.

ἐξῆς, οὐδὲ εἰσιν; ὡς ἔοικεν, οἱ Στωϊκοὶ διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς παραστίτοις. V. Non assecutus est Luciani sensum. Sic tamen etiam Coll. Solan.

Pag. 122. l. 3. ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίῳ] ἥς μέμνηται Θουκυδίδης, ναυμαχίας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων c) περὶ Συρακούσας γενέσθαι, καὶ καταναυμαχηθῆναι ὑπὸ Φυλίκπου τοῦ Λακεδαιμονίου. V.

Pag. 124. l. 12. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον] Ἀπαγε, κατάρατε, αἰνοποσία καὶ μέθη τοὺς ὀφθαλμοὺς διεφθορῶς d) καὶ κρεώδης ἐκκεκρωγῶς, δόξει θυμοειδὴς τις εἶναι· οὐ μέντοι καὶ ἔσται, ἀλλὰ παράφρων καὶ παράφορος κατὰ τοὺς λυσσώδεις τῶν κυνῶν. ὅς καὶ διὰ τὸ πολυσαρκία καταπεφορτίσθαι καὶ κατερῥαστῶνευσθαι e) τὴν γνώμην — οὐδὲν γυναιὸν οἷός τε δεδεῖχθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν πρῶτην τοῦ παλέμου βοήν φροῦδος ἂν γένοιτο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπομείνας τάλαιπωρίαν. οὐ μὲν Σωκράτης — οὗτος τὴν ἐπὶ Ἀηλῶ — ἀλλ' αὐτὸς τε α — ὦν κατελαμβα — καὶ ἄλλους ὑπεκφέρων τῆς μάχης καὶ διασώζων, λεπτός τε καὶ ὠχρὸς καὶ σκελετώδης, ἅτε φιλόσοφος. Sic Cod. V. admodum, ut vides, niuncus.

Pag. 125. l. 4. λελψαντα τὴν τάξιν] Εἰς Δημοσθένην αὐλίσσεται, τοῦτο παθόντα f) V. ἴσως δὲ καὶ εἰς Σωκράτην addunt C.

Pag. 126. l. 7. ἐντειχιδιοί] ἐντὸς τοῦ τείχους. G.

Pag. 127. l. 1. ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις] Περὶ Δημοσθένους λέγει g), Σκυθίδος γὰρ ἦν. V.

Ead. l. 17. φεύγων ἐντεῦθεν] Μὴ συνοφάνει, κατάρατε· οὐχ οὐτῷ γὰρ, ἀλλ' ἀριστεύων διετέλει. V.

Pag. 135. l. 7. ὡς ἄξιόν γε] Εἰρωνεία. V.

Pag. 137. l. 5. ἀντιθήγει] Ἀλλὰ καὶ λέοντα ἀντιβρυχίσεται; ἢ καὶ λύκον ἀντωρυήσεται αἷς h); τούτῳ μοι λέγε. V.

c) τῶν Λακεδαιμονίων] „τοὺς Λακεδαιμονίους male V.“

d) διεφθορῶς] Διαφθειρόντος editum ante, et κρεώδης omissum. Octo autem locis hoc unum scholion ex V. correxit Solanus, quae jam non enumerabo, quia jam sic est ut Cod. exhibet, nec variae Lectt. Mss. fuere. Reitz.

e) κατερῥαστῶνευσθαι] In prioribus Edd. inveni. κατεραστῶνευσθαι, corruptam manifesto vocem; unde finxi, quam nunc habes; quae descendit a ῥαστῶνευειν, significatque, mollitie et segnitie vitae depravatam esse. Lehm.

f) παθόντα] Recte pro eo quod fecit et quod illi accidit. Sic Liban. Epist. 731. f. aliique passim. Vid. not. Hemsterh. ad Prometh. p. 36. T. 1. Reitz.

g) λέγει] „Hoc verbo hiatum Edd. implevit Solanus adscripsitque, addendum etiam νῆος, quod tamen etiam deesse fatetur in C.“

h) αἷς] Ἀδρα V. pro quo αἷς in Impressis repositum. Melius Coll. G. Sed neuter sales Lucianeos cepit. Solan.

οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ εἶπε, καὶ πρὸς λέοντα ἀντιβρυχῆσθαι τὸν παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον ἀντωρυῆσθαι G.

Ead. l. 15. δόξης καταφρονοῦντα] Οὕτω καὶ χοῖροι λεχθεῖν δόξης καταφρονεῖν, αἰ τῷ βομβόρῳ πλαττόμενοι. V. (κυλινδούμενοι i). C.)

Pag. 138. l. 15. καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα] οἶον ὅτε μισθός k). V.

Pag. 142. l. 8. οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκη] Εὐτελοὺς καὶ παρεωραμένου τίς δίκη; τίς γὰρ κατὰ κυνὸς ἐποίηται l) γραφήν; V.

Ead. l. 16. φαρμάκῳ m)] ὡς Σωκράτης. V.

Ead. l. 17. καταπρησθέντας τὸ σῶμα] ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφεσίως. V.

Pag. 143. l. 1. φθινήσαντας n)] ὡς Ἀντισθένης.

Ibid. φυγόντας] Hoc verbum in Edd. eodem tenore cum prioribus connexum et lacunae nota apposita. Sed nulla in V. est lacuna. Excidit tamen Scholion aliquod: nam vox haec Antisthenem non respicit; et in textu reperitur ad alium spectans. In C. non exstat hoc Schol. Solan.

Pag. 144. l. 9. τούτου προσεθλοντος] Τοῦτο καὶ μυῖαι ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδεὶς ἐπαινέσεται μυῖαν προγενομένην τῶν ἀνθρώπων τῶν ἰδεσμάτων. V.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 148. l. 5. κυλινδούμενοι] ἀντὶ τοῦ κυλιόμενοι. G.

Pag. 156. l. 16. ὑπώπια] Ἰπώπια, genae. τὰ ὑπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς πελώματα, ἣ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξίοντα ποιά. ὥπες γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. G.

i) κυλινδούμενοι] In prioribus κυλινδοῦμενοι, prave. *Lehm.*

k) μισθός] Mallem μισθοφόρος. *Schmied.* Imo μισθός retinendum; ut Scholion illud ipsum, quod in textum irrepsit. *Lehm.*

l) ἐποίηται] Sic, monente *Solano*, jam edidit *Schmied.* pro vulg. ἀποίσταται. *Lehm.*

m) φαρμάκῳ] „Antea sic legebatur: Τοὺς δὲ καταπρησθέντας] φαρμάκῳ, ὡς Σωκράτης. Sed priora verba merito deleuit *Solanus*, quia indicium tantum sunt scholii, quod tamen non sequebatur.“

n) φθινήσαντας] Φορηθέντας ante editum prave; quum V. tamen φθονήσαντας, etiam mendese. Sed quia *Solanus* indicabat φθινήσαντας esse in C. idque cum *Luciani* textu conveniat, facile hoc recepi. *Reitz.*

Pag. 162. l. 2. καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ] Ἑλλοπῆς ο) ἡ φράσις τοῦ συμπερικλειοντος προστακτικοῦ δήματος, καὶ συνήθης Ἀθηναίοις. ὅλον ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ' ὅπως μοι μηδὲν δυσχερῶς ρ) ἀκούσῃ, προσυπακούεται γὰρ τὸ μέμνησο. οὕτως οὖν καὶ ἐνταῦθα ἑλλειπτικῶς πρόειπον ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξῃς q), οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς· ἀλλ' ἐνθα ἂν σοι r) μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθύς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. Ἐλλείπει s) γὰρ τὸ σκόπει, ἢ ἡ τὸ τέλειον οὕτως. ἀλλ' ἐνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθύς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν οὖν ἀνωθεν i) τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ, καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξεις, καὶ ὅλον ἐπέλθων, εἶθι σαφέστερον τὸ λεγόμενον. ὅτι οὕτως χρη ἑλλοπῶς ἔχοντα τοῦτο u) νοεῖν. καὶ οὕτω τοῦ ἑλλιποῦς ἀναπληρούμενον. V.

Pag. 165. l. 8. φόνου] ὅτι ἐν Ἀρείῳ πάγῳ x) βουλὴ φόνου ἐδίκασεν ἡ τραύματος ἐκ προνοίας, ἡ πυρκαϊᾶς. εἰ δὲ Παῦλον τὸν θεῖον μηδὲν τούτων πεποιηκότα ἐκείνῳ Ἀθηναῖοι ἀνήγον (Actor. XVII, 19.), οὐ χρη θαυμάζειν ἡ διαπορεῖν. καινότητα εἰσηγούμενον δογμάτων τίνι ἂν ἄλλῳ ὑπόδικον καθίσταται γ) ἡ τοῖς ἐπισκέπτεσθαι δυναμένοις, ἥθει τε σεμνῶν καὶ λόγων περιορισί; οἷοι τοῦ κριτηρίου τούτου προκαθήμεντο, ἐκ Στωϊκῶν τὰ μάλιστα συγκεκροτημένοι, οἷς ἡ περιττότης τοῦ λέγειν παρ' Ἑλλήσιν προσμαρτυρεῖται. M.

ο) Ἑλλοπῆς] „Ἑλλοπῆς legebatur, quod recte emendavit Solanus, addens in C. haec praemitti: σκόπει δηλονότι. Ἀττικῶς. καὶ ὅρα ὅπως οὐ προσέξεις κ. ν. δ. ἁ. ε. λ.“

ρ) δυσχερῶς] „δυσχερῆς Edita. Mutavit Solanus.“

q) προσέξῃς] Προσέξῃς correxerat Solanus. Non repugno, quia et sic paullo post eodem hoc scholio legitur, et in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi οὐ προσέξεις est, et in Luciani textu Cod. W. προσέξῃς etiam exhibet, quod vel usitatus, nihil hic mutare sustinui. Licuit enim Scholiastae id utroque more enuntiare, dum illa Luciani exponit. Reitz.

r) ἂν σοι] „αὐτοῖς Edita. Mutavit Solanus.“

s) Ἐλλείπει] Ἀφρῶται Clericus ediderat, quod mutavit Solanus, nescio unde. Obsecundavi tamen, quia necessarium videbatur. Reitz.

t) οὐν ἂν ὠθεῖ] „δ' οὖν ἂν ὠθ. lectum antea. Emendavit Solanus.“

u) τοῦτο] Τοῦτόν M. Sed eodem versa ἑλλιποῦς iterum editum, quod facile in ἑλλιποῦς converti. Reitz.

x) Ἀρείῳ πάγῳ] Sic scriptum inveni, nec Solanus quidquam notarat. Alias Ἀρεῖῳ πάγῳ scribitur, vel etiam junctim. Reitz. Errorem scribendi vulgatum, quem religiosius justo servavit Reitzius, jam correxit Schmiederus. Lehm.

y) καθίσταται] Non quidem praestabo acui me tetigisse grammatici manum. Sed hoc saltem mihi liquebat, barbaram vocem vulgatam καθίσταται stare non amplius debuisse. Lehm.

Pag. 176. l. 3. ἀθέρας] τὰ τοῦ ἀστάχους κέντρα. M.

Pag. 178. l. 3. χαλκοῦν, περιφερὲς] Τὸν δίσκον λέγει. ἡ σφαῖρα γὰρ σόλιον ἐκαλεῖτο. G.

Ead. l. 4. ὁ χανόν] ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. G.

Pag. 183. l. 9. καὶ σάγαρις καὶ γέρρον] Γέρρον τεράγωνον σκέπασμα ἐκ στερεᾶς βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο Σκύθαι ἐν τοῖς πολέμοις ἐσκεπασμένοι z). φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων σημαινόμενων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιγράμω μὲν γὰρ γερραῖναξία a) καὶ εἴρηται ἐπὶ τῶν αἰδολῶν b). Ἀλκαίῳ δὲ ἐπὶ τῶν οἰοτῶν τέθεικε τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τῶν σκηνῶν c), καὶ τῶν περιφραγμάτων, ὅσον d) καὶ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασεν. καὶ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ e) κατὰ τὸ Πηλοῦσιον καλούμενον διὰ τοῦτο ὠνομάσθη, ἐπεὶ σκηνώματα ἐστὶν, ἐν οἷς f) παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους διατρίβουσι. καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ φυλακῆς τινος καὶ μοχλοῦ, τροπικῶς παρέλαβε τὴν λέξιν g). V.

Pag. 185. l. 7. ἀκινάκην] Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἡ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. V.

Pag. 187. l. 8. τοῦ λύχνου] De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῇ περὶ πυρός. G.

- z) ἐσκεπασμένον] „Σκεπά μ. V. Σκεπασμένοι M.“
 a) μὲν γὰρ γερραῖναξία] „In editis erat μὲν γερρὲς ἔτα γὰρ εἴρηται. Cod. Abb. vero γερραῖναξία, καὶ εἴρηται. In V. γερ — γὰρ εἴρηται. In M. γὰρ γερραῖναξία.“
 b) αἰδολῶν] „In V. — δολῶν. Sed in margine recans manus αἰδολῶν adscripsit.“
 c) σκηνῶν] „c. Abb. σκηνωμάτων, et M. in fine Scholii (Tu item lege Suidam.“)
 d) ὅσον] Non adferat in Edd. Insernit *Solanus*. Ac vix dubito quin ex collatione Codicis, alioqui audaciusculæ factum foret. *Reitz*.
 e) τὸ] „τὰ Edita. Mutavit *Solanus*.“
 f) ἐν οἷς] „ἐν ᾧ V.“
 g) Hujus quidem loci sensum suppeditabant *Harpocraton*, *Etymologicum Magnum* et *Phavorinus* in voce Γέρρον, similia enim habent. Sed quia Scholiastæ nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, ejus lacunæ ex iis suppleri non possunt. Vide et Festum in voce *Gerræ*, ejusque Interpretes *Scaligerum* et *Daceryum*. Caeterum quod hic habetur de origine nominis *Gerrhorum* *Aegyptiacorum*, nescio an alibi legantur; nam *Strabo* quidem *Gerschorum* meminit, Lib. XVI. p. 523. sed nihil hac de re habet *Cler*.

τὴν λέξιν] „M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ καὶ τὸ ἐν τ' ἀγρῷ Φερειράτους, γέρροις ἀποσταυροῦνται.“

IN DE LUCTU.

Pag. 200. l. 4. φέροντες ὀβολόν] Nec habet, quem porrigat ore, quadrantem. *Iuvenal.* G.

Pag. 206. l. 1. αὐλόν] Αὐλητὰς γὰρ συνεκάλουν ἐπὶ τῇ πένθῃ τῶν ἀποικοιμένων, ὡς δῆλον α) καὶ ἀπὸ τοῦ Θεόδωρου Εὐαγγελίου. V.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 210. l. 1. *PHTOPΩΝ*] Φασὶν ὡς εἰς Πολυδεύκῃ α) τὸν ὀνοματολόγον ἀποτεκνόμενον Λουκιανὸν τοῦτον γράψαι τὸν λόγον. τέχνην μὲν οὐδ' ἦν τινα λόγῳ β) παραδιδόντα, σωρὸν δὲ λέξεων ἀδιάκριτον ὑφιστάντα γ), καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἴρηται· ἐπεὶ καὶ συγχρότῳ ἄμφω, Λουκιανὸς καὶ Πολυδεύκης· ἐπὶ γὰρ Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

PHTOP.] Taxat Rhetores sui temperis ut luxuriosos nugacesque, et plenos ostentationis et ampullosos fluentesque deliciis. G. (Scholion hoc ego ad *Lexiph.* pertinere iudico. *Solan.*) Ideoque et illuc utrumque iam transtuli. *Reitz.*

Ead. l. 2. σοφιστῆς] Τὸ τοῦ Σοφιστοῦ ὄνομα τριγῶς παρὰ τοῖς πύλαισις διανέηται. Πρῶτον Σοφὸν καλοῦσι τὸ ἀληθές καὶ τὸ φρόνιμον, ὅθεν καὶ Πλάτων Φιλόσοφον καλεῖ τὸ πρῶτον αἴτιον, καὶ ἄνθρωπος ὁ μετῴν τὴν φιλοσοφίαν ἐκ τούτου παρωνόμασται δ), καθ' ἃ καὶ αὐτὸς μιμεῖται. Θεόν

α) ὡς δῆλον] „Posteriora haec verba desunt in C.“ Locum dicit Scholiastes *Matth.* Evang. IX, 23. et quae eandem rem tradunt, parallela. *Lehm.*

α) Πολυδεύκῃ] Notam Clerici huic nomini subjectam vide Tom. V. p. 328. ubi idem Scholion paucis mutatis invenies adscriptum frontis *Lexiphanis*. Et hae ipsae variationes, quantumvis parvi illae momenti, moverunt me, ut h. l. repeterem Scholion ipsum. *Lehm.*

β) λόγῳ] Ita dedit *Solanus* nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. *Hemsterhusius* in Praef. ad *Poll.* p. 51. pr. ἢ λόγον corregebat, quod praeferat cui libet. *Reitz.* Cf. Schol. ad *Lexiph.* ibique notulam. *Lehm.*

γ) ὑφιστάντα] Συνοτάντα, corradentem, pro ὑφιστάντα corrigi jubet *Hemsterhusius* l. d. et pro ἀδιάκριτον, ἀδιακρίτων malit licet — οὐ non damnes. Ego quoque — ὦν praeferrem. Sed συνοτάντα et ὑφιστάντα ratione accentus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admisisset correctionem, si ex Cod. firmaretur. *Reitz.*

δ) παρωνόμασται] In prioribus παρωνόμ. Sub finem post οὖν interpunctionem omittit *Schm.* nescio an fortuito, et certe contra mentem Scholiastae. *Lehm.*

κατὰ τὸ δυνατόν. Καὶ πάλιν Σοφιστὴν καλοῦσιν αὐτὸν τὸν ῥήτορα, τὸν διδάσκοντα ῥητορικοὺς λόγους, περὶ οὗ διεξέρχεται νῦν. Σοφιστὴν, καὶ τὸν σφεζόμενον τὴν ἀλήθειαν. Cod. Par. 2954.

Pag. 215. l. 6. Ἀμαλθείας κέρας] Τὸν Δία αἶψα φασὶ θρεῖναι Ἀμάλθειαν λεγομένην, ταύτης δὲ τὸ δεξιὸν κέρας βρῦειν τῆς παγκαρπίας, ἦτοι πᾶν αἰσθητὸν ἀγαθὸν ἀφθότως ἔχειν· ἀπὸ τούτου πάντας τοὺς εὐδαιμόνως διάγοντας τὸ τῆς Ἀμαλθείας ἔχειν κέρας φασί. Cod. Par. 3011.

Pag. 218. l. 15. τῇ ῥόπῃ] τῇ βάσει. V. Inverte.

Pag. 219. l. 10. Ὀλυμπιάδας] Πόλις ἦν ἐν Ἡλιδι Ὀλυμπία καλουμένη, ἱερὸν ἔχουσα ἐπιφανέστατον Ὀλυμπίου Διός. ἐν ταύτῃ ἀγὼν ἐπετελεῖτο παγκόσμιος τὰ Ὀλύμπια, κατὰ πέντε ἔτη συγκροτούμενος· διὸ καὶ πενταετηρικός ἐκαλεῖτο, ὃς καὶ ἀνεγράφετο τοῖς δημοσίοις ἀεὶ, εἰς δῆλωσιν τῶν ἐνιαυτῶν, καὶ ἦν τοῦτο ἀκριβὲς τοῦ χρόνου ἐπίγνωσις. τεσσαρῶν γὰρ ἔτων μετὰ διαρρέοντων, τῷ πέμπτῳ συνετελεῖτο. Καὶ διήρκεσεν ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν Κριτῶν μέχρι τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου· ἐμπρησθέντος γὰρ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ, ἐξέλειπε καὶ ἡ τῶν Ἡλείων πανήγυρις Cod. 2954.

Pag. 220. l. 3. μαχαίροποιοῦ υἱὸν] Δημοσθένην λέγει. G.

Ead. l. 4. Ἀτρομήτου τινὸς γραμμ.] Αἰσχίνην λέγει.

Ead. l. 9. σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι] Σύνηθες τοῦτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις, ἀπαρεμφάτοις χρῆσθαι ἀντὶ προστακτικῶν, ὡς καὶ ε) νῦν οὗτος· ἀντὶ γὰρ τοῦ, μὴ πείθου, εἶπε πείθεσθαι. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἔτυχε γένεσθαι, ἀλλ' ἡνίκα μετὰ ἀπαγορεύσεως ἡ ἐννοια πρόεισιν, οἷον, ἀλλὰ σε κελεύει μὴ τοῦτο ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ, μὴ τοῦτο ποιεῖ, καὶ ὡς τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, ἢ μὴ διδάσκειν τῷ τρόπῳ· ἀντὶ γὰρ προστακτικῶν τὰ ἀπαρέμφата κεῖται. V.

Pag. 221. l. 9. Ἀγάθων α] Ἀγάθων τραγωδίας ποιητῆς, εἰς μαλακίαν σκωπτόμενος. V.

Pag. 223. l. 14. ὦ μέλημα] ἀντὶ τοῦ, φρόντισμα. οἶνε δ' ὑπὲρ οὗ f) μοι πολλὴ φροντίς ἐστι. V.

Pag. 224. l. 12. ἃ μὲν—ἃ δὲ] Ἀ μὲν, ἃ δὲ μὴ εἴπῃς· ἀλλὰ, τινὰ μὲν, τινὰ δέ. εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει ἐνταῦθα, οὐκ οἶδα εἴτε παιζῶν, εἴτε σπουδάζων. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι, διδοὺς ἅπτασι τοῖς θεομένοις, ᾧ μὲν πέντε δραχμας, ᾧ δὲ μίαν,

e) κατ] „Non aderat in editis. Addidit Solanus.“ Ab initio priores ediderant συνῆθες, perverso accentu. Omnino autem huic Scholiastae praecepto contradicit L. Boe Ellipsis. p. 625. Schäf. Ed. Lehm.

f) ὑπὲρ οὗ] „Ita ex V. restitutum, cum ante ederetur ἐπεράστου.“ Lucian. Vol. VII. Z

ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον. ὁ δὲ αὐτὸς ἐξελέγχει τοῦτο ἐν τῷ Ψευδοσοφιστῇ g) αὐτοῦ. V.

Pag. 225. l. 8. πολυσχιδές] Πολυσχιδές, τὸ νῦν στρικτόν h). ἐμβάδες δὲ τὰ ὑφ' ἡμῶν καλλίγια. καὶ δῆλον ἂν ὦν πῶς αὐτὴν ἐπιπρέπειν i) τοῖς λευκοῖς, ὅγ' k) οὐκ ἂν ἐπὶ ἄλλου γένοιτ' ἂν ὑποδήματος. V.

Pag. 227. l. 11. τὰ παλαιά] Δριμύως l) ἄγαν ὁ βωμολόχος καὶ γόης τῷ λόγῳ καθίκετο τῶν θαυμασιῶν ἀνδρῶν, εἰς τὸ ἐναντίον τῆν ἐκάστου λοιδορησάμενος ἀρετὴν. τοῦ μὲν γὰρ τὸ ἐπιμελὲς καὶ ὑπτιον, λῆρον ἐκαλεῖται τοῦ δὲ τὸ γοργόν καὶ πυκνόν, εἰς τὸ ἄχαρι ἀπέσκωψε τοῦ δὲ τὸ ἀφεινόν τε καὶ ἐλευθέριον καὶ κατὰ πᾶσαν ἰδίαν σύμπεταχείριστον, εἰς ψυχρολογίαν διέβαλε. V.

Pag. 228. l. 12. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν] Ταῦτα πάντα περ' Ἡροδοτῶν ιστόρηται, ἡ ἐν Μαραθῶνι τῶν Περσῶν μάχη, Περσῶν μὲν Μάτιδος ἡγουμένου, Ἀθηναίων δὲ Μιλτιάδου, ἐν ἣ ὁ Καλλίμαχος πολεμῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαίρεθείς, ἐπὶ πολὺ νεκρὸς εἰστήκει ὑπὸ τῆς περὶ τὸν πόλεμον προθυμίας, οὐδέ τι πάθει αἰσθόμενος. ἡ Ἑλλησπόντου ὑπὸ Ξέρξου γεφύρωσις, καὶ ἡ τοῦ Ἀθῶν διόρυξις, ἣν ἡ θάλασσα ἐξερύεισα πλωτῶν ἀπαργάσασα m) τὸν ἰσθμὸν τοῖς Ξέρξου σκάφεσι, καὶ ὅσα ἄλλα. V.

Pag. 229. l. 11. καὶ μηρὸς πατασσεῖσθω] Οὐκ ᾧμνη τουτὶ n) τὸ μυρὸν καὶ κατὰπτυστον ἔργον τὸ τὸν μηρὸν πατάσσειν, ἀρχαῖον εἶναι. V.

Ibid. κελάρυζε] λαρύγγις. V. Inverte. In altero Poss. hoc Scholion plenius legitur sic: Λαρύγγις] Λαρύγγιζεν τὸ

g) Ψευδοσοφιστῇ] Ψευδολοικιστῇ] Lege Ψευδοσοφιστῇ, et sic Th. Magister, unde totum habet Scholion. Solan. Recte quidem in Th. Mag. Ψευδολοιστῇ edidit Blanch. At in aliis Thomae exemplaribus male legē ψευδολοιστῇ, adscriptum habeo in marg. Thomae; quare et Scholiast. ex aliquo corrupto Cod. ψευδολοιστῇ quoque dedisse, suspicari licet. Reitz. Vestigia etiam exstant lectionis Σολοικιστῇ, quae eodem prorsus redit, ac Ψευδοσοφιστῇ, quam Solani emendationem Schmiederus est secutus. Lehm.

b) στρικτόν] Strictum Latinorum, de quo Suid. s. h. v. Consulto autem mutavi accentum, quem priores in penultima minus recte posuerant. Lehm.

i) ἐπιπρέπειν] In Impress. περιτρέπειν erat. In textu Luciani recte legitur ἐπιπρέπειν, unde legendum et hic ἐπιπρέπειν, ad quod propius accedit, quod in V. et Exc. G. legitur ἐπιτρέπειν. Solan.

k) ὁ γ'] „H edita. Correxerit Solanus.“

l) δριμύως] In prioribus δρυμύως. Lehm.

m) ἀπεργάσασα] „In editis ἀπεργάσαι. Mutavit Solanus.“

n) τουτὶ] Sic correxi vulgatum ταντὶ. Lehm.

πλατύνειν τὴν φωνήν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθιγγεσθαι, ἀλλ' ἐπιπληθεύειν περιεργότερον ο) τῷ λάρυγγι χρῆσθαι. *Sequebantur* *bidem* *quinque* *alia* *Scholia* *ad* *2.* *Ver.* *Hist.* *pertinentia*, *quae* *re-* *retulimus.*

Pag. *234.* *l.* *16.* ὃ φίλη Ἀδράστεια] Δαίμων ἡ Ἀδράστεια παρ' Ἑλλήσι τοῖς μεγάλα καυχώμενοις ἐπιφυομένη. πεί οὖν καυχώμενος εἰσάγεται ὁ μιαιρὸς οὗτος διδάσκαλος, ὡς- *τερ* ἐκμειλισσόμενος τὴν δαίμονα ἀνεύφημησε *p)* τῶν οὕτως κούτην, ἥτοι ἐπεβοήσατο. *V.*

Pag. *235.* *l.* *3.* ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς] Ἐντεῦθεν ἀναντιρ- *ρητον* ἤδη ὡς Πολυδευκὴν διασῶρι ὁ παρὼν λόγος, εἶγε Κά- *τορος* ἀδελφὸς Πολυδευκῆς ὁ Λήδας, ᾧ οὗτος ὁμώνυμος ὁ *διασπυρόμενος* ῥητόρων διδάσκαλος. *V.*

Pag. *236.* *l.* *7.* νῆ τὴν πάνδημον] Τὴν Ἀφροδίτην *ρησι.* ὁμνυσι δὲ ταύτην νῦν, ἡ διὰ τὴν προσηγησαμένην *q)* *χισχρότητα* τῆς γραφῆς, ἡ διὰ τὸ ἀναιδές. ἐπεὶ καὶ τοῦτο μετὰ *των* ἄλλων κακῶν ἔχουσιν αἱ πόρνοι, ὁ μιμεῖσθαι καὶ αὐτὸς *ὑποβάλλεται* καὶ τοὺς ἄλλους διδασκει. *V.*

Ead. *l.* *8.* καὶ χάριν] Ἰράφεται, καὶ χάριν οὐ σμικρὰν *πιστάμενος* αὐτοῖς.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. *239.* *l.* *4.* οὐδὲν πρὸς ἑπὸς] ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν *πρὸς* τὸν λόγον, ὃν ἠρόμεν *r).*

Ead. *l.* *11.* περὶ πολλοῦ] ἀντὶ τοῦ, περὶ πλείονος. *G.*

Pag. *240.* *l.* *1.* εἶγε τὸ χείριστόν] Αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ *ῥόνιν* *s)* ἅμα ταῦτα διεξιῶν. *V.*

Ead. *l.* *18.* καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις] Ὡς Πρόκνη *καὶ* *Φιλόμηλα* *t)* καὶ Καλλιστώ. ἡ μὲν εἰς ἄρκτον Πρόκνη *καὶ* *Φιλόμηλα* εἰς ὄρνεια μεταβληθεῖσαι. *V.*

Pag. *241.* *l.* *14.* ταῦτα Κοροΐβου τινὸς] Ὁ μὲν Κό- *οιβος* μωρὸς τις ἀπομνημονεύεται ἄνθρωπος· καὶ οὕτως, ὥστε *γυναικα* ἀγαγόμενος *u)* μὴ ἂν ἐλέσθαι συγκαθευδῆσαι αὐτῇ,

ο) περιεργότερον] In prioribus περιεργώτερον. *Lehm.*

p) ἀνεύφημησε] „Ita pro vulgato ἀνεφήμησε dedit *Solanus.*“

q) προσηγησαμένην] Non dubitavi cum eodem ita edere pro vul- *gato* προσηγασμένην, quod nihili erat. *Reitz.*

r) ἠρόμεν] „Sic dedit *Solanus* pro edito ἠρόμεν.“

s) κόνιν] Aut corrupta haec vox, aut verba aliquot exciderunt. *Solan.*

t) Φιλόμηλα] Editum vulgo Φιλομήλα et hic, et paullo post *Lehm.*

u) ἀγαγόμενος] Hoc recepi ex *Exc.* et *G.* ac *G.* pro vulgato ἀγα- *γών.* *Reitz.*

διὰ τὸν εἰς τὴν πενθερὰν αὐτοῦ φόβον· καὶ οὕτως ἐχόμενον τοῦτον παρθενεῦεν αὐτὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς σκηψαμένης x), τὸ ἄρθρον ὀδύνη συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καταψηθεῖσαν, οὕτω τὴν κοινωνίαν τότε τοῦ γάμου γενέσθαι. ὁ δὲ Μαργίτης μωρὸς καὶ αὐτὸς, τὰ κύματα μετρεῖν ἐπιχειρῶν. V.

Pag. 243. l. 17. πρὸς τῆς Ἑστίας, ᾧ Τυχιάδῃ] Τὴν Ἑστίαν εἰς ὄρκον παρέλαβεν, ὡς κάτοικον αὐτοῦ πυρθανόμενος, καὶ τὸ πρόχειρον κατὰ τῆς ἐφεστίου ἐσχάρας αὐτὸν ἐξορκῶν. V.

Pag. 244. l. 17. καὶ παναρέτους; ὅτι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, [αἰδεσίμους ἅπαντας] Haec V. Forsan ut restitueret integritati textum; Scholii vero nihil. Solan.

Pag. 246. l. 18. κατεγνωκότες μου] Κατεγνωκότες πολλὴν τὴν ἄνοιαν, αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῆς. V.

— Pag. 248. l. 10. καὶ ἡλῶ — τὸν ἡλόν] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσυμφόροις ἀσύμφορα πιστουμένων, ὥς περ καὶ ἐπὶ τῶν ψευδῶν εἴρηται, τῷ λίνῳ λίνον συνάπτεις. V.

Pag. 251. l. 15. δυνατόν πιστεῦσαι] Γρ.αι δυνατόν γίγνεσθαι. G.

Pag. 252. l. 8. καρβατίνας] Καρβατῖναι γ) τὰ τραχεὰ καὶ ποιμενικὰ ὑποδήματα, ἃ καὶ ἀρβύλας φασίν. V.

Ead. l. 15. Δημαινέτου] Γράφεται καὶ Δημέου. V.

— Pag. 257. l. 16. Πολυκλείτου γάρ] Γραφεὺς ὁ Πολυκλείτος, ὥς περ καὶ ὁ Εὐφράνωρ καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω. V.

Pag. 258. l. 10. ἡπιάλου] Ἡπιάλος εἶδος πυρετοῦ ἢ παροξυσμοῦ. G.

— Pag. 259. l. 12. ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων z)] Τοῦτο οὐ μάλιστα εἶπεν. ἀλλ' ἐπειδὴ πρῶτος a) Δαίδαλος ἀγαλμα εἰργάσατο περισκελές, τῶν πρὸ αὐτοῦ πάντων τεχνιτῶν συμβεβληκότα b) τῷ πόδε ἀποτελούντων παρέσχε φή-

x) σκηψαμένης] Apud Graevium ἦψ — vid. not. Solan.

y) Καρβατῖναι] Et hic, et modo in fronte Scholii, vulgo scriptum inveni καρβαντ — quam formam quum pro fortuito errore potius, quam pro varia tectus ipsius lectione, haberem, corrigendam duxi. Lehm.

z) τῶν — τεχνημάτων] „Τὰ τεχνήματα ante edebatur.“

a) πρῶτος] Πάντων est in V. quo forsā Πανός voluit. In Impressis sic mutatum est. Solan.

b) συμβεβληκότα] Συμβεβηκότα Kusterus legi jubet. Solan. Deinceps scriptum inveneream ποδὲ et πύρεσχε, accentibus perversa. Lehm.

μην, ὡς τὰς) τοῦ Δαιδάλου ἀγάλματα κινεῖται αὐτόματα d). V.
 Pag. 262. l. 8. ἡμισταδιαία ν] πενήκοντα ὄργυιων V.
 Ead. l. 13. περιέκειτο] Γράφεται, καθέτιο. V.
 Pag. 264. l. 16. ἀκριβῶς ἐώρακα] Γράφεται, ἰκα-
 νῶς ἐωράκει e). V.

Pag. 265 l. 2. ἐπιμετρήσαντος] ἀντὶ τοῦ, προσθέντος.
 V. In G. vero Ἐπιμαρτυρήσαντος] Γραῖ ἐπιμετρήσαντος.

Pag. 269. l. 5. θεὸν ἀπό f) μηχανῆς] Ἐπὶ τῶν
 θεάτρων, ἥνικα τι παράδοξον g) ἐπιτελεῖσθαι ἔδει, καὶ πλέον
 ἔχειν πίστει h), ἄνωθεν ὑπὲρ τὰς παρ' ἐκείνους τῆς μέσης
 τοῦ θεάτρου θύρας, αὐταὶ δὲ πρὸς τὴν εὐθείαν τοῦ θεάτρου
 πλευρὰν ἀνέωγαν, οὐ καὶ ἡ σκηνὴ καὶ τὸ προσκήνιον δε μη-
 χανῶν δύο μετεωριζομένων ἢ ἐξ ἀρίστερων θεοὺς καὶ ἥρωας
 ἐνεφάνιζε παρευθὺ, ὥς περ λύσιν φέροντας τῶν ἀμυχανῶν, καὶ
 ταύτου παραδελουμένου, ὡς οὐ χρή ἀπιστεῖν τοῖς ὁρωμένοις,
 ἐπεὶ θεὸς παρῆσι τῷ ἔργῳ, ὃ μὴδὲν ἀδύνατον ἐκτελεῖν· ἐκ
 ταύτου δὲ ἐπὶ πάντων τῶν παρὰ προσδοκίαν i) καὶ συμφερόν-
 τως τινὶ συμβαινόντων ἐπεκράτησε τὸ ἐκ μηχανῆς θεός. C.

Pag. 272. l. 14. ἔωλος] Τὸ ἔωλος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ
 τοῦ χθαινοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἤδη διεφθορότος V.

Pag. 274. l. 2. ἐσθῆτι μελαίνῃ] Ὅτι τοὺς νεκροὺς
 οἱ παλαιοὶ μελαίναϊς στολαῖς ἀμφιέννυσαν. V.

- Ead. l. 15. εἰς Κοπτὸν] Κοπτὸς πόλις Αἰγύπτου,
 εἰς ἣν φασὶ τὴν Ἰσιν ἀφικομένην Ὀσirin τὸν υἱὸν k) ἀναζη-
 τεῖν; μαθοῦσαν δὲ αὐτὸν διεσπαράχθαι, τὴν κόμην τὴν ἐαν-
 τῆς l) ἐκκόψαι, παρ' ὃ καὶ κοπτὸς ὠνομάσθη ἡ πόλις. ἔδει-

c) τὰ] „non aderat in editis. Adjecit Solanus.“

d) αὐτόματα] Idem habet *Palaeophatus* de *Incredibilibus* c. XXII. et *Tzetzes* *Chil.* l. c. 19. *Cler.*

e) ἐωράκει] Sic etiam *Exc. G.* Lege *ἐωράκειν*, vel *ἐώρακα*. *Solan.*

f) θεὸν ἀπό] „Ad alia verba ante relatum hoc scholion jam in se-
 dem suam retractum est.“ Omnino cf. *Schol.* ad *Hermot.* c. 86.
Tom. IV. p. 353. *Lehm.*

g) τὸ παράδοξον] Lege *τι*. In C. enim est (παράδοξον *quid.*) Nisi
 malis παρὰ δόξαν *τι*. *Solan.*

h) ἔχειν πίστει] Lacuna pro his erat in *Edd.* in V. et G. quam
 ex C. supplevit *Solanus*. Addiditque: „Eaedem in *Exc. G.* quae
 in V. reperiuntur lacunae. Sed scholion extat integrum in C.
 unde supplevimus.“ Sexdecim quippe lacunis hiabant edita, quas
 jam impletas non indicabimus cum lectoris taedio. *Exon* legit
J. J. Wetsten. Reitz.

i) προσδοκίαν] „Sic V. προσδοκίας *Exc. G.*“

k) υἱόν] πῶς corrigiit *Belinus. Lehm.*

l) τὴν ἐαυτῆς] „Alterum hoc τὴν in editis non comparans inseruit
Solanus.“

κνυτο δὲ καὶ ὁ πλόκαμος τοῖς ἐπιδημοῦσιν αὐτόθι, ἄπιστόν τε
τριχῶν πλῆθος, ὅσον ἐξ ἀνθρώπου κεφαλῆς εἰκασαί τε). V.
Pag. 279. l. 8. ἐν Μαλλῷ] Ἀμφίλοχος θεοπίζει
περὶ τῶν μελλόντων ἐν Μαλλῷ. V.

IN HIPPIAM.

Pag. 282. l. 1. τῶν σοφῶν ἐκείνους] Οὕτω καὶ Φω
κυλίδης φησί,

Τὴν σοφίην σοφὸς εὐθύνει, τέχνας δ' ὁμότεχνος. V.

Pag. 284. l. 2. καταφλέξαντα] Ὁ Ἀρχιμήδης ἢ
Σικελία ὧν κατεσκευάσεν ἐκ χαλκοῦ πυροφόρα καίτοιτρα, ἀπὸ
ἀπηρώσειν ἀντικρὺ τοῦ ἐναντίου στόλου μήκροθεν. εἰς ἀναι
λαντος τοῦ ἡλίου, καὶ ο) προσβαλόντας τοῖς καίτοιτροις τὰ
ἀκτῖνας ἀντανεκλωμένας πρὸς τὴν στόλον, ἐξῆλθεν ἐξ αὐτῶν
πῦρ, καὶ ἐφθειρε τὰς νῆας ἀπάσας τῶν ἐναντίων. V.

Pag. 285. l. 12. περίνοια] τέχνη μηχανική. V.

Pag. 289. l. 9. ἀφάδωκ] Ἀφῶδος ὁ ἀπόπατος. V.

IN BACCHUM.

Pag. 291. l. 7. σκοπῶν p)] τῶν κατασκοπῶν. G.

Pag. 292. l. 5. ἀγροίκους νεανίσκους] Εἶδος Σα
τύρων, G.

Ead. l. 6. κόρδα κα q)] Εἶδος ἀπρεποῦς καὶ αἰσχροῦς ὀρχή
σεως παραπλησίως τῇ πυρρόχῃ r). V.

Ead. l. 10. μίτρος] Μίτρα ἢ ἐπὶ μετώπῳ ἄκρῳ χρυσοῦς
ἔχουσα ψέλλιον, ἀρχῆς αὐτῆς καὶ βασιλείας σύμβολον. V.

m) A Graeculis hoc fictum, qui prius debuisse ostendere, Isidem
Graece locutam. Sed solent etiam barbarorum nominum etymolo
gias Graecas tradere, *Clex*.

n) Θεοπίζει] Ἀμφίλοχος τι σπίζει antea lectum misere, *Reitz*.

o) καὶ] „Τοῦ λεgebatur in Edd. Mutavit *Solanus*."

p) σκοπῶν] Titulus horum scholiorum in Editis erat Προκαλιὰ
Διόνυσος. In C. vero Προκαλιὰ ἢ Διόνυσος. *Reitz*.

q) κόρδα κα] Κύρδακος Editi male, quod ad Lucianum accommo
davi. *Reitz*.

r) τῇ πυρρόχῃ] Ita ex C. correctum, quum in Editis esset πυρ
ρῆς, et sine articulo. In eodem C. autem additur: ὃν φασιν ἰσμε
τικῶς κύρδακ, *Reitz*.

- Ead.* l. 12. *Τρ. πρεσβύτεην*] *Είδος Ἰκαρίου* ε). V.
Ibid. *προγαστορα*] *μεγαλοκοιλιον*. V.
Pag. l. 2. *ἕτερον δὲ τεράστιον*] *Είδος Πανός*. V.
Pag. 294. l. 9. *ἐπισάξαντες*] *στρώσαντες* ε). V. *Σάγμα*
τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σαμάριον. G.
Pag. 295. l. 2. *Σειληνός* μ)] *Ἄνω τοὺς ὑποστρατηγούς,*
ὅσον ἀπὸ τοῦ εἶδους εἰκάσαι x), *τὸν Ἰκάριον ἔδειξε, καὶ τὸν*
Πάναν ἐνταῦθα ὀνομαστὶ τὸν Σειληνὸν παριστᾷ. καινὸν τοῦτο,
ὃ μήπου ταῦτόν οἶται τὸν Σειληνὸν τῷ Ἰκαρίῳ. (Cur de Ica-
 rio somniaret, nihil erat: quod et ipse sui interpres optimus
 Lucianus hic ostendit. *Solan.*)
Pag. 296. l. 1. *κορυβαντιῶν*] *μυίνεσθαι*. V.
Ead. l. 12. *τεθρορυβημένοι*] *ἐκπλαγίνετες*. V.
Pag. 299. l. 2. *δύοντος* γ)] *ἡλίου*] *Πάνυ ψεύδη καὶ*
τὸ ὄρι (lege ὁ) ψευδομένους ἄνω καὶ κάτω διασύρωσ. G. (In
 Cod. *Abb.* *δύαντος* erat, quod non placet. *Solan.*)

I N H E R C U L E M.

- Pag.* 301. l. 3. *ταῦτά γε* z] *ἀντὶ τοῦ, κατὰ ταῦτα*. V.
Pag. 303. l. 8. *τὸ δὲ γῆρας*] *Εὐριπίδης*. V.
Pag. 305. l. 9. *ὦ Τήϊε παιητὰ*] *Τὸν Ἀνακρέοντα λέ-*
γει τὸν λυρικόν. V.
Ibid. l. 11. *Ἰπποκλείδης*] *Παροιμία, οὐ φροντὶς Ἰπ-*
ποκλείδῃ α), ἐπὶ τῶν μὴ πάνυ σπουδαίων ἡμῖν λεγομένη, ἀλλὰ
κατὰ τὸ ἐγκαταφρόνητον μεταχειριζομένων. V.
Pag. 306. l. 7. *ἐπιγουνίδα*] *Ἐπιγουνὶς ἢ ἐπιτραφεῖσα*
δὲ ἐνέξϊαν σὰρξ τῷ γόνати. G.

- α) *εἶδος Ἰκαρίου*] Sic V. prave. Quem enim Icarium somniavit,
 is Silenus est. Unde et Scholion 2. ubi veram et genuinam scri-
 pturam habemus; et 9. ubi Scholiasten errasse patebit. *Solan.*
 β) *στρώσαντες*] „*Τρώσαντες* Ed. Cler. Mutavit. *Solanus.*“
 γ) *Σειληνός*] „Ad alia verba relatum hoc scholion huc recte re-
 traxit *Solanus.*“
 δ) *εἰκάσαι*] „*Εἰκάσθαι* legebatur, quod correxit *Solanus.*“
 ε) *δύοντος*] In Luciano *δύντος*. Sed quia et *δύοντος* recte dicitur,
 nihil mutavi; nam forsitan ita in suo Cod. legit Scholiastes. Ex
 errore autem Cod. *Abb.* qui *δύαντος* fecit, adparet cum *δύντος*
 quoque voluisse. *Reitz.*
 ζ) *ταῦτά γε*] Titulus horum Scholiorum in V. erat *Προλαλία*, ὃ
Ἡρακλῆς. In C. *Προσλαλία* ἢ *Ἡρακλῆς*. *Reitz.*
 η) *Ἰπποκλείδῃ*] In V. *Ἰπποκλείδου* prave; sed in Impressis recte
 emendatum est. *Solan.*

IN DE ELECTRO.

Pag. 310. l. 18. ἀλλὰ μαρτύρομαι] ἀντὶ τοῦ, βεβαιῶ. V. (Nota δοτικῇ συντεταγμένον, habet c.)

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 312. l. 2. ἐμπίσι] Ἐτερον b) κώνωπα ἐμπίδος. καὶ τοῖς Ἀριστοφάνους ὁ κωμικὸς γ' αὐτὸν φησὶ κώνωπα c) καὶ ἐμπίδα, ἐν Νεφέλαις. V. (Οἷόν ποτε τὴν γνώμην ἔχειν τὰς d) ἐμπίδας κατὰ τὸ σῶμα ἄδειν ἢ παρ' οὐροπύγκον. G.) In V. altero legitur sic: Ἐμπίσι] Ἐμπίς ὁ ἐν ταῖς ὕδασι κώνωπ. ὁ δὲ κώνωπ εἶδος ζώδιον.

Pag. 314. l. 7. κοτυληδόνας] Κοτυληδόνας αἱ τοῦ πολύποδος πλετάναι. V.

Pag. 315. l. 16. ἰσχυρῶς] Γρη' ἀλκήν. G.

Pag. 317. l. 12. ἀθάνατος] Ἐρρ' ἐς μύτης, βωμολόχε. G.

Ead. l. 14. πέτεσθαι τὴν μυῖαν παύει] Ὡς περ ἡ περὶ τοῦ e) τοῖς ἐγκωμίοις περιστρεφόμενη μυῖα οὐκ ἀφίσταται τοῦ δῆγματος λιπαρῶς, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς οὐκ ἀπόσχη, βωμολόχε, οὐδέποτε τοῦ φλυαρεῖν καὶ ἀποσκώπτειν ἐς ἄνδρας τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ' ἐς μύτας f). V.

Pag. 319. l. 1. ἐρεσχελοῦσα] Ἡ φλυαρία, παρὰ τὸ ἔρπιν ἐν τοῖς χελλοῖσιν ἔχειν. V.

Ead. l. 19. ταρβεῖν] φοβεῖσθαι. V.

b) Ἐτερον] Ἐτερος C. Sed vulgatum praestat. Reitz.

c) κώνωπα] „Κώνωπας καὶ ἐμπίδας Edita. Mutavit Solanus.“

d) τὰς] In prioribus erat τοὺς. Locus est Nubb. v. 157. ed. Reiz. Lehm.

e) περὶ τοῦ] Lege ὑπὸ σοῦ, vel simile quid. Solan.

f) ἐς μύτας] Quid exciderit, facile ex scholio praemisso perspicies. Solan.

ADNOTATIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 2. l. 3. Ἄνοδον) Hunc locum corruptum esse, nullus dubito: In Ox. Cod. pro ἄνοδον, ἄνοδος legitur. Forsan ἂν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. nam c. 2. οὐδὲν εἰδήσει μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. SOLAN. Erunt, qui ἄνοδος ex O. praeferant, ut nexus sit, ἄνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο, tumque comma post ἄνοδος tollendum. Nec displicet. Nam ἄνοδος tam substantive valebit *adscensus*. Infra de Luct. c. 2. f. variatur in τῆς ἀνόδου et τῆς ἀνω ὁδοῦ, quod tamen eodem reddit. REITZ. Alia tentamina legeris in Varr. Lett. Mihi vero nihil videtur corrupti in loco vulgato inesse. Ἄνοδος dicitur ἡ ἀκρόπολις ἡ τοῦ Διὸς convenienter cum versu illo Homérico accommodato: ἐνθα μὲν οὔτε βοῶν, οὔτ' ἀνδρῶν φαίνοιο ἔργα. Vid. infra cap. 22. Nec opus erat ἂν, quod haud raro *Lucianus* supplendum lectoris menti relinquit. Formulam sequentem, maxime quod ad vocabulum εὐζωνος attinet, repetit *Fritzschi* Quaest. p. 170. e *Thucyd.* II, 97. nec non locum similem *Rhetor. Praec.* c. 5. Ceterum idem *Fritzschi* in ipsa *Icaromenippi* editione, quae nunc demum, postquam magna jam hujus Tomi pars absoluta est, in manus meas venit, *Solani* conjecturam secutus est; quod ut mihi non placet, ita laetor, quod de auctore libelli paene ad verbum mecum consentit. LEHM.

Ead. l. 8. Σταδίους τινὰς) Valde fallor, aut scribendum est non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι σου παρακολουθῶν ἡλίους καὶ σελήνας, εἰ δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα σταδίους τινὰς, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. Etenim jamdudum te sequens audio soles et lunas, et ridicula illa, stadia quaedam et parasangas tanquam peregrinum jactantem. Vulgo legitur σταθμούς, mansiones. Sed στάδιοι et παρασάγγαι rectius junguntur, quam σταθμοὶ et παρασάγγαι. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praesertim silentibus veteribus libris. GRAEV. Σταθμούς τινὰς καὶ παρασάγγας) Ad hunc locum ὁ πάνυ *Graevius* adnotavit, rectius jungi σταδίους et παρασάγγας. Moveret me viri eruditissimi aucto-

ritas, ut in eandem cum ipso sententiam condescenderem, nisi σταθμούς saepe alibi cum παρασάγγας junctos offendissem apud Graecos. Frequentissime apud Xenoph. in L. I. Ἀναβ. immo etiam in alio loco ab Luciano haec duo juncta reperiuntur, sc. in libro de Conscrib. Hist. (c. 24.) τὰ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμούς ὅλους· at vero in descriptione locorum mentiri non parasangas modo, sed totos etiam stathmos. Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II. c. 20. Sed praeter haec; inquit, fuerunt parasanga et stathmus: hanc parasangam multi ex triginta conficiunt stadiis, stathmum vero quatuor parasangas paene conficere etc. Haec in Observatt. Crit. pag. 66. L. Bos.

Ead. l. 19. Διαίρησις) Conf. supra De Saltat. c. 42. f. SOLAN.

Ead. l. 13. Καθάπερ οἱ Φοίνικες) Nautae peritissimi. Aratus de Cynosura Phaenom. v. 40. τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πύσσονοι πτόοσι θάλασσαν. Et mox v. 45. τῇ καὶ Διδόνοιο ἰθύντατα ναυτὶλλοντας κ. τ. λ. GEAN.

Pag. 3. l. 2. Κατακοιμηθεὶς) Conf. Gall. c. 6. f. SOLAN.

Ead. l. 2. Ὅνειρον γὰρ, ὃ τὰν, δοκῶσι λέγειν) Δοκῶ σοι λέγειν. MARCIL. Unde Marcil. malam lectionem habeat, nescio. Ego δοκῶ σοι in plurimis jam recte inveni. REITZ.

Ibid. Ὡ τὰν) Habebat Par. Ed. cum Pl. J. H. S. etc. Et Schol. ad Gall. Sed cum alias circumflecti amet, ut apud Aristophan. Plut. 66. Ὡ τὰν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ· et ibid. 377. Ὡ τὰν· ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ μικροῦ πάννυ, ubi et longum est in metro; errare non possumus, si circumflectamus: nam ubique circumflectitur ap. eundem, nec non in exemplis a Spanhemio ad Aristoph. locum priorem copiose adductis. Quia autem video, in Luciano Edd. etiam deinde τὰν scribi; accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam Suid. Ed. Hag. et Aesop. F. IX. REITZ. Vid. supra Scholiast. ad Gall. c. 27. ibique nott. LEHM.

Ead. l. 5. Διοπτέρης) Sic jam Edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra Imag. c. 9. διπτερὲς· idque posterius apud Homerum frequens, ut Il. II, 174. etc. REITZ.

Ibid. Διοπτέρης — ἐξ οὐρανοῦ) Davisius ad Cic. de Nat. Deorum I. c. 16. p. 41. haec glossematis rea facit, et ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciano vulgaritam sic defendit Th. Wopkens in Lectt. Tull. p. 124. Equidem hanc styli abundantiam ex ipso Luciano aliisque cujuscunque linguae auctoribus probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ciceronem hujus rei testem locupletissimum arbitror, qui sic de Finib. L. IV. c. 18. qui ad honestatem aliud

adjungant, quod ex eodem genere non sit. *Min. Fel. Oct.* c. 16. Dicam equidem, ut potero, pro viribus. Quo praeter alia hunc locum contulit ipse vir cl. ex *Dione Chrys. Or. VII.* p. 18. *μάλιστα εὐρήσειν ἡγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἢ δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς ἐδόκει, περὶ τα τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ θαυμάζουσιν.* Adde *Div. Paul. I. Cor. IV, 47.* (leg. *XV, 47.*) *ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χαϊκός.* (Sic etiam ibi editum; at in *Epist. Pauli* legas *χοϊκός.*) Plura exempla Latina vid. ap. eund. *Wopk.* ad *L. I. de Divinat. cap. 33. p.* observatt. 258. Sed non concedo, in Apostoli verbis repetitionem plane eandem inesse: nam ait, primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse addictum, adeoque nihil hic abundat, nihil est, quod abesse queat. Interim concedo, nihil in *Luciano* mutandum: nam et supra *Imag. I.* c. c. 9. *ἐξ οὐρανοῦ* additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: *καὶ δι' ἡμετέρας, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο.* Alium pleonasmum vid. *Dial. proximo Gall. c. 20. μ. τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι,* quem ipse *Davis.* probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias synonymias per conjunctiones conjunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud *ἤκω καὶ κατέρχομαι*, ob quod *Aristophanes Ran. 1187. Aeschylum* traducit. Sed Scholiastes defendit. *REITZ.* *Διοπετής*, epitheton regum et heroum Homericum, quum h. l. opponatur sequentibus *γεννητός καὶ ἐπίγειος*: nec cum *Davisio* in verbis *ἐξ οὐρανοῦ* de glossemate, neque adeo cum *Wopkensio*, vel *Reitzio*, de pleonasmio cogitandum, *LEHM.*

Ead. l. 14. Οὐρανίωνων) Οὐρανίων hic male scribi in *Fl.* patet ex *Homer. Il. A, 570.* et passim: nam quia addit, se verbo Homérico usurum, etiam illud inde petendum. *REITZ.*

Pag. 5. l. 4. Ἀκίρητα ἦν τὰ ὠκύπτερα) Benedictus: celeres erant sine cera pennae. At nulli bono istae celeres. Itaque *Erasmus:* citra ullam ceram erant pennae. Nec tamen id sufficiat. Melius vertissent *alae* vel *pennae volatiles.* Sic mox cap. 10. *Πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβὰς τινας ταῖς χερσὶ παρασκευάσας,* imperfecte *summis pennis.* Vide ad 1. *Ver. Hist. c. 13. GRON.* In *Icaromenippo* inducit *Lucianus* Menippum narrantem, quamadmodum iter per nubes et sidera fecerit, et ad Deos ipsos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione usus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit istam *ἐν τοῖς ἀστροῖς ποιεῖσθαι ἐποδημίαν*: rogantique, num non terruerit exemplum Icarī, At, inquit, *Icarus*, quippe qui alas cera allitas gesserit, si-

mulae illa cera ad solem cito esset liquefacta, una cum aliis delapsus, ut par erat, cecidit: ἡμῖν δὲ ἀκήρατα ἦν τὰ αἰκύνερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud possunt notare, quam, nobis vero alae erant non ceratae? Ad id non est ἀκήρατος, quippe quod a κηρῶν, perimo, deductum significat integer, sincerus, inviolatus. Video equidem, hoc sensu tolerari posse hanc vocem, ut significantur alae quasi inviolatae, satisque firmas. At quanto venustius, cumque praecedentibus convenientius, si unius literae mutatione legatur ἀκήρωτα. Κηρῶν, cera illino: inde κηρωτός, ceratus; hinc ἀκήρωτος. Nam certe quamquam quis contendere velit, per αἰκύνερα ἀκήρατα posse hic, ut dixi, commodè intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, et tota antithesi, quam facit Menippus suas inter et Icarì alas, liquidum est, auctorem voluisse ἀκήρωτα. Quae emendatio nostra si probetur ab oruditibus, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc cognita, locupletata est. Frustra namque in Graecarum dictionum Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaesieris. JENS. Ἀκήρωτα recte Ven. utraque; reliquae omnes ἀκήρατα, mendosae. SOLAN. Ἀκήρωτα optime Jens. conjecerat, et paruissem sic emendanti, etsi vel in nulla Ed. invenissem. Jam vero, quia J et V. 2. ἀκήρωτα habent, eo alacrius ita dedi: vulgatum enim prae illo nihili est, neque Gronovius veram lectionem vidit, quae tamen in ipsa, quam incusat, versione latebat. Quod autem Jens. addit, frustra in Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaeri, ignoscat, si monuero, apud Suidam inveniri, qui id verbis disertis ab ἀκήρατος distinguit, dicens: ἀκήρατος, ἀφθαρτος — ἀκήρωτος δὲ ὁ δίχα κηροῦ. Vid. illum v. Ἀκὴν. Nec jam dubitabis, quin vox sit proba. REITZ.

Ead. l. 10. Δίειμι) Mirabar, nullam edd. διέξειμι habere, quod Nostro usitatius. Sed alterum eodem redire, nemo ignorat. REITZ. Cf. certe Neeyom. c. 3. ЛЕИМ.

Ead. l. 11. Μετέωρός εἰμι) Confer supra ad Jov. Trag. cap. 4. REITZ.

Ead. l. 13. Με περιῶδες) Usus talium formularum in precibus declaramus ad Philopat. c. 3. pr. GESN.

Ead. l. 14. Ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρητημένον) Const. Porphy. de Leone Armenio l. 15. ὡς σκιά τῷ ἀνδριάντι εἶπετο ἀληθῶς καὶ ὅλως ἡρητητο, καὶ ἐκρέματο ἔξ ὧτων, ὥσπερ τι κερῶν ἀγγεῖον τοῖς λόγοις τοῦ μοναχοῦ. Ita scripsisse existimo Libanium Epist. 559. ubi de Rufino: οὗτος νῦν ἐκκρέμαται τῶν ἀγγείων (leg. ὧτων) καὶ τὸν αὐτὸν ἴδοις ἂν νῦν μὲν γελῶντα, νῦν δὲ κλαίοντα, πρὸς τὸν αἰὲ φοιτῶντα λόγον τὴν γνώμην τρεπόμενον. I. I. WETST.

Pag. 6. l. 2. Πλούτους) Pluralis hic rarius aliquanto, Nostro tamen haud infrequens. Vid. ad Hermot. c. 9. Adde Tox. c. 45. et *Diod. Sic. I. cap. 71. καὶ μεγίστους πλούτους ἔχον.* REITZ.

Ead. l. 3. Καταφρονήσας — ἐπειρώμην) Verba haec Menippi non assecuti sunt *Erasmus* et *Salmurienais* interpretes, cum καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: *Contemptis his atque horum studio, adjectoque animo ad ea, quae sunt vere bona, hinc emicare, et ad universi naturam suspicere sum conatus.* Ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, non est adjecto animo ad ea, quae sunt vere bona; sed haec significant cum praecedentibus καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν, et earum rerum studium abstractionem a veris bonis esse ratus, sursum oculos tollere, et universum respicere studui. Ἀσχολία saepe est impedimentum, quo aliquis avocatur et abducitur a negotio et re quadam. GRAEV.

Ead. l. 4. Σπουδαίων) Forsan χυδαίων. GUYET. Quid *Guyetus* sibi velit, χυδαίων *futilium* corrigens, non intelligo: nam cum paullo ante de futilibus dixerit *Lucianus*, jam sermonem ad opposita convertit, adeoque jam *utilia*, non *futilia* quaerit; quare vulgata sese omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, σπουδαῖος non solum de homine dici, uti ap. *Isocr. Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φίλας οὐ δ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν* sed et de rebus bonis, et *magni momenti*, i. e. cura nostra dignis; alioquin adferrem illud *Herodiani V, 4, 15. ἑκατοντάρχων — ἐπὶ τινὰ σπουδαῖα πεμφθέντων*. Rursus *Isocr. ead. Or. ad Dem. duab. pag. post pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξασθαι πέφυκε*. Ut sexcenta alia exempla omittam REITZ.

Ead. l. 6. Καὶ μοι ἐνταῦθα — ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτοῦ) In his verbis *Dan. Wyttenbach. ad Platon. Phaedon. p. 255.* imitationem invenit *Xenophontis Memorabb. I, 1, 11.* Callidius multo ac verius *Wielandius* monet universam hanc narrationem e Menippi maxime τοῦ σπουδογελοῦ, non ex ipsius *Luciani*, persona et ingenio esse judicandam. LEHM.

Ead. l. 11. Ὡς ἔτυχε) Sine ordine, temere. Vid. *Bud. Comm. L. G. p. 471.* REITZ.

Pag. 7. l. 5. Σκυθρωπότης) Solemne fuisse hypocritis triste ac severum tueri, eodemque nomine non semel ab *Luciano* exagitari philosophos, vid. si lubet, *J. Elsner. Observatt. ad Ev. Matth. VI, 16.* ubi hoc aliaque *Luciani* advocat. REITZ.

Bad. l. 6. Ὑπαγόραι) *Hom.* Od. A, 385. SOLAN.

Ead. l. 10. Μετεωρολέσχης) *Aristoph.* in Nubibus passim Socratem hoc nomine traducit; ut μετῴρων speculatorem ac nugatorem, v. 225. eum dicentem inducit, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον et paullo post, Ἐξῆϋρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα etc. 359. μετεωροσοφιστῶν sammum. At 332. μετεωροφέναντες ejus sectatores vocat. Vocabulo vero μετεωρολέσχης utitur Scholiast. ejusdem ad v. 330. REITZ.

Pag. 8. l. 5. Τὰ αὐτὰ) *Xenoph.* Ἀπομν. I. pag. 413. 35. οὐ ταῦτα δοξάζειν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento et *Lactantius* III, 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam incerti fuerunt, sibi quae saepe contraria disserentes, ut quid sentirent, quid vellent, satis statuere ac dijudicare non possis.) SOLAN.

Bad. l. 9. Χαμαὶ ἐρχομένων) *Hom.* II. E, 442. Adde supra *Hermot.* c. 5. SOLAN. *Gesnerus* ἐρπομένων legit. Sed vid. Addenda. REITZ.

Ead. l. 16. Στάδιοι) Quia Latinis *stadium*, an ὁποῖα στάδια quaesivit *Solanus*? cum τὸ στάδιον usitatum, ut ap. *Aelian.* X, 4. etc. *Herodot.* L. 2. p. 167. aliosque saepe. Sed Graecis et ὁ στάδιος dici, nisi satis notum, vid. *Evang. Luc.* XXIV, 13. *Joan.* VI, 19. et passim. Item *Thucyd.* IV. c. 3. ὁπῆχει γὰρ σταδίους — τετρακοσίους. *Nostrum* supra 1. Ver. Hist. c. 3. pr. σταδίους τρεῖς. Et 31. f. στάδιοι διακοσίοι etc. REITZ. In recenti memoria, si opus fuit, esse poterat exemplum statim ab initio hujus libelli, τρισχίλιοι στάδιοι. LEHM.

Pag. 9. l. 10. Μύδρον) Vide *Plutarch.* 295. 1. et 1639. 2. *Anaxagoras* ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, *Diog. Laërt.* p. 35. A. SOLAN.

Ead. l. 11. Τοῦ ἡλίου) Vulg. καὶ τοῦ ἡλίου. Sed rectius abest καὶ a Ms. Reg. 2955. et Ed. *Flor. Bip.*

Bad. l. 13. Τὸ ποτὸν) Conf. supra Gall. c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσου non displicet: sed quia vulgata laud inepta, nihil muto. REITZ.

Ead. l. 15. Ἐν γειτόνων) Intellige οἴκοις. GUYET. Adscripserat margini *Bos.* vir quidam doctus ἐκ γειτόνων, male. Conf. cap. 16. Et *Bis* Accus. c. 10. pr. et 31. f. Recte cepit ellipsin *Guyet.* et eodem redit, χάριν an οἴκω, aut simile quid intelligas. Ita ἐς Κλοπιδῶν vidimus supra in *Asini* pr. ad verba ἐς τὰ ἴππια. Atque alibi ex *Homer.* II. Z, 47. ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel εἰς hic genitivum regere. REITZ. Cf. *Conviv.* s. *Lapith.* c. 22. *Philop.* c. 25. Omnino vid. *L. Bos* *Ellipss.* p. 342. *Schäff.* LEHM.

Pag. 11. l. 1. Καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνὸς αὐτῶν διαλεγομένων κατεργνωσκόων) Interpres: *eos damnantes, qui de hoc veluti uno quopiam disputarent.* Αὐτῶν delendum videtur, si Graeco locutus est Lucianus, uti semper accurate et emendate locutus est. In Ms. est αὐτόν· quod nec ipsam hic locum habere potest. GRAEV. Apparet prorsus, *Erasmum*, quem sequitur *Benedictus*, legisse αὐτοῦ, quod omnino requiritur. GRON. *Ibid. Αὐτοῦ*) Quando virorum doctorum conjectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est; maxime hic: quare cum *Gronov.* recte sensisse animadverterem, non dubitavi, aliis testibus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, et falsam interim semper retinere? REITZ.

Ead. l. 3. Πόλεμον) De hoc fusius ad Quom. Hist. Conscr. c. 2. SOLAN.

Ead. l. 5. Ὅπου) Pro *cum, quandoquidem*, Nostro maxime familiare. Vid. *Solan.* ad *Amor.* c. 20. f. *Tim.* §. 2. *Deor. Dial. XVIII*, 2. *Infra Bis Accus.* c. 20. Adde *Herodian.* II, 10, 13. Ut alios omittam. Et sic Latini, *ubi quandoquidem.* *Horat.* 2. *Od. XIII*, 33. *Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures.* Et ap. *Terent.* crebro. REITZ.

Eadem. l. 5. Κυῶν) *Socrates*; vide *Vit. Auct.* c. 16. et quae ibi annotata sunt. SOLAN.

Ead. l. 6. Ἐπόμετο) *Conf. Vit. Auct.* c. 16. REITZ.

Ead. l. 15. Οἱ τῆς συμπύσεως) Sic optime *L.* et *B.* 2. In reliquis οἱ prave legitur. SOLAN.

Pag. 12. l. 2. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι τοιότατος etc.) Sic etiam *infra Quom. Hist. Conscr. (c. 4.)* μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σιωπῇ παραφερομένη. In quo genere loquendi darum mihi videtur, quod κωμικόν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum, et Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, et cives Athenienses, aut saltem mediocri fortunae viros liberos, servos, malierculas inducit loquentes, et ideo *Plautus* in *Amphitryone* *Mercurium* sic inducit loquentem in prologo:

Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia,

Reges quo veniant et Dii, non par arbitror.

Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet,

Faciam, ut commixta sit tragicomoedia.

Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, et illud καταχρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragoedia, in qua saepe

inducebatur satellitium Regis vel Tyranni mutum, solo Regis, Kuster
loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la* et magni
comédie, licet tragoedia fuerit in scenam inducta. PALM. Bene
monuit *Hemsterh.* in marg. ad eundem *L. Bos* Obs. Crit. p. 67. *Kardou*
Hujus igitur verba subjungam: „*Palmerius* durum sibi videretur ex
ait, dixisse *Lucianum* κομικόν, non vero τραγικόν, quia δορυφόροι vere ref
φοροι sunt Regum, Tyrannorum etc. qui in scenam tragicam di Trygae
semper inducuntur, nunquam vero in comicam, et tandem facit,
censet, *Lucianum* hic potius καταχρηστικῶς comoediam potius Jupi
tragoedia dixisse. At sciendum est, δορυφόρους non semper aut κα
de Regum satellitibus dici, verum etiam saepe abusive de quocumque, sic re
busvis comitibus, qui alios comitantur: unde δορυφόρον simpliciter
pliciter pro comitari. Exempla sunt apud *Ael. Hist. An.* et Charon.
aliosque. Unde etiam commode in comoedia δορυφόροι nostri
dicuntur illae personae, quae alias personas comitantur, iisque nonnunq
adstant in scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine et Wiele
mine κωὰ πρόσωπα, personae mutae vocantur. Et haec interpret
intelligit auctor per κομικά δορυφόρήματα. Optime erp. secuti, L
Scholiastes ad hunc locum. — Elegantur autem dicit *Lucianus* c. 13. l.
nus, philosophos quosdam assimilare Deos personis mutis, quod veri specie
censent, Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, sed
sed quietos se tenere, audientes et videntes omnia, quae aguntur. Nam ni
hominibus peragantur.“ Haec ille. Sed habuimus κομικά an alarum
δορυφόρημα etiam supra in Quom. Hist. c. 4. ibique ad *Span*
remisissus, qui ad *Aristoph. Ran.* 944. multis id agit. *Reitz* c. 1, 5, 3
Ead. l. 8. Ὑγυειοῖς) Alibi εὐγυειος scribitur, *Reitz* l. 11.
Jov. Trag. c. 26. quod et hic reponendum censeo; nisi forte
san apud Comicum ita exstiterit. *SOLAN.* Licet supra *Jov.* l. 15.
Conf. (imo *Trag.*) c. 26. m. aliter scribatur, hic tamen ἡ
servo, quia Homericum aequae ac ὑπέρ. V. II. Σ, 318. *Reitz* c. 1, 5, 3
Ead. l. 12. Ἐτερος δὲ με θυμός) *Homer. Od.* I, 302. *SOLAN.* c. 1, 5, 3
Ead. l. 17. Αἰώωνος) Hinc liquido patet, ignotam *Luc*
oiano fabulam de aëriis Aesopi conditoribus, quam in ejus
vita a *Planude* conficta habemus: ea enim potius usus fuisse
set, quam istis. Fabula aquilae et scarabaei, quam tangit *Lucianus*
adhuc exstat apud *Aesopum* nostrum secunda. Ubi autem
camelus coelum ipsum petat, nulla hodie apud *Aesopum*, quod
circumfertur, exstat; sed tum ex hoc *Luciani* loco, tum et
Avieno et *Babria* exstitisse satis constat. Vid. *Avieni Fab.* 8.
Babriae 34. Add et *Scholiastae* testimonium eandem laudan
tis. *SOLAN.* Adpinxerat orae *Hemsterh.* videndum *Aristoph.*
Pac. 128. et *Kusteri* not. Ms. Apud *Aristoph.* quidem leg
fabulam Aesopi de cantharo in coelum evolante; sed not
illas *Kusteri* non posideo, (licet nonnullas *Solanus* notis suis

insertuerit, *Kuxteri* nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti, et linguam non spectante, volo. REITZ.

Ibid. Κανθάροις ἐνίοτε) Illam de scarabaeo, aquilae ova e Jovis gremio excutiente, fabellam inter antiquissimas Aesopicasque vere referendam, patet ex *Aristoph. Eip.* v. 128. seqq. ubi Trygaeus eo vectus inducitur. De camelo quod mentionem facit, est forte illa, ubi cornua sibi petenti aures etiam adimit Jupiter. GENÈ. Quod vulgatam scribendi rationem ἀετοῖς καὶ κανθάροις ἐνίοτε, καὶ καμήλοις, commate modo transposito, sic refingere placuit: ἀετοῖς καὶ κανθάροις, ἐνίοτε καὶ καμήλοις. nemo id temere moleste feret, qui contulerit, quae ad Charon. c. 15. monui Tom. III. p. 461. Vult Icaromenippus noster: *aquilis et scarabaeis, et*, (quod magis etiam mireris) *nonnunquam etiam camelis*. Et sic fere verterunt *Belinus* et *Wielandius*, sive sensu quodam suo ducti, sive *Erasmi* interpretationem, quae et ipsa veram sententiam red-diderat, secuti. LEHM.

Pag. 13. l. 10. Τηρηεῶν) Etsi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri specie se mihi commendat conjectura *Pelleti*, ὑπερίττων *subremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum*. Sed non laboro novandi prurigine. REITZ. Dignus, qui cum toto hoc loco conferatur, est ille *Xenophon-tis* Anab. I, 5, 3. LEHM.

Ead. l. 11. Χαμαιπετῶς) Vid. supra *Hermot.* c. 5. A. SOLAN.

Ead. l. 15. Κατεπτόμεν) Ed. Basil. κατεπτώμεν. Infra (cap. 13. vers. fin.) καταπτῶμαι. Et c. 19. f. ἀνεπτώμεν. Sed legendum videtur κατεπτόμεν a κατάπτομαι, et infra ἀνεπτόμεν ab ἀνάπτομαι, unde ἀνάπτουτο apud *Plat.* legitur. Πέτομαι, πτόμαι, ἀνάπτομαι, κατάπτομαι etc. GUYET. Κατεπτόμεν) Sed et κατεπτώμεν. Vid. quae noto ad c. 13. Hic servavi vulgatum, et illic, etsi diverse scriptum; quia nescio, quid *Lucianus* praetulerit, an utrumque usurparit. REITZ. Consule *Graevium* ad *Soloecist.* c. 8. *Struv.* Lectt. *Luciann.* in *Friedemannii* et *Seebodii* *Miscell. Crit.* Vol. II. Part. II. p. 235. denique *Lobeck.* ad *Phryn.* p. 581. LEHM.

Pag. 14. l. 6. Ἐπισιτισάμενος) Vertebatur cibo pastus. Recte emendavit *Gesnerus* *viatico sumto*. Vid. de hoc verbo, in quo saepiuscule aberrarunt interpretes, ad *Dial.* proxime praemissum Galli c. 16. REITZ.

Ead. l. 9. Πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Vertit *Eras-mus*: plurimum nubium emensus. Sed ἀποσπᾶν est avellere

Lucian. Vol. VII.

A a

avertere. Forte legendum ἀναπτάς, hoc est, quod volebat *Brasmus*: cum supra plures nubes evolasset. Inferius in hoc catalogo: διασεΐσας ἑμαυτὸν ἀνεπτόμεν δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς, me ipsum movens evolavi ad Jovis Aegiochi domum. GRAEV. Quomodo aut hae voces Latine reddi possint plurimum nubium emensus, aut si possent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere cum plurimum e nubibus attraxissem, atque nimia aviditate gravarer. GRON. Πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Hanc locutionem satis tuetur ipse *Lucianus*, apud quem in *Dearum* judicio XX. c. 5. Mercurius, Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολλὰ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Ad eum locum *Graevius* hunc ex *Icaromenippo*, et alium ex *Dialog. Marin.* XX. Thetidis et Doridis c. 1. opportune adfert, ubi dicitur, Ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφείναι ἐς τὴν θάλατταν. Est ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τοῦ ἀπὸ, in *Icaromenippo*, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, et in *Dearum* judicio πολὺ ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, pro ἀπὸ τῶν νεφῶν, et ἀπὸ τῶν ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem sensu habet *Noster* in de Domo c. 12. καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Caeterum non recte cepit hanc locutionem interpretes, vertendo hic in *Icaromenippo* πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, plurimum nubium emensus, cum debuerit, plurimum spatii praeter, sive ultra nubes emensus; vel, longo intervallo nubibus post me relictis; vel, cum jam plurimum a nubibus recesseram. Jam enim haud dubie superaverat nubes *Menippus*, quippe qui jam ad Lunam ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσας est omnino, jam multum a terra recessisse, terram post se longo intervallo reliquisse. Sed et locus in *Dearum* judicio male vulgo diripungitur, ἤδη πολὺ προϊόντες, ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Delendum istud comma: πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τῶν ἀστέρων (pro ἀπὸ τῶν ἀστέρων) est, jam emensum esse astra (nam ea versio ibi tolerari potest) et longe ea esse praetergressum. Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra jam confecisse, liquet ex verbis continuo subsequentibus, καὶ σχεδὸν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἔσμεν, et prope jam ad Phrygiam pervenimus. Sicut ergo ἀποσπάσασθαι, sive passive, sive active per ellipsin τοῦ se, h. e. ἑαυτὸν, usurpatur de itineribus; ita et abstrahere sumit *Cicero* III. de Or. 36. Repente quasi quidam aestus ingenii tui procul a terra abripuit, atque in altum a conspectu paene omnium abstraxit. JENS.

Ibid. Ἀποσπάσας) Vid. quae de hoc verbo, quod frustra inspectum fuit *Steph.* in *Thes.* hac significatione notatu digna attulit *Hemsterh.* ad *Deor. Dial.* XX. (Vol. II. p. 556. sq. h. Ed.) ubi *Graevium* notat eorum hic oblitum, quae supra rectius ad *Deor. Dial.* notarat. Optime rem hic tetigit *Jensius*, et versio *Gesneri* verum sensum *Luciani* est adsecuta. *Solan.* adscripserat, conferendum infra *De Dom.* c. 12. Ibi similiter est, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Item *Dial. Marin.* XII. Et *Contempl.* cap. 21. REITZ.

Ead. l. 14. Τὴν τῶν ἵπποπόλων) Hic *Dialogus* est *Homericus* cento. Τὴν τῶν ἵπποπόλων. Ex *Iliad.* v. *BOURD.* ἵπποπόλων) An ἵπποπόλων legendum, ut αἰπόλων; Placet. *GUYET.* ἵπποπόλων Ὀρηκῶν) Ex *Iliad.* N. v. 4. non ἵπποπόλων, ut editur vulgo, quibus hic nullus est locus. *GRAEV.* Prave antea hic in omnibus impr. legebatur ἵπποπόλων. Nos ex *Homero*, et *Nostro* ipso *Quom. Hist. Conscr.* c. 49. veram scripturam restituvimus. *SOLAN.* *Hom.* II, N, 4. Νόσφιν ἵπποπόλων Ὀρηκῶν καθορώμενος αἶαν. Unde quantitatem penultima in *Edd.* male productam, facile correxi. Quod miror *Bourdelotium* non vidisse, qui tamen *Homerum* consuluit. REITZ.

Ibid. Τὴν Ὀρηκῶν — τὴν Μυσῶν) Omisit αἶαν, sive γῆν, quod *Homerus* l. d. addit. Sed nihil hac ellipsi frequentius. Sic *Long.* *Past.* L. 2. p. 63. (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν ἐαυτῶν. Adde *Wessel.* ad *Diod. Sic.* II, 3, 6. Et *L. Bos* de *Ellipsi.* REITZ.

Pag. 15. l. 12. Δόκει) Haud immerito *Fl.* contulit *Noster.* Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει natus mihi videtur ex imperativis praemissis; forsitan male: nam δοκᾶν legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ, deinde in δόκει. Et *Parisinae* interpretes *Erasmus* dedit pusillam quandam terram mihi videre videbar; unde conjicio, eum ἐδόκει legisse, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum *Gesner.* servavit imperativum, comma in semicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem perspicio: neque imperativus ille est inusitatus, ut infra *Parasit.* c. 2. pr. αὐτὴν αἰτίαν εἶναι δόκει et cap. 1. μὴ δόκει τοῦτο etc. alterum tamen praeferrem; nisi aliquantum me refrenaret illud ὥστε κατακύψας, quod postponitur, cum sic debuisset praemitti. Minus enim accurate narraret, qui visa prius enumeret (-aret), dein oculos se ad objectum convertisse diceret. Sed si ὥστε pro cum, quando, accipias, recte postponitur κατακύψας, i. e. pusilla mihi adparebat terra, cum oculos demissem. Verum tum ὥς pro ὥστε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inve-

niantur. REITZ. In *Bas.* 4. pro *δόκει* legitur *ἔδοκουν*. BIP. Itidem in *Bas.* 3. Verum nec magna est harum per se solarum auctoritas; et facile quavis mutatione supersedetur. LEHM.

Pag. 16 l. 1. *Ῥοδίῳ κολοσσόν*) Altus erat LXX. cubitis. *Strabonis* aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant, XIV. p. m. 449. B. Vide not. ad Quom. Hist. Conscr. c. 23. Ver. Hist. l. c. 18. et Jov. Trag. c. 11. SOLAN.

Ead. l. 5. *Ῥοστίλβων*) *Ἀποστίλβων* O. et Ed. *Fl.* ut Bis Acc. c. 1. Sed nihil muto. SOLAN. At seq. Dial. Bis Accus. c. 1. *τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων*. Et alibi non semel; unde conjicias, et hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano substrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id, quod resplendet: nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios ejus absorbet, rectius norunt hodierni philosophi. REITZ.

Ead. l. 9. *Οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργ.*) Jam aliquando sine interposito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enunciat, ut mox, *τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία*. Et *Asin.* cap. 16. med. Conf. 2. Ver. Hist. c. 35. Adde *Eurip.* *Ἰκετ.* 700. et 722. Et *Long.* *Past.* II. p. 32. (Ed. *Moll.*) qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, sic loquitur: *ἐσκήπτων, ἐσύριζον, ἥδον*. Alia ex eodem dedimus ad Ver. Hist. l. c. Sed haec non magni sunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, si ad ostentationem tantum haec componere velimus. REITZ.

Ead. l. 10. *Ὅποσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα*) Passim *Homerus*. BOURD. *Homer.* Od. A, 308. SOLAN.

Ead. l. 10. *Τρέφει ζείδωρος ἄρουρα*) Parodia Homerica. Frequentius est tamen apud *Homerum* φέρει ζ. α. ut Od. (lib. IX.) 357. SOLAN.

Pag. 17. l. 9. *Σοφός*) *Φυσικός* O. etiam hic habet. De *Empedocle* vid. Dial. Mort. XX. et notas. SOLAN.

Ead. l. 15. *Οὔτις τοι* etc.) *Homer.* *Odyss.* II, 187. SOLAN.

Ead. l. 15. *Φέρων ἐπέβαλον*) Vide, quae de hac phrasi notavimus supra de Merc. cond. c. 24. Et potius, quae *Hemst.* ad Dial. Mort. VI. §. 3. quae nondum legeram, cum illa notarem; alioqui jam tum eo remissem lectorem. REITZ.

Ead. l. 16. *Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ*) Repertus est, qui serio assereret, de luna delapsum *Emped.* Vid. *Diogen.* *Laërt.* p. 231. C. SOLAN.

Pag. 18. l. 2. *Ἀπολύσω τῆς παρούσης ἀπορίας*) Sic in *Hercule Gallico*. BOURD.

Ead. 1. 5. *Καταπτῶμαι*) Vid. supra ad pr. c. 11. monentem *Guyetum*, et suspicabere etiam hic *κατάπτωμαι* cum *J.* legendum. Sed quia et *πετάομαι* — *ᾠμαι* pro *volare* aequè dicitur ac *πέτομαι*, numerum Edd. potiorè sum secutus. Erunt, qui *πτῶμαι* et *πτῶμαι* poëticum potius dicant, et *πέτομαι* praeferant, ut eo facilius a *πετάω* *expando*, distinguatur; quibus non adversarer, si verum foret, solos poëtas *τῶ* *πτῶμαι* et *πετάομαι* uti. Apud eos certe frequentius, quam alios. Nec tamen alii abstinēt, ut ex *Diod.* et *Ael.* de anim. probare possem, si tempus sineret. *Aristot.* *πετόμενοι* ait, non *πειόμενοι*, de *Animal.* incessu cap. 10. pr. iterum f. et c. praeced. item *πέτεσθαι* ibid. ac *πέτανται*. Sed *πτῶμαι* in Novo Foedere non semel, ut *Apocal.* IV, 7. *ἀετῶ πτεωμένων* et VIII, 13. *ἀγγέλου πτεωμένου* etc. REITZ. Scribendum sane cum Ed. *Junt* et Cod. *Poli* *κατάπτωμαι*, i. e. forma syncopeata pro *καταπέτωμαι*. Male infra cap. 19. vulgo *ἀνεπτῶμην* scribebatur pro eo, quod Cod. 3011. suppeditat, *ἀνεπτόμην*. Cf. supra c. 11. in. *κατεπτόμην*, et quae ibi sunt dicta in Adnot. LEHM.

Ead. 1. 6. *Καπνοδόχης*) *Καπνοδόκης* *Th. Mag.* male. SOLAN. At vide omnino *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 307. LEHM.

Ead. 1. 10. *Μὰ Δί'*) Legendum videtur, *οὐ μὰ Δί'*. GUYET. *Jens.* ad *Abdic.* cap. 2. sub *μὰ Δί'* saepe negationem intelligi, *Bud.* vero, *μὰ* per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito *οὐ*. Atqui et nos ad *Gall.* c. 11. (ubi exemplis, in quibus *μὰ* adfirmat, addere potuissem ejusdem *Gall.* cap. 29.) quoque generaliter idem adfirmare visi sumus cum *Berglero* ad *Alciph.* Verum ita tamen id intelligi velim, ut *μὰ* neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; et sic *οὐ* ex praemissis recte intelligitur, interdum de novo additur, *οὐ μὰ Δί'* jungendo; ut sedulo multisque contra *Budaeum* observat *Devarius* de part. p. 261. ad 269. quem ideo hic citasse non piget, quia diligentius in ea particula versatus est, quam in aliis. Nondum tamen cum *Guyeto* *οὐ* insero, etsi *οὐ* in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente *ἤν μὴ* patet, sensu negandi interpretandum esse. Veluti immo apud *Terent.* crebro tacite negat, sive ironice adfirmat, ut: ubi (est) domi ne? *IMMO* apud *libertum* *Discum.* Eun. III, 5, 6. REITZ.

Ibid. *Τὴν ἀχλὺν*) *Serv.* ad finem 2. *Aeneid.* v. 604. de hac nebula. *Aeschylus* *Sept. adv. Theb.* p. 80. *Apul.* lib. 1. Flor. (locus est II. E, 127.) *Bourb.* Cf. etiam *Charon.* c. 7. ubi idem *Homeri* locus simili ratione perstringitur. LEHM.

Ead. l. 13. *Δέηση*) Eodem redibit, utrum Florentinae *δείσει* malis, idque pro tertia futuri a *δεῖ* habeas, vel pro secunda fut. a *δεόμαι* utrum autem *δέηση* retineas. Supra de Salt. cap. 3. pr. *τῆς ἀπολογίας σοι δείσει*. Infra Dial. Mer. 2. a. m. *οὐδὲν δείσει*. Sed Tim. c. 48. *οὐδὲν δέηση τῶν λόγων*. Conf. ad Imag. c. 5. REITZ.

Pag. 19. l. 4. *Καὶ τοῦτό ἐστιν*) Forsan καὶ τοῦτο. GUYET. Non rejicerem τοῦτο, si in libris esset. Jam vero nihil muto, exponens τοῦτο per διὰ τοῦτο, prosus ita, ut est in 2. Ver. Hist. c. 19. εἰς τοῦτο μάλιστα *Πλατωνικώτατοι*. *Alciph.* III. pag. 392. *τὸ χρυσίον ἀποδρύνπτεσθαι*, propter aurum lancinari, ubi tamen *Bergl.* διὰ malit insertum, quia, quod verum est, duriuscule procedit oratio. In hoc *Luciani* autem nihil asperitatis, si omittatur. Et saepe in aliis phrasibus omittitur. *Diod. Sic.* L. II. c. 55. 68. *καταπλεγέντες τὸ μῆκος τοῦ πελάγους*. *Eurip.* *Androm.* v. 211. — *ταῦτά σοι ἔχθει πόσις*, ob haec te odit maritus. Ibid. 217. *Ἐκτενας ἂν τὰδ*; an propter ea interficeres? Sic enim vertendum, non ut vulgo factum, an occideres istas? Confer mox cap. 25. *στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια*. Alia similia vid. ap. *L. Bos* de Ellipsi, p. 266. Ed. *Franek.* REITZ.

Pag. 20. l. 4. *Τοὺς κανόνας ἀπενθύνοντας*) Verbum est translatum a tectonica ad scholam Stoicorum. De hoc verbo *Theod. Marcil.* ad *Pers.* BOURD.

Ead. l. 12. *Πτολεμαῖον*) *Euergeten* intelligit, quamquam is palam amorem professus sororem duxit uxorem. Vid. *Herodian.* I. SOLAN.

Ead. l. 12. *Λυσιμάχῳ*) Filium pater, sive quod sibi insidias ab eo fieri comperisset, seu insita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a *Nostro* olim credēbam De Salt. c. 58. nominato illic genere *Antipatro* pro filio *Agathocle*. Sed quoniam *Agathoclem* filium *Lysimachus* novercae amoris insinuaturn interemisse traditur, hoc nunc potius sequor; deque *Agathocle* hic sermonem esse, non de *Antipatro*, comperio. SOLAN.

Ead. l. 14. *Στρατονίκη*) Pessime hic, et *Calumn.* non esse Cred. c. 14. tum veritati rei gestae, tum personae *Antiochi* consulit *Lucianus*. Quid enim a persona juvenis illius longius absuit, quam natus illi *Ovidii* discipulo convenientes, non ei, qui valetudine ex amore celato contracta, vitae discrimen summum adiit, periturus haud dubie, ni *Medici* callida sollertia rem pervestigatam in lucem edidisset? Neque hoc ignorabat *Lucianus*, qui alibi historiam illam fuse narrat. Nisi forte haec a juniore *Luciano* scripta putes. Vide, quae alia

occasione de incuria scriptorum varia, rem eandem narrantium, a me observata sunt ad Pisc. cap. 36. De quodam dictum memini, tantam ejus esse urbanitatem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis esset. SOLAN.

Ibid. Τῇ μητρὶ) In multis Codd. τῇ μητρὶ, mendose. Historia narratur infra de Dea Syr. c. 17. de Imag. et Conscrib. Hist. Galen. lib. de praecognit. *Plut. Julian.* Imper. *Val. Max.* Similem refert *Aristaenet.* Epist. 13. l. 1. BOURN.

Ead. l. 15. Ἀλέξανδρον) Polysperchontis, ut videtur, filius, qui a satellitibus trucidatus, cujusque uxor Cratesipolis imperium fortiter tenuit. Ad *Diodor.* XIX. amandor. SOLAN. Fuit Alexander Pheraeus Thessalorum tyrannus, ab uxore Thebe interfectus, Jasonis ex fratre nepos et gener. *Plut.* Pelopida extr. p. 297. — 8. πρῶτον τύραννον ὑπὸ γυναικὸς ἰδίας ἀπολέσθαι. Alexander vero Polysperch. non in Thessalia, sed Peloponneso regnavit. I. I. WETST. Adiri jubent *Wielandius Diodor. Sic.* XV, 80. *Belinus Photii Bibl. Excerpt.* Conon. narrat. 50. p. 456. Quod autem hic Alexander plus quinquaginta annis major fuerit iis, qui modo commemorabantur, tribus regibus, id *Wielandius* monet in tali fictione non magis offendere debere, quam quod in cubiculum Ptolemaei introspicere potuerit Menippus. Similia per egregiam illam, quam idem Noster in Charone pinxit, vitae humanae tabulam de rebus historicis et geographicis notarunt passim docti commentatores *Hemsterhusius, Palmerius, Solanus.* LEHM.

Ead. l. 16. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — καὶ Ἀττάλῳ etc.) Vellem nos docuisset *Lucianus*, qui fuerit ille Antigonus, qui nunc suam adulterio polluit, et Attalus ille a filio veneno sublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni, et plures Attali, dubium est, de quibus loquatur noster auctor. Nullus enim, quod sciam, eorum, qui exstant, historicorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem et filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri jam provectam aetate duxerat, et ideo adulterii minus suspectam: Deidamiam vero, quam duxit Molossidis regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Asiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet historia. PALM. *Plut.* Demetrio p. 895. A. de Phila: ταύτην κομιδῇ νέον ὄντα τὸν Δημήτριον ἐπειθεν ὁ πατήρ, οὐκ οὔσαν αὐτῷ καθ' ὥραν, ἀλλὰ πρεσβυτέραν λαβεῖν· ἀπροθύμως δ' ἔχοντι etc. quod *Luciano* suspicionem praebere potuit. Non obstat aetas potuit enim Antiocho jam cognita fuisse, cum esset ju-

nior: et quae Demetrio provectae aetatis erat, poterat Antiocho juvencula videri. I. I. WETST.

Ead. l. 16. Ἀτάλλῃ) Philadelphum tangere videtur, qui a sororis filio, non a suo, veneno necatus est. *Strab.* XIII. *Apian.* SOLAN.

Pag. 21. l. 1. Ἀρσάκην) Quem Arsacem, aut a quo haec tradita afferat, nescio. SOLAN.

Ibid. Γύναιον) Uxorem, an pellicem? GUYET.

Ead. l. 3. Σπαρτῖνος) Hic mihi prorsus ignotus. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἑρμόδωρον) Haec jam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; stipendium enim notant philosophis ab Antonio assignatum. Vid. *Eunuch.* cap. 3. et *Notas.* SOLAN.

Ead. l. 13. Ἀγαθοκλέα) Diversus hic videtur ab ejusdem nominis duobus, tribusve a *Nostro* memoratis. Certe *Peripateticus* ille dicitur, qui memoratur *Demonact.* c. 29. SOLAN.

Ead. l. 14. Κλεινίαν) Ignotus hic mihi, uti et sequens *Herophilus.* SOLAN.

Pag. 22. l. 2. Ἀπαιτούντας) Forsan ἀπατώντας, aut ἐπαιτώντας. SOLAN. Voluit posteriore loco haud dubie ἐπαιτούντας idque et mihi, ut cum loco *Charonis* c. 15. in. maxime conveniens, valde probaretur, si vel variarent h. l. in aliquam partem libri nostri, vel omnino necessitas corrigendi urgeret. Quod tamen non ita est. Nam bene apud Athenienses, qui per hunc librum potissimum respiciuntur, conjuncti fingi poterant οἱ δανείζοντες, foeneratores, et οἱ ἀπαιτοῦντες, exactores locatarum pecuniarum. Cf. *Hermot.* cap. 18. Non tamen hoc satisfecit *Fritzscheio*, qui, omnino cum *Solano* faciens, e loco *Charonis* προαπαιτούντας conjicit in Praefat. ad *Ed. Alex.* etc. p. XXX. LEHM.

Ead. l. 5. Οὐ τὴν τυχοῦσαν) Sic supra *Eun.* cap. 11. οὐ τὴν τυχοῦσαν διατριβὴν. Et *Fisc.* cap. 17. οὐ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις, ubi et alia addidimus. Addi etiam posset *Alciph.* III. *Epist.* 59. οὐχ ὁ τυχών, non vulgaris aliquis. Sed pluribus nihil est opus. REITZ.

Ead. l. 10. Οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι) *Erasmus*: ubi erant convivia: cum sit, alibi erant convivia. Sic *Aristoteles* in *Oeconomico* quater usus est οὐ pro alibi. GRAEV.

Ibid. Εἰλαπίναι) *Homer.* II. 2, 94. SOLAN. Imo est versus 491. LEHM.

Ead. l. 12. Ἐν γετόνων) Hoc verum esse, vid. supra c. 8. p. REITZ.

Pag. 23. l. 2. Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο) Vide *Anachars.* cap. 38. etc. et *Demonact.* c. 46. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. ἄχρῃς ἂν) Th. Mag. Thucydidem semper ἄχρῃς, non ἄχρῃς dicere notat. Improbatur ἄχρῃς pro donec etiam Phrynich. Sed vid. quae contra illum notamus ad Tox. c. 13. Et anne mox ἐπάρχοντες pro ἀπ. legendum? REITZ. Vix digna, quae respiciatur, conjectura. Ἀπάρχοντες h. l. necessarium erat vel ob illam, quam modo legeramus, vitae humanae ἀναρμοστίαν, et ob ea quae deinceps sequebantur, τὰ ἀπώδᾱ. Eleganter etiam adhibitum verbum de iis, qui confusam et inpositam cantilenam decantant ita, ut voces inter se vel maxime dissonent. LEHM.

Ead. l. 2. Τῆς σκηνῆς) Intellige τοῦ βίου. GUYET.

Ead. l. 9. Οἰνόν) Ad Marathonem (urbs. Meurs. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἡ Ἀχαρνῆσι πλεῖθρα κειτῆσθαι) Puerilem sane plagam merentur interpretes, licet viri doctissimi, tamen terribile in omnibus Edd. hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnae, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. GRON. Vide Meurs. de Pop. Att. Adde Palmerio Thucyd. IV, 56. V. etiam Gron. not. SOLAN.

Pag. 25. l. 1. Εἶτα τὴν Κυνοσουρίαν etc.) Prima verba interpretatur Erasmus supine et aliud agens, vel ut jam dixi, adhuc juvenis et nondum ad culmen eruditionis euectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare et legere Κυνοσουρίαν, quae fuit regio inter Argivos et Laconas semper controversa Thucyd. L. V. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἤθελον διῆς ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινα, ἢ ἐς ἰδιώτην περὶ τῆς Κυνοσουρίας γῆς, ἧς αἰεὶ περὶ διαφέρονται μεθορίας οὔσης. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus et Laconum cecidit, historia nota est ex Strabone lib. VIII. ex Herodoto lib. I. Plutarcho in parallelis, et aliis. PALM. Κυνοσουρίαν) Recte emendasse Palmerium Κυνοσουρίαν, adfirmat Duker. ad Thucyd. IV, 56. Et sic quoque emendandum esse Scholiasten Luciani, monet. Ipseque jam recte in Thucyd. Κυνοσουρίαν edi curavit, cum alii haberent Κυνοσουρίας, alii Κυνοσουρίας, Quare et hic vulgatum ejeci. REITZ.

Ead. l. 3. Μῶς ἡμέρας) Mantineensem pugnam innuit, de qua Thucyd. V, 40. et seqq. V. etiam Charon. c. 24. SOLAN. Vide potius Herodot. I, 82. et quos alios hujus rei testes collegerunt Commentatores ad Charon. c. 24. Tom. III. p. 477. sq. Hoc Thucydidis loco leviuscule inspecto erravit graviter Solanus de Mantineensi pugna cogitans, siquidem eam volebat, in qua Epaminondas cecidit. Turpius etiam hunc errorem repetiit Gehrchiuss. LEHM.

Ead. l. 6. *Ἄν ἐγέλων*) Vertitur vulgo *ridebam*: mallet *risissem*. De indicativi hac potestate subiectiva non semel ante dictum. Vid. saltem notata ad Tox. c. 34. Et hic quidem tres ob causas: primo quia *ἄν* additur, tum quia optativus *εἴ τινα ἴδοιμι* praemittitur; denique quod mox adiungat. *vix grani magnitudine adparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis*. Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui annulos cujusquam videre potuit? Immo *εἴ τινα ἴδοιμι* est, *si quem videre potuissem*. Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, et sic etiam *risisse*, versionem non attigi REITZ. Hallucinatur *Reitzius*. *Ἄν ἐγέλων* — quae vera est lectio: cf. Somn. c. 2. Ver. Hist. II, 20. ibiq. not. — est, *ridebam* (notione repetitae actionis) et *εἴ τινα εἶποιμι*, *si quem videbam*, h. e. *quoties videbam*. Totusque locus, syntactice spectatus, simillimus est illi c. 16 καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας ἄν ἑώρων τοὺς Γέτας. ὅτε δὲ etc. Cernere autem hos annulos, quin etiam numerare, potuit Menippus non minus certe, quam omnia ea, quae supra capp. 15. et 16. idem sibi visa tradidit. Nihil ineptius, quam talia ad amussim metiri. In Codicibus autem particulam *ἄν* facile nec raro cum sequente verbo compositam reperiri, acute inter alios *Jacobsius* vidit ad Hermot. c. 3. et 29. LEHM.

Ead. l. 6. *Πάγκαλον*) V. *Xenoph.* p. 324. 41. Ed. *Steph.* ubi prave legitur *Παγκαλῶ*. *Eurip.* PH. p. 477. C. et *Clem. Alex.* p. m. 111. C. ubi a Cadme inventa ea metalla docet. SOLAN.

Ibid. *Ἀντοῖς μετάλλοις*) De σὺν hic rursus intelligendo si nondum satis monitum est, vid. Gall. cap. 26. et infra cap. 27. REITZ.

Pag. 26. l. 3. *Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐψέκσαν*) Scribe *ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐψέκσαν*. Nam *μυρμηκία* est ἡ *μυρμήκων* ὀπή, et mox *ἀνεπτόμεν* δώματ' εἰς *Ἀγνώχοιο Διός*. GRAEV.

Ead. l. 9. *Διασεισας ἔμαντόν*) Et pro concutere, agitare, et pro vexare usitatum esse si quis nescit, adeat *Jac. Elsner.* ad *Evang. Luc.* III. 14. ubi *μηδένα διασεισῆτε* hoc *Luciani* aliorumque exemplis illustratur. REITZ.

Ead. l. 9. *Ἀνεπτώμην*) *Ἀνεπτόμεν*. *Ἀνάπτομαι*, *ἀνεπτόμεν*, *κατεπτόμεν* supra. GUYET. Confer supra notata ad cap. 13. et 11. REITZ.

Ead. l. 10. *Δώματα*) *Hesiod.* 1. Oper. *Bourd.* *Homer.* *Iliad.* A, 222. SOLAN.

Pag. 27. l. 6. *Φιλοσόφων*) Lege omnino *Plut.* de Luna, 1696. 1727, SOLAN.

Ead. l. 9. *Διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος*) Verte, *dividua*, aut *urique turgida*, i. e. *aequa portione divisa*; aut *major dividia*, minor plena. SOLAN.

Ead. l. 13. *Φασί μοι*) In Flor. Cod. *φασί μου*. Caetera *Homericæ* sunt. BOURD.

Ead. l. 14. *Παρά γὰρ ἡλίου*) *Παρά γούν ἡλλου*. MARCIL.

Ead. l. 15. *Προαιρουμένοι*) Et hoc deesse in O. sed *admodum* dubie, notarat *Solanus*. At cum necessario adsit in Edd. nihil me movet ista suspicio. REITZ.

Ead. l. 17. *Αἶθρον*) V. *Xen. Ed. Bas.* 495. B. qui *Anaxagoræ* tribuit; *Orig. c. Celsum* V. 238, 2. *Diog. Laërt.* pag. 35. A. *Schol. Pind.* ad Ol. I. p. m. 13. B. et *Suid.* SOLAN.

Pag. 28. l. 6. *Ἐπὶ τῆς σκηνῆς*) An ἀπὸ τῆς σκηνῆς; *post scenam*. Placet. GUYET. *Ἐπὶ τῆς σκηνῆς*) Sic *Chrysost.*

Ὁμ. κ', *Ἀντιοχ. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἰδοὺ βασιλεῖα βλέπειν*, de *Elia*. SOLAN. Placet mirifice quantum ad sententiam, quod *Erasmus* dedit, *in operto*: sed quomodo cum verbis Graecis, ut leguntur in libris, quos consulere potui, omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud ostendatur, sequi forte praestat verba, ut nunc habemus. Non vult revelare *Luna* vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, et intus turpis. GESN. *Erasmi* versionem nollem *normae* esse lectionum conjectandarum, utpote nimium passim juvenilem. Mox enim idem verba, οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιᾶσι, redens: *At illis pro nihilo est*, cogitavit, ni fallor, de voce ἀνιᾶσι. neque necesse est suspicari, sic eum vere legisse. Et h. l. ille sensum quendam suum, non auctoris mentem, videtur secutus, vertisse. Nec male ipse *Gesnerus* vulgatum defendit. Simillimam vide comparisonem *Necyom. c.* 16. LEHM.

Pag. 29. l. 3. *Ἐν περιπάτῳ*) Adleverat orae *Ed. Graev. Hemsterhusius*, adeundem *Ez Spanh. ad Aristoph. Ranas* v. 973. Ibi autem *Aristoph. Ἐπὺλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ τευτλίοις μικροῖς*, concisis *disputationibus*, et *verbis minutis*. Ad quae *Spanh.* „*Περιπάτων* voce infra quoque utitur v. 984. *Ὅς σοι γὰρ ἐστὶ περίπατος κάλλιστον περὶ γε τούτου, neque enim pulchra tibi est disputatio ea de re.*“ Ubi *Scholias*τες: *περίπατοι γε, διατριβαί*. *Lucianumque* h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. et P. plurali num. hanc vocem legendam, an singulari, cum vulgata: sed singularis hic videtur aptior, quia, quando *περίπατοι* pro *disputationibus* ipsis usurpatur, figuratum est; hic vero locus ipse designatur, quia *διατριβαί ἐν περιπάτῳ* dicuntur, et *Academia* additur. REITZ.

Ead. l. 4. *Πρὸς αὐτῶν*) Non opus esse *παρ* cum 0 sed vulgatam probam esse, vix testimoniis indiget: vide tamē sic *πρὸς ἡμῶν* Timon. c. 9. f. ibid. c. 5. 15. et 25. REITZ.

Ead. l. 5. *Ἔσται ταῦτα*) Sic supra in Alex. seu Pseudom. cap. 22. f. *ἔσται πάντα, ὅποτεν ἐθελήσω ἐγώ*. Ubi vid. notata; quibus addere liceret non ita longe abeuntem *Alciph.* I. Ep. 32. *μηδὲ κρείττονος εἴη σοι τυχεῖν ἐρασιού*. Ubi *εἴη* pro *fiat, contingat*, similiter positum: sed nihil adeo singulare hoc est, et est festinandum. REITZ.

Ead. l. 7. *Ἐνθα μὲν*) *Homer.* Od. K, 98. SOLAN. *Ἐνθα μὲν*) Quia *μὲν* in *Homeri* l. d. est, servavi illud quidem; sed *μοι*, quod marg. *Ald.* exhibet, ad sensum in *Luciano* convenientius duco, si pro *μὲν* substituatur, non addatur, quod versus respueret. REITZ.

Ead. l. 11. *Ἐδόκει μοι ὡς εἶχον εὐθύς εἶσω παρῖνα*) *Benedictus: mihi, ut habebam, illico videbar ingressurus*. Quanto rectius et elegantius *Erasmus: mihi visum est protinus ita, ut eram, introire*. Notissima formula tam Graeca, quam Latina. GRON.

Pag. 30. l. 3. *Ἐκοπτον—τὴν θύραν*) In *Act. Apost.* XII, 13. est *κρούειν τὴν θύραν*. Sed utrumque dici docet *J. Elsner.* Observ. T. I. p. 411. Plura *Graev.* ad *Solocistam*, haud ita longe a fin. ubi monet, veterum januas extorsum versas, et exeuntem aequē pulsasse fores, atque intrantem. Vid. interim *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. 1098. ubi *κόπτων τὴν θύραν* quoque occurrens ita exponit: „*Eumveris* Ms. in Dictionibus Atticis: *Κόπτει τὴν θύραν, ἔξωθεν* Ψοφεί δὲ ὁ ἐνδοθεν, Ἀττικῶς. κροεῖ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic *Aristoph.* Acharn. 401. *κόψω τὴν θύραν*. In Concion. vero 982. *κρούσης τὴν θύραν, pulsabis januam*.” REITZ.

Ead. l. 7. *Ἄμα*) *Μὲν* hic male esse in *Ed. Par.* notat *Solan.* falso. Nam et haec *ἄμα* cum cett. habet, aequē ac 0. REITZ. *Reitzii* suspicor, non *Solani*, esse errorem. Ille enim, quod hic ad praecedentem paginam, ad verba, quidem, *καὶ ἄμα πρὸς τὸ ἀναντες εἰεινον τὴν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ* notaverat, pro vulg. *τὴν* in *Par.* esse *μὲν*, ad hunc plane alienum locum festinando traxisse videtur. LEHM.

Ibid. *Ἐπετάρατε — τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους*) Vide ineptias interpretum, haec verba, *ὑπετάρατε γὰρ ἡσυχὴν τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξασθαι προσδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους*, sic vertentium: Nonnihil enim ipsos turbabat novus et inopinatus adventus meus, et quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem morem

Latini venirent. In qua versione nihil sani. Nescierunt, ὅσον οὐδέπω, et ὅσον οὐπω, eleganti idiotismo Graecis significare *iam jam, paulo post*, quod dudum observavit magnus *Bullaeus*. Verte: *Turbabat enim eos nonnihil necopinus meus adventus, et quod statim vel mox omnes homines ad eundem nodum alatos adventuros putarent.* GRAEV.

Ead. l. 8. Ὅσον οὐδέπω) Vid. supra l. Ver. Hist. c. 8. f. Item de Merc. cond. c. 31. REITZ.

Ead. l. 11. Τιτανῶδες) *Titanicum torvum* vocant ac *tetricam*, ac cujusmodi feruntur fuisse veteres illi *Titanes*. Idem in *Timon*. COGN.

Ead. l. 11. Εἰς ἐμὲ ἀπιδῶν) Nihil novi est, praepositionem oppositam addi verbis compositis; tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi suspecta fuit locutio, ut supra quoque notavi ad Quom. Hist. c. 42. Addo hic *Hippocr.* S. VI. de Artic. p. m. 93. ὡς ὅτε εἶσω ἐξέπιπτεν, cum (caput ossis) intro excidit, i. e. *luxatum est*. Adde l. Ver. Hist. cap. 26. εἰς τὸ καίοντρον ἀποβλέψῃ. Sed obvia haec ὅσα κό- νις. REITZ.

Ead. l. 12. Τίς πόθεν etc.) *Hom.* Odyss. A, 170. etc. SOLAN. Imo vide Od. A, 170. *Solani* errorem, ut fit, reperiunt recentiores. LEHM.

Ead. l. 13. Μικροῦ) Pro μικροῦ δεῖν. Sic fere *Aesop.* Fab. V. ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. REITZ.

Ibid. Ἐξέθανον) Conf. supra Quom. Hist. c. 20. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἐμβρονημένος) Ἐμβρόνητοι, καὶ ἐμβρονη- τήμνοι, a Graecis κυρίως adpellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili ejus pavore obstupescit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque significat. *Moscop.* καὶ ὁ ἐμβρονημένος ὁ ἔξω φρενῶν. *Demosth.* de Coron. ἐμβρόνη- τητε, εἴτα νῦν λέγεις; Hos Latini *attonitos* dicunt. *Cels.* Attonitos quoque raro videntur, quorum et corpus et mens stu- pet. Fit interdum ictu fulminis, interdum morbo; ἀπονή- ξιαν Graeci vocant. *Ovid.* Trist. I.

Non aliter stupui, quam qui Jovis ignibus ictus

Vivit, et est vitae nescius ipse suae.

Xenoph. Ἀναθασ. γ. et Ἑλλην. δ. usus est his dictionibus. COGN.

Pag. 31. l. 6. Ὄρεν — Ἐφιάλτου etc.) *Homer.* X. Odyss. A, 307. et seqq. SOLAN. Cf. *Charon.* c. 1. et quae ibi *Hemsterhusius* de his *Aloidis* disserit *Tom.* III. p. 430. sq. Mox ἐπὶ ξενίᾳ legitur consentientibus omnibus libris, ut Ver. Hist. l. 29. ubi tamen duo Codd. *Pariss.* male ἐπὶ ξενίας, et Ver. Hist. II, 36. ubi vulgatam lectionem ἐπὶ ξενίαν, vestigia Co-

dicum Pariss. secutus, qui ἐπὶ ξενία exhibent, ad *Lucian* Cor. p. morem scribendi revocavi. Vid. ibi adnot. et praeterea *L. B.* Gr. Ellipss. p. 493. ibique potissimum *Schäfer*. qui contra *Bosium* ad l. 6. monet, ξενία a Substantivo ξενία, non ab Adjectivo ξένος, ut passari in. Sol. suppleto τραπέζῃ, esse repetendum. LEHM.

Ead. l. 14. ἤμων) Lege ἡμῶν) narrantur enim haec non dicuntur. SOLAN. ἤμων vel ob variationem narrationis praefendum. Omnino de hoc orationis habitu subtiliter ag. *Fritzsche* Quaest. p. 140. et de h. l. pag. sq. LEHM.

Ead. l. 16. Ἀπὸ Φειδίου) De Phidiae posteris quaerit, cui ob statuam tantum debeat: quibus etiam ideo sacerdotium attributum est; de quo vide *Pausan.* El. p. 161, 35. SOLAN.

Ead. l. 17. Τὰ Διόσια) Conf. supra Tim. cap. 7. ibique notata ab *Solano* et ab *Hemsterhusio*. REITZ.

Pag. 32. l. 1. Τὸ Ὀλύμπιον) Ναόν scilicet. GUYET. Aegre ναός potest intelligi, nisi τὸν Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, si ἱερὸν, vel τέμενος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina sacellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβειδίου, *Anubis templum*, τὸ Ἀνάκτορον *Castoris et Pollucis*; de quo vid. *Hemsterh.* ad *Timon* c. 10. REITZ.

Ibid. Ὀλύμπιον) Consule de hisce *Meurs.* Athen. Att. l. 60. etc. (AG. IV. 849.) *Marm. Ox.* 118. et *Plin.* XXXVI, 6. Aequae autem scribitur Ὀλύμπιον et Ὀλυμπιεῖον. A Persecho inchoatum. *Liv.* XL, 20. SOLAN. *Livii* locus est libri XL cap. 20. LEHM.

Ead. l. 2. Δωδώνῃ) Neque quando hoc factum sit, esse novi. SOLAN.

Ead. l. 6. Παιῖς, ἔχων) Παιῖς, ἔχων inveniebam in *Par.* quod *Solanus* non animadverterat. Sed, ἔχων rectius alias habere, cum Scholiaste videns, id omnino recepi. Est enim ἔχων pleonasm. verus. Vid. omnino notata supra *Asin.* c. 20. quae etsi vulgaris, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam; quae cum sic bene habet, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus, veluti apud *Alciph.* I. Epist. 1. f. ἀπηνεγκάμεθα γαμηταῖς καὶ παιδίοις ὄγκον οὐκ ὀλίγον EXEIN τῶν λεπτομερῶν ἰχθύων. *Noster.* *Tox.* c. 45. ὁὗς μοι τὴν θυγατέρα γυναῖκα EXEIN. *Hesiod.* *Eog.* v. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχοντες θεοὶ βίον ἀνθρώποις. Si tamen plures Edd. aut Codd. ἔχοντες haberent, suspensio pede irem in mutando; nam et sic in *Liban.* sine varietate, *Epist.* XIV. p. 4. παιῖς, ἔχων, sponte ludis. REITZ. De voce ἔχων vid. *Ruhnken.* ad *Tim.* p. 25.

Tregor. Cor. p. 146. Ed. Schäf. et interpr. et Benj. Weisk. Pleonasm. Gr. p. 106. sq. LEM.

Ead. l. 6. Φιλόκαινον) Schol. Coll. et Fl. Ed. uti sententia necessario postulat. Exsulare itaque jussimus vulgatum. φιλόκαινον. SOLAN. Nescio, quis locus hic esse possit τῇ φιλονεικίᾳ. Φιλοκαινίαν, novarum rerum studium reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus sum. Vel sic, vel φιλοκέντιαν, egi voluit Solanus. Dedit enim levitatem. GESN.

Ead. l. 8. Πάντα ὅλως ἦν ἐγώ) Exempla hujus locutionis, quae etiam est in I. Epist. ad Corinth. XV, 28. dedit J. Elsner. Observ. T. II. p. m. 126. REITZ.

Ead. l. 9. Μεσται δὲ Διός) Arat. v. 2. SOLAN. Confer supra ad Prometh. c. 14. REITZ.

Ead. l. 13. Δυνατόν) Τὸ ἦν subaudiendum. An librario excidit restituendum? GUYET.

Ead. l. 14. Ἐν Περγάμῳ) Vide Pausan. p. 160. 16. SOLAN.

Ead. l. 15. Βενθίδειον) Dea Thracia Bendis; vide Jov. Frag. c. 8. Hesychius eandem eum Diana facit. Vide Strab. IX. X. pag. 471. et Procl. in Tim. l. de festis ejus. Athenis etiam colebatur. Xen. Ἑλλ. β'. p. 277. 14. SOLAN.

Ead. l. 16. Ἀνουβειδίων) Nihil variare Edd. notat Solan. quare? Forsan quia alias etiam Ἀνουβιδίων invenias. Sed Ἀνουβειδίων etiam supra Tox. c. 28. REITZ. At illic jam correctum, ut par erat, Ἀνουβιδεῖον. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 372. et quos laudat Jacob. ad Toxar. p. 101. LEM.

Pag. 33. l. 1. Ἐπὶ ταῦτα) Τοῦτοις etiam marg. A. 1. Sed quoties ejus lectio consentit cum Fl., suspicio mihi est, id varietatis ex ipsa Fl. desumptum, quia subinde additum video, id inde esse petitum; quare postea in hoc Dial. talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat lectorem semel monuisse, quidquid Fl. singulare habet, id hic margini huic etiam additum. Ubi autem cum al. Codd. consentit margo eadem, aut ubi quid novi adfert, id addere haud negligam unquam. REITZ.

Ead. l. 2. Ἐκατόμβας παριστάειν) Verbum hoc usitatum esse in sacrificiis, pluribus probat saepe jam laudatus J. Elsner. ad Rom. XII, 1. Ubi hujus Lucianei non est oblitus. REITZ.

Ead. l. 3. Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν) De ea phrasi dictum est ad De Sacriff. c. 11. SOLAN.

Ead. l. 6. Ἄρα) Etsi ἄμα verosimile est, nihil tamen mutavi, quia et alterum Nostro frequentatur. Vid. supra Tim. c. 28. Imag. c. 15. Lexiph. c. 5. Rhet. c. 16. etc. REITZ.

Ead. l. 10. Καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης) Cum

vox posterior non possit alio referri, quam ad *θυρίδα*, opinor longe melius intellexisse *Erasmus*: cum ad primam consedisset, quam *Benedictum*: quarum in prima sedens, quod ille haud dubie ad sellam retulit, abiens ab Graecis, quod non oportuit. GRON.

Ead. l. 15. *Φῦναι*) Facile nunc renuntio ei, quam in Adhendis ad Tom. IV. *Hermot.* c. 63. et 65. et *Scyth.* c. 4. minus circumspecte contra *Guil. Dindorfii* emendationes tuere conatus eram, scripturae *δύναι* et *διεκδύναι*, quippe tum privatis literis ab ipso *Dindorfio* acerbius, quam ex re erat notatus, tum a *Schäffero* palam in *Comment. ad Demosth.* Tom. I. p. 238. ea, quae huic viro prope singularis est, humanitate, nec tamen eo minus graviter, monitus. Ceterum constanter in omnibus libris, ut h. l., ita etiam *Lexiph.* c. 25. *δύναι* et *Pro Imagg.* c. 16. *ἀναδύναι* scriptum reperitur. LEHM.

Pag. 34. l. 2. *Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπ.*) Iterum pro *στεφθῆναι διὰ τὰ Ὀλύμπια* Conf. supra cap. 14. καὶ τοῦτό ἐστι βασιλεύς. Adde hic *Aristoph.* Ed. 644. *Ἐὶ ἑστεφάνουν μ' εὐαγγέλια*, tum coronarunt me ob laetum nuntium, quod *Kusterus* ad *Plut.* 765. et *Scholias.* ad hunc vers. *Equit.* clarius exponit eadem ellipsi τοῦ διὰ, quam *Spanhem.* qui et illa laeta me coronarunt nuntia vertens dubium facit, sitne *εὐαγγέλια* nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur vertisse, cum in ipso *Aristoph.* textu planius conversum sit: ob laetum me coronant nuntium; quod ipsum satis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem *Spanh.* l. c. ad *Equit.* et *Kustero* ad *Plut.* adductis; licet in *Pluti* loco alia sit constructio, quam *Spanhemius* melius indicat *Kustero*; ait enim *Aristoph.* *Plut.* 764. — καὶ γὰρ ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλια σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῶ τοιαῦτα ἀπαγγέλλαντα, ibique ἀναδῆσαι σε ἀπαγγέλλαντα τοιαῦτα εὐαγγέλια connectendum recte monet *Spanh.* REITZ. Coronari *Olympia* dixit ad hanc formam *Horat.* *Epist.* I, 1, 50. Quis magna coronari contemnat *Olympia*. GESN.

Ead. l. 7. Ἄλλ' ἕτερον) *Homer.* II, II, 250. SOLAN.

Ead. l. 16. Ὡς περ ὁ Πύρρων) *Gell.* L. XI. cap. 5. de *Pyrrhoniis* loquens scribit: Nihil decernunt, nihil constituunt. De his *Cic.* in *Lucull.* COGN. De hoc ejusque dubitatione vid. supra *Vit. Auct.* versus fin. REITZ.

Pag. 35. l. 2. Ἐρμόδωρον) Vide supra c. 16. SOLAN.

Ead. l. 7. Ἄ δεῖ ποιεῖν) Non absurde *Ms.* προσιταττε τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν. Vulgat. ποιεῖν. Praecepit ventis et tempestatibus, in quibus esse

elaborandum. GRAEV. *Tempestates* interpretatus est *Wielandius*, ac si essent coeli (Gewitter), quum sint anni. Latina scilicet inspexerat, non Graeca. LEHM.

Ead. l. 16. Ἄτιν) Sic recte scribi, vid. supra Deor. Dial. XII. et notam *Solani*. Sed confer not. *Hemst.* qui et Ἄτιν scribi contendit. Ego Ἄτιν hic servo, quia sic longe plurimi Codd. et Edd. omnes. Item infra Ἄτις Eccl. cap. 9. pr. et alibi. REITZ. Mihi satius videbatur Oxoniensem sequi Codicem, qui Ἄτιν exhibet, convenienter cum loco Diall. Deor. XII, 1. ubi meam de hujus nominis scriptura sententiam protuli. LEHM.

Ead. l. 16. Σαβάσιον) Conf. *Bochar.* Chan. I, 18. et *Meurs.* de Gr. fer. Vide etiam Deor. Conc. c. 9. SOLAN.

Pag. 36. l. 1. Ἀπρον δὲ ἡ Δημήτηρ) Ceres, Opis et Saturni filia, Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi solet, secundum illud *Terentii*: *Sine Cerere et Baccho friget Venus*. Cur autem ab antiquis Dea judicata sit, quaeve prima repererit, scribit *Plin.* L. VII, c. 56. COGN.

Ead. l. 2. Ἡρακλῆς κρεία) Voracem fuisse Herculem et supra visum est *Amor.* c. 4. et multa ejus nomina produnt. V. *Plut.* 1187. 2. SOLAN.

Ibid. Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη) Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη. MARCIL. Haud addicentibus sane avibus mutare jussit *Marcilius*: μύρτα enim suis civibus apponit *Plato* in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. SOLAN. Non adducor, ut credam *Marcilium* fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex *Phaedr.* III. fab. 17. atque inde coronas plexas in conviviiis, ut ap. *Hor.* 2. Od. 7, 25. et ubivis exstat; sed μύρτα unguenta plus facere ad lautas epulas existimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse monet etiam *Wesseling.* Obs. p. 51. — 2. scribens: *Venus fructum arboris sibi consecratae confert, componitque se ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res sibi sacras, aut acceptas contribuisse. Et erant olim esui myrti baccae; Plato suos cives μύρτοις, myrtis tanquam bellariis vesci voluit, L. 2. de Rep. p. 272. Habet etiam huc pertinentia Athenaeus L. XIV. Deipnos. c. 18. et 19. Haec ille, et adsentior, licet Phaedrus myrtum sterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt prisci interpretes, haud scriptum in Luciano μύρτον, cum verterent myrtum, sed μύρτα baccas myrti, sive myrta. Autumni fructibus, quibus hortus superbiebat, μύρτα adnumerat Long. Past. II. p. 35. Ed. Moll. REITZ.*

Ead. l. 3. Μανίδας) Non adeo lautas, quippe quibus
Lucian. Vol. VII. Bb

vescebatur sutor Micyllus Gall. c. 22. Ridiculi causa dictus puta: de iis enim nihil tale *Athenaeus*, qui diligenter ista plerumque exsequitur, quem vide 313. Imo alibi *Casaubonus* docet, Hecataei mactari solitas, ad 325. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἡρέμα) Confer de hoc adverb. ad Mercur. Cond. cap. 28. REITZ.

Ead. l. 7. Οἱ καὶ θεοὶ) Οἱ δὲ θεοί. GUYET. Οἱ καὶ θεοὶ ὡς Ὀμηρὸς πρὸς λέγει καὶ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τὰ κεῖ τε θεαμένος, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε etc. Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illic ibi sim conspicatus, neque frumentum edunt, neque etc.* En interpretis somnia! Verte: *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, et ipse, puto, sicut ego, conspicatus ea, quae ibi sunt) neque frumentum edunt, neque etc.* Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit, tum Deorum quoque epulas. JENS. Cf. Varr. Lectt. Verborum, quae proxime praecedunt, ἐνέχει μοι φέρων, falso a Gesnero redditorum: *insulas mihi ferebat*, genuinam vim corrigendo expressi, monitus a Fritzsche praestantissimae Hemsterhusii observationis ad Diall. Mortt. VI, 3. Ed. meae maj. Vol. II. p. 500. sq. LEHM.

Ead. l. 9. Οὔτε σῖτον ἔδουσιν etc.) Οὔτοι σῖτον ἔδουσιν, οὐ πίνουσιν αἰθονα οἶνον. GUYET. Hom. II. E, 341. SOLAN. Versus Homeri est, Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσιν, οὐ πίνουσιν αἰθονα οἶνον quem addo, ut adpareat, quam probe Guyetus conjecerit, si mensura versui sit restituenda; jam vero vel totus versus Homericus poterit ita recipi, uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, et pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat, adeo ad verbum tenuisse carmina Homeri Lucianum, ut numeros semper meminerit, non verum sententiam solum? REITZ.

Ead. l. 12. Αὐτῇ νύκτι) Τὸ σὺν intelligendum. GUYET. Recte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide saltem ad Gall. c. 26. REITZ.

Pag. 37. l. 1. Τῆς τε Ἡσιόδου) Censeo, Lucianum scripsisse τὰς τε Ἡσιόδου θεογονίας ἧσαν ἡμῖν. Hesiodi Theogonias canebant. Non τῆς θεογονίας, ut vulgo legitur. GRAEV. Rescribi curassem cum Graev. τὰς, si plures Codd. addicerent. Nam αἰδῶ cum genitivo ubi occurrat, nescio: sed posset usitatissima ellipsi pronominis τὴν vel μέρος, accipi, maxime quia non omnem Hesiodi plus mille versuum Theogoniam, sed partem tantum ejus cantare potuerint, uti etiam ex Pindaro Oden unam tantum cantasse narrantur. Si verum Hesiodi carmina in Odas hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo ἧσαν τὴν πρώτην τῶν ὕμνων.

τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Θεογονίας Ἡσ. Nam etiamsi αἰδεῖν
 τινός probum esset per se, minus tamen hic placeret nexus
 ἔσαν τῆς, καὶ τὴν, (quamvis ego recte dici posse sciam, δός
 καὶ τοῦ οἴνου, καὶ τὸν ἄρτον, ubi portionem vini, totumque
 panem simul postules.) Τὰς Θεογονίας denique et hoc diffi-
 cultatis videtur relinquere, quod Hesiodi titulus sit Θεογονία
 singul. num., non Θεογονίαι plur. Verum haec minor est
 viore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem,
 nihil prohibet, quin ita *nativitates* dicatur. Gesneri versio
 ad Graevii sententiam est adcommodata. REITZ. Nec non
 Erasmi et Wielandii. Neque mihi dubium est, quin τὰς
 Θεογονίας in plurali scripserit auctor, i. e. singulas quasdam
 Theogoniae Hesiodeae partes, singularum quarundam gentium
 divinarum origines et necessitudines. LENH.

Ead. l. 3. Τοῦ Πινδάρου) Quia eodem redit, τοῦ an-
 τῶν hic legas, nihil mutavi: interim τῶν verum credo, ut
 revertat ad ὕμνων. Quod in adlegendis poëtis, aliisque scri-
 ptoribus, Noster sine articulo eorum nomina ponere amat,
 ut hoc ipso cap. jam bis. Item c. seq. καθ' Ὅμηρον εἶπω,
 ut Gall. c. 2. τὰ Ὁμήρου ποιήματα. Eod. Gall. c. 6. καὶ μὴν
 Ὁμηρος λέγει. C. 7. tamen ὁ Πινδαρός φησι bis, et c. 8. κα-
 τὰ τὸν Ὅμηρον. Quare quisque legat, ut lubet. REITZ. Cf.
 Varr. Lectt. LENH.

Ead. l. 5. Ἄλλοι — Εὐδον etc.) Ex Homeri Il. B. v. 1.
 ex quo corrige ἔχε pro εἶχε idque per se etiam metrum exi-
 it. JENS.

Ead. l. 6. Ἐχε) Recte emendarunt B. 2. et Par. edito-
 res illud ἔχε, quod in reliquis impressis et Ms. Ox. in εἶχε
 mutatum fuerat: ita enim et apud Homerum legitur, et po-
 tulat carminis ratio. SOLAN. Sola Par. hic sapuit ἔχε ex-
 hibendo. Solanus ἔχε etiam in B. 2. esse addiderat. Sed fe-
 tine nimis eam inspexit; nam ἔχει habet. At ex Homero
 facilis erat emendatio, quam Jens. ante Solanum dudum in-
 vicavit, quamque inde haurire potuit; ut video in aliis se-
 disse eundem Solanum, quod obiter in praefatione indicabo,
 i. meminero. REITZ. Tertia est Basileensis, in qua legitur
 ἔχε. Hanc igitur Solanus cum secunda confudisse videtur.
 LENH.

Ead. l. 14. Κοινώσασθαι) Ita et supra Jov. Trag. cap.
 f. μὴ κοινοῦμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων. Quare Parisi-
 ae lectionem repudiavi, etsi uno Cod. fultam. REITZ.

Pag. 38. l. 6. Ἐτάσιον etc.) Iliad. Σ, 104. SOLAN.

Ead. l. 8. Λόγων λαβυρινθούς) Sic Conviv. cap. 6. Δι-
 λος ὁ Λαβύρινθος ἐπὶ κλην. BOURD.

Ead. l. 9. Ὀνομάσασιν) Τὸ ἐαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. lib. vett. GUYET. Deest ἐαυτοὺς. SOLAN. Nescio, unum opus sit pronominis additione, quia et alibi omittitur ἐαυτοὺς et αὐτοὺς. Vid. ad 1. Ver. Hist. c. 30. ἀπορρίψαντες, ibique L. Bos. Et nos ad Astrol. 1. Ubi et potuissim addere Aristid. Or. pro Rhet. ipso pr. Οἶμαι δεῖν, ὅστις μάλιστα τὰ δέοντα ἐρεῖν, ἢ ψήφου κύριος ὀρθῶς ἔσεσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν etc. Ubi αὐτὸν ante ὅστις omissum. At hoc non pertinet ad ἐαυτοὺς, de quo supra: quod tamen in aliis verbis saepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω etc. supra T. I. vidimus. Aut praeterit. act. passive accipitur, quorum quaedam Jens. dedit ad Tyrannic. At in hoc verbo ὀνομάσασιν id nondum observavi; quare ἐαυτοὺς jam admitterem, si in libris invenirem. REITZ.

Ead. l. 10. Πολλῷ γελοιότερα) Flor. πολλά. BOURD. Illud πολλῶν nihili esse, quilibet videt. Sed πολλὰ conjunctum cum ἄλλα posset locum habere. Vulgata tamen magis adridet, neque ea probatione indiget. Supra Tyran. c. 18. f. πολλὰ χαλεπώτερον, et centies apud quosvis. REITZ.

Pag. 39. l. 5. Ἀρετὴν τραγωδοῦσι) Conf. Gall. c. 11. Peregr. cap. 3. SOLAN.

Ead. l. 11. Τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον) Respondere et adverso haec possunt divitiarum contemptui, quem prae se ferunt philosophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic sint ex aliqua parte similes. Certe sordidissimae avaritiae describendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *fututorem nummorum* (ignosce Pudor!) sordidissimum mortalem vocant. Neque tamen dissimulo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὀβελῶν, quae voces quam sint affines, aut plane eadem potius, Eustathius docet aliquoties, praesertim ad Il. A. pag. 102, 38. Bas. Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum ejusmodi barbatum et palliatum, quod verna lingat, in quibus paullo ante assae carnes fuerunt, quam labiis et dentibus purgantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attendendum. GESN. Formulam *linger opes*, περιλείχειν τὰ χοήματα, recte explicat Fritzscheius Quaestt. Lucian. p. 99. de homine coacervatas in arca operi frivolis oculis spectante, collato loco Gall. c. 14. ubi non male, opinor, idem Luciani familiaris τὸ τρύβλιον a περιλείχων separans ad verba ὁ τὸ τρύβλιον mente intelligit ὑφελῶν, et ad περιλείχειν cogitat τὰ χοήματα. LENM.

Ead. l. 13. Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ) Hom. Il. B. 246. SOLAN.

Temere hunc *Solani* numerum omnes recentiores descripserunt. Est autem versus 202. LEHM.

Ead. l. 16. *Ἐμμελετηκότες*) Vulgatam lectionem Florentina meliorem studio servavi. REITZ.

Ibid. *Λοιδοροῦσι*) *Ὀνειδίζουσι*. O. et L. quia credo *λοιδορίας* jam dixerat. Vulgatam tamen retineo. SOLAN. *Λοιδοροῦσι τοῖς*, rarior constructio, ait *Kuster.* ad *Aristoph.* *Plut.* 456. Nam activa accusativum, media forma dativum adsciscit. *Suidas* contrarium docet, eique potius, quam *Scholias* *Aristophanis*, credendum ait *Salmas.* ab *Kustero* adlegatus (ad *Ach. Tat.* p. 723.) Ego vero *Kustero* et auctorum veterum exemplis fidem habeo: nam et ita praeter *Aristophanem* *Aesopus* activum *λοιδορεῖν* cum accusativo construit, fab. 139. bis, item 148. *Aelian.* V. *Hist.* XIV, 26. In *Evang.* *Joan.* IX, 28. *ἐλοιδορήσαν οὖν αὐτόν.* *Actor.* XXIII, 4. et alibi. *Epict.* man. p. 48. *λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργός*, et vel decies alibi; nam indicem ejus exscribere nolo. *Deuteron.* XXXIII, 8. *ἐλοιδορήσαν αὐτόν.* Medium vero cum dandi casu *Noster.* supra Gall. c. 15. *Aesop.* fab. 68. *Aeschin.* de fals. Leg. pag. altera f. *ἐμοὶ λοιδορούμενος καὶ τοῖς ἄλλοις.* Item apud LXX. *Exod.* XVII, 2. At cum dativo tamen et activum 2 *Macc.* 12, 14. *τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες.* Sed quia facillima aberratio scribarum inter *τοῖς* et *τοὺς*, nihil in *Luciano* definitio. Qui malit *ὀνειδίζουσι* recipere, ex O. et P. faciat. Sed faciliior est mutatio *τοῦ λοιδοροῦσι* in *λοιδοροῦνται*, quia terminationes ejusmodi per compendium solent exarari in Mss. REITZ.

Pag. 40. l. 1. *Ἰταμώτατος*) O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes *ἰταμότατος*. SOLAN. Conf. supra Asin. cap. 6. REITZ.

Ead. l. 8. *Κέκραγα*) Quasi *sum clamans*. De his praeterito praesentibus vid. *S. Clarke* ad *Hom.* II. *A.* 37. — *ὡς Χρῆσιν ἀμφεβέβηκας.* Et *Dial.* seq. Bis *Accus.* c. 3. *κράγασι* — *καὶ ἀγανακτοῦσιν.* *Ibid.* cap. 11. *ἀκούω γε αὐτῶν αἰὶ κερραγόντων.* Amat hoc verbum in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsitan factum, ut unicuique tempus paullo post futuri, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum *κεκράζονται* *Evang.* *Luc.* XIX, 40. sit loco futuri ordinarii. REITZ.

Ead. l. 8. *Ἀνυπόδετος*) Conf. supra Asin. c. 16. m. ibique notata. REITZ. Nec non quae dicta sunt ad *Catapl.* c. 15. Vol. III. p. 614. LEHM.

Ead. l. 14. *Ἡμῖν*) Sic Ed. *Fl.* In reliquis *ὑμῖν*. SOLAN.

Error in his. Cf. Varr. Lectt. Lectio ἡμῖν est in A. 1. 2. B. 1. et 3. LEHM.

Pag. 41. l. 4. Πεῖσαι τὸν βίον) Genus humanum, quod Nostro familiare est: ab aliis quoque saepe sic vocari, exemplis plurimis demonstravit Casaubonus ad Athen. XV, 5. ubi neque hunc locum laudare omisit, neque illud non movit, *vitam* eodem modo dici Senecae atque Plinio: nos paullo ante et hic *saeculum* bonis itidem auctoribus vocamus. GESN. Ita supra Tim. §. 25. πρὸ πολλοῦ ἐκλειποῦς ἐκ τοῦ βίου, quae jam pridem inter homines defecit. Alia, de tota vitae ratione, vid. in Amor. c. 20. et 33. Ac. Gall. c. 5. pr. REITZ.

Ead. l. 9. Ἡμῖν ἀσφαλέστατα) Etsi Par. quoque haberet ὑμῖν, in versione tamen dederat nobis: quod cum sensus postulet, quia oratio pertinet ad omnes Deos consultantes, qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae lectionem recepi, Solano etiam iubente, qui ita in J. emendarat. Et licet ὑμῖν defendi queat, quod oratorum more concludat Jupiter, dicatque quasi, Agite ergo, eligite, quae vobis utilia; tamen quia principio capitis bis ter ἡμῶν, et ἡμῖν dicens se ipsum non excludit, praestiterit clausulam huius propositioni respondere. REITZ.

Ead. l. 10. Ἐβόων) Quisquis miraris tumultuantes in concilio Lucianeos Deos, Senatam Romanorum audi apud Tacitum sub Imperatoribus non raro sic tumultuarie succlamantes. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἀντὶ διαλεκτικῇ) Conf. supra de σὺν recte omisso, ad c. 27. Et Gall. 26. REITZ.

Ead. l. 15. Ἱερομηνία — τετάρων) Absurdum; sed consulto, ridiculi causa dictum. Constat autem, hunc libellum scriptum medio mense Decembri videri voluisse, quo tempore Saturnalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur quatuor menses addat, nescio. SOLAN. Frustra quaesivi in historia temporum Luciani *ferias quadrimestres*. Fieri tamen potest, ut *supplicatio quatuor mensium* instituta sit, cum Julio Caesari, Dionis teste L. 40. p. 144. B. *sexaginta dierum* sit decreta. Plane fictitias putat has *ferias Dukerus* in Addendis ad Thucyd. p. 672. Qui caeteroquin illam notionem *ιερομηνίας*, quae ad omne genus feriarum pertinet, praecclare jam explicaverat ad III, 56. itemque ad V, 54. Porro *ἐκ χειρὶαν* *justitium* vertere, quam *inducias*, malui; cum non de bello, sed de differendis noxiorum suppliciis sermo sit. GESN. Belinus hanc *ιερομηνίαν* intelligit quatuor deinceps a Decembri menses, in quos Athenis plurima tua

Attica; tum Romana, inciderint festa, citatque eam in rem
 Scholiasten *Pindari* ad Nem. III, 4. unde tamen nihil probatur,
 nisi hoc, Munychionem mensem, et hunc quidem so-
 lem, ab Atheniensibus e populi scito dictum fuisse *ἱερομην-
 ἡν*. Rectius haud dubie cum *Gesnero* et *Wielandio* de con-
 tinuo festo quadrimestri capitur, quales fuerunt supplicatio-
 nes. Neque tamen illud in historia illius aetatis quaerendum,
 sed consulto ab auctore fictum putandum, cum allusione qua-
 lam ad iustitium nescio quod et quam ob causam publico tum
 Athenis decretum. LEHM.

Ead. l. 17. *Ἐς νέοντα*) Habuimus supra *Hermot.* cap. 4.
 ubi init. Et ante etiam ex *Theocr.* ni fallor, *ἀεὶ γεωργός εἰς
 νέοντα πλούσιος*. Adderem *Alciph.* III, Ep. 23, p. 328. et 48.
 n. 584. aliosque, si quid opus foret. REITZ.

Pag. 42. l. 1. *Ἡ, καὶ κυανέην*) *Hom.* II, A, 528. SOLAN.

Ead. l. 7. *Κεραμεικόν*) Athenis itaque scriptus hic Dia-
 ogus. SOLAN.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 43. l. 22. ZETΣ etc.) *B.* 1. et 2. (nec non 3.) *Ζηνὺς,
 Ἐρμῶν* etc. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu
 rant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod et factum ab
Femsterh. in *Tim. Prometh.* atque alibi. In aliis Edd. abest
 personarum inscriptio. REITZ.

Ead. l. 26. ZETΣ) In omnibus deerat nomen Jovis lo-
 quentis. Ipsa *B.* quae pro more suo omnes Dialogi personas
 describit, *Jovis* quidem primo loco nomen habet, sed Cata-
 logo finito, non repetit. SOLAN.

Ibid. *Ἄλλ' ἐπιτριβεῖν*) Senarii duo e quopiam poëta Co-
 natio desumpti. Sic autem legendi videntur;

Ἄλλ' ἐπιτριβεῖν ὅποσοι τῶν σοφῶν μόνους

Τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur;
 namobrem nihil mutandum. GUYET.

Pag. 44. l. 3. *Τυφλῶ*) Homerum a coecitate sic dictum
 tribunt *Herodot.* et *Plutarch.* ὄμηρον enim coecum appellant
 Graeci. COGN. De Homeri coecitate vid. notata ad 2. Ver.
 list. c. 20. REITZ.

Ibid. *Μάκαρος*) *Iliad.* A, 127. etc. SOLAN.

Ead. l. 8. *Κνήσασθαι τὸ οὖς*) *Paroemia.* BOURD. Ms.
 το οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασί, σχολὴν ἄγων, scribit
 οὐδὲ ὅσον ἀλφαῖσασθαι τὸ οὖς, φασίν, σχολὴν ἄγων. Non

tantum otii habens, ut aurem inveniat, hoc est, tangat. Ἀ-
 γαλῶ et ἀγαλῶ est invenio. GRAEV. Κνήσασθαι) Sic Edd.
 Addiderat Solan. conferend. Rhet. Praec. c. 11. Ibi habemus,
 τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνῶμενον. At quis dubitat,
 κνᾶσθαι scalpere significare? Interim ad stabiliendam vulgatam
 aliquid confert. REITZ.

Ead. l. 12. Ἄωρι) Illud ἄωρια natum suspicetur quis a
 repetito ex sequente ἀπό. Alius contra ἄωρι amisisse a prae-
 dicabit, quod absorptum sit ab α sequente. Ego ἄωρι prae-
 fero, ob hiatus, qui alioqui κακοφωνίαν parit; et ἄωρια sal-
 tem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod
 Edd. pariter omiserunt, excepta B. 1. (et 3.) Nam si neutrum
 plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ἄωρια.
 REITZ.

Ead. l. 14. Ἐκκεκώφεται) Sic V. 2. B. 2. Salm. et Amst.
 In reliquis mendose ἐκκεκώφηται legitur. SOLAN.

Pag. 45. l. 1. Κολοφῶνα) De hoc oraculo Potterus silet
 Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud
 Tacit. A. II, 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A.
 XII, 22. inter alia objectum, quod hoc oraculum super nuptiis
 Imperatoris Claudii consulisset. Strabo, qui circa Augusti
 tempora scripsit, loquitur de illo oraculo: quasi sua aetate
 fama ejus tantum, non ipsum superfuisset; memorans τὸ πρὸς
 τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαν-
 τεῖόν ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV. p. 642. Forte igitur post
 ejus tempora illud, ut alia quaedam, restitutum. Tanquam
 suis quoque temporibus celeberrimi ejus meminere non huius
 tantum Lucianus, sed et Philostratus Vit. Apollon. IV, 1. et
 Porphyrius, Jamblichusque in hujus lib. de Myst. Aegypti
 §. III. cap. 11. qui θεῖ ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco ajunt
 εἶναι γὰρ πηγὴν ἐν οἴκῳ καταγεῖν, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὸν
 προφήτην. Nonnulla etiam de hoc oraculo Paus. in Achaic.
 p. 210. habet, qui illud ut et Branchidarum in Mileto ἱερὸν
 suo tempore non ἐξευρασμένα absoluta ait: quod firmat con-
 jecturam nostram, inquit Olearius, (ex quo haec desumpta est
 Philostr. p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post, quam
 Strabo scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo col-
 legit Schol. Apollonii Argon. I. v. 308. Cave autem, quia
 Clarii Apollinis oraculum fuisse apud Strabonem l. c. dicitur,
 cum oraculo Clario confundas, quod viro clarissimo fraudi
 fuisse credo, cum Colophonium oraculum in Luciani Pseu-
 domanti sibi visus estprehendisse. De Clario enim illud
 sermo est; de Colophonio ne hilum quidemprehendus. Illud

enim, ut vides, diserte distinguuntur. Meminit et alibi *Noster*. Vide Jov. Trag. cap. 30. SOLAN.

Ead. l. 2. *Ξάνθου*) Oraculum Pataraeum tangit, de quo *Virg.* Aen. IV, 143.

*Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA
Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo.*

SOLAN.

Ead. l. 5. *Διασεισασμένη*) Sic etiam *Fl.* cum cett. Quare nihil mutavi, etsi alias activum Nostro aliisque potius frequentatur, nec medium adeo facile se offeret. Sed med. forma *σεισμαι* pro *plaudo*, *Liban.* Ep. 1001. p. 468. 'Ο δὲ ἐχάρη, τὸ θέατρον δὲ ἐσειέτο. Quem significatum Wolfius in *Ed.* nupera ex *Cresollii* Theatr. Rhet. probat. Nisi et hic potius *ἐσειέτο* sit passivum, i. e. commovebatur theatrum (plaudendo.) REITZ.

Ead. l. 8. *Ἐπὶ πείρᾳ*) Servavi lectionem *Edd.* potiorum. Etsi *ἐπὶ πείρᾳ* non damno. *Ἐπὶ* enim cum dativo consilium, conditionem, causam significare, satis dictum supra 1. Ver. Hist. 19. Addo tantum *Aesop.* fab. 6. *ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιῆν*, se id utilitatis eorum causa facere. Adi etiam *Wessel.* ad *Diod. Sic.* II. c. 24. ubi *ἐπ' ἐλευθερίᾳ* est, ea conditione, ut liberi essent. Aliud est *ἐπὶ τῆς πείρας*. E. c. *Aristid.* Or. pro Rhet. T. 2. *Ed. Jeb.* p. 2. ὅστις — τοῦτο *ἐπὶ τῆς πείρας* ἄριστα δείκνυσσι, quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit. REITZ.

Ead. l. 9. *Ἀρνεῖα κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔψοντες*) Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de rege, quid tum ageret, apud *Herodotum* lib. I. c. 47. Meminit etiam superius in *Jove* Trag. *goed.* GRAEV. *Herodotum* vide. Passim alibi tangit *Noster*. V. Jov. Conf. c. 14. et Jov. Trag. c. 30. SOLAN.

Ibid. *Χελώνας*) Supra Jov. Trag. c. 30. *χελώνης* ait. Item Jov. Conf. c. 14. Forsan et hic *χελώνης* legendum. REITZ.

Ead. l. 11. *Ὁ Αὐθός*) *Midas.* GUYET. *Guyetus* ait τὸν *Αὐθὸν Midam* esse; sed *Croesus* est. REITZ.

Ead. l. 13. *Τὸν τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος*) *Senarius luxatus.* GUYET.

Ead. l. 14. *Ὁρῇ τε etc.*) *Senarii* duo e veteri poeta desumpti sic videntur corrigendi: *Ὁρῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τ' ἰχθεῖων*, *Ἐπ' ἄλλοτρησί τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦται*. Praecedens autem *senarius* sic stare posset — *Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἀσκέλης ἐνοχλούμενος etc.* GUYET. *Hippocratis* verba sunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide *Plut.* 519. ubi paulo aliter leguntur. Addo, a *Kustero* monitus, *Tzetz.* Chil. VIII. 155. SOLAN. Lepide huc translata *Hippocratis*

verba περί φυσῶν 1, 6. GESN. Ὁρῇ — θιγγάνει — ἀλλοτριῶν τε συμφοραῖς) Dedita opera haec Ionice inseruit, quia medice loquitur, Hippocratem imitatus; sed et συμφοραῖσιν tum scribendum. Locum Gesnerus jam indicavit. REITZ. De συμφοραῖσιν, vel ξυμφορῆσιν, ne nunc quidem cogitandum videtur, quum revera Codex 3011. hanc posteriorem formam exhibeat. Nempe mensurae, nec solum dialecti, est ratio habenda. Igitur Guyetum potissimum in his versibus restituendis sequendum putabam. Sed primum illum, vere sane luxatum ac paene absurdum, ipsi Guyeto relinquebam. Vocabulum autem λύπας, pro Jambo positum, neque per se insolens, neque h. l. admodum ineptum, pro argumenti quidem ac rei lepore. LEHM.

Pag. 46. l. 1. Φνιτουργοῦντας) Fortassis scripserat φουσουργ —; quod quia novum est, malim φυσσῶντας. SOLAN. At vide Lobeckium ad Sophocl. Ajac. v. 559. p. 305. LEHM.

Ead. l. 3. Ἡ τὸν ὕπνον) Qualis deus sit Somnus et Somnium, vid. 2. Iliad. et Virg. VI. Aen. De ratione somniorum vide Luciani Somnium, sive Gallum. Homer. in Odyss. XIX. COGN.

Ead. l. 9. Τοσαύτας φροντίδας) Conf. supra Gall. cap. 22. SOLAN. Est illic πρὸς τοσαύτας φροντίδας μεριζόμενος. quod rursus conferri potest cum illo, πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος, Diall. Deor. XXIV, 1. LEHM.

Ibid. Διηρημένος) Ambigitur interdum de scriptura hujus verbi. At vid. supra Tox. cap. 9. f. ἃ διηρημένα τὸ στόμα. Ac Dial. Mort. V. §. 2. τὸν κλῆρον — διηρημένοι. Diod. Sic. L. 2. cap. 41. διηρημένης πολιτείας, divisae Reip. Sed Tox. c. 40. et 55. διηρημένος recte, sublatus. Sic ἐπηρημένους, elatos, Diod. Sic. 2, 34. pag. 147. f. Hoc enim a διαίρω et ἐπαίρω, prius vero a διαιρέω esse, notum quidem; sed per festinationem oblitus sum monere ad Tox. c. 55. ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. REITZ.

Ead. l. 11. Βλακύνουσιν) Non tam stuporis hic notionem subesse, quam tarditatis alicujus et negligentiae, etiam Scholiastes ad h. l. observat. Conf. de hac significatione Spanhem. ad Aristoph. Plat. 325. GESN.

Pag. 47. l. 1. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες) Nec haec verba ceperunt interpretes, οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος καὶ διατάξας πέπανμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπηλλ. — cum sic interpretantur: Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, et fulguribus administratis, ceu curarum parte sublevato, quiescere mihi licet. Αἱ ἐπὶ μέρους

προστίδες sunt *speciales curae*, quae singulis sunt impendendae, et opponuntur τοῖς κεφαλαίοις (τῆς) διοικήσεως, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes: *Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi et gubernavi, levatus et solutus sum curis his particularibus.* GRAEV.

Ead. 1. 4. Βουκόλον) Conf. Deor. Dial. III. SOLAN. Argum enim illum, non quos *Scholiastes* artificiosius finxit, pastores istius regionis Herculis aequales, a Jove significari, vel Singularis numerus cum Articulo, ὁ βουκόλος, evincit. LEHM.

Ead. 1. 8. Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Βαβ.) Hinc ego conjicio, ipsa Olympiade — scriptum hunc libellum, et de bello illo Parthico intelligo. Sed conjectura mera est, nec, nisi alia succurrant, cui tuto satis credi possit. SOLAN. Numerum Olymp. omisit *Solan.* in nota sua, eum postea adjecturus; sed qualem conjecerit cum ex tempore divinare nequeam, non implevi. REITZ.

Ead. 1. 9. Ἐν Αἰθίοψιν εὐωχ.) *Hom.* II. A, 423. SOLAN.

Ead. 1. 11. Οἱ μὲν ἄλλοι) *Hom.* Ἄλλοι μὲν ἴα θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι ἱπποκορυσταὶ Εὐδὸν παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος GUYET. *Hom.* II. B, 1. SOLAN.

Ead. 1. 14. Ἀληθῆς) Ὁ ἀληθεύων. GUYET.

Pag. 48. 1. 2. Ἀκαλλίεργα) Τὸ πάντα hic deesse videtur, aut simile quid. Τὸ πάντα interpres supplevit. GUYET. Non sine voluptate comparaveris simillimam ejusdem patris Deorum querelam ac desperationem in Jov. Trag. c. 18. nunc maxime verba huc pertinentia, ἄθνητα καὶ ἀγέραστα, καὶ ἄτμια (vel ἀτίμητα) ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς etc. Et quod ad illud πάντα attinet, cf. eandem dictionis formam Jov. Trag. c. 30. extr. καὶ ὅλως, κατόχημα πάντα, καὶ φορκώδη, καὶ μυστικά. et quae alia sunt ejusdem generis alibi exempla. Nihilominus placet in Jove affectus pleno sententia sic praecise expressa, ut etiam abesse malim πάντα, vel tale quid, quam adesse. LEHM.

Ead. 1. 5. Εἰ τύχοι) Confer, si operae videtur, Amor. cap. 42. et Tox. 4. REITZ.

Ead. 1. 6. Μετρηρίῳ) Cur in omnibus Edd. est μετρηρίῳ; quis enim nescit, μετρηρίῳ Homericum esse verbum? GRAEV. Vocem hanc a Graevio moniti emaculavimus. SOLAN. *Hom.* II. B. v. 3. Ἄλλ' ὅγε μετρήριζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in Edd. peccantem restituimus. REITZ.

Ead. 1. 9. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι) Conf. principium hujus Dial. SOLAN.

Pag. 49. l. 1. Κεράγασιν) Conf. supra ad Dial. proxim. cap. 31. REITZ.

Ead. l. 10. Πάνυ) Πάντες P. et L. Sed neque hoc satis commodum. SOLAN.

Ead. l. 12. Συγκυφότες) Corpore incurvato, i. e. facie prona, ut in *Evang. Luc. XII, 11. καὶ ἦν συγκύπτουσα*. Ub. J. Elsner. hoc *Luciani*, et aliud ex *Appiano* adfert. REITZ.

Ibid. Τὸν χρόνον) O tempora, o mores! Sed nescio, ab aliis sic Græce usurpetur. SOLAN.

Pag. 50. l. 7. Τὴν μὲν δίκην) Scribe Δίκην. GUYET. I. e. majusculo Δ, tanquam nomen proprium: quod facile ei dedimus. Confer ejusdem *Guyeti* notam sequentem. REITZ.

Ead. l. 11. Σὺ δέ, ὦ θύγατερ) *Phurnutus* Jovem justitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod sit princeps et imperator universorum, quodque quaecunque reges facerent ut justa et aequa putarentur. Eadem ratione *Anaxarchus* Sophista in quarto historiarum *Arriani* antiquos ait Jovi assistentem justitiam fecisse, quam interpretationem non satis probat. COGN. Ὡ θύγατερ) I. e. Δίκην. GUYET.

Ibid. Καθιζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς) *Harpocrates* scribit, Athenienses vocare *Erinnyes σεμνὰς θεὰς*, quasi dicas Deas castas et incorruptas. *Pausan.* in *Corinthiac.* ait, *Semna* a *Sicyoniis*, *Eumenides* dici ab *Atticis*: in *Attica* tamen etiam Deas *Semnas* vocari. Has vocat *Hesiod.* in *Theogon.* *Erinnyes*. *Semnis* Deis oves praegnantem immolabant et melicratum. COGN. Τὰς σεμνὰς θεὰς) I. e. τὰς *Εὐμενίδας*. *Hesych.* Σεμναὶ θεαί. Τὰς *Εὐμενίδας* οὕτως ἔλεγον, καὶ *Ἐριννύας* ἐκ εὐφημισμοῦ. GUYET. Consule *Hesych.* SOLAN. Firmat, quae monet *Scholias* de templo *Eumenidum*, *Pausanias* in *Areopagi* descriptione, s. *Attic.* p. 52, 21. Omnia copiose illustravit *Meurs.* *Areopago* c. 2. GESN.

Ead. l. 12. Ἀποκλήρου τὰς δίκας) De sortitione judicium permulta *Scholias*. *Aristoph.* ad *Plut.* v. 277. Consule etiam ibi *Spanhem.* Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac Ed. non est nostrum. REITZ.

Pag. 51. l. 8. Ἀλεκτρούνα τῷ Ἀσκληπιῷ) Cum *Dracone* etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de qua ipsi res sacra fiebat. Quin et *Socrates* apud *Platonem* moriturus, sumto veneno, cum puer illi detexisset, quod illi jam frigerent praecordia, gallum debemus, o *Crito*. COGN. De cultu *Aesculapii* vid. etiam *Ovid.* *Met.* XV. fab. L. Et *Mich. Rossall.* Ceterum falso insinuat *Socratem*, quod nulla omnino sacrificia faceret, supra vidimus ad *Demon.* c. 35. ex *Xenoph.* *Memorab.* quem etiam ad partes vocat *Anonymus* in *Bibli.*

Raisonnée. an. 1737. mens. Apr. p. 370. in recensenda nova Ed. Caton. Distich. Quo ostendat, *Lucianum* in *Demonacte* non negare Socratem unquam sacrificasse, sed quod vulgo accusaretur non sacrificasse, et quod respondeat, *Minervae* non sacrificasse, quia cl. vir in rescript. Boxhornio, Catoni annexis, pag. 35. scripserat: *Illud forte nonnullis minus notum, inter hos fuisse aliquot, qui plane abstinerent a sacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque exiguis. De Socrate et Demonacte philosophis tradit Lucianus in Demonacte, de illa praeterea in Bis Accusato*. At Socrates Atheismi accusatus cicutam bibere adactus est; unde facile adparet, eadem ratione accusatum fuisse, quod non sacrificaret. Verum raro eum saltem sacrificasse, ego quidem crediderim: cum enim turba Deorum non admitteret, etiam falsis istis Diis non sacrificare, debuit; verum cerimoniae et consuetudinis causa id potuit facere, quod adfirmanti *Xenophonti* negare non ausim. REITZ. Mox in verbis, *τὰναντία πρὸς τῆς Ἀδικίας φιλοσοφοῦντες* haesit J. Seagerus Diar. Class. N. 36. Dec. a. 1818. p. 317. sq. et maluit *παρὰ τ. Ἀδ.* reddens: *contraria dogmata ab Injustitia suppeditata philosophantes*. At salva est vulgata. Contraria Socratis accusatores statuebant de Injustitia, ac Socrates ipse, tribuentes scilicet Injustitiae, quod Socrates Justitiae; quam quidem modo vidimus a Sophronisci filio magnopere laudatam et pro maximo bono declaratam fuisse. Nimirum has laudes sophistae isti in *ἄδικον λόγον* transferebant, notissimum illum ex *Aristophanis* Nubibus. Ergo *τὰναντία* (τοῖς *Σωκράτους λόγοις*) *ἐφιλοσόφουν πρὸς τῆς Ἀδικίας*. LEHM.

Ead. l. 13. *Μέλιτον*) Prave hic etiam in omnibus legebatur *Μέλιτον*. Vide Not. ad Jov. Conf. c. 16. SOLAN.

Ibid. *Τὸ δὲ νῦν εἶναι*) M. Aurelio imperante. Hinc est, quod toties et tam acriter eos insectatur. SOLAN.

Ead. l. 17. *Κατὰ ἡλίας*) Lego *κατ' ἡλίας*. B. 2. *κατὰ ἡλίας*. Reliquae *κατὰ ἡλίας*. SOLAN.

Pag. 52. l. 3. *Ἐπὶ τὴν πῆραν αἰξάντες*) Adleverat Solan. vid. infra *Περ.* 517. Id est, de Mort. Peregr. o. 37. Ibi *ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦσαν* est in J. Sed cum aliae *ἦσαν* habeant, hoc ibi disquirendum erit. REITZ.

Ead. l. 4. *Αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σχυροτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται*) Ms. *περινοστοῦσιν*. *Philosophi extemporanei ex coriariis et fabris facti oberrant*. GRAEV.

Ead. l. 5. *Περιέρχονται*) *Περινοστοῦσι* P. etiam agnoscit. Sed nihil muto SOLAN. *Περινοστοῦσιν* verum esse puto, quia *περιέρχονται* usitatius verbum interpretatio fuit alterius minus triti. *Aristoph.* *Plut.* 121. — *προσπταίοντα περινοστεῖν* ἔα.

Noster hoc Dial. cap. 27. *δόξαν δὲ αὐτῷ περινοστεῖν*. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. REITZ. Familiare Luciano verbum *περινοστεῖν* probabit Index. Interim consulas Jacobi ad Toxar. p. 149. industriam, qui et ipse h. l. cum *Schmiedero* praeferendum duxit *περινοστοῦσι*, quod omnes paene Codd. collati tuentur. ЛЕИМ.

Pag. 53. l. 3. Ἀπλωμεν, ὃ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Τηγετὸν ἐπὶ τὰ λαϊὰ τῆς Πάρνηθος, ἐνθα αἱ δύο ἐκείναι ἄκραι) Athenarum hoc loco *τοποθεσίαν* describit, et tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, et Athenas ad sinistra Parnethis ponit: duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, et Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. PALM.

Ead. l. 8. Σκίρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται) Vid. supra notata ad Prometh. (in Verbb.) vers. fin. REITZ.

Ead. l. 15. Ἀγοραῖος) Hic ipse Mercurius hoc titulo gaudet; alibi fratri ejus ut proprius tribuitur, (vide Jov. Trag. c. 33.) qui et *Hermagoras* dicitur. SOLAN.

Pag. 55. l. 2. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων) Lucas Holstenius in notis ad Steph. de urbibus in *ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ* hoc modo interpretandum inquit: *sed dum sic loquimur, Atticae jam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin jam hinc declinemus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem alicubi hic in rupe conside, Pnycem versus prospiciens, expectansque, donec ea, quae sunt a Jove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τοῦ πάγου vertendum, non, ut male interpretes, *super vicum*, aut *super campo*. ALMEL.

Ead. l. 3. Σούνιον) Atticae tabula proposita haec omnia palam fient. SOLAN.

Ead. l. 6. Καθῆσθαι) Ms. *Αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου κάθησο*, tu vero hic in collē consideto: male in editis *καθῆσθαι*. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis usurpatur, hic tamen collocari non potest. GRAEV. *Κάθησο*) Sic etiam L. quod et recepimus, pro *καθῆσθαι*, quod in impr. est. SOLAN.

Ead. l. 11. Ὁ περασφόρος) Conf. Deor. Dial. XXII. SOLAN.

Ibid. Ὁ τὴν σύριγγα) Ecce iterum *ἔχων* intellectum, quod alibi frustra inserere voluere nonnulli. Conf. supra dicta ad Gall. c. 14. Et infra hoc. Dial. c. 19. Item Dial. Mort. X. ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα, (scil. *ἔχων*) et Catapl. c. 4. pr. ὁ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13. et vel centies alibi. REITZ.

Ead. l. 12. Λάσιος ἐκ τοῖν σκ.) De phrasi v. Bacch. c. 2. De Syr. Dea c. 24. et Deor. Conc. c. 4. Mercurius autem

filium non dicit, quia talis monstri pudebat V. Diall. Deor. XXII. SOLAN.

Ead. l. 14. "Ὀικει μὲν τὸ πρόσθεν) Historiam, h. e. fabulam, non uno loco tangit *Pausanias*. Sed omnia diligentissime jam persecutus est *Meurs*. Athen. Attic. II. 8. GESN.

Ead. l. 15. Δατιδος) V. *Herod.* VI, 231. et *Suid.* A Xerxe in Graeciam cum Artapherne missus. Adde not. ad Deor. Diall. XXII. SOLAN.

Ead. l. 16. Μαραθώναδε) Curavi, ut adverbii more ederetur, ut *Salm.* exhibebat, veluti οἴκαδε et similia scribi solent; id enim sensus exigebat. REITZ.

Pag. 56. l. 2. Ἐπὶ λυγγα) Μακράς vocabant; *Eur.* ter. *Meurs.* Ath. Att. II, 105. et 108. V. not. ad Diall. Deor. XXII. SOLAN.

Ead. l. 3. Πελασγικοῦ) Adpinxerat *Hemsterh.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* II, 17. Ibi *Thucyd.* ait: τὸ τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν. Ibiq. *Wass.* notat videndum *Hesych.* voce Πελαργικοί, et *Schol.* in *Lucian.* *Strabon.* p. 221. *Schol.* *Aristophan.* "Ὀρν. 833. *Dukerus* vero, in *Schol.* et *Aristoph.* l. d. esse Πελαργικόν, de quo etiam moneat *Schol.* *Luciani* h. l. Haec illi: sed ut lectori otium faciam, addam verba *Hesychii*, qui Πελαργικοί νόμοι τοῦ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς: πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ πελασγικόν. Πελαργούς γὰρ φησι τὸν Ἀττικὴν οἰκῆσαι ἀπὸ τῶν πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ab linteis, quae gestabant, populos nomen πελαργικῶν accepisse tradit, scribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυρρῶν κατὰ σκαφὴν τέχης: οὓς καὶ θεασάμενοι τινὲς, πελαργούς ἀνόμασαν διὰ τὰς συνδόνας, ἃς ἐφόρουν. Verosimilius *Strabo* L. 2. pag. 339. docet, Atticos scriptores ita *Pelagorum* niemuisse, ut qui etiam Athenis fuerint, et eos, quod vagi instar avium modo haec, modo alia adirent loca, *Pelargos* appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam significat. Patet igitur, Πελασγικοῦ et Πελαργικοῦ posse scribi; se Πελασγικοῦ hic verius. REITZ.

Ibid. Εἰς τὸ μετοικικόν) Nimirum receptum in urbem jo-
catur, non pleno civitatis jure, sed ut μέτοικον, de quorum
tributis plura *Harpocration* voc. μετοίκιον. GESN.

Ead. l. 4. Ἐν γειτόνων) Sic P. uti jam ante legendum
videram; ut *Icarom.* c. 8. et 16. et hoc ipso opusculo c. 31.
Reperitur tamen ἐκ γειτόνων in fragmento inc. *Menandri* 103.
pro in vicinia, quod vide p. 226. et *Em.* p. 85. SOLAN. Ἐν
γειτόνων etiam emendavit marg. A. 1. W. quod ex seqq. ubi
rursus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare
hoc *Solono* et *Lucianae* consuetudini dedi, ut ἐν hic quoque

reciperem; quāvis ἐν etiam locum hic posse habere, omnia credam, quia ἐν γειτόνων πρόσκειται conjungi potest: quin et ἐν γειτόνων apud alios legas; ubi vel maxime ἐν videretur postulari. *Alciph.* L. 2. Ep. 2. p. 216. ἐν γειτόνων οἰκοῦσαν Ubi peritissimus *Bergl.* et *Aristaen.* I. Ep. 5. et 19. plane eadem verba ἐν γειτόνων οἰκοῦσαν adducit; item ex *Lys.* ἐν γειτόνων. At vel in *Alciph.* et *Arist.* ἐν mallet, nisi viderem et sic esse ap. *Menand.* ab *Solano* indicatum, similemque lusum in ἀπό pro ἐν E. c. *Heliod.* Aeth. VII. pag. 319. καὶ τῶν ἀπ' οἰκῆματος ἐπὶ μακροῦ, de virgine, quae diu non est adservata. REITZ.

Ead. l. 6. *ΕΡΜ.* καὶ ... ΔΙΚ.) Sio edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Justitiae honoris causa cessisset. *FL. ΕΡΜ.* καὶ ΔΙΚ. prave. Reliqui impressi punctum unicum post καὶ habent; minus, quam nos, dilucide. SOLAN. At vid. Varr. Lectt. I. 2. 2.

Pag. 57. l. 6. Τράγον ἐνορχιν θύουσί μοι) Supra Deor. Dial. IV. §. 1. καὶ θύομεν γε αὐτῷ ἐνορχιν τράγον ἐπὶ τῷ σπήλαιον ἄγοντες. REITZ.

Ead. l. 14. Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμοίους ἐμοί) Τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοί, ut mox καὶ ἡνιάμην ἐπὶ τῇ τοῦ πάγωνος ὁμοιότητι. Pan idem, qui et nunc loquitur. MARCIL. Aut delendum οὐχ, quod in plerisque ante ὁμοίους est, ut in *Salm.* et *Arist.* factum est; aut legendum μόνον οὐχ. V. finem capituli. In L. ἀνομ — recte, si praecedat οὐκ. Sed P. recte omisit οὐχ. SOLAN. Negationem ante ὁμοίους in Edd. male praemissam recte etiam deleverat *Gesnerus* noster. REITZ.

Pag. 58. l. 7. Ἀρετήν τινα) Supra Gall. c. 11. et hujus Dial. c. 21. a. m. ac saepe alibi. SOLAN.

Ead. l. 11. Τὸ ὄρθιον) Etsi τὸν ὄρθιον νόμον interpretare, licet tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad id, quod vocant ὄρθιον: qui tamen malit μέρος vel μέτρον intelligere, faciat. In Par. Ed. haec marginalis glossa addebatur: Tonus quidam Graecorum Musicorum fuit: cujus et Gellius meminit in *Arione*, I. et L. XVI. c. 19, ubi Gell. ait. Stansque (Arion) in summæ puppis foro, carmen, quod Orthium dicitur, voce subtilissima cantavit. Eratque carmen Orthium, sive Orthium modus, qui ad accendendos animos in praelio adhibebatur. REITZ.

Pag. 59. l. 1. Αὐλὸν) V. *Longin.* SOLAN.

Ead. l. 2. Ἐπισκοπούμενον) Nihil varietatis notarat *Solanus*. Cum igitur ἐπισκοπούμενοι invenirem in Par. et *Hag.* utraque, et suspectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte

esse in *J. B.* 1. *Salm.* cumque *Gesner.* id etiam in marg. emendasset, quantocius hoc dedi, quod sensus postulat. REITZ.

Ead. l. 4. Ἀπειξεσμένοι) Conf. *Somn.* §. 2. et *Hermot.* cap. 62. SOLAN.

Ead. l. 7. Τεθήπασιν) Conf. supra *Scyth.* c. 8. et 9. et *Alex.* cap. 13. REITZ.

Ibid. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μὴδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιασχολεῖ) Vertunt, inprimis, quibus nihil rerum necessariorum curae est. Περιασχολεῖν est verbum, quod Graecia non novit, nec nosse potest. Lege ἀναγκαιοτέρων περί ἀσχολεῖ, praecipue quos nullum negotium necessarium avocatur, impedit. GRAEV.

Ibid. Ὀπόσους) Ὀπόσος. GUYET. Non credo. Nam ἀσχολεῖν accusativum personae recte habet. Confer supra *Zeux.* c. 7. ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἢ ὑπόθεσις καινὴ οὐσα. REITZ.

Ead. l. 8. Περιασχολεῖ) Si adimere velimus *Luciano*, quae nondum in Lexicis adnotata sunt, bona sui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel significatione, vel constructione denique, quod non conveniat cum διασχολέω, structione passim uti *Herodotum*, Lexica docent? GESN. Nihil muto. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκαιοτέρων περί ἀσχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video *Graev.* idem jam praecepisse. REITZ.

Ead. l. 9. Κεκλημένοι) Sic omnino legendum, invitis omnibus libris, qui κεκλημένοι habent. SOLAN. Possis κεκλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur et quasi advocentur, dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad iudicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse iudicet vulgus eos, qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκλημένοι, quod verbum, *Luciano* minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac delinuti stupent, satis constat. Fallor, an idem spectavit *Solanus*, qui in versione posuit obstupefacti. GESN. Optime olfecit *Gesn.* κεκλημένοι legendum, et sic *Solan.* voluisse; quare unius literulae additione *Luciano* nitorem redditum, nemo indignabitur. REITZ.

Ead. l. 11. Δημοφιλές τι) Bene sic mendarat *Gesn.* cum in *Hag.* sua δημοφιλές secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet. *Par.* Non veteres, nec *Salm.* et *Amst.* REITZ.

Pag. 60. l. 3. Μὴδὲν ὑποστειλάμενον) Deposito metu, *Erasmus.* *Gesnerus* rectius: absque dissimulatione. Ita in *Act. Apost.* XX, 20. ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων. Vid. ibi *Elsnerum* similia ex *Isocr.* *Aesch.* aliisque, non omisso hoc *Luciani* testimonio, adferentem. Adde *Nostrium* supra *Amor.* cap. 36. ὑπεσταλμένῳ φωνῇ τόνῳ. REITZ.

Lucian. Vol. VII.

C c

Ead. l. 3. Ἐπὶ σκοπῆς) Vid. supra Reviv. cap. 21. ubi idem pro vulgato ἐπίσκοπος ex Coll. et G. adfertur. Ad primū stabiliendum etiam addi posset Hermot. cap. 28. f. ἀναβάντι ἐπὶ σκοπὴν τινα, et Zeux. c. 4. quod posterius testimonium Solanus jam produxit in Reviv. l. d. RITZ.

Ead. l. 9. Ἀγαθῇ τύχῃ) Nihil varietatis adnotarat Solanus. Invenio tamen ἀγαθῇ δίκῃ in utraque Bas. At cum J. Fr. Par. Salm. habeant τύχῃ, plures inquirere nolo; est enim formula usitata, saepe occurrens: vid. Vit. Auct. c. 1. Alex. c. 14. et 38. Rursus infra hoc Dial. Bis. Accus. c. 22. f. RITZ.

Ead. l. 14. Ὁ μισθὸς τριώβολον ἐκείσσης δίκης) Merces pro quoque judicio tres oboli. Haec erat merces constituta quae Athenis judici dabatur. Pollux. Onomast. VIII. 5. τριώβολιον ὁ τῷ δικαστῇ διδόμενος μισθός, tres oboli, data judicis merces. Aestimatur autem obolus Atticus octo chalcis, seu stufiero Batavico, chalcus vero, quem Batavi deutam vocant. Sic et patroni causarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοὶ γάρ, οἳ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ διαρρήγναι ἔτοιμοι, sunt multi, qui vel trioboli gratia disrupti parati sunt. GRAEV. Vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 329. Vel potius Spanhem. ad eundem, qui de mercede hac judiciali olim tantum duorum, deinde trium obolorum, agit, et Graevium ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque patroni non fuisse eandem, quam judicis triobolaris, sed duplicem, ex Aristophane docet. RITZ. Vid. Scholiast. ad Aristoph. Equitt. v. 253. et L. Bos Ellipss. p. 496. Schäf. LEHM.

Pag. 61. l. 10. Ὡς τῇ Ἠχῇ εἶωθα ἐπικ.) Conf. supra Deor. Dial. XXII. f. SOLAN.

Ead. l. 11. Λόγων τῶν δικανικῶν ἅλις ἔχομε, ὁσημέτε τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι) Non constat hic constructio, et corrigendum ex Basileensi ἀκούων τι. GRON.

Ibid. ἔμοι) Sic L. uti Kusterus coniecerat. In reliquis ἔχομε, mire absurdum; nisi, quod suspicor, ἔχα μοι scriptum fuerit. SOLAN.

Ibid. ἅλις ἔχομε — ἀκούοντι) Haec non cohaerere, satis apparet. Nec illud ἀκούων τι mihi satis facit, excogitatum forte ad medicinam loco saucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adjuncturus fuisse Lucianus. Quot loci inter dictantes et scribentes jotacistas corrupta sint, vel Canteriani syntagmatis Aristidi ab illo edito subjuncti c. 1. vel cujuscunque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus ἐκείτην in οἰκείτην mutatum etc. Verbo, legendum videtur, ἅλις ἔχει μοι — ἀκούοντι. Usus ille verbi ἔχει non infrequens. Noster Parasit. princ. καὶ γὰρ

οὐδὲ τ' ἄλλα οἴτως ἔχει σοι. *Thucyd.* III, 53. χαλεπῶς ἔχει ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ πειθᾶ, *difficile nobis est persuadere*. Inprimis referre hic juvat principium orationis primae *Antiphontis*, ubi similiter peccatum videtur, Νέος μὲν καὶ ἄπειρος δοκῶν ἔγωγε ἔτι, δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχοιμι περὶ τοῦ πράγματος κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέος μὲν καὶ ἄπειρος δοκῶ (vel δοκῶν servato, et intellecto εἰμι) ἔγωγε· δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τ. π. Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, εἰ ἐπεξίοντι ἀναγκαίως ἔχει οἷς ἡκιστα ἔχρῃ ἐν διαφορᾷ καταστῆναι. *Gesn.* "Εμοιγε) En medicinam, quam *Gesnerus* desiderabat, quamque conjectura adsecutus est, ex libris confirmatam. *REITZ.* Quomodo haec cum praecedente *Gesneri* nota conveniant, viderit ipse *Reitzius*. *LEHM.*

Ead. l. 15. "Ωςπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες) *Alciph.* II. pag. 262. Δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἷτινες ἄρξονται πάντῃ καὶ περιβομβεῖν· ubi *Bergler.* pristinum *Luciani* interpretem merito reprehendit, quod haec verterit, ut *vespae circumstrepentes verticem*, cum arcem debuisset, id quod *Gesnerus* noster sponte correxit. Ceterum Athenienses irritatos esse pugnantissimos, ideoque crabronibus comparari ab *Aristophane*, vid. apud modo laudatum *Bergler.* *REITZ.*

Pag. 62. l. 6. Οἶσθα ὃ δράσομεν) Attici vulgῶ οἶσθ' ὃ, τι ἔρᾶσον. *V. Muret.* Var. Lect. III, 12. *SOLAN.*

Ead. l. 7. Κληρώμεν) De causis forte producendis vide *AG.* V. 2091. *SOLAN.*

Ead. l. 9. Ἐπηγγελμέναι) Ἐπηγμέναι notatum erat in marg. *Junt.* Sed deletum deinde, adscriptumque conferendum ap. 25. Unde patebit, nihil hic mutandum. *REITZ.*

Ead. l. 11. Μέθη κατὰ τῆς etc.) l. e. τῆς μέθης δίκη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ οὔσα. Ὑπὲρ Πολέμωνος, i. e. περὶ Πολέμωνος, de Polemone, super Polemone. Κατὰ τῆς Ἀκαδημίας, subaudi γραφεῖσα. Ἀνδραποδισμοῦ, pro ἐπὶ ἀνδραποδισμοῦ. Et sic de cett. *GUYET.*

Ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος) *Erasm.* ac *Gesn.* dedere: pro Polemone. *Guyetus*: de, super. Verum est, ὑπὲρ τινὸς significare pro aliquo. Ut in notissima Novi Foederis sententia, ἢ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Noster hoc *Dial.* cap. 6. αἱ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι, et omnes pro te philosophantur. Et c. 14. bis, ter c. 15. Idem Quom. *Hist.* c. 12. κέρ' ἐμοῦ μονομαχοῦνται *Tox.* c. 36. pr. θανάτους ὑπὲρ τῶν ἰλων. *Amor.* cap. 47. p. m. μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν. *Iristid.* T. II. pag. 116. *Edi.* *Jebb.* ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἔρεῖν, et o viris honestis dicere. Interim bene *Guyetus* monet, recte

hic *de, super*, significare: nam Polemon non tam est, *pro* quo caussa dicitur, vel qui reus defenditur, sed subjectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes suum vindicant; vide modo pr. capituli 16. At si quis malit reddere *propter*, hic me habebit audientem. Ita e. c. in 1. Ep. ad *Corinth.* XI, 24. τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλάμενον, recte *veritas, pro nobis*, (et sic centies in N. T.) sed et *propter nos*, ibi eodem redibit et multis in locis. *Long. Past.* IV, 132. (140.) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου δεδοικώς, *timens filio*. Sive *de, pro, super* filio, quod et ibi parum discriminis adferet. Sic mox περὶ Ἀριστοῦ itidem est subjectum, de quo ambigunt; confer e. 23. et seq. Nec obstat, quod περὶ τινος εἰπεῖν etiam dicantur oratores *pro* aliqua re dicentes, ut *Demosth. περὶ στεφάνου*, *Demosth. pro corona*: nam et ibi corona est, de qua litigatur, aliique *de coronā* vertunt; etsi hic parum quoque intersit, *pro an de malis*. Apud *Lucian.* autem h. l. praestat *de, propter*, vel *super*, quo sensu habuimus ὑπὲρ Gall. c. 18. REITZ.

Ead. l. 12. Ἀνδραποδισμοῦ) V. not. ad c. 17. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἡ Στοὰ κατὰ) I. e. τῆς στοᾶς δίκη κατὰ τῆς ἡδονῆς περὶ τῆς ἀδικίας οὕσα. GUYET. Haesi, an in versione *Stoae* potius nomen retinerem, quod Prosopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties se occasio obtulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus potest terminam terminatione signare, quam *socrus*: quaque usi Cicero et Horatius. GFSN.

Ead. l. 15. Διονύσιον) Zenonis hic discipulus, de quo paulo post, c. 20. SOLAN.

Ead. l. 17. Περὶ Ἀριστοῦ) I. e. τῆς τρυφῆς δίκη περὶ Ἀριστοῦ πρὸς ἀρετὴν etc. GUYET.

Ead. l. 19. Ἀργυρομοιβική) I. e. τῆς ἀργυρομοιβικῆς δις τῷ Διογέει γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογέους, δρασμοῦ οὕσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. GUYET. Ἀργυρομοιβική hic Edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi *Scholias*. tamen ἀργυρομοιβική sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo α verbi ἀμείβω maneat, atque ac manet in χρυσαμοιβή, ἱεράμοιβος etc. REITZ.

Pag. 63. l. 2. Πύρρωνος λειποταξίου) *Diog. Laërt.* initia vitae ejus. BOUND.

Ead. l. 6. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὐταὶ δὲ ἐν ὕστερον δεδικασσονται) *Antiquiores* illas, inquit interpretes, *praejudicamus*: *hae autem postea judicabuntur*. Non rejicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Ms. lectio, in qua

παλαιᾶς πρότερον διανύσωμεν, *priores prius expellamus*, se causas. GRAEV.

Ibid. Διαλύσωμεν) Nihil varietatis in Edd. reperio. *Solan.* vulgatum jam delerat, et ν pro λ substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia δίκας supra praemissum intelligitur, aptissimum videtur διαλύειν δίκας, pro *dirimere, dijudicare*. Ita simplex λύειν, pro *dissolvere dubium*, ex *Alciph.* II, 4. p. 262. qui λύειν τὴν γνώμην, pro *decidere sententiam*, habet, supra, ni fallor, jam vidimus. Addo *Hippocr.* sive Epistolam Artaxerxis ad Hippocr. quae est numero prima, λύε ταῦτα, id est, *solve nos omnibus his difficultatibus*. Sed διαλύεσθαι ἐγκλήματα *Thucyd.* I. c. 140. Et IV. c. 118. post med. τὰ ἀμφίλογα δίκη διαλύοντες ἄνευ πολέμου. *Herodian.* VI, 5, 8. διαλυθέντος δὲ τοῦ πολέμου, *peracto bello*. *Dion. Hal.* VIII. p. 517. f. διαλύσομαι τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. *Aristoph.* Lys. 569. Alia Lexicogr. jam dedere. Nec tamen διανύσωμεν repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. REITZ. Atqui revera addicunt plures Codd. quos vide in Varr. lectt. Ergo inutilis omnino ac superflua fuit tota *Reitzii* disputatio. LEHM.

Ead. l. 9. Νεαρὸν) Μὴ παλαιὸν P. sed solus; et glossema merum est. *SOLAN.* Imo rectius *Belinus* νεαρὸν pro glossema habere videtur ejus lectionis, quam praeter *Poli Codicem* — erravit enim *Belinus* de Ed. *Par.* cogitans — etiam duo alii Codd. suppeditant. LEHM.

Ead. l. 11. Τὴν δέησιν) Ἀν τῇ δεήσει; GUYET. Non male. Sed personae dativus intelligi potest, quando res accusandi casu additur; ut enim Latine dicitur *gratificari alicui*, et *gratificari alicui quid*, ita et Graece χαρίζεσθαι τινι τι. Exempla in Nova Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec insolitum praefanis. *Ael.* V. H. XII, 1. vers. fin. χαριζομένων ἀπάντων βασιλεῖ τοῦτο, ut ex Codd. bene edidit *Periz.* Mitto alia exempla. Interim δεήσει fere mallet, quod hic elegantius. REITZ. Χαρίζεσθαι τι ex ipso *Luciano*, si opus esset, abunde probari posset. Sed cur h. l. Dativus elegantior videri possit, equidem non video. Est ἡ δέησις h. l. res, quam quis est precatus. Quare mallet vertisset *Gesnerus* gratificari preces, quam precibus; nos dicimus eine Bitte willfahren. LEHM.

Ead. l. 14. Τῷ Σύρω) Τῷ Λουκιανῷ τῷ Σαμοσαεῖ. GUYET.

Ead. l. 13. Οὐ γὰρ). Fuit, cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Justitiae responderet. *SOLAN.*

Pag. 64. l. 5. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπεροχίους ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκλ.) Sic Ms. Ἀττικῶς. Vulgo ὑπεροχίας. GRAEV.

Ibid. Ὑπερορίας) Subaudi δίκας. GUYET.

Ead. l. 7. Πλὴν ἀλλὰ κλήρου ἑνδεκα) Sic Ms. *verumtamen sortire decem*. Editi, πλὴν ἀποκλήρου. GRAEV.

Ibid. Τοὺς αὐτοὺς) Τοσοῦτους rescribendum jubet S. Petitus ad Iegg. Att. p. 323. *Ita ut ἀποκλήρου ἑνδεκα τοσοῦτους ἑκατέρω τῶν δικῶν significet*, sortire undecim totidem utrique liti. *Nam judicia reddenda erant eodem die, tum vero lege cavebatur, ne quis eadem die duo redderet judicia.* Cui ego plane adsentior, ac rescriberem, modo vel unus Codex adjuvaret. REITZ.

Ead. l. 11. Τῇ Ἀκαδημίᾳ) Subaudi δικάζοντες. GUYET.

Ead. l. 12. Τὸ ὕδωρ ἔρχεται) Conf. Abdic. c. 8. f. SOLAN. Immo et mox c. 16. f. atque alibi passim. REITZ.

Ead. l. 16. Μόλις) Μόλις antiquius esse, significato tamen non differre, vid. Solan. et Hemst. ad Jud. Voc. cap. 4. Vix differre agnoscit etiam Wessel. ad Diod. Sic. II. c. 47. Confundi autem saepe a scribis, hinc adparet. Addat, cui tanti est, Deor. Dial. VII, 1. ubi μόλις edidit Hemst. quod ibi sic etiam est in Fl. et Par. Sed J. μόλις ibi vicissim habet, etsi in variantt. non est notatum. REITZ.

Ibid. Ἔστηκα) Ἔστηκεν, quod bene monuit marg. A. 1. W. omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet, nondum recipere sum ausus. REITZ.

Pag. 65. l. 1. Δεινῶν) P. L. et Edd. omnes, exceptis Fl. et Ald. quae κοινῶν habent. SOLAN. In Ald. quidem utraque inveni δεινῶν, non κοινῶν. LEHM.

Ead. l. 4. Οὐδεὶς ἐθέλησεν γὰρ τῷ φανερῷ συναγορεύσαι μέθην) Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari. Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat Ms. in quo οὐδεὶς ἐθέλησεν ἐν γὰρ τῷ φανερῷ συναγορεύσαι μέθην, nemo volet aperte patrocinari ebrietati. GRAEV.

Ibid. Τῷ φανερῷ) Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ legendum videtur. GUYET.

Ibid. Ἐν) Sic P. etiam, recte. Impressi omnes ἐθέλησεν γὰρ, absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ φανερῷ. SOLAN. Ἐν τῷ φανερῷ) Recte monuit Guyet. cumque libri quidam addicant, facile recepi. REITZ.

Ead. l. 5. Ταῦτα) Quae sequuntur scilicet. GUYET. Occurret sic rursus Dial. seq. c. 12. pr. atque alibi. REITZ.

Ead. l. 10. Αὐτῇ) Ἡ Ἀκαδημία. GUYET.

Ead. l. 15. Τὸ γὰρ νῦν ῥέον) I. e. ὕδωρ. Illi nunc fluit aqua (scil. clepsydrae) KUSTER. Vertebatur in Graeviana: quae nunc fluit oratio. In Paris. id quod nunc dicitur. Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit L. Bos de Elhips.

p. 176. Ed. Franeg. Monuit idem *Guyetus*. REITZ. Cf. c. 15. in. et ad Pisc. c. 11. Schol. et adnot. LEHM.

Ead. l. 17. Ἀνδράποδον — εὐνοον) Ita in Epist. ad *Ephes.* VI, 7. μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi *Jac. Elsner*. bene monet, εὐνοον saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo servientibus, ne quis existimet, *benevolentiam* minus convenire erga dominum, ac plurimis testimoniis confirmat. REITZ.

Pag. 66. l. 1. Ὡν) Melius ita vulgo, quam quod *Fl.* ὧ. Nec genitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὧν etc. *Long.* Past. L. 2. p. 43. ὀρνίθων ἀγέλαι συνέρχονται τὸ ἐωθινόν, τῶν μὲν ἐς τροφήν, τῶν δὲ ἐς ᾠδήν. *Herodian.* II, 1. 2. θυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς. REITZ.

Ead. l. 3. Ἐωθεν εἰς ἐσπέραν μεθύων) Sic in *Deorum* consilio ἀκράτῳ ἑωθεν ἀποπνέων. *BOURD.*

Ead. l. 4. Στεφάνοις διηνηθισμένος) Conf. *Nigr.* c. 18. *SOLAN.*

Ead. l. 10. Ἀπαγοῦσα) Sic *P.* melius, quam in impressis, ubi ἀγαγοῦσα. *SOLAN.* Admitterem *Solani* emendationem, dum ἀπάγουσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quasi *raptam captivamque abduxerit*, vel ut praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi secumque habendi caussa, quo sensu *Liv.* et *Sallust.* in *tabernaculam abducere*, et sim. frequenter usurpare, quis nescit? vid. tamen *Cort.* ad *Sallust.* Jug. VIII, 2. Adde supra *Tim.* §. 16. Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque dicatur, tamen eadem caussa locutionis est, pro *perducere seorsum, ad se*, sive *seducere*. REITZ.

Ead. l. 14. Ὁ) Articulum ante ἄθλιος ego inserui, qui in omnibus desiderabatur. *SOLAN.* Hanc sagacissimi *Solani* conjecturam, si quam aliam, admittendam haud cunctanter censi: nam sine articulo vehementer profecto claudicaret oratio. LEHM.

Pag. 67. l. 1. Πικνός) *Macilentus*. Vide nos ad *Jamblichum*. KUSTER.

Ead. l. 7. Ἐμοὶ ῥενσάτω) Vertebatur, *peroratum a me esto*. Sed rursus intelligendum ὕδωρ, monuit *L. Bos* loco ad principium hujus cap. adducto. REITZ.

Ead. l. 14. Περφυκότα οὐ φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην) Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret*. Tu sic potius: *non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum*, id est, non deditum ebrietati. *L. Bos.*

Ead. l. 15. Προαρπάσασα) Dicitur ebrietas προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praereptus cum esset adhuc adolescens tenellus*. Sed reponendum ex *Ms.* προσαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα; *ad se rapiens, seu attrahens*

adolescentem etiam tunc et valde tenerum. Pro quo cap. 26. dicit, πρὸς ἑαυτὸν περιέσπασε, et statim, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλούς. GRAEV. Parisiensis etiam προσαρπάσασα. Sed recepta melior et sanior mihi videtur. SOLAN. Nihil mutandum puto. Ebrietatem prius rapuisse ait; se suum sibi iterum vindicasse etc. GESN.

Pag. 68. l. 6. Καταυλούμενος) Cf. supr. Phal. l. c. 11. f. SOLAN.

Ead. l. 8. Παρ' ἐμὲ) Meminit et Orig. c. Cels. p. 50, 1. Sed ibi philosophum non nominat: pag. 125, 1. Xenocratem vocat; uti et Diog. Laërt. IV. p. 100. C. et Eus. Chron. Horat. 2. Sat. 3, 254. — faciesne quod olim Mutatus Polemon? SOLAN.

Ead. l. 10. Πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων) Introducitur Academia dicens, Polemonem venisse ad se, dum patientibus foribus de virtute et temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων i. e. secundum interpretationem, apud amicos praesentes. Sed pro apud amicos rectius verteres ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestiae caussa vocare consuevisse ἐταίρους et ὁμιλητάς, ab aliis ostensum est. VITR.

Ead. l. 13. Συγγεῖν ἡμῶν ἐπειρᾷτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ) Interpres: perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando. At τὸ συγγεῖν cum casu secundo nunquam construitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: συγγεῖν ἡμῶν ἐπειρᾷτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. Et vertenda: confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferationes. VITRING. Recte vidit Vitringa; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is jussit. REITZ.

Pag. 69. l. 2. Ἀνεγρόμενος) Sic P. In impressis ἀνεγειρόμενος. SOLAN. Non repudiavi vulgatam, quae ἀνεγειρόμενος habet; sed quia ad Par. haec describitur, quatenus bona est, ejus lectionem servavi, tum quia Cod. P. quoque sic exhibet, et alibi Noster sic solet, ut modo Gall. c. 2. vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? REITZ.

Ead. l. 9. Πρὸς ἐμοῦ) Cur hic Edd. excusserit Solan. olfacere me credo. Nimirum πρὸς ἐμὲ quaesivit; nec adeo immerito, ut sit, quomodo adfectus sit erga me. Erasmus enim (vel potius Micyllus. Lehm.) ut Graecis auxiliaretur, dederat, quo pacto Ἄ με immutatus atque affectus sit, διάκειται passively accipiens: quod non plane nego fieri posse: nam sive dispositus sum dicas, et pro passivo habeas, sive jaceo, et neutrum voces, non magni interfuerit, ac πρὸς cum genitivo passivis et

missionem significantibus additum valere *ab*, verum est. Sic supra: *car. c. 21. f. πρὸς αὐτῶν γεωμετρούμενη. Tim. §. 9. f. ἐμειθῆναι πρὸς ἡμῶν (ἡμᾶς ante lectum.)* Sed ibidem §. 5. *πρὸς cum genit. pro ὑπὸ. Item §. 15. ὡς μὴ ὠφθείην πρὸς τινός.* Ne alios testes adducam, quod in proclivi foret. At quando *διάκειμαι* significat *adfectus sum erga aliquem*, recte solet οὕτω *διάκειμαι πρὸς τινά* dici cum accusativo, ut Noster in *Prometh. c. 10. οἱ ἀνθρώποι εὐγνωμονέστερον διακίμνται πρὸς τὰ τοιαῦτα. Isocr. ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἀρρεπίας διακίεσθαι*, qualia bene multa jam protulit *Stephanus* in *Thes.* Verum cum etiam reperias in *Thucyd. VII. c. 77. ἴρατε — ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου*, quod recte ita exponas passive, *videte — in quem statum a morbo redactus sim*, et; at modo vidimus, *πρὸς cum genitivo valeat saepe ὑπὸ, videretur et hoc Luciani* ita defendi posse, ac reddi, *in quem statum a me redacta sit*; sed minus tamen commode: nam cum *Academia Ebrietatem* advocari jubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur, quo studio adfecta sit, quem animum gerat erga magistram; ut recte *Gesnerus* ex contextu reddidit. Quare *πρὸς ἐμὲ* legere etiam malim; etsi *πρὸς μητρός, respectu matris, Alciphron I. Ep. 19. p. 74. et πρὸς accusativo ac genitivo simul jungatur eodem commate ap. Aristot. Pol. I. c. 8. f. ἡ γὰρ θηρευτική — ἡ δὲ χρῆσθαι πρὸς τε τὰ θηρία, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἀρχεσθαι μὴ θέλουσιν.* Verum ibi alia ratio est: nam *ἀνθρώπων* est genitiv. partitivus pendens ab *ἔσοι*, et ellipsis simul, cum intelligatur *πρὸς τούτους ante ἀνθρώπων*. REITZ. Non Ebrietatem advocari jubet *Academia*, sed *Polemonem*. Causam interserit, *judices allocuta, ὅπως καταμάθῃτε, ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ*. quae verba, re denuo perpensa, jam sic de *Erasmii (Micylli)* sententia, interpretanda arbitror, *uti discatis, quomodo a me* (i. e. mea opera jam) *affectus sit*, qualis jam homo sit, postquam mihi obtemperavit. GESN.

Ead. l. 13. Κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα) Junguntur etiam *κόσμιος* et *σώφρων* in *Epist. I. ad Timoth. c. 3. v. 2.* Sed ordine contrario; unde conjiceret, plus esse *κόσμιος*, quam *σώφρων*. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in ejusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; minime poëtae, modo ne plane vitiose decrescat oratio: nam in illo *Aristophanis* *Plut. 89. quod J. Elsner. ad l. d. adfert. ὡς τοὺς δίκαιους καὶ σοφούς, καὶ κοσμίους*, videretur sic *κόσμιος* plus etiam esse, quam *δίκαιος* et *σοφός*, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales et

pares, ut *Cic.* ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis et compositis moribus, nemo nescit. Quia tamen exempla desiderat, adeat laudatum *Elsner.* videatque *Herodianum* etiam κόσμιον ac σώφρονα conjungere, et κόσμιον praemittere. REITZ.

Ead. l. 14. Χάριν ὀδεν) Supra *Tox.* c. 53. Catapl. fin. et alibi saepe hac phrasi utitur aequae ac *Alciph.* Et *Liban.* *Soph.* Ep. 13. χάριν δὲ εἰδότες σοι τοῦ φιλεῖν. Item *Homer.* *Iliad.* Ε, 235. — ἐγὼ δὲ κέ τοι εἰδῶ χάριν ἤματα πάντα. REITZ.

Pag. 70. l. 1. Ἄγε δὴ) Etsi plural. μέλλετε sequitur, nihil tamen opus est *Florentinae* lectione ἄγετε. Nam ἄγε sequente plurali bene multis jam confirmavit *Steph.* in *Thes.* Sic φέρε apud *Aristid.* p. m. 415. T. I. in Or. *Leuctr.* 1. Φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θεβαῖοι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifesta. Latini similiter, *Age, videamus,* pro *agite* *Cic.* pro *Leg. Man.* c. 14. pr. *Age vero — considerate.* REITZ.

Ead. l. 2. Ἄλλοις) Recte ἄλλοις *Fl.* nam et sic. c. seq. *Δίκην εἰδικασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ.* Item cap. 24. δικάσεται μοι. Et licet accusativus *δίκην* saepe addatur huic verbo; tamen dativum personae habet, quando pro *dicere alicui jus*, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras *Edd.* existimavi. REITZ.

Ead. l. 3. Πάσαις — κρατεῖ) Ψήφοις subandiri, pluribus docet *L. Bos de Ellips.* p. 207. — 8. REITZ.

Ead. l. 4. Τίνα — τιθέμενον) Ψῆφον et hic intelligi docet idem *L. Bos de Ellips.* p. 206. REITZ.

Ead. l. 6. Ἡ κατάγραφος) Ἡ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα id est, ἡ ποικίλως κατάγραφος, sive ἡ τοῖς ποικίλοις καταγεγραμμένη. GUYET.

Ead. l. 7. Ἡ τὰ ποικίλα) Ob insignes in ea porticu picturas. De phrasi vide *Diall. Mortt.* X. cap. 4. et alia, quae ibi indicantur, exempla. SOLAN. Conf. etiam de hac ellipsi c. 9. et *Gall.* cap. 14. *Guyetus* rem quidem exposuit, ellipsin minus accurate adsecutus. Ἐχουσα enim intelligi, ex superioribus locis videbis, et res est notissima. REITZ.

Ead. l. 11. Ἐν χρῶ κέκαρμαι) V. *Theophr.* *Char.* *Μακρολ.* p. 34. et *Nostrum Vit.* *Auct.* c. 20. *Hermot.* c. 18. cum notis. SOLAN.

Ead. l. 16. Τὸν Διονύσιον) Τὸν Ἡρακλειώτην. GUYET. Stoicus hic clarus inter Zenonis discipulos memoratur a *Diog. Laërt.* p. 173. B. qui tamen postea molestissima lippitudine laborans, a suis tandem defecit; doloremque inter indifferen-

ea ponere desiit. SOLAN. Unde ὁ μεταθίμενος dictus, de quo saepius Cicero, ut Tusc. II, 25. De Fin. V, 31. e. a. LEHM.

Pag. 71. l. 2. Ἡμῶν) Leg. ὑμῶν. SOLAN. Ἰμῶν) Non habitavi hoc contra Edd. recipere, quia sensus omnino requirit, et millies in eo propter soni vicinitatem, quem iotismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam Gesner. sponte in versione dederat, *ante vos*, REITZ.

Ead. l. 3. Ἀδελφὴ τῆς παρούσης διαικῆς Ἰστῆν) Ab Erasmo (Micyllo) Benedictus accepit quasi quaedam soror praesentis causae est, captata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quoque ὥςεί τις ἀδελφῇ. Sed nunc simpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro aequali et simili, ac plane ut infra, παραπλήσιον γὰρ τε καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι. GRON.

Ead. l. 11. Τῷ πόνῳ) Queritur de Graecis Cicero, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc dolori simul et labori communem fecerint, Tusc. II, 14. in quo a Budaeo reprehenditur Comment. p. 750. Ed. Steph. Sed immerito, uti vel ex hac et sequenti oratione satis patet. Davisius etiam, iniquum hic erga Graecos fuisse Ciceronem, inde se arguere putat, quod labor inter Latinos etiam doloris obtineat potestatem, quod duobus locis Plaut. conficere se putat. SOLAN.

Ead. l. 14. Τί ἂν) An τί οὐκ ἂν; GUYET. Si praemissum καὶ τοις quamquam, verum reddas, plane absonum videtur cum Guyeto οὐκ inserere. At si veritas atqui, ut c. 21. med. καὶ τοις ἂν κριτῆς, atqui quis iudex etc. deinde vero, possit οὐ stare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de iniuria mihi illata? Deos ipsos iniuria adficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. l. e. minor est mea, quam patior, iniuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua, sed Dei caussa, se dolere dictitant, ut vindictam eo graviores consequantur. REITZ.

Ead. l. 15. Ὅπου) Pro quandoquidem, ut Latinorum ubi. Vide Dial. proximo Icar. c. 9. pr. REITZ.

Pag. 72. l. 5. Πλὴν ἀλλὰ ἐκτὶνὰ γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷους ἂν οἶεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ προσθέντες τῇ ἡδονῇ ἐφυγον τοὺς πόνους) Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem et Theseum, num voluptati indulgentes, evitarint labores. Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum, in prioribus verbis πρότερον

inserere Ms. *ἐκείνᾳ γὰρ αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾷτε*, haec *prima illam interrogat*. Dein pro *προσθέντες* in illo, ut et Anglicano, scribi *πεισθέντες*, num *persuasi a voluptate*, ut alludat ad Herculeum Prodicium apud *Xenophontem*, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. GRAEV.

Ead. l. 7. *Ἡμέτερον*) *Solan. Juntinae* adscripsit, male Scholiasten *ὑμέτερον* habere. *Gesnerus* contra deletο η, ὑμ. edi voluit, et huic adsentior. *Thesea vestrum* enim melius procedit, quam *nostrum*, etsi suum quoque *Thesea Stoa* dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla Ed. praecit, et vulgatam retinui, et versionem ei contrariam. REITZ. Ego vero non solum *Gesneri* versionem retinui, sed etiam restitui lectionem, quae illi subest, *ὑμέτερον*. Nam *ἡμέτερον* vel propterea non commode *Stoa* poterat dicere *Thesea*, quod sic iudices nihil facile impediabantur, quo minus hunc patriae suae conditorem pro *Stoico* haberent, quod ne joci quidem causa iis in mentem venire debuit. LEHM.

Ibid. *Εἰ προσθέντες*) Angl. *ei persuadentes*. BOURD.

Ead. l. 10. *Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι*) Nimirum *Porticus*, id est, *Stoica philosophia*, loquitur, quae *minutis interrogatiunculis*, et *quasi punctis*, quod proposuit, efficit, Cic. *Parad. praef.* Vel, ut idem de *fin. IV, 3. pungit*, quasi *aculeis*, *interrogationibus angustis*. Porro hanc esse *altercationem*, satis *Quintilianus* docet. *Gesn. Conf. c. 22 f. et 28. m.* ubi *δυσύλλαβα* et *κομματικά* praeponit *ἐρωτήματα*. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. REITZ.

Ead. l. 12. *Τὸ μηδὲν οὔσα*) *Conf. supra de Merc. cond. c. 16. ὡς τὸ μηδὲν ὄν.* REITZ.

Ead. l. 13. *Ψηφισασθε ἤδη τὰ εὖορκα*) *Jusjurandum religiose servandum decernite.* GUYET.

Ead. l. 16. *Ὁ Ἐπίκουρος — λέγει*) Nihil novi est, nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud *Homer. Il. A, 189. φίλος ὦ Μενέλαε*. Non enim addam, quod *sexcenties* apud eundem occurrit, *μητιέτα Ζεὺς*; id quod *S. Clarke* ad *Il. A, 175.* non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Esto! quia nimis anomalum foret, adjectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, *φίλος* olim *φίλος* in vocativo sonuisse, non *φίλε*. Interim purus ejusmodi nominativus, qualis hic in *Luciano*, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti et ap. *Homer. Il. Γ, 275. et seqq. Ἡλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις, Καὶ ποταμοί—*

μάστιγας ἐσσι. Ubi *Didymus* etiam Ἡέλιος pro ὃ ἦέλιε positum ait. Adde *Nostrum* infra cap. 33. pr. ὁ Διάλογος — λέγε. REITZ.

Pag. 73. l. 4. Πρὸς ἐαυτὴν — βλέπειν) De hoc Graecismo conveniente cum Belgicismo, vid. fratris nostri consultissimi G. O. Reitzii Belgam Graeciss. p. 446. REITZ.

Ead. l. 9. Καὶ ἦν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λήρον οἰηθεῖς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθους ὁμοίους ἀπέφυγε) Vertitur; *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos sermones labyrinthis similes evitavit.* In Ms. legitur καὶ ἦν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ, et apud *Thucyd.* ἐν κεφαλαίῳ, est uno verbo, quod et Latinis, denique, aut, ut *Cicero*, quid quaeris? noli quaerere. Idcirco sic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermones, et labyrinthis similes evitavit.* Quamvis vulgatam non damnam, quae sic potest explicari commode, et *quam felicitatem, caput seu summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens.* GRAEV. Sinistre interpretando proditor *Graevius* ipse factus optima lectionis, quam eum ipsius Codice etiam duo alii tuentur. Κεφάλαιον τῶν πόνων h. l. adversarius cavillans idem dicit, quod supra Icarom. c. 5. med. κεφάλαιον τῆς σοφίας dicebatur. Pro *summa*, i. e. summo gradu, fastigio, laborum (sapientiae scilicet) *Stoici* profitentur advenire felicitatem, pretium laboriosae vitae ajunt esse felicitatem omnino cum h. l. conferendus ille Icaromenippī. Simul apparet, verbo παραγίγνεσθαι ad sententiam complendam omnino opus esse. LEHM.

Ead. l. 10. Παραγίγνεσθαι) Glossa videtur, veteres Codd. insipienti. GUYET. Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, et lubens illud παραγίγνεσθαι cum Guyeto ejicerem: quod licet ita construi possit, ut sensum aliquem fundat, tamen quanto concinnius fluat oratio, si exsulet, facile adparet. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀπορήψας) Angl. ἀποκόψας. BOURD. Διακόψας) Ita P. et L. In vulgatis ἀπορήψας, pro quo scriptum fuisse ἀπορήξας arbitror; certe in A. ἀποκόψας legi testantur. SOLAN.

Ead. l. 14. Πόνον — πονηρόν, ἡδέϊαν — ἡδονήν) Non assequitur interpretatio ulla suavitatem hujus loci. Etymologiis frequenter utebantur Stoici. Domestico igitur quasi argumento utitur Epicurus. Πονηρόν esse quī negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρόν dicatur? Videntur auctores linguarum laboris

potionem cum *malis* saepe junxisse. Docent hoc *Εβραεοὶ* *מור*, Graeca *πονηρός* et *μοχθηρός*, item *πανούργος*, *ῥαδιούργος*, Latinorum *laborare morbo*, *invidia* etc. Cives mei in Franconia morbum sacrum sive comitalem vocant saepe *die Arbeit*: quo eodem vocabulo etiam in partus doloribus utuntur. Similiter deinde Noster *πόνος* de morbo Dionysii adhibet. GESN.

Ead. l. 15. *Ἀποκλείειν ἐχρήν*) Interrogative pronuntiandum; neque ad *εὐδαιμονίην* *μετὰ τὸν βίον*. GUYET. Id igitur ut fieret, curavi. REITZ.

Pag. 74, l. 2. *Ἐς τὸν πόνον*) Non damno hanc lectionem; sed quid si continuata metaphora dixit *πόνον*; GESN.

Ibid. *Ἐκδοτον*) In *Act. Apost.* cap. 2, 23. *ἔκδοτον* *λαβόντες*. Ubi saepe laudatus Elsner. hoc *Luciani* aliisque veterum testimoniis *ἔκδοτον* exponit, *qui hostibus et adversariis expositis ad supplicium, utque de eo pro arbitrio statuunt, traditur*: quare in re manifesta plura non addam, praeter *Phalar.* Epist. 4. et 5. REITZ.

Ead. l. 3. *Ῥέπειν ἡμέτην — ἐν τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα*) Sic rectius Ms. *Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tanquam ad misericordias aram confugeris*. Editi, *φεύγοντα* sed tam non confugiebat, sed ante confugerat. GRAEV.

Ibid. *ἡμέτην*) *Ἐπὶ οἰκίῃ* legerat, tamen *supplicem* verterat *Obsep.* in Paris. Ed. quod indicium est, cum verum vidisse. REITZ.

Ead. l. 5. *Ἀρετὴν — ἰδρῶτι*) *Hesiod.* *Ἔργ.* 288, *τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προκάρουθεν ἔθνην*. *Πολυθρύλλητον* autem ait, quia philosophis tam frequenter in ore est, ut persaepe jam audivimus. Conf. Gall. c. 11. Item *huj. Dial.* c. 11. etc. REITZ. Cf. *Xenoph.* *Memorr.* II, 1, 20. LENN.

Ead. l. 7. *Μετὰ τὸν βίον*) Vid. *Hermot.* c. 78. cum nota nostra, et *Plus.* in *M. Catone* 641. SOLAN.

Ead. l. 11. *Δοκιμασθέν*) Editiones plurimae *δοκιμασθῆναι*. BOURD.

Ead. l. 13. *Δέ*) Delendum omnino oenseo illud *δέ*, nisi male eum *Fl. ἔωρα — τούτους — εὐδὸς νέους* etc. immo sic etiam melius aberit. SOLAN. Sensus liberioris styli non tam repudiat h. l. particulam *δέ*, quam potius flagitat. LENN.

Ead. l. 13. *Τοῦ λόγου*) *Basil. τούτου*. BOURD. *Μέν* τοῦ λόγου B. P. et L. nisi quod in P. solo est *μέν*. *Par.* Ed. recte mutavit; in reliquis *τούτου* est, nihil aliud. SOLAN.

Pag. 75. l. 3. *Ἐμπνευμένους*) Jam rursus sine *μ.* At *ἀνεμπνευμένην* *Icar.* c. 11. pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra *Jov.* Conf. c. 46.

Amor. c. 8. et 24. etc. *Solanus* alibi frustra $\mu\alpha\iota$ inserens, hic sanum recte abstinuit REITZ. In Amor. c. 24 fuerat olim vitiosa forma ἐμπύπλωτο, quae jam in geminata ἐμπύπλωτο autata est. Omnino scriptor noster promiscuè utraque forma usus esse deprehenditur. Ad Amorum et Iocaromenippi loca ccedunt et alia ejusdem generis, ut ἐνἐμπύπλωτο infra c. 31. lex. c. 14. ὑπομπύπλωτος ibid. c. 12. e. a. LEHM.

Ead. l. 4. Τύγον) Conf. Paras. c. 58. et Navig. c. 40. SOLAN. abulam ipsam narrant Herodot. I, 8. sq. et Justin. I, 7. Cf. tiam Cic. Offic. III, 9. LEHM.

Ead. l. 5. Αἶδος πύλην) Ex Il. E. 845. Adde. Scholia dag. 13. et Plut. 136. f. Aristophan. Ἀχ. 390. s. Suid. Apollod. I. pag. 58. A. SOLAN.

Ead. l. 6. Μακρὰ χάλειν) Ego valere jnsai illud vulgatum μακρὰν, cum verum P. et J. exhibuerit. Vid. omnino annotata ad Jov. Confut. c. 32. f. Adde, si via, Asin. c. 46. et Jall. c. 13. REITZ. Est potius locus Jov. Tragoed. c. 32. et notatio indicata legitur Tom. V. p. 595. sq. Cf. etiam Varr. scit. ad Pro Laps c. 2. Tom. III. p. 306. LEHM.

Ead. l. 15. Λόγοις) Ex Euripide hoc Phoen. 363. Αὐτῆς αὐτὴν, ὅπου τις ἀλγεῖ κείας καὶ τὸν καὶν ἔχει. Steph. voc. 13. SOLAN.

Pag. 76. l. 10. Τὴ διαφ.) Sic P. nisi quod προηγουμέν — et προηγουμένον habet. In reliquis ἄτε, ἀττ ὅ, τε διαφ. SOLAN.

Ead. l. 14. Δυσύλλαβα) Nihil variare Edd. adlevit Solanum oster. At mox c. 28. κομματικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestianculas per δυσύλλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemisera, et eodem redit κομματικὰ ἀκόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ καὶ κομματικὰ. REITZ.

Ead. l. 17. Τρίτῳ) Vid. Aristot. Ἀναλ. πρότ. Sed vix spero, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adiuven Vit. Auct. c. 24. ubi ἀναπέδεικτον συλλογισμὸν vocat. SOLAN.

Ibid. Τῶν ἀναποδείκτων) Audiamus breviter Apulejum e. habit. doct. Plat. s. de hermen. p. 37, 8. Ex hisce igitur prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod simpliciter tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egent, adeo ut ipsi ceteros gignant, fidemque illis ex se imertiant. Poteram igitur σχῆμα modum interpretari, si conaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem anc Porticus: quod jam quaerere non vacabat, et cui temere sit tantum a re sua otii? GEN3.

Pag. 77. l. 3. Τύχη τῇ ἀγαθῇ) Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed et cum eo; vid. ad Ale. cap. 14. et 38. REITZ.

Ead. l. 4. Ἀρετὴ καὶ Τρυφή) Forsan Ἀρετῇ etc. SOLAN.

Ead. l. 11. Φιλόνεικῆτε) Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen *φιλονεικῆτε* ex O. praesferendum, quod imperandi modus majorem hic vim habet. Et quia sic solent ut mox f. hujus cap. *μὴ ἀγανακτεῖτε*. REITZ.

Ead. l. 15. Καὶ οὗτος etc.) Versus senarius. GUYET.

Ead. l. 16. Τὸ δεῖνα) Τὸν μισθὸν τὸ δικαστικόν, quod sequitur, glossema videtur τοῦ δεῖνα. GUYET.

Pag. 78. l. 1. Τὸ δικαστικόν) Τριώβολον intelligi, bene monuit L. Bos de Ellipsis. p. 171. (*μισθωμα* melius *Schäfers* ibid. p. 496. *Lehm.*) Conf. supra c. 12. ὁ μισθός, τριώβολα ἐκάστης δίκης, ibique notam *Gesneri*. Acute quidem *Guyet* conjecit, τὸ δικαστικόν glossam videri, quia idem est, quod τὸ δεῖνα non tamen adsentior, tam quia Scholiastes δικαστικόν jam suis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit per contemptum non nominasse *triobolus*, sed δικαστικόν illud subjecisse τοῦ δεῖνα. Cum igitur lepos insit in eo, minime id ejectum velim. Nam ut ὁ δεῖνα, qui digito monstratur, magni quid prae se fert, ita per jocum dicit, *grandæ illud* scilicet *honorarium*. Sed melius procederet metaphoram illa deceptionis, si vel τριώβολον nominando etiam μέγα praemississet, dicens, gravis illa mercis *triobolus*; verum lusit forsitan in oppositione τοῦ δικαστικόν et ἀδίκαστος, ideoque primo eo minus abesse patiar. REITZ. Aliter prorsus hunc locum interpungendum et explicandum esse, quam a *Guyeto* et *Reitzio* factum, primus vidit *Seagerus*, de quo adeunda ad Vit. Auct. c. 19. adnotatio Tom. III. p. 522., et post illum inter alios etiam *Fritzscheus* Quaest. p. 30. LEHM.

Ead. l. 6. Δικάσετε) Sicut conjeceram legendum, habet Ox. non δικάσατε, quod in impressis omnibus est. Sic etiam verterat jam interpret. SOLAN.

Ead. l. 10. Δρασμῶν) Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρ. GUYET.

Ead. l. 16. Ἐφικε — πράξειν) De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquiesco. SOLAN.

Pag. 79. l. 2. Κριτήριον) Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6, tollit *Philo* *judicium cogniti et incogniti*. GESN. In I. Epist. ad Corinth. VI, 4. βιωτικὰ μὲν οὐ κριτήρια εἰν ἔχετε, i. e. *judicia ad res hujus vitae pertinentia*. Ubi J. Elsner. et hoc *Luciani* adfert, aliudque ex *Polux* Excerpt. Legat. pag. 1095. δίκας ὑπέχειν ἐν ἴσῳ κριτήριῳ *causam dicere in aequo judicio*. REITZ.

Ead. l. 3. *Τοῦταρου ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν*) Male interpretantur, *indicta igitur causa ipsum condemnent*. Est enim, *ipsum condemnent, quia non odierit vadimonium*. Sic *ἐρήμην ὄφλειν*, est *vadimonii deserti reum esse*. Pollux VIII, 8. *Ἐρήμην λύειν* est *deserti vadimonii absolvere*, et iterum agendi facultatem dare. GRAEV.

Ead. l. 4. *Λογογράφον — Σύρον*) Intellige Lucianum rhetorem ex Samosata Syriae civitate natum. Syria autem maioris Asiae regio est, juxta Judaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua Strabo L. XVI. Plin. L. V. c. 12. et 22. Pomp. Mela L. I. COGN.

Ibid. *Πρώην*) V. c. 33. Dialogos ergo scribere coeperat ante annum aetatis quadragesimum. SOLAN.

Ead. l. 16. *Πρώτον*) Hoc prooemium totum est ex *Demosthenis* de Corona oratione desumptum, p. m. 141. sive ut rhetoras sui temporis plagii, quod passim facit, insimularet: aut ut loquentis dignitati consuleret: sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis rhetoras petat; quod et ipsa oratio et notae satis ostendant. SOLAN.

Pag. 80 l. 4. *Οὐχὶ τ' αὐτὰ*) Ex alia jam eiusdem *Demosthenis* oratione, Olynth. scilicet III. p. m. 21. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ὡστε*) Deest in Ms. Ox. prave. Quod autem *ἀνακολουθία* videtur hic esse, inde est, quod deficiente jam *Demosthene*, *αὐτοπρόσωπος* Rhetorica reliqua exsequi cogitur. SOLAN.

Ead. l. 12. *Τούτον*) Etsi τὸ *μεῖράκιον* neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio *τοῦτο* intolerabilis erat, quia mox *ὄντα* cum cett. habet, cum *ὄν* deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex *Aristoph.* Plur. *τέκνα ἀναβοῶντες*. Idque et Latinis frequentari plus satis notum, ut *Terent.* in Andr. *Mea Glycerium*. REITZ. Non vidit itaque *Reitzius*, *τοῦτον* non arctius esse cum *μεῖράκιον* jungendum, sed cum *ὄντα*, *μεῖράκιον* autem esse Praedicatum: *hunc, qui erat μεῖράκιον*. De Synesi igitur generis hoc quidem loco neutiquam cogitandum. LEHM.

Ead. l. 14. *Ἐνδεδυκότα*) *Th. Mag.* v. *ἐνδεδυκώς* haec eodem modo profert. REITZ.

Ibid. *Περὶ τὴν Ἰωνίαν*) Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, et ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, et huic operi praefigenda. SOLAN.

Pag. 81. l. 2. *Ἐπειδὴ*) Ox. et *Thomas Mag.* *ἐπεὶ*. SOLAN.
Lucian. Vol. VII. D d

Ead. l. 3. *Εὐμαθῆς*) Et haec *Thom. Mag.* habere voce *Εὐμ.* recte notavit *Solan.* REITZ.

Ead. l. 8. *Πολλοὺς καὶ θανμ. λόγους*) Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt, qui arbitrentur; inter quos ego etiam censi non recusem, non ignarus tamen quid regei possit, nempe Lucianum artibus oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam novae insistens viae, sibi jam comparabat. Hinc etiam conjicere licet, paucissima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sint, cum fucata illi Rhetoricae operam daret. SOLAN.

Ead. l. 9. *Εἰς τοὺς φυλέτας*) Respicit nempe ad jus civitatis praemii loco datum, ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, cujus plura exempla sunt apud *Philostratum*; v. g. in *Hippia* 1, 11, in *Adriano* 2, 10, 3, in *Aristide* 2, 9, 1. ubi plura *Olearius*, quemque ibi laudat *Spanhem.* Orb. Rom. Exerc. I. c. 4. GERN. Recte monet *Solanus*, errare *Olearium* ad *Philostratum* in Vit. Soph. hoc Luciani eodem trahentem. Adscripserat etiam *Hemsterh.* orae Luciani: errat *Olear.* ad *Philostr.* V. S. p. 495. No. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat *Gesnerus*, tamen Lucianus aliter hic Judit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, *βαρβαρον τὴν φωνήν*. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit, i. e. ut ex Syro et Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30. *καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε*. Non igitur agit de jure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si cum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. REITZ.

Ibid. *Παριένεγραψα*) Cave, hoc cum clarissimo *Philostrati* interprete (ad pag. 495.) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigisse legitur. SOLAN.

Pag. 82. l. 1. *Περισιλλουσα*) *Complectens*. GUYET. Male. Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? REITZ.

Ead. l. 3. *Ἰώνιον*) Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω scribebatur. SOLAN. Recte orthographiam emendavit *Solanus* noster: nam ita scribitur *κόλπος*; *Ἰόνιος* apud *Thucyd.* *Diod.* ac *Strab.* Et brevis est secunda ap. *Dionys.* in *Perieg.* γ. 94. Sed *Ἰώνια*, *Ἰωνες* et *Ἰωνικός* secundam habent longam. REITZ. Amplexus et ego castigationem scribendi rationem, licet non varient h. l. libri, ut

sibi, e. g. Toxar. c. 19. Phalar. II, 4. Hermot. c. 28. licet deo Amor. c. 6. ob librorum consensum retinuerim Ἰωνίῳ ἑλπῶ. Vid. adnot. ad Hermotimi locum Tom. IV. p. 412. LEHM.

Ead. l. 4. Κελτικῆς) Vide Pro Merc. Cond. c. ult. ubi sophistae sibi titulum assumit, dum illic peregrinaretur. SOLAN.

Ead. l. 9. Μέγα φρονήσας) O. et P. optime. In impress. μεγαλοφρονήσας. SOLAN. Μεγαλοφρονήσας) Μέγα φρονεῖν in vitiis ponitur. Hinc Menand. in fragm. Luciani Ed. minori adjunctis XXVIII, 1. "Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρονεῖ. Quod Apost. ad Rom. XII, 16. ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονεῖτε. Contra μεγαλόφρων, qui est excelso animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας sic recipiendum dicas, quia superbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, cum verbum μεγαλοφρονέω aene in vitiis ponatur, ac μέγα φρονῶ, ut Steph. jam notavit. Licet in meliorem partem Joseph. Ant. XIX, 7, 3. εὐεργετὸς — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἔθνη φιλότιμος) Quin et μεγαλόφρων pro vitio ducitur ap. LXX. Prov. XXI, 4. μεγαλόφρων ὃ ὕβρει θρασυκάρδιος, λαμπτήρ δὲ ἀσεβῶν ἀμαρτία. In mediam quandam partem Dion. Hal. de Demosth. Grav. pag. m. 73. καὶ σεμνυνόμεθα μὲν καὶ μεγαλοφρονοῦμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον ἢ ἄλλων γεγονέναι, i. e. gloriamur. Sed nihil ibi interest, utrum μέγα φρονοῦμεν diceret. Idem Antiq. VIII. p. 550. m. Οὐλουσχοι — ταῖς ἐαυτῶν δυνάμεσι πολλαῖς οὐσαις μεγαλοφρονήσαντες, i. e. elati. Unde facile patet, eodem recte, utrum in Luciano eligas, et facilius, quomodo inter-um ad virtutem, interdum ad vitium valeat; posterius tamen o frequentius, quo nimis alta de se sentire solent homines. LEITZ.

Ead. l. 10. Αὐτὸν δέ) Ms. αὐτὸς δέ. GRAEV. Αὐτὸς O. et P. etiam. In impr. αὐτόν. SOLAN.

Ead. l. 11. Φιλοσοφίας νιόον) Dialogos primus scripsisse fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi assi-ant; at omnes philosophos. Vide Diog. Laërt. pag. 81. A. et not. SOLAN.

Pag. 83, l. 1. Κωμικά) In impress. omnibus κομματικά gebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. x. κωμικά exhibet, quod minime respuendum; immo in-xtum recipiendum censeo, nisi forsitan sub vulgata lateat ix κομωτικά, quae rei aptissima haud immerito etiam vi-atur. SOLAN. Κομματικά ἐρωτήματα) Conf. c. 22. διούλλαβα ωτήματα, quod eodem redit. Neque hic, neque illic quid-iam immutandum arbitror; nam praemissum διούλλαβα ar-mento est, et hic κομματικά rectius esse, quam κωμικά,

et mox sequens συλλαβίζων declarat διούλλαβα supra non sollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophistarum per quaestiu-
culas, et per positiones crebris commatibus sectas, disputandi
et arguendi consuetudinem. Adde, quod me humanissime
monuit J. J. Wetstenius. Hieronymus prol. in prophetas:
HOSEAS COMMATICUS est, et quasi per sententias lo-
quens. Et in Matthaeum: prudentem semper admoneo lecto-
rem, ut non superstitiosis acquiescat interpretationibus, et
quae commatice pro singentium dicuntur arbitrio, sed consi-
deret priora, media et sequentia, et nectat sibi universa,
quae scripta sunt. REITZ. Vox κομματικός ut, ad significatio-
nem quod attinet, bene cum Luciani mente convenit, ita for-
mam et usum ejus si spectes, adeo mihi pariter ac Solano
ab auctoris hujus aetate et stylo aliena esse videtur, ut vix
possis, quin de emendatione cogites. Atqui conjectura Solani
κομωτικά, in quam facile quis familiaris Luciani incidere
potuit, cum natura Dialogi, qualem quidem Rhetorica h. l.
describit, conciliari nullo pacto potest. Ergo quid dubitemus
certissimam Codicum trium lectionem κομικά recipere? Illud
enim ipsum est, quod mox Dialogus in Syro vituperat, quod
philosophici sermonis gravitatem indigna quadam ratione ad
comicam humanitatem ac levitatem detraxerit. Vid. infra c. 33.
med. κομικὸν δὲ ἄλλο (προσωπεῖον) καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκε
μοι etc. et mox c. 34. ipsius auctoris professionem, quam ean-
dem etiam legas in Prometheus in Verbb. c. 5. sq. LEHM.

Ead. l. 3. Συλλαβίζων) I. e. τὰς συλλαβὰς συνειρῶν αν-
ρίως. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων, les faisant
épeler. GUYET.

Ead. l. 5. Ἐπιγεῖτας) Aliter plaudebant Sophistis, maxi-
moque cum strepitu. Plin. Sec. V... — quid quisque sentiat,
perspicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure,
silentio... VI. — non labra diduxerunt, non moverunt manum,
non denique assurrexerunt saltem lassitudine sedendi. Vide
Casaub. ad Th. 116. et nos ad Scyth. c. ult. SOLAN.

Ead. l. 6. Τῶν ὄρων) An ἐντὸς τῶν ὠτῶν; Persius: Et
manus auriculas imitata est mobilis albas.. I. e. pollice auri
inserto manum agitare. GUYET. Facilius est aliorum con-
jecturas carpere, quam facere meliores. Versus Persii a Guyeto
adductus, est 59. Sat. I. ibique sannas et exsibilacionis gestus
describit poeta. Ait enim: O Jane, a tergo quem nulla cico-
nia pinsit, Nec manus auriculas imitata est mobilis albas.
Nec linguae, quantum sitiit canis Appula, tantae. Estque
illa pollicis in aurem insertio asininarum auricularum simu-
lacio, adeoque contemptus maximi publica testatio. Talia autem

Si Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox seqq. τοιούτων ἡρώσθη ὁ γενναῖος, contraria Luciani menti videtur sententia fingi, qui velit, plausas oratori expectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius captare, sed leviores ac tacitos risus, modestioresque complusiones. At obstat tum μακρὰ ἐπινεύσαι· ideoque μικρὰ jam ex *Fl.* necessario foret legendum. Sed confer c. 33. ubi Dialogus queritur, Satyricam sibi personam a Luciano indutam: et vide, anne explosio ac sannae intelligantur in eos, qui in Satyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque conjectura *Guyeti* erit optima, et μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes et ad plausus, quos Sophista studiose quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἐντὸς τῶν ὅρων retineo, at μικρὰ ἐπινεύσαι recipio: nam parva adnuentis capitis commotio adsentientis est signum; magna, derisionis. REITZ.

Ead. l. 10. Ἐνοχος) Ἐνοχος τῆς κακώσεως non est vexationis obnoxius, ut volunt interpretes, sed malitiosae desertionis reus. Pollux Onom. lib. III, 3. ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπή, καὶ ἀπόπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, προικὸς, σίτου. καὶ τουναντίον, ἀπόλειψις, καὶ δίκη παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀπολείψεως et ineptissime ab interprete Latino κακοῦν et κάκωσις, affligere, et afflictionis poena. Hic locus, ut plurima alia in Polluce, non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult, ἀποπομπή et ἀπόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem; κακοῦν et κάκωσις de eo, qui eam deserit: sicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deserit, sive nuntio remisso, sive, ut puto, malitiose, et sine caussa. De τῷ ἀπολείπειν vide, quae notavi olim ad Solocistam. Quamvis δίκη κακώσεως sit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, et pupillos. Vide Harpocratonis Lexicon. ΓΚΑΕΥ. Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam mala tractatio. Observavit etiam Kuhniius ad Poll. 3, 46. Rei uxoriae actio in foro Romano vocabatur, quae malae tractationis in scholis, docente Fabio VII, 3, 11. Ex cujus Decl. VIII, 6. discas, hoc nomine etiam comprehendi detractum cultum, negatum comitatum, fastiditas noctes, pulsatam faciem. Latius autem patuisse κακώσεως actionem, non nego. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Neph. 1328. GERN. Mulier marito scribit ap. Alciph. I. Epist. 6. f. ἴσθε με παρὰ τὸν πατέρα οἰχισομένην· ὃς οὐδ' ἐμὲ περιώπεται· καὶ σὲ γράφεται πικρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως.

Unde adparet, *κάκωσιν* etiam esse eam actionem injuriae, quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi *Berglerus* et hoc *Luciani*, et aliud ex *Diog. Laërtio* adfert, REITZ.

Ead. l. 14. *Ἐπιγράφονται*) Conf. supra *Scyth.* c. 10. *ἐπιγραφόμενος προστάτας*. Ubi al. *συγγραψ*. Sed infra *Peregr.* §. 11. *προστάτην ἐπέγραφον*. Quae loca indicante *Solano* contuli. REITZ.

Ibid. *Ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην ἑαυτῶν*) *Rarius* Ed. *Amst.* consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque *Solan.* hic eam consulnerat; sed quia *Wesseling.* Obs. p. 162. monebat, eam perverse *ἑαυτῶν* dedisse, et ex *Ald. ἑαυτῶν* rescribendum, excussi alias, et *Fl. Ald. Hag. Par. Salm.* (quid enim ceteras moror iu re manifesta?) recte etiam *ἑαυτῶν* habere vidi. Addo ex iisdem Obs. l. d. *Soph. Oed. Tyran.* *Ὡςτ' οὐ Κρείοντος προστάτου γεγράφομαι*. Ad quae verba ait: *Ex veteri apud Athenienses more, quo omnes inquilini μέτοικοι sibi sumere debebant patronum προστάτην, qui vero neglexerant facere, compellabantur actione ἀπροστασίῳ, de qua Harpocraton. Ejuscemodi sibi patronum legere illis est νέμεν, γράφεσθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι, et συγγράφεσθαι προστάτην. Neque quisquam rerum Atticarum paullo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit, Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offendisse. Et primo quidem in Scythia, (c. 10. ubi id jam monui, Gesnerus autem sponte in versione emendavit.) Deinde in Bis Accus. h. l. — Latina facta sunt, sique velut praesidem scriptis testantur. Neque id satis bene. Gesnerus hic antistitam dedit, pro patronam, quod non mutavi, quia presso pede Graeca sequi solet; sed cur ab ἐπιγράφονται igitur liberiore stilo discesserit, nescio; nec est magni momenti, nec difficile ei, qui rem tenet. Ἐπιγράφεσθαι Graecis pro adsciscere sibi etiam aliis in rebus usitatum: hinc *Theophilus* Instit. L. 2. Tit. I. §. 5. *ἡ δὲ αἰγιαλῶν δεσποτεία ἰδικὸν οὐκ ἐπιγράφεται δεσπότῃν, litorum possessio (dominium) proprium non capit dominum*. REITZ. Sine dubio ad illud jus patronorum apud Athenienses respicitur; poteratque, quin debebat verti, *patronamque suam profitentur*. GESN. in *Addend.**

Pag. 84. l. 1. *Κόπτουσιν — τὴν θύραν*) Conf. *Graev.* ad *Soloecist.* cap. 10. et *Elsner.* Obs. ad *N. T.* 2. p. 445. *Apocal.* III, 20. REITZ.

Ead. l. 9. *Μὲν μὴ ἐπιτρέπετε*) Ex O. est vocula μέν, quae cum nitiori sententiae consulat, admittenda est. SOLAN.

Ibid. Ἀγνωμον) Adleverat Solan. vid. *Th. Mag.* v. Εὐγν. led operae erit ejus verba addere. Εὐγνώμον, ait, μὴ λέγε, ἵς εὐδαιμον, ἀλλ' εὐγνώμον· ἄγνωμον δὲ, καὶ σύγγνωμον. τουκίανός ἐν τῷ δις κατηγορούμενος· ἄγνωμον γὰρ etc. uti hic aguntur. Sed εὐγνώμον οἰκίδιον habuimus tamen Asin. c. 2. f. et alibi, consentientibus vett. Edd. Scribit et sic Stephan. Videbimus alias plura, unde patebit vanum esse *Magistrum*. REITZ.

Ead. l. 11. Οὕτως ἀπολογείσθω) Οὕτως volebat *Gesnerus*. sic lubens ita edidisset, si varietatem invenissem. REITZ. Gravissime erravit *Gesnerus*, tum οὕτως corrigens, tum omnino omnem locum ad falsam sententiam, ab ipso confictam, contorquens. Vertit enim: *Neque enim convenit, meum me me ipsam gladium acuisse.* (rectius: *neque enim grati est mihi, illum in me acuiere meum gladium*) Deinde: *contra amasium autem suum, Dialogum, sic caussam dicat, si poterit.* Imo κατὰ cum accusativo est: *secundum normam*, quod vox dicitur κατὰ τὸ σῆμα τοῦ Διαλόγου, et respondent sententiae sic ad se invicem relatae: mea ratione (rhetorice) non ille concedere, ut ille caussam dicat; sed ad amasii sui rationem (dialogicam) componat iste defensionem, si quidem possit. Bene *Belinus* hos errores vidit et vitavit; temere autem secutus *Gesneri* vestigia *Wielandius*. LEHM.

Ead. l. 15. ΣΤΡΟΣ) Luciani apologia. GUYET.

Ibid. Δικασταί) Ex Cod. Ox. Deest enim illa in hactenus impress. SOLAN.

Pag. 85. l. 12. Παιανεύς) Demosthenes. V. Rhet. Praec. ap. 21. et passim in decretis in Or. *Dem.* de Corona. SOLAN.

Ead. l. 13. Καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸ ὄφθαλμῷ πογραφομένην) Πογραφέσθαι τοὺς ὀφθαλμούς, ἀπικώτερον esse docet. *Thom. Mag.* quam ψιμνυθούσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices, ut et viri effeminati. *Noster.* Dial. Meretr. τὸ ὄφθαλμῷ υπογεγραμμένη. De sedis *Xenoph.* II. I, 10. ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν υπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρέψει, ἃ δὲ νόμιμα ἦν ἐν Μήδοις. *Idem* de Cyro L. 8. ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμούς προσέτετο, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοντο, ἢ εἰσι καὶ ἐνρίβεσθαι, ὡς εὐχρωότεροι ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. L. Bos.

Pag. 86. l. 6. Θύρας) O. melius, quam impr. in quibus omnibus θυρίδας legebatur. SOLAN.

Ead. l. 8. Μοιχείας) I. e. περὶ μοιχείας. GUYET.

Ibid. Ἐν γειτόνων) Cf. supra c. 10. pr. Icar. c. 8. et 16. REITZ.

Ead. l. 12. Τετταράκοντα) In his, quae iunior scripsit Lu-

cianus, vix quemquam ab eo nominari videbis eorum, quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. SOLAN.

Ead. l. 14. *Διναστὰς*) Et orator et Sophista jam tum fuerat. Vide etiam Pro Merc. Cond. c. ult. SOLAN.

Ibid. *Τῆς κατῆγ. καὶ ἀρ. ἐπαίνους*) His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in De Merc. Cond. cap. 35. de rhetore legisti inter prandendum laudes domini peragente; hinc ibidem c. 11. optimates, dum eruditos experirentur, laudes suas ab iis audire SOLAN.

Ead. l. 15. *Ἐπαίνους ἐκφυγόντι*) Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus *ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον*, quam cum praecedente *γεγονότι*. Itaque non dubito, quin *ἐκφυγόντα* legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo Codice hic attulit Graevius, quodque genuinum videri facile patior: mode legatur *συνδιαλεγόμενον — δεόμενον*. Quamquam enim syllepsi quadam Syrum, h. e. Lucianum, atque Dialogum conjunctos intelligere forte liceat; tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. GESN. Quatuor consentientibus Codicibus haud dubie cedendum; praesertim quum e commodiore sit genere haec syllepsis. Conjecturam autem Gesneri *ἐκφυγόντα* ex optato confirmat Codex Gorg. LEHM.

Ibid. *Ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἣ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βέλτιστῳ τούτῳ διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡμέρα διαλεγόμενος, πολλὰ ἔχων* etc. Ultima sic leguntur in Ms. cum aliquot verborum incremento; *ἡμέρα συνδιαλεγόμενος, τῶν ἐπαινῶν καὶ κρότου οὐ δεομένους, πολλὰ ἔχων, placide disputantes, laudes et plausum non desiderantes*. Quae *Luciani* esse nemo infitiabitur. GRAEV.

Pag. 87. l. 7. *Ἐναντίαν*) Subandi *ψῆφον*. GUYET. Sed satis hoc jam inculcatum, quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito *ψῆφος*; REITZ.

Ead. l. 8. *Ὁ Διάλογος — λέγει*) Conf. supra c. 20. f. ὁ *Ἐπίκουρος* — λέγει. REITZ.

Ibid. *Ἐπὶ τῶν αὐτῶν*) De iisdem iudiciis. GUYET. Immo sub iisdem, sive iisdem iudiciis praesidibus; sed et hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit Guyet. nimirum de iisd. iudd. iutelligendum esse. REITZ.

Ead. l. 9. *Διπλάσιον*) Adversatur hoc palam iis, quae c. 14. constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut, corruptum locum esse, fatendum est. FL. Ed. *διπλάσιον οἷο* —. SOLAN. Non capio hanc Solani notam censoriam. Certe *constitutum* non potest dici illud, quod c. 14. f. Mercurius jocosius quam verius dixerat, *simulans*

pippe, sordidiori parsimoniae se hoc tribuere Justitiae, quod luas caussas ab iisdem iudicibus disceptari vellet. Istis sordibus jam h. l. tacite se purgat integerrima dea. LEHM.

Pag. 88. l. 3. Ἄνω πον etc.) Plat. Phaedr. 344. G. H. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἀεροβατοῦντα) Socratem tangit, ab Aristoph. eodem nomine traductum in Nebul. v. 225. ἀεροβατῶ καὶ περφορῶ τὸν ἥλιον et ibid. deinceps frequenter. Ita μετεωρολόσχην vocat eundem Dial. praeced. REITZ.

Ibid. Πτηνὸν ἄρμα) Meminit iterum Noster Pisc. c. 22. et Rhet. Praec. c. ult. SOLAN.

Ead. l. 6. Ὑπεράνω) Dialogus dicit se ἀναβαίνοντα ὑπὲρ τοῦ οὐρανοῦ sed ὑπεράνω simpliciter significat super coelum, vel in coelo. Ms. ὑπὲρ τὰ ῥῶτα τοῦ οὐρανοῦ, super coeli dorsum, hoc est, supra nubes. Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγωδεῖ, καὶ μετέωρος βαίνει. GRAEV. Conf. supra Deor. Dial. IV. §. 1. et Herm. c. 61. SOLAN.

Ead. l. 10. Μοι — μοι) Delendum censeo posterius. SOLAN. Recte. Idem Hag. Editioni adscripserat Gesnerus. At quia constans est lectio, eam vel invitus exhibui. REITZ. In impr. omnibus erat: εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξέ μοι τὸ σκῶμμα. Verum cum non agnoscatur posterius μοι a Ms. Reg. 3011. illud exulare jussimus. BIP.

Ead. l. 12. Ἀριστοφάνην) Haec terminatio Nostro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. supr. Demon. c. 62. ubi Σωκράτη et Διογένην. Δημοσθένην infra Demosth. Enc. c. 2. et 9. Itaque nihil opus erit ex Fl. Ἀριστοφάνην revocare, quae supra contrarium in modum Ἀσπην exhibet, ubi cett. Ἀσπην. De Salt. c. 21. Adde Gall. c. 3. REITZ. Ver. Hist. II, 23. minus recte Reitzius et recentiores plerique Διομήδην prae-tulerant veteri lectioni Διομήδη. Ceterum observat Aug. Meineccius Quaestst. Scenn. Spec. I. p. 39. haec verba — hunc enim vult locum errabundus citans Jovem Accusatum — spectare ad Socratis irrisionem, cujus indicia sint Pisc. cap. 25. LEHM.

Ead. l. 14. Μένιππον) De quo supra multis ad Diall. Mortt. I. SOLAN. Μένιππὸν τινα) Juniorem altero; vid. Olear. ad Philostr. pag. 164. a. 5. REITZ.

Ead. l. 15. Κάρχαρον) Vid. supra notata ad Merc. Cond. cap. 35. Quom. Hist. c. 43. De Salt. c. 4. REITZ.

Ead. l. 16. Τὸ δῆγμα λαθραῖον) Invehitur in malivolos sublesta lingua, qui, ut ait Plautus,

Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est,
Aquam frigidam subdole suffundunt.

De quibus vide *Casaub.* ad *Characteres Theoph.* περί εἰρω-
τείας. *Pisid.* *Cosmogr.*

Ποῦτ' δὲ τοὺς εἰρωνας ἀθλοῦς κύνας
Σαίνειν δοκοῦντας καὶ δάκνειν ἡπειγμένους.

BOURD.

Pag. 89. 1. 2. Διαμένων) Sic P. solus. In impress. δια-
κείμενος. SOLAN.

Ead. 1. 5. Οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα
Interpretes: *Neque pedestris, neque sublimis incedo.* Ἐπὶ με-
τεώρων βαίνειν non est Graece loquendi ratio. Graeci enim
dicerent μετέωρον βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur
πεζοκοῖς; Nihil certius, legendum esse, ut olim vidi, et nunc
vere me vidisse Ms. docet, ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα, *neque in*
metris incedo, hoc est, neque in prosa, nec poetice scribo;
genus meum dicendi non est, quale est illorum, qui oratione
soluta utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici,
nec quale est poetarum, sed est ex utroque mixtum. Mox
καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληνότα, non est, ut
interpretantur, *continuis interrogationibus prae fractus*, sed
exilis, exsiccatus, jejuns, macilentus, de qua voce superius
nonnihil notavi. Paulo post repone particulam ἢ suo loco,
ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα ἢ τὸν διά-
λογον τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ. CRAEV. Ms. Gr. recte μέτρων.
KUSTER. Accedit etiam auctoritas Mss. P. et L. In impress.
μετεώρων. SOLAN. Μέτρων sponte etiam probavit *Gesnerus*.
Conf. supra pro Imag. cap. 18. εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὡς
περ' ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροντο. REITZ.

Ead. 1. 6. Ἰπποκονταύρου δίκη) (Eadem comparatione de
iisdem operibus suis jocosè usus est ipse auctor *Prometh.* in
Verbb. c. 5. LEHM.

Pag. 90. 1. 1. Ἀνθρώπινον) Nullius momenti primo ad-
spectu videtur esse τὸ ἀννόν marginis *Ald. W.* quia idem signi-
ficat, quod vulgatum. Verum quia istud est Codicis alicujus
scribendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fie-
ret, habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam
desumtas. REITZ.

Ead. 1. 8. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκείνα καὶ λεπτὰ καθήμενος
πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖν) Quod tenuia illa et exilia cum
ipso sedens argutari non soleo. Ms. pro τὰ ἰσχνὰ scribit τὰ
γλισχρὰ, et pro καθήμενος σμικρολογεῖν, legit, κάθημαι
σμικρολογούμενος. Digitum non verterim, utrum eligas, et
vereor, ne ego quoque σμικρολογεῖν, qui haec annotem.
GRAEV.

Ead. l. 9. Ἀθάνατος) Platonis Dialogos innuit, Phaedrum 344. C. Apol. Socr. 369. A. et Phaedon. 381. A. SOLAN.

Ead. l. 10. Πόσας κοτύλας) Locus Platonis de animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμερστοῦ καὶ αἰὲ κατὰ ταῦτα ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆς αὐτῆς περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριστῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ συνεκράσατο οὐσίας εἶδος etc. Ed. Bas. p. 478. f. SOLAN.

Ead. l. 11. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας) I. e. τῆς αὐτοῦ, immaterialis. GUYET.

Ead. l. 12. Εἰς τὸν κρατῆρα) Alludit ad illam Platonice in Timaeo Cosmogoniam c. 19. coll. c. 28. pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμυγῆς, sed ἀμείριστος καὶ αἰὲ κατὰ ταῦτα ἔχουσα οὐσία — quam paullo post τὴν θατέρου φύσιν δύσμικτον appellat: ubi et partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo: ταῦτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. temperationem superiorem) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντός ψυχὴν κεραννύς ἐμισε, τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μέσων, κ. τ. λ. GESN.

Ead. l. 12. Τὰ πάντα) Articulam restituimus ex Ms. Reg. 3011. BIP.

Ead. l. 13. Πολιτικῆς μορίου εἶδωλον) Vide Plat. Georg. 287. E. F. et Quintilian. II, 15. pag. 105. quem lege. SOLAN. Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e Quintiliano damus II, 15, 25. ubi Platonice illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligenter composuimus. GESN.

Pag. 91. 2. Αετολογῶν) Quia Solan. nusquam alibi illud (Cod. Const.) adjecit, quod sciam, nescio quid sibi velit. (vid. Var. Lect.) Sed credo id constantem Codicum lectionem significare, non Constantinum quendam Codicem. Αετολογεῖν etiam adscriptum erat marg. Ald. Sed vulgatum praestat. REITZ.

Ead. l. 6. Ἀποβλέπει) Lege ἄνω βλέπει. GUYET. Non male Guyet. conjecit, et facile me nactus esset obsequenter, si quis Cod. eodem duceret. Jam vero vulgatam servare cogor, et ἀποβλέπειν accipere pro oculos avertere quoque, i. e. ad quaevis remotiora, et sic oppositio τῶν πρὸ τοῖν ποδῶν quaedam adparet, major tamen et convenientior futura, si ἀναβλέπει vel ἄνω βλ. legamus, quia sublimitatem ac coelestiam speculationem potissimum exprobrare huic solet, et ideo alas etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντι, quibus se supra nubes evolasse ait, ut vid. c. 33. REITZ. Coniungo ἀποβλέπει arctius cum proximè praecedentibus. Circumspicit, quaerens alas istas a

Syro ipsi contractas (cf. τὰ πτερά συντρίψας supra c. 35. med.) LEMM.

Ibid. Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) *Plat.* *Phaedr.* 344. G.H. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετραπλημένην οὕτως φέρει, καὶ μὴ παύσασθαι φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι, τὴν τετραπλημένην οὕτως φέρειν, καὶ μὴ παύσας φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. *Calculi* autem *pertusi*, sive ψῆφοι τετραπλημέναι in *judiciis* *condemnatorii*. *Aeschines* contra *Timarchum*, et plane pleneque *Scholiastes* *Demosthenis Ulpianus* in orationem ejus contra *Timocratem*. MARCIL.

Ead. l. 16. Τὴν τετραπλημένην) *Calculus* *condemnationis*. De his *calculis* copiose *Scholiast.* *Aristophan.* et *Flor. Christian.* ad *Vesp.* BOURD.

INDEPARASITO.

Pag. 93. l. 14. ΤΤΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ) *Inscriptio* *Editionis Bas.* est *Τυχιάδου καὶ Παρασίτου*. In aliis *Edd.* *personae* non additae in titulo, sed in ipso tamen *Dialogo*. REITZ.

Ead. l. 15. Σίμων) Σίμων παράσιτος. GUYET.

Ead. l. 17. Καὶ ἄλλοι χρήσιμοι) *Plato* in *Epist.* ad *Arch. Tarent.* ἀλλὰ καὶ κεῖνο δὲ σε ἐνθυμείσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτῷ μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δέ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. COGN.

Pag. 94. l. 4. Μουσικὴν) *Antiquitus* nihil *eruditum* habebatur sine *musica*, unde apud *Comicos*, qui *litteras* se didicisse negant, ajunt se non didicisse *musicam*. *Musica* et *Arithmetica* primum instituebantur *juvenes Athenis*. *Lucian.* in *Gymnas.* COGN. Vid. *Plutarch.* de *Musica*, et *Comment.* ad *praefat. Corn. Nep.* REITZ.

Ead. l. 13. Δόκει) Sic *mox* c. 2. et supra *Icar.* c. 12. pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. A. 1. adscriptum *Fl. δοκεῖν*. Falso, si *Florentinam* innuit: nam, ut recte *Solanus* animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. REITZ.

Pag. 95. l. 15. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον) Τόγε τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. MARCIL.

Pag. 96. l. 10. Τὴν μανίαν) Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. MARCIL. Ingeniose saepe, ut hujus scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de *Parasito*, ubi contenditur, τὴν *Παρασιτικὴν* non *artem* modo

esse, sed et universarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere artem, quae ibi victum praestet, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Ecquis tandem, nisi furens, Parasiticam appellarit artem? Respondet Parasitus c. 2. *Ἐγώ γε. εἰ δέ τοι μάλισθαι δοκῶ τοῦ μὴ δὲ μίαν ἄλλην ἐπίσταςθαι τέχνην, ὥτῃν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν δόκει, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίε.* Neutiquam hic audiendus *Marcilius*, legens c. 240. Ed. *Amst.* τῆς μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post *δοκῶ* posito commate, haec verba ita redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse caussam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberares.* Quoniam nempe insaniam omnem culpam secus factorum sola et una habeat; ut sequitur, *φαῖσι γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν)* etc. Patet, haec omnia ad *μανίαν* esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tanquam magistra pro suo arbitrio tractet, in se omnem culpam arcessens, veluti culpa eorum vitiorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque *Simon* (id nomen est Parasito) plane non dissimulat se Parasitum, *Ubi ergo, inquit Tychiades, opus erit te alicui. qui te non norit, significare, appellabimus te Parasitum.* Respondet ille: *Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμεῖ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδὲν τι ἥττον, ἢ Φειδίας ἐχαιρε τῷ Διὶ.* Planum est, haec verba esse mutila, et excidisse tale quid, quale interpres, qui hiatum sensit, addidit: sive *χαρίσασθε ἂν*, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum; dein quia statim quoque ita sequitur, *καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, si ad me scribens, dicas, ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Δίῳ ἐπιγράφων ΦΙΛΟΣΟΦΩ.* Commode ergo ita supplendus est hic locus, *πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμεῖ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν, χαρίσασθε ἂν, rem mihi feceritis multo gratiorem, me sic nominantes, quam Statuarium Phidian.* JENS. Deam *Insaniam* ad exemplum *Πενίας* Platonicae a Nostro jocosae fictam, et ipsum vocabulum *τῆς δαίμονος* Platonici esse usus, scite observavit *Wielandius* ad h. l. Ceterum in sequentibus τοῖς ἔχουσι redditum erat *se habentibus*, fortuito, ni fallor, errore. Nam *se* certe alienum erat, ex praecedente voce *esse*, si recte conjicio, temere repetitum. Deam *Insaniam* inveneris etiam apud *Ovidium*. *Metamm.* IV, 484. *Tisiphones* comitem simul cum *Pavore* et *Terrore*. LEHM.

Ead. l. 13. Παιδαγωγόν) Si verum est, ut saepissime et potentiora esse postponenda, omnino πατέρα recipiendum a P. Et *Obsopoeus*, magistrum atque auctorem vertens, videtur eo adluisse; sed nescio, unde habuerit. REITZ. Valde displicet πατέρα de dea, quae multo facilius διδάσκαλος et verus παιδαγωγός dici potuit. LEMM.

Pag. 97. l. 6. Τῷ) Abjeci accentum cum FL ut patet pro τῷ accipiendum, quod alibi jam plus decies habuimus, et ne mea repetam, vid. *Hemst.* ad *Prometh.* c. 7. REITZ.

Ead. l. 8. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες) Non damno equidem supplementum illud χαρίσασθε sed opus illo esse non arbitror, cum ἀπὸ τοῦ κοινοῦ intelligi ex praecedentibus possit, γνῶρίσασθε. GESN.

Ibid. Τοῦτο λέγοντες ἐμὲ) Verbum hic deesse videtur τμήσετε, aut simile. GUYET. Vid. *Jensii* notam praemissam, qui post haec verba, χαρίσασθε ἄν, vel simile quid, excidisse arbitratur. Sed quid si peculiaris Atticismus sit, (ut revera est) participii pro subjunctivo vel imperativo? Ita enim prorsus *Epictetus* *Sent.* 52. p. 116. Ed. Rel. ubi, cum nihil praecedat, quo referatur, sic incipit novam sententiam: Τοὺς δυσχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς οὐ δοκεῖ παρῆναι ἡδονὴ εἶναι etc. quod ibi recte convertitur: *Molestos autem philosophos in medium producamus* etc. quae legens videbis, non etiam sequi verbum, quo nominativus participii referatur. Sic σφίγγοντες pro σφιγγέτωσαν et simil. crebrius *Aret.* *Cappad.* Vid. ejus *Syntaxin* editioni *Boerhavii* subjunctam, p. 359. a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo supra ad *Jov. Trag.* c. 12. Adde *Maitt.* de *Dialect.* p. 66. et 79. ubi etiam nominativum participii cum ὥς, ex *Sophocl.* *Oed. Tyr.* 551. οἶσθ' ὥς ποιῶν, pro ποιήσεις. Et ex *Xen.* p. 437. οἱ προδιδόντες, prodiderunt. Multos alios lusus in participiis adferre liceret, si tempus sineret; sed *Luciani* hoc aequè ac *Epicteti* revera pro imperativo et subj. exponi possunt simpliciore multo elliptici, quam si χαρίσασθε ἄν suppleas, verbum ἐμὲ tantum intelligendo, ut λέγοντες sit λέγοντες ἑστέ. Veluti *Phavorinus* notante *Maittaire*, p. 66. ἀγγελλάντων exponit ἑστῶσαν ἀγγέλλοντες. Cumque genit. particip. pro tertia imperativi occurrat frequentissime, quid miramur, si et nominativus pro secunda ejusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam structura *Thucyd.* I, 121. f. ἡμῖς δ' ἐπὶ τῷ τεμωρούμενοι τοὺς ἐχθρούς, quod *Scholias.* notat pro τεμωρούσασθαι positum. Nam alias praemisso verbo alterum in par-

capio poni mīllies, id hic non agimus, quia tum alia est ratio. REITZ. Paucioribus acutius rem tetigit *Gesnerus*. LEHM.

Ead. l. 9. Ἀγαματοποιόν) Vid. *Jens.* De Jove Olympio supra passim dictum est. SOLAN.

Ead. l. 11. Προϊσταί) A futuro Aeolico προεῖ, προεῖ-
ναι, προεῖσαι, προεῖσται, προῖσται. An ab οἶσται, οἶστος,
missile? Placet Τὸ ἔω, ἔημι triplex videtur: ἔω, ὄω, οἶω. Ab
ωκα, ἔωκα, ἀφέωκα etc. GUYET. Frustra se torquet *Guye-*
s. Nec felicius fuit *Conr. Reitzius*, qui in Indice hanc for-
mam a προεῖν s. προφέρειν, derivat. Nam debebat illa tum
monere προῖσται, aut πρόψεται. Nec προφέρειν γέλωτα phra-
sis est ullo modo probabilis. Quid multa? Unice recte cor-
rexit *Jacobsius* in *Porson. Adverss.* πρόωσται (a προωθεῖν)
stenditque pro sua scientiae elegantia et peritia, verbum ὠθεῖν
tiam alibi varie esse depravatum. LEHM.

Pag. 98. l. 1. Δίων — φιλοσόφῳ) Dion Alexandrinus
ratione, praecipuam in philosophia laudem est consecutus.
vid. *Philostr.* et *Syn.* de laude calvitii. *Lucian.* in Peregrino.
COGN. Vide *Cogn.* Not. et *Men.* c. 17. (Significat, ni fallor,
cum *De Mort. l'eregr.* c. 18. ubi vid. *Schol.* LEHM.) Per-
fecta *Platonis* epistola septima, facile, credo, mecum, senties,
Dionysium hic, non *Dionem*, a *Luciano* scriptum fuisse.
SOLAN. Mihi nec Platonicus, nec Cynicus, ille Dion, de quo
gitur, fuisse videtur, sed ignotus quidam, atque adeo igno-
tilis, *Luciani* aequalis, vanus haud dubie nominis philosophi
aptator. Prope eandem video esse *Wielandii* sententiam. LEHM.

Ead. l. 11. Ὅπως εἴποιμι) Vett. Codd. inspiciendi. GUYET.
Nihil varietatis invenio, nec desidero. Si cum *Obsop.* male
certas, ut arbitror fore, καὶ abesse possit; (etsi saepe πλεονά-
ς, v. infra cap. 28.) At si cum *Bened.* verius, etiam quod
entio, dicam, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam
tū latet, pro quo forsā ὅς quaesivit *Guyetus*. Sed vid. de
τως, infra c. 9. et 32. Et notam *Solani* ad *Tim.* §. 48. REITZ.

Ead. l. 13. Οὐδέη) Ita *Fr.* sola. Reliquae omnes οὐθέν.
Z. cum sequentibus jungit, omissis *Τυχ.* et *Παρ.* SOLAN.
primo illud admonendi sumus, vocabulum οὐθέν Attica ratione
undare. Deinde in personis nihil mutaverim, cum bene-
vantia sic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod solum obscuri-
tem difficultatemque huic loco objecisse videtur, non conco-
o, et dedisse *Lucianum* arbitror εἰπέ, quod etiam interpre-
tatione expressi. Dic modo, ut potes. Parum referet ad verum
in re cognoscendum, sive paratus sis, sive minus. GESN.
non valde repugnavi *Solano* οὐδέη rescribenti, quia vix aliter
let *Noster*: alioqui perinde esse, nescio num operae fuerit

probare. Sed quia *Phryn.* p. 76. negat, οὐθεις recte dici pro οὐδεις, aliique οὐθεις Aeolicum esse ajunt, nonnullos auctt. jungam, in quibus οὐθέν, μηθέν et οὐθεις invenio, quae tamen Attica magis, quam Aeolica, dialecto scripsere. Οὐθέν bis apud *Dion. Hal.* VII. p. m. 472, 16. atque alibi passim. Οὐθεις *Diod. Sic.* II. c. 19. v. 36. Οὐθέν idem III. c. 5. v. 65. Μηθέν *Aristot.* I. Pol. c. 8. εἰ οὖν ἡ φύσις μηθέν, μήν ἀτελὲς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4. οὐδὲν ἂν ἔδει. Sed eod. lib. c. 11. post med. ἅτ' οὐθενὸς ἐπιβάλλοντος· c. 12. σκυροτόμος δ' οὐθεις, οὐδὲ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν. At οὐδὲν rursum. L. 2. c. 3. et μηθέν ibid. med. Item de Coelo L. I. c. 5. med. διαφέρει δὲ γε οὐδὲν, et sic perpetuo in hac phrasi aliquoties repetita c. 6. et in *Analys.* quoque saepe occurrente. Ita u. hinc quaedam videatur differentia intercedere inter οὐδὲν et οὐθέν, quam tamen nimiam faciunt commentt. ad *Phrynich.* quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex οὐδὲ ē, alterum ex οὐτε ē sic conflatum, nam et οὐδὲ εἰς, ad majorem forsitan emphasin, scribi qui nescit, adeat *Mollium* ad *Long.* Past. p. notarum 52. Sed sufficit hic ostendisse, Atticis scriptoribus utrumque adhiberi. Sic μηθεις rursum *Diod. Sic.* I. c. 22. pr. et IV. c. 44. pr. οὐθεις καλύσει, et saepe alibi. *Epict.* Man. c. 29. Ibid. c. 36. f. ὅρος οὐθεις ἐστιν. Lenius *Scholias.* *Aristoph.* quem indicat *Maittair.* de Dial. p. 2. οὐδεις elegantius esse, quam οὐθεις. Unum οὐθεις adfert hic ex *Gen.* XXXI, 44. cui itaque superiora illa addi poterunt, item duotriave alia, quae *Hoeschel.* ad *Phryn.* l. c. ex LXX. et *Athen.* profert. REITZ. Vid. inprimis *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 181. sq. LEHM.

Ead. l. 13. TTX.) Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ἐπίστασαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter interpretes. BOURD.

Ibid. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ ἀληθῆ δὲ οὐδὲν διοίσει) Ita hunc locum refinximus, partim auctoritatem secuti FL. Ed. et P. nomina personarum hic in editis addita omittentium, partim ex conjectura. In impressis enim legebatur, οὐδὲν. TTX. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθείαι διοίσει. PAP. In P. vero οὐδὲν εἰ καὶ σμικρὰ δέοι, ἀληθῆ δὲ οὐ διοίσει. SOLAN. Mas. Regg. 2954. et 3011. εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοὶ ἀληθῆ δὲ διοίσει. Unde *Bellnus* conjicit legendum: εἰ καὶ σμικρὰ δ' εἴποις, ἀληθῆ δὲ διοίσει, quand tu dirois peu de chose, la vérité de tes raisons t'emportera toujours. BR.

Ibid. Τοῖς ἀληθείαι διοίσει) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

Pag. 99. l. 4. Μετέχομεν αὐτῆς) Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἢ παρασπαι...

τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετέχουσιν. Quod verbum in μετέχομεν mutant, qui illud conformare verbo ἐπακολουθήσαιμεν vellent. Quidem certam puto hanc emendationem. GESN.

Ead. l. 5. Ὡς ἐπίστασαι) Mallem εἰ ἐπίστασαι. SOLAN. Negaverat supra Parasitus, se philosophiae peritum esse. Itaque illud ei hoc loco Tychiades, et frustra ab eo exspectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori esset manifestior, videlicet in versione adjeci. GESN.

Ead. l. 8. Τέχνη ἐστίν) In Parasito definitio artis habetur: τέχνη ἐστὶν σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Sic scribe partim ex Ed. Flor. partim ex Ms. Interpretes verterunt, *Ars est, quae constat ex perceptionibus consentientibus et coexercitatis ad finem vitae utilem*. Ubi est in Graeco consentientes? Dein quid Latinis sint coexercitatae, nemo dixerit. Verte: *Ars est corpus perceptionum, quae exercitae sunt ad quendam utilem vitae finem*. Sic contra ἀσυγγύμναστοι καταλήψεις sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. Vide mox c. 6. ubi hanc explicat definitionem. GRAEV.

Ead. l. 9. Ἐγκαταλήψεων) Quidam ἐκ καταλήψεων, ut postea. BOURD. Ἐκ καταλήψεων) Ut Fl. Ed. et Salm. c. 6. et 8. In reliquis enim ἐγκαταλήψεων ἐ— uti et in P. et C. Vid. Quintil. II, 17. p. 116, 1. SOLAN. Ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic et apud Sextum Empiricum, apud quem quoties occurrat, docuit Fabricius ad Pyrrh. Hyp. 3, 183. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa Fabriciana animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio, quam secundo casu, et ubi separari ἢ ἐν possit, legi ἐγκαταλήψεων vel ἐγκαταλήψεως in plerisque locis esse alios Codices, qui habeant ἐκκαταλήψεων, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur adferatur ex bono libro casus alius, v. g. ἐγκατάληψις, vel similis; licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata excoipientibus praesertim, illud ἐγκαταλήψεων quod in pronuntiatione veteri vix differre ab illo altero, satis constat. De usu vocis κατάληψις in artis definitione add. Spanhem. et Kusterus ad Aristoph. Νεφ. 317. Interpretatio, quam damus, est Quintiliani II, 17, 41. nisi quod perceptiones hic admisi pro praeceptionibus, quae libros Fabii obsederunt, et quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare, quae cautior est. Vox σύνθημα explicatur Fabio, quod consentientes sunt perceptiones, a quibus ars constat. Si uno nomine utendum sit, compages

forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus; *corpus*. GESN. Mox pr. c. 6. ἐκ καταλήψεως, non ἔγκλη, quare et hic ita restitui. In marg. A. 1. W. additum etiam erat, *legendum ἐκ καταλήψεων* vid. *Commentarium Hermogenis* fol. 2. ubi per delinitio explicatur. Sed addamus, quod L. Bos Obs. Cr. p. 77. contra Graevium notavit: *Carp Graevius versionem Latinam, — at interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e Quintiliano, quod utrumque vocabulum, consentientes, et coexercitatae, habet in Instit. Orat. L. II. c. 18. (leg. 17.) sive ille, inquit, ab omnibus fere approbatus finis observatur, artem constare ex perceptionibus consentientibus et coexercitiis ad finem utilem vitae; ubi in marg. Ed. Basil. notatur, hoc Graece ita dici τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (alii καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) πρὸς τὸ τέλος εὐχρηστον τὰ ἐν τῷ βίῳ. Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artmidorus Oneir. IV, 3. et Schol. Aristoph. ad Nubes, p. 143. REITZ.*

Pag. 100. l. 4. Αἱ πονηραὶ χύτραι) Ut aerea vasa tinnitū dignoscuntur, ita homines ex sermone. Huc allusit *Pers. Sat. III. — sonat vitium percussa maligne, Respondet viridi naevia cocta fidelia limo*. Et rursus in *Sat. V. — pulsu dignoscere cautus Qui solidum crepet et pictae tectoria linguae*. COGN.

Ead. l. 5. Μὴ σαπρὸν) *Casaub.* ad illud *Persii sonat vitium*, legi vult σαθρὸν. *BOURD.* Σαθρὸν) *Plut. L. II. p. 64. (Ed. Xyl. Gr. L.) KUSTER.* *Casauboni* emendationem secutus sumus, σαθρὸν legentis pro σαπρὸν. Locus est *Platonis* huius simillimus in *Theaet.* p. 83. B. σκεπτέον — διακρούοντα τὰ ὑγιές εἴτε σαθρὸν φθέγγεται. *SOLAN.* Cum σαθρὸν sit apud *Platonem* et *Plutarchum* in eadem similitudine; suspicatum si recte intelligo, *Casaubonus* ad *Persii Sat. 3, 21.* etiam hoc legendum esse σαθρὸν. Quam frequens sit *Luciano* huius nominis usus, ostendit jam *Kusterus* ad *Aristoph. Plut. 814* quibus addi potest ex *Encom. Demosth. pag. 694. extr. Graec. τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν, pars affecta* etc. Praestat forte quod facit *Kusterus* in *Aristophane*, etiam hic ἐπέχειν, cum σαπρὸν significatione in tantum conveniat, ut quae sunt σαθρὰ etiam σαπρὰ dici queant. De negatione, quae hic abundanter jam dixit *Schol. GESN.* Cf. *Diall. Morti. XI, 4. τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων*, ubi *Codex Paris. τὰ σαπρὰ*. *LEHM.*

Ead. l. 7. Ἐκ καταλήψεων) Ut supra, nisi quod hic ἔκ καταλήψεως. P. etiam ἔγκλη. — *SOLAN.*

Ead. l. 9. Ὅτῳ) Sic P. et L. recte. In impr. οὗτος *SOLAN.*

Ibid. Μεταγνοίη) Sic *Salm.* et *Amst.* quibuscum consentit *Ms. Reg. 2954.* Vulg. μεταγνοίσι, male. *Bir.* Vertendo: *quique praeberet sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sententiam,* invertit *Gesnerus* auctoris sententiam. Scilicet in μεταγνοίη Subjectum est parasitus, cujus ars in eo ponitur, quod semel delecto sibi mensae domino, nunquam ipsum (parasitum) hujus consilii poeniteat. *LEHM.*

Ead. l. 10. Ἀργυρογνοίμονα) Ἀργυροκόπος vulgo mensor et mensarius a Graecis κολλυβιστής, nummularius et trapezita. *COGN.*

Ibid. Ἐπερ ἐπίσταται διαγιγνώσκειν) Ἡπερ ἔ. δ. *MARCIL.* Non male. Et sic priscus interpr. *artem* — *qua norint, fecerant.* Sed vulgatum stare potest. *REITZ.*

Ead. l. 12. Κιβδήλους) Quod simplex non est, neque sincerum, id vulgato verbi Graeci κιβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ εὐθεῖν τὸ δῆλον, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, hujus nomen nomismati solent inscribere, addita litera, iisque in terram abjectis dira impreari. Παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum subaeratum κιβδηλον appellant, et κιβδηλίαν corruptelam. *COGN.*

Ead. l. 13. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομ.) Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Patet oraculo *Euripidis* sequente, et post illa, verbis *Luciani* pag. sequente. *MARCIL.* Οὐχ ὥσπερ) *Marcilii* conjecturam secutus sum. *SOLAN.* Ὡσπερ τῶν νομισμάτων) Οὐχ ὥσπερ, quod *Marcil.* volebat, *Solanus* jam receperat in textum, sine auctoritate. Ego, quantumvis festinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitis *Codd.* intrado; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi ἀπὸ τοῦ κοινού. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat in *J.* aliisque, minus errarunt, qui οὐχ hic inseri cupiebant.) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii in nummis dignoscendis, eadem et nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam se habent) i. e. quoque non primo aspectu deteguntur. Construe itaque: τῶν ἀνθρώπων μὴ φανερῶν εὐθύς ὄντων, ὥσπερ τῶν νομισμάτων μὴ φανερῶν εὐθύς ὄντων. Per multa sunt ejusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τοῦ οὐ vel μὴ testimonium est ap. *Eurip.* *Androm.* v. 80. Γέρων ἐκεῖνος; ὥστε σ' ὠφελεῖν παρῶν, senex est ille, ita ut nequaquam te juvare queat; sive, senior est, quam ut etc. Apud *Hippocr.* *S. I.* *aph.* 13. μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait: Γέροντες εὐφορώτατα νηστεῖν φέρουσι, βεύτερον οἱ καθιστηκότες, ἥκιστα μεράκια, πάντων δὲ μάλιστα

παιδία, i. e. minime omnium pueri jejunium ferunt. Ex Latinis similia dedi in *Ambiguis*, Tit. *Negandi formul.* fin. Aliquaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen, dedit *Bos* de Ellips. p. 331. — 2. REITZ. Maxime differunt sententiae, quas festinando confudit *Reitzius*: Mores hominum aequae ac numi difficulter explorantur, et: Mores hominum non aequae ac numi difficulter explorantur. In hac enim posterior sententia hoc inest, numerum naturam magis, quam animorum humanorum, in oculos incurrere, adeoque minus fere fallaces esse illorum, quam horum, probationem. Atqui hanc sententiam velle nostrum parasitum, ut inde pateat, etiam majorem esse parasiticam artem, quam numulariam, vel e voculis καὶ ταῦτα colligi potest, omnino vero e toto loci ingenio et colore. Ergo sane acute *Marcilius* vidit, non ὥσπερ, sed οὐ ὥσπερ requiri ad hanc parasiti mentem exprimendam. Nec temere profecto *Solanus* egit, quod negationem inseruit, licet nusquam in libris exaratam. Subaudiri enim illam h. l. post omissam, nemini facile persuaserit *Reitzius*. LEXM.

Pag. 101. l. 1. Μη φανεῶν) Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. BOURD.

Ead. l. 2. Εὐριπίδης) Locus integer ita habet: Ὡ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὅς κίβδηλος ἦ, Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὥσας σαφῆ etc. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἀνδρῶν etc.) *Eurip.* Med. 518. SOLAN.

Ead. l. 8. Λόγους λέγειν) Sic supra Gall. cap. 3. παραδοξότατον λόγον — λέγω. Et *Herod.* c. 3. λόγους ἔλεγον. Ant. Exp. Al l. p. 54. λέγουσιν ὑπὲρ σφῶν τόνδε λόγον. Alias ejusmodi repetitiones abunde jam vidimus. Cumque ad Gall. c. 3. promiserim talia me deinde silentio praeteriturum, addam tantum, quod ibi omisi, mirandum esse, qui in *Evang. Matth.* XI, 10. ἐχάρησαν χαρὰν, quod *Marc.* IV, 40. iterum occurrit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tuctui *Eckhard.* in *Observ.* ex *Aristoph.* *Plut.* p. 2. REITZ.

Ead. l. 13. Παντὸς ἀπῆλθε) An διὰ παντὸς, i. e. perpetuo, ubique, quaesivit *Solanus*? nam per omnia dederat etiam *Obsop.* Non opus erit, si παντὸς cum *Gesnero* nosto masculin. accipias, pro παντὸς ἀνθρώπου. Non displiceret tamen πάντως, si alicubi inveniretur. At παντὸς μᾶλλον neutro gen. ante omnia conversum in *Ael.* V, 13. pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι ἐπιτήδειοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντὸς μᾶλλον. Sed et post ante omnes reddere, etsi pluralis praecedat. Ita enim et *Diog. Hal.* Ant. X. p. m. 642. 30. τοὺς πολέμιους — οὓς παντὸς μάλιστα ἐφοβοῦντο, quos ante omnes alios timebant. Sed eodem redit, quos magis timebant, quam quidvis. Nam neutr. gener.

erte est ap. eund. X, 681. 31. ὁ παντὸς μάλιστα ἐβούλοντο, uia τὸ δὲ ibi praemissum erat. Generaliter autem excellen-
am significat; neque credo, semper disquiri debere, quo ge-
ere accipiendum sit. Et περὶ τοῦ παντός, de summa rerum,
eutr. est apud Herodian. IV, 4, 14. Περὶ παντός ποιεῖν, plu-
rimi facere, Lexicogr. jam notarunt. Quare nihil hic muto.
REITZ.

Ead. l. 16. Πάττεσθαι) In quibusdam πράττεσθαι. BOURD.

Pag. 102. l. 5. Πλάτωνος) Haec Platonis sententia ex-
tat in Dialogo, qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. COGN.
Locus non in Gorg. exstat, sed in Theaet. p. Ed. Bas. 83. A.
OLAN.

Ead. l. 13. Εἴη) Legendum videtur εἶεν. GUYET. Non
nale. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi
necessitas. Ad καταλήψεις certe singularem referre nolim.
Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing.
verbi, cujus exempla quaedam dedit frater optimus G. O. Reitz.
n Belg. Graeciss. p. 357. — 8. tamen Lucianus non ita solet.
sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam sing. est?
dne quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen
sic Lucian. junxisse feminin. plur. verbo sing? REITZ.

Ibid. Ἀπόλλυσιν) Ἀπολλύουσιν. GUYET. Bene, si εἶεν se-
nel receperis; nam tum et hoc mutandum erit Priorem dif-
cultatem avertit Gesnerus, εἴη ad Parasitum referendo; at
ἐπόλλυσι tamen perdunt convertit, pluralem edendum esse
orsan innuens. Velim igitur, etsi εἴη retineo, minima accen-
us mutatione ἀπολλύσι legere: nihil tamen mutavi; si forte
et alia femin. apud Nostrum ita constructa reperiantur. REITZ.
Quum εἶεν vere, ut Guyetus voluerat, in duobus Codd. lega-
tur, dubitari plane non potest, quin sic rescribendum, et ἀπόλ-
λυσιν mutato accentu in ἀπολλύουσιν sit mutandum; quam emen-
tationem praeivit jam Schmiederus. LEHM.

Ead. l. 15. Μὴ καὶ μανίας) Τὸ μὴ delendum videtur.
GUYET. Non delendum, si interrogandi signum addas, quod
adest in Par. in aliis non. Conf. c. 40. f. REITZ.

Pag. 103. l. 2. Ὅν, οὐδὲ ζῆν etc.) Lectionem Florentinae
vulgata meliorem arbitror; sed malletum tum etiam illud ὄν
post βίῳ, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat
marg. A. 1. W. quo sententia parasitica sit, οὐδὲν εὐχρηστοτέ-
ρον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ, ὢν ἄνευ οὐδὲ ζῆν ἐστι. Nihil interim
mutavi, quia vulgata eodem redit; sed altera est concinnior.
REITZ. Ἄνευ tamen nimium videbatur ab ὢν remotum esse.
Fortassis ὢν per errorem ex ὄν natum erat; unde illa varia-
tio. LEHM.

Ead. l. 7. *Δύναμιν δὲ τινὰ*) Nempe hic removet τὸ τεχνολογικόν, qualis est animalium solertia in victu quaerendo, struendis nidis etc. ut paullo post ἀτεχνολογίαν. Vulgavit Fabricius ad *Sexti Empir.* adv. Gram. I, 75. locum egregium e Scholiis ineditis ad *Dionysium Thracem*, ubi occasione ejusdem definitionis artis explicantur et ab ea distinguuntur τεχνολογικὸν ἡμιτέχνιον, μικροτεχνία, κ. τ. λ. et tandem etiam ἀτεχνία. *Gesner*

Ead. l. 14. *Δυνήσεται σώζειν*) Consequentia orationis et nexus haud dubie postulant secundam personam, quam cum Ionica s. antiqua ratione positam inveniret librarius, δυνήσεται imperitia quadam immutasse videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpres *Vinc. Obsopoeus*, a quo discessum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus objiciat pro nomine ἑαυτὸν. Hoc enim aequè secundae personae ac tertiae jungi posse, translatitium est. *Gesner.* Δυνήσεται σώζειν ἑαυτὸν] Cum δυνήσεται antea editum legerem, conjiciebam, legendum δυνήσῃ vel δυνήσασθω, ut fiat secundae personae, et praemissae interrogationi, αὐτὸς εὐασυρὺς σὺς? respondeat. Immo sic legi voluisse *Obsopoeum* crederem, qui vulgata servata tamen dedit, te ipse servare potuisses; nisi ex aliis ejus erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia *Gesnerus* tantum delebat, ut δυνήσεται legas, idque facillimum et optimum, (nisi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori cessi, et quia necessitas exigit, vulgatam rejeci, quae plane absurda erat. Restat tamen, ut ἑαυτὸν, quod tertiae personae est, jam etiam in σαυτὸν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemisit Noster σὺ σαυτοῦ. Sed per me non erit necessarium, quia ἑαυτὸν est omnis personae. Pro ἑμαυτὸν id adsertum videtur ad *Asin.* cap. 13. pro σαυτὸν in *Apolog.* pro *Mero.* c. 2. πρὸς ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν — λέλεκται σοι, nisi credas propter sigma sequens dubiam esse lectionem. Vid. igitur apertius pro secund. pers. positum in *Ep.* ad *Galat.* V, 14. ἀγαπήσῃ τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτὸν. *Evang. Matth.* XXVI, 11. πάντες γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν. 2. *Corinth.* X, 12. et passim. *Epict.* Man. pag. 58. f. *Ael.* I, 34. med. τολμήσεις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομῖναι; hinc in *Glossar. vetere in Biblioth. Coisl.* pag. 233. ἑαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀρκετικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? *Lucianum* sic saepe habere bene proficitur *Sol.* ad *Apol.* l. d. Et patebit ex *Indice.* *Reitzii* Translatitiam hanc esse rem, monuerat *Gesnerus*. Ego vero moneo, etiam supervacaneam omnino et alienam ab h. l. omnem hanc esse vel *Reitzii* disputationem, vel *Gesneri* emendationem. Recte enim omnino habet vulgaris lectio δυνήσεται, quum in duobus Codd. pro εἰ ἐπιτρέψας σὺ σαυτοῦ scriptum legatur

τ. τις ἐαυτῷ (quamquam *Belinus* tantum τις refert de Cod. 011.) et mox ad eandem legem in Gorl. σωθῆναι ἄν. Et hanc loci formam equidem tanto lubentius sum amplexus, quanto magis Ionismum in δυνῆσαι ferebam. Omnino cum hac sententia mea conspirare video *Struvium* Lectt. *Luciann.* P. I. 249. nisi quod etiam ἐπιτρέψαι pro ἐπιτρέψας rescribendum esset, quae quidem correctio et mihi prope necessaria esse detur. LEHM.

Pag. 104. l. 11. Τοιοῦτον) Pleonasmus, qualis ille *Pausan.* 22. ἐς δὲ τὸν ναὸν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον τοῦσε, quem cum aliis simil. adfert *Maitt.* de Dialectt. p. 75. addo *Diod. Sic.* V. c. 7. post med. τῷ δὲ Λιπαρῷ τῆς Ἰταλίας κθυμοῦντι, συγκατακεῦασεν αὐτῷ τοὺς — τόπους. REITZ.

Ead. l. 15. Ἀλλ' ἐκείνο) Intellige, ὅρα, ποιήσον. GUYET. *Ibid.* "Ὅπως) Sic Noster passim. Vid. *Timon.* cap. 28. sed quia alia divisio ibi instituta jam est, (§. 48.) SOLAN.

Pag. 105. l. 1. Σὺ λέγων) Pro λέγεις, s. λέγων εἰ. Vide l. cap. 2. REITZ.

Ead. l. 3. Λεκτέον) Λεκτέων. MARCIL. Λεκτέων) Additum oportuit καὶ πρακτέων. SOLAN. Quod *Marcil.* voluit, id jam est in *Par. Salm. Ald. J. Fl.* etc. Aliis igitur Edd. usus fuit. REITZ.

Ead. l. 12. Οὐ γὰρ) Versus Homerici erant corruptissimi. GOURD. Inspecto *Homeri* loco, (qui est *Odyss.* IX, 5.) quantum hic turbaverint aut ipse *Lucianus*, aut librarii, appareat. Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι ἢ ὅταν ἡ προσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα, Δαιτυμόνες δ' ἀνά ὅματ' ἀκουάζονται αἰοδοῦ ἡμενοὶ ἐξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κραιῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων ἰνοχόος etc. Hunc *Homeri* locum respicit *Basilius* de legendis Graecorum libris, (*Grot.* Ed. p. 87.) cum ait: οὐ τοίνυν καίνεσόμεθα τοὺς ποιητὰς, οὐ λοιδορούμενους, οὐ σκώπτοντας, οὐκ ἐρῶντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους. οὐχ ὅταν τραπέζῃ πληθύουσι καὶ ὥδαις ἀναιμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὀρίζωνται. SOLAN. Additur eodem loco etiam *Maximus Tyrius* Dissertt. VII, 3. ubi *Isidorus* δὲ κρητῆρος non minus, quam hoc *Luciani* loco, δ' ἐκ κρητ. scribi jussit. Ceterum *Belinus* verba HomERICA, quae post ἅπαντα vulgo omittuntur: Δαιτυμόνες — ἐξείης propterea supplenda censet, quod infra capite extr. eadem tanquam scel jam recitata commemorantur. At non videtur haec repetitio nimium urgenda esse, sed pertinere magis ad loci et sententiae, quam ad ipsorum verborum, memoriam. LEHM.

Ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι) Sic se restituisset ait *bourdelotius*, et sic Ms. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο.

Sed εἶναι retinendum esse constat ex *Hom. Odys. IX. v. 5* unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum πλήθους τράπεζαι, ut et exstat in *Flor. GRAEV.*

Ibid. Εἶναι) *Hom. L. Fl. V. 2.* et *Par.* In reliquis erat ἔμμεναι, prave. In P. ut et G. ἔμ — ἄλλο, quod melius, si φησὶ retineatur. SOLAN. *Εἶναι* legendum pro ἔμμεναι, etiam adscripsit *Guyet.* Item paullo post εὐφροσύνη pro vulgata εὐφροσύνην. REITZ.

Ead. l. 13. Εὐφροσύνη) Corrupte hic omnes εὐφροσύνη. Ego ex *Homero* ipso emaculavi. SOLAN.

Ibid. "Εχῇ κατὰ" ἔχει κατὰ scribendum videtur, pro κατέχει. GUYET. Non plane opus est cum *Guyeto* κατὰ per anastrophe scribere; neque sic est in meis *Homeri* Edd. Nam etsi per tmesin pro κατέχω accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis *Od. Z, 107. Πασάων δ' ὑπὲρ ἧγε κάρη ἔχει,* et ἔχει etiam per se interdum signif. *versari, degere,* cujus exempla mox subijciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum sit, *laetitia versatur apud, per populum.* De ἔχῃ vero in ἔχει mutando non adeo repugno; cum lectio inter ἔχῃ et ἔχει etiam variet in *Homeri* libris *Odysseae,* quem *Solanus* indicavit. ἔχω autem pro *versor, immoror* frequens. *Alciphr. III. Ep. 20. pr. τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει.* Idem I, 1. τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμῶν ἡμέραν. *Long. Past. I. p. 24. Ed. Jung. (18. Moll.) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγνῦσα τὸ γάλα* (male πηγῦνσα *Ed. Jung.*) Idem IV, 113. περὶ θῆραν εἶχε λαγῶων. *Ael. XIII, 2. m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βαρχίαν εἶχεν.* Et III, 42. καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἰστούς εἶχον. Sed ἔχει κατὰ rursus *Hom. Od. A, 491. Οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε, senium eum occupat ad manus pedesque;* ubi ex traiectione structuræ patet tmesin esse, qua in aliis verbis etiam utitur millies milliesque; nec tamen ideo κατὰ scribi necesse, quia praepos. praecedit easum suum. REITZ. In Soloecismum ἔχει incidit, opinor, *Guyetus,* quod apud *Homerum* sane libri quidam ἔχει, ac deinde etiam ἀκουάζονται, habent. Sed *Reitzio* certe hoc vitium minime erat excusandum, quo turpius vix aliud esse potuit. Jam vero κατὰ, quidquid excutiat *Reitzius* ad tuendum κατὰ, etiam *Wolffius* in ipso *Homero* edidit, bene intelligens, κατὰ δῆμον in hoc nexu nihili esse. LEHM.

Pag. 106. l. 4. Τοῦτο τί μοι) *Hom. Odys. IX. v. 11. SOLAN.*

Ead. l. 7. Τῶν Ἑλλήνων) In aliis Codd. τῶν ὄλων. BOUDB. Ἑλλήνων) Unde hanc scripturam habuerit *Parisiensis* editor, incertum. In L. certe reperitur; et omnino proba est. In plerisque impr. et ipso P. ὄλων. In *Fl. λόγων.* SOLAN.

Ead. l. 9. "Ὅτε τὸν Φιλοκτήτην) Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat *Homerus*. Sed vide *Philostr.* p. 703. et qui ibi in notis memoratur *Hyginus* fab. CII. SOLAN.

Ibid. Φιλοκτήτην) Est apud *Philostr.* in Heroic. et *Homer.* in catalogo navium. COGN. In catalogo quidem navium Iliad. II, 721. sq. illud, quod *Solanus* quaerit, non reperitur; nisi quod innuit ibi poeta, desiderium aliquando Philoctetae in Graecorum exercitu excitatum iri. Verum nec opus erat, ut ipse *Homerus* diserte Philocteten narraret ab Ulysse ad Trojam esse abductum. Fabulam secutus est *Lucianus*, qua nulla per totam antiquitatem alia vel latius fuit divulgata, vel amplius ornata ac celebrata. An quis ignoret *Sophoclis* Philocteten? Nec *Ovidius* Metamm. XIII, 313. sq. et v. 329. sq. hanc rem aliter tangit, quam ut vulgo notam. Ergo putidior est scrupulus, quem *Solanus* his Parasiti verbis injicere conatur; in quibus equidem nihil invenio, nisi hanc sententiam: Quodsi voluisset *Homerus* hanc orationem (χαριέστερον τέλος) secundum Stoicorum rationes Ulyssi tribuere, poterat facile illud momentum temporis eligere, quo Philocteten abduceret e Lemno. Atqui non fecit. Ergo — LEHM.

Ead. l. 11. "Ἑλλήνας — κατέσχευ) *Hom.* Il. A. Τὸν δ' ἀγανῶϊς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστῆς. COGN. Versus, quem *Cognatus* profert, est in Il. B, 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret vers. ejusd. B, 165. ubi de Graecorum fuga cohibenda sermo est. Sed neque hoc magni est momenti. REITZ.

Ead. l. 12. "Ἐαυτὸν μαστιγώσας) *Hom.* Od. A, 244. SOLAN.

Ead. l. 15. Τῇ Καλυψοῖ) *Hom.* Od. E. 14. et passim. REITZ.

Ead. l. 17. Αἰτίας) Τελείας L. SOLAN.

Pag. 107. l. 3. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων) Verto: fieri enim non potest, ut eos (versus) PERCIPIAMUS, si non saepius dicantur. Interpres habebat, quos nisi saepe referantur, audire non possumus. Verum τὸ ἀκούειν hic non est audire, sed intelligere et percipere. VITRING.

Ibid. "Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων) Id est, repetiti placent. GUYET. "Ἀκούειν hic intelligere est; quo sensu in N. T. usurpatur; nove. Nisi forte corruptus locus est. SOLAN. "Ἀκούειν *Solanus* nove dictum ait, pro intelligere, ut in Novo Foedere usurpatur. *Gesnerus* etiam recte vertit intelligere. Obsopoeus: neque enim ad satietatem AUDIRE possunt, nisi saepius repetantur: minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν intelligendi significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo sit tribuendum. Ex *Galeno* enim L. X. id jam protulit *Bud.* in Comm. I., Gr. pag. 565. duobus testimoniis, quorum posterius

tantum repetam. Ἀπλοῦν δὲ, ait, ὅταν εἶπω, ῥόδιον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρή. Sed ex aliis etiam defendit Pfochenius de stilo N. T. ad verba Apostoli 1. Cor. XIV, 4. ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, *nemo enim intelligit*. Sensus, quem Guyetus his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap. Liban. Ep. 31. τούτων δ' οὐδεὶς, ὅστις οὐκ ἤκουσεν, ὡς ἀκούσει· quod vertitur, *quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet*. Ad verbum autem sonabit, *horum autem nemo, qui non (ita) audierit, ut auditurus*. Quid si igitur ἀκούσεις optandi modo legas? vel ἀκούων. REITZ.

Ead. l. 5. Δαιτυμόνης) Hom. Od. I, 7. SOLAN.

Ead. l. 11. Τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον) Jens. ad Dial. Imag. posterius verbum iis adnumerat, quae in Lexicis non inveniuntur; (quamquam inverse ἀχλόητος edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in Stephan. Scap. Bud. Poll. Suid. et Hesych. non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen et Alciph. IV. Ep. 55. pag. 410. plane totidem verbis scribens τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ubi peritissimus Bergl. et haec Luciani adfert, et ipsum Epicurum in Epist. ad Menoeceum apud Diog. Laërt. X. Segm. 127. in simili sententia τὴν τοῦ σώματος ἀόχλησιν dicentem, et ἀνοχλήσιν Diog. Laërt. II. Segm. 87. REITZ.

Ead. l. 14. Ὁ δὲ Ἐπικουρείος) Ἐπικούροσ forte. Sic interpretes. GUYET.

Pag. 108. l. 8. Ὀδυσεὺς ἀπὸ τῆς Σχερίας) Videtur omnino respicere Odyss. N, 79. 92. Vox σχεδῖος, quae in libris omnibus nostris exstat, irrepsit pro Σχερίας facili sciorum lapsu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερία autem, aut Σχερίη, nomen est insulae Phaeacorum, (Od. E, 34. et 35.) unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitor, divinitus etiam aucto. SOLAN. Magna veri similitudine sese commendat conjectura Solani: sed quod eam, inducta vulgata, jam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda, vel falsa, ut sine ejusmodi conjectura intelligi aut credi non queat. Cum vero et ἐπὶ σχεδῖος Homero ead. Odyss. crebro usurpetur, et veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. REITZ.

Ead. l. 9. Κατὰ ταῦτα) Illo modo, i. e. sequenti. GUYET. Habuimus idem in Bis Accus. c. 15. med. REITZ. Quae sequuntur, non recte ceperat Gesnerus, reddens: *Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens*. In suspensio relinquit parasitus, quo jure nomen Sapiientis solus omnium Epicurus sibi ipse arrogaverit. Cf. Cic. Finib. II, 3. qui (Epicurus) se

unus, quod sciam, sapientem profiteri sit ausus. Et Tuscc. V, 26. in. qui tantummodo induit personam philosophi, et sibi ipse hoc nomen inscripsit. Formulam loquendi illustravit *Fritzscher*. Quaestist. p. 191. et quos ibi laudat. LEHM.

Ead. l. 12. Οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται) Forsan quis οὐ ante ζήσεται omitti posse suspicaretur, ut vid. supra Abdic. c. 18. notata. Sed si in ejusmodi locutionibus οὐ intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo et recte id addi interdum, ut *Tox.* c. 26. pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται. REITZ.

Pag. 109. l. 6. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κειτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν οὐκέτι) Proinde ei, qui multa possidet, hoc fortasse praebet: ei vero, qui pauca, nihil amplius. Mentem Luciani non satis assecutus est, qui ita reddidit. Debebat posterius membrum ita reddere: ei vero, qui pauca, et nihil, non ita, i. e. hoc non praebet. VITRING.

Ead. l. 7. Παρέχει) I. e. licet hoc facere. GUYET. Melius *Vitringa*; quare comma post μηδὲν, quod in *Par.* aberat, etiam addidi, id quod *Gesnerus* quoque fecerat REITZ. Παρέχειν h. l. vim habet verbi παρῆναι, ut ἔχειν verbi εἶναι. Neque omnino tentandum videtur. LEHM.

Ead. l. 14. Ἡ μὲν) Τὸ εἰ hic deesse videtur. GUYET. *Ei B.* 2. *Par.* et *Amst.* quod et agnoscit L. sed abest ἦ. In reliquis deest εἰ. Alludit iterum ad eandem fabulam *De Merc.* Cond. c. 13. SOLAN.

Ead. l. 15. Παρὰ τοῦτο) Forsan παρὰ τοῦτο, adscripserat *Gesnerus*. REITZ. Siquidem ab hoc (scil. confecti cibi) cum *Gesnero* reddas, sic sane erat corrigendum. At παρὰ τοῦτο esse ob hanc causam, recte monuit *Fritzscher* loco in *Varr.* Lectt. laudato. LEHM.

Pag. 110. l. 3. Τοῦ τέλους) Non attendit ad hanc vocem interpres. Sic mox cap. 30. συμφωνία τῶν ἔργων καὶ τοῦ τέλους. Constituebat enim *Epicurus* philosophiae suae summam ἐν τῷ τέλει. Sic *Petron.* Satyr. Ipse pater veri doctus *Epicurus* in arte Jussit, et hoc vitam dixit habere telos. Quo loci mendose faciunt, qui in secundo versu reponunt lusit pro jussit, ut moneo ad emendationem hujus epigrammatis. BOURD.

Ead. l. 5. Ἀπολογούμενος) Τῷ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν — οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενος ἀχθεσθῆι, καὶ πάντα ἔχει. At vero parasito neque coquus est etc. neque pecuniae, pro quibus causam dicere gravetur. Sic interpres: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι, qui se defendunt contra impugnantem. Hic est ἀτοπον. Lege ex Ms. ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθῆι, neque pecunia, qua amissa crucietur. GRAEV. Ἀπολλυμένων) Τῶν ἀπολλύμενος L. unde

confirmatur *Graevii* emendatio. In impr. omnibus ἀπολογούμενος, insulse. Sed quid isthic loci οἰκονόμος; Ego certe οἰκίαι vel συνοικίαι legendum esse arbitror. SOLAN. Cum coquo sane melius conjungeretur hic dispensator, ut ὅρῃο praeced. ubi utrique dicebatur dominus μάχεσθαι, quod h. l. diceretur χαλεπῆναι. Nihilominus genuina puto nos habere verba, in quibus promiscue recenseantur molestiae, quibus careat paratus, non accurate pensitatis singulorum verborum rationibus et vinculis. Ἀργύρια autem vasa argentea esse, non, ut *Gesnerus* reddidit, pecunias, jam monuerat *Belinus*. LEHM.

Ead. l. 7. Ἐκεῖνος Ἐκείνους malim. Et *Solanus Florentinus* etiam ἐκεῖνος male habere, *Juntinas* adleverat. Nam etsi singularis ad Epicurum videtur spectare, illud μόνος rectius pluralem sibi oppositum habebit; quia si solus immunis est, ceteri omnes debent esse isti malo expositi, et ὧν ἐκείνους tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, quibus istos (Epicureos) perturbari necesse est. REITZ. Quin ἀνάγκη illud ipsum, quod sequitur, et in vett. Edd. sine jota subscripto editum legitur, arctius cum ἐκείνους jungendum. Sic demum veram habes loci formam et indolem; quod vidit etiam *Fritzschi*. LEHM.

Ead. l. 12. Πάσης γὰρ τέχνης Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. GUYET. Haud male quidem *Guyeti* conjectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatius locum haberet, nihil muto. *Diod. Sic. L. II. c. 28. m. αὐτοῦ κατέγνω θάνατον*, ubi et αὐτῷ dicere potuisset. Idem IV. cap. 44. τῆς θυγατρὸς καταγνῶναι θάνατον. Sic ἱερὸς τινὶ etiam usitatum cum genitivo. Noster supra Gall. c. 28. οὐπὲρ ἱερὸς εἰμι. *Aesop. F. 2. τούτου ἱερὸς εἶναι λέγεται*. *Evang. Joan. XIX, 36. ὅσπουν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ*. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etsi in loco parallelo *Exod. XII, 10. de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ*. Construe igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex *Cic. I. in Verr. 18. insula Deorum sacra*, pro *Diis*, adfert *Jensius* in *Lectt. Luc. p. 285. addiditque deinde Justin. XVIII, 7. decimas Herculis ferre*. Et XI, 5. duodecim aras Deorum statuit. Alia hujus generis dedit *Wopkens* in *Animadv. ad Avian. insertis Obs. Miscell. Britann. mens. Aug. 1736. pag. 210. REITZ. „Caecutiit hic vir perspicax (Gesner. in interpr. Lat.) nec minus (quod non tam mirabile) Reitzius, ut ex nota ejus manifestum est. Constructio est: ἀνάγκη γὰρ (ἐστὶ) μάθῃσιν πάσης τέχνης προσάγειν (τῷ μυνθάνοντι) πόνον, φόβον, πληγὰς.“* Sic *J. Seager. in Diar. Class. N. 36. a. 1818. p. 319. LEHM.*

Pag. 111. l. 2. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥςπερ τινὰς ἀπὸ τῶν δι-

δασκάλων) Sic recte Ms. vulgo ἐκ τῶν διδασκάλων. GRAEV. Τίς γὰρ ἀπὸ δειπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων ὀρώμεν; Ms. Graevii ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior et elegantior, ut sit ellipsis loci alicujus, ubi διατρίβουσιν οἱ διδασκαλοι, puta, σχολῆς vel διδασκαλείου, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholiis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticῶς loquendi formam. Sic ἐς διδασκάλου Noster in Hermotimo c. 82. f. εἰς μουσικοῦ φοιτᾶν, in Amoribus c. 64. f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, et passim. Adde, quae ad Tom. I. notavimus. JENS. Ἀπὸ τῶν διδασκάλων praeter Ms. Gr. Ed. Ven. Reliqui vero libri ἐκ. Sed B. 2. pro διδασκάλων, διδασκαλείων hic habet, prave. SOLAN. Non quidem improbo vulgatum, quod Jens. defendit, ἐκ pro ἀπὸ, et vel servassem, si tanti esset. Sed consentienti Solano ac Graevio in ἀπὸ aequo bono, aequo testibus suis firmato, hoc facile dedi, ut reciperem. Et si me tertium testem his adjungere licet, ἀπὸ cum illis magis probo; quia ἐκ τινὸς ἔρχεσθαι, quando οἶκος intelligitur, amat sine articulo poni, ut Aristoph. Plut. 84. ἐκ Πατροκλέους γὰρ ἔρχομαι, et simil. quae cum praepos. ἐς juncta, ipse adtulit Jensius. REITZ. Scilicet ἀπὸ τῶν διδασκάλων est *e schola*; et sic, si velis, defendatur aliquo modo illud Somnii c. 2. quod in Codd. nonnullis legitur, ὁπότε ἀφ᾽ ἑλθὲν ἀπὸ (vulg. ὑπὸ) τῶν διδασκάλων. quoties *e schola* dimittebar; quod tamen illic par est quotidie factum cogitari debere. LEBM.

Ead. l. 4. Εἰς διδασκαλεία φοιτῶντες) Confer Somn. sub init. SOLAN.

Ead. l. 15. Πολλή) Consulto mutavit. textum Hesiodi, qui ita habet Ἔργ. 290. μακρὸς — ἐπ' αὐτήν. In P. Fl. Ed. et Salm. αὐτοῦς, in reliquis αὐτό. SOLAN. Πολλή — αὐτό) Notarat Solanus noster solam Par. quae male πολλοὶ haberet. Sed et alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxi; sed melioribus parui. Interim et πολλή male forsan ab interpret. cum οἶμος conjunctum, dum reddunt multa est via, ad quod Fl. aliaeque ansam videntur dedisse, comma post γὰρ omitteb. At cum οἶμος masculinum sit, πολλή, (si proba est lectio, et non πολλός poëtice pro πολὺς, rescribendum) forsan ad τέχνην referendum. Hesiod. ab Solano indicatus habet, μακρὸς δὲ καὶ ὀρθίος οἶμος ἐπ' αὐτήν. quod etsi Lucianus mutavit, malum tamen utrumque adjectivum ad viam referre, ut longa et ardua dicatur. Verum isthoc ipsum voluit Gesnerus aequo ac priores interpret. et ὁδὸς post πολλή intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere pos-

semus, si adjectiv. ad sequens *οἶμος* aptemus: nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem significans jam additur? Si differentia inter *ὁδός* et *οἶμος* esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem* ejus tantum indicaret, vel elegantissimam agnoscerem hic ellipsin. *Αὐτὸ* vero recte ad totum negotium pertinet: nam si πολλοὶ legas, scil. καρποὶ, belle quidem αὐτοὺς eodem referri videtur; sed hoc ipsum sefellit scribas, qui πολλοὶ cum dedissent, etiam αὐτοὺς refingere debuere. At falsa tum prodit sententia. REITZ. Quid si πολλὴ refertur ad τέχνην, et αὐτὸ ad totam phrasin τοὺς καρποὺς ἀπολαμβάνουσι; GERN. Ad τέχνην referri πολλὴ vel propterea nequit, quod de artibus pluribus agitur, non de una. Mireris omnino, tantopere a vero aberrare potuisse viros haud sane stupidissimos. Πολλὴ dicit parasitus, de ὁδός cogitans, sed meminit statim versus Hesiodi longe celeberrimi, et applicat eum paullo liberius, sed tanto cum voce πολλὴ convenientiorem, quam οἶμος ad analogiam vocis ὁδός etiam feminino genere dictum sit. Cf. Eurip. Alcest. v. 845. Herm. ὀρθὴν παρ' οἶμον. Αὐτὸ autem intellige τὸ ὑστερον τοῦτο. Αὐτὰς, quod duo Codd. praebent, non equidem praetulerim cum Belino. Maxime sic claudicet sententia. Ceterum et alibi noster, et varia quidem ratione, hunc Hesiodi locum in usum suum convertit, ut Hermot. c. 2. Necyom. c. 4. LEHM.

Ead. l. 17. Εὐθύς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τὸ μαρθάνειν) Sic corruerunt posteriores sanum et sincerum priorum Editionum, ἐν αὐτῷ τῷ μαρθάνειν. Paullo post iterum τῷ degeneravit in τὸ (ἅμα τὸ ἄρξασθαι), ut jam vidit et monuit Graevius. JENS.

Pag. 112. l. 1. Τῷ μαρθ.) Ita B. 2. et Par. Reliquae τὸ, prave. SOLAN.

Ibid. Ἐν τῷ τέλει ἐστὶν) Obsop. reddiderat, quantocius in quaestu est. Haud ita male ad sensum: ludit enim in duplici sensu vocab. τέλος. REITZ.

Ead. l. 4. Ἄμα τὸ ἄρξασθαι) Sine dubio quoque scribendum, ὁ δὲ παράσιτος εὐθύς ἔχει τὴν τροφήν ἅμα τῷ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. At parasitus simul atque artem orsus est, victum habet. Ἄμα τῷ ἄρξασθαι est σὺν τῷ ἄρξασθαι, vel σὺν τῇ ἀρχῇ. Edd. male ἅμα τὸ ἄρξασθαι. GRAEV.

Ead. l. 11. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας) Disce hinc, quanto sapientius a Judaeis et Christianis, seu potius a Deo ipso, feriae sancte et caste colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies festi, primus erant et septimus, de quo posteriore alibi nos. SOLAN.

Pag. 113. l. 3. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.) Prope ad synchysin accedit haec constructio, ita instituenda: *εὐφραινόμενον πολυποσίαις οὐκ ἔστι μανθάνειν*, Belle tamen se res habet: nam vel maiorem habuimus Imag. c. 4. pr. *ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς*. Mollior, non tamen priori absimilis verborum trajectio est ap. *Callim. Hymn. I. v. 10. 'Εν δὲ σε Παρθασίῃ Πείη τέκεν*. Long; *Past. III. pag. 110. ἐκ γὰρ μοι χηνῶν τῶν ἑκοσιν ἓνα τὸν κάλ- λιστον αἰετὸς ἤρπασε*. Adde nonnulla alia in *Syntax. Aretaei*, ejus *Oper. adjuncta pag. 359*. Sed Latini, si non iisdem plane, aliis tamen *συγχύσεις* vel frequentioribus et intricatioribus delectantur, quod praeter *Sanctium* et *Rutgers.* ad *Horat.* compluribus in locis egit *Th. Wopkens* in *Lectt. Tullian.* REITZ.

Ead. l. 7. Αὐτὴ δὲ οὕτως ἔστιν ἀγαθὴ etc.) Non αὐτῇ, sed αὐτῇ legendum; id quod manifestum ex antithesi, quam facit Parasitus. Ostensurus nempe, Parasiticam praestare aliis artibus, *aliae quidem*, inquit, *artes sine instrumentis neutiquam domino suo inservire queunt; neque enim fieri potest, ut quis sit tibicen sine tibiis, fidicinem agat sine lyra, equitet sine equo. Haec vero (Parasitica) ita bona est, nec artifici molesta, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit.* Ita quoque cap. 21. pr. scribendum, *αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δο- κοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν· αὐτὴ δὲ οὐδεμιᾶς ἐτέρας*: non, ut vulgo, *αὐτῇ*. JENS. *Αὐτῇ*) *Jensii* emendatio. SOLAN. Sic mox recte §. 19. *κατὰ Σωκράτην, καὶ αὐτῇ*: quare nullus dubitavi, monentibus *Jensio* et *Solano* parere. REITZ.

Ead. l. 13. Κατὰ Σωκράτην) Plat. Ione. 145. B. C. D. SOLAN. Ut *Fl.* hic *Σωκράτη*, ita eadem supra *Ἀφῇ*, Gall. 3. atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae addant hic et alibi, et perinde sit, nihil mutavi. *Diog. Laërt. Σωκράτη* praefert, T. I. L. 2. p. 106. 113. 114. 117. etc. Sed *Ἀριστοφάνην* p. 103. et T. II. p. 585. etc. *Σωκράτην* etiam ibid. p. 586. REITZ. Variant praeterea apud Nostrum *Διομήδην* et *Διογένην* Ver. Hist. II, 23. *Διογένην* et *Διογένη* Demon. c. 62. *Ἀριστοφάνην* et *Ἀριστοφάνη* supra Bis Accus. c. 53. Sed *Διομήδην* infra cap. 44. sine variatione legitur. LEHM.

Pag. 114. l. 2. Αὐτὴ δὲ) Ut supra cap. 17. αὐτῇ in αὐτῇ mutavimus, ita et hic dixeris faciendum. Sed quia *ταύτης* jam proxime praecessit, non male hic *αὐτῇ* sequitur, ut sit, *ipsa vero*; nec opus credo bis *haec* dici. REITZ. Nihilominus *Schmiederus* edidit *αὐτῇ*, idque tacite, tanquam re aut per se certa, aut minoris momenti. LEHM.

Ead. l. 3. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ) Vitiosum habetur ab Rhetoribus, nimis multa monosyllaba conjungere. At statim vel sex

sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum et plura monosyllaba jungere. Sic *Noster* mox cap. 28. καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. *Aesop.* Fab. 149. vel septem jun- git, δυνατότερός μου εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοι ἔστιν. REITZ.

Ead. l. 3. Ἀλλότρια) *Athen.* l. 1. In quo multa sunt hu- jus Dialogi. BOURD.

Ead. l. 8. Καὶ μὴν) Ante haec verba incipit loqui Para- situs. Aliud tamen secutus est interpres. BOURD.

Pag. 115. l. 4. Κακοπαθοῦντες) De molesto ac duro la- bore translatum. Ita de opere rustico *Diod. Sic.* IV. c. 20. f. De pugnantis Gallis *Aelian.* II. 28. REITZ.

Ead. l. 10. Ἀνήρωτα) Ante *Bas.* omnes Edd. ἀνήρωτα, corrupte. Vid. *Homer.* Od. IX, 108. SOLAN. Similiter accom- modatum hunc locum Homericum videbis ad hoc ipsum ho- minum genus De Merc. Cond. c, 3. ad sacerdotes Delphicos Phalar. II, 8. LEHM.

Pag. 116. l. 6. Τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ὥς διὰ γενναιότητα) Τὴν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν μεγί- στας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ὥς διὰ γ. Sic paullo ante, ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει. MARCIL.

Ead. l. 10. Ναυσικάα) *Homer.* Odyss. Z, 101. SOLAN.

Ead. l. 12. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν) Erat, cum hoc nomine certam et constantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto hoc loco, et his, quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea ipsa notione, quae solennis quasi et propria est, quae ὑπαρξιν notat, s. eam, quam recen- tiores scholae existentiam dicere solent, substantiam aliquoties vocavit *Fabius*: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione *Sextus Empir.* Math. VIII, 186. et ibi *Fabric.* GESN.

Pag. 117. l. 9. Τεκμαρθεῖσθαι) Unde fit, ut nihil praeter opinionem conjecturamque supersit. Hanc ego tandem ex ob- scuris hisce verbis sensum erui; qui solus mihi genuinus vi- detur. SOLAN. Simplicius longe egit *Seagerus*, e δηλονότι fa- ciens δῆλον ὅ,τι. Sic optima evadit et aptissima sententia. LEHM.

Ead. l. 10. Ἀρχὴν γάρ φημι) Perperam sane in hoc scri- ptore versa est dictio ἀρχήν, vel τὴν ἀρχήν. Neque enim principio, ut vertunt; nec principium, ut pag. seq. (ἀπόδει- ξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχήν εἶναι τοῦτο) notat, sed omnino, prorsus. *Tanaq.* quoque *Fabrum* male in Timone οὐδὲ τὴν ἀρχήν ἑώρας αὐτοῦς vertisse primo congressu, accurate ob- servat *Gronovius* ad Tom. I. pag. 1010. Ed. *Amst.* (i. e. in Tim.

circiter med.) Ad eandem dictionem, quamvis vulgatam, adhaesit quoque *Politianus*, dum in *Miscellaneis* cap. 56. locum hunc *Pausaniae* in *Boeoticis*, de tauris apud *Aethiopas*, ὅτι σφλοῖν ἐπ' ἄκρα τῇ ῥινί, ἐν ἐκάστῳ κέρασ καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ οὐ μέγα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς οὐδ' ἄρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, quoniam illis in summa nare singulis unicum cornu, tum aliud supra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua. Ridiculum prorsus, οὐδ' ἄρχὴν κέρατά ἐστιν vertere, ne initio quidem cornua sunt. Nihil aliud *Pausanias*, nisi simpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuisse cornua. JENS. Quoties hoc monebimus? De scopulo hoc interpretum vid. ad 1. Ver. Hist. c. 4. Et *Hemst.* ad *Nigr.* §. 26. Et mox c. 29. μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο REITZ.

Ead. l. 11. Ἐπεὶ τι) Lege ἐπεὶ τοι. GUYET. *Gesnerus* sensum adjuvit, signum interrogandi post πότε ponens; quod scil. faciendum, si vulgatam retineas. At non male conjecit *Guyetus*: quare notam interrogandi novam non adjeci Graecis; sed quae in fine periodi aderat, servavi. REITZ. Ego vero ad *Gesneri* rationem composui textum; quo facto non opus erit *Guyeti* emendatione. LEM.

Pag. 118. l. 3. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἁξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa: Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione nonnihil discreparet, et postulata venia quispiam praeterierit; siquidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est. Inficetiis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδεκτέον enim, non προσδεκτέος; legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem sic: Ac aliae quidem artes, quamvis et in iis aliquid absonum esset, idque praeteriret quis, venia dignum existimans, (quoniam et mediae videntur, et earum comprehensiones, sive intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent. Id vult noster ille τῆς Παρασιτικῆς ἐγκωμιαστῆς, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, et caeteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eandemque apud omnes gentes. Caeterum mirum quantum diversam scripturam hujus loci exhibet Ed. *Flor.* Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καὶ τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἴη, καὶ παρέλθοι τι, συγγνώμης ἁξιός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima (προσδεκτέος ἂν εἴη) placuit.

ne omittantur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. et vulgata scriptura alias satis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. JENS. Vid. JENS. SOLAN. *Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν*) *Καὶ μὴν τὰς μὲν* aliae, quasi viderentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum *καὶ*. Sed quia *καὶ μὴν καὶ* millies frequentatur Nostro, ut in Quom. Hist. §. 60. ibique adlegati, item Eun. 3. Demon. c. 22. 54. 56. Asin. 38. (alia de *καὶ* abundante ad Somn. c. 7. sunt notata) ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21. f. ubi *τί δὲ οὐχ οἱ τὰ*. Ibid. c. 10. p. m. *μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν*. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin et sex, ut in Tim. §. 16. *ἄν; οὐ οὐ γε; ὦ Ζεῦ*. Sic et Liban. Ep. 29. *καὶ γὰρ καὶ τὰ μὴ*. Idem Ep. 31. *οὐ γὰρ ἦν τοῦ σου*. Ep. 33. *δὲ τὸ μὲν τι τῆς*, et passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat, quam *Aristoteles*, ex quo haec tantum addo. Phys. VI. cap. 6. *ἐν δὲ τῷ νῦν οὐκ*. Ibid. vel octo monosyll. legas: *Ἐστω γὰρ ἐν τῷ νῦν ἐκ τοῦ α εἰς τὸ β*. Ac versu ult. ejusd. cap. *ὥστ' ἐν ᾧ ἂν ἢ οὐκ ἂν εἴη*. Xenoph. Cyr. III. sub init. sex etiam copulat, *τέλος δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες*. Ibid. p. 54. a. m. *νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρα*. Octo Diod. Sic. III. c. 62. p. 231. *τὸν μὲν ἐκ γῆς, τὸν δ' ἐκ τῆς ἀμπέλου*. Nec a quinque abstinuit Demosth. ut in Or. adv. Mid. p. m. 414. C. *καὶ γὰρ εἰ μὲν ᾧ*. Sed desino συλλαβίζειν. REITZ.

Ibid. Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας) Nihil hic vitiosum; sed im-
peditior constructio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιῶσας.
Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: *Προςδεκτέος ἂν εἴη, εἴ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιῶσας τὰς ἄλλας τέχνας; εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ.* GERT.

Ibid. Εἰ καὶ τι — τις συγγνώμης ἀξιῶσας) Quamquam ea-
rum ratione et postulata venia. Verte: *quamquam nonnihil*
discrepet, hoc venia dignatus quispiam praetereat. GUYET.

Ead. l. 4. Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιῶσας) Haec ex
Fl. Solanus ita constituerat, *καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιῶς ἐστι* etc. ac sequentia illa tria, *προςδεκτέος ἂν εἴη*, cum
eadem deleverat, quod certe necessarium, ubi *ἀξιῶς ἐστι* pro
ἀξιῶσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia
omnes ceterae in vulgata consentiunt, cujus sensus non est
plane incommodus, insignem adeo mutationem facere non suta-
us. REITZ.

Ibid. Τίς συγγνώμης ἀξιῶς ἐστιν) Ita recte Fl. nisi, quod
prave τὶ pro τίς habet. In reliquis pro *ἀξιῶς ἐστι*, *ἀξιῶσας*
prave legitur; et mox post *ἀμεταπτωτοι, προςδεκτέον ἂν εἴη*.

mod *Fl.* non agnoscit, et hos ut superyacaneum et merum osserma omisimus. SOLAN.

Ead. l. 5. Μέσαι) Mediae. An mediocres? GUYET.

Ead. l. 6. Προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec addititia videntur. GUYET. Si haec verba retinenda sunt, non video, cur προσδεκτέος in προσδεκτέον sit mutandum, cum jungi possit praetermisso τις. REITZ.

Ead. l. 7. Ὡς ἀναγκαίαν) Haec duo verba cur addita sint, mihi non satis liquet. SOLAN.

Ead. l. 8. Μᾶλλον τῶν ὀργ.) Vertitur, magis convenire, quam instrumenta? Verte, consonare magis, quam organa? GUYET. Quid sit μᾶλλον τῶν ὀργάνων, mihi non liquet. SOLAN. Quia Solanus ait, sibi non liquere, quis horum verborum sensus sit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo. Queritur, philosophiam non esse unam nec sibi consentientem, quam tamen oporteret vel consonantiorē esse instrumentis musicis. Adeoque verba, μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν εἶναι, μᾶλλον τῶν ὀργάνων, sonant, nec esse ipsam sibi ipsi consonam prae organis musicis, sive, plus etiam, quam instrumentum musicum. Ideo in verbis δὲ τις ὡς ἀναγκαίαν, ut scriberentur, illud solum mutavi, ut δὲ τις interrogantis more scriberem. REITZ. Totum locum sic putat Seagerus legendum esse: κατὰ μὲν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας σύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ ἔσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέον ἂν εἴη· φιλοσοφίαν δὲ τις ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν αὐτῇ μᾶλλον τῶν ὀργανικῶν; et constructionem dicit hanc esse: Προσδεκτέον ἂν εἴη, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον ἦ, καὶ (εἰ) παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας. Μέσας esse vult vitas communibus subservientes. ὡς ἀναγκαίαν, quasi vitae communi necessaria, ideoque indulgentia vel venia plena. ὀργανικῶν, artibus mechanicis, quae instrumentis, ὀργανοῖς, utantur. Quam explicationem et emendationem maxime vereor, ut cuiquam omni ex parte probare possit. namquam non nego, et mihi hunc locum non una ex parte torare videri. LEHM.

Ead. l. 13. Φορᾶς ἀντιδόξου) Contrariarum opinionum conflictum. GUYET. Ad verbum, proventus s. multitudinis, vitae, disciplinae, diversa sentientis. De usu simili nominis παρὰ plenissime edoceri aliquis potest, si adire lubet Fabricii. *S. Empir.* Math. VII, 49. Hic ipse Sextus egregie supplet, fert Parasito nostro, Math. II, 6. seq. ubi quanta sit discussio circa definitionem Rhetorices, demonstrat. GERN.

Ead. l. 14. *Μηδὲ τὴν ἀρχήν*) *Point du tout*, i. e. nullo modo. GUYET. Recte *Guyetum* monere, vide ad hujus Dial. c. 27. ubi *Jensius* idem notat. REITZ.

Pag. 119. l. 5. *Μὲν τοὺςδε, ἐτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν*) Legendum videtur, ἄλλως τοὺς μὲν, ἐτέρως δὲ τοὺςδε παρασιτεῖν. GUYET. Illud posterius τοὺς δὲ in nostris Codd. atque Edd. non invenio, sed τοὺς tantum, certe in *J. Hag. Fl. Par. Fr. Ald. Salm.* Sed *B.* 1. τοὺς δὲ, quod in τοὺςδε mutandum, facile largior, idque *B.* 2. jam fecit. At cum in cettā absit, earum lectionem servavi, ne sine necessitate τὸ δὲ conduplicetur. REITZ. Fortasse scripsit auctor, ἄλλως μὲν τοὺς, ἐτέρως δὲ τοὺς, παρασιτεῖν. quemadmodum *Xenoph.* *Memorr.* III, 1, 8. ἵνα ὑπὸ μὲν τῶν ἄγωνται, ὑπὸ δὲ αὐτῶν ὠθῶνται quem locum caute quidem, pro more suo, sed tamen sine idonea caussa, tentavit magnus noster *Frid. Volg. Reitzius* in praeclarissimo libello de Prosodiae Graecae accentus inclinatione p. 13. sq. Ed. Wolf. Non enim insolitam esse hanc articuli collocationem, ipse postea vidit ejusd. lib. p. 68. sq. et *Wolfius* ibid. confirmat. LEHM.

Pag. 120. l. 6. Ὡς κατὰ τινος — αἰσχύνης) Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem, si esset ὡςπερ, vel ὡς δῆτα, vel simile quid. Corruptelam hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. GESN.

Ibid. Κατὰ τινός) Καί τινος legendum. GUYET. Probo conjecturam: nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex *Pell.* potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. REITZ.

Ead. l. 11. Ἀναγραφάντων τοὺς ἐκ. βλους) An qui singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a *Diogene* factum? SOLAN.

Ead. l. 13. Νῆ τὸν Ἡρακλέα) De hoc Parasitico sacramento *Jo. Meursius*. Jurabant etiam Parasiti νῆ τοὺς ἄλλας *Liban.* Paras. *BOURD.*

Ead. l. 16. Ὡς ἐγὼ δοκῶ) Videtur leg. ὡς. GESN. *Gesnerus* ὡς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀγλατοὺς, scil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ, regimen genitivi ὧν extendi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si ὡς legas; et pristini etiam interpretes, ut ego opinor reddentes, ita legi voluisse videntur. REITZ.

Ead. l. 17. Αἰσχύνης) Vid. *Imagg.* c. 17. et hoc ipso op. c. 45. et *Plut.* in *Vit. Aristid.* et π. κόλακ. *Bentlejus*, *Diog. Laërt.* II, 61. p. 48. C. D. et *Suid.* Septem numerantur ejus Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. *Diog.* l. c. SOLAN.

Pag. 121. l. 1. Ὅπως εἰ δύναιτο) Nota phrasin. GUYET. Nihil aliud signif. quam *si modo posset*, vel *si hoc modo posset*, pro *εἰ οὕτω δύναιτο*. Alia de ὅπως jam alibi laudatus habet SOLAN. ad hujus Dial. c. 9. et ad Tim. §. 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt, et εἰ δύναιτο duobus commatis incluso ita construent, ὅπως γνωσθῆναι δὲ αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὡς valebit, ut videtur etiam tacite innuisse Guyet. ad c. 3. hujus Dial. unde ei suspectum fuit, quia cum infinitivo non amat construi. Exempla ab Solano illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3. et 9. plane respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo οὕτως positum est, quasi dixeris, *si modo modo possit*, pro *si hoc modo possit*. Haud aliter, quam relativum ὅς saepe accipitur pro οὗτος, non solum in formula εἰδ' ὅς pro εἰη οὗτος, quam habuimus Alex. c. 43. Lexiph. c. 2. 4. et singulis fere seqq. Sed et alibi, ut Aesop. Fab. 91. καὶ ὅς ὑποτυχῶν εἶπεν. Item Fab. 101. αἱ περισσότεραι — ἐξήλασαν (κολοιοῖν) παίονσαι. Καὶ ὅς ἀποτυχῶν τῆς ἐνταῦθα τροπῆς ἐπανῆκε πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν. At ὅπως sic usurpari minus frequenter observavi: est tamen haud absimile illud Terodiani III, 5, 9. ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα πῶς τινὰς πείσαι δυνηθεῖεν etc. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere possent*, vel *quibus eum, si possent, aggredierentur*; ubi Steph. quoque malit legi εἰπῶς, quia alterum ei minus sitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora: nam cum ex ὡς πῶς conflatum dicatur; et hic recte interpretamur, *si qua*, vel, *si quodammodo possit*, ac tum idem erit ὅπως εἰ, quod εἰπῶς. REITZ. Operam h. l. perdere Reizium recte notat Seagerus. Nec plus profecit Abresch. Aniadvv. ad Aeschyl. Tom. I. p. 390. conferendo dissimillimam rationem ap. Sophoclem Antigon. v. 371. (Herm.) Nihilominus subito Seagerum sequi satis confidenter suadentem γνωσθῆναι το γνωσθῆναι. Est potius hoc exemplum maneat orationis, hujus generis et alibi nonnulla deprehendas. Γνωσθῆναι proxime ad δύναιτο referendum. Quae autem sic desideratur sententia ad ὅπως pertinens, τύχαι τούτου aut γένοιο οὕτως, erit legentis, vel potius, audientis, facile se praebet supponendum. LEHM.

Ead. l. 3. Ὑπόδοιμηκένας) Sic omnino scribendum, non ut omnibus impr. est εὐδ—. SOLAN. Εὐδοιμηκένας) Admissum augmentum ὑπόδοκ. quod adeo necessarium clamat Solanus poster, si alicubi invenissem; sed ne Jungermanni Manibus παρρησιόφους videar, nihil mutavi; et cum mox §. seq. rur-

sum εὐδοκίμει, consentientibus vett. Edd. habeamus, (quod similiter in ηὐδοκίμει mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphthongus εὐ maneat immutabilis, praestat abstinere manum. Habuimus idem supra Alex. c. 32. (22.) Amor. c. 33. pro Imag. c. 19. f. atque alibi. REITZ. Non Reitzium, sed Solanum, in hac causa audiendum esse, probasse mihi videor Tom. II. p. 456. LENH.

Ead. l. 5. Ἀρλοτιππος) Genere Cyrenaeicus, maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio. Ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt, Tibi soli et chlamydem, et vestem rejiculum ferre datum est. Leg. Diog. Laërt. L. 2. Horat. Ep. L. I. COEN.

Ead. l. 10. Αὐτὸς εὐδοκίμει) Hic τὸ μάλιστα desiderari videtur. GUYET. Quod Guyet. scribit εὐδοκίμει, nescio negligentiae, an diligentiae adscribam, quod praes. temp. crediderit, quia augment. abest; an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paullo ante dixi. Pluris est, quod μάλιστα omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μᾶλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. Quom. Histor. cap. 17. f. et Gall. 18. etc. Nihil tamen definio. REITZ.

Ead. l. 14. Πλάτων) Vid. Plat. Dion. 283. — (Sed suspectum mihi illud ὑμῶν.) Ter in Siciliam navigasse tradit Diog. Laërt. III. p. 74. C. et prima quidem vice venundatum. Mirum autem est, de Xenophonte nihil hic additum, qui et ipse Parasiticae, et Parasitis credo, operam dedisse insimulatus est. Vid. Athen. 427. F. SOLAN.

Pag. 122. l. 1. Δευτέρῳ στόλῳ) In priore venierat. Vid. Diog. Laërt. p. 147. C. SOLAN.

Ead. l. 6. Ἀριστόξενος) Musicus dictus fuit a patre, musicae praecipuo magistro, auctore Suid. Steph. de Urbibus, in dictione Tarentum, scribit hunc fuisse partria Tarentinum. De hoc Cic. et Gell. COEN. Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος καὶ αὐτὸς γε παράσιτος Νηλεὺς ἦν) Quis fuerit ille Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex Strabone, L. XIII. ὁ τοῦ Κορίλακου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἡμεροαμένος καὶ Θεοφράστου — πρῶτος ὢν ἴσμεν συναγαγὼν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεῖας βιβλιοθήκης σύνταξιν. Non est mirum, si παράσιτον habuerit Aristoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare, (an adornare?) et Aristoxenus eandem cum Neleo philosophiae sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic Suidas: Ἀριστόξενος υἱὸς Μνησίου τοῦ καὶ Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Πάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρέψας δὲ ἐν

Μαντινεία φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιθέμενος οὐκ ἡσυχῆσε ἀκουστῆς τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἰτα Ξενοφίλου τῷ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo subjungit, quae videbis; et tandem addit, *συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα.* Ex his patet, eundem esse, de quo hic *Lucianus*. PALM. Ἀριστόξενος — μουσικός) Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit; sed ob libros de Musica scriptos id nomen adeptus est. Scripserat etiam Platonis Vitam. Vid. *D. Laërt.* 122. D. qui saepe eum historiae caussa landat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat, et seq. *Palmer.* notam vid. et eundem *D. Laërt.* 293. F. *A. Gell.* IV, 2. Dionysio II. aequalis fuit, *Jambl.* No. 234. SOLAN.

Ead. l. 7. *Νηλέως*) De hoc *Athen.* L. I. (p. 3. A.) COGN.

Ead. l. 8. *Εὐριπίδης — παρσιτεῖ*) Hoc abunde *Suid.* et *Gell.* L. XV. COGN. Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri et vita et studium perspecta sint. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἀνάξαρχος) Legendus *Laërtius*. COGN.

Ead. l. 11. Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥςπερ ἦν, παρασ. σπουδ.) Fortean φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥςπερ ἦν, ὑποσχών, παρασ. σπ. Nisi accipi *Lucianus* voluit, ὥςπερ ἦν, ut erat, pro, ut est, sive ὥςπερ ἐστίν, sive, ut res se habet. MARCIL. Tentat hic aliquid *Marcilius* p. 255. Ed. *Amst.* Sed, ut et ipse postea innuit, id vult Parasitus: Ostendi ergo, *Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse.* Quasi dicat: id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequentarunt, vere fuit *παρασιτεῖν* idque ita esse, demonstravi. JENs.

Ibid. Ὡςπερ ἦν) I. e. ἔφην. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγὼ, ἣ δ' ὅς; Possis etiam ὥςπερ ἦν interpretari, quantum licuit, quantum poterant, ut indicetur, non pari successu parasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio et facultate. GESN. Utramque explicationem contorsit h. l. *Gesnerus*, qui vertit: ut dicebam. Unice recte de formula satis nota cogitavit *Jensius*; quem secutus correxi interpretationem Latinam. LEHM.

Ibid. Παρασιτία) *Fr.* et *Par.* παρασιτία. *Ven.* 2. περὶ σιτία. Suspicio scriptum fuisse παρασιτιά, vel παρασιτεῖν, ut cap. 31. ubi etiam cum σπουδάξω conjunctum vides; ut opponatur τῷ φιλοσοφεῖν ἐθέλησαντα, quod mox sequitur. SOLAN. Παρασιτία) Haud adeo leve est animadvertisse, hocce cum puncto subscripto sit legendum, necne? Nam si qui studio id omisere, possent credi παρασίτια, neutr. plur. dare voluisse, (si modo inveniatur adjective) nam σπουδάξω etiam accus. jun-

gitur. Sed in hac varietate praetuli id, quod planum et usitatum est. REITZ.

Pag. 123. l. 9. *Μάλιστα χρησιμώτατος*) Superlativus duplex. Articulum addit *Aelian.* XIII, 2. pr. *ἀνοσιώτατος δὲ ἀνθρώπων τὰ μάλιστα.* REITZ.

Ead. l. 18. *Περιορᾶν ἔξω*) Subaudi *τῆς πόλεως.* GUYET.

Pag. 124. l. 10. *Μὴ γελοῖον*) Subaudi *τὸ ὄρα*, aut simile quid, *ὄρα μὴ γελοῖον ἢ λέγειν* videtur. GUYET. Si cum *Salm.* interrogandi signum addas, quod feci, *μὴ* interrogativum non desiderabit eam ellipsin, quae in prohibendi formulis *ὅπως μὴ*, locum habet. At jubet *μὴ* acui *Budaeus*, quando interrogantis est. Verum non observatur hoc in *Luciani* aliorumve auctorum Edd. Ita in Ep. *Pauli ad Rom.* IX, 14. scribitur *μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ*; interrogative. *Aristoph.* *Plut.* *μὴ τ' ἀγαθὰ*; *Aelian.* XII, 22. f. *μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἐσπερας*; at indicativum amat, quando simpliciter interrogat. Ideoque cum *Guyeto* elliptice exponere poterit, cui libuerit; sensu tamen eodem redeunte. REITZ. Ad libidinem haec referri minime debent: neque enim sensus eodem redit. *Μὴ γελοῖον ἔστι*; foret: *ridiculumne est*? es ist doch wohl nicht lächerlich? Contrariam sententiam profert: *μὴ γελοῖον ἤ*; *Nonne ridiculum sit*? essollte nicht lächerlich seyn? Vides alteri interrogationi inesse negationem, alteri affirmationem. In sequentibus verba, *τινὸς δεομένους ἀναλήψεως* reddiderat *Gesnerus*: *re quadam indigentes*; nescio qua vi et qua de caussa. Correxī itaque, monente etiam *Belino*. Ceterum *Schmiederus* hunc locum sibi suspectum esse profitetur. LEXM.

Ead. l. 14. *Οὐδὲ λευκὸς (τὸ μὲν γὰρ γυναικί)* Vide *Is. Casaubonum* ad haec verba *Theocriti* Idyll. 16. *ἡ θῆλυν ἀπὸ χροιάς Κύνον ἔγνω.* BOURD.

Ead. l. 15. *Ὅποιον ἡμεῖς*) Sic *Ter. Eun.* II. Sc. II, 10. et seqq. *Viden' me* etc. Parodiam ex Tragico esse quae sequuntur verba existimo. SOLAN.

Ead. l. 19. *Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα*) Unde pendet *εἰκάζειν*; Scribe ex Ms. *ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν*; sed quid opus est ista comparare? GRAEV. *Δεῖ Ven.* utraque. In reliquis impr. *δὴ*, mendose. SOLAN.

Pag. 125. l. 3. *Εἰ δὲ τις* etc.) Dicit, nullum Rhetorem aut Philosophum belli tempore sustinere in campum descendere, et extra muros prodire. *Εἰ δὲ τις παρεδέξατο, φημί τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν*, quod si quis coactus id suscepit, hunc deserta acie abscessisse dico. Sed quid suscepit? *prodire in campum*? Sed vix Graecos sic loqui existimem. Ms. bellissime *παρτάξατο*. Si quis vero in acie co-

getur stare. Παρατάττεισθαι est instrui in acie. GRAEV. Πα-
ρετάξατο Ven utraque. In reliquis παρεδίξατο. SOLAN.

Ead. l. 6. ΠΑΡ. Αίγω δὲ ὁμως) Nullus dubito, quin haec
ita resingenda sint, ut exhibet margo A. W. TTX. ὡς θαν-
νάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπὸ σκνῇ μέτριον· λίγα δὲ ὁμως. ΠΑΡ.
ῶν μὲν etc. Sentiet, qui vel mediocri cum attentione per-
legerit. REITZ.

Ead. l. 7. Ἰσοκράτης) Et alii, quos postea nominat, ae-
tate eadem vivebant Athenis. Lege Cio. de clar. Orator. Quintil.
L. I. Plut. in Phocion. COGN.

Ead. l. 9. Φωνήν) Locus subobscurus, mihiq̃ue suspectus.
Utut sit, ἰσχνόφωνον fuisse tradit Plut. in X Rhet. SOLAN.
Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Ibid. Δημάδης) Meminit et infra Demosth. Encom. c. 15.
SOLAN.

Ead. l. 13. Ὡς εἶγε τις) Sic interpretes legisse videtur:
ὥστ' εἶγέ τις. GUYET. Ὡς εἶγε — κατ' αὐτά) Fl. ὡς — καὶ
ταῦτα. Neutrum placet: alludere credo ad locum aliquem
orationum Demosthenis, absque quo frustra sit, qui medicin-
nam huic facere velit. SOLAN.

Ead. l. 14. Κατ' αὐτά) κατὰ τ' αὐτά. GUYET.

Pag. 126. l. 1. Ἐν αὐτοῖς) Ἐν αὐτοῖς. GUYET.

Ead. l. 2. Ἀνδριώτεροι) Sic recte scribunt Ven. 2. Salm.
et Amst. Reliquae ἀνδριώτεροι. SOLAN.

Ead. l. 8. Κορυφαῖος) Demosthenes. GUYET.

Ead. l. 10. Φίλιππος) Hartung. 663. Sed apud Dem. p. m.
70, B. est ὀλεθρος Μακεδών. SOLAN. Corrigendum non cen-
seo Lucianum. Sive enim ad Demosthenis locum respicias,
paullo liberius verba ex memoria pronunciari cogita, qui mos
est nostro solennis, et hoc quoque loco in ceteris verbis con-
spicitur: sive linguae rationes spectes, non video, quid ne-
cesse sit τὸν Μακεδόνων ὀλεθρον cum Belino interpretari
Macedonum pestem, quum aequae facile intelligi possit sceler-
atissimus Macedonum. Ὅθεν male olim redditum, a quo,
jam a Guyeto video recte explicatum. LEHM.

Ibid. Ὅθεν) E Macedonia scil. GUYET.

Ead. l. 13. Πίψας τὴν ἀσπίδα) Demosthenes clypeo suo
litteris aureis inscripserat, ἀγαθὴν τύχην attamen cum ad pu-
gnam ventum esset, abjecto clypeo aufugit, quod cum illi
probro daretur, elusit hoc versiculo: Ἀνὴρ δὲ φύγων καὶ
πάντα μαχήσεται. Cetera hujus Dialogi desumpta ex Iliad. et
Odyss. COGN. Ipse Demosthenes docet, sibi λοιποταξίου γρα-
φὴν ab inimicis impactam; p. m. 378. et ibid. passim. SOLAN.

Pag. 127. l. 1. Θραξί) De Philippo an Demosthene di-

catur hoc *κάθαρμα*, dubium videri potest: de Demosthenis dictum cur statuum, ex *Plutarchi* loco discas, quem ad *Soma* c. 7. descripsi. Videbis ei ab *Aeschine* objectum, quod e *Barbara* natus esset. SOLAN.

Ibid. Καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κάθαρμα ἦν) An oriundus e *Thracia* aut *Scythia*? Sed teste *Suida* Δημοσθένις ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem *Suidas* mentionem facit *Demosthenis* *Thracis* *Grammatici*. An utrumque confudit *Lucianus*, seu potius *parasitus*? GUYET.

Ead. l. 8. Κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα) Sic apud *Diog. Laërt.* in *Stilpo*. ΒΟΥΡΔ. Conf. *Gall.* cap. 11. Similem phrasin vid. apud *Diog. Laërt.* *Stilpone*. SOLAN.

Ead. l. 14. Πλάτων) Reliqui an viderint, nescio, certum *Platonem* tradunt ter militasse. Vide *Diogen. Laërt.* III. pag. 72. A. SOLAN.

Ibid. Αἰσχίνης) Conf. supra *Imag.* c. 17. SOLAN.

Ead. l. 15. Ὀμιλος) Sic supra *Asin.* c. 37. αὐλητῆς ὁμιλος. SOLAN.

Ead. l. 16. Μόνος δὲ τολμήσας) Locus classicus de militia *Socratis* in *Platonis* *Apol.* p. m. 363. F. ὅτε μὲν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον, οὓς ὑμεῖς εἰσεσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποτιδαίῃ καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Ἀθλήῃ, τότε μὲν οὐ ἐκείνοι ἔταττον, ἔμεινον ὥσπερ καὶ ἄλλος τις, ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus, quam *Lucianus*, deridet et mendacii *Platonem* accusat, *Athenaeus* V, 15. praeclare illud quidem refutatus a *Casaubono*; add. *Perizon.* ad *Aelian.* V, H. 3, 17. Etiam *Plutarchus* in *Alcib.* p. 355. H. Steph. sine ulla dubitatione fortitudinem illius, et servatum in proelia *Alcibiadem*, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* 2, 22. seq. Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit *Socrates*. GRAN.

Ead. l. 16. Ἐν τῇ πόλει) Legendum omnino videtur, ἐν τῇ Ἀμφιπόλει. Vide *Suidam*. Τὸ μάχην glossema est. GUYET. Mirum est, neque interpretem, neque commentatorem, hunc locum emendasse: at mendum est, et manifestum; emendatio vero in proclivi. Quid enim est τῇ ἐν τῇ πόλει μάχην; Quenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua *Socratis* affuit? et quis *Deorum* *Parnethen* montem a *Boeotiae* finibus in *Athenas* ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τῇ ἐν Ἀθλήῃ μάχην. Ea fuit, in qua *Socrates* ἡρώταρε. Sed mira est hoc loco interpretis confidentia simul et ignorantia, qui de suo addidit, adversus *Lacedaemonios*. At ea pugna contra *Boeotos* facta fuit, et quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, et

cetratis in ea strenuitate loquenti sunt: sufficere ad emenda-
 tionis nostrae confirmationem *Plutarch.* in Alcib. ἐν δὲ τῇς ἐπὶ
 τῆς μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχον ἴπ-
 ον ὁ Ἀλκιβιάδης, τοῦ δὲ Σωκράτους περὶ μετ' ὀλίγων ἀποχω-
 ούντος οὐ πορήλασεν ἰδὼν etc. Vide et *Laërtium* in Socrate.
 Alterum ex hoc loco, credo, *Ortelius* in suo Lexico imaginatus
 est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέου Παλαίστρα.
 fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, et ipse Taureas is
 ait, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum
 modestius contendenti, ut ait idem *Plutarchus* in Alcibiade.
 Palaestrae erant loca in urbibus, ubi juvenes exercebantur sub
 quodam exercitationum magistro. Sic apud *Theocr.* Idyll. 2.
 Ἰμαίθη Delphin Myndium suum amasium arcessit e palaes-
 tra Timageti — ἀλλὰ μολοῖσα Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοι-
 οῦ παλαίστραν. Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δὲ οἱ αὐτὸ καθῆσθαι. *PALM.*
Id. *Xenoph.* p. 253, 32. et *Thucyd.* IV, 101. Expeditiones
 cetratis memorantur tres. 1) *Amphipolitana*, anno tertio Ol.
 XXXIX. 2) *Potidaensis*, de qua *Plato* et *Plut.* diserte;
 σχυρᾶς δὲ γενομένης μάχης, ἡρωστήθεισαν ἀμφότεροι. *Alci-*
biades scilicet et *Socrates*. 3) *Apud Delium*, de qua *Tullius*
de Divin. l. Trium harum diserte meminit in *Apol.* apud
Platonem Ed. *Bas.* p. 11. f. *Athenaeus* tamen V. 15. negat
 inquam a Socrate pugnatam. Sed vide tu *Casauboni* *Ani-*
nadversiones, in quibus *Athenaei* iudicium hac in parte lu-
 culenter refellitur. *SOLAN.* *Menagius* ad *Laërtii* l. c. ipse quo-
 que corruptum ait h. l. et legi vult, τὴν Ἀμφιπόλειως (forte
 commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et sane favet ei *Spar-*
tani militis mentio, quam cum hac fuga connectit *Lucianus*.
 Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos
 pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere
 alique, ut pro ἐν τῇ πόλει suspicietur legendum ἐν τῇ Ποτι-
 δαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat, cum
 servari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectio-
 nem cuperem, et respici putarem ad fortissimum unum *So-*
cratis factum, cujus nescio quomodo laudati modo illius pa-
 troni mentionem omisere, relatum a *Diodoro Siculo* lib. XIV.
 p. 497. C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad
 eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant
 verba ἐν τῇ πόλει: res gerenda erat contra praesidium Spar-
 tanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed
 rebellis est *Parnes*, quem montem intra Athenas conspici po-
 tuisse, apparet ex *Aristoph.* *Neφ.* 522. et his, quae copiose
Meurs. *Rel. Attic.* c. 9. Sed XII millibus passuum ab urbe re-
 motum fuisse medio inter hanc et Thebas spatio, ostendit

Wasse in Addend. ad *Thucyd.* IV, 97. Sed idem quoque *Par-*
nes extra dubitationem fere collocat *Palmerianam* emenda-
tionem. Nam discrete *Thucydides* l. c. et *Plutarchus* de *Dae-*
mon. Socr. p. m. 1032. pr. cum illa ad Delium contra *Theba-*
nos pugna fugae παρα τὴν Πάρνηθα mentionem conjungunt.
Sed quid faciamus palaestrae *Taureae*? Ponamus illam in via
e *Parnethi* *Athenas* ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; videri
Parasitus, h. e. *Lucianus*, qui cogitasse potuit duas alias pu-
gnas, quibus interfuit *Socrates*. *GESN.*

Pag. 128. l. 1. Ταυρέου παλαίστραν) De qua vid. *Plat.* in
Charmide statim ab initio 235. C. *SOLAN.* Ibiq. *Heindorf.*
Mihi quidem non liquet, quatenus vel fides historica ab ipso
Parasito sit laesa, vel librarii, maxime in verbis τὴν ἐν τῇ πό-
λει μάχην describendis, ab auctoris manu declinaverint. Quare
in re tam dubia malui textum ad librorum fidem exactum
reddere, quam committere aliae. *LEHM.*

Ead. l. 2. Πολὺ γὰρ αὐτῷ etc.) De *Socrate*, cum ex proe-
lio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστεϊώτερον ἰδο-
κει μετὰ μειρακυλλίων καθέζομενον ὠραίζειν, καὶ σοφίσματα
προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι.
Quae sic verterunt: *Ipsi multo urbanius videbatur, cum ado-*
lescentulis sedendo se ornare, et secum versantibus captiuncu-
las proponere, quam cum Spartano viro pugnare. Verum quis
unquam audit, *Socratem* se ornasse, aut pueros ornari in
palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dia-
logum de gymnasiis, ubi se non ornasse in iis, sed pulvere
commaculasse dicuntur. Adde ὠραίζειν non significare se or-
nare, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cog-
itabam olim pro ὠραίζειν legere παίζειν, ludere cum pueris,
nam sic et alibi locutus est. Sed postea in *Ms.* deprehendi
veram scripturam, in quo legitur ἀοριζειν sed scribendum
ὁαριζειν, garrere. Est in hoc verbo aculeata figura, qua *Soc-*
crati exprobrat oblique παιδεραστίαν. Nam ὁαριζειν proprie
dicitur de colloquio amatorio. *Homerus* *Iliad.* Z, εὐτ' ἄρ'
ἔμελλε Στρέψεσθ' ἐκ χώρης ὅθι ἡ ὁάριζε γυναῖκι· quando jam
erat Digressurus e loco, ubi cum sua colloquebatur uxore. Et
Iliad. X. Τῷ ὁαριζέμεναι ἄτε παρθένος ἡϊθέος τε. Παρθένος
ἡϊθέος τ' ὁαριζέτον ἀλλήλοισιν. Cum hoc confabulari, ceu virgo
adolescensque. Virgo et adolescens confabulantur inter se. Hinc
ὁαριστὺς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos
virorum. Idem poeta de cesta *Veneris*: Ἐνθ' ἐν μὲν φιλότης,
ἐν δ' ἔμερος, ἐν δ' ὁαριστὺς Πάρφρασις. Ibi est quidem amor, in-
est desiderium, insunt blanditiae Illicientes. Recte enim antiquus
interpres ὁαριστὺς πάρφρασις conjungit, et Etymologicum ma-

num exponit ὁμιλία παρασκευαστική, colloquium, quod prae-
arat, hoc est, animum ad amandum et consuescendum inci-
it. Idem: ὅαροι αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταί, οἷον εἰ ὁμοῦ αἱ τινὲς
ῥσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρρηγῆναι γάμω καὶ συνηρμόσθαι. ἐξ αὐ-
οῦ δὲ ὁαρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἄνδρας γυναῖξιν ὁμιλεῖν. Vide
equentia. Significat Lucianus, Socratem in palaestra non de
irtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena
moris, ac blanditiarum. GRAEV.

Ead. l. 3. Ὁραΐζειν) *Faire le beau*. GUYET. Parum abest,
uin recipiam emendationem Graevii. Sed quia non satis cer-
um, quid *Lucianus* reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio
minus placeat, prae illa: adscripsérat etiam ὁαρίζειν *Gesnerus*.
It in versione eo adlusit. REITZ. Non video prorsus, quid
elinquatur dubitationis, quin unice vera sit *Graevii* conje-
tura. Cf. Alexandri oraculum supra Tom. V. p. 110. cap. 54.
Νυκτιπλάνοις ὁάροις χεῖρει, κείταις τε δυσάγνοος. LEHM.

Ead. l. 4. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ) Suspectum. Forte ἀνδρὶ σπαρ-
τῷ. Thebani enim et Boeotii dicebantur σπαρτοί, i. e. sati.
Fabula nota. Vid. Nostrum Philops. c. 3. KUSTER. Adde *Eur.*
Ix. (pag. 330. A. 344. AB.) et *Hq. μ.* (pag. 719. A.) et Nostr.
De Salt. c. 41. Sed nihil muto. SOLAN.

Ead. l. 7. Ὁρεῖς οὐδέν τι etc.) I. e. vera dicis, non ca-
umniaris. GUYET. Apparet quidem, haesisse in hoc loco *Be-*
neditum, dum quae nimia attulit *Obsopoeus*, amputare cona-
tur; sed dum expedire se ab ejus interpretatione penitus ne-
quivit, nihilo magis lectorem adjuvit, quam fecerat prior, qui
sic interpretatur, quibus per Jovem nequaquam voluntas erat
haec illis illudendi gratia exprobrare, sicut tibi. Itaque parum
gratiae arti tuae conciliare videris, tantos viros falsis contu-
meliis afficiendo. Ex his omittens *Benedictus* illa sicut tibi,
sequentia reddidit: itaque parum gratiae arti tuae conciliare
videris contra viros hosce mentiendo. At quaeso quid est, quod
in illis hic parasitus mentitur? Utique in praecedenti periodo
testatur, se haec eadem audivisse ab viris bonis et fide dignis,
nec ob ullam causam suspectis mendacii in istis hominibus.
Hinc certe et in nostra periodo assentitur parasito, contra
quam interpretes volunt. Nam manifeste Graecae voces hunc
sensem efficiunt, ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuae
arti, in illis viris mentiri. GRON.

Ead. l. 10. Καὶ λέγε) Nihil varietatis invenio; mallet tam-
men hoc loco καὶ ejicere cum *Gesnero*, qui in marg. notarat
hoc forsitan delendum. Nam nexus φέρε καὶ σὺ λέγε melior est,
quam φέρε καὶ σὺ καὶ λέγε. Etsi de καὶ abundante jam ad
nauseam commentati sumus antea. REITZ.

Ead. l. 12. Οὐδεὶς ἀνήκους Ὀμήρου) Οὐδεὶς μὴ ἀνήκους Ὀμήρου. MARCIL. *Marcilius* hoc loco legit, οὐδεὶς μὴ ἀνήκους Ὀμήρου. At id admittendum negant sequentia. Sensus est simplex: *Atqui, o amice, nemini, etsi vel maxime sit indoctus usque adeo inauditus est Homerus, qui nesciat, Heroum etiam praestantissimos apud eum esse parasitos.* JENS. Mallem ἀνέκους. SOLAN. Minime probo *Marcilii* commaculationem, quae forsitan hinc orta, quod crederet, duas negationes et hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὴ vel οὐ praemittitur adjectivo cum α privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Graecis aequè est *non indignus*, i. e. *dignus*, ac Latinis *Ael.* V. H. IV, 18. Συρακούσιον ἄνδρα χαλεπὸν, καὶ τῶν Ὀμήρου μὴ ἀπαιδευτὸν. Et οὐκ ἀπαιδευτὸν ἱατρικῆς, I, 7. pr. Ac passim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. REITZ. Cf. Varr. Lectt. Non puto necessario corrigendum esse, quum eadem vocis eὐτως ellipsis h. l. statim possit, quae satis frequens est ante ὥστε, de qua etiam in *Bosiano* libro agitur *Ed.* Schäf. p. 777. sq. licet nec plene, nec satis accurate. LXXII.

Pag. 129. k 1. Νέστορα) *Hom.* II. A, 249. SOLAN.

Ead. l. 3. Ὅσπερ ἰδοίκει) Ὅσπερ ἰδοίκεν. MARCIL. *Solanus* contre, cum ὥσπερ legeretur in A. id in ὅσπερ mutavit, cui adsentior, etsi et alterum tolerabile: sed quis in ὅσπερ optima Edd. consentiant, eo facilius id praetuli. Aliud est paullo post, θαυμάζει ὥσπερ τὸν Νέστορα. REITZ.

Ead. l. 6. Δίνα Δίαντας) *Hom.* II. B, 371. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἰδομενέα — παρσίονον) *Hom.* II. A, 256. SOLAN.

Ibid. Ἐργονον) Quamvis consensiant libri, et apud alios ita etiam scriptum saepissime reperiatur, legendum apud omnes ἔργονον videtur. SOLAN. Non filius Jovis, sed nepos, vel potius pronepos, fuisse traditur Idomeneus. Vid. *Homer.* *Odys.* XIX, 181. et *Hygin.* f. 97. qui Deucalionis Cretensis filium narrant. Quamquam mox c. 47. *Lucianus* ipse Jovis filium facit Idomeneum, vel errans ibi, vel latiore sensu vocem νῶς accipiens. Sic certe secundum vulgare Grammaticorum praeceptum h. l. magis convenit ἔργονος, qui est e posteris, quam ἔργονος, filius. Quamquam facile largior *Solano*, crebram horum vocabulorum, et crebriorem etiam, quam forsitan suspicaris, per libros veterum exstitisse permutationem; ut *Eurip.* *Hecub.* v. 941. Πορ. LXXII.

Pag. 130. l. 1. Πλέον) Ex *Homero* II. A, 262. reposuimus pro πλέον. SOLAN. Πλέον) Verum est, in *Homero* l. d. πλέον legi, ut versus mere spondaicus, *Homero* rarior, ibi postulat, ait enim: Δαιτρὸν πέτωσι, σὸν δὲ πλέον δίνας αἰέλ. Sed quis

hemistichio, quod *Lucianus* profert, *σὸν δὲ πλεόν* etiam
 ersum, et magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita
 pera sic potest scripsisse, vel memoriter. At cum *Homeri*
 lectata spondeorum dimensio studio etiam a poëta quaesita
 ideri potest, ad lentam admirantis et rem magnam parantis
 onantiationem exhibendam, legere jam *πλεόν* et hic poterit,
 si id videtur tanti. REITZ. Nihili est haec tota disputatio.
 caecae aures sonis Homericis aduetae vix tulerint hanc justa
 itione carentem numeri mutationem. Legendum haud dubie
πλεόν. *Πλεόν* ex sequente prosa hac delatum. LEHM.

Ead. l. 5. *Δι' ὅλου*) Ita *V. 2.* et *Par.* scribunt, recte. In
 aliquis conjunctim scribitur *διόλου*, absurde. SOLAN.

Ead. l. 9. *Εἰς Ἀγαμέμνονα*) *Homer. Il. H, 312.* SOLAN.

Ibid. ἄγον) Sic apud *Homerum* et in *Ed. Fl.* legitur:
 aliqua *Lucianea* sunt. SOLAN.

Ead. l. 11. *Ὡς αὐτὸς φησι*) Ubi hoc dicat *Homerus*, nescio;
 erte *Il. B, 405.* vocat ad coenam *Nestora* et *Idomeneum* in
 rimis. Sed ex verbis ipsis *Agamemnonis* ab eo supra allatis
Iliad. A, 262.) id elicit. Ast ex quibus eliciat, *Nestora* etiam
 mper adfuisse *Agamemnonis* mensae, nescio. SOLAN. Junctum
 trumque *Homeri* locum in suum usum torquet *Parasitus*. LEHM.

Ead. l. 14. *Ἐπὶ Κανέως*) Locus *Homeri*, unde hoc con-
 ciat, est *Iliad. A, 264.* SOLAN.

Pag. 131. l. 10. *Ἐκτορα*) *Hom. Il. II, 278.* SOLAN.

Ead. l. 11. *Πρωτεύϊαον*) *Iliad. II, 293.* SOLAN.

Ead. l. 15. *Σαρπηδόνα*) *Iliad. II, 480.* De sequentibus vid.
 iam ead. *Il. II, 788.* et *849.* SOLAN.

Pag. 132. l. 2. *Θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι*) *Apollo, Hector,*
 ejus auriga, seu armiger. GUYET.

Ead. l. 2. *Καὶ τελευτῶν* etc.) *Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος)*
ωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας ὁ γενναϊότατος ἔκτωρ, προσήπτων
ἢ Ἀχιλλεῖα — ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφῆναι παράσιτον. TTX. Τί-
ς δὴ ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἰπὲρ μοι εἰκόσιν ἀντεβό-
σαν etc. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis,
 ae perperam exciderant. At *Parasitus*, *Patroclum* morien-
 m non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse
 cem, qualem *Hector*, suppliciter orans *Achillem*, ut corpus
 um cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae *Parasito*
 erit digna. Rogat *Tychiades*, quae demum ea vox fuerit?
 espondet *Parasitus* id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse,
 fert *Homerus*. JENS.

Ead. l. 3. *Ἐκτωρ προσήπτων*) *Hom. Il. X, 337.* SOLAN.
Homero est *λεσσομαι*, non *προσήπτων*. Sed an et *προσή-*
ω cum accusativo construitur? An verborum ordo est mu-

tandus? legendumque, *Ἐκτωρ προσπίπτων καὶ ἱκετεύων τὸν Ἀχιλλεῖα*; nam *προσπίπτειν* *τινὶ* cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, cum et *Eurip.* cum accusat. construat fere semper, ut *Hecub.* 339. *Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦ δ' Ὀδυσσεύς γόνυ.* Ibid. 737. — *πότερα προσπίσω γόνυ*; deinde *Androm.* v. 537. *Τί με προσπίπτεις, αἰὲν πέτραν, ἥ κῦμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων.* Sic et *προσπίπτου* *ἔμὸν γόνυ* idem *Suppl.* v. 10. eadem ratione, i. e. ellipsi *τὸ πρὸς*. Nam ibid. v. 43. *πρὸς γόνου πιπτούσα τὸ σόν.* Unum ex *Andromache* ejusdem locum protulit, non commonstravit, *Scapula*, quod tamen mirare, quia *Stephanus*, quem exscripsit, de hoc casu nihil. REITZ.

Ead. l. 7. *Τισούτοι δ' εἶπερ*) *Hom.* Il. II, 847. SOLAN.

Ead. l. 8. *Ἄν*) Ex *Homero* restitui. Nam antea legebatur *κ' αὐτόθ'*. SOLAN. Imo vero in *Homero* *ἄν* mutandum erat in *κ'*, quod etiam recentiore aeo factum. Ceterum in *Bas.* l. et 3. scriptum inveni *κ' αὐτόθ'*, jota perperam subscripto. LEHM.

Ead. l. 16. *Μὴ ἐμὰ*) *Iliad.* Ψ, 83. SOLAN.

Ibid. *Τιθήμενας*) Ex *Homero* restituit hanc vocem *Benedictus* in *Salm.* In omnibus antea prave scriptum *τιθήμενας*. *Socrates* apud *Xenophontem* *Achilles* amicum fuisse probat, non *amasium*; qua de re ad *Ep.* c. 32. B. SOLAN. *Xenophon* locus est *Sympos.* VIII, 31. sed in sequentibus quem dicat *Solanus*, quamve ipsius notam, non video. Nam ille *Luciani* locus, quem habes *Amorum* c. 54. quique potissimum cum hoc nostro conferendus est, vix poterat nunc *Solano* obversari; praesertim quum illic nihil ipse de hac re monuisseprehendatur. LEHM.

Pag. 133. l. 3. *Καὶ νῦν*) Quid hoc sit, nescio. *Homer.* l. c. v. 89. *ἐνθα*. SOLAN.

Ead. l. 9. *Μηριόνη τοῦ Ἰδομ.*) Il. N, 246, 295. SOLAN.

Ead. l. 11. *Τὸν μὲν Ἰδομ.*) Haud facile dixeris, quem locum respiciat. In catalogo 152. — 8. *Idomeneus δουρικλυτός* tantum audit, *Meriones* autem *ἀτάλαντος ἔνναλιν ἀνδρείφοντα* v. 158. Sed non *θεράπων* illic, adeoque a verbis parasiti nimum recedunt. Il. N, 246. *θεράπων* audit; et 295. *Θοῶ ἀτάλαντος Ἀρηϊ*, et mox cum addit, *Ὀῖος δὲ βροτολογὸς Ἀρηϊ πόλεμόνδε μέτεσι, τῷ δὲ Φόβος φίλος νιὸς ἄμα κρατερός καὶ ἀταρβής ἔσπετο — τοῖσι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν ἦσαν, ἱς πόλεμον.* *Merionem* videtur *Martem* facere, *Idomeneum* *Phobum*; illic enim saepius *Marti* assimilatur *Meriones*, *Idomeneus* eo quidem in loco nusquam; (328.) donec cum *Aenea* manum conserens (v. 500.) *ἀτάλαντος Ἀρηϊ* dicuntur et ipse et *Aeneas*. Saepius autem hoc elogio ab *Homero*

ornatur Meriones, quam Idomeneus, quod ansam huic scurrae dedit. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἀριστογείτων) Atqui apud *Thucydidem* meritorius est Harmodius, non Aristogiton. VI, 54. Praeterea pauperem facit et plebejum contra *Thucydidis* mentem, qui de eo ita loquitur: γενομένου δὲ Ἀρμόδιου ὥρα ἡλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογείτων ἀνὴρ τῶν ἀσίων μέσος πολίτης ἐραστὴς ὧν εἶχεν αὐτόν. In reliqua historia sequitur *Lucianus* receptam de iis opinionem. Quod *Thucydides* autem de statu is reticet, minus mirabuntur, qui meminerint, ex Pisistrato ortum; quam causam recte assignat eius Scholiastes ad I, 20. Nobiles autem erant statuae. Rogante quodam, quodnam esset optimum aes? Ego, inquit Antipho, Atheniense optimum judico, ex quo Harmodii et Aristogitonis statuae conflatae sunt, apud *Philostr.* 900. SOLAN.

Ead. l. 14. Ὡς περ Θουκυδίδης φησὶ) Cum *Hemsterh.* orae adleverit *Thucyd.* VI. p. 411. v. 98. ibique *Dukerum* adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere volui; sed omiserunt operae. REITZ. Vid. ergo *Thucyd.* Vol. IV. Ed. Bip. pag. Annot. 401. ad verba μέσος πολίτης. BIP.

Pag. 134. l. 5. Ἀφείλετο) Propter phraseos raritatem addidit Noster, lectionem hanc esse constantem; nam cum proprie *abripere aliquem* significet, et privationi bonorum et honorum plerumque jungatur, mirum videretur hic adjungi contrario. Sed cum velit *ereptam* civitatem e servitute, sensus erit minime incongruus. Sic *eripere ex periculo* signif. apud *Aelian.* XI, 6. ἀφείλοντο οὖν αὐτόν οἱ ἐταῖροι. REITZ.

Ibid. Ἐσθῆκε χαλκοῦς) Sic *Lexiph.* c. 11. De *Gymn.* c. 17. Et χρυσοῦν σε στησαιμεν *Alciph.* I. Epist. 30. f. Alia simil. *Hemsterh.* ad *Tim.* §. 51. REITZ.

Ead. l. 6. Οὐχὶ πρῶτον μὲν etc.) Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἐξειπιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησὶν ἐστιάσει, καὶ εὐθύς ἅμα ἔω μάχεσθαι δεῖοι. Locus hic in posteriori parte paullum contortus, et forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, οὐ γὰρ ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθύς ἅμα ἔω μάχεσθαι δεῖοι, φησὶν ἐστιάσει. Interpres non satis fideliter hic egit. Verte: Nonne autem is (Parasitus) primum pransus exit in aciem, quemadmodum et *Ulysses* censet? Etenim quem in bello pugnare, et quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet. Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἐστιάσειν, ait se epulis excepturum. Verba *Ulyssis*, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in *Homeri* II. T, 160. Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῆς ἐπὶ

Lucian. Vol. VII.

G g

νηυσὶν Ἀχαιοὺς Σίτου καὶ οἴνου· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
 Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα Ἄκμηρος σι-
 τοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι. *Sed vesci jube velocibus in na-
 vibus Achivos Pane et vino: hoc enim robur est et fortitudo.*
*Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem Experts cibi
 poterit contra pugnare.* Huc faciunt verba Scholiastae Theo-
 criti ad l. v. 51. οἱ μέλλοντες πολυμῆν, πρωΐας ἐτι οὔσης, οὐ-
 γον τινα ἡσθιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἐπινον, ὡς θερμοὶ
 ὦσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. *Pugnaturi
 summo mane, parum panis comedebant, et meracum bibebant,
 quo calidi et minime meticulosi forent; quod et ἀκρατισμὸν
 appellant.* JENS.

Ead. l. 8. Οὐ γὰρ, ἀλλ') Id est, non enim hoc solum faciet,
 sed etiam etc. Exempla quaerenda. GUYET. *Jensius* transpo-
 nendo haec sananda putat; sed addenda tantum vocula εἰ post
 ἐστιῶσαι, unde excidit, quia eadem literae ipsius voculae
 sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: *Nonne
 ita est? Immo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipit
 prius epulis, etiamsi confestim a prima luce pugnare oporteat.*
 PERIZ. ad Aelian. V. H. VIII, 12. Vid. *Homer. Iliad.* T, 162.
 et 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus
 pateat ad emendationem. Lego tamen κ' αὖ pro καὶ. SOLAN.
 Primo illud οὐ γὰρ ἀλλ' solo etenim reddidi: ut hoc pariter
 et multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe
 asseverationem quandam habet ista particularum conjunctio,
 quasi tu dicas, non est aliter: sed. Et videtur haec supplendi
 ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis
 diligentia ex ipso orationis contexto eruere docet *Devarius*.
 Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus,
 verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice, pro
 καὶ εὐθύς legamus καὶ εὐθύς. Est quasi gradatio: quem pu-
 gnare jubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam
 si summo mane in pugnam eundum sit, ubi alias cibi tempus
 non est. Huc pertinet apud *Homerum* πρόπαν ἡμᾶρ κ. τ. l.
 GESN. Recte *Gesn.* simpliciter etenim significare ait. Conf. *Pab.*
Ep. L. 2. f. ad *Aristoph. Eccles. v. 386.* Et *Jens.* ad *Vit. Auct.*
f. 6. REITZ.

Ibid. Ὁν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησιν) Glossema videtur.
 GUYET. Et ego malle abesse; tum enim minus perplexa erat
 oratio. REITZ.

Ead. l. 9. Καὶ εὐθύς) Lego καὶ εὐθύς. GUYET. Idque omni-
 no reciperem. si vel una Ed. praeiret. Et parum absuit, quam
 vel iis invitis sic dedissem. REITZ. Corrigendum esse liquet.

Ergo simplicissimam ego elegi correctionem καί, a qua non multum differt illa, quam *Perizonius* supra suadet. LEHM.

Pag. 135. l. 1. Ὡςπερ ὁ Αἴας) *Hom.* II. Θ, 272. SOLAN.

Ead. l. 7. Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν) Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt adeo ut indignum sit facinus, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, et non potius *Lucianum* intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operae pretium, ut mereatur et dignum sit huic adjacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exstituram diversitatem. GRON.

Ibid. Ἀξιὸν γε) Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντιφρασιν. GUYET.

Ead. l. 10. Ὑπασπιστὰς) Forsan ὑπερασπ—. ANON. SOLAN.

Pag. 137. l. 6. Ἐν δὲ δὴ) Amant δὲ et δὴ etiam sic jungere *Alciph.* et *Longus*. Vid. hunc *Past.* II. p. 41. illum I. Ep. 30. p. 126. et alibi. REITZ. Quorsum talis lectionis ostentatio? si ne memineris quidem, praecedente capite in. legisse: Εἰ δὲ δὴ καὶ etc. et sic centies alibi. LEHM.

Ead. l. 6. Τίς ἂν καὶ) Et καὶ ita post ἂν *Phalar.* Epist. 38. ὃ τάχα ἂν καὶ ἐπελοθῇ. Ne plura ex Nostro addam. REITZ.

Ead. l. 14. Ἐκείνῳ) Ἐκείνων conjiciebat *Gesner*. Favet huic conjecturae lectio *Juntinae*; ex qua, si opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philosophos, quibus jam comparatum it parasitos. Verum cum τὸν βίον παρὰ τοῦ πρακτικοῦ praemittatur, recte jam procedit, se hanc vitam esse comparaturum ἐκείνῳ scil. βίῳ τῶν φιλοσόφων καὶ ῥητόρων. Interim bene vidit *Gesnerus*, vulgatam minus recte habere; et nisi *Junt.* succurrisset, ἐκείνων scil. φιλοσόφων βίον, recipi potuisset. REITZ.

Ead. l. 16. Οἷονται. περὶ ῥήτορας) Erat, cum non viderentur haec sana esse. Legendum putabam, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἷονται περὶ αὐτοῦ. Πήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reducere, quae deinde sequuntur, εὖροις δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη. GESN. Itaque non debebat *Schmiederus* denuo aberrare persuadendo sibi, περὶ delendum esse; idque tanto minus, quum cap. 53. in. vidisset pro περὶ τούτοις recte in Cod. Par. legi περὶ τούτους. Neque fuit, quod *Seagerus* *Diar. Class.* Vol. XIX. p. 24. pro οἷονται mallet ὀρέγονται, „Ita, inquit τὸ, δόξης καταφρονούντα ex adverso stareτ τῷ, ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τριβέντας, et τὸ, οὐδὲν μέλον αὐτῷ, ὧν οἱ ἄνθρωποι ὀρέγονται, τῷ, ὑπ' ἀργυρίου τριβέντας.“ Nam neque clara satis et distincta haec foret oppositio, neque facilis aut commoda; neque omnino opus est ulla emendatione in loco per se sanissimo et indoli parasi aptissimo. LEHM.

Ibid. *Περὶ*) Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. SOLAN.

Pag. 138. l. 4. *Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας*) Sic in Tim. §. 56. οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem hujus dissertationis Long. lib. 4. ποιμεν. Liban. Paras. BOURD. Mox comparationem auri cum igne repete cum Wielandio e Pindari loco celeberrimo Ol. I, 1. sq. et confer simillimum Luciani Somn. s. Gall. c. 7. Belinus prorsus absurde sub igne cogitavit carbonēs. LEHM.

Ead. l. 8. *Ὡς τε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ὑπὸ τῶν ὀνόματι δέει λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροισι ἐπ' αὐτῇ εἰλω)* Sic concipiendus hic locus, ut egregie distinguitur in Ed. Basileensi, et versio simplex optime satisfaciet, omissis illis ineptiis, quas abunde nimis adjiciunt interpretes. Verte, ita ut celeberrimorum hoc tempore philosophorum (nam de rhetoribus quid opus est dicere? qui scilicet in foro et causis habitant, quod philosophus non promittit, et ideo absurdus sit, quod dicet) alius quidem in causa sedens ut judex, in largitione fuerit deprehensus, alius vero etc. GRON.

Ibid. *Φιλοσόφων* * *περὶ*) Hic desunt nonnulla. GUYET. Non credo, neque Gronovius, neque Gesnerus credidere. Quare distinctionem tantum Gronovianam sum secutus, abundantia commata delendo, et interrogandi notam addendo: sensusque adparet satis planus. REITZ.

Ead. l. 11. *Εἰσπραττεται*) Liban. Ep. 20. f. τὸ γὰρ χροσίον εἰσπραττέτω μὲν, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶν λειοπύτων τὴν τάξιν. Alciaphr. III. Ep. 21. f. παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπραττάσθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπραττεται μισθὸν τοὺς μάνθανοντας etiam recte se habet; nam et sic Arrian. Exp. Alex. 2. c. 1. f. χρήματά τε εἰσέπραξαν τοὺς Μιτυληναίους, Mitylenaeis pecuniam imperant. Dion. Halic. X. p. m. 610. pr. Ἀππίος — τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰσπραττῶν ἀρχὴν καὶ κράτος, Appius — Sabinorum genti imperium et dominatum vindicans. REITZ.

Ead. l. 13. *Ἐἴ τι*) Sic Ed. J. Reliquae *ἐτι*. Neutrum admodum placet. Scribe tantum *εἰ*. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. Demon. Vit. c. 31. et quae ibi sunt annotata. SOLAN. Scitissime monitum. Sed tam verba καὶ οὐκ αἰσχύνεται arctius sunt cum sequentibus nectenda, et manifestum est in voce *ἐτι* latere vitium, quod Belinus, quum ἤδη substituit, minime satis expunxisse videtur. Melius multo hoc negotium successit Jacobsio conjicienti: καὶ οὐκ αἰσχύνεται, *ἐτι* πρὶς βύτης ἀνῆρ, διὰ τοῦτο ἀποδημεῖν καὶ μισθοφορεῖν. et

Fritzsche Quaestst. p. 165. corrigenti: καὶ οὐκ αἰσχύνεται, ἀλλ' ἔτι πρ. et quae vulgo sequuntur. Nihilominus simpliciore etiamnum habeo, quam dudum notaveram, emendationem, qua legas ὅτι pro ἔτι quum praesertim simile quid, scilicet εἰ τι, jam exhibeat *Juntina*, cum qua etiam consentit margo A. 1. *W.* LEHM.

Pag. 139. l. 12. Πάντως) Quod orae *A. W.* adpictum est πᾶσα, *Luciani* stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut *Hermot.* c. 27. f. ac 39. pr. Nec non hoc *Dial. Paras.* c. 12. et 39. m. etc. Item *Epict.* Man. c. 29. alii-que. Sed quia et alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. REITZ. Cf. *Varr. Lectt.* LEHM.

Ead. l. 13. Ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) Haec etiam male habent. SOLAN. Vid. *Varr. Lectt.* LEHM.

Pag. 140. l. 16. Οὐκ ἂν δὴ πού εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὠπλισμένους) *Philosophos*, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δὴ πού, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὠπλισμένους, i. e. qui sane non ita armati essent, nisi timerent. Somniavit interpres, dum haec verba reddidit: quod non facerent, nisi armatos metuerent. Vides, vocolas οὐκ ἂν δὴ πού sic nihil habere, quo referantur, quae certissime referri debent ad τὸ ὠπλισμένους, cum quo participio non jungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod absolute hic ponitur, ut paullo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec *L. Bos* in *Obs. Crit.* pag. 78. Quare commatibus additis, quae in *Edd.* aberant, lectori succurrere non dubitavi. *Gesnerus* errorem pristinae versionis correxit sponte, quod non opus erit ubique monere. REITZ.

Pag. 141. l. 2. Δεδιότας) *Miror*, nihil hic varietatis quaesivisse, nihil emendasse *Solanum*, cum δεδιότες legeret, quod qui cum proxime nexis προϊόντας et ἀποκλείοντας stare possit, nemo exponet aut propugnabit; quare *Edd.* excussis, tamen vel iis invitis ita dedi. *Florentina* eodem vitio laborat; sed quia posterior syllaba per compendium in ea est exarata, quod in *Mss.* similiter fieri amat, facile erroris origo detegitur. REITZ. *Bas.* tamen 3. vere habet δεδιότας LEHM.

Pag. 142. l. 5. Ἀπολογία) *Socratis* Apologiam scripsere inter alios *Plato* et *Xenophon*. Reliqui suas quisque, quarum exstant etiamnum quaedam. SOLAN.

Ead. l. 8. Τινι) Τίνα adscrips. *Gesn.* Et quia *Junt.* quoque sic habet, forsitan praestaret sic edere, quia aliquantum ambiguum τινι pro ὑπὸ τινός, quando adjungitur ejusmodi verbo, quod etiam dativum post se amat, uti pluribus demonstravi in libro de *Ambigg.* Tit. Dativ. Nam scriptum, dictum est mihi, pro a me, ambiguitate non caret. Verum quia πρὸς πα-

ῥάσιτον additur, satis patet sensus, *nunquam a quoquam scriptam dicam adversus parasitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare, alioqui adferrem hoc *Diod. Sic. IV, 1. εἴρηται ἡμῖν ἐν ταῖς προειρημέναις βιβλοῖς, dictum est a nobis etc. Herodian. l. 2, 9. ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται ἀνδρεῖα. Nostrum Jov. Trag. c. 7. pr. ἄριστα κηκήρουκται σοι*, et similia ubique obvia. REITZ.

Ead. l. 11. Τοῦ τῶν δητόρων) Male exciderat artic. τοῦ in Ed. Reitz. quem reposuimus ex Edd. *Salm. B. 4. et Ms. Reg. 3011. B. P.*

Ead. l. 15. Κακὸς κακῶς ἀποθανόντας) Amant et Graeci hujusmodi repetitiones adverbii cognati. *Aristoph. Pl. v. 65. — ἀπὸ σ' ὁλῶ κακὸν κακῶς. Ibid. 418. — ἐξολῶ κακὸς κακῶς. Alciph. III. Epist. 28. f. κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο. Item ib. Ep. 48. pr. etc. Ne quid plura in re nota. REITZ.*

Ead. l. 16. Φαρμάκῳ) Socratem. GUYET. *Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας δυσουρίας*) Socrates, Heraclitus, Epicurus. LA CROZE.

Ead. l. 17. Καταπρησθέντας) Ad Empedoclis in Aetnae cratera insilientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat *Lucianus*. Quod autem in Scholiis Heraclitus hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim *φυγὴν* s. exsilium, quod commemorat praeter *Diog. Laërt. 9, 15. etiam Athenagoras apol. c. 27. pag. 123. Dechair*. Sed videtur etiam auctiore hic Codice Scholiastes usus. Antisthenis vero mentionem peperit credo verbum *φθινύσαντας*, quod de phthisi accepit, qua periisse illum tradit *Diog. Laërt. 6, 19. GESN.* Voce *καταπρησθέντας* etiam Peregrinum Protea significari, cujus mores et mortem in singulari libello narravit *Lucianus*, recte monet *Belinus. LEHM.*

Ead. l. 17. Ἀπὸ δυσουρίας) Epicurum. GUYET. Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret *δυσουρικὰ καὶ δυσεντερικὰ πάθη* sibi molesta esse ap. *Cic. Fam. 7, 26. Et Diogenes Laërt. 10, 15. ait, eum τελευτῆσαι λίθῳ τῶν οὐρῶν ἐπισχεθέντων. GESN. Cic. Tusc. II, 19. tormina et stranguria tribuuntur Epicuro; et gravissimo hoc morbo eum mortuum esse, ipsius testatur ad Hermarchum (sic enim hoc nomen scribendum) epistola, quam Latine redditam servavit idem *Cicero De Finib. II, 30. LEHM.**

Pag. 143. l. 1. Φθινύσαντας) Sic etiam *FL.* cum cett. *Gesnerus* emendabat *φθινύσαντας*. Recte, credo; nam *φθινύω* ignoro, et nil solemnius hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte et alibi inveniatur. REITZ.

Quidni potius *φθινάω* subesse putes, quam *φθινέω*; Certe Substantiva *φθινάς*, *φθίνασμα*, e. a. facilius ad *α* vocalem radicalem ducunt, quam ad *ε*. Et quod verbum *Gesnerus* h. l. vindicare cupit, *φθινύθειν*, vereor, ne pro hujus orationis indole nimis sit poeticum. LEHM.

Ibid. *Φυγόντας*) Aristotelem et alios GUYET.

Ead. l. 12. *Γύγου χρυσίον*) Vid. supra ad Bis Acc. c. 21. de annulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut *Κροίσου*, aut *Μίδου*, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; et vid. Diall. Mortt. II. SOLAN. V. Bis Accus. c. 21. post med. ubi *Γύγου δακτύλιον*, quo adludit; nec tamen opus erit *δακτύλιον* hic denuo legere, quia *χρυσία* generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. *Menand.* fragm. XIII. v. 5. (Ed. minor. *Hemst.*) *Γυναϊκὶ κόσμος ὁ τρόπος, καὶ οὐ χρυσία*. REITZ. Opes Gygis non minus decantatas fuisse, quam annulum ejus magicum, probat *Belinus*, adducto *Archilochi* versu, *Οὐ μοι τὰ Γύγῳ τοῦ πολυχρύσου μέλει* etc. adeoque vulgatam contra *Solanum*, *Γύγου* in *Κροίσου* aut *Μίδου* mutare cupientem, recte defendit. Versus *Archilochi* leguntur apud *Steph.* in Poët. Lyr. min. p. 246. Ed. 1586. BIP. Nec ignotum *Solano* illud esse debebat *Anacreonticum* (Od. XV. in.) *Οὐ μοι μέλει τὰ Γύγῳ, τοῦ Σαρδέων ἀνακτος*. LEHM.

Pag. 141. l. 6. *Δορυφορίας*) Ad satellites regio respici, non est quod dicam. Sic *δορυφόρημα*, de satellitio tragicio, supra *Icarom.* c. 9. atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 145. l. 1. *Αἰσχίον*) Mallem *αἰσχρόν*, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. SOLAN.

Ead. l. 16. *Παραπλεῖν*) In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lus inest. Hic etiam *παρά* praepositio difficultatem aliquam habet, quae non *societatem* modo, sed excessum etiam et *superationem*, interdum etiam *vitium occultum* in compositione notet; quae forte in *παρασίτου* appellatione jungi possunt, ut *parasitus* sit, qui cum aliis, quibus *obrepsit*, largius cupidiusque caeteris, cibum capit. Sed cum inprimis tamen ad *cibi societatem* respiciatur, quorum etiam illi Solonis *παρασίτοι*, atque *Phoebi Parasiti* pertinent; malui in caeteris compositis quoque hujus praecipue significationis rationem habere. GESN. *Praeternavigare*, dein *praecurrere*, *praetercurrere*, *praeterjaculari*, *ultra jaculari*, adscripsit Guyet. Omississem, nisi causam viderem esse, quod pristinus interpret hoc male reddiderit, *adnavigare*, *adcurre-re*, *adequitare*, *adjaculari*, quo facto jocus minus adparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compo-

sitis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius atque utilius esse *juxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id fit alterius sumptu, quam *coenare* apud se; adeoque et utilius esse comitem navigare ab alio adsumtum, quod et hoc fieri queat alterius sumptibus, idque mallet, si omnia reliqua verba ad eandem potestatem reduci possint: sed cum non videam, qui παρακοντίζειν eodem detorqueri queat, restat, ut παρὰ in omnibus hic adlegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam jaculatur, victor est, ut *Horat.* canit I. Od. VIII, 11. — *saepe disco, saepe trans sinem jaculo nobilis expedito.* Adeo παρασιτεῖσθαι grandius quid sonare atque esse, quam simplex σιτεῖσθαι. Si vero et hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis ejusmodi joci risum captant; quos *Lucianus* dedita opera sic frigidos projecisse dici poterit, ut eos depingeret, quales sunt. Conf. *Tim.* §. 52. ubi *Hemsterh.* ad ἀλλὰ γαμῶ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat *Nostro* stultitiam adulatorum talem proponere, qualis esse solet. Cum vero hic lusus tantum in verbis sit, non valde quidem ingeniosus, nec tamen omnino absurdus, nihil hic, quod reprehendam, habeo REITZ.

Pag. 146. l. 5. ἦθ' ἔλοιτο) *Ven.* utraque ἂν ἐθέλοις. SOLAN.

Ead. l. 9. Σὺ δέ με — διδάσκειν) Infinitivus loco imperativi valde quidem usitatus; sed quia tum inest ellipsis verbi μέμνησο, possit etiam hac ratione illud μοι, quod FL. habet, locum invenire, quod hortantis est, et quasi pleonastice in hujusmodi praecipienda formula inseri solet, ut non semel vidimus. Conf. saltem ad *Asin.* cap. 4. φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν Ἰσπάρχου γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex *Hippocr.* *Homer.* *Lucian.* et *Arr.* IV. p. 180. pr. σὺ δέ μηδενὶ ἄλλῳ παραδούναι — — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a δίκαιος, significatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarim. REITZ.

Ead. l. 10. Φασὶ δέ) Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre, quae non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi *Homerici* versus, quos ex *Odyss.* profert *Stobaeus* serm. 192. Vide D. *Ambros.* 6. *Hexamer.* BOURD.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 147. l. *ANAXAPΣEIZ*) De Anacharsi et Solone vi-
s, quae supra annotata sunt ad Scyth. cap. 5. et *Plut.* in Sol.
OLAN.

Ead. l. 2. *ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ*) *Gesn.* vertit DE EXER-
CITATIONIBUS, quod hic retinui. At cum de *Gymnasiis*
describeretur a pristinis interpret., ego hanc inscriptionem dein-
de servavi, quia adlegationes ex hoc Dialogo in notis Com-
mentatorum sic etiam sunt institutae, et lectores huic inscrip-
tioni adsueta minus commode loca indicata possent invenire,
titulus Dialogi mutaretur. REITZ.

Pag. 148. l. 2. *Ταῦτα δὲ ὑμῖν*) Hanc paginam interpretor
lib. X. *Heliodor.* BOURD.

Ead. l. 6. *Αἶψα*) Oleum *μανίας φάρμακον* vocabat. *Dio-*
en. *Laërt.* I. Segm. 104. p. 27. C. SOLAN.

Ead. l. 7. *Ἄτερος τὸν ἕτερον*) Recte *Juntinam* habere
terron, adscripserat *Solanus*, et quia ἄτερος tam prope prac-
tissimum, credat quis etiam ἄτερον rectius sequi, quam ἕτερον.
esse autem ἄτερος Atticum, ex *Aristoph.* demonstrat *Maittair.*
e *Dialectt.* pag. 15. pro ὁ ἕτερος. Addo *Callim.* fragm. XCI. —
ὅς ἔσχεν ἄτερος δαίμων, ubi *Bentlejus* etiam ex *Epigramm.*
τερος *Ἡρακλῆς* adducit. Verum non adeo me movit solius
auctoritas, ut contra ceteras Edd. et Codd. irem; quia
in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici;
in accusativo certe, non video, quae crasis pro τὸν ἕτερον lo-
cum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam in-
uxisset, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accusat. ali-
unde probare non habeam, vulgatam servo. REITZ. Mendum
juntinae est τὸν ἄτερον. nam ἄτερος extra crasin pro sim-
plici ἕτερος Atticis fuisse dictum, vix probabitur. Doribus
unc usum tribuit *Gregor.* *Cor.* p. 138. Quod statim de μετὰ
ἐ, formula absoluta, *Augustus Pauly* monet, rariorem ejus
pud Atticos fuisse usum, frequentiore apud Ionicos scripto-
res, interponam saltem *Luciani* nostri loca aliquot, unde ju-
diciū illud paullulum corrigatur: *Diall. Mortt.* IX, 2. *Vit.*
uct. c. 9. De *Sacriff.* c. 8. *Eunuch.* c. 12. De *Astrol.* c. 5.
carom. c. 10. Alia plura nondum mihi notata dabit *Index.* LEHM.

Ead. l. 8. *Οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες*) Huc pertinet illud
osius Anacharsidis apud *Diog. Laërt.* I, 104. τὸ ἐλαίον μανίας
φάρμακον ἔλεγε, διὰ τὸ ἀλειφομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαίνεσθαι
ἀλλήλοις. *Gesn.*

Ead. l. 10. *Καὶ ἦν ἰδοὺ) Καὶ νῦν ἰδοὺ.* MARCIL. Vid. *Xe-*
roph. ἀναβ. *Aristoph.* et *Nostrum.* *Piscat.* c. 51. SOLAN. Non

quidem ita edidimus in Pisc. c. 51. pr. sed ἀλλ' ἰδοὺ tantum quia hoc plurimae Edd. et P. habebant. Jam ferme mallet ἀλλ' ἦν ἰδοὺ et ibi legi, REITZ. Καὶ μὴν ἰδοὺ vult *Belinus*. Buz. „Ah! par bleu!“ reddit illud commentum suum *Belinus*. A. ἦν ἰδοὺ et h. l. legendum, et Piscatoris loco, quem ego jam post *Reitzium* expleri curavi. Cf. Diall. Mortt. X, 10. *Gesnerus* h. l. ἦν pro εἶν capiens totum locum reddendo corruptit, et sic, ni fallor, fraudi fuit *Belino*. LEHM.

Ead. l. 10. Ἐκ τοῖν σκελοῖν) Posset ἐκ abesse. Sed addita crebro. *Diod. Sic.* IV. c. 19. p. 265. πόλις ἐκ βλας ἀλουσα *Sophocles* Aj. 27. — κατηναρισμένας ἐκ χειρὸς —. Confer *Nostrum* supra, *Asin.* c. 23. Et ibid. cap. 45. ἐμὲ δὲ ἀράμεινοι ἐκ τῶν ποδῶν. *Long.* Past. IV. p. 147. Ed. *Moll.* (vere 139.) κρατῆσας ἐκ τῶν κεράτων. REITZ. Vide, si opus sit, *Fischer.* *Animadv.* ad *Weller.* Vol. IV. p. 120. LEHM.

Pag. 149. l. 1. Περιπλέξας) Sic rursus infra c. 31. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἀναπλησθέντες) Conf. supra De Merc. Cond. cap. 17. et *Jov. Trag.* 33. SOLAN.

Ead. l. 7. Οἱ ἐγγέλεις) Vid. supr. *Tim.* 29. ubi similis quidem phrasis, sed ἐγγέλεις, non ἐγγέλεις. At conf. *Steph.* ab *Hemsterhusio* ibi indicatum. REITZ.

Ead. l. 8. Ἐν πηλῷ οὗτοί γε etc.) Οὐκ ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι ἐπαμῶνται τε ἀλλήλους. Sic Ms. non ταράττουσι, ut editur. Sed hi non in luto, sed altam arenam in fossa subjicientes ut invicem illa adspargunt. Paulo post dicit ἐπιπάττειν τὴν κόριν. Haphen intelligit, de qua *Mart.* VII. Ep. 67. et flavescit haphē. Sed de hac et aliis ad palaestram pertinentibus viri docti jampridem egerunt copiose; vide inprimis eruditissimus *P. Fabrum* in *Agonistico* II. 2. et 5. et 22. GRAEV.

Ead. l. 10. Πάττουσι — ἐπαμῶνται) Sic W. totum hunc locum habet; vulgatae aliter, nempe ταράττουσί τε — πάττουσι. *Polyaen.* eadem voce utitur. Ego antequam W. vidissem, ἀράττουσι legebam. SOLAN. Ταράττουσί τε ἀλλήλους) Mihi maxime placet *P. Fabri* conjectura, qui *Agonist.* 2, 1. δράττουσι legendum suspicatur, vel ἀράττουσι, ut tamen illud praeferam. Est enim de primo quasi actu sermo, ubi alter alterum primoprehendit, et, ut possit firmiter prehendere, pulvere spargit. Eidem etiam *Fabro* assentior, ὀρύγμα fuisse locum depressiorem, effossum, dictum alioquin σκάμμα, s. τὰ ἐσκαμμένα, quae ὑπερπηδῶν, transsilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coercerentur, non licet; verbo, ipsam caveam. GESN. Πάττουσι τε) Probe etiam vidit *Gesn.* vulgatum ταράττουσι nihili esse. Et quamvis δράττουσι eleganter sit conjectatum a *Fabro*, pra-

legendum tamen id, quod Codex supponit, cuius scripturam etiam in terminatione sequi consultum duxi, etsi v. paragogicum abesse possit. Cumque mox *ἐπιμαῖνται* quoque ex 2 Dodd. receperim, (nam *πατρουσι* jam iterato exhibere absurdum fuisse) versionem ad utrumque adcommodavi, non quod *Tesneri* versionem reprehendam, quae erat, *in cavea prensant se invicem, et — spargunt*; sed quod Graecus contextus, quam nunc dedimus, aliam postulabat. REITZ.

Ead. l. 11. *Ἀφυντότεροι*) Conf. Diall. Deor. XVII. med. SOLAN.

Ead. l. 12. *τὸν ὀλισθόν*) Scribitur iterum eodem modo cap. 28. Ego tamen legendum censeo τὸ ὀλ. SOLAN. Quod neutro genere τὸ ὀλ. maluit *Solan.* ideo factum suspicor, ut adjective accipiat, et *lubricum, lubricitatem* significet: ita compositum *εὐόλισθος* adjective *Suidas* habet. Non displiceret, si auctoritatem pro τὸ ὀλισθόν attulisset. Verum cum etiam *Hesych.* ὀλισθος, πῶσις, habeat, nihil in *Luciano* mutaverim. Auctor *Etymolog.* etiam scribit: ὀλισθος, — ὁ ὅλως καταπλήτων. REITZ.

Ead. l. 14. *Ὀρθοσιάδην*) Tria erant apud Graecos certamina, pancratium, palaestra, et cursus. De pancratio, ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui et Romani usi sunt, leg. *Bud.* annott. ad l. *Athletas.* de his, qui notantur infam. et ad l. *Qua auctione,* ad l. *Aquiliam.* *Gellius* L. XIII. c. 26. *Propert.* L. III. COGN.

Ead. l. 16. *Ἀποπτύσειν*) Ita W. Reliqui libri *ἀποπτύειν.* SOLAN.

Pag. 150. l. 2. *Παταχθέντος*) Adscripsit frater: Recte *παταχθέντος.* Sed tunc versu priore *αὐτοῦ* pro *αὐτῷ* legendum. Si vero *αὐτῷ* retinemus, etiam structura *παταχθέντος* postulare mihi videtur. Jam et mihi. REITZ. in *Addend.* Obsecutum *Schmiederum* recte castigarunt *Pauly* et *Fritzscher.* Quaeestst. p. 173. ille conferri etiam iubens *Porponem* ad *Thucyd.* Vol. I. p. 120. LEHM.

Ead. l. 6. *Ἐγκοινοῦσι*) Poëtis Atticis frequens verbum illustrat. *Spanh.* ad *Aristoph.* *Plut.* 255. GERN.

Ead. l. 9. *Μανία*) *Θαυμάζειν* ἔλεγε, πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. *Diogenes Laërt.* *Anachar.* pag. 27. C. SOLAN.

Ead. l. 17. *Δόξαντα*) Lege, meo periculo, *δόξοντα.* SOLAN. Hoc *Solani* periculum ne subirent, prudenter caverunt recentiores Editores. LEHM.

Pag. 151. l. 9. *Τμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὀφέλιμα καὶ τερπνά* ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, εἴσεται ὡς οὐ μὴ

την διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην) Ista ἐμὲ δὲ εἰ τις ὑμῶν τοιοῦτον
 τι διαθεῖη, vertuntur: quod ad me attinet, si quis vestrum
 tale quid mihi proponat. Verum διατιθέναι τινά τι, non est
 aliquid proponere alicui: sed, hoc vel illo modo aliquem trac-
 ctare, vexare. Noster infra in hoc Dial. c. 38. μήτε τυράν-
 νου βιαζομένον, μήτε πολεμίων διατιθέντων, neque tyranni-
 vim faciente, neque vexantibus hostibus. In Pseudologista
 cap. 25. τοιαῦτά με διατίθης, ita me tractas. Sic Demosthe-
 nes alique locuti sunt. L. Bos. Si quid testimoniis opus est,
 adde Aesop. Fab. 8. σὺ με χεῖρον διέθηκας, de vulpe ab rubo
 vulnerata; at Fab. 39. δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντες.
 Sed cum duplici accus. etiam Alciph. l. p. 200. τί με δια-
 θέσῃ, et quae Bergl. ibi notat. Et Wessel. ad Diod. Sic. l.
 c. 89. pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότερα διαθέντας,
 atrocissima perpetrantes. Vel potius Hemst. ad Nigrin. c. 52.
 qui hoc multis jam egit. REITZ. Eodem h. l. legebatur vulgo
 διεζώσμεθα, quod etsi ut fortius quid satis se probaverit De-
 villio ad Charit. p. 533. Lips. tamen dubitavi retinere contra
 proborum Codd. et Florentinae Edd. auctoritatem; praesertim
 quoniam infra cap. 54. eundem in modum dictum reperiatur
 ἀκινάκην παρεζώσθαι, et quae in διαθεῖη modo praecessit
 praepositio facili casu in hoc verbum transferri potuerit. LEHM.

Ead. l. 15. Ἀνκίου) Lyceum, Gymnasium, de quo con-
 sule Meursium. SOLAN. Vid. inprimis Creuzer. Symbol. II. p.
 132. sq. Ed. II. De simulacro autem Apollinis Lycii Beck.
 Archaeol. p. 156. sq. LEHM.

Ead. l. 16. Τὸν ἐπὶ τῇ) Ἀντίπτουσις, pro τοῦ ἐπὶ τῇ στήθι
 κεκλιμένον τόξον ἔχοντος. GUYET.

Ead. l. 17. Κεκλιμένον) Conf. supra Asin. c. 51. SOLAN.

Pag. 152. l. 1. Ἀνακλασμένη) Bene monuit in margine
 Hemsterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. p. 460. Is au-
 tem ad verba L. VII. c. 25. ἐκ τε τῶν ἀκατίων ὠνευον ἀναδον-
 μενοι τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀνέκλων, quae conversa sunt, vallis
 ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant,
 ita commentatur: — Ἀνακλᾶν hic non est, quod Vossius et
 Portus putarunt, frangere, verum sursum attolendo convellere
 et educere. Suidas et Scholiastes exponunt e fundo evellere.
 Sic Thucyd. II, 76. et alii apud Lipsium. V. Poliorc. 8. Ἀνα-
 κλᾶν machinam muro incussam dicunt eos, qui laqueis injectam
 eam attollunt, et avertunt. Et in aliis generibus loquendi non
 frangendi, sed inflectendi et in altum tollendi significationem
 habet. Aristaenet. I. Ep. 3. ὡς ἀνακλᾶν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸ
 αἰχρῆνα πρὸς θεάντων κυκλῶ συναιωρουμένων βοτρυῶν. Lucian.
 de Gymnas. p. 272. (i. e. hoc loco) ἡ δεξιὰ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς

κατακλασμένη. Haed ille optime. Adde hinc ἀνακλάσει ἐπνυ-
μένα γραμματεῖα *tabellae plicabiles* ap. *Herodian*, I. c. 17. pr.
ed *κατακλωμένω* de saltatore, Noster etiam supra de Salt.
5. (quod *Gesnerus* tamen reddidit *frangenti*.) Ita ἐπικλώμε-
ν *inflexum* signif. pro *Imag.* c. 13. et *Deor. Dial.* XI. Sed
fractum. *Tox.* c. 20. Est autem ubi multum differat, red-
easne per *frangere*, an *attollere*, *sursum flectere*; nam e. c.
rus, brachium, cervicem *frangere*, aut *flectere*, quanti inter-
it, quis non viderit? Interim non nego, etiam in illa arietis
muralis adlevatione, ad ictum eludendum instituta, aliquam
tangendi potestatem in verbo ἀνακλῆν remanere, quatenus
npetus ejus refringitur, sive potius, qua linea recta, ad
uam ejus motus fiebat, ista sursum aversione quasi frangitur,
eluti philosophi *refractiones* recte vocant radiorum lucis in-
exiones per vitra contingentes. Interim male reddideris *arie-*
em frangere, pro *avertere*. REITZ.

Ead. l. 3. Ἐκείνω) Nihil mutare *Fl.* adpinxerat *Solan.*
an ergo ἐκείνω quaesivit? Non improbem; sed nihil opus est,
t vulgatum, quod sequimur, nihil incommodi habet. REITZ.

Ead. l. 5. Παγκρατιάξιν) Aliter et rectius *Aristoteles*
thet. I. c. 5. p, m. 207, 38. ὁ γὰρ δυνάμενος τὰ σκέλη ῥίπτειν
ως καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόρρω δρομικός· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κα-
τέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ὤσαι τῇ πληγῇ, πληκτικός· (legen-
um, ut in rec. Edd. fit, πυκτικός.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις,
παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam *Philo-*
trati locum ad *Demonact.* c. 49. supra adductum. SOLAN.

Ead. l. 6. Πυγμῆς) Oratio non satis perspicua: si enim
lia *loca* intelligit per *γυμνάσια*, quid opus his? Sin vero
ova *certaminum* innuit genera, cur et hoc inter ea recenset,
uod cum *Pancratio* idem esse dixit? Vide tamen cap. 24. ubi
istinguit. SOLAN. Conf. *Tim.* c. 50. et 53. f. ubi πυξ—.
REITZ.

Ead. l. 11. Στέφανος) Confer infra c. 16. et 36. KUSTER.

Ibid. Ἰσθμοῖ) Idem *Dukerus* modo laudatus ad *Thucyd.* V,
8. hoc verum esse probat, quod et sic infra *Neron.* c. 8. oc-
curret. Et ita quoque in *Thucyd.* legi recte mavult, ubi καὶ
Ἰσθοῖ, καὶ Ἰσθμῶ. REITZ.

Ead. l. 12. Σελίνων) Vid. *Plut.* in *Timol.* Pineas fuisse
lim in *Isthmiis* coronas, docet idem *Symp. probl.* V, 3. deinde
1 gratiam *Herculis* et ad *Nemaeorum exemplum ex apio* fa-
tas; tandem ad pineas reditum fuisse; p. 1203. f. ἐκ δὲ Νε-
ίας κατὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου ξένος ὦν ἐπεισῆλθε δι' Ἡρα-
λέα, καὶ κρατήσας ἡμαύρωσεν ἐκείνον, ὡς [ἱεροῖς οὐκ] ἐπιτή-
μιον. Perite ergo et erudite haec *Lucianus* V. *Pott.* SOLAN.

Pro *ἐκ οἰλῶν*. Habuimus non semel. Conf. saltem ad Gal. c. 24. REITZ.

Ead. l. 12. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ) Haec interpretatur Vinc. Obsopoeus; poma sacerdotes Apollinis proponere consueverunt; nescio quam bene, nam in Graeco de sacerdotibus ne verbum quidem: ἱερῶν inclinatur a recto ἱερός, qui est sacer, non a ἱερεὺς, quod est sacerdos. Vertere igitur debebat: poma Deo sacra proponebantur. Olim suspicabamur μῆλα hoc loco interpretari debere, non poma, sed oves, et apud Max. Tyrium. sermone 37. et in Antholog. primi libri primo Epigram. eo quod campus Crissaeus vel Cirrhaeus, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo Pausanias in Phocicis: τὸ δὲ πεδῖον τὸ ἀπὸ τῆς Κίρρας ψιλόν ἐστιν ἅπαν, καὶ φυτεύειν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἡ δὲ τινὸς ἄρας ἢ ἀχρεῖον τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφήν εἰδόμεν. Oves igitur, quae pascebantur in eo campo non arato nec arboribus consito, erant Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro brabio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coëgit Libanius Sophista in laudatione palamae et pomi arboris, ubi haec leguntur: φοῖνιξ μὲν γὰρ παντὸς ἀγῶνος γίνεται στέφανος, καὶ τὸν θάλλον ἔχει νίκης ὕμνον μνημα, μῆλα δὲ αὐτοῖς στεφανοῖ τὸν ἀγῶνα τὸν Πύθειον. Itaque hoc loco non male μῆλα poma intelliguntur, μῆλα tamen pomum arborem, non fructum, significat, et videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut Libanius cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramisculis ejus arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est brabium mutatum fuisse a temporibus Pausaniae: nam a secunda Pythiade coronas pro brabio institutas ait, et quidem ex lauru. Sic enim in Phocicis: δευτέρῃ δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἀθλοῖς ἐκάλεσαν εἰς ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου κατεστήσαντο — δάφνης δὲ στέφανος ἐπὶ τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἔμοι δοκεῖν) ἐστὶν οὐδέν, οἳ δὲ τῆς Λαδωνος θυγατρὸς Ἀπόλλωνος ἐρασθῆναι κατέσχηκεν ἡ γῆμη. Aliam vero ejus rei causam refert Aelian, Var. L. III. c. 1. scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpsit, et Delphos attulit. Lauream igitur coronam olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani et Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro brabio in agone quodam multum postea introducto et recepta laurea manente pro praemio cursoribus et antiquorum certaminum athleticis. At ecce Heliodor. in Aethiopicis armatis cur-

tribus palmae ramum pro brabio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis brabiis auctarii vice datum fuisse, (ita legitur ap. *Palm.* pro *additum*) asserit *Pausanias* Arcadicis, pag. 276. et *Plutarch.* Symp. VIII. c. 4. *Heliodorus* tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theaeni adjudicat, praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad Iliadem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. *Ausonius* etiam reprehendit enumerantem diversa brabia, sic: *Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.* Sed cum non consentit *Libanius* loco citato, qui *μηλέα* habet, non *μηλα*. tamen jure videtur arguere *Ausonius*, qui dum Graecum epigramma exprimit, male *μηλα* per *malus* vertit. Sed favor, per *μηλα* me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. PALM. Errat *Palmerius*. Vid. *Pott.* 417. SOLAN. *Lucianum* fructus arborum, *μηλα* dicere, non ramos, puto. non primum Anthologias epigramma laudo, ubi *πότινος, μηλα, λινα, πίτος*, forte ipsius societatis causa suspicionem movent, ramum esse intelligendum; sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane Panathenaicorum praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea*. Deinde quoties praemiorum horum quoque mentionem in hoc Dialogo injicit, injicit autem aliquoties, *μηλα* semper a coronis distinguit: praesertim infra, c. 15. ed. *πρόκειται στέφανος οὐ πίτος, οὐδὲ καίνου ἢ σελίνων.* Quidni *μηλέας* aut *μήλων* adjiceret, si par erat ratio? GESN. *Ead.* l. 13. *Παναθ. ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορλας*) Quid hoc docet *Meursius* Panath. Olearum nempe genus juxta Acaemiam, quae Deo sacrae erant; Schol. *Aristoph. Neph.* Acciebant autem urceum totum, (idem Schol.) et exportare solebat. SOLAN. Adleverat marg. *Hemsterhusius*, videndum *Burman.* Z. *Καταβ.* Ex hoc igitur quaedam adjecisse non verum erit. Ait autem f. p. 281. Ed. iteratae: *Oleum ex ejus arboris*) fructu exprimere in sacros usus licuerit: nam victoribus in Panathenaicis inde oleum datum, docet *Suidas*, et *scholiastes Sophoclis ex Aristotele*, et *Apostolius proverb.* Cent. III. 28. *Ut et Lucian. in Anach. T. 2. pag. 173. Ed. Graev.* unde ab *Athenaeo L. XV, 11. et Plin. XIII, 1.* Panathenaim oleum vocatur, quod optimae notae erat. Et fortasse rona oleaginea, qua victores coronabantur Athenis, teste *lin. XV, 4. ex his μορλοις fuit.* (sic legitur, pro *μορλας*.) vel magis verosimile videbitur, si verum sit, quod notat *lex. ab Alex. III. c. 3. duces Athenienses in bellum prodituros ritum ex olea sacra sumsisse.* Hoc saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. *Ut Creon apud Eurip. Ion. V.*

1433. Cetera vid. ib. De *μορία* autem Commentt. ad Poll. seq. 242. ἢ δὲ ἱερὰ ἐλαία, *μορία*. *Hesych.* vero ibid. adductus: *Μορία* ἐλαῖαι ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς. Confor et *Menag.* ad *Diog. Laërt.* III. Segm. 26. p. 149. T. 2. REITZ.

Ead. l. 14. Ἐκ τῆς *μορίας*) *Hesych.* *Μορία*, ἐλαῖαι, ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς. GUYET.

Pag. 153. l. 4. Πρὸς ἀλλήλων) Quod *Solanus* nihil mutare Edd. adjecit, indicio est, eum aliam lectionem optasse invenire; nam aliqui sponte patet consentire Edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae notamus ad c. 11. πρὸς τῶν ἀντιπαλῶν. REITZ.

Pag. 154. l. 15. Τῷ) Sic W. hic. Supra tamen cum impressis aliter, nempe ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, c. 9. SOLAN. Πρὸς) *Solanus* ex W. ὑπὸ τῶν ἀντ. rescribi maluisset, id enim in margine J. indicarat; non tamen πρὸς delerat, ut solet, ubi omnino necessariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, si pluribus testibus firmaretur, ita jam nihil mutato, quia supra cap. 9. in πρὸς consentiunt Edd. et Codd. Idque verbis passivis frequenter adungi eadem potestate, qua ὑπὸ, paucis indicavimus supra *Icar.* c. 21. f. ex *Timon.* §. 5. g. 15. et 25. Adde *Icar.* 15. et *Bis Accus.* c. 5. pr. Sexcentis similibus idem probaturi ex solo *Luciano*, si quem de eo dubitare suspicari possemus. REITZ.

Pag. 155. l. 2. Θοιμάτιον) M. et Fl. *Θοιμάτια*. Fortasse *Θαιμάτια*, quod alibi reperiri testatur doctissimus auctor. Emend. *Menand.* p. 105. SOLAN.

Pag. 156. l. 4. Ἐμπειρίας δεινᾶς) Interpretatus *Belinus*: l'adresse singulière, in notula subjecta exclamat: „Qui ne ri-roit de voir dans la traduction latine: *horribiles peritias*,” non profecto risurus adeo stulte *Gesneri* ἐμπειρίαν δεινὴν, si recte cognitam levissimus homo habuisset veram Latini vocabuli *horribilis* (non Francogallici *horrible*) potestatem, quam vel ex *Ciceronis* ipsius ad *Attic.* VIII, 9. fin. verbis: „Sed hoc „τέρας *horribili* vigilantia, celeritate, diligentia est,” discere potuit. LEHM.

Ead. l. 16. Τὰ μέγεθ) Quid reponam, non video: certe non recte habet illa vox. *Navig.* c. 12. pro πάχος, μέγεθος repositum est. SOLAN. Si proceritatem corporis intelligas, non mirere, cur suspecta vox fuerit *Solano*. At neque μέγεθος semper ingens quid signif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo parvo opponatur a *Polluce* III, 88. sed quancunque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque et de re vel minima praedicari potest. Neque plurale μέγεθ ad procerum athletarum corpus spectare puto, (qui

et quidem erant homines longi, verum torosi) sed ad dimensionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam cap. 25. loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. *Μέγεθος* autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. *Herodian.* IV, 7. fin. καὶ γὰρ ἦν ταύματος ἄξιον ἐν μικρῷ πάνυ τὸ μέγεθος σώματι. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. *Diod. Sic.* IV. c. 61. f. μικροὺς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τὸν ἀριθμόν. Numero magis, quam *viribus*, pollentes. Sed de spatio parvo diserte apud eundem V. c. 10. med. ἔστι δὲ καὶ ἡ νῆσος τῶν Λιπαλαίων μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος. Et sic iterum ibid. c. 11. pr. st. c. 13. καταμερίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα. Interim de statura parva etiam *Poll.* V, 68. de lepore animali, μέγεθος, ὥτε μέγας, οὔτε μικρὸς τὸ ὕψος. Et sic de *mensura* s. dimensione μέγεθος dici, non est quod pluribus demonstrarem. *Magnitudinem* similiter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello de *Ambiguis*. Si quis tamen hic pro τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη legere malit, τὰ κάλλιστα μέλη, me non repugnantem habebit. REITZ. Habuit certe *Paulum*, qui recte τὰ μεγέθη tuetur, nihil curans ineptissimam *Reitzii* disputatiunculam. Scilicet abstracta haec τὰ κάλλη et τὰ μεγέθη eleganter significant corporum tum formae pulchritudinem, tum staturae proceritatem, aut, si malis, membrorum orositatem. De dictione τὰ κάλλη paucis egit *Hemsterh.* ad *Diall. Mortt.* XVIII, 1. Editionis nostrae maj. Tom. II. p. 591. LEHM.

Ead. l. 16. Τοῖς ὑπωπίοις) *Div. Paulus* in I. ad *Corinth.* X, 27. ἀλλ' ὑπωπιάζω τὸ σῶμά μου. Ad quae verba exponenda multa, et hoc *Luciani*, adfert *L. Bos* in *Obs. Philol.* p. 142. probatque ὑπόπιον esse *vestigia plagarum*, ac vulnera pressa et contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a maculorum lororumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. *Hippocr.* et *Aret.* frequens. REITZ.

Pag. 157. l. 9. Μηδέπω) Sic M. melius, quam in impress. μηδέποτε. SOLAN.

Ead. l. 12. Οἰκηθείη) Ita M. et Ed. FL. rectius, quam in vulgatis, quae οἰκισθείη legunt. Sic cap. 18. ὅπως αὖ ἄριστα πόλιν οἰκοῖτο. SOLAN.

Pag. 158. l. 8. Τινῶν) Ego lectionem *Cod. M.* τινὰ praeferentis vulgata potiore arbitror, quia auditu tantum ait sibi notum nomen *Solonis* legislatoris, adeoque adjectio τις potius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges composuisse dicetur is, qui plurimas composuit. *Lucian. Vol. VII.* H h

suit. Quia tamen non obscura neque plane absurda *visa* vulgata, propter unum Codicem eam rejicere, religio fuit. REITZ. *Νόμοι τινές*, leges *quaedam*, non sunt *aliquot* numero, quae sane nimis jejuna foret sententia, sed *quaedam*, ipsi loquenti adhuc ignotae, quemadmodum deinde dicitur *πολιτεία τις*. Miror *Paulum* lectionem *τινά* procul dubio veram judicare potuisse. LEHM.

Ead. l. 14. *Τε*) L. *τε*, quamvis M. etiam agnoscat *τα*. Idem Anonymum conjecisse video, qui *τε* margini Codicis sui adscripsit. SOLAN.

Pag. 159. l. 4. *Διεξέμει*) Sic recte W. In impr. *διεξέμει*. SOLAN.

Ead. l. 11. *Πρόκειται ἄγων*) Sic *τὸν προκείμενον ἡμῖν ἄγωνα* Div. *Paul.* in Ep. ad Hebr. XII, 1. ubi plura similia L. *Bos.* Addiderat *Hemsterh.* etiam vidend. *Synes.* Ep. 100. pag. 239. D. et *Basil. Seleuc.* initio Gr. I. REITZ.

Pag. 160. l. 5. *Ὅπόταν—καταμάθης*) Non fugit *Solanum*, *ὁπόταν* aequae cum optativo construi atque cum subjunct. sed meliorem hic esse subjunct. recte judicavit; non enim sensus est, *ubi intelligere velis aut possis*, sed, *postquam intellexeris*. Quare *π* obsecundavi. REITZ.

Ibid. *Καταμάθης*) Ita W. Impressi omnes minus recte *καταμάθοις*. SOLAN.

Ead. l. 10. *Ἰσθμοῖ*) Sic et infra recte *Ner.* c. 8. *Ἰσθμοὶ ἀπέθανεν*. Sic *Πυθοῖ*; *Pythone* in urbe, *Thucyd.* V. 18 f. *Ἰσθμοῖ* etiam *Pindar.* Ol. 2. med. REITZ. Cf. quae propiora erant, supra capp. 9. et 11. LEHM.

Ead. l. 14. *Ὅτως*) Parvi est. Sed *οὕτως* probum arbitror, et ab librariis posterioribus euphoniae causa mutatum. Ut enim sequente consona *οὕτω* frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali *οὕτως*, ita crebro *οὕτως* consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiast. Gall. c. 9. Adde singula fere *ἐπιμύθια Aphthonii*, ubi *οὕτως νεότης*, *οὕτως φαῦλοι*, *οὕτως λίαν* etc. invenies perpetuo. Item *οὕτως καὶ Aesop.* fab. 8. Apud LXX. *Numer.* XXXVI, 5. *οὕτως φυλή* ac 2. *Reg.* XVIII, 14. *οὕτως μενῶ*. *Diod. Sic.* III. c. 8. *οὕτως δέ*. Sed variatur fere perpetuo in Codd. ejusdem, aliis *οὕτω*, aliis *οὕτως* exhibentibus. At cum veteres in pronuntiando σ ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur. REITZ. Cf. supra *Paras.* c. 8. *Hermot.* c. 31. et quae ad eundem *Hermot.* cap. 27. monuimus Tom IV. p. 409. LEHM.

Pag. 161. l. 4. *Πῶλον*) Haud suo loco vox *οἶκοθεν* sita est, sed familiare hoc *Luciano*. De pileo quod habet, mu-

tatum deinceps. Atheniensium morem ex *Philostrato* discas. Vit. Soph. p. 572. SOLAN. Non adeo alienum est οἰκοθεν, si cum *L. Bos* de Ellips. p. 216. verb. Ἀπιέναι, exposueris, ejus participium subaudiendo, i. e. οἰκοθεν ἀπιόντι, aliaque non absimilia ab eo adducta contuleris. REITZ. Accuratus *Schäferus* ad *Bosii* librum p. 586. monet, notionem τοῦ ἀπιέναι, etiamsi nihil extrinsecus assumas, latere involutam adverbio οἰκοθεν, quod sit pro ἀπ' οἴκου, comparato loco *Homer.* II. VIII, 53. sq. et laudato *Fischero* Ind. Theophrast. s. v. ἀπό. Vertit autem ad hunc modum *Schäferus*: *Pileum enim deponere, simulac domo exieram, visum est.* Paullo liberius et brevius, neque eo minus recte, *Gesnerus*. LEHM.

Ead. l. 6. Ὅτινεο) Ego *Pelleti* conjecturam recipiendam arbitror. REITZ. Recepit vere *Pauly*; idque fortasse, quod segre fero, confirmatus etiam mea quadam confidentiore adnotatione ad *Somn.* c. 17. Tom. I. p. 207., cui nunc, quatenus ad hunc quidem locum pertinet, facile renuntio, lectis, quae subtiliter de hac dictione nuper disseruit *Fritzsch*. Quaestst. p. 33. sq. imprimis p. 37. quamquam non omnibus ac singulis; quae illic profusa legeris, subscribas. Verterat h. l. *Gesnerus*: *Tempus autem anni, quae fervidissima est pars astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, et — reddentis; quam interpretationem sane inficetam nunc ego mutavi ad Fritzschii rationes saniores.* Paullo aliter *Seagerus*: *Anni vero tempus ardor est ipse ferventissimus illius sideris.* LEHM.

Ead. l. 6. Ἀστέρως — πάντα καταφλέγοντος) Canis sidus; quae et canicula, ardentissimo aestatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15. ante Augusti Kalendas est. *Plin.* L. II. c. 47. L. XVIII, 28. COGN.

Ead. l. 15. Αἱ ὑπαίθριοι) M. et Edd. omnes, exceptis Ven. quae omittunt. SOLAN.

Pag. 162. l. 2. Ὅπως μὴ) Subaudi, ὅρα, i. e. ὅρα ὅπως etc. GUYET. Vid. ad *Timon.* 28. SOLAN. (At ex divisione Hemst. jam est §. 48.)

Ead. l. 3. Προξέξεις) Miror, quod *Solanus* noster, facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προξέξης ex W. Etsi μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in ejusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὅρα ὅπως μὴ προξέξης, subjunctivus est melior. In *Tim.* cap. 48. καὶ ὅπως — φυλάξῃ legas. Juvat adlere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum *Solani*, quem ad *Tim.* indicavit, esse in *Prometh.* c. 3. Sed quia *Hemsterh.* alia divisione instituta numeros in notis *Solani* tamen non mutavit, vide jam *Prometh.* §. 5. ubi rursus καὶ

ὅπως μου κατηγορήσης. Et sic *Eurip.* quem adducit; itidem cum subjunct. Immo vel simplex *μὴ* et *ὥς μὴ* subjunct. jungi, quis dubitat? *Phalar.* Epist. 26. *μὴ ἀγνοήσης.* Noster mox c. 18. f. *ὥς μὴ περιπλέκης* etc. Quia tamen *μὴ ποιήσεις* sine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, nisi plures Codd. accedant. REITZ. Vid. *Hermann.* ad *Sophocl.* Ajac. v. 557. et qui alii illic laudantur. H. 1. *Schmiederi* rationem, qui conjunctivum praetulit, recte improbat *Jacobus* ad *Toxar.* c. 35. p. 113. nec secutus illam *Pauly.* LEHM.

Ead. l. 10. "Ὅσα) W. et L. In impress. omnibus ὅσω, quod alibi elegans est; hic autem locum habere posse mihi quidem non videtur; ideoque rejeci. Vid. not. ad *Phalar.* II. c. 2. SOLAN. Ne mihi quisquam objiciat, post ὅσω intelligi μάλλον, quod ipsum saepe commonstravi; et sic vulgatum stare posse. Ego hic μάλλον locum vix habere video, nec ὅσω adeo habere, quo referatur; cumque mox τὰ μέγιστα sequatur, ὅσα eo cupidius arripui, quod tribus praeterea testibus firmatum se satis vindicat. REITZ.

Ead. l. 12. Οὐδέν — ἀποκρυψαμένη αὐτὴν) Non audio *Florentinae* αὐτῇ. Ἀποκρύπτεσθαι enim cum duplici accusativo construi amat, quod vel *Lexicogr.* ex *Plut.* et *Plat.* tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτω τι ἀπὸ τινός construi solet. REITZ.

Pag. 163. l. 1. Εὐεργέτης ὑμῶν) Ἐπώνυμοι prisci heroës fuerunt, a quibus Atticae tribus sua cognomina acceperunt: his magni honores ab Atheniensibus collati, statuaeque in arce ejus urbis collocatae. Horum nomina si quis desideret, *Pausan.* in *Attic.* et *Demosth.* ἐν ἐπιταφίῳ consulat. COGN.

Ibid. Ἀναγεγράφθω) M. et editiones fere omnes. Sed *Veneta* utraque ἀναγράφεσθω. SOLAN.

Ead. l. 2. Χαλκοῦν αὐτόν) Conf. *Lexiph.* c. 11. *Paras.* c. 48. et passim. REITZ. De formulis dicendi ἀναγράφεσθαι εὐεργέτην et στήσαι, vel ἀναστῆσαι, χαλκοῦν, χρυσοῦν, plura se ad h. l. et ad *Lexiphanem* c. 11. dicturum pollicitus tum ad *Charon.* extr. tum ad *Timon.* c. 51. *Hemsterhusius* promisso stare non potuit, quia ad neutrius libelli fines pertinuit egregii viri cura. Quod detrimentum ex parte resartum a *Valcken.* ad *Herodot.* VIII, 85. et *Dorvill.* ad *Charit.* p. 624. Lips. Ceterum vitium satis grave, teste *Paulyo*, suboluit h. l. *Odofr. Müllero* in *Erschii* et *Gruberi* *Encyclop.* T. VI. p. 250. sq. Vix enim ferenda videntur παρὰ τοὺς ἐπώνυμους ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηναίαν, vel propterea, quod heroum dictorum statuae in *Ceramico*, ergo in urbe, *Minervae* vero simulacrum in arce positum fuit. Sed quae assertur per se quidem satis

ingeniosa medicina, ἣ ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν, non omnino mihi placet, quum πόλις h. l. pro ἀκρόπολις durius haud dubie sit dictum, nec probetur iis, quae *Pauly* ad hunc finem sedulo conguessit. Quidni potius conjicias ἣ ἐν ἀκροπόλει παρὰ τ. Ἀθ. quemadmodum legitur *Timon*. c. 51. aut, quod multo mallet, παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει, ἣ παρὰ τὴν Ἀθ. (i. e. in arce) quam emendationem vix me continui, quin meo periculo reciperem. LEHM.

Ead. 1. 3. Τοὺς ἐπωνύμους) *Hesych.* Ἐπωνύμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπωνύμοι Ἑρῶεις, οἵπερ ἦσαν δέκα. GUYET. De duplici potestate hujus vocis vid. *Hemst.* ad *Dial. Mar.* IX, 1. et *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I, 20. REITZ.

Ead. 1. 3. Ἐπωνύμους) Duplices hi *Meursio*; primo X numero, a quorum statu dictae tribus. Secundo XLII, quorum statu in Ceramico erant. SOLAN.

Ead. 1. 11. Αὐτόχθονας ἄνδρας) *Thucydides* in proëm. histor. *Aristid.* in Panathen. *Aristophan.* ἰππεν. Tzetz. ad *Lycoph.* Vide virum clar. Jo. *Savar.* ad *Sidon.* *Apoll.* Epist. 6. lib. 8. BOURD. Adde *Spohn.* ad *Isocrat.* Paneg. c. 4. LEHM.

Ead. 1. 15. Οἰκοῖτο) Conf. supra c. 14. sub init. SOLAN.

Pag. 164. 1. 3. Συνηρεφεῖ) *M. Salm.* et *Amst.* Reliquae συνειρεφεῖ, mendose. SOLAN.

Pag. 165. 1. 3. Διακόψεις) Lego διακόψεις. GUYET. Non improbo quidem hanc conjecturam. Nihil tamen mutaverim: nam cum sit aorist. subj. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte veritas, ita amputaveris, praecideris ambages. Usitatio quidem in ἀποδόσει ejusmodi indicativus, ut ap. *Hippocr.* S. 2. aph. 9. ἀν. θρέψης, μᾶλλον βλάψεις, ne alia addam, in re tritissima: sed subjunct. nihil habet incommodi. REITZ. Non incommodi solum h. l. plurimum habet absolutus Conjunctivus, sed etiam vitium turpiusculum, siquidem eam, quam *Reitzius*, velis sententiam inesse. Correxī itaque confidenter, etiam antequam videram διακόψεις vere legi in B. 3. LEHM.

Ead. 1. 4. Ἐξαγώνια) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. GUYET. Habuimus supra, pro *Imag.* c. 18. pr. REITZ. Cf. infra c. 21. LEHM.

Ead. 1. 5. Βουλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου) Sic infra De Dom. cap. 18. f. ἣ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή. SOLAN. Sed vid. de re ipsa notata ab *Hemsterh.* ad *Tim.* c. 50. REITZ. Τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου *Salm.* et B. 4. quas secuti sumus. BIP. Typographicum hoc est vitium unius *Reitzianae* Ed. LEHM.

Ead. 1. 8. Φόνου) Subaudi δίκη. GUYET.

Ead. 1. 10. Ἐν τῷ μέρει) Recte, pro alternis vicibus. Ita ἐν μέρει vicissim, supra Bis Accus. c. 16. f. vel deinceps, suo

ordine, ut *Diod. Sic. II. c. 34. f.* Ubi plura testimonia profert *Wesseling. No. 80.* Et *Hemst. ad Dial. Mort. XII.* ubi οὐκοῦν ἐν μέρεσι ἑκάτερος εἰπάτω, docet per vices significare, quod interpretes interdum fugerit. REITZ.

Ibid. Διώκων) Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, et actorem notare, eique opponi τὸν φεύγοντα. reum; vid. tamen exempla pluscula adferentem *Jac. Elsn. in Observ. ad Evang. Matth. V, 44.* ubi et *Gatakerum* haec fugisse animadvertit, qui μήτε διώκων, μήτε φεύγων in *Antonin. de reb. suis III, 7.* frustra mancum pronuntiat. REITZ.

Ead. I. 13. "Ἦν δέ τις ἡ φοροῦμιον εἶπη) Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus iudicium animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est *Quintil. L. II. c. 17.* Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent, ἀντὶ προουμιῶν καὶ παθῶν. COGN.

Pag. 166. I. 1. Περιπέττειν) Περιέλτειν legit interpr. ГУЧЕТ. Περιπέττειν — ἐν τοῖς λόγοις) De hoc pleonasmo praepositionis ἐν, satis dictum supra *Herod. c. 5.* REITZ. Comparat *Pauly Aristophan. Plut. v. 159. ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν,* et *Horat. Sat. II, 7, 41.* „verbisque decoris Obvolvās vitium.“ LEHM.

Ead. I. 2. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέποιες) Divus *Paul. ad Hebr. IV, 13. καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ* etc. ubi alia similia dedit *J. Elsn.* neque haec *Luciani* praetermisit. REITZ.

Pag. 167. I. 8. "Ἡμῖν) Lege ἡμῶν. SOLAN. Nondum vulgatum immuto. REITZ. Cum hoc *Reitzio* pugnat is, qui in *Varr. Lectt. judicium* tulit. *Pauly* tuctur ἡμῖν; appositive, ut ait, jungens cum ἑκάστῳ, et provocans ad *Matthiaei Gr. Gr. §. 301.* At illic *Matthiae* usum illustrat frequentem et vulgarem, h. l. certe ad appositionis legem vix revocaveris verba. Nihilominus contendam nihil esse in vulgatis mutandum, haec autem sic intelligenda: quale quid in nobis unicuique est anima; i. e. quale quid in se unusquisque nostrum habet animam. Solam ἡμῖν ad ἐν referendum, ἑκάστῳ autem ad ἔστι. LEHM.

Pag. 168. I. 12. "Ἀφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακελμένα, βέλτιον παρὰ πολὺ γίγνονται ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μεταχοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον) Planum est, legendum vel γίγνονται, vel μεταχοσμοῖτο. At prius est ἑλληνικώτερον. Sic paullo post, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρὸς γαία καὶ νήπια ἔστι, σκίπουνσι, καὶ περιφραττοσιν, ὥς μὴ βλάπτοντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτοντο legendum, praecessi

nim *ἐστὶ*. Non tamen semper, vel ipsi Attici, neutrum plurale cum verbo singulari construunt. Nam apud *Nostrum* in Dial. Mortuor. XIII. §. 1. ὁμοία ἐλέγοντο et in Parasito c. 53. αὐτὰ ἀπόλλυνται in eodem hoc libello cap. 24. σώματα γίνονται et alibi ἐρηγία θνήσκουσι. Sic et apud *Aelianum*, ὁ πιστὰ δοκοῦσι, et ὁρομικώτατά εἰσι, pluraque talia. JENS. *Τῷ ὧν* M. et *Π*. Ed. melius, mea quidem sententia, quam *ἡ*, quod in reliquis est. SOLAN. Quamquam non deest, quo ulgatum *ἂφ* defendam, tamen facile hoc *Solano* et adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius est. Sic et *Evang Luc. XI, 7. ἤκουσε δὲ Ἡρώδης — τὰ γινόμενα ὑπὸ τοῦ πάντα. Herodian. IV. XI. 5. χαίρειν τοῖς γινομένοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσποιεῖτο*. Et alii passim. Alioqui ad ulgatam *ἂφ ὧν — γίνονται* defendendam adferrem *Long. Fast. II. p. 61. Ed. Wech. ἀπώλετο ἡ καὺς ἀπὸ τοῦ πνεύματος. Alciphr. I, 29. pag. 120. βουλόμενον σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ. ubi Bergl. tamen ὑπὸ malit.) Aesop. fab. 65. in Ἐπιμυθ. οἱ δικοῦντες ἀπὸ θεοῦ κολάζονται. Aelian. V. H. VII, 1. καὶ ἀ ἀπὸ ταύτης προσταττόμενα δράσαι. Ev. Luc. VII, 35. καὶ δικαιοῦθῃ ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων*. Plura vid. in Obs. Miscell. vol. V. III. 427. Quae tamen minime eo adero, quasi parum interesse inter ὑπὸ et ἀπὸ existimem, quod Graeci alia egregie distinguunt; (et melius, quam Latini, qui utrumque una praepositione *ab* efferentes saepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis commontravi in libello *de Ambiguis*) nam cum e. c. *Evang. Luc. IX, 15. ἦν παρακαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν* legas, contrarius fere sensus emerget, si ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἵρεται ἀπ' ἐμοῦ, auferitur mihi, sed αἵρεται ὑπ' ἐμοῦ, ego aufero, s. auferitur mea opera. Sic et ῥυσθήσεται ἀπὸ σοῦ, erit liberabitur a te, cum πὸ vero, liberabitur per te. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσεται ἀπ' et π' ἐμοῦ ubi eodem redibit, dabitur a me, sive de meo, an per me. REITZ.

Ead. l. 15. Γίγνεται) Vide *Jens.* in omnibus libris nostris mendose γίγνεται, cum sequatur mox μετανοοῦτο. SOLAN. *Γίγνεται*) Facile largior *Jensio* ac *Solano*, γίγνεται melius convenire sequenti μετανοοῦτο, et *Lucianum* forsitan etiam sic dedisse; quia tamen non plane est vitiosa oratio, sine *Collicum* auctoritate hic nihil mutavi: nam ne regulae quidem Drammaticae ajunt conjunctionem similes numeros postulare; neque neutrum plurale semper singularem verbi requirit; quod ipse. *Jensius* recte monuit, et exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam *Wessel. ad Diod. Sic. V.*

c. 8. No. 85. ubi cum vulgo ederetur ἔθνη διεφέροντο, καὶ ὑπῆκουεν, jam tamen ex 2 Codd. ὑπῆκουον concinnius editam, licet vulgatum defendi posset ex *Eunap.* in *Oryb.* p. 174. quia ταῦτα μὲν οὖν εἰσι καὶ οὕτως ἔχει.) Sic mox c. 24. εὐτονάτε γίγνονται omnes. Ubi tamen solus W. γίγνεται iterum. Sed c. 24. med. idem Cod. cum Edd. τὰ σώματα γίγνονται. At si quid mutandum, μετακοσμοῖντο potius pro μετακοσμοῖτο scriberem, quia γίγνονται dedita opera in plur videtur constituisse, quod plurale βελτίω etiam addiderit, cum βελτίον γίγνεται dicere potuisset, si ad singularem transire voluisset: ut c. 34. πολὺ ἄμεινον χρήσαιντο ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, cum possit etiam βελτίω inclinabile positum dici ab iis, qui singularem praeferunt, veluti *Diodor.* Sic. πλείω adverbii more uti solet, ut observat *Wessel.* ad L. I. c. 92. pr. Et ut *Lucian.* etiam *Asin.* c. 10. πληγὰς ἔτι πλείω λαβῆς. Immo et βελτίω, μείζω, καλλίω ex *Aristaen.* dedimus ad *Abdicat.* c. 16. pr. Verum et singulari cum plurali personae permiscetur in aliis locutionibus, ut *Liban.* Ep. 394. pag. 200. f. εἰσηλθόμεν εἰς ἄνδρας — τί οὖν εἰσηθες; ibid. pag. 202. φάρμακα πεπώκαμεν — φλέβα δὲ ἐτμήθη οὐκ εἰωθώς. Et Ep. XV. ἔγνωμεν καὶ ἡπιστάμεν. Notabilior transitus a plur. ad sing. est in Ep. ad *Galat.* VI, 1. ὑμεῖς καταρτίζετε τὸν τοιούτον — σκόπων σεαυτὸν. Sed aliud ejusmodi vidimus in *Zeux.* c. 7. περιβάλε — καὶ ἀράμενοι, cui adde *Ev. Luc.* V, 4. ἐπανάγαγε — καὶ χαλάσετε. Et *Aelian.* I, 4. ubi unius canis mentione praemissa, pergit, οὐδὲ πίνουσιν ἐκκρίπτοντες. REITZ. Etiam *Pauly* intercedit mutationi utriusque loci propositae, et tum γίγνονται, tum βλέπουντο servari vult, ad similem provocans, quae dicit, negligentiam *Homeri* *Odys.* XII, 43. — τῷ δ' οὐτε γυνή καὶ νήπια τέκνα Οἶκαδε νοστήσαντι παρίσταται, οὐδὲ γάννυνται. et ad observationes *Davis.* ad *Cic.* *Nat. Deor.* I, 19. *Fischer* ad *Weller.* III. b) p. 61. *Heindorf.* ad *Plat.* *Gorg.* sect. 75. et *Hermann.* ad *Viger.* p. 898. LEHM.

Pag. 169. l. 5. Μουσικῇ) Inter reliquas Cyclicas disciplinas, primo loco Musicam discebant, quam et *Epaminondas* et alii nobiles viri summa cum industria consecrati sunt, ut admonet interpretes *Aristoph.* in *Equit.* et *Athen.* L. XIV. COGN. Videndus ea de re *Plato* *Πολ.* et *Strabo* I. SOLAN. Adiri etiam *Pauly* jubet *Orellium* in commentatione inscripta „*Aristoteles Paedagogik* in *Philolog.* *Beytr.* von *Bremi* u. *Doederl.* I. p. 99. sq. LEHM.

Ead. l. 6. Ἐπιλέξασθαι) Cf. supra *Diall. Marr.* V. §. 2. ibique de hoc verbo notata ab *Hemst.* Adde 2. *Ver. Hist.* §. 36. REITZ.

Pag. 170. l. 1. Ἐμavτῷ) Male Florentinam habere *ἐαυτῷ*, scripserat *Solan.* At nescio, num prorsus male: nam ut id *ro σεαυτῷ* habuimus supra *Paras. c. 8.* et ipse fatetur *Lucianum* sic saepe solere, ita et pro *ἐμavτῷ* 1. *Ver. Hist. cap. 6. sin. c. 13.* etc. nam singula repetere nihil opus est. Interim aligatum hic tutius servatur. *REITZ.*

Ead. l. 12. Προῤῥήσεων) Cf. supra de *Sacrif. c. 12.*
SOLAN.

Ead. l. 17. Οἱ δημοσίαι etc.) Οἱ δημοσίαι πᾶσι πρόκεινται ναγνώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι sc. νόμοι, *leges, quae majusculis literis scriptae omnibus publice legendae proponuntur.* Quid ἅμα hic sibi velit, non video. In *Id. Flor.* legitur: *μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι.* In *Ms. ero, μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι,* ut omnino scribendum est. *GRAEV.* Parum abest, quin monente *Graevio,* ac raeunte *Ms.* illud ἅμα ejiciam e contextu, quod e compendio τοῦ ἀνα — natum videtur, ita ut prior aberrans scriba ἅμα γεγραμ — dederit, quod dein, cum in aliis exemplaribus ἀναγεγρ — inveniretur, una cum illo servatum est. *REITZ.* Praeterea notat haec *Pauly:* „Nempe *leges* in tabulis, quas ἄξονες vocabant, conscriptae asservabantur vel in arce, vel in prytaneo. Cf. *Plut. Solon.* Posterius tradit *Pollux Onomast. VIII, 10. Potter. Archaeol. I. p. 294. sqq.* De aliis tabulis *πύρβεις* dictis vid. *Schneider.* in *Lex.* Sitas eas fuisse in *Βουλευτηρίῳ* probabile est. At forsā h. l. sermo est de legum apographis parieti τῆς στοᾶς τῆς βασιλείου appictis (*Fischer. ad Plat. Eutyphron. c. 1. Schneider. ad Vitruv. T. II. p. 311.*) quae omnibus essent in conspectu. *Andocid. de myster. IV. p. 41. Ed. Reisk.* Licet enim apographa ista triginta tyrannorum aetatem excedere non videantur (*Potter l. c. p. 297.*) haud tamen ita religiosum fuisse perhibeo *Lucianum,* ut temporum rationem paullo migrare veritus esset. Idem fecisse videtur supra de signo *Apollinis Lycii, §. 7.* *LEHM.*

Pag. 171. l. 5. Σοφισταί) Cum tam crebro fiat *Sophistarum* philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex *Platone* potissimum, qui *Sophistam* his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, et virtutis expertus, in nugis occupatus, ac propterea um fugiendus, tum contemnendus: contra philosophus summum ac prope unicum veritatis studium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis et sapientiae magister et exemplum. *COGN.*

Ibid. Φιλόσοφος) *Solonis* aetate nondum inventum erat *philosophi* nomen, Res notior est, quam ut diutius im-

morer. SOLAN. Nihilò magis corrigendus cum *Belino* anachronismus satis ille vel tolerabilis, vel prope necessarius h. l. Conferri *Pauly* jubet *Juvenal.* Sat. VII, 167. ibique *Rupertus* Paulo ante formula ἐκ τοῦ ἰσού ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι minùs recte a *Gesnero* reddita: ex aequo capessere rempublicam, monente *Wielandio*, corrigenda videbatur. LEHM.
Ead. l. 7. Κομ.—τραγ.) Atqui minime probabat Tragœdos Solon, qui Thespín ideo agere et docere vetuit. Vid. *Diog. Laërt.* p. 15. A. et *Plut.* Cautum etiam Athenis lege est ne quis Areopagita Comoediam scriberet; idem *Plut.* de gloriâ Athen. Exstat *Aristidis* oratio de non agendis Comoediis. *M. Gorgias* aliter sentiebat; vid. *Plut.* de aud. Poët. Haec ferè ex *Menagii* ad *Diog.* notis. Antiquissima apud Athenienses inventores Tragœdia. *Plat.* 47. CD. SOLAN.

Pag. 172. l. 2. Κράνη — κεχρηότα παμμέγεθες) Conf. supra Quom. Hist. c. 4. SOLAN. Adde De Saltat. c. 27. *Nigrin.* c. 11. ibique *Cler.* LEHM.

Ead. l. 13. Πήσεις) Cf. supra Quom. Hist. c. 1. SOLAN.

Pag. 173. l. 8. Γίγνουντο) Hic certe eodem redit, γίγνουν cum *W.* legas, an γίγνουντο. Conf. supra ad fin. c. 20. dicta. Quare et hic constantem Edd. lectionem non muto. REITZ.

Ead. l. 15. Ὅμοσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς) Reddidit *Gesnerus*: excipere e proximo plagas; Obsorpeus; ut pariter ictuum declinandorum periti evadant. Multo rectius *Wieland.* ihrens Gegner zu Leibe gehen; *Belinus*: s' avancer courageusement au — devant des coups. Militaris scilicet proprie formula ἐμόσε ἵναί, ἔλθειν, χωρεῖν τινα de iis, qui in pugnam cum adversario cominus ineundam congregiuntur. Cf. *Pseudol.* c. 18. et Quom. Hist. Conscr. c. 29. et *Rudolph.* in Ind. s. ὁμοσε. Πληγαὶ autem h. l. sunt plagae caestus epe adversario illatae. LEHM.

Pag. 174. l. 2. Συννευκότες) Ita recte *W.* solus. Reliqui mendose συνευκότες. SOLAN. Idem mendum eodem modo emendatum sub initium hujus libelli. LEHM.

Ead. l. 5. Οὐκ ἀρρεῖα οὐδὲ οὔτοι ἐκμελετῶντες) Sustinet punctum, quod in Edd. nonnullis, atque in versionibus priscis aderat ante οὐκ, quasi separatus esset sensus, et nominativus adeo absolutus, qui jam, ut *Gesnerus* quoque voluit, a praemis pendet. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index demonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum εἰσι, de cujus frequentissima ellipsi vid. *L. Bos*, et *Aretaei* Syntax. De οὐκ — οὐδὲ autem sic posito conf. 1. Ver. Hist. c. 6. Item c. 24. Et 2. Ver. Hist. c. 30. De Salt. c. 4. Long.

st. III. 110. οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Λαφύης, et
vgl. ad *Alciphrr.* I. Ep. 32. p. 132. REITZ.

Ead. l. 8. Σοίματα γίγνontας) Conf. modo dicta ad εὐτονώ-
σα γίγνontο. REITZ.

Pag. 175. l. 3. Ἀργόν) Vid. *Thom. Mag.* v. ἀργός, et
Asian. Musc. Encom. cap. 8. ubi iterum genere fem. ἀργός
aitur. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἰδρωτί τε — ρέόμενα) Supra ad 1. Ver. Hist.
7. ubi ποταμῷ οἶνον ρέοντι ὁμοιοτάτω. (ὁμοιωτάτω editum
ipsa operarum) haec verba adferens scripsi ρέοντα, quia sic
legebam in *Junt.* (etsi male ρέοντα typis in ea descriptum,
nam tum prae manu habebam.) Jam vero ceteras ρέόμενα
habere video, quod mutassem, si plures Codd. juberent. Nam
ρῑόντα magis obvium, quam ρέόμενα. Est tamen apud
omer. II, Ψ, 367. χαῖτας δ' ἐρῳόντο μετὰ πνοῆς ἀνέμοιο,
quod *Schol.* interpretatur ἐκινούntο, ἐσεῖοντο cumque *Stephan.*
iam ex *Galeno* adferat ἰδρωτί ρέόμενος ὁ νεανίσκος, quod
se exponit eadem forma dici, qua διαπνεόμενος, jam omnino
nil hic immutatum velim. Maxime cum et supra l. d. id
sive transitiva potestate, accusativo junctum habueri-
mus, quod *Solan.* frustra suspectum habebat ratione accusa-
ti, ad quem probandum, praeter *Eurip.* ibi productum, etiam
Ido γῆν ρέουσαν γάλα καὶ μέλι, quod habemus quater apud
XX. *Exod.* III, 8. et 17. et XIII, 5. ac XXXIII, 3. Et plus
etiam ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in 1. Ver.
poterit eadem ratione stare, si construxeris, ποταμῷ ὁμοιο-
τάτω ρέοντι οἶνον, μάλιστα οἶος ὁ Χῖος ἐστίν, ut *Gesnerus*
iam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile esse
fluenti, quod revera vinum vexisse adfirmat auctor,
iam nunc mallet aliquid emendare, ac legere, ποταμῷ
ρῑόντι οἶνον ὁμοιοτάτον etc. ut similitudo referatur ad spe-
iem vini. Mirere autem, cur hic spernat *Solanus* ρέόμενα,
fra vero intactum sinat c. 38. ubi αἵματι ρεομένους quoque
habemus, et sine varietate. Ideoque et hic esto intactum.
REITZ. Cf. ρέόμενον ἰδρωτί *Diall.* Deor. XV. 1. et αἵματι *Diall.*
ortt. XIV, 5. Sed res jam nimis est nota. LEHM.

Ead. l. 6. Ρέοντα) Venetae. In M. et Edd. reliquis ρεό-
nta, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad
er. Hist. I. cap. 7. SOLAN.

Ead. l. 7. Τὸ μεσημβρινόν) I. e. κατὰ τὸ μεσ — vid. ad
all. c. 6. REITZ.

Ead. l. 11. Εἰς χεῖρας ἔλθειν) Phrasis apud Historicos
via, aequae ac ἐντὸς βέλους, de pugnantes. Contra in mi-
orem etiam partem *Long.* Past. II. pag. 45. Ed. *Jung.* ἐδεόμην

οὐν εἰς χεῖρας ἔλθειν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De sene Capide
nem orante, ut ad se veniret, se capere sineret. Sed εἰς χεῖ
ρας δέχεσθαι et ἵνα de proeliantibus habuimus 1. Ver. Hist.
cap. 17. et Zeux. c. 9. Ἐν χερσὶν αὐτὴν ἡ μάχη ἐγένετο Arrian.
Exp. Al. I. p. 57. m. REITZ. Formulam εἰς χεῖρας ἔλθειν videtur
apud Nostrum Diall. Mortt. XIV, 2. extr. Ἐντὸς βέλους γενέ
σθαι in simillimo loco iterum occurrit Bacch. c. 4. oppositum
dictioni ἔξω βέλους s. βελῶν εἶναι, quae fere proverbii videtur
in his libris fungitur, ut Diall. Deor. XIII, 2. Diall. Marr. II, 1.
Conviv. c. 2. LBNM.

Ead. l. 13. Ἐμψυχον) Cum εὐψυχον invenirem in J. ne
que aliam varietatem adscriptam ab Solano, nisi quod ἔμψυ
χον in M. legatur, sed manu seriore exaratum, suspicabar eum
εὐψ — probasse, atque sic edi voluisse. Ideoque Edd. ceteri
diligenter excussi, supraque addidi, et vulgatam prae lectione
Junt. servandam existinavi: nam etsi εὐψυχον primo aspectu
blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic
sermo est, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla lan
guoris signa, sed calor, rubor, adeoque et alacres ac vividae
actiones horum comites. REITZ.

Ead. l. 14. Ἀπολαύοντες) Cum ἀπολάμποντες sit in W.
possis etiam ἀπολάμποντος conjicere. At cum in vulgato nihil
sit incommodi, nihil potius tentandum, Alioqui splendendi &
nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut cap. 29.
σπιλνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Et unde sic nites? Iupus autem
cani bene pasto apud Phaedr. III, 7. Sed in illo Luciani loco
σπιλνός adhibetur post sordes ablutas, adeoque non prorsus
est idem. REITZ. Qui Reitzii conjecturam ἀπολάμποντος cum
reliqua oratione concilies, vix ipse dixerit, nisi de ἀπολα
μύσεως forte cogitaverit. Sed missa utraque ineptia, Pauli
probandam suscepit Wittiani Codicis lectionem ἀπολάμποντες,
„Ne dicam, inquit, veri esse similius, ἀπολαύοντες corruptu
m esse ex ἀπολάμποντες, quam ex illo hoc; frigidius certe
est, h. l. videtur illud ἀπολαύοντες. Non infrequens est ἀπολά
μπεῖν s. ἀπολάμπεσθαι τινος apud ipsum adeo Nostrum. Syria
„D. §. 30. ὁ νηὶς χρυσοῦ πολλοῦ ἀπολάμπεται.“ At ut largiar,
quod tamen locus ille non omnino probat, ἀπολάμπεειν εὐεξίας
per se Lucianum, salvis linguae rationibus, scribere potuisse;
sententia certe hujus loci vehementer repugnat novae lectioni:
nam splendidus, s. nitidus, corporis habitus, quum nonnisi in
obesam et pinguem cadat naturam, manifesto iis adversatur,
quae mox sequuntur, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, et, τὸ μὴ
ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν καὶ περιττὸν etc. Nec frigidum videri
potest ἀπολαύειν τοσαύτης εὐεξίας, ubi cogites, hunc boni ha-

tus fructum maxime cerni in bonae valetudinis robustaeque solis sensu, voluptatis illo purissimae tum auctore, tum cōte, certissimo. Nescio quo casu accidit, ut et *Obsopoeus*, *Wielandius* haec, de quibus agitur, verba omnino omiserint interpretari. Praeterea non minus probabile est, ex ἀπολαύον-ς potuisse per errorem oriri ἀπολάμποντες, quam Diall. Mortt. 2. ἀπολαύοιμι in aliquot Codd. corrumpendo in ἀπολάβοιμι iisse reperitur. Cf. illic not. in Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 176. l. 4. Δευκρινούντα) Probum hoc esse, bene ultis probari posset: sed sufficiant *Diod. Sic.* IV. cap. 68. pr. ὑτῶν δ' ἡμῖν δευκρινημένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Σαλυνέως, ac saepe alibi, ut ibid. cap. 71. et 73. pr. item 75. etc. *ion. Hal. Περὶ συνθεσ. ὀνομ.* cap. 30. p. m. 21. f. τότε κακείνα ευνκρινήσω, τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορούμενα. Noster supra Herot. c. 7. δευκρινηθέν ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσορεύοντα invitis Edd. REITZ Si πρός, non πρὸ, composito sic inest, de quo vix ambigas; recte sane iudicavit *Reitzius*, implex σ requiri, recteque fecit *Pauly*, quod rectiorem formam prae ambigua, vel potius falsa, recepit. Ad eandem severiorem legem revocavi προσσχόντες *Ver. Hist.* II, 35. et I, 6. intra librorum fidem, qui vulgo ediderant προσχόντες. Vid. etiam ad posteriorem locum. LEHM.

Ead. l. 5. Ἐπιμήκιστον) Sic scribebatur etiam Dial. Mort. I. §. 5. Ubi *Fl.* quoque hoc in duo dispescit, etsi id in variantt. non addidit *Hemsterh.* Vid. tamen, quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum cap. 27. et 38. Edd. Ubi *Fl.* iore suo rursus separat. Sed ἐπιπλέον conjungunt omnes infra p. 34. med. REITZ. Cf. Diall. Mortt. VI, fin. Toxar. c. 18. Mellem nunc etiam *Demon. Vit.* c. 1. sic una voce ἐπιμήκιστον edidissem. LEHM.

Pag. 177. l. 5. Ἐνδιδούν) Μὴ ἐνδιδούν legisse videtur interpretres; sed corrupte. Τὸ ἐνδιδούν participium est. GUYET. Iste participium; tamen ordinario ἐνδιδόν facit. Ita ut lectorum ceterique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δῶν antiquae posset formari δῶν, δοῦσα, δοῦν, aequae ac διδούς, οὔσα, οὔν, a δίδωμι, nihil mutavi. REITZ. Vid. *Buttmann. Gramm.* gr. maj. p. 518. Ceterum interpretationem horum verborum latinam: Si quid vero etiam cedit laboribus, quia non percepit *Helinus*, vituperat pro more suo aequae arroganter atque immerite, is qui *Gesneri* potius discipulum, quam censorem, se erere debuisset. Sic in proxime sequentibus etiam complura ravi fronte, eaque omnia injuria, improbat, praeter unum illud, quod ἐπιπλείστον *Gesnerus* non sane recte reddiderat *ropemodum*. LEHM.

Ead. l. 16. Ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ δέοι) *Τάφρον* recte viderunt eruditi reponendum *τάφρον*. Et sic pl. Florentina. JENS.

Ibid. Ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ δέοι) *Τάφρον*, fossatum, scama. MARCIL. Mirum, hoc manifestum vitium, quod olim *Marcilius* animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florenti Ed. et Ms. sed et in interpretis libro recte legatur *τάφρον*. GRAEV. *Τάφρον* Ms. Gr. W. et Edd. *Fl.* V. 2. et *Par.* In al. male *τάφρον* legitur. SOLAN. Ut *Marcil.* correxerat, habebat jam Edd. plurimae. REITZ.

Pag. 178. l. 1. Μολυβδίνας χειρ.) Ridet *Constantinus* Lixicographus, vir de Graecis literis optime meritis, eos, quod usum globorum plumbeorum in saltu aliquem esse putant. (ἀλκτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλκτῆρες usum illum praestantes, rescribere jubet ἀλκτῆρες, quo pertica designatur, quod saltus haud dubie juvatur. Hanc viri docti rationem velut eus hic *Luciani* locus subvertit. Adde, quod nostra quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipsam in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in eam reutentes, aut, si ad manum non essent, lapides aequi quibus maxime ponderis conquirentes. Hos aliquamdiu cum vibrasset in ipsa jam saltus micatione, post tergum rejiciebant, ne scilicet degravarent; eisque impetum juvari, usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, *Mercurialem* de *Art. Gymn.* II, 11. SOLAN. Alias eadem *Fl.* scribebat *μολυβδαίνων* etiam ubi *μολυβδίνας* mallet *Solan.* Vid. *Alexand.* c. 25. *Lexiph.* c. 5. Ego et hic *μολυβδαίνων* haud incongruum credo, at nihil muto. REITZ. Formam *μολυβδίδας*, fidis auctoritatibus h. l. firmatam, quam etiam *Hesychius* aliique agnoverunt vid. *Wassium* ad *Thucyd.* I, 93. jure suo receperunt *Schneiderus* et *Pauly*, *Schneidero* etiam in *Lex.* prabante. LEHY.

Ead. l. 3. Χαλκοῦν) Disci haec elegans et suis omnibus numeris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium reperias, haud scio. *Eustathius* aliter describit ad II. B. *Βαρύ λίθος*, inquit, *πλατὺς καὶ κοιλότερος* ubi etiam discrimen observat inter discum et σόλον. Scholiasta σόλιον scribit; quae vox an et alibi reperiatur, nescio. *Homeri* utique locum respicit II. Ψ, 826. ubi σόλος dicitur. SOLAN.

Ead. l. 7. Ἄνω — πόρρω) Posterius observandum; vulgus enim ignoratur ille disci usus. SOLAN.

Ibid. Ἀναρρίπτουσιν) In ἀναρρίπτουσιν jam convertitur *Solan.* Sed quia et ἀναρρίπτειν invenias, nihil mutem. *Thucyd.* IV. c. 95. τοσόνδε κίνδυνον ἀναρρίπτοῦμεν. Et L. V. cap. 13. ἀναρρίπτουσιν. REITZ. Cf. ἀπορρίπτουντες *Timon.* c. 12. Ph.

6. *διπτούμενον*, ubi tamen Gorl. *διπτόμενον*, frustra, me qui-
em arbitro. LEHM.

Ead. l. 11. τοῖς ἄκροις) De brachiis nescio quomodo cogi-
avit Obsopoeus. Artus vertit Gesnerus, secutus, nisi fallor,
Arnaldi conjecturam τοῖς ἄρθροις, propositam illam in Miscell.
Observv. Vol. V. Tom. II. p. 278. qui tamen etiam τοῖς ἐπι-
αίροις scribi posse suspicatur, i. e. partibus corporis potissi-
mis; nisi forte Gesnerus sententiam Dorvillii respexerit, qui
d Charit. p. 337. et p. 398. sq. τὰ ἄκρα et τὰ ἄρθρα docet vi-
ua parum inter se differre. At sub ἄκροις, sive sint τὰ ἄκρα
int. μέρη. L. Bos Ellipss. p. 287. Schäff.) sive οἱ ἄκροι (int.
ἄκτυλοι) rectius aut digitos manuum simul et pedum, ut pla-
uit Wielandio, aut, quod mihi potius cum Paulyo videtur,
olos pedum digitos intelligendos esse tum usus loquendi, tum
oci hujus natura, evincit. Nota est formula ἐπ' ἄκρων τῶν
ἄκτύλων βαίνειν, summis pedibus incedere, Diall. Deor. XI, 2.
pro qua alibi dicitur ἄκροις τοῖς ποσὶ, Diall. Marr. XV, 3.,
libi una voce ἀκροποδητὶ, in nostro quidem scriptore fre-
quenter, denique etiam ellipsi huc potissimum spectante, ἐπ'
ἄκρων, i. e. δακτύλων, ut Sophocl., quem locum affert Pauly,
Jac. v. 1209. Herm. ὑψήλ' ἐκόμπεις, καὶ ἐπ' (i. e. ἐπ', non ἀπ')
ἄκρων ὠδοιπόρεις. Cf. unum verbum ἀκροβατεῖν. Hoc autem
oco tanto magis de pedum digitis agi videtur, quum, ut Paulyi
verbis utar, in ipso jactationis summaeque omnium virium
contentionis momento totum corpus in extrema pedis parte po-
nus, quam in planta, subsistat. Vid. Discobolum ap. Winkel-
mannum Gesch. d. Kunst, ed. Mayer et Schulze. Opp. T. VI.
p. 64. nott. 369. et 375. tab. aen III. fig. A. LEHM.

Ead. l. 14. Τὸν ὀλισθόν) V. c. 2. et scribe τὸ ὀλισθόν.
SOLAN. Immo vid. c. 2. ubi cum nihil mutarim, tanto minus
id hic facio, quia forsitan et πλείω in πλείον esset mutandum,
quod Solanus non attendit; nam πλείω pro πλείονα hic mascul.
est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more
immobile dixeris, ut Diod. Sic. id ponere amat, veluti indi-
cavimus ad Asin. c. 10. et ad Abdicat. c. 16. pr. et hoc Dial.
cap. 20. fin. REITZ.

Pag. 179. l. 4. Ἀντιλαμβάνεσθαι) Conf. supra Nigr. §. 19.
ac de Merc. cond. c. 3. f. SOLAN.

Ead. l. 16. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι) Sic supra Deor. Dial.
XVII. med. SOLAN.

Pag. 180. l. 1. Κόνις) Plut. π. τοῦ π. ψυχροῦ refrige-
rare etiam putat; 1757. f. ψύχει δὲ καὶ τὰ τῶν ἀθλητῶν ἡ
κόνις σώματα, καὶ κατασβέννυσιν τοὺς ἰδρώτας. Vid. Plin. et

Theophr. Char. ubi *Casaubon.* observat, non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἀποσμάξ) Conf. omnino Reviv, c. 14. Ubi etiam sic legi volebant *Graev.* et *Solan.* qui *Juntinae* ibi adscripsit ἀποσμάμενον. In notis vero ejusdem male ἀποσμάμενον describentis errore exaratum, quod etiam corrigere sum oblitus. REITZ.

Ead. l. 8. Ἀποπλύναι) Καὶ ὃν ἂν ἔλη ἀποπλύναι etc. GUYET. Ἀποπλύναι necessario legendum, pro vulgato ἀποπλύναι. SOLAN. Malim cum *Solan.* ἀποπλύναι legere: licet enim ἔλη ἀποπλύναι construere queamus, immo jam debeamus, pro ἔλη εἰς ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. REITZ. Quidquid sit, certe, quod *Pauly* legendum censet, ἀποπλυνάμενον, nulla ex parte placere potest. Ne omnino videtur emendatione opus esse, quum non videam, qui impediatur, quo minus ἀποπλύναι arctius cum ἔλη conjungas. LEHM.

Ead. l. 12. Συγκροτημένος) Coactus. GUYET. Supra Gal. c. 24. ἵππος συγκροτημένη, equitatus exercitatissimus conversum. Hic melius convenit, compactum, i. e. ad labores et duritiem condensatum habens corpus. Habet enim cogendi et colligendi significatum, apud *Herodianum* frequenter. Sed et componendi atque instruendi, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. Long. Past. IV, 127. (135.) Et πανηγύρεις παντοδαπὰς συνεκροῖται *Herodian.* V, 6. 14. Ac *Diod.* Sic. fin. L. IV. Alioqui et συγκροτημένον legere possis, i. e. robustum, ut *Aret.* Capp. l. c. 5. post med. αὐτέοις οὔτε ὕπνος — συγκροτεῖ τὰ μέλη, neque somnus membra confirmat, corroborat. REITZ. At videndus omnino *Dorvill.* ad *Charit.* p. 251. Lips. LEHM.

Ead. l. 13. Λευκόν) Miror, ni *Lucianus* λευκός scripsit, addit frater; opportune, quamvis vulgatum tolerabile. REITZ. Cf. *Fritzs.* Quaestst. p. 104. LEHM.

Pag. 181. l. 8. Ἔστι — ὁπόταν) Ita W. et Fl. Reliqui Edd. interponunt λέγειν. SOLAN.

Ibid. Λέγειν) Commodius aberit. Sed quia longe plures sunt, qui id habent, quam qui omittunt, ideo et hinc accessus sum. REITZ. Aegre passi sunt *Schmied.* et *Paul.* unum notatum verbum, ut puto, genuinum. Cape: illud licet dicere quando etc. Formulas ἔστιν εἰπεῖν, ἀκούειν, et ejus generis alias, quis ignoret? Hoc autem loco venustius simpliciori praefereudum arbitrabar. LEHM.

Ead. l. 16. Περιπλέξετε) Conf. supra c. 1. SOLAN.

Pag. 182. l. 7. Ὑποδείξετε) W. recte. In impress. ὑποδείξετε. SOLAN.

Ead. l. 9. Τὰς πανοπλίας) Proprie esse gravem armaturam.

nam, pluribus probat *L. Bos* in Ep. ad Ephes. VI, 13. ubi ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ θεοῦ habemus. Indicavi monente *Hemsterhusio*. De apparatu autem illo theatralli confer, si lubet, *Tox. c. 9. REITZ.*

Pag. 183. l. 5. Ἀφέντας) Forsan ἀφέντες. *GUYET.* Idem et mihi venerat in mentem, et ad marg. notaram, ante inspectam *Guyeti* conjecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτοῦς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. *REITZ. Pauly* quoque vix sibi scribit temperare potuisse, quin ἀφέντες invititis libris omnibus reciperet. Longe facilius ego mihi temperabam, qui intelligerem aptius cogitari juvenes missa facere oleum ac pulverem, quam eorum praesides, sentiremque praeterea paullo exquisitiorem esse loci structuram, si ἀφέντας legas. *LEHM.*

Pag. 185. l. 3. Ἐπιπλέον) Servavi scripturam edd. Alias et ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26. pr. *REITZ.*

Ead. l. 7. Παριῶσθαι) Ita *W.* et *Fl.* In impress. περιῶσθαι. *SOLAN.*

Ead. l. 8. Ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροῖ) Simile jus Romanorum; vetitum enim prodire cum telo. *Cic. Parad. 4.* Sic jure civili I. 14. ff. *de re milit.* Novell. 85. Legend. *Synes. Epistol. 107. BOURD.*

Ead. l. 9. Μηδὲν δέον) Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab *Solano* in T. I. Ita *Noster Joy. Conf. 11. οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἰμ. θύειν.* Et *Lapith. c. 8. pr. Ep. Saturn. 9.* Et non raro alibi. *Alciph. I. Ep. 26. pr. Item III. p. 314. ac p. 442. f. Herodian. II. c. 8. f. etc. REITZ.*

Ead. l. 12. Πόλεμοι) Immo πολέμιοι, nam de bellis quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen *Tox. cap. 36.* ubi de iisdem dicitur συνεχεῖς οἱ πόλεμοι. *SOLAN.*

Ead. l. 14. Αὐθαιρέτως) Non agnoscunt *W.* et *Ed. Fl.* Quin et *Cod. W. ξυμπολιτενομένων* habet. *SOLAN.* Ante hoc verbum deesse aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ, vel τὸ, τε. Et sic interpretatus sum: nec aliter superiores. *GESN.* Audacius *Pauly*, quasi re certa, intrusit καὶ τὸ ante αὐθ. Sed certius, aut longe saltem probabilius est, Codicem *Witt.* servasse genuinam lectionem ξυμπολιτενομένων — nam sic, credo, non ξυμπολιτευμένων, in *Varr. Lectt. Reitzius* notare voluit, cf. *Adnot.* idque convenienter cum marg. A. 1. *W.* Reddiderant autem *Obsopoeus: Ipsa quoque mutua infidelitas, et quod legibus nequaquam coërciti unam remp. incolitis; et Gesnerus: Eliam mutua inter vos dissidentia, et quod suo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis.*

Lucian. Vol. VII.

Hanc ego jam interpretationem restituae lectioni accommodavi. LEHM.

Pag. 186. l. 4. *Φεῖδεσθε*) In M. et impr. *φεῖδεσθαι*, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo est. SOLAN. Imo recte *Fritzschius* Quaestst. p. 132. Infinitivum luctur, intellecta e *περιττόν ἐστι* formula opposita *ἀναγκαῖόν ἐστι*. Quod autem *φεῖδεσθε* idem *Fritzschius Gesneri* quoque auctoritate tribuit, errat tanto gravius, quanto clarius ex ejus interpretatione patet, vulgatam lectionem ab eo tum recte captam, tum tacite retentam fuisse. LEHM.

Ead. l. 9. *Ταμεινόμενοι* — *τὰς ἀλκὰς*) Eodem modo utitur *Diod. Sic.* IV. c. 12. Ad quem *Wessel.* No. 17. pluribus docet, usurpari de militibus non omnes vires primo impetum effundentibus, sed *dispensantibus*. REITZ. Addatur, monente *Paulyo*, *Schneiderus* ad *Xenoph.* Anab. II, 5, 18. LEHM.

Ead. l. 16. *Ὅσῳ τις*) Sequens *μᾶλλον* etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad Gall. c. 18. REITZ.

Pag. 187. l. 1. *Τῆς Ἰθρᾶς μῦθον*) Est ubi multum interest, addasne in hac phrasi *περὶ*, an omittas. Nam *fabula Aesopi* erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea e. c. quam *Phaedrus* reliquit inscriptam, *Aesopus ludens*. Sed *fabula vulpis, hydrae* etc. idem quod *de vulpe, de hydra*; quia nullum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, *τὸ περὶ* reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen de Salt. cap. 46., *περὶ Ὁρέστην δράματα*. Sed et negligitur vel cum nominibus personarum, non *a* sed *de* quibus fabula est composita, apud *Long.* Past. I. haud longe a fin. *ᾠρχήσαντο τὸν μῦθον τοῦ Ἀμῶνος*. Et L. III. p. 88. (Ed. *Moll.*) *ἤρξατο αὐτῇ μυθολογίᾳ τὸν μῦθον τῆς Ἥχους*. Unum habet *Steph.* ex *Apoll. Rhod.* *μῦθος Αἰθαλίδου*, vertitque, quae vulgo *de Aethalide* dicuntur. Sed et sic *Aristot.* de Poët. c. 14. *Οἰδιποδὸς μῦθον*, fabulam s. tragoediam *de Oedipode*, (etsi male *τῶν μῦθον* habet Ed. *Larmarii*.) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam accuratius observarent. REITZ. Vid. *Schaefer.* ad *Sophocl.* Antig. v. 11. et quem illic laudat, *Dorvillium* ad *Charit.* p. 592. Ed. pr. LEHM.

Ead. l. 5. *Ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου*) Quia video, tetram errorem ex *Salmuriensi* Ed. in hanc propagari, putavi monendum, male in Latinis legi, *ut in igne et ligno usu venit*: quem si modo attendat, quilibet facile corrigit. Paulo post non sufficit versio eorum, *οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ῥήξης αὐτῶν*, ubi Latina habent, *neque enim ab altius acta radice*

eductum fuerat. Neque enim in ellychnio id procedit, quod test. esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen sit ἰσχυρόν, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praestet flammae materiam, ut flatus non exstinguat: ῥίζα autem οὗ φαιός τοῦ λύχνου est principium ipsius ellychnii. Aliena hic consideratio radiceis in arbore et frutice. GRON.

Pag. 188. l. 5. Ἐγγενέσθαι) Futurum postulat sententia. γινέσθαι. SOLAN. Futurum *Solanus* malit; nec ego regno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla compluria dedit *Anonym.* & *Xenoph.* Ephes. in *Miscell. Observ.* an. 1734. Vol. IV. pag. 86. REITZ. Cf. supra ad cap. 30. LEHM.

Ead. l. 8. Τοσούτους) W. et Fl. In reliquis τούτους. SOLAN. Ibid. Ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι) Supra Herodot. c. ult. τ. ἐμαυτοῦ — ἀποδύσαντες ἴδμε, paullo aliter, quam hic. Ἐς mem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, sed ad Asin. cap. 1. notavimus; sed quia intelligitur, in conspectum eos prodituros. Τοσούτους vero *Solano* dedimus, quia efficacius, si dicas, in tot ac tantorum hominum conspectum adum prodire. *Gesneri* versionem tamen servavi, quia ad vulgarem composita nihil incommodi habet. REITZ. Mutavi tamen ego, ne auctor et interpres inter se, etsi non gravissima re, discrepare videantur. LEHM.

Ead. l. 10. Ἀπεργάζεσθαι) Ego scribendum putaram ἀπεργάζεσθαι, sed nihil mutato opus est. SOLAN.

Ead. l. 12. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Conf. supra Harmon. l. med. REITZ. Omnino vide Commentat. ad *Semik.* c. 11. caetera conferas etiam Herodot. c. 2. Tom. IV. p. 122. et ipsam *Ciceronis* de *Demosthenis* levicula ambitione narrationem *Tusc.* V, 36. LEHM.

Pag. 189. l. 6. Τί ἂν πάθεις) Etsi supra non semel habuimus pro quid facerem? vid. ad 1. Ver. Hist. c. 4. adde *Liv.* Epist. 730. f. μὴ σὺ τι πάθης ἀβέλτερον, ne quid committas illiberalius, (licet numerus epistolar. male inscriptus a *Vossio*; Epist. enim 731. aut omissa, aut numeri ab operis ale continuati) tamen hic melius erit, quomodo adfectus fuisset, id est, nonne mirareris? Sed quia sequitur, γέλῳ δὲ ἄλλῳ, eo respectu etiam quid faceres aliquo modo locum qui habet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior ratio quid diceret, ad sensum adcommoda non displicet. REITZ.

Ead. l. 7. Ὀργύων) Certaminis gallorum meminit *Potius*, laudatque *Aelian.* Var. H. 11, 28. a *Miltiade* post *Marathoniam* pugnam institutum docentem. Videntur autem *Tanaei* galli caeteris antecelluisse; *Gall.* c. 4. Adde *Xenoph.* Συμπ.

p. 514. l. 40. Edit. *Steph.* De coturnicum certamine nihil habet vir doctissimus; quo magis observari meretur. Meminit passim *Arrianus* ad *Epietet.* SOLAN.

Ibid. *Ἀλεκτρονίων*) *Plinius* scribit, Pergamis omnibus annis spectaculum gallorum gallinaceorum certantium solemni ter ac publicitus edi solitum, seu gladiatorum. Id et Athenis factitari coeptum est, *Aeliano* referente, a *Themistocle* superatis Persis. COEN. De his omnia *Sam. Petitus* ad *LL. Att.* 40. s. pag. 84. Si veram eorum certaminum originem docet *Aelianus* V. H. II, 28. ubi refert ad *Themistoclem*, non cavet sibi ab insigni anachronismo aliquot aetatum vaser alioqui *Lucianus*, ut scilicet neque in illo, quod paullo post *σύγχεον* Soloni facere videtur *Lycurgum*, ducentis forte annis maiorem. GESN.

Ead. l. 14. *Μηδὲ προαπαγορεύσειν*) Recte Ms. *μηδ' ἀπαγορεύσειν* ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχεροῦ. Ne vulnerati, aut fessi, aut alia molestia affecti deficient: non male interpretes, sed male vulgati sensim *μη δὲ προαπαγορεύσειν*. Nam quis usus est τῷ προαπαγορεύειν, aut quid potest est significare? Paullo ante διαπυκνεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως, usque ad extremam animi defectionem. Etc. 38. *μη ἀξιώσαντες ἀπαγορευθῆναι ζῶντες.* GRAEV. E proxime praecedentibus Comparativis et τῶν ἀλεκτρονίων satis, opinor, facile et clare elicitur cogitatio ea, quam *Gesnerus* Latine expressit. LEHM.

Pag. 190 l. 6. *Σφαίρας πέρι*) *A la boule.* GUYET. Inteligitur σφαίρομαχία, sive, quod prope idem fuisse videtur, ἀρπαστὸν, quod lusum pilae genus praeter *Pollucem* *Onomasium* IX, 7, 105. ut laboriosum et contentiosum describit *Forcellius* Lex. s. *Harpastum*. Omnino de variis pilae lusibus veterum egit, quem *Wielandius* laudat, *Burette* in commentatione inscripta: de la Sphéristique des Anciens in *Memoires de l'Academie des belles lettres.* Vol. I. p. 226. *Wytenbachii* conjecturam in *Varr.* Lectt. a nobis relatum, σφαίρας περὶ δυνάμει pro σφαίρας πέρι ut per se non damnare, ita nec commendare prae lectione vulgata, ullo modo ausim. LEHM.

Ead. l. 11. *Συνῶθ. ἐς τὸ ὕδωρ*) Glossema videtur. GUYET. Caussam ego non plane assequor. LEHM.

Ead. l. 13. *Ὅρῳ μαστ.*) Inter festa *Lacedaemoniorum* non minima celebritas. V. *Meurs.* Gr. fer. Nostrum *Demonasium* c. 46. et *Icarom.* c. 16. SOLAN.

Ibid. *Μαστιγοῦμένους*) Ad *Dianae Orchiae* aram pueri *Lacedaemonii* flagellabantur, ut patet apud *Pausan.* in *Lacon.* c. 2. *Tusc.* (c. 14.) *Plut.* in *Lycurg.* *Tertull.* in *Apologet.* COEN.

Ead. l. 14. *Αἵματι ῥεομένους*) Frustra igitur supra sollicitatur *ιδρωτι ῥεόμενα*, in c. 25. huj. Dial. ubi vid. quae noto, REITZ.

Pag. 191. l. 2. *Ἐναπέθανον*) Exemplum hujus rei in lucis illustre vise apud *Pausan.* Arcad. 520. Ed. *Sylb.* quem opum optime enarrat *Palmerius*. De eodem vid. etiam *Philostr.* ix. p. 817. in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀπαγορευθὲν ἐπισηταίνων τῇ χειρὶ, p. 820. Apud *Philostr.* ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ, c. SOLAN.

Ead. l. 5. *Ἀνασταθέντας*) M. et Venetae editiones L. ἀναταθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀνατεθ. SOLAN.

Ead. l. 8. *Διατιθέντων*) Hic ἐπιτιθεμένων legisse videtur interpres, sed depravate. GUYET. Versum nempe erat, *hostibus imminuentibus*. Sed *Gesn.* illam necessitatem imponentibus. At nec prior versio, quam *Guyet.* reprehendit, etsi paululum delectens, adeo longe abibat; nam hostibus cogentibus, i. e. ad id disponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum satisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo sedem esse, monuit etiam *Wessel.* ad *Diod.* Sic. I. cap. 89. pr. quod obiter indicavi ad c. 6. f. hujus Dial. Est autem hic tantum variatio τοῦ βιαζομένου, quod proxime praemissum est; vel poteris οὕτως intelligere, si presse ad literam velis interpretari, i. e. *hostibus sic disponentibus, statuentibus*. REITZ. Nihilominus διατιθέντων male habuit *Paulyum*, ratum deesse prorsus non posse istud οὕτως. At quem is laudat, *Hemsterhusius* neutiquam hoc ad Nigr. c. 38. probavit, nec probare voluit. Et quod loca illic collecta ejus generis sunt, ut nullum in illis exemplum absoluti verbi διατιθέναι reperiatur, consulto id fecit vir elegantissimus, i. e. ad illius loci consilium apte. Sed hoc nostro loco neque οὕτως, nec τὸ αὐτὸ, nec aliud simile, opus erat addi, non magis certe, quam iu praecedente βιαζομένου. Nam aeque h. l. patet, qualis haec sit διάθεσις, atque Amorum c. 27. quis ὁ διαθεῖς. LEHM.

Ead. l. 9. *Λυκούργος*) Cave credas, de Lycurgo hoc, ut vivo Solonis tempore, a *Luciano* dictum. SOLAN.

Pag. 192. l. 1. *Ὡς πρότερος*) Frater optimus C. C. conjicit ὅς pro ὡς reponendum. REITZ. Debat saltem πρότερος ἀπ. jubente lingua, sed invitis auribus. Quas quum et ipsas consulendas duxisset auctor, haud dubie scripsit ὡς, ita fere, ut pro ὅπως accipi vellet, subjecto e voce τὸν παλόντα repetito: *Certans cum flagellante, ut prior* (scil. ille) *viribus deficeret*. LEHM.

Ead. l. 4. *Ἐφ' ἡλικίας*) De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur proveciori aetati, vid. *L. Bos* ad *Tyran-*

nlic. c. 17. Adde *Olympiodor.* in vit. Plat. adnexa T. II. *Diog. Laërt.* p. 583. ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, sine seculo, *Diod. Sic.* IV, 1. κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. *Luc.* V. c. 20. τιμῶνται — μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. REITZ.

Ibid. Ἐκπρόθεσμος — τοῦ ἀγῶνος) *Obsop.* misere, certaminis auctor existens, cum ferme plane contrarium significet. Recte *Gesnerus*, aetatem certaminis jam egressus, dedit. Testimonia ex *Luciani* *Hermot.* aliisque attulit *Steph.* in *Thea.* *Nostri* autem verba sunt in *Hermot.* c. 8c. f. λέγων ὑπερήμερος εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ubi de eo, qui intra diem dictum non solvit, sive, qui supergressus est tempus, alibi dicitur. REITZ.

Pag. 193. l. 6. Ἐλεβόρου) Sic scribitur ap. *Hippocr.* ubivis. Et quamquam adspirate interdum alibi in nonnullis *Luciani* Edd. inveni, item in *Schol.* tamen frequentius beugatur in Edd. optimis, et sic etiam derivatum Ἐλεβορίων. *Herm.* f. et 2. V. *Hist.* c. 18. Ἐλεβόρου autem uno λ, ut vitiosum, contemsi, licet et *Cod. O.* sic habeat infra, *Navig.* c. 45. et supra in *Dial. Mort.* XIII. f. quod in variantt. non notavit *Hemsterh.* quia *Juntinam* illam, in qua has varietates notavit *Solanus*, non possidebat. Sed res est parvi, et quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lectt. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine *Codd.* *Luciani* manum feliciter restituere norit, quam nos illis instructi. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀρεσκόμενον αὐτοῖς) *M.* et *Fl.* Ed. Sed in *M.* litura est in priori voce. In *L.* etiam additum est. Reliqui libri corruptissime, ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις. *SOLAN.* Antiquiorum quidem *Fl.* lectionem cum *Solanus* arripui, quia etiam ex *Cod.* probatur, et *Noster* sic solet, ut *Bis Accus.* c. 14. ἰσχυρὰς — χαριζόμενος etc. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram ἀρεσκόμενος εἰκας vitiosam esse, cum et sic in *Ael.* V. H. XIII, 21. legam, καὶ εἰκε καὶ φῆ, unde tamen facile καὶ φῆ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo *Long.* *Past.* L. II. p. 68. (αἱ Νύμφαι) εἰκασαν εἰκοῦσαι τὸν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi *Solanus* tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, nam dicas, *similis erat furenti*, an, *videbatur furens*. Adeoque nominativus hic aequè bonus, etsi minus usitatus, quam dativus. Verum quia ille ἐν τούτοις *Schol.* stilum sapit, facilius mihi persuaderi potuit passus, *Florentinae* lectioni locum dare. Neque ideo dico, ἀρεσκεῖν (imo ἀρεσκεσθαι. *Lehm.*) ἐν τινὶ Graecum non esse, qui et γέλῳ ἐν τινὶ, et similia, supra probavi; nec barbarum facio illud *Novi Foederis* *Matth.* III, 17. ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in *Evang.* et *Epist.* occurrit. REITZ. Cf. *Vit.*

Auct. c. 15. ὁ δὲ τινὰ εἶπε περὶ θῶν, et quae ibi sunt dicta; praeterea etiam *Fritsch*. Quaestst. p. 182. Nihilominus auctoritatem optimi Codicis et principis Editionum lubenter sequor. LEHM.

Pag. 194. l. 5. Παταχθῆναι) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

IN DE LUCTU.

Pag. 196. l. 6. Ἰδιώτας) Ἰδιώτης ὁ ἀπολίτευτος, καὶ ὁ μαθητὴς, ἢ ἀγράμματος. Lege *Cic. VII. Verr. COGN.*

Ibid. Ὀμήρου) De Homero fabularum patre vide Menippi et Aeci Dialogum. COGN.

Ead. l. 9. Αἰδῶν) Tartarus. *Hesiodi* is locus est, in quo Saturnus et ejus comites continentur. Saepe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis et campis Elysiis scripsit accurate *Virgil*. Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, et de inferorum poenis, *Coel. I. VI. 9.* Dicitur autem tartarus a ταράττω, vel a ταρταρίζειν. COGN.

Ead. l. 12. Τοῦ χάσματος) Hic pro tartaro ipso, sed deinde Philopseud. c. 25. pro introitu ad tartarum poni, observat *J. Elsner*. ad Evang. *Luc. XVI, 26.* ubi μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστὶν ὀρυκται habemus; quem vide plura ibi adferentem. REITZ.

Ead. l. 14. Πλούτειν) Inde et Romanis *Dis pater*, vel *Dis* simpliciter. *Cic. de Nat. D. II. Terrena autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata est, qui dives, ut apud Graecos Πλούτων, quia et recidant omnia in terras et oriantur e terris; et Lact. I, 14. SOLAN.*

Ead. l. 16. Αὐτῶ) Αὐτῶν praetulissem, nisi longe major Edd. numerus αὐτῶ praesferret. In *Fl. αὐτῶ* est sine jota subscripto, quod suspicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. REITZ. Παρ' αὐτῶν si legeretur, sensus esset vel ab h. l. alienus, vel potius nullus. Αὐτῶν in Juntinam venit e Florentinae scriptura αὐτῶ. LEHM.

Ead. l. 16. Τὸν τοιοῦτον) Mallem cum *Fl.* omittere articulum. Non tamen cum abjeci, quia et saepe alibi abundat, ut *Imag. c. 14. τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. Tox. cap. 50. ante med. τὴν αἰτίαν τῆς οὐγῆς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμφ.* Ante τοιοῦτος etiam additur artic. *Hermot. c. 33. τὸ τοιοῦτον ὅμοιον αἶν εἶναι.* Sed alius non praecessit ibi. Eod. vero *Dial. c. 26. τότε εὐλυν τὸ πλῆθος*, ubi plura dedi. Adde *D. Sic.*

V. c. 72. τῶν ἄλλων τῶν τοιοῦτων. *Aesop.* Fab. 2. f. τὸ γένος τὸ τῶν αἰτῶν, cujusmodi sexcenta liceret proferre, ut τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex *Pausan.* p. 162. Vid. *Maist.* de Dial. p. 75. Si quis jam velit τρόπον h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit, κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον, ei omnino articulus erit servandus. REITZ. Vagam hanc disputationem, in qua diversissima loca miscentur, ac ne unus quidem ad hanc, de qua agitur, causam pertinet, plane irritam fecit probissimorum librorum auctoritas. Non igitur male, ut *Jacobus* judicat Quæstet. Spec. I. p. 11., sed optime, articulum omisit *Schmiederus*, cujus pleonasticum usum si h. l. voluisset probare *Jacobus*, debebat ostendere, quod non fecit, nec, credo, facere potuit, ὁ τοιοῦτος non solum antecedentium, sed etiam sequentium, respectu dictum veteribus, maxime *Luciano*, fuisse. LEHM.

Pag. 197. l. 2. Δεσμοῖς ἀφύκτοις) Conf. supr. *Deor.* Dial. XVII. med. SOLAN.

Ead. l. 6. Κωνιοί) Κωνιός a luctu et ejulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia *Homeri*, *Odyss.* K, ex Styge manat, de quo *Seneca* *Hercul. fur.* et *Virg.* VI. *Aen.* COGN.

Ead. l. 7. Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ δὲ μέγιστον ἢ Ἀχερουσία λίμνη προὔκειται, quodque est gravissimum, praejacet *Acherusia palus*. Sic interpret. Sed scribendum ut Ms. πρόκειται, *Acherusia palus adjacet*. GRAEV. Genuinum est πρόκειται. Vid. *Varr. Lectt.* LEHM.

Ead. l. 7. Ἀχερουσία) Inferorum fluvius, a nomine *Acheron*, carminibus poetarum celebris, quasi sine gaudio. *Virg.* 2. *Georg.* et VI. *Aen.* COGN.

Ibid. Πρόκειται) Variant hic libri. Ms. Gr. et L. προσ—. Edd. προῦν—. J. et V. eam scripturam praeferunt, quam secutus sum. SOLAN. Non tamen secutus *Reitzius* retinuit vitium linguae. LEHM.

Ead. l. 12. Ἀδελφιδούς τοῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι) Jam notaverat *Cognatus*, *Aecum* esse *Jovis* filium, *Plutonem* vero regem dixerat supra *Lucianus* fratrem *Jovis*. An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Aecus* est regis patrueles, nec *Aecum* et *Plutonem* facerent patrueles, cum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsa Graeca vox debuerat eos admonuisse. GRON.

Ead. l. 13. Αἰακός) Tres sunt inferorum iudices, de quibus *Virg.* VI. *Aen.* *Ovid.* in *Ibin.* *Jovis* filii fuere, *Aecus* ex *Aegina* *Aesopi* filia, *Minos* et *Rhadamanthus* ex *Europa*, uterque *Cretensis*, hic *Lyciae* rex, ille *Cretae*. COGN.

Ead. l. 14. *Κύνων τρικέφαλος*) Cerberus a poetis fingitur canis triceps inferorum custos. COGN.

Ibid. *Καρχαρος*) *Asper. καρχαρόδους*. GUYET. Confers supra de Merced. c. 35. Quom. Hist. c. 43. de Salt. 4. et Bis Accus. ap. 53. Proprium vero canis epitheton. Vid. *Lycophr.* Alex. 34. ibique *Schol.* et *Meurs.* REITZ.

Pag. 198. l. 1. *Ῥακτῶν, καὶ τῷ χάσματι διδιττόμενος*) *tertant, allatrans, territorumque in specum redigit.* Immo plane contrarium indicant Graeca, ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat *et rictu vel uatu deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga. GRON.

Ead. l. 3. *Ἀσφοδῆλον*) Asphodeli mentionem et *Homerus* fecit, tradiditque, manes eo vesci. *Hesiod.* L. I. Oper. COGN. *Ibid.* *Homer.* Odyss. XI, 539. et 572. Cf. *Lucian.* Charon. 22. et *Necyom.* c. 11. LEHM.

Ead. l. 4. *Λήθης*) Lethaei amnis *Ptolemaeo* et aliis fit mentio: dicitur *ἀπὸ τῆς λήθης*, ab oblivione. COGN.

Ead. l. 5. *Ὀνόμασται*) *Solanus* margini *Junt.* adscripserat, *Ὀνόμασται* Florentina recte, et, *ὦ* in contextu deleto, *ὁ* repositus: quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, si *ὀνομάζεται* legeris, alia res foret, quae reciperem, si plures addicerent. Et forsitan id ipsum soluit, at calamus aberravit: nam *ὀνόμασται* praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deiciens ubique addere solet. REITZ.

Ead. l. 6. *Ἀλκηστις*) Confer *Dial. Mort.* XXIII. §. 3. SOLAN.

Ead. l. 8. *Ἐμοὶ δοκεῖν*) Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* adlevit *Solan.* Est et in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut *ἀπλῶς* *ὡς εἰπεῖν*. *Paras.* c. 42. pr. *Ἐμοὶ δοκεῖν*, infra de *Dom.* c. 17. f. et supra 1. *Ver.* Hist. c. 7. etc. *Alciph.* III. p. 372. *Ἐμοὶ δοκεῖν, Θεταλίδα τινὰ γραῦν — καταγοητεύει* Et sic *Plut.* The-nist. pag. m. 113. F. *Aristoph.* Pl. 736. *Aelian.* V. H. I, 17. etque alibi. REITZ. Vide quae notavimus ad *Somn.* c. 16. *Som.* l. p. 206. additis quae *Fritzscheus* docet *Quaestst.* p. 16. sq. LEHM.

Ead. l. 13. *Ἐριννύες*) Male vertunt *Ἐριννύες, ποινὰι*, *Furiae poenae*. Cum sit, *Erinnyes, Furiae*. GRAEV.

Ead. l. 13. *Φόβοι*) Mirum, ni corrupta haec vox. Scio *amen*, et *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis et tritis *Diis* hic sermo est. V. *Fl.* SOLAN. Argutari tum *Solanum*, tum modo etiam *Graevium*, *Poenas* extrudentem, vix est,

quod moneam. Veruntamen *Metum* simul cum *Eumenidibus* in Orci limine versantem vide ap. *Virgil.* Aen. VI, 276. sq. LEHM.

Ead. l. 14. *Αἰεὶ*) Licet *αἰεὶ* pro *ἀεὶ* potius poetikum, nihil tamen muto, quia sic saepe apud Nostrum. Ita *εἵνεκα* pro *ἐνεκα* vid. ad Amor. c. 49. et mox ad c. 15. REITZ. Cf. *Porpo* ad Diall. Deor. I, 2. LEHM.

Pag. 199. l. 1. *Συναλισθῶσι*) Conf. infra Philops. c. 12. SOLAN.

Ead. l. 4. *Ἔς — χωρὸν ἐκπέμπουσι*) Non quidem vitiosum, quod J. habet *ἐσπέμπουσι*, error tamen operarum, aut forsitan correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vide, quae notamus ad Hermot. c. 79. f. *ἐς ὄλμον ἐκχέας*. Ita *εἰς* et *πρὸς* *μὲ ἀποβλέπει* habuimus apud Nostrum vel centies: qui dubitat, adeat Tim. cap. 26. et 53. Nigr. §. 4. Imag. 1. et 2. Quom. Hist. c. 42. *πρὸς τὰ — ἀποβλέποντες*. Et Icarom. 23. Bis Accus. 20. etc. *Alciophr.* III. p. 450. Verum et eandem praepositionem repeti quis nescit? Quare pauca tantum tironibus Tim. §. 25. *ἐκλειοπὸς ἐκ τοῦ βίου*. Gall. 31. *ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ φροντίδων*. Quom. Hist. cap. 4. m. *πρὸς — λιθίδιον προσπταίσαντα*. Thucyd. VII, 51. *πρὸς τὰ τεῖχη προσέβαλλον*, et c. 50. pr. *ἀφικόμενος ἀπὸ τῆς Λιβύης* Long. Past. III, 117. *εἰς κόλπον εἰσῆλασαν*. REITZ. In *ἐσπέμπουσι* consentit cum J. Codicis Aug. auctoritas, quam tanto lubentius secutus sum, quum tales earundem praepositionum iterationes noster quam creberime usurpet. De qua re vid. ad Toxar. c. 37. monita Tom. VI. p. 489. sq. Exemp'is illic collectis adde nunc etiam Toxar. c. 50. *εἰς τὸ ἱερὸν — εἰσελθόντες*. LEHM.

Ead. l. 7. *Καίόμενοι*) Quis? vide not. ad Necyom. cap. 14. SOLAN.

Ead. l. 7. *Ἐπὶ γυνῶν — Τάντ.*) *Homer.* Od. A, 581. SOLAN. *Ἔσταόν' ἐν λίμνῃ* habet *Homerus*. Neque tamen propterea *ἐπὶ* in nostro loco mutandum, aut articulus abjiciendus, vel h. l., ubi plane id fieri non potest, vel Diall. Mortt. XVII. in. in verbis *ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐστώς*, siquidem omnino ista verba genuina sunt. Solet enim *Lucianus* imprimis *Homericæ* ex memoria et ad sententias tantum suis interponere. LEHM.

Ead. l. 8. *Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔστηκε*) *Tantalus* in ipsa palude stat. Sic interpret. Cur omisit αὐτὸς; quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset, *Tantalus* in ipsa palude ipse stat? Legendum αὐτοῦ. *Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτοῦ ἔστηκε*, *Tantalus* in illa ipsa palude siccus stat, quippe qui mediis sitiebat in

undis. Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus Codex, GRAEV.

Ead. l. 9. *Αὔρος*) Praeter G. etiam L. SOLAN.

Ead. l. 10. *Τοῦ μέσου βίου*) *Mediocris.* GUYET. Id est, cum *Benedictus* dedisset *mediae vitae*, *Guyetus* correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in *Par. Ed.* jam erat. Ego vero *Benedicto* adstipulor: mens enim *Luciani* est, homines mediae cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem et cruciatus medio frui. Nam primo de bonorum ac justorum beatitudine, dein de malorum poenis dixit: jam de iis, qui quasi *neutris* accenseri possint, loquitur. REITZ.

Ead. l. 14. *Χοαῖς*) Ea de re jam supra ad *Charon. cap. 22.* et mox hic c. 19. Vide et *Philostratum* p. 32. SOLAN.

Ibid. *Καθαγιζομένοις*) Conf. *Charon. cap. 22.* SOLAN. Adde mox c. 19. Et *Wess.* ad *Diod. Sic. IV. p. 269. No. 12.* REITZ.

Pag. 200. l. 4. *Ὅβολόν*) Alludunt ad hunc morem cum *Noster* alibi, tum alii multi. *Juv. III: nec habet quem porrigat ore trientem.* Hic nummus *δανάκης* dicebatur. SOLAN.

Ead. l. 6. *Νομίζεται*) Id est, sit in usu, consuetudine. GUYET.

Ibid. *Εἰ διαχωρεῖ*) Vertendum esse, *utrum admittatur*, monuit *Viger.* de *Idiot.* p. 170. Et *F. Guyet. s'il passe, s'il court.* REITZ.

Ibid. *Διαχωρεῖ*) Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato *προχωρεῖν* copiose vindicat *Salmas.* ad *Solin.* p. 769. b. B. quaeque convenit cum eo, quem vulgo *cursum* vocamus: Germani etiam suum *gehen*, ire, ita adhibent. GESN.

Ead. l. 9. *Πορθμία*) *Πορθμῖα.* GUYET. Ego nihil muto. Nam sic solet apud *Nostrum* *πορθμῖον* pro *naulo* scribi. Vid. *Dial. Mort. IV. §. 1. f. παραλογιζόμενον τὰ πορθμῖα.* Et *Dial. XXII. pr. ἀπόδος — τὰ πορθμῖα* etiam dedit *Hemst.* licet ibi O. et *Fl. πορθμῖα.* Item *Catapl. §. 18. τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν*, et alibi. Confer omnino, quae *Hemst.* de differentia inter *πορθμῖον* et *πορθμῖον* dedit in *Ed. Lucian. minore* p. 18. quae cum vel omiserit in *ed. majore*, vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. *Πορθμῖον*, aiti apud *Nostrum* nunquam non pro ipsa scapha vectoria pon, solet. Dein dissensum Grammaticorum, *Hesychii, Eustathii. Suidae*, et *Etymologici* circa haec vocabula tradit. REITZ, *Hemsterhusii* notam ex minore *Ed.* in hanc nostram receptam videbis *Tom. II. p. 616. sq. LEHM.*

Ead. l. 11. *Λούσαντες αὐτοὺς*) Lavabant *Ethnici* olim se-

pulturae danda corpora. *Enrip.* in Hecuba, ὡς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυστάτοις λούσω. COGN.

Ead. l. 14. *Βιαζόμενον*) Malle *βιαζομένην*, ut ad *δυσεωδία* referatur. SOLAN. *Juntinae* margini adscripserat *Solan.* noster, Forsan *βιαζομένην*. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. REITZ. Falli *Solanum*, bene, ut par erat, probavit *Fritzscheius* Quæstist. p. 197. provocans etiam ad *Schaeferum* ad *L. Bos* de Ellipsis. p. 612. sq. Neque adeo ego nunc vellem in suspicionem vocassem integerrimam hujus loci lectionem *βιαζόμενον* ad *Diall. Mortt.* XXX, 2. Tom. II. p. 658. LEBM.

Pag. 201. l. 4. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται) *Diod. Sic.* l. c. 91. pr. ὅταν γὰρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς, (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς καὶ φίλοι πάντες καταπασσάμενα πηλῷ τὰς κεφαλὰς, περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi *Wesseling.* etiam hoc *Luciani* testimonio utitur, aliaque paucim hoc *Diod.* libro ad illustrandas hujus generis antiquitates adfert. REITZ.

Ead. l. 5. *Καλινδοῦνται*) Hoc praetuli, quia est in Edd. potioribus, et quia sic quoque c. 1. *Gymnas.* Alioqui utrumque probum esse, satis notum arbitror. *Epict.* Sent. 24. ἐπὶ πλατείας κλίνης καλινδοῦμενον νοσεῖν. *Ael.* XIV, 15. γράψαι ἵππον καλινδοῦμενον, ubi *Periz.* id aliis duobus *Luciani* testimoniis probat. Sed *καλινδοῦμένοισι λίθοις* *Herodian.* I, 12, 18. Et *καλινδέται* *Aristoph.* *Vesp.* 490. atque alibi. REITZ.

Ead. l. 14. *Εἰ λάβοι φωνήν*) Suspensa oratio usque in pagin. sequentem, (202.) ubi ait, εἶποι δ' οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. MARCIL.

Ead. l. 14. *Φήσει*) *Φησὶν* interpretes legisse videtur. GUYET. Non recepi *Flor.* lectionem, quia brevi post, pr. §. 14. iterum *φήσει*, etiam consentiente illic eadem *Florentina*. REITZ.

Ead. l. 16. *Οἶχῃ μοι*) Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat, neque hoc praetermisso exemplo, *Bergler.* ad *Alciph.* p. 172. GESN.

Pag. 202. l. 13. *Εἶνεα*) Cum nihil varietatis notatum esset, in *Par.* tamen usitatiorem orthographiam *ἐνεα* invenirem, in *J.* *εἶνεα*, reliquas pervolvi, ac principes Edd. in hoc conspirare vidi; cumque et alias ita scriptum apud *Nostrium* invenerim, id servare non dubitavi. REITZ.

Pag. 203. l. 1. *Ἐμβοήσῃ*) Obiter vindicavimus hoc verbum *Luciano* supra in *Amor.* c. 13. ubi *Solan.* ἀναβοᾶν rescribi volebat. Addo jam *Thucyd.* IV. c. 112. ἐμβοήσαντας δὲ ἄθροον et *Dion. Hal.* XI. p. m. 718. f. REITZ. Emendavi

Reitsii iudicium ad Amor. c. 13. opitulantibus Codd. et advocato usu *Luciani*, vel potius vulgari, Tom. V. p. 582. LEHM.
Ead. l. 2. *Αὐτοῦ*) Sic libri omnes. Ego emendandum censeo, legendumque *ἐαυτοῦ*. SOLAN. Nullo modo corrigenda talia esse, saepissime jam monitum. LEHM.

Ead. l. 5. *Οὐθ' ὅ, τὲ πέπονθεν*) Male iterum in vulgatis legitur *ὅτι*. *Neque scientem, quid filio suo evenerit.* JENS.

Ead. l. 11. *Ματαιάζοντα*) Aliter legisse videtur *Suidas*, nempe *ματαιάζοντα*. Sed aut genuina est lectio, quam sequimur, aut si quid mutandum, *ματαξ* — legendum fuit. SOLAN. Verba *Suidae*, ad quae in var. Lectt. hic respicitur, sunt: *ἐμοίως εὐρήται παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαιάζω*. At unicum tantum hoc *Luciani* testimonium ad probandum τὸ *ματαιάζω* attulit *Steph.* nec ego alibi observavi; quare nescio, num *Suidae* sit adsentiendum. Quia tamen lectio est constans, nihil muto. REITZ.

Ead. l. 12. *Παῦσαι τειλόμενος τὴν κόμην*) *Th. Mag.* v. *τίλλω* haec eodem modo habet. SOLAN.

Ead. l. 14. *Ἡ τι*) Sequor Venetas, ἥ *τι* numquid, pro ἥ aut, scribens. REITZ. Ter hoc capite peccatum a *Reitzio* et *Solano*, quorum rationem et recentt. Editores contra librorum plerorumque auctoritatem secuti sunt. Cf. supra Anach. c. 9. et not. LEHM.

Pag. 204. l. 1. *Ἡ διότι*) *Fl.* Ed. cum plerisque aliis ἥ δ. *Ven.* 2. et hic et supra ἥ, quod magis probo. Sed hic J. quae prius ἥ etiam habebat, *ὃν δὲ* ὅτι habet, quod sequi noli contra fidem reliquorum Codd. SOLAN.

Ead. l. 4. *Τριακάδας*) Sic *Rhet. Praec.* c. 9. οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν. SOLAN.

Ead. l. 7. *Παρά*) Sic recte *Fl.* Ed. Reliquae *περὶ*. Quae de re jam supra dictum est. SOLAN. Has praepositiones saepissime omnium a scribis confundi, quis nescit? Conf. *Asin.* c. 22. et quae *Hemst.* habet ad *Halc.* c. 2. Quare minus forsitan recte *περὶ τὸν βίον* reliquimus in *Piscat.* cap. 25, cum et ibi *παρὰ* tres Codd. exhiberent. Adde *Catapl.* cap. 9. ubi *παρὰ τὸν βίον* ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aequè bonum; nam et sic κατὰ τὸν βίον sine varietate *ibid.* c. ult. REITZ.

Ibid. *Τοὺς πόρους*) Nihil variari in hac scriptura, notabat *Solan.* Sed nec varietatem desiderem. Vid. ad *Gall.* cap. 12. et *Icar.* 7. f. REITZ.

Ead. l. 10. *Διψῆν* — *πεινῆν*) *Διψᾶν* et *πεινᾶν* Attica forma postulare videretur; verum *διψῆν*, *πεινῆν*, etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. *Aristophan.*

Nub. 440. Παρέχω τύπτειν, πεινῇν, δαψῇν. *Playn.* p. m. 18. Πεινῇν, δαψῇν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ ᾧ. Scripsissem διψῇν sine puncto subscripto; sed quia plerique sic malunt, servavi et hic, et Parasit. c. 38. REITZ.

Pag. 205. l. 2. Οὐδὲ συνουσία παρατρέψει) *Non pervertet concubitus*; sed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία διαστρέψει, *non te depravabit, corrumpet concubitus, non tuam valetudinem labefactabit.* Παρατρέψειν est *avertere, abducere; διαστρέψειν distortuere, corrumpere.* GRAEV.

Ibid. Παρατρέψει) Ἀν παρατρέψει; *Maro. Antoninus de vita sua: ἡ συνουσία ἐστὶ σαρκίου παρατριψάριον. Παρατρέψει σε, i. e. atteret te, consumet, conficiet.* GUYET. Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις) Interpretati sunt, *non pervertet coitus, neque hujus causa bis terve per diem rem tuam dissipabis.* Ego, nec quid sibi παρατρέψει, *pervertet*, hic velit, recte intelligebam, neque quomodo aliquis *bis terve per diem rem suam dissipare possit.* Putabam autem legendum esse παρατρέψει, quod verbum convenire huic loco, non est opus, ut ostendatur. Alterum autem σπαθῶν intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, solitas apud Graecos etiam instaurari in singulos dies, vel nomina ἀρίστου, δειπνου, ἀδορνου salis indicant, de quibus vid. *Poll.* 6, 101. seq. Porro ipsa propria verbi σπαθῶν notio non tam ad *dissipationem et dilapidationem* bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid *densandum, inferciendum*, cum significet proprie spathae textoriae ope subtemen intra staminis tramas insertum densare et coire cogere. Puto igitur σπαθῶν vel σπαθαῖσθαι dici eos, qui cupide ac copiose cibum potumque ingerunt, tum ventri avaro omnia donant, et in illud barathrum tota detrudent patrimonialia. Haec commode transtuleris ad loca auctorum, quae jam collegit *Ex. Spanhem.* ad *Aristoph. Nesq.* 55. Cogitabam etiam οὐ δύσπασθης, acritudine non afficeris. Sed non est opus aliquid mutare. *Ἐπὶ τούτῳ* verti eodem sensu, atque *ἔπὶ τούτοις insuper*: non quo vehementer probem, sed quod nihil novi rectius. GESN. Διαστρέψει facilius concoquo, quam παρατρέψει. Placet tamen magis conjectura *Guyeti et Gesneri*, unius litterulae mutatione sensum facilem praebens. REITZ. Διαστρέψει, cui lectioni Codices favent, ego non facile concoquo, idque propterea, quod ejus generis homines libidinosi et voluptarii, quales h. l. significantur, valde dubito, num Thersitarum instar distorto corpore, διαστράφαι τὸ σῶμα (*Advers. Indoct.* c. 7.) fingi ullo modo potuerint. Effecta, quae Lucianus h. l. consuetudini cum mulieribus frequentatae tribuit, in interior-

ribus corporis viribus fractis, non in distortis membris, ponenda videntur. Unice probatur mihi *Guyeti* praestantissima conjectura παρατρέψει; quam praeter *Gesnerius* etiam *Boissonadius* amplexus est; ex qua genuina voce facili lapsu primum παρατρέψει, dehinc aliae sive aberrationes, sive castigationes, ανατρέψει et ἀναστρέψει, διατρέψει et διαστρέψει, quin etiam διαστρέψαι, orta esse videntur. Minus mihi liquet de sequentibus verbis, οὐδὲ σταθήσεις ἐπὶ τοῦτο etc. Acquiesco tamen in vulgatis et *Gesneriana* interpretatione, quamquam suspicor et aliud nescio quid h. l. in verbo σταθῆναι cogitasse auctorem, quod non tetigerit *Gesnerus*; et ἐπὶ τοῦτο non accipio pro *insuper*, sed *hunc in finem*. *Jacobsii* conjecturam, οὐδὲ σταθῆσεις σε τὸ λουτρόν, neque torreat te lavacrum, etsi elegantissimam, ut omnia, quae ex hoc ingenio nascuntur, tamen ut cautus *Luciani* librarius admittere verebar, quippe audaciorem paullo et artificiosiore. LEHM.

Ead. l. 3. Σταθήσεις ἐπὶ) l. e. *insuper*, pro *fuse*, bis aut ter in die *spulaberis*, vel rem prodiges in sumptus superfluos. GUYET.

Ead. l. 8. Καὶ διανοῇ) Ὅτι διανοῇ. MARCIL. In καὶ consentiunt Edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. REITZ.

Ead. l. 9. Κατακλεισθεὶς ἐν ἐπὶ μνήματι) Ἐν ἐπιμνήματι, in superposito monumento. MARCIL. En quam facile regulae criticae sine librorum auctoritate fallere possint. Arripuit *Marcil.* quod literarum ductus suadebat, et sine mutatione, sola vocum conjunctione locum sanare visus est: sed illud τῷ pro ἐπὶ, quod libri suppeditant, et quod forsitan conjicere non ausus esset, verius esse, quilibet videt. REITZ.

Ead. l. 12. Δυνησόμεθα) Ita L. recte. In impress. δεησόμεθα. SOLAN.

Pag. 206. l. 3. Ἐστεφανώμενος) Accentus *Juntinae* satis ostendit, eam praeteritum quoque exhibere voluisse, alioqui στεφανώμενος proparoxytonus dedisset: de augmento omit-tendo hic non cogitandum, quod etiam καχοφονίας pareret, licet id alias omitti satis saepe monuerimus. REITZ.

Ead. l. 6. Καθαγισμῶν) Vid. supra dicta ad c. 9. REITZ.

Ead. l. 7. Νοστιμώτατον) Conf. supra De Merc. Cond. c. 39. SOLAN. Unde patet, id quod omnino notissimum est, falso *Gesnerum* reddidisse τὸ νοστιμώτατον, quae facillime fugiunt. Correxī itaque, monente etiam *Belino*. LEHM.

Ead. l. 13. Μεταστέλλόμεθα) Vertitur deportemus. Redde, petamus. GUYET.

Ead. l. 17. Ὡς ἄρα etc.) *Hom.* II, II, 502. et 855. SOLAN.

Pag. 207. l. 3. Καὶ μεταστελλόμενοι τινὰ θρήνων σοφιστήν, πολλὰς συνεπιληχότα παλαιὰς συμφορὰς) Loquitur Noster de eo ritu, quo in funeribus solitus fuerit quis conducī, qui planctum excitaret, et lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in verbis Graecis mendum est certissimum. Quid enim est συνεπιληχότα συμφορὰς; Pejus id in Ed. Amst. ubi συνεπιληχότα. Συνεπιληχότα est ab συλλέγειν, sive συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνεπιλοχότα, quod Attice dicitur pro συνεπιλεχότα, ab συλλέγω, colligo, corrodo. Demosthenes in Midian, πολλὰ μὲν τοίνυν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ τῶν τοῦς ἄλλους ἡδύνησεν, ἐπὶ λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνεπιλοχα ὑβρίσας αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τοσαύτας etc. Expone itaque Luciani verba, arcescentes luctus aliquem artificem, qui multos veterum casus, quos corraserit, narret, et in quovis funere idem idem repetat. JENs.

Ead. l. 3. Θρήνων σοφιστήν) Hic est, quem Homerus θρήνων ἑξαρχον vocat, Il. Ω, 721. Alii aliter. SOLAN.

Ibid. Συνεπιληχότα) Immo συνεπιλεχότα, a συλλέγω. GUYET. Συνεπιλοχότα voluit Solanus. Sed cum alii aequē conjici possē dixerint συνεπιληφότα, Edd. lectionem intactam sivi, facile autem utrovis more emendandam, si quid opus fuerit; JENsii tamen conjectura magis placet. REITZ. Confirmatur etiam illa Codice Aug. Nec facile jam dubitationi relinquitur locus quin unice sit vera. De forma vid. Fischer. ad Weller. T. II. p. 368. sq. LEHM.

Ead. l. 5. Καταχρῶνται) Dativum sive ablativum huius verbo proprium, contra Graev. probavit JENSius in Lect. Luc. p. 333. Vid. et nos ad Asin. c. 52. REITZ.

Ead. l. 8. Ἑλλήν ἔκαυσεν) Homer. in funere Patrocli docet, Graecos cadavera combussisse. COGN. Crematio Macrobi. tempore in usu esse desierat, VII, 7. Vid. Meurs. AG. XI, 1097. Magi comburi corpora non concedebant. Jambli. No. 154. et Diog. Laërt. 2. D. Non Graeci tamen id soli factitabant. Brachmanis etiam mos ille, seu Gymnosophistis solemnis erat. Vid. De Mort. Peregr. c. 25. SOLAN.

Ead. l. 9. Πέρσης ἔθαψεν) Persas cera circumlitos mortuos condire solitas, scribit Cic. quod et Asiniis attribuitur. Strabo etiam sola, inquit, sepeliunt corpora Persae cera obtinentes. COGN.

Ibid. Ὁ δὲ Ἴνδός τ' αἶψα περιχρῖται) Lege αἶψα περιχρῖται, seu potius περιχρῖται, id est, vitro incrustat. Indos mortuos incrustasse, testantur Herodotus et Diodorus Siculus. Persarum interpres, adipe suillo oblini. MENAG. Ἰαλος magis Attice

esse, quam ὕελος, adseñtior *Phrynich.* p. 136. etsi posterius quoque non semel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod *Phrynichus* facit: nam ὕελος *Diod. Sic.* fere ubique; vid. L. 2. c. 15. ubi vel sexies ita scribitur. Bene igitur *Th. Magist.* ὕαλος dixere Attici, ὕελος communiter Graeci. Περιχύει autem vel περιχέει pro περιχρίει malim ex eodem *Diod.* ubi jam non de orthographia, sed de re ipsa agitur: nam de mortuis hoc modo condendis et condiendis loquens saepe et constanter verbo περιχρίσθαι utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: ταριχεύσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ περιχέυσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὕελον· ac deinde ibid. αὐτὸς φησὶ τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὴν μέντοι ὕελον μὴ περιχρίσθαι γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde, περὶ τὴν εἰκόνα χρίσθαι τὴν ὕελον· nec non III. c. 9, etc. non tamen idem, quod nostrum vitrum fuisse, recte ad loc. priorem *Diodori* No. 45. monet *Wessel.* conjiciens sal quoddam fossile pelluciditate vitrum referente ad id adhibitum. At si artificialis, quod *Geen.* existimat, compositionis incrustatio fuerit, vulgatum *Luciani* περιχρίει aequè satisfaciet, ac περιχύει. Merum sal quidem sufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris vel locorum subterraneorum facile liquescit, et frustra sic cada-vera forent ante exsiccata: quare minerale quoddam firmitus, ut lapis specularis, vel simile illi, unde vitreas laminas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etsi vitrum, quale nostrum, illo tempore dudum notum fuit, ut supra vidimus. Hoc autem ita circumfundi posse, non est verisimile. *REITZ.*

Ibid. Ἰνδός) Inungebant cadavera pollinctores et libitinarii, quae in pyra mox cremarent. *Virg. COGN.*

Ibid. Τάλω) Vide *Gatak.* ad M. Aur. IV, 48. *Aelianus* V. H. XIII, 3. narrat, in sepulcro Belii repertam πύελον ὕελλην ἐνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαίῳ. Sic in vitrea theca assertum Alexandri Magni cadaver conspexit Augustus. Vide Notam ad *Diall. Mortt.* XIII. Condiunt *Aegyptii* mortuos, et eos domi servant; Persae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora. *Cic. Tusc.* I, 45. et *Herod.* I, 140. *Fl. ὕελω.* SOLAN. Suillum adipem interpretationis antiquae facessere hinc jubeam equidem. Neque tamen vitrum proprium hic intelligi posse, manifestum est ex verbi περιχρίει notionē. *Hesychius* non tantum ὕαλέν et ὕαλόεν λαμπρόν interpretatur ac διαφανές, sed ipsum etiam ὕαλόν. Et quid similius vitro, quam illa accepta a Seribus, h. e. Indis, pigmenta, quas *Laccas* vocamus? et variae gummatum solutiones ac praeparationes ad condituram corporum idoneae? Fuerit itaque illa Indorum conditura similis *Theodori*

Lucian. Vol. VII.

K k

Kerckringii invento; qui integra cadavera succino circumfuso condidit, si vera sunt, quae narrat *Morhof*. Polyh. 2, 2, 37, 3. *GESN.* Non adeo certa mihi visa est eruditissimorum hominum, in quibus jam etiam *Wielandius* est, emendatio περιχέει (sic enim, non περιχέει, scripsisse putandus *Lucianus*, siquidem rem eam voluit) ut eam mihi recipiendam contra librorum consensum ducerem, licet admodum speciosam. Quid? si consulto auctor usus sit verbo ad rem illudendam absurdiorum. Ita certe haud ineptum fuerit περιχέειν. *LEHM.*

Ead. l. 10. Ταριχεύει etc.) *Sext. Empir.* III. *Pyrrhon.* Hypotyp. 24. p. 184. (monente *P. Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 92. f) Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐτοὺς (νεκρούς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι. Adde not. *Hemsterh.* ad *Nostri Necyom.* c. 15. *REITZ.*

Ead. l. 11. Αἶψα δὲ ἰδὼν) Aegyptiorum mortui tempore *Luciani* adhuc condiebantur. *GUYET.* Scripta igitur haec post reditum ex Aegypto, (vid. *Pro Merc. Cond.*) cum antea illuc fuisse non constet. *SOLAN.*

Ead. l. 12. Δεομένων χρημάτων etc.) *Herodot.* II. et *Diod.* I. §. 1. *SOLAN.* Confirmat idem *Diod. Sic.* I. c. 93. scribens: νόμιμον δ' ἔστι παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ διδόναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείου τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὄνειδος τε μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν σιέρησις ταφῆς. Ubi *Wesseling.* plura in hanc rem ex *Stob. Sermon.* 38. *Herodot.* II, 136. aliisque, non omisso hoc *Luciani* testimonio, adfert. *REITZ.*

Pag. 208. l. 3. Ἀγῶνας) Vide *Demon. Vit.* cap. 33. et alibi passim. *SOLAN.*

Ead. l. 16. Καὶ γὰρ) *Homer.* II. Ω, 602. *SOLAN.*

Pag. 209. l. 1. Γαστέρι δ' οὕτως) *Iliad.* T, 225. *SOLAN.*

Ead. l. 5. Ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα) *Leviusculum* est, sed tamen notandum, in his me correxisse *Gesneri* versionem: quae in luctu sunt: nec aliter *Erasmus*, et ceteri; quasi scripserit auctor τὰ ἐν τ. π. γιγνόμενα. Imo conjunge εὖρος γιγνόμενα (sinē articulo) inveniatur fieri. Ceterum eundem, quem in extremis auctor tangit, vulgi errorem sua ratione et pro loco suo tollere studet *Cicero* singulari disputatione *Tusculana* prima. *LEHM.*

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 210. l. 1. ΠΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ) Scriptus videtur *Dialogus* in *Julium Pollucem*, cujus exstat *Onomasticum*. Hinc illud (p. 455.) ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Ἀθήνας etc.

Sic infra Dial. Pseudolog. in Polycnetum Sophistam (p. 814.)
 MARGIL. In *J. Pollucem* scriptum hunc libellum, ajunt *Scholiastes* et *Marcilius*, eum sc. cujus hodieque *Ὀνομαστικὸν* exstat: sane quod extremo libro scribit de nomine c. 24. ut recte conjecisse videantur, facit. Aegyptium fuisse *Palmerius* inde elicit, quod pater (eodem c. 24.) servisse dicitur. *Naukratites* autem *Pollux*. *Philostr.* 592. quamquam *Ἀρδουέννας σοφιστῆς* aliquando audit. Vid. *Suid.* *Πολυδ.* et *Ναυκρατ.* In alia sententia est *Hemsterhusius* in praef. et ad c. 1. *Pollucis*, de quo optime meritus est. Haec ego obiter. Ille ex professore, ideoque magis audiendus. SOLAN. Ejusdem plane cum *Hemsterhusio* sententiae sunt *Gesner.* in adnot. ad verba c. 11. *βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις*, et *Wieland.* in limine vers. Germ. Vol. VI. p. 3. Sed *Belinus* Tom. IV. p. 143. sq. graves illas, quibus *Hemsterhusius* Scholiastae et *Marcilii* opinionem impugnavit, rationes levissimis argumentationibus diluere studet, postremum exclamans: „Adeone improbable esse, *Lucianum* eundem locum praeceptoris *Commodi* juvenis petiisse, quem nactus est *Jul. Pollux*, et vindictam a feliciore competitore sumsisse nota ei per hunc libellum inurenda?“ Adeone, sic contra mihi licebit exclamare, adeone facile fieri potuisse, ut *Luciani* nomen contra omnem fidem historicam ab ipso interprete et familiari levissime commacularetur? Scilicet nihil mihi quidem levius, nihil viro erudito indignius, esse videtur, quam ratio eorum, qui conjecturas alias aliis superstruendo novas modo sententias in medium proferre et laudatis viris se opponere gestiunt, parum curantes, quid inde vel lucri vel damni in ipsam historiam sit tandem redundaturum. LEMM.

Ead. l. 9. *Ἐρωτῆς* etc.) *Ἐρωτῆς, ὁ μεράκιον, ὅπως ἀνρήτωρ γένοιτο, καὶ τὸ σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα σοφιστῆς αὐτὸς εἶναι δοξῆς.* *Spiscitaris, adolescens, quo pacto Rhetor evadere, et venustissimum illud, vulgoque celebratum nomen Sophista ipse censi possis.* Sic interpretes. Sed in Ms. est *πάντιμον ὄνομα*, vertendum, *illud et quod ab omnibus colitur nomen.* GRAEV.

Ibid. *Τὸ σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα*) Haec duo in unam rem coire omnino nequeunt, et latet certe aliud, quod ex vetustis libris expectandum. Interim solitus fui hic legere *πάνθεινον*, quod vocabulum in *Philopseude* quidem usurpat auctor ad malum, *πάνθεινα πάσχειν ἱερὸςυλον ὄντα*: sed in bonum occurrit, et quidem in hac ipsa materia, in *Rhetorum* praeceptore, *πάνθεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστήν.* GRON.

Ead. l. 10. *Πάντιμον*) Ita Ms. Gr. L. et Ed. J. ac V. 2. recte; nec ulla amplius mutatione indiget locus. Reliqui impr.

πάνδημον. SOLAN. Πάνδημον) Non possumus damnare lectionem impressorum, credo, omnium. Ut in fine hujus libelli Venet. πάνδημος, quam omnis populus veneratur; sic πάνδημον ὄνομα non minus mihi rectum videtur, quam πάντιμον. GESN. Solan. πάντιμον praeferit, ex J. et V. 2. Ceterasque malo habere πάνδημον, margini adscripsit. Ego, quia utramque eodem reddit, numerum Edd. potiorē sequor, et sine necessitate vulgatum movere non sustinui. Immo, re accuratius examinata, πάνδημον veram esse lectionem video, quod ideo per πάνδημον Venerem juret in fin. hujus Dial. (vid. §. 25. f.) quod ipse voti hujus compos jam πάνδημος sibi factus videatur, et conclusio ita propositioni respondeat. His scriptis video, Gesnerum mecum plane consentire. REITZ.

Pag. 211. l. 2. Ἰερὸν) Ex Pythagoricorum schola haustum. V. Jambl. de V. Pyth. No. 85. KUSTER. Platonis aetate jam inter proverbia numerabatur. Theag. p. Ed. Bas. 239, 1. Ad Menandri senarium alludit, Ἰερὸν ἀληθῶς ἔστιν ἡ συμβουλίη. Vid. Steph. γνομ. p. 278. SOLAN. Ἰερὸν τι χρῆμα τὴν συμβ.) Rursus infra Adv. Ind. c. 25. σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλίη. Long. Past. IV. pr. ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα. Aristoph. Plut. 895. πολὺ χρῆμα τεμάχων. Aelian. V. H. I, 3. σοφὸν τι χρῆμα ἦν γένος βασιλέων. Plura Commentt. ad utrumque. At quis hoc loquendi genus ignorare potest? REITZ.

Ead. l. 4. Ἐπ' ἐμοί) Ἄκουε ἐπ' ἐμοί junxit Birkheimer. vertens, audi ex me: quod defendi posset ex Phalar. Epist. 18. ubi ἐπὶ σοί, quem tibi commisi. Sed rectius Gesnerus cum Benedicto τοῦ ἐπ' ἐμοί jungit, pro κατὰ τό γε, i. e. quantum in me. REITZ.

Ead. l. 5. Τάχιστα) Sic L. In impr. μάλιστα. Ex Thucydide autem verba haec mutuo accepit L. II, 60. quem et alibi eorum auctorem nominat; De Salt. c. 36. SOLAN. Τάχιστα) Non placebit haec emendatio illis, qui pr. c. 2. legerint: ubi, multo labore opus esse ad hoc ipsum, videtur innui; sed placebit porro legentibus c. 3. ubi promittit, se non ordinaria ac difficili, sed compendiosissima ipsam via ducturum. Magisque probabitur conferentibus c. 5. ubi unius diei rhetorem illum futurum promittit, et cap. 10. quo loco ταχέα εὐθὺς τῆς ἱστορικῆς ὁδοῦ, et τάχιστα — τῇ ἱστορικῇ συνεῖναι itidem habemus. REITZ.

Pag. 212. l. 2. Ἰδρωτός μεστήν) Hesiod. Epy. 290. GUYET.

Ead. l. 3. Ἐπεὶ αὐδέν) L. Bos de Ellips. p. 108. vertit, alioqui — differremus; cum ante verum esset, siquidem differimus. Sed Gesnerus jam sua sponte emendavit. REITZ.

Ed. l. 8: Ἰππήλατον καὶ κατάντη) *Facilem et acclivem reddiderat Birkheimerus: cum deberet, equitabilem ac declivem, vel pronam. Heinst. illud equitabilem superscripserat, quod Gesnerus per circuitionem dedit. REITZ.*

Ead. l. 11. Αἰρήσεις) Ex Codice L. hoc, qui αἰρήσεις, pro vulgato ἀγρεύσεις, habet. SOLAN.

Ibid. Καὶ, νῆ Δι', εὐωχῆση κατακείμενος, ἐκείνους, ὅποσοι τῇν ἐτέραν ἐνράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν) Inducit hic *Lucianus* quempiam, qui faciliore et breviori via aliquem ad artis Rhetoricae scientiam suscipit perducere. Mirifice itaque in exordio commendat et extollit hic διδάσκαλος, viae, qua discipulum suum ducturus esset, brevitem, et commoditatem; ita ut sine ullo sudore et molestia ad summum pervenire discipulus possit: quo cum veneris, inquit, hilariter profecto vives, decumbens; eos omnes, qui ad aliam se flexerunt viam; e summo despicieus, etiamnum haerentes in difficultibus et lubricis rupibus, aegre adscendentes; et subinde in caput devolutos etc. *Marcilius* legit κατακείμενος ἔκπνοος, pro ἐκείνους. Quae mutatio eur sit necessaria, equidem nullus video. Ipsum illud εὐωχῆση κατακείμενος satis efficax est ad denotandum eum, qui omni labore immans, et solutus vivat. Adde, quod haec locutio, ἐκείνους, ὅποσοι etc. est nimis rotunda, et *Luciano* nostro familiaris, quam ut sit sollicitanda. Noster in Hippiae initio, τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἐγώ μὲ φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅποσοι etc. et eandem pag. τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅποσοι etc. ac passim. JENS.

Ead. l. 12. Ἐκπνοός) *Ἐκπνοός*, ut ἔκνομος, ἔδικος, ἔκνοος, et id genus alia. Sic paucis interjectis, μονονουχὶ καθεύδων λαβῶν. Et pag. 440. ἀποννηλ. MARCIL. *Ἐκείνους*) Ante *Benedictum* jam *Fl. Ed.* recte habebat. Reliqui libri, quod mireris, ἔκπνοος. SOLAN. *Ἐκπνοός, ὅποσοι*) Sanus mihi videtur locus, tentatus, ut videtur, propter verbum nondum relatum in Lexica. Ut ἀπνοός est, qui non respirat, δύσπνοος, qui difficulter: sic ἔκπνοος, qui labore, cursu, multum spiritus effudit, et nunc aegre eum recipit, verbo, *anhelus*. Jungo igitur ἐπισκοπῶν ἔκπνοος, et deinde ἀνέροντας κ. τ. λ. GESN. Fallitur *Gesnerus*, quum ἔκπνόους, quod cogitavit, nec possit, nec soleat, scribi ἔκπνοος, accentu prave deflexo. *Ἐκπνοός* foret ἔκπνοος. Facile igitur sequor *Jensii*, *Solani*, aliorum, iudicium et *Reitzii* textum; sed propter hanc ipsam causam etiam vocem *anhelantes* in *Gesneri* interpretatione, ut par est, muto ad vocem Graecam. LEHM.

Pag. 213. l. 6. Πρὸς Φίλου Διός) Etsi supra *Tim. c. 1. ὃ Ζεῦ φίλε* necessario additur; hic tamen *Διός* cum *Fl.* omit-

tere malim, vereorque, ne ex interpretamento huc irreperit nam et alibi solet sine Jovis mentione *Philium* solum dicere, ut Tox. c. 11. fin. ἄρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; et alibi. Quin vel in jurandi formulis omitti solet Ζεὺς. *Aristoph.* *Acharn.* 730. καὶ τὸν Φίλιον, quod cum *Scholias*, ibi exponat πῇ τὸν φίλιον Δία, facile ex simili glossa illud Διὸς huc irreperit. REITZ. Non igitur viderunt *Reitzius* et quibus haecce ejus adnotatio fraudi fuit, ubi Φίλιος sine Ζεὺς dicatur, non item omitti solere, nec facile posse, articulum. Nec movet locus *Herod.* c. 7. Tom. IV. p. 126, ut h. l. a sententia mea recedam LEHM.

Ead. l. 8. Εἰ γὰρ) **H γὰρ, an.* ΓΥΓΕΤ. Non plane opus esse arbitror, quia ex sequenti interrogatione sensus etiam τῷ αἰ' est apertus. REITZ. Εἰ γὰρ **Holoδός* — ῥήτορα δέ etc. est achema, ut omnino haud raro obvium, ita frequentissime apud nostrum scriptorem. Vid. ad *Hermot.* c. 27. et *Fritsch.* *Quaestat.* p. 45. sq. LEHM.

Ibid. **Holoδός μὲν ὄλλα φύλλα*) *Hesiod.* *Georg.* 30. SOLAN. *Ead.* l. 12. **Ἀδύνατον*) Subaudi ἔσσαι, nisi fortasse exciderit reponendum post τὸ ἀδύνατον. Vett. libri inspiciendi. GUYET. Nihil in Codd. subsidii reperio; sed neo adeo deidero. REITZ.

Ead. l. 14. *Εἰδωρίου*) Absurda haec fabula, quam *Sidonius* mercatori ideo affingere puto, quia *Sidonium Sophistam* petebat, de quo in *Demon.* vita c. 14. SOLAN.

Ead. l. 15. **Ἡδῆ*) Conf. supra *Scyth.* c. ult. versus fin. SOLAN. Nihil peculiare hoc habet: hac enim potestate ἡδῆ saepius occurrit, ut *Quom.* *Hist.* c. 1. *Λυσιμάχου ἡ βασιλεύοντος*. Ne plura. REITZ.

Pag. 214. l. 5. **Ελάσαντας*) **Ελαύνειν γῆν* pro *vagari*, *peragrar*e regionem, etiam supra *Alex.* c. 46. *γῆν πρὸ γῆς ἵστανεσθαι*. Vide et *Gall.* c. 14. ubi nonnulla addidi. REITZ.

Ead. l. 6. *Διανύσαντας*) Sic *I.* et *V.* 2. melius, quam quod in reliquis *διανύσαντα*, nisi etiam, quod praecessit, *ἐλάσαντες* mutes. SOLAN.

Ead. l. 12. *Ἀντίνα μία*) Si veram narrat historiam *Lucianus*, merito fides non est habita homini vano ab *Alexandro*, quem alia omnia edocere nempe poterant menses. Inter fines occidentales Persidis et orientales Aegypti intersunt gradus non minus xv, id est, milliaria Germanica minimum cc, expedito etiam homini xx. mansiones denotant milliarium. Itaque puto, hanc ipsam narrationem, vel fictam vel veram, pertinere ad ironiam *Luciani*, demonstrandam.

τὸ ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam eo, quo verba, illa praesertim, καὶ εἶχεν οὕτω, ducunt. GESN.

Pag. 215. l. 2. Κέβης) Cebes Thebanus philosophus fuit; discipulus Socratis, quem acripisse dialogos tres, qui inscribuntur Ἐβδόμη, Φρυνίχος, Πίναξ, auctores sunt Laërt. L. 2. et Suid. Sed praeter Πίνακα nihil exstat. COGN. Cyzicenum et h. l. et De Merc. Cond. c. 42. Cebetem hunc fuisse voluit J. J. Garnier in Memoires de Litterat. de l'Acad. des Ins. et Belles Lettres Tom. 47. Par. 1808. 4. in peculiari commentatione de Cebetis tabula. Audacissimaque conjectura verba ὁ Κέβης ἐκεῖνος in Κυζικηνός utroque in loco mutanda esse statuit; in qua sententia mihi quidem nihil probabile inesse videtur. LEHM.

Ead. l. 5. Ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω) Augent interpretes, in eminenti solio sedet. At non utique, cum sic loquuntur Graeci, de solio intelligunt: et ipse paulo ante citatus Cebes, cum de beatitudine agit, ὑψηλὸν agnoscit non de solio, sed de loco, ubi illa fingitur morari, et in illo ὑψηλῷ, quod statuit esse ἀκρόπολιν τῶν περιβόλων, ista καθῆται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ. Denique Lucianus non respexit ad solium, sed ad situm loci; unde mox inquit, πρόσσι δὴ σὺ ἐραστής, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ οὐταχίστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἀκρας, quae quidem ἀκρα non est demonstrata, nisi in solo hoc ὑψηλῷ, ita ut mihi certe videatur temere addi vox tertia GRON.

Ead. l. 6. Ἀμαλθείας κέρας) Rhea Jovem enixa, metu patris infantem in Creta occuluit, nutriendum a duabus Nymphis, Adrastea et Isda, Melisei filiabus: hae nutricaverunt illum caprae cujusdam lacte, cujus nomen fuerat Amalthea: eam capram Jupiter jam adultus in sidera retulit, vocaturque a Graecis αἰγὴ οὐράνιος: hujus alterum cornu Nymphis nutribus dedit, videlicet officii praemium, hanc adjiciens facultatem, ut, quidquid optassent, id illis ex eo suppullaret. Hiuc adagium, Ἀμαλθείας κέρας. COGN.

Ead. l. 12. Εἴ που) Ut Quom. Hist. Conscr. c. 23. εἶσθαι παιδίῳ εἴ που Ἐρωτα etc. Ven. utraque ἦπου, prave. De Hippopotamo consule omnino Spanh. 172.... qui in nummis formam ejus exhibet. De Crocodilis etiam eundem vide p. 175. At in nummis non insidet Nilus Crocodilo, sed adsidet. Πήχεις vero illi comparent recumbenti Nilo adstantes, in nummo Hadriani a Spanhemio memorato pag. 174. Verba ipsa viri illustrissimi, cum nummum ipsum videre non licuerit, accipe. (Exstat quoque in eadem gaza (regis Galliae) hujus Hadriani nummus, in quo Nilus recumbens, sphingi innixus, circum autem pueruli quatuor, quorum unus hippopotamo

insidet. Haud aliter ac *circumstantes* etiam *pueros* praefert *statua Nili* Vaticana; et ejusdem fluvii, uti a *Diodoro* alicubi (I, 9.) dicitur *πολυγώνου*, effigies apud *Philostratum* (Icon. I. p. 737. Ed. postr. p. 769.) traditur, quos alias in *Aegyptiis Nili picturis familiares* notavit *Heliodorus*. (l. IX.) Adde, quod de dedicata a *Vespasiano* in templo *Pacis* insigni quadam *Nili* e bisalte *statua* docet *Plinius*; ac ubi simul tangit, quid *liberi illi Nili simulacris addi soliti*, et quos alibi *Νήλους τοῦ Νήλου* dictos legisse memini, denotarent, (XXXVI, 7.) *Argumento NILI XVI. LIBERIS CIRCA LUDENTIBUS*, per quos totidem *CUBITA summi incrementi argentis se annis intelliguntur*.) Quae omnia hunc locum mire illustrant: nam et res ipsa inde luculenter confirmatur, et simul vocis *πήχεις*, quae apud *Philostr.* etiam occurrit, ratio manifeste aperitur: Vide omnino *Philostratum* l. c. et 525. ubi eo alludit. SOLAN.

Ead. l. 14. *Ἐν αὐτῷ*) Id est, in *Nili fluminis* descriptione, sive *pictura*, *icone*. GUYET. Absurde hae duae voces adduntur: nolui tamen, cum in omnibus inveniantur, expungere. SOLAN. Etiam mihi suspecta sunt: nec enim satisfacit *Gesneri* interpretatio, nec placet omnino *Jacobsii* emendatio *ἐναργής*. Rectius, credo, habebuntur pro repetitione oscitantis librarii, qui scribendo priorum adhuc male memor esset. LEMM.

Ead. l. 15. *Πήχεις*) Amores dicti *πήχεις* a *statura*. *Philostrat.* *tabula Nili*, *περὶ τὸν Νεῖλον οἱ πήχεις ἀθύρουσι, παῖδια ξύμμετρα τῷ ὀνόματι*. BOURD. Si quis inspicere velit *Philostrati* *Icona* 1, 5. et quae ibi dedit ὁ πάνυ *Olearius*, nihil ad *explanationem* hujus loci desiderabit. Caeterum *Πήχεις* ibi in *versione Latina* reliquit, *Peches*, *Olearius*; ego non dubitavi dare *Cubitos*, cum *Dactylos Idaeos Digtos* vocare non resugerint *Cicero* de *Nat. Deor.* III, 16. atque *Arnobius* III, pag. 124. sq. Nempe utrobique ad significationem nominis respicitur, quod de *Digitis* docet *Pollux* 2, 156. *Cubitos Philostratus* l. c. *παῖδια* vocat *ξύμμετρα τῷ ὀνόματι*. Et quod *Noster* de *Aegyptiis* dicit, sine dubio illi nomine suae linguae, *cubitum* notante, utebantur. Sic *satos* non male dici *Spartos* illos, *σπαρτοῦς*, *Cadmeos* fratres, diximus ad de *Salt.* c. 41. GESN.

Pag. 216. l. 2. *Πρόστε*) *Ades*. GUYET.

Ead. l. 3. *Ὅτι τάχιστα* etc.) Adfert haec *Th. Mag.* verbo *βούλομαι* p. m. 31. ubi cum ὅτι *τάχιστα* recte se jungitur, ubi et in *Ed. Lucian. Hag.* et ego sic dedi, cum ὅτι *τάχιστα* jactim exaratum invenirem in edd. *Par. J. Salm.* aliisque. Pleonasmum autem hunc τοῦ ὅτι esse frequentissimum, quid opus est multis confirmare? Vid. mox cap. 15. *φωνήν ὅτι μέγιστον*. *Aesop.* *Fab.* 128. ὅτι *πλεῖστος χρυσός*. Adde *Bud. Comm.*

Gr. p. 688. Et οἷς ὄτι μάλιστα sive κάλλιστα, apud *Aelian.* H. II, 13. versus fin. ibique *Periz.* REITZ.

Ead. l. 8. Ἡ Ἀορνός) Confer *Philostr.* L. II. vit. Apoll. 58. ibique *Olear.* No. 2. et 4. docentem, *Αορνὺν* esse, quam *isimithri petram Plutarch.* vocat in vita Alexandri, nomenque traxisse ab avibus, quibus careret, vel ad quas aves evolare equirent. Adde *Curt.* VIII. c. 11. pr. narrantem, qua ratione nec petra ab Hercule frustra obsessa, tamen a Macedonibus occupata fuerit, ibique *Cellarium*, docentem, Ἀορνός et Ἀορνίς, scribi. Quare in re nota plura non congeram: Confer, si vis, *Dial. Mort.* XIV. f. ubi jam demum vides eadem de diversa orthogr. jam traditum a *Hemsterh.* Ἀορνόν etiam scribitur *Herm.* 4. REITZ.

Ead. l. 15. Ἡολόδος) *Hesiod.* l. Ἐργ. ait, asperam esse ad virtutem viam, cacumen vero molle; hinc *Pythagorae* littera, e qua *Virg.* COGN. *Hesiod.* Ἐργ. 290. SOLAN.

Ead. l. 16. Εὐνδρός) Sic jam constanter Edd. ut supra quoque 1. Ver. Hist. c. 28. Neque Codd. dissentiunt. Alias facile variari inter εὐνδρός et ἐνδρός, alibi vidimus. Variatur et in *Diod. Sic.* V. c. 2. p. 332 pr. REITZ.

Pag. 217. l. 2. Τό γε τοσοῦτό γε) An pro τοσοῦτό γε positum est? τό, τοσοῦτό γε magis hic placeret. GUYET. Τοσοῦτον, quod *Par.* habet, fere usitatius est. *Phal.* Ep. 28. τοσοῦτον ἀπέχω. Item 42. et alibi. *Epict.* Sent. 78. μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας πόνιζε. *Ael.* V. H. I, 8. τοσοῦτον κακόν. Noster fere ubique sic παρὰ τοσοῦτον 2. Ver. H. c. 26. ubi plura in nott. Item in *Tim.* §. 41. χρυσίον τοσοῦτον. Et hoc ipsum τό γε τοσοῦτον in eodem *Tim.* §. 45. med. Quare nihil opus erit correctione Guyeti; nisi quis forte et cum *Par.* addere velit, nihil vetus κακοφωνίαν, cum et π sequatur illic, τό γε τοσοῦτον παντομήσομεν enim legitur. Et sic τοσοῦτον quoque Nostro frequentius esse, quam τοιοῦτο, non semel alibi vidimus. Atque et τοιοῦτον et τοσοῦτον, pro τοιοῦτο ac τοσοῦτο, rursus infra *Dial.* cap. 13. REITZ.

Ead. l. 8. Τὸν ποιητὴν ἐνεῖνον) *Hesiod.* l. c. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἐπὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν) Ἐπεὶ δ' οὖν εἰ τὴν ἀρχὴν. MARCIL. Haec corrupta esse, bene vidit *Marcilius.* sed ἐπεὶ non habet, quo satis commode referatur; sequitur enim εἰς οὖν. Equidem aut ἐπεὶ οὖν legendum putem, aut dicam, ἢ εἰς esse glossam τῆς ἐπὶ, proinde omittendam. Atque hoc interpretando expressi. Forte certiora dabunt libri. GESN. Ἐπὶ οὖν etc.) Ἐπεὶ jam habebant Edd. nostrae; sed quod *Marcil.* εἰ scribat, pro εἰς, si modo scripserit, nihili est. Interim nam *Geonero* malim ἐπεὶ pro ἐπεὶ et paullo post αὖ re-

ceperim; ne illud repetitum οὖν difficultatem pariat. REITZ. *Marcilii* εἰ accipio pro εἰ, accentu per errorem omisso. Divinasse enim videtur veram lectionem, quam unice vidit *Jacobius*, ἐπεὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφεικόμενος, quando primum adveneris. Varias scripturas genuit et dictionis et collocationis verborum insolentia. LEHM.

Ead. l. 12. Ὡς αὖν) Ὁ οὖν L. In omnibus etiam, excepta J. οὖν. SOLAN. Ὡς οὖν) Quemadmodum igitur etc. GUYET. Recte; nisi ὅπως quis malit; quod tamen non opus esse credo, quia utrumque non semel confunditur. REITZ. Ms. Reg. 2954. ὁ, τι οὖν, non male. BIP. Et sic *Schmiederus*. Sed vid. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 218. l. 3. Ἐαυτὸν) Praeter variationem αὐτὸν, quam in sola marg. A. W. invenio, adscriptum erat eidem: ἐμαυτὸν legisse videtur *Bilibaldus*. Quod inde conjecit, quia priscus hujus Dialogi interpretes Latinus *Bilibaldus* dedit, me ipsum. Id quod licebat, servata etiam vulgata. V. ad Paras. c. 8. REITZ. Restitui αὐτὸν, quod etiam in Gort. reperitur. Nam vel solum αὐτὸν significat ipsum me, majore xi posita in oppositione discipuli et ipsius magistri. LEHM.

Ead. l. 3. Ἄσπαρκα καὶ ἀνθρώπου) *Homer.* Od. I, 109. SOLAN. Sed ἄσπαρκα apud *Homer.* est et sic apud Nostrum jam crebro quoque ante adlegatur hic versus. Vid. ad 2. Phal. cap. 8. Adde Parasit. §. 24. ubi etiam ἄσπαρκα ita ut mirum videatur, cur id jam variaverit. REITZ.

Ead. l. 5. Ἀνδρωίδης τὸ βῆδισμα) Conf. supra Tim. c. 32. SOLAN. Ex divisione *Hemsterhusii* jam est §. 54. REITZ.

Ead. l. 12. Φήσας) Non improbabat hanc mutationem vulgatae, qui sequens κλειύσει, et iterum sequens φήσας post ἀπαγαίρητα conferet. REITZ.

Ead. l. 17. Εἰτά σε κλειύσει ζήλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, εἰσα παραδείγματα παρατιθεῖς τῶν λόγων, οὐ ῥάδι μίμνησθαι. οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐρχασίας ἐστίν, Ἠγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην) Vertunt: Inde te priscos illos viros imitari jubebit, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetustae sunt constructionis, *Hegesii*, *Cratetis*, *Nesiotas*. Primum vertendum *Hegesiae*. Ἠγησίας enim *Magnesius* intelligitur ille orator, qui ut *Cicero* de eo ait in *Bruto* de claris oratoribus, *Charisii* voluit similis esse, ac se ita putavit Atticum, ut viros illos prae se paeae agrestes putaret. At, inquit *Cic.* quid est tam fractum, tam imminutum, tam in ipsa, quam tamen consequitur, concinnitate puerile? in *Oratore* dicit, eum *Lysiam* voluisse imitari, sed particulas incidisse, numeros infregisse, et concidisse, non

minus sententiis peccasse, quam verbis, ut non possit quaerere, quem appellet ineptum, qui illum cognorit. *Strabo* XIV. Geograph. tradit, eum principem fuisse styli Asiatici, et corruptisse receptam consuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex ejus oratione laudat idem *Strabo* lib. IX. Ὅρῳ τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ περὶ τῆς τριαιτῆς ἔχει τὸ ἀμείδιον. ὁρῳ τὴν Ἐλευσῖνα, καὶ τῶν ἱερῶν γέγονα μύστης. Ἐντῖνο Ἀεωνόριον, τοῦτο Θεσείον. οὐ δύναμαι δηλώσαι καθ' ἐν ἑκαστον. *Videq* arcem, et, quod in illa est, tridentis signum. *Vide* Eleusinem, et sacrorum eum myetes. Ibi est Leocorium, hic Thesaeum. Non possum enarrare singula. Dein legitur in Ms. καὶ τῶν ἀμφοῖν Κρίτωνα καὶ Νησιώτην, quod est verius. Fuit quidem Crates Trallianus rhetor, cujus meminit inter decem hujus nominis claros viros *Diogenes Laërtius*, lib. IV. in Cratete, sed is fuit obscurus. Critias vero celebris fuit discipulus Socratis, corruptus a Thessalis, et annus ex triginta tyrannia. *Cic.* de claris Oratoribus, cum dixisset de Themistocle, Pericle, Cleone, *huius*, inquit, *aetati suppare* Alcibiades, Critias, Theramenes, quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex *Thucydidis* scriptis, qui ipse tum fuit, intelligi maxime potest. *Grandes* erant verbis, crebri sententiis, compressione rerum breves, et ob eam ipsam causam interdum subobscuri. *Vide Philostratum* lib. I. de vitis Sophistarum in Critia. Per *Νησιώτην* vero intelligit Gorgiam Leontinum ex Sicilia, quae *κατ' ἑξοχὴν νῆσος* dicitur, quia insularum maris mediterranei fuit maxima: is fuit Empedoclis discipulus, et principatum inter antiquissimos Sophistas tenuit. *Vide Philostratum* lib. I. de Sophistis, et *Plutarchum* in vitis Rhetorum. GRAEV.

Pag. 219. l. 2. Πλάταις ἐργασίας) Sic infra *Hipp.* c. 5. f. SOLAN.

Ead. l. 3. Κρίτων) Ita L. etiam, quod probo. In impa. Κρίτωνα. *Vide* omnino *Philops.* c. 18. Quo loco rite perperasse patet, ni fallor, delendam esse conjunctionem καὶ, ut Critias hic etiam νησιώτης dicatur. SOLAN.

Ead. l. 3. Νησιώτην) I. e. Gorgiam. ΚΥΡΕΣ. Ego vero, qui non de Rhetoribus haec dicta puto, sed pictoribus, aut potius sculptoribus, ad Critiam confugio, qui *Philops.* c. 18. νησιώτης iterum vocatur, et inter sculptores recensetur. SOLAN. Laudantur apud *Plinium* inter nobiles statuarios Critias, Nestocles, Hegias. *Hist. Nat.* XXXIV, 19. pr. *Floruit* (Phidias) *Olympiade LXXXIV.* circiter c. c. nostrae urbis anno. Quo eodem tempore aemuli ejus fuisse Alcamenes, Critias, Nestocles, Hegias. Unde ita *hups* locum refingi vult *Belinus*: Ἥυλον, καὶ τῶν ἀμφοῖν Κρίτιαν, καὶ Νεστοκλέα ἢ Νεστοκλήν. Critiam

certe pro *Cratete* etiam habet Ms. Reg. 2954. B1P. Mireris h. l., ubi de rhetoribus agitur, opinionem oriri potuisse a sculptoribus antiquis. Sed favit mirae huius opinionis duplicis casus; et primum quidem illud, quod infra Philops. c. 18. inter clariiores antiquioris aetatis sculptores etiam *Κριτίου καὶ Νησιώτου* mentio injicitur; unde *Solano* in mentem h. l. venire potuit conjectura *Κριτίαν Νησιώτην* (abjecta copula), quidni potius *Κρ. τὸν Νησ.*? Deinde similitudo quaedam non minus, quae sorte exhibet *Plinii* locus laudatus, Hegiae, Critiae et Nestoclis statuariae, Phidiae aemulorum, *Belin* sane ita potuit capere, ut serio nomina illa h. l. corrupta putaret tanquam ad *Plinii* normam restituenda esse. Accedit, quod dictio *παλαιᾶς ἐργασίας* similiter infra Hipp. c. 5. de arte statuaria occurrit. At vero haec omnia nonnisi speciem quandam veri habent. Revera h. l. recensentur oratores antiquae disciplinae; ac primum quidem non minus bene *παλαιὰ ἐργασία* h. l. de disciplina artis rhetoricae adhiberi potuit, quam infra c. 15. *Ταραντινὴ ἐργασία* de genere quodam vestimentorum tenuioris et in Epigr. XV. ap. *Schmieder*. Tom. II. p. 694. ἄλλης ἀπὸ ἐργασίας, de artibus nescio quibus obscoenioribus. Tum vero magis etiam, quam illud, quod antea dixi, acciderit necesse est hoc, quod quae vulgo h. l. leguntur, vel ab optimis certe libris comprobantur, nomina apprime cum testimoniis veterum, imprimis *Ciceronis*, conveniunt, et quod etiam eandem illam perversam concinnitatis consecrationem, quae h. l. in Hegesia, Critia et Gorgia carpitur, in hisdem oratoribus *Cicerone*, callentissimo ejus artis censore, reprehendi invenias, ut in Hegesia Bruti c. 83. et saepius; in Critia De Orat. II. 35. in Gorgia denique Orat. c. 49. Nam *Κριτίαν* h. l. e tribus vel nisi fallor, quatuor Codd. pro *Κράτηα* rescribendum esse explorato habeo; habuisse etiam videtur *Guil. Langius* Dursert. I. p. 26. Et sub *Νησιώτη* aequae h. l. atque apud *Athenaeum* L. II. p. 70. intelligendum esse Gorgiam Leontinum Siculum, non Hecataeum quandam, quod *Casaubonus* haec tam suspicatur; facile credo *Toupio* ad *Longin.* sect. 3. p. 278. nec non *Graevio*, *Kusterq.* *Wielandio* ad h. l. Ceterum pro *παραιτίθεις* in antecedentibus verbis parum afuit, quin malissem *προτιθείς*, ut cap. seq. in. et ubique fere de eadem re praesertim quum et interpretes ad unum omnes substituissent verbum *proponere*. At *παραιτιθέναι*, *apponere*, tropice h. l. dictum, desumpta proxime metaphora a cibis obsoletis (ἐσθλα) adeoque marcidis. *Λεξμ.*

Ead. l. 4. Ἀκριβῶς ἀποστραμένα) A pictura ducta metaphora. *GUYET.*

Ead. l. 5. Πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὑδάτοποσίαν, καὶ ὀλίπαρες, ἀναγκαῖα ταῦτα καὶ ἀπυρραλτῆτα φήσει) Interpretes: *Laborem autem, vigilias, aquae potum, et squalorem, nec omnia necessaria et inevitabilia dicet.* Squalor non desideratur in studiosis eloquentiae. Ms. *λίπαρες*, assiduitatem, quod reponendum. Superius idem mendum ope Codicis antiqui delevimus. GRAEV.

Ead. l. 6. Λίπαρες) Hoc ex Ms. Gr. In impressis enim *ὀλίπαρες* legitur. SOLAN. Supra Quom. Hist. c. 1. *λίπαρεϊ τῷ τυρετῷ, febris continua*, s. magna, ubi et ex Abdic. c. 4. *προθυμία λίπαρεϊ* adduxi, quod Gesnerus reddidit, *multo studio*. At cum hic dedit, *cultum neglectiorem*, credo *ὀλίπαρες* ei placuisse. Jam vero verterem, *assiduitatem*, immo *indigentiam*, cum Hesychio, qui eadem ratione *λίπαρες, τὸ δεόμενον* exponit, καὶ τὸ παρεδρευτικόν, ἀπὸ τοῦ λίαν παρῆναι unde et *λίπαρεϊν δεῖσθαι, κολακεύειν*. Non adeo per *indigentiam* hic intelligo paupertatem, sed aliorum gratiam auxiliumve rogandi necessitatem. REITZ. Simillimum locum vide Hermot. c. 24. ubi res jam, credo, profligata in adnot. Tom. IV. p. 402. sq. LEHM.

Ead. l. 10. Τριακάδας) Conf. supra de Luct. c. 16. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀπαιτεῖν) Puto scriptum fuisse *ἀποτίνειν*, ut cum reliquis ad discipulum referatur. In impr. nihil hic subsidii. SOLAN. Nihil sani possum exculpere ex infinito, quod habent, quorum inspicendorum mihi fuit copia. Interpretatus sum, quasi legeretur *ἀπαιτοῖν*, tenui mutatione. GESN. (*Ἀπαιτεῖ*) Quia *ἀπαιτεῖν* sensum commodum non fundit, quod et pristinus interpret sensu, *expetet mercedem reddens*, non dubitavi recipere *ἀπαιτεῖ*, nec invito, credo, Gesnero, cujus versio eodem redit, licet *ἀπαιτοῖν* ab literis vulgati longius abeat. REITZ.

Pag. 220. l. 1. Κρονικός ἄνθρωπος) *Κρόνιος* forte. GUYET. Quare? Cum idem sit. Nihil igitur mutandum. Vid. Spanh. ad Aristoph. Pl. v. 581. REITZ.

Ead. l. 3. Μαχαιροποιού υἱόν) Τὸν Δημοσθένη. GUYET. Demosthenem designat, de cujus patre diximus ad Somn. cap. 7. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἀτρομήτου) Τὸν Αἰσχίνην. GUYET. (Idem etiam adscripserat La Croze.) Aeschinem, de cujus patre multa Demosthanes in oratione de Corona cap. 40. p. m. 170. et seqq. quae cum leges, memento tamen paullo inclementius ab inimico dicta. Ibi autem *Τρόμης* verum ejus nomen fuisse dicitur, non *Ἀτρομήτης*, quod ab Aeschine mutatum fuisse ait. Sed, ut ut sit, hoc obtinuit. Vid. Philostr. p. 506. SOLAN. Vid.

Toup. apud *Schaefer.* in *Ed. Demosth.* Tom. II. Adnott. p. 196. LEHM.

Ibid. Γραμματιστοῦ) Supra De Merc. Cond. c. 4. SOLAN.
Ead. l. 7. Κεκαινοτόμητας) Τὸ καινοτομεῖν ἀπὸ τῆς καινοτομικῆς translatum videtur. GUYET. *Viam secare*, ab artoribus potius translatum puto. WETZL.

Ead. l. 10. Ἑκτραχηλίστην) Ab equestri arte metaphor. GUYET.

Ead. l. 13. ἴσθι) Edd. et Ox. Ma. ἴσθι, mendose. Vide etiam Adv. Indoct. c. 28. SOLAN.

Ead. l. 14. Πέραν τοῦ μετρίου) Πέρα sine dubio, propter sequentem consonam quæsiuit Solan. quia sic tum scribi amat, ut de Salt. c. 21. et pro Imag. c. 17. Sed quia nihil varietatis invenio, nihil muto. REITZ.

Ibid. Χαίρειν λέγει) An legendum λέγειν; ut sit, ἴσθι λέγειν. GUYET. Jam vero invento ἴσθι nihil indigemus τοῦ λέγειν. Et quam belle sonarent tres illi infinitivi juncti χαίρειν, ἀναβαίνειν, λέγειν ego, commate sublato, quod post χαίρειν erat, jam facile ita construo, λέγει μακρὰ χαίρειν, λέγει ἀναβαίνειν etc. REITZ.

Pag. 221. l. 3. Μὲν) Ex Ms. O. ante καὶ ἄλλους. SOLAN.

Ibid. Πανσοφον) Quem hisce designari credam, nota nostra ad titulum hujus opusculi indicavit. SOLAN.

Ead. l. 4. Παγκάλον — διασ. — ἐπικεκλ. etc. Jam elegantius rursus asyndeto hæc enuntiat, de quo pauca monuimus ad 2. Ver. Hist. c. 35. Adde Asin. c. 16. m. Icar. 12. Conf. Parasit. cap. 13. μάθῃσιν, πόνον, φόβον, πληγὰς. Quod ideo moneo, ne semper accusetur nimis repetiti καὶ. REITZ.

Ibid. Διασεσκαλευμένον) Sic supra de Merced. c. 33. f. διασεσκαλευμένον τὸ βλέμμα. REITZ.

Ead. l. 7. Τακινθίνας τὰς τρίχας) Conf. supra Amor. c. 26. Adde J. Arntzen. de tinct. et colore comar, REITZ.

Ead. l. 8. Κινύραν) Pindar. in Nemaeis et Plat. L. 2. de leg. meminerunt Cinyrae. Item Suidas in dict. καταγνηράσων. COGN. Myrrhae patrem; alium enim famosum non novi: nec de muliere intelligi facile extorquebis. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἀγάθωνα) Agathonis poetæ tragici splendidi et liberalis meminit Aristoph. in Thesmoph. cujus carminum mollitiem multis modis deridet. Meminerunt Suidas et Plato. COGN. De hoc consule eruditissimi Bentleji Dissertationem de Epist. Eur. et Philostr. pag. 493. cum not. Vid. etiam Lil. Gyal. 299. f. Aristoph. p. 766. Athen. XIII. c. 4. II, 21. Variis eius vitia taxat Arist. de Poëtic. c. 16. et Schol. Aristoph. Vide et Vossium de Poëtis Gr. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν) *Hom. Il. Z, 142. SOLAN.* Pag. 222. l. 2. Σταντὸν) Florentinam male εἰαυτὸν habere, leverat *Solan.* Non adeo male; quin vel sic ederem, si plus addicerent. Vid. ad. *Paras. c. 8. Asin. 13. et modo ad c. 8.* Huius Dialogi indicata: at quia vulgatum est ad normam, quis moveret? REITZ.

Ead. l. 4. Βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις) *Julium Pollucem*, Onomastici auctorem non tangi hoc libello, cum satis luculenter tenderit *Hemsterhusius*, non opus est, ut operam ea in remamus: sed illud tamen indicare placet, neque hanc formam, neque illam alteram de τεθροληποις τοῦ λόγου, in Onomastico exstare, ut scilicet nec reliqua, quae hic ridet *Lucianus*. Nec est, quod quis dicat, in aliis libris iis verbis usum: non enim profecto talia omisisset in Onomastico. Illius porro agulorum librorum praefationes longissime absunt ab ea diuina forma, quam *Lucianus* reprehendit. Sed praeclare actum viro doctissimo, non agimus. *GESN.* Cf. primam omnium hunc libellam adnotationem. De formula autem βασιλεὺς τοῖς λόγοις, admonet huius loci *Aug. Meineke* Quaestst. *enicarum Spec. l. p. 30. LEHM.*

Ead. l. 9. Φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς σέ ᾧδέ πως, ἀσπασάμενος ὅπόσον ἐτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαυρὸν ἐκεῖνο) Vertunt: Te igitur ita compellabit, reliquam ad te tibi comam demulcens, et tenerum illud ac jucundum subleus. Ubi est in Graeco tibi? *Theod. Marcilius* legit ἀποασάμενος, dimota nempe a fronte in tempora, inquit. Sed legit ἐπισπασάμενος, hoc est, capillos promittens, pectendo licet et comendo, non discipuli, sed suos, ut pulchrior et antior videretur, majoreque polleret auctoritate. Sic in *An. l. ἐπισπᾶσθαι πώγωνα* dicitur, qui barbam comit et exidit. Discipulus non multum comae amiserat, sed magister et calvaster, ideoque dicit, ὅπόσον ἐτι λοιπὸν τῆς κόμης ex pro αὐτοθαΐδα Ms. αὐτὸς θαΐδα. GRAEV.

Ead. l. 10. Ἀσπασάμενος) Ἀναψασάμενος legendum omnividetur. *GUYET.* Ἐπισπασάμενος) Ita G. O. et L. In impr. — nisi quod *Fl. ἐσπ.* — mendose habet. Conf. *Jov. Trag. l. 16. SOLAN.* Ἀσπασάμενος — τῆς κόμης) Est inter gestus um, qui dicere incipiunt. *Quintil. II, 3, 158. In hac cunctate sunt quaedam non indecentes, ut appellant scenici, morae, ut mulcere, manum intueri, infringere articulos, simulare atum, suspiratione sollicitudinem fateri etc.* Retineo autem τᾶσθαι, et refero ad primam et propriam notionem verbi, blandum aliquem manus vel oris contactum significat, quam larat *Eustath. ad Odyss. Γ, 35. χερσὶν ἥσπάζοντο, ἀντι τοῦ*

ἐπισπῶντο καὶ ἔπλκον διὰ δεξιῶσιν εἰς ἐαυτοὺς κ. τ. λ. *placula enim sunt p. 111, 11. Similia habet ad Od. T. pag. 705, 8. GESN. Ἀποσπασάμενος.* Dimota nempe a fronte in tempora. *Marcil.* At jam invento ἐπισπασάμενος placati erant *Marcilii* manes. Lubens quidem cum *Gesnero* retinuissem vulgatum ἀσπασάμενος, si ἀσπάζεσθαι κόμην aut κόμης dici posset novissem; nam cum ablat. *χερσὶν* alia res est. Cumque vel quatuor *Codd.* probent ἐπισπ — nemo me temeritatis arguet ex iis adsumsisse id, quod intelligo; nec enim ex libidine novandi sic egi. Florentinae quippe illud ἐσπασάμενος proxime quoque ad ἐπισπ — accedit; quia hoc ipsum poterit dici natum esse ex compendio scribendi τοῦ ἐπισπ. Codicum ergo scripturam praeferre debui. *REITZ. Ἐπισπασάμενος*, bonis adeo auctoribus assumptum, minime displicet: sed nec poenitet indicasse illam verbi ἀσπάζεσθαι notionem, quam bonam et sapundam esse arbitror, *GESN. in Addend.*

Ead. l. 12. Αὐτοθαῦδα) Conf. supra *Tim. c. 54.* ubi *Ἀυτοβορέας*, aliaque similia composita obiter indicantur. *REITZ.*

Ead. l. 15. Ἀ' οὖν) *Ms. O. τοίνυν. Ven.* utraque mendose δ' οὖ. *SOLAN.*

Pag. 223. l. 2. Ὅτε Χαιρεφῶν) *Diog. Laërt. p. 42. D. E. πρὸς τῆς Πυθίας ἐμαρτυρήθη,*

Χαιρεφῶντι ἀνελούσης ἐκείνο δὲ τὸ περιφορόμενον,

Ἄνδρῶν πάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Hujus oraculi meminit et *Plato* in *Apol.* Minime tamen spernendum, quod ex antiquo scriptore *Aristophanis* Scholiastes observat ad *Nub. τοῦτον τὸν χρησμὸν ὁμολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων, ψεύδεσθαι φησι τὴν Πυθίαν* τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμοὺς ἑξαμέτρους εἶναι. Idem integrum oraculum sic exhibet: *Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης. Ἄνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος.* Emendare conatur *Menagius* verba haec Scholiastae ad *Diog. Laërt. p. 56. D. SOLAN.*

Ead. l. 3. Ὁ σοφώτατος) *Σωκράτης. GUYET.*

Ead. l. 8. Παραλαβεῖν) *Παραβαλεῖν. MARCIL.*

Ibid. Ἄλλ' εἴ τις) *Si quis unquam fuit aut Tityus etc. GUYET.*

Ibid. Ὁτος) *V. Charon. c. 3. cum Schol. et Odys. loco hic in margine citato. SOLAN.*

Ibid. Ὁτος ἢ Ἐφιάλτης) *Homer. Od. A, 307. Et II, E, 385. SOLAN. In Luciani Edd. Ὁτος exarabatur: ego accentu circumflexo notavi, ut oportebat. REITZ.*

Ead. l. 12. Χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας) *Sola J. hic pro χοροὶ habet χορικοί. Vid. Diog. Laërt. p. 146. B. SOLAN.*

Ibid. Τοὺς ἐνδιδόντας) *Ordientes cantionem, auspicantes.*

Ἐνδόσιμον auspicatus, ἀρχὴ τῆς οἰδῆς. GUYET. Versum est, qui remisse canunt. Et est saue verbo ἔνδιδόναι etiam illa concedendi et remittendi notio, sumta ab his, qui poculum, ut hoc utar, ministrant et praebent bibenti, atque ad eum se accommodant; vid. *Xenoph. Cyrop. I, 3.* Unde deinde ἐκιδόναι et ἐπιστεῖναι opponuntur apud *Plut. de discr. adul. p. 95. fin. H. Steph. 8.* Verum haud paullo melius huc convenire videtur ille intellectus, quem monstrat nomen τὸ ἐνδόσιμον, late a *Budaeo* explicatum. Nempe ἔνδιδόναι dicitur praecentor, cum submissa voce choro tonum indicat, quo jam statim utendum sit. Etiam nostri vocant *den Ton angeben*, cum praecentor tenui voce, ut nemo praeter proxime adstantes exaudiat, harmonicam tetractyn c, e, g, c, vel similem accinit, quam illi deinde legem carminis habent. Hinc demum vis illa comparisonis apparet. GERN. De tono musico etiam dici, probavimus supra ad *Salt. c. 10.* Adde *Alex. c. 19.* ubi bis τὸ ἐνδόσιμον λαβεῖν eod. modo. *Hemsterh.* orae *Graevianae* adpinxerat, adeundum *L. Bos Obs. Crit. pag. 78.* Hujus igitur verba addam: Καὶ αἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας, et chori eos, qui remisse canunt, habet interpretes. Significat quidem ἔνδιδόναι remittere; sed quando de cantione et choro sermo est, dicitur ἔνδιδόναι et ἐνδόσιμον δίδοναι de chorodidascalo, qui cantionis exordium faciebat, cui chorus accinebat. Exempla passim occurrunt. Malim itaque verba *Luciani* reddere: et chori eos, qui cantionem auspicantur, vel canendi exordium faciunt. Facile enim totus chorus multitudine vocum superabat unam magistri et chorodidascali vocem. Pari modo errant saepe interpretes reddendo vocem ἐνδόσιμον remissum, ubi reidenda erat incentivum, ut apud *Artemidorum* ἄσμα ἐνδοτικὸν (vel ἐνδόσιμον) καὶ κελυστικὸν πρὸς ἔργα, cantilena incentiva et hortatoria ad opera. Perperam ibi *Cornarius*, remissa. REITZ.

Ead. l. 14. Ἐπεὺ μόνον, ὃ Κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἶπω, καὶ ζήλου πάντα) Interpres iusulse: solum o gloriolae studium, ea, quas dico, sequere, ac omnia imitare. Num κλήτιος est gloriola? Verte, o *Clytii* deliciae, qui curae cordique eris *Clytio*. Sic et φιλότης amor, pro homine, quem amamus tenerrime. Sic μέλημα cura, pro qui nobis curae est. *Clytius* est rhetoris nomen. GRAEV.

Ibid. Ὡς κλητίου μέλημα) An κλήτιος *Mercurii*, aut *Dei cuiuspiam* nomen, ut ξένιος, φύξιος, et simil.? Interpres κλήτιον a κλέος gloriolam exponit, sed qua analogia? GUYET. Μέλημα amatorium esse, jam observavit *Casaubon. ad Ath. 845.* Mea cura. V. *Eurip. Or. 478. et 481.* κήδευμι ἐμὸν, στυγήμι ἐμὸν. Vid. etiam *Eur. Iph. A. p. 309. A. Anacr. Od. εἰς ῥόδον.*

δόδον ἕαρος μέλημα. *Pind. Pyth. X. ἐν τε παλαιότεροις Νεανσίν τε παρθένοις μέλημα. Κέλτων μ* — legere jubet *Kuhnii* praef. ad *Pollucem*; quod *Hemsterhusio* non placet praef. ad *Poll.* pag. 26. SOLAN. *Κλητίου* om. Ms. Reg. 2954. Bip. Omittunt hoc nomen etiam alii Codd. Nihilominus consultius dux illud cum *Bip.* servare, quam extrudere cum *Schm.* Utcunque enim corruptum videatur nomen — corruptum autem et ego puto — latere certe in eo potest allusio ad ejus rhetoris nomen, qui per hunc locum perstringitur; vel aliud quid, quod nec scio nunc, nec conjicio. LEHM.

Pag. 224. l. 5. Δεήσῃ) Hoc praefero; licet et alterum impersonaliter, ut dicimus, acceptum, non sit absurdum. Vid. ad *Imag. c. 5.* et hic *c. 18.* REITZ. Temere *Reitzius* ad locum *c. 18.* provocat, qui contrarium doceat. Paullo majore cum specie provocasset ad *c. 7.* ubi tamen nunc correctum. Vellem jam etiam *Imag. c. 5.* correxissem. Quae enim illic monui, non videntur omnino satisfacere. LEHM.

Ead. l. 6. Ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν) *Erasm. Paroemiogr. Boula.* Latini, *illotis manibus.* Sed *ἀνίπτοις γε ποσὶ* habuimus etiam supra *Demon. §. 4. pr.* REITZ.

Ead. l. 8. Περί πάντα) *Παρά πάντα.* MARCIL. (Idem praecipiant schedae *Guyeti.*) *Παρά* Ed. *Fl.* uti conjecerat *Marcil.* Ms. Ox. etiam *παρά*, et *πάντα* omittit. Impr. *περί.* SOLAN.

Ead. l. 12. Ἄ μὲν — ἃ δέ) *Th. Mag. Lit. A. p. 1. Ἄ μὲν ἃ δέ, μὴ εἴπῃς* etc. totidem verbis habet ea, quae Scholiasta noster. Sed vid. *Tim. c. 57.* ubi cum nemo *Th. Magistro* objecerit, et alios ita quoque solere, paucis id videamus. *Ex Matth. XXI, 35. ὃν μὲν — ὃν δέ — ὃν δέ. Diod. Sic. IV, 31. οὓς μὲν et οὓς δέ.* Item cap. 50. No. 85, ubi *Wessel.* aequo loco superiore plura indicavit, ac modo οὓς μὲν, οὓς δέ, modo τοὺς δέ scribi ostendit. Quare addo tantum *Herodian. VIII, 1, 8. ἃ μὲν ἐκπορήσαντας, ἃ δέ καταπρήσαντας.* Et *V, 7, 11. οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δέ ἐφυγάδευσεν.* Item *III, 8, 12. ὃν μὲν ἐπιστολαῖς προκομίζων — οἷς δέ δῶρα ὀνειδίζων πεμφθέντα.* Ergo non joci caussa sic scripsit *Lucianus*; si non prorsus Attice, at κοινῶς, et usitate. REITZ.

Ead. l. 16. Ἀμαθίαν) Simile quid infra, (*Fugit. c. 12.*) ubi pariter Sophistas et declamatores exagitat. KUSTER.

Pag. 225. l. 1. Τούτῳ καὶ) Ita Codex Ox. In *Fl. Ed. τοῖς.* In reliquis *τούτοις. καὶ ἄλλως δέ.* SOLAN. Equidem scus ac *Schmiederus* religioni ducebam in mutilae lectionis gratiam renunciare sanae et integrae. *Gesnerus* reddiderat *καὶ ἄλλως δέ, et praesertim,* casune, an consulto, nescio; certe falso. Quare emendavi. LEHM.

Ead. l. 7. *Τῆς Ταραντινῆς ἐργασίας*) Sic Dial. Mer. VII. commendat *Ταραντινίδιον*. Est autem *Ταραντινίδιον*. ὕφασμα διαφανές καὶ λεπτὸν τῶν Ταραντινῶν περιφανέστερον τοῦτο κατασκευαζόντων. Sic ad oram Codicis Memmiani. BOURD. *Pollux* VII, 77. τὸ Ταραντινίδιον διαφανές ἐστὶν ἔνδυμα, ὠνόμασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντινῶν χρήσεως καὶ τρυφῆς. Laudatus ibi Mercer. ad *Aristaen.* I, 25. qui alia ibi *Luciani*, *Alciphronis*, *Philostrati* loca adhibuit. GESN.

Ead. l. 7. *Ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα*) Dixi de his vestibus ad illud *Petronii*: *Palam prostare nudam in nebula linea*. BOURD. Similiter *Anacreon* Ode 28. Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν ὑπὸ πορφυροῖσι πέπλοις. Διαφαίνεται δὲ σαρκῶν Ὀλγον τὸ σῶμ' ἔλεγχον. Plura similia conguessit in *Animadv.* ad *Anacr.* pag. 81. non omisso hoc *Luciani* loco, L. BOS.

Ead. l. 8. *Τὸ πολυσχιδές*) Vix dubium, idem esse genus calceamenti, de quo *Pollux* VII, 85. Σχισταὶ πολυτελές ὑπόδημα, καὶ θρυπτικόν. ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ὠνόμαζον. Porro ita interpungo hunc locum, καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεία, τὸ πολυσχιδές. ἡ ἑμβὰς Σικωνία κ. τ. λ. Κρηπίδας et ἑμβάδας uno tempore ut induat aliquis, non videtur posse fieri: quare pro ἡ ἑμβὰς legendum puto ἡ. Denique πῖλους intelligo tibialia e lana condensata vel conciliata. Unice huc facit *Pollux*, et, quem is laudat, *Plato*. Adscribamus verba VII, 171. Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσὶν, ὡς δηλοῖ Κρατῖνος ἐν *Μαλθακοῖς* (ut verisimile est ergo, in descriptione hominis μαλθακοῦ, qualis hic noster) λέγων, λευκοῦς (ut hic) ὑπὸ ποσὶν ἔχων πῖλους. ὁ δὲ Πλάτων ἐν *συμποσίῳ* (sub fin. p. m. 535. B.) — ἐντελιγμένων τούς πόδας εἰς πῖλους τε καὶ ἀρνακίδας. GESN. Cf. etiam *Athenaeum* Lib. VI. p. 259. C. LEHM.

Ead. l. 9. *Ἑμβὰς Σικωνία*) De hoc calceamenti genere p. 989. (i. e. D. Meretr. XIV.) BOURD. V. Diall. Merett. XIV. et *Leopard.* 7. SOLAN.

Ead. l. 14. *Σκορακίει*) Quasi tu dicas *incorvabit*, h. e. in corvorum praedam cedere jubebit, iracunde rejiciet, a vulgari illo εἰς κόρακας. Illustrat *Bergler.* ad *Alciph.* pag. 177. GESN. *Alciph.* I. Ep. 38. τί δὲ τὸν Αἰγύπτιον ἔμπορον ὡς ἀπεσκοράκισεν; vid. *Bergl.* p. 177. Sed video *Gesnerum* eodem jam remisisse. REITZ.

Pag. 226. l. 6. *Ἄττα*) Eundem vocum Atticarum usum affectatum perstringit *Themistius* Or. I. Vide plura eam in rem collecta a *Cressolio* Theat. Rhet. III. pag. 335. et de *λῶσιτε*, *Philostr.* p. 497. cum notis. SOLAN. *Κῆττα* et *ἄττα* habuimus *Lexiph.* c. 21. Sed et *ἄττα* ibid. c. 5. Nec alibi abstinet *Lu-*

cianus, ἄττα etiam utens Tim. cap. 28. Imag. 13. Icar. 25. etc.
 Ἄττα vero Amor. cap. 17. Hermot. 30. f. Lexiph. 14. 21. &
 frequenter eodem Dial. Affectatum Atticarum vocum usum
 etiam perstringi a *Themistio* Or. I. pluraque in eam rem col-
 lecta a *Cressol.* in theatr. rhetor. jam notarat *Olear.* ad *Phi-*
lostr. Sophist. L. I. pag. 497. No. 6. quae *Solanus* ei sublegit
 REITZ.

Ead. l. 8. Ἐπίπαττε) Supra Reviv. cap. 22. f. ἐπίπαττε αὐ-
 καὶ τὰς εἰρωνείας. REITZ.

Ead. l. 9. Ἀσύμφηλα καὶ ἀπῳδα) Λεξικογράφοι non ἀσύν-
 φηλον legunt, sed ἀσύφηλον. Proferunt *Homeri* locum ex Iliad.
 IX. et alterum *Luciani* ex lib. de Hist. scribenda. Et qui-
 dem apud *Homerum* etiam *Cic.* ἀσύφηλον legisse videri potest.
 Tusc. III. in Latina interpretatione illius loci *Homerici*. Sed
 verum si amamus, non nauci utraque vox ἀσύμφηλον et ἀσύν-
 φηλον, neque *Cicero* ἀσύφηλον magis, quam ἀσύφυλον, legimus.
 ex illa interpretatione argui potest. Scriptura vero illa ἀσύν-
 φηλος et ἀσύφηλος ex Criticae gentis delirationibus orta est,
 quas apud Etymologistam legere licet. Oratoria vox est ἀσύν-
 φυλος, et poetica, necessitate carminis ἀσύφυλος, ὃ ἐξω τῷ
 φύλου αὐτοῦ, ἢ οὐκ ἐν τῷ φύλῳ αὐτοῦ, qui extra gentem suam
 sive extraneus genti suae, ut nunc ἀσύμφηλα καὶ ἀπῳδα, quasi
 quae extra gentem suam, atque extra chorum. Et vero etiam
Luciani loco illo de hist. scribenda, rectius fuerit ἀσύμφηλον
 et ἀνάρμοστον, quam, ut nunc est, ἀσύφηλον, aut ἀσύφυλος
 quia, ut praemonui, ἀσύφηλον non nauci vox, ἀσύφυλον poe-
 tica. *Hesychius* tamen ἀσύφηλος, inquit, ἀδόκιμος, μηδενὶ
 ἄξιος, ἄτιμος. Sed ea omnia etiam recte interpretamenta vocis
 ἀσύμφηλος. Etiam illud Iliadis XXIV. Ἄλλ' ὀνῶ σοι ἄκουσ'
 κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον, rectius legeris, οὐδ' ἀσύφυλον
 quasi dicat *Helena*, verbum erga me quasi extraneam, aut
 quasi peregrinam, neque gentis ejusdem. Patescet locum ipsum
 inspectanti: et illud Iliad. IX. ἀσύφηλον μ' ἔρεξε, melius ἀσύν-
 φυλον μ' ἔρεξε, infamem fecit me, nempe quasi de gente mea
 ejectum, aut exsulem. Vetus itaque scriptura illa fateor ἀσύν-
 φηλος et ἀσύφηλος sed etiam Saturniae Lemae veteres sunt.
 MARCIL. Ἀσύμφηλα) Lubens edoceri me passus sum a viris
 doctis ad Quom. Hist. Conscr. cap. 11. ἀσύμφηλον et illic et
 hic in bonis libris esse, idque interpretando secutus sum, GESS.

Ead. l. 9. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος scilicet. Haec μετα-
 φορικῶς accipienda. GUYET. Nimirum ad clavum illum pur-
 pureum tunicarum respicit, et ad praetextam togae purpuram,
 s. ἐσθῆτα περιπόφυρον. Absurdam nempe hujus praeceptoris
 orationem sic declarat, ut dicat similem centoni misero, de

evidentissimè panno, filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui attexta vel assuta sit purpura. Nempe *σιούρας* nomen non satis definitam habet notionem, et ista complecti potest omnia; quod apparet, si quis conferre velit, quae ad *Aristoph.* Nub. 10. attulit *Spanhemius*, et antiquus Schol. ad ejusdem Ran. 1507. GESN. Metaphoricam esse hujus loci rationem, non pervidit *Guil. Langius* Dissert. acad. supra laud. p. 26. alioquin abstinuisset a consilio, omnem hunc locum, ἢ πορ-
ύρα — ἢ post verba praecedentia τῆς ἀναβολῆς rejiciendi, quod, ut etiam ipse sensit, vel vox *μόνον* impedit. LEHM.

Ead. l. 10. *Σιούρα*) Gl. Mss. *σιούρα* χιτῶν βαρβαρικὸς ἐν
θημάτων. Rusticorum indumentum: Sic *Long.* lib. II. *σιού-
 ρας ἐνδεδυμένους*, penula scortea ex pellibus ovillis consarci-
 nata, de qua *Cassaubon.* ad *Apol. Apul. Jungerm.* ad *Long.*
 Dicitur etiam *σίους*, et *σιούρα*, *Tzetz.* ad *Lycophron.* *BOURD.*
 Quae statim sequuntur verba, ita distingui vult *Fritzsch.*
Quaest. p. 199. sq. Μετὰ δὲ ἀπόρρητα καὶ ξένα ῥήματα
 καὶ σπανίαις ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρημένα; καὶ ταῦτα ξυμπορή-
 σας ἀποτόξευς etc. et καὶ ταῦτα referri jubet ad Ἀττικά ὀνό-
 ματα c. 16. Quod quā fieri possit, non capio. Tertium hoc
 praeceptum spectat ad vocabula ἀπόρρητα καὶ ξένα, distincta
 illa, ut consentaneum est, ab Atticis, de quibus in secundo
 agebatur praecepto. Ergo καὶ ταῦτα, i. e. de quibus proxime
 dictum, non Atticae sunt voces, sed peregrinae, quarum
 nonnulla mox recensentur exempla. LEHM.

Ead. l. 15. Ἀποσιλεγγίσασθαι) Ea vox, Xenophontis ae-
 tate proba, usurpari jam desierat. SOLAN. Habet, verum est,
 hoc verbum *Pollux* VII, 179. illud vero alterum ἀποθύσασθαι
 non habet. Sed hoc nimis parvum argumentum est, quo ni-
 hil contra *Hemsterhusianam* disputationem, quam ante pro-
 bavimus, efficitur. Caeterum nisi consultum videretur, in
 ipsa interpretatione signare, quorundam lectorum causa, vo-
 ces damnatas, possit forte etiam effingendis de Latino fonte
 verbis ostendi, quid de Graecis judicet *Lucianus*. Sic ἀπο-
 σιλεγγίσασθαι esset destrigilari, εἰληθερεῖσθαι (quod tamen
 alias probum et *Hippocratis* verbum esse, *Foesiana* ostendit
oeconomia) solicalere, προτίμιον proprietium, ἀκροκνεφές sum-
 micrepusculum, εὐλεξιν benedictum, σοφόνουν doctanimum,
χειρόσοφον manudoctum. GESN.

Pag. 227. l. 2. Τὸν ἀρῥαβῶνα δὲ προτίμιον) Ms. τὸν
 ἀρῥαβῶνα δὲ προνόμιον. Pro arrabo dicunt προνόμιον. Προ-
 τίμιον, ἐπιτίμιον, προστίμιον, προστίμημα, est mulcta. Sed
 προνομία ἢ, et προνόμιον τὸ est praerogativa, ut constat ex
Suida, et *Henychio*. Videtur tempore *Luciani* a male lo-

quentibus acceptum esse pro ἐρέβαων, quod tamen a politioribus improbatur. Cum tamen τιμή sit pretium, et ἐπιτιμῶν pretium intendere, προτιμῶν pluris aestimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum scripturam: videntur enim tum temporis non emendate loquentes προτίμιον dixisse, quod penditur pro re emta ante τιμήν, ante justum pretium. GRAEY.

Ead. l. 4. Ὀνοματοθέτης) Vox ab oratore, quem inducit procusa. SOLAN.

Ead. l. 6. Χειρίσσοφον) Ita Edd. hic unanimi consensu. Et sic de Salt. c. 69. At Lexiph. c. 14. f. χειρόσσοφος legitur. Utrum igitur rectius? Utrumque analogia admittit, sive a genit. χειρός vel dat. χειρὶ formatum velis; sed in compositis usus magis spectandus, qui ab analogia saepe recedit, ut bene monet Casaub. ad Athen. VII. c. 9. p. notar. 322. docentem compositas voces originem saepe dissimulare, mutatis, adjectis, detractis literis aliquot. — Sic ἡμεροδρόμος ait, dicimus non ἡμεραδρόμος: sic ἡμερόκοιτος, non ἡμεράκοιτος, δοξασίος, θυλασσοκόπος, et similia multa. Ergo contra hanc analogiam usu receptum est, ut dicamus ποραινίος, non ποραινίος, ut et ἀγγελιαφόρος, non ἀγγελιοφόρος. Ita ἀργυρομοιβική supra Bis Accus. 13. et 24. ubi Schol. ἀργυρομοιβική. Utrum autem usus magis comprobet, χειρίσσοφος, an χειρόσσοφος, non habeo dicere. Cetera certe a χεῖρ composita operantur, ut χειρόγραφον, χειροβαρής, χειρόδοτος, et reliqua omnia; nam quod α sit in χειραγωγός et simil. aliud est. Βιβλιαφόρος et βιβλιοφόρος post dicitur. REITZ.

Ead. l. 8. Οὔτε ὄντος — οὔτε γεν.) Thucydid. VI, 38. WETST.

Ead. l. 15. Καταχρησθαι) Vulgatum recte habere, et opus esse καὶ χρῆσασθαι legere, facile est visu: nam et melius usus, et nimis, eodem hic redit; ut Latini abuti pro multum uti, ita et hic τὸ καταχρησθαι accipere licebit. Exempla darem, si quid necesse esset. REITZ.

Pag. 228. l. 2. Ὅποσα ἂν ᾗ δυσχερῇ) Editi, quorum inspicendorum mihi copia fuit, misere hic corrupti omnes: versio nec cum Graecis conveniens, nec sani sensus. Quomodo legendum censeam, jam interpretatio supra posita indicat, nempe hunc in modum: Ἀπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ᾗ δυσχερῇ, εὐχερῇ λεγέσθω, καὶ — αὐτῶν ἐλομένων. Καὶ μὴ μείλλοντας λέγε, ὅτι κεν ἐπὶ γε γλαῦτταν ῥῆμα ἔλθῃ. Sententiam existere bonam, et huic loco aptam, facile nobis, puto, viri docti concesserint. Videamus de mutationis ratione singulatum. Post δυσχερῇ ob similitudinem maximam excidisse εὐχερῇ. Parum novit genus hominum, de quo hic sermo.

quod nondum totum *κατὰ γὰρ καλύψει*, qui nesciat, primam artem esse contemnere, facilia nimis dicere, quae ipsi nesciant: postulat hoc supplementum sequens *ἐκφραυλιζέσθω*. Quam imperite divulsa sint *αὐτῶν* et *ἐλομένων*, ita apertum mihi videbatur, ut reverentia quadam lectorum nihil ea de re dicendum putem. Sed admissa semel prava interpunctione, *καὶ* in *ὅ* facile abiit. *Μελήσας* an ullo modo huc conveniat, valde dubito; *μελλήσας* aptum esse, apparet. Rhetor non permittit longum deliberandi spatium auditoribus, sed fortiter occupat argumentum, de quo ipse mavult dicere. Cui *καὶ* in *ye* mutatum audacius videtur, illum rogo, uti me doceat, ecquid possit *καὶ* post *κεν*, proximae voci adjectum, orationi addere? Denique *ὁῖμα* esse nominativum casum, et ab *ἐπὶ* regi *γλωττίαν*, dubio caret. Superest, ut *ἐπὶ* ad *γλωττίαν* admoveatur. Quemadmodum non ausim, nisi suffragantibus libris, aut uno certe antiquo, verba, quae proposui, in contextum orationis *Luciani* referre; sic non metuo, ne redux ab inferis Samosatenus noster, non malit legi, quod nos dedimus, quam quod adhuc editum est. *GESN.* Scite *Gesnerus* egit, ut solet; at confidentius h. l. quam solet. De inserendo *εὐχεσθῇ* vix cuiquam persuaserit; praesertim quum omnino non opus sit huius dictionis mutatione. In *λέγεσθω* eadem est vis, quae modo in *λέγειν*, vis scil. *verba faciendi*, et *ἐκφραυλιζειν*, *extenuare*, significat h. l. speciem prae se ferre, simulare vultu, gestu, sono, se agere de re pusilla et nullius operae. Sententia igitur haec est: *De materia qualicunque, quam proposuerint tibi, etsi vel maximae sit difficultatis, audacter age, et extenua eam, tanquam levidensem et omnino viro indignam, i. e. puerilem.* Sic fere etiam *Guil. Langius* iudicasse videtur *Dissers. laud. p. 26.* Deinde recte quidem *ἐλομένων* a sequentibus avulsum cum praecedentibus jungit *Gesnerus*. Sed rectius haud dubie et facilius e vulgatis *ὅ* *μὴ* sit *μηδὲ*, quam *καὶ* *μὴ*, praesertim quum *μηδὲν* in nonnullis libris reperiatur. De *μελλήσας* pro *μελήσας* substituendo nemo dubitabit, qui praesertim contulerit locum *Abdic. c. 5.* ibique notata. Denique vero in sequentibus verbis formandis non, credo, adeo se torsisset *Gesnerus*, si memor fuisset loci *Quom. Hist. Conscr. c. 32.* ubi idem proverbium eademque prope cum variatione librorum legitur, et ipse *Gesnerus* de voce insolentiore *ἀκαιρίμαν* satis sana monet. Sed vide omnino illic notata. Ceterum etiam *Belinus* in vers. hoc proverbium ad locum modo laudatum refingendum putavit. *LEHM.*

Ead. l. 3. 'Ελομένων) 'Ελόμενος legisse videtur interpres. *GUYN.*

Ead. l. 4. *Μὴ μελήσας*) Vide notam nostram ad Abdic. c. 5. Ms. O. *μηδὲν ἐπιμελήσας*. Impr. omnes hic *μελήσας*, quod in alio illo supra laudato loco a *Benedicto* recte mutatum fuerat. SOLAN.

Ibid. "Οτιμην etc.) Haec verba ex aliquo poeta desumpta videntur. GUYET. Vid. Not. ad Quom. Hist. Conscr. c. 32. SOLAN.

Ead. l. 12. *Μαραθῶν*) Vid. Not. ad Jov. Trag. c. 32. SOLAN.

Pag. 229. l. 1. *Λεωνίδας*) Non male *Λεωνίδης* marg. A. 1. quia idem est, credo, qui *Deliano* III, 25. memoratur Lacedaemonius, cum trecentis suorum civium ad Pylas mortem vaticinio sibi denuntiatis sponte subiisse. *Λεωνίδης* eidem ib. c. 14. dux Byzantium audit. Sed *Λεωνίδας* praepositus educando Alexandro scribitur *Plutarcho* in Al. pag. 667. B. Item Ag. et Cleom. p. 797. A. et ubique sic apud eundem, etsi non ubique idem homo designatur. REITZ.

Ead. l. 1. *Καὶ τὰ Ὀθωνάδου γράμματα*) *Plutarch.* in *Parallelis* c. 3. MARCIL. Vid. supra *Charon.* c. ult. SOLAN.

Ead. l. 3. *Ἀ Πλαταταί*) Orthographia, tritissimus saltem usus, postulat *Πλαταταί*: nobis sane, hoc nomen aliter efferri, non compertum est. Accidit quidem, ut sicut saepe perperam diphthongus *ai* permutatur in *e*, et contra, quemadmodum in *ἔσπερος*, et *ἐκείρος* etc. ita, inquam, accidit, ut etiam usu constanti et ratione proba, utique usitata, *ai* in *e* mutetur: sic notat Scholiastes *Theocriti* ad *Eid.* I. v. 12. pro *γαῖα* antiquos dixisse *γέα*, unde *γεωλόφος*, *ἀνώγειον*, *παρώγειον* etc. E contrario ap. *Hesychium* legas *Φαινανκίζε*, *Φαινανκισθεῖς*, *Φαινανκισμός*: ubi tamen *Φερανκίζω* etc. soleat vulgo dici. (In *Luciani* tamen *Amoribus* legitur *φαινανκίζοντας*, at in Ms. *Wittii* exstat *φερανκίζοντας*.) JENS. Ms. Ox. ut scribendum esse monuerat *Jensius*. Reliqui corrupte *Πλαταταί*. SOLAN. *Πλαταταί* hic omnino legendum videtur. *Guyet.* Vide interpretes ad *C. Nep.* *Pausan.* c. 1. §. 1. REITZ.

Ead. l. 4. *Τὰ ὅλγῃα*) *Pl.* et *Ven.* utraque articulum habent. In reliquis abest, SOLAN.

Ibid. *Ἐκείνα ὀνόματα*) Supra dicta illa *ἄντα*, *κᾶτα*, *μῶν* etc. GUYET.

Ead. l. 6. *Μηδὲν*) Sic Ms. Ox. In impr. *μηδαμοῦ*. SOLAN. *Μηδαμοῦ*) Solan. *μηδὲν* ex Ox. recipi voluit, et recte credo; sic enim solet *Noster* aliique verbum *δεῖ* vel *δέομαι* construere cum *οὐδὲν* et *μηδὲν*. Ut modo c. 14. *οὐδὲν γὰρ αὐτῶν δεήσῃ*. *Tim.* c. 48. *οὐδὲν δεήσῃ* etc. *Icar.* c. 14. *οὐδὲν γε — ἐμοῦ δεήσῃ*. Infra *Dial.* *Meretr.* 2. a. m. *οὐδὲν δεήσει*. *Alciph.* III. Ep. 56. pr. *ἐπαλοῖς σεαυτῶν, οὐδὲν δεόν*. At *μηδαμοῦ* proprie est nusquam, ut *Epict.* *Man.* cap. 42. pr. *μηδαμοῦ σεαυτῶν*

της φιλόσοφον, ut alia obvia non addam. Interim quia non
usim improbam adfirmare vulgatam lect. nec enim absurda
et, intactam eam servavi. REITZ.

Ead. l. 11. Ὀμηρὸς πύρασσεσθω) Gestus antiquus dicen-
tum. Quid igitur sibi vult hic Scholiastes? Quintil. II, 3,
23. Femur ferire, quod Athenis primus fecisse creditur Cleon,
et usitatum est etc. GESN.

Ibid. λαρυγγίς) Vid. Demosth. p. m. 195. BC. ubi vitio
d Aeschini datur. SOLAN. Quod Aeschini obijcit Demosthe-
s pro Coron. c. 90. repetit Plinius. Ep. 4, 7, 6. Videtur
autem λαρυγγίζειν, qui imum patulumque guttur, quantum
potest, ad pronuntiandum adhibet, et inde tanquam ex ηχέω
quodam augere modulationemque reddere sonum studet. GESN.

Ead. l. 17. Τὸ πλῆθος) Interpretes ad unum omnes ce-
perunt de vulgo. At non agitur de partitione auditorum,
sed de rerum, quae admirationi esse possint, diversitate. In
θαυμάζειν subjecto sunt omnes auditores cujuscunque loci et
ordinis, ac post ea demum distinguuntur οἱ μὲν συνιέντες, et
οἱ δὲ πολλοί. Igitur τὸ πλῆθος τῶν λόγων, conjungendum et
intelligenda copia et ubertas rerum, de quibus verba fiunt; di-
stincta illa ab orationis colore et forma, de qua in praece-
dentibus agebatur. Sic fere etiam Fritzscheius judicasse vide-
tur Quaestst. p. 200. LEHM.

Pag. 230. l. 9. Ἀπιστήσουσι μὴ οὐχί) Adleverat Hem-
sterh. adeundem Duker. ad Thucydid. II, 101. Ubi cum Thu-
cyd. dicat, ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἔξεν, ille ex Scholiaste ob-
servat, μὴ post ἀπιστεῖν Ἀττικῶς abundare, Lucianumque in
Rhet. Praec. h. l. ei duas negationes adponere. Eundem vero
pleonasmum post ἀπαγορεύω, κωλύω, ἀρνούμαι et εἰργω ob-
servare Stephanum ad Corinth. artic. 8. et 43. Addo, etiam
praemissa negatione post ἀπαρνούμαι sequi negationem, ut
Soph. Aj. 96. οὐκ ἀπαρνούμαι τὸ μὴ, non nego me fecisse.
At in Dialecto communi abest μὴ, ut ὃν πάλας ἡρῶντο εἰ-
δέναι, apud LXX. in libro Sap. XII, 27. et passim. REITZ.

Ead. l. 11. Σμικρὰν) Etsi eodem redit, μικρὰν an σμι-
κρὰν legas, hoc tamen servo, quia hoc Dial. c. 2. pr. a libique
Cod. Ox. cum Edd. consentit. At infra c. ult. μικρὰν Edd.
pariter et Codd. Et Noster promiscue utitur. Faciunt idem
alii nonnulli. Sed quis hoc nescit? REITZ.

Ead. l. 16. Ἐν τοῖς μεταξύ) Senec. Controv. IX. Quid
quod laudationibus crebris sustentatur, et memoria illorum
assuevit certis intervallis quiescere? SOLAN.

Ead. l. 17. Τῶν ἐπαίνων διαλείμματα) Moras laudationum
vocat Quintil. II, 3, 126. et 131. Illud artificium dissimu-

landi haesitationem tanto felicius procedebat nonnumquam, quod solebant interdum oratores ejus notae, quam describit noster, *resistere subito, et laudem silentio poscere*, ut ait *Fabius* l. c. s. 121. Hoc ut ponerem, dedi amico meo *Fabio*, e quo etiam illud *πηδάτωσαν* explicari potest, cum reprehendit II, 2, 9. *assurgendi exultandique in laudando licentiam*. Alioquin omnes hic Sophistarum rationes et fraudes persequi longum fuerit, in quo juvare volentem poterit *Cressolius* in *Theatro Rhetorum*, qui pleraque etiam hujus libelli, dum adhibet, illustrat. Locus classicus de *choro* laudantium parastitorum est *Plin. Epist. II, 14. GREN.*

Pag. 231. l. 4. Διαλαμβάνοντα) Fors. *διαλέγοντα. SOLAN.* Cogito *διαλαμβάνειν* esse h. l. *subtilius distinguendo explicare* rem, de qua modo verba fecerat rhetor. Quamquam nec mihi satis liquet. *LEHM.*

Ead. l. 6. Ὁ Παιανιεύς) Quid per hanc dictionem sit intelligendum, nemo facile divinabit. Est tamen, qui *Platonem* intelligit, et fortasse recte, cum *Παιανιεύς* tribus quaedam Atheniensis fuerit. *COGN. Gilb. Cognatus* commentator misere hoc loco prodit memoriae suae defectum, dum nescire videtur, *Demosthenem* debere intelligi. *Plutarchus* in vitis decem Rhetorum et in *Demosthene* nos docet, plebiscita a *Demosthene* promulgata semper ita coepisse: *Δημοσθένους Δημοσθένους Παιανιεύς τάδε εἶπεν*, id est, *Demosthenes Demosthenis filius Paeantius haec dixit. PALM. Demosthenem* intelligendum jam supra monuit *Solan.* Bis *Accus. c. 31. REITZ.*

Ibid. Καὶ πρὸς ἓνα) Haec interrogative pronuntianda videntur. *GUYET.* Idem visum *Gesnero*, ideoque signum interrogandi addidi. *REITZ.*

Ead. l. 13. Τινὰ ἔπαινον) Laudabant itaque, non plandebant solum, et in ipsa etiam recitatione. *SOLAN.*

Ead. l. 14. Ἐπιστρέφοντα Ἀποστρέφοντα legit interpr. *GUYET.*

Ead. l. 16. Ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα) Idem supra *Imag. cap. 14. SOLAN.*

Ead. l. 16. Ἐπισείσης — τὴν χεῖρα) Supra Bis *Accus. cap. 28. et Scyth. c. ult. SOLAN.*

Pag. 232. l. 3. Ἀμφιλαφεῖς) Et etymon hujus nominis, et rem ipsam praeclare explicat *Epictetus* *Enchir. cap. 65. Πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφόρητον κ. τ. λ.* Sed potest hic quidem *ἀμφιλαφής* simpliciter opportunum notare: qui reprehendere volunt, ansam ubique accipiant. *GREN. Cf. Schäfer. Melett. p. 49. LEHM.*

Ead. 1. 4. *Τοῖς εὐκοφαντικοῖς*) *Leg. Plutarch. de curios. Coen.*

Ead. 1. 13. *ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐπουδάξασθαι*) *Vid. si tanti est, Bergl. ad Alciph. I. pag. 120. similes phrases adferentem, quibus probet ὑπὸ τινὸς ἀπουδάξασθαι dicendum, non ἀπὸ, ut in Alciph. editum. Reitz.*

Pag. 233. l. 1. *Τὸ δέῖνα*) *Scilicet τὸ περαινέσθαι. GUYET.* De formula *τὸ δέῖνα* *vid. ad Vit. Auct. c. 19. adnot. Tom. III. p. 522. et Fritsch. Quaest. p. 50. sq. qui Gesneri interpretationem hujus loci perversam corrigit, ignorans, aut id quod longe minus veracis est Critici, ignorare se simulans ea, quas de hac formula Luciano familiarissima jam a me vel a Seagero acta erant. LEHM.*

Ead. 1. 2. *Αἰδεσθεῖς*) *Lege αἰδεσθῆς. GUYET. Αἰδεσθῆς Ox. L. et Ven. utraque. In reliquis αἰδεσθεῖς. SOLAN.*

Ead. 1. 6. *Πλείων ἢ ἀναισχυντία καὶ θράσος*) *Buchanan. de concionatore Franciscano: Neo mihi displiceat primo muliebria passus Flore aevi, hinc effrons audacia etc. GUYET.*

Ead. 1. 7. *Ὡς λαλιώτεραι αἱ γυναῖκες*) *Liban. BOURD.*

Ibid. Αλλώτεραι) *Mulier animal natura loquax. Plaut. in Aulul. Nam multum loquaces merito omnes habemur. Idem in Cistel. Largiloquae extemplo sumus, plus loquimur, quam fas est. Eurip. in Phoeniss. Φιλόπορον δὲ χοῦμα θελειῶν ἐφυ, Σιμικράς δ' ἀφορμας ἦν λάβωσι τῶν λόγων, Πλείους ἐπεσφύρουσιν. ἦδονη δὲ τις Γυναιξί, μηδὲν ὕγιες ἀλλήλαις λέγειν. COGN.*

Ead. 1. 9. *Πάσχοις*) *Cod. Ox. In reliquis πάσχεις. Dein addit Fl. καὶ καταντίγ. Legendum καὶ κατὰ ταυτίγ. SOLAN.*

Ead. 1. 10. *Πιτυούσθαι*) *Qui mos hodieque in Oriente obtinet. Factitant enim id sedulo in balneis plerique. Quae de re jam aliquid ad De Merc. Cond. c. 33. dictum est. SOLAN.*

Pag. 234. l. 1. *Ἵπντελεῖν*) *Fellare, obscenae significationis. GUYET.*

Ead. 1. 2. *Ἐρωτας*) *Ἐρῶντας legit interpres. GUYET.*

Ead. 1. 3. *Γονιμωτέρα*) *Τὸ τὴν γονὴν ἐκμυζᾶν scil. GUYET.* Non est nostrum, haec ἀπόρρητα et ἀόρητα declarare. Sed illud monemus, etiam apud *Longinum* s. 31. γόνιμον esse orationis virtutem, quam forte commodissime expressit *Pearcius*, cum *nativam* reddidit, *foecundam sublimitatis* alii, alii *puram, genuinam. GESN.*

Ead. 1. 11. *Ἐντὶρ Χοῖν καὶ Θμουῖν*) *Ex hoc loco patet, Lucianum traducere quendam rhetorem Aegyptium: sunt enim Χοῖς et Θμυῖς urbium nomina in inferiore Aegypto, unde nomi duo Χοῖτης et Θμουῖτης nominabantur. PALM. Χοῖν καὶ Θμουῖν) Τοὺς Αἰγυπτίους δούλους. GUYET. Χοῖν ur-*

bis nomen apud *Plin.* 656, et supra Aegyptum in Abyssinia, ubi hodieque regio est idem ferme nomen retinens. SOLAN.

Ibid. Μητρός δὲ ἀκιστρίας ἐπ' ἀμφοδίου τινός) Vertitur: *Matre vero sartrice, in bivio quodam natus sum.* Haec natus cum inferciunt interpretes, ut sententiam efficiant. In Graecis, ut vides, non habentur. Dein ἀμφόδος et ἀμφόδον est δίοδος, bivium, non ἀμφόδιον. Sed miror. Leg. ut Ms. ἀκιστρίας ἐπαμφόδιον τινός, quae fuit salix hominis venusti. GRAY. Puto ab eodem errore haec corrupta esse, qui *Pisc.* c. 19. fecit ἐπ' Εὐφρατιδίων pro ἐπευφρατιδίων. Certe enim vulgata non satis bene se habent, quae quidem fient optima, si illegas ἀκιστρίας ἐπαμφόδιον τινός. Nam *Lucretius* gaudet quoque commentis talium vocum. Sic et initio *Herculis Gallici* agnoscit ὑποταραχίους, licet hi apud poetas praecipuos quoque existent. Sed maxime miror, cur mox illa συνῆν τι παροδάμονι καὶ γλίερον ἑραστῇ interpretentur cum infelici, suavi tamen amatore, cum certissime talis sit insuavis, et putidum est haec corrigere, quae nullius, nisi horum interpretum, oculos fugere possant. GAON. Secutus sum Codicem *Grasvii*, non interpretationem ejusdem. Ipsa enim mater diocitar ἐπαμφόδιος τις cum nota quadam ignominiosa, quae innuat quaestum ejus subsecivum. Ceterum facile quis videat, eodem ducere etiam reliquarum quoque, quae notantur, variarum lectionum vestigia, ut mittere jam liceat vulgatam, sive ἐπ' ἀμφοδίου, sive cum *Gracovio* ἐπαμφοδίου eam scripseris. LEHM.

Ead. l. 12. Ἀδόνμος) Forsan et supra, *Parasit.* c. 5. praestiterit nominativus πολυπραγμοσύνη εἶναι σοι δοκεῖ, ubi πολυπραγμοσύνην edī passus sum, quia nulla Ed. praeibat, et quia tolerabilis erat, quam hic. Est quidem, ubi tam accusativus, quam nominativus, infinito verbo adjungi queat; vid. *Jensii* notata ad *Prometh.* sive *Lectt. Lucian.* p. 71. — 73. At hic si accusativum admiseris, ἀδόνμα pertinebit, minus commoda sententia. Ceterum nominativ. habes *Dial. Mort.* XVI, 2. ὥστε αὐτός ἐκείνος εἶναι. Bis Accus. c. 2. f. μόνῃ τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν etc. Accusativum *Paras.* c. 5. δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην. *Jov. Conf.* c. 7. f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. Notabilior contra nominativus est ap. *Dion. Hal. Ant.* VII. pag. 473, 10. δι' αἰσχύνῃς λαβεῖν, ἀπὸ αὐτοῦργός καὶ γέρον ὀνείρατα πρὸς τὴν βουλήν ἐκφέρειν. Nisi ibi legendum ἐκφύρων. REITZ.

Ibid. ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφεσθαι) Non satis accuratus et hic fuit interpres, qui vertit ob victus penuriam, cum potius sit nudī vel solius victus gratia. VITRING.

Ead. l. 14. Γλισχρῶν) Vertunt *suavi*. Redde, *tenaci, paroc.* GUYET.

Pag. 235. l. 2. Οὐκ ἔτι Ποσειδὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Ἀήδας παισὶν ὁμώνυμος γέγνηται) Et ex hoc patet, Rhetorem, quem subannat Lucianus, primum Ποσειδόν, (sic enim legendum, non ποτειδόν) deinde Διὸς-τοῦρον, vel Διοσκουρίδην, vocatum fuisse. PALM. Primo Phœtinus dictus fuit, deinde Pollux. LA CROZE. Sed jam sub init. dictum, contra Pellucem haec non scripta. REITZ.

Ead. l. 3. Διὸς καὶ Ἀήδας π. ὁμών.) Pollux eatenus designari hic credi poterat, quia Naucratis erat, atque adeo Aegyptius. V. *Suid. Ναυκρατῖκᾶ*. Sed pater Pollucis *Rhetor*, non *servus*, *Philostrato* tradente, erat, p. m. 313. A. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἐγαστριζόμεν) Vertunt, *laute accipiebar*, cum sit, *in ventrem caedebar*, i. e. nimio coitu vexabar. GUYET. Recte Attici, *Phrynichus*, *Th. Magiter*, ipse etiam *Hesychius*, ac *Suidas*, cum ajunt significare hanc vocem λαμπρότερον τρέφεσθαι, ἐμπιπλάσθαι, κορέννυσθαι, χορτάσαι, λαβρότερον τρέφεσθαι. Sic certe hic *Lucianus*, in libello, ubi *Sophisticam* licentiam reprehendit. Sed in hoc falluntur quidam eorum, quod hanc solam significationem antiquorum esse ajunt, et prohibent adhibere hoc verbum de ventris percussione: cum nondum, quod sciam, antiquioris *Luciano* (qui utitur etiam *Merett. Dial. Chelid.* et *Dros. vers. fin.*) testimonium, pro hac ventris implendi notione, prolatum sit; pluscula autem sint apud ipsum parentem Atticismi *Aristophanem*, ubi ventrem vel alterius, laedendi causa, vel suum inter saltandum, ferire significat. Vid. *Kuster. ad Eq. 275.* et, quem laudat, *Menag. ad Laërt. 7, 172.* Sensit hoc jam *Eutathius*, et contradixisse videtur vulgo; ad *Od. T. p. 720, l. 3as.* Ἰστέον, inquit, ὅτι γαστριζέσθαι κατὰ τοὺς παλαιούς, οὐ νόσον ὡς ἐρρήθη χορτάζεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ὅτι καὶ τὸ κατὰ γαστρός τύπτεσθαι. Respicit nempe ad ea, quae dixerat ad *Od. 2. p. 656, 21.* τὸ γαστρίσαι θελοῖ μὲν καὶ τὸ χορτάσαι, σημαίνει δὲ φασὶ καὶ τὸ εἰς γαστέρα πληῆσαι. Nec alterius significationis, quam hujus, mentionem facit *Sextus Empir. A. I, 217.* GERN. Pro sagina ventris utitur etiam *Alciph. III. Ep. 45. f.* Τίς ἐτι ἀνέξεται τῶν κακοδαίμωνων τούτων; εἰ οὐρούτου τὸ γαστριζέσθαι πωλούντων, ὠνούμεθα κινδύνῳ τὸ ἦν. et ne quisquam de hoc significato dubitet, videat idem in ipso auctore exponi per πλησμονήν, nam illico subjungit, αἱ τὸν ἐκ λιμοῦ θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονήν ἀσπάζομεθα. Quare minime adsentior *Guyeto*, pristinam

versionem rejicienti. REITZ. Vid. omnino *Loback. ad Phrynich.* p. 94. sq. LEHM.

Ead. l. 8. Τὸν ἀθλον) Id est, laborem Venereum, coitum. GUYET.

Ead. l. 14. Κᾶν ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι) Vertitur, et in judiciis contendo: mallet, in judiciis versor. Sic loquitur *Corn. Nep.* in Themistocle. VITRINO. Causidici illius aetatis Sophistae etiam fere erant. V. Pro Merc. Cond. finem. SOLAN. Contendo adscripsit Guyet. cum in *Paris.* versum esset me ostento. Contra, cum *Bened.* dederit cantendo, *Vitringa* vult versor. Tu vide, an *Gesnerus* melius rem tetigerit. REITZ. Cf. ἐξετάζεσθαι ἐν ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλλίαις De Merc. Cond. in. et quod proxime ad nostram phrasin accedit, ἐξετάζεσθαι ἐν δικαστηρίοις *Diall. Mortt.* XXIII, 2. h. e. in judiciis versari, nihil aliud. Nimis ad verbum reddidit *Gesnerus*, minus ad formulae usum. LEHM.

Ead. l. 16. Οἱ φοβνικες δέ) Advocatorum palmae aliquando sine lemniscis et corona, ut apud *Juvenal.* Sat. 7. Ut tibi lasso Figantur virides scalarum gloria, palmae. Et *Martial.* Epig. 27. lib. 7. Sic fora mirentur, sic te palatia laudent, Excolat et geminas plurima palma fores. Palmas coronatas, ut hoc loci ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστεφανωμένοι, tangit *Arrianus* Epicteti cap. 12. lib. 3. BOURD. De palmis ad januas Rhetorum et caussidicorum *Casaub.* ad *Sueton.* Domit. 23. ubi ex hoc ipso loco lucem affundit *Juvenali* VII, 138. Caeterum cogitabam, an forte melius legatur ἐστεφανωμένη, ut ad θύρην referatur: sed necesse quidem non est. GERN.

Pag. 236. l. 4. Πολὺ πρότερον τῶν λόγων) Ἐπὶ μοχθηρίᾳ scilicet τῶν λόγων. SOLAN. Repeto ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitam hominis norunt, odio tamen illum habent ob orationis perversitatem, cum primum audiere. Nescio, cur maluerit *Birckheimerus*, morum pravitate longe prius quam sermonum esse insignem. GERN.

Ibid. Δεικνύσθαι τῷ δακτύλῳ) Habuimus hoc saepe, ut *Harmon.* pr. *Gymn.* c. 36. etc. REITZ.

Ead. l. 7. Νῆ τὴν πάνδημον) Conf. supra cap. 1. hujus *Dial.* ubi paucis disquiritur, sitne et ibi sic legendum, an πάντημον. Hic vero *Venerem* Deam quidem intelligi, notum est; at respicitur simul ad eam orationis venustatem, qua celebritatem per totum orbem, vel saltem universam suam nationem orator adipiscitur. Νῆ vero hic potius esse, quam μὲν, quod μὲν frequentius negationem adjunctam aut intellectam habet, dictum supra ad *Icar.* c. 14. Adde *Gall.* c. 11. Etsi μὲν

quoque interdum adfirmat, ut Gall, c. 29. f. aliisque locis, supra jam indicatis. REITZ.

Ead. l. 9. *Ἐλεν*) Hoc verbo excipit relatum a se sermonem Dioscoridis, s. Clytii, *Lucianus*. *Plato* de Rep. I. p. 419. E. *Εγὼ δέ σοι ὥςπερ ταῖς* (al. *παῖς*) *γραυσὶ τοὺς μύθους λεγούταις, ἔλεν ἐρῶ καὶ κατανεύσομαι κ. τ. λ.* Vid. ad princ. *Capli*. GESN.

Ead. l. 11. *Ὅπερ ἐξαρχῆς* etc.) *Th. Mag. v. Βούλομαι*: SOLAN.

Ead. l. 16. *Πτηνὸν ἄρμα*) Supra Pisc. c. 22. Bis Accus. 33. *Plat.* Phaed. 344. G. H. SOLAN.

Ibid. *Ἐλαύνοντα*) Sic forte legendum: *ἐλαύνοντί σοι μάλλον* etc. GUYET. Omnino non opus est. LEHM.

Pag. 237. l. 1. *Φέρεσθαι*) Glossema est. GUYET. Non est glossema. Nam non modo etiam sic supra Bis Accus. c. 33. *ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται*, sed et hic *φέρεισθαι* ad sensum requiritur: construendum enim, *οἷς υἱάλλον πρέπειν σοὶ εἰπεῖν περὶ σεαυτοῦ τὸ ἐκείνο τοῦ Πλάτωνος, φέρεσθαι ἐλαύνοντα πτηνὸν ἄρμα*. Jam age omittas *φέρεισθαι*, non habebit, unde pendeat accusativus *ἐλαύνοντα*. REITZ.

Ead. l. 3. *Παύσομαι*) Haec *Lucianus* Rhetoricæ jam valedicens. SOLAN.

Ead. l. 4. *Ἐπιπολάξ.*) *Ἐπιπελάζων* forsân legendum. GUYET. Nemo assentiatur, qui quidem *Luciano* sit paullo familiarior. LEHM.

Ibid. *Ἀσύμβολος*) Ita V. 2. recte. In reliquis *ἀσύμβουλος*. SOLAN. Versionem *Gesneri* ad vulgatum *ἀσύμβουλος* esse factam, quilibet videt: nec ego eam immutavi; sed alterum potius esse credens, jam verterem, *qui vestra ad illam spectata, (i. e. cum illa) conciliare nequeam*. *Ἀσύμβολος* enim a *συμβάλλομαι* *conjectio*, hic est, qui conjectura adsequi nequit; et licet *ἀσύμβουλος* quoque bonum esset, si solum poneretur, tamen haud adsequor, quo modo cum *πρὸς αὐτὴν* et *ὑμέτερα* construi possit; ideo id arripui, quod intelligo. REITZ. *Ἀσύμβουλος* tenendum arbitror, quia consilia continet hic libellus, ironica illa quidem, de gloria artis oratoriae consequenda. His consiliis se usurum negat *Lucianus*. Potest ficta ab eo vox esse: potest etiam usurpata aliis, sed nondum nobis observata: nam quod apud *Pollucem* legitur, illud videtur potius esse *ἀσύμβολος*. GESN. Reddiderat *Gesnerus*: *qui consiliis ad eam obtinendam vestris uti non possim*. Quod vel propterea mutandum erat, quod non conveniebat cum *Reitziano* *ἀσύμβολος*. Ego igitur hanc unice veram lectionem non solum amplexus, sed etiam interpretatus sum, idque ad eam

rationem, quam *Seagerus* praecepit, qui alludi sarcastice dicit ad ista c. 23. καὶ τὸ δεῖνα δὲ, μὴ αἰδεσθῆς etc. et cor ferri jubet *Diall. Merett. XII.* in. et alium *Luciani* locum, quem frustra quaesivi, praeterea vero *Plutarch. Coriolan. p. 393.* Ed. *Stéph.* et *Pompej. p. 1135.* Sic patet, *Guil. Langii* rationem, qui in *Dissert. laud. p. 27.* αὐτὴν deleri, quae relinquuntur, verti vult: quippe qui inutilis (ἀσύμφορος) sum ad hanc, quae vos agitis (da ich mich zu eurem Wesen nicht schicke) nullo modo esse admittendam. *Ι.Ε.Η.Μ.*

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 239. l. 2. Ἐς τὸ χρήσιμον) Dives ille apud *Juvenalem*: quid enim salvis infamia nummis? *Orest. in Elect. Sophoclis, Δοκῶ μὲν οὐδὲν ὄῃμα σὺν κέρδει κακόν. COGN.*
Ead. l. 4. Οὐδὲν πρὸς ἔπος) *PROVERB. BOURD.*
Ead. l. 9. Ὀδυσσεύς — ἀρνύμ.) Hom. Od. A, 5. SOLAN.
Ead. l. 11. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τιθ.) An quaesivit aliam structuram *Solanus*? an πρὸ τῆς ἀληθείας; quod quidem apertius, sed non opus, quia τῆς ἀληθείας genitivus est a comparatione pendens, adeoque idem, quod πρὸ, quod et *Scherliastes* videtur sensisse. Latini etiam positivo interdum utuntur pro comparativo, uti ex *Liv. VII, 8.* adfert *Jens.* in *Obstylis Lat.* quas adiecit repetitis *Collectan. pur. et impur. Latin. pag. 38. Multiplex quam pro numero damnatum est;* ad quam *Livii* verba plura similia indicant *Dukerus* ac *Drakenb.* Adversus ex *Ev. Matth. XVIII, 9. καλόν σοι ἐστὶν — εἰσελθεῖν — ἢ βιάσθηναι.* Alia vid. ap. *L. Bos* de Ellipsi p. 327. v. μᾶλλον. Et ad *Quom. Hist. cap. 17. f. Ac Gall. c. 18. Eurip. Androm. v. 80. Γέρον ἐκείνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρῶν. Senex est iste, pro senior, quam ut te juvare possit praesens.* Sed quid si περὶ eam *Eustath.* accipias pro περισσύτερον; hoc disquiram in *Addendis.* *REITZ.* Immo jam credo, περὶ hic notare excellentiam praeferentiam, ut περὶ δ' ἐστὶ μάχεσθαι, superatis pugnantibus *Homero* frequens, vid. *Eustath. ad Il. A. p. 95, 47.* Et *Il. l. p. 369, 9. ac Θ, 27.* Et περὶ πάντων, supra omnes, *Il. I. v. iterum 53.* ne jam nota illa περὶ πολλοῦ et πλείστον ποιητικὴ huc traham, quorum exempla *Taylor* in *Lysia* dedit, vel *Diod. Sic. XI. cap. 29. οὐ ποιήσομαι περὶ πλείονος τὸ ἔργον ἐλευθερίας* quia aliquantum discrepant, aliquid tamen jure. IDEM in *Addend.* Nihil certe juvant ejus generis exempla quibus, ut in *Diodori Sic., περὶ πλείονος* invenitur; cf. *Quae*

Hist. Conscr. c. 39. τὴν ἀλήθειαν περὶ πλειονος ποιήσεται τῆς χθρας quoniam vere in his adest comparativus, qui in hoc nostro loco desideratur: et aegre quidem desideratur, etsi beneficias comparisonem nonnunquam sine comparativo occurrere. Quare et ego humani aliquid hic loci accidisse suspicans, aut puto τῆς ἀληθείας e marginali nota huc devenisse, aut pro περὶ πολλοῦ cum lectissimo *Jacobsio* scribendum esse πρὸ πολλοῦ, de qua metathesi nonnihil monuit *Schaefer*, ad *Lamb. Bos Ellipss.* p. 174. Interim tamen contra librorum omnium consensum nihil volebam, nec, credo, debebam mutare. LEMM.

• Ead. l. 13. Τούτους οὖν ἐθέλω) *Theophr.* Eth. Ch. c. περὶ λογοποιίας. Τῶν τοιοῦτων ἀνθρώπων τεθαύμακα, τί ποτε βουλονται, λογοποιοῦντες. οὐ γὰρ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ ἀτυχεῶς ἀπαλλάττουσι. SOLAN.

Pag. 240. l. 5. Ἐαλωκότας) Hoc exemplum *Jens.* ad Tyran. c. 12. adlegat, quo probet, hoc particip. activum, aequae ac αἰοῦς, valere passive. Recte; et quidem perpetuo apud alios etiam; vid. *Bud.* Comment. L. Gr. et *Scheidii* Indicem *Herodiani*, qui solus vel decem exempla adnotavit. Sic etiam apud LXX. in *Jerem.* I, 2. et LI, 31. Quare plura in re, quam et ipse *Jensius* fatetur notissimam, non addam, nisi et activum προσκρούσας, itidem passive accipi ap. *Aesop.* Fab. 128. προσκρουσάσης οὖν τῆς κεφαλῆς — καὶ κλασθείσης. REITZ.

• Ead. l. 9. Τὸν Ἡρόδοτον) *Herodotum* verius mendaciorum, quam historiae, parentem nuncupaveris. Mira enim ab eo de *Xerxis* expeditione et transitu mendaciis quoque admistis praedicata sunt. Idem *Lucian.* L. 2. Ver. Hist. inter mendaces *Ctesiam* *Cnidium* et *Herodotum* ponit. COGN. Notam *Cognati* ita exhibeo, ut in *Ed. Par.* et *Graev.* erat; (excepto quod mendacium, pro mendaciorum haec habebat) quid autem desit, facile est conjicere. *Herodotus* vero mihi non est mendaciorum pater, quando narrat ab aliis accepta, ipseque praemonet, se non omnibus fidem adhibere. REITZ. Quae deerant in *Reitz.* *Ed.* verba *Cognati*: „mendaciis quoque admistis praedicata sunt,“ supplevi ex *Ed. B.* 3. LEMM.

• Ibid. Ἡρόδοτον καὶ Κτ.) Ingens inter hos, quamquam hic conjuncti legantur, discrimen est. *Herodotus* enim, sicubi a vero aberrat, non id agit, ut mentiatur: *Ctesias* vero, qui multos in Persia vixerat annos, ea scripsit, quae ipse, quin falsa et vana forent, ignorare non poterat, certe non debuerat. SOLAN.

• Pag. 241. l. 4. Τὴν Μορμῶ καὶ τὴν Λάμιαν) *Μορμῶ*, οὖς, s. *μορμών*, ὄνος, larvam esse, pueris terrendis confictam a nutricibus, unde *μορμολύττειν* est, et *μορμολύκειον*, pervulgatum

Lucian. Vol. VII.

M m

est, neque opus, ut hic observetur. Sed illud videbatur paulo disertius adnotandum, quod jam indicavit ad *Aristoph. Equ.* 690. Scholiastes, illa verba μορμῶ τοῦ θράσους sic esse accipienda, ut ὀνοματοποιημένη exclamatio, vel interjectio esse intelligatur. Et videtur ipsa illa vox adhibita ad terrorem injiciendum pueris, sine respectu ad illam larvam: quod firmat locus jam laudatus ad *Aristophanem, Casaubono*, ex dulcissimo *Theocriti Idyllio Ἀδωνιαζουσ.* v. 40. ubi mulier, ut deterreat puerulum, prodire una cupientem ad pompam, οὐκ ἔξω, inquit, τὸ τέκνον. Μορμῶ, δάκνει ἵππος. Hic certe, ut in illo *Aristophanis*, nihil aliud spectatur, quam ipse sonus quasso capite et turbato vultu proferendus. GERN.

- *Ead.* l. 7. Διὸς τάφον) Vide, quae ad *Tim.* c. 4. observata sunt. Non videtur credere *Lucianus*. SOLAN.

- *Ead.* l. 8. Ἐπιχθόνιον) Mira sane ratione, quam tu, si lubet, apud *Orig.* c. Cels. videas l. VIII. effuso nempe in terram Vulcani Minervam petentis semine. V. et *Lactant.* I, 17. Fabulam tetigit Noster *De Salt.* c. 39. SOLAN.

Ead. l. 9. Τοὺς πρώτους) Rectius Ms. τοὺς πρώτους ἐνθρώπους ἐκ τῆς γῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα, primos illos homines ex Attica terra olerum instar proveniri. Vulgo γῆς omittitur. Itaque vertit interpretes in Attica. Tῆς absorpserat γῆς. GRAEV. Imo γῆς in Cod. Graev. e priore versu in hunc locum aberraverat. LEHM.

- *Ead.* l. 11. Σπαρτούς τινες ἀναβλαστήκεναι) Saliva quosdam progerminasse. Ita interpretes. Sed ab Latinis hoc eodem aequè ac ab Graecis Spartos appellatos fuisse, discimus ex fragmento *Varronis*, et ideo non debuerunt boni viri appellationem celebrem et propriam sua versione obscurare. Ideo occurrit de *Salt.* cap. 41. GRON. Vid. supra de *Salt.* cap. 41. REITZ.

- *Ead.* l. 14. Κοροῖβου) De Coroebo in Scholiis Mas. lepidè legitur historia. Κοροῖβος οὗτος μωρός τις ἀπομνημονεύεται ὥστε γυναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἀνελέσθαι συγκαθευδῆσαι αὐτὴν διὰ τὸν πρὸς πενθερὰν αὐτοῦ φόβον, καὶ οὕτω ἐχόμενον παρθενεύειν αὐτήν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς ἡψαμένης τὸ ἄρθρον ὀδύνη συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορμῶ τοῦ ἀνδρὸς καταψηθεῖσαν, οὕτω τὴν κοινωνίαν τοῦ γάμου γενέσθαι. Nulla est causa, cur haec interpretemur. Apud *Estathium* in *Odyss.* K. p. 413. Ed. Bas. eadem historia legitur, sed tribuitur Margitae. GRAEV. Cf. Scholion supra editum cum nott. LEHM.

- *Ead.* l. 14. Μαργίτου) Conf. supra *Hermot.* c. 17. SOLAN.

- *Ibid.* Τριπτόλ) Adh. *Somn.* c. 9. (i. e. §. 15.) SOLAN.

— *Ead.* l. 15. Πάνα) Pan, cum Athenienses duce Miltiade in Persis essent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Graecis auxilium tulit, atque repressit Persarum ferociam. Metinit *Theocr.* in Syring. Cocn. In Jove Tragoedo. *Long.* b. 3. BOURD. Confer Diall. Deor. XXII. versus fin. et Biscus. cap. 9. SOLAN.

Pag. 242. l. 15. Εὐκράτους τοῦ πάνυ) Ad Palmerii notam addidit *Kust.* Sed is (apud *Aristoph.*) vocatur *Epicrates*, non *Eucrates*. Dionis filius dicitur cap. 17. Si idem sit, de quo Gall. (c. 7.) infanda illa narravit, quid de *Luciano* cendum, qui talia efferat, aut de aetatis illius hominibus, qui alia sine pudore et infamia audirent? SOLAN.

Pag. 243. l. 3. Διεξιόντες) In omnibus libris antea legitur *διεξιόντος*, nullo prorsus sensu. Vid. c. 29. eandem phrasin. SOLAN. Διεξιόντες) Primo intuitu *διεξιόντες* blanditur, quasi ad *Ἐπώνυες* pertineret narrantes. Sed accurate rem ponenti vulgatum omnino servandum adparebit: nam neque *Periannyes* quidquam narrant, nec alia multitudo, sed *Eucrates*: hunc igitur spectat *διεξιόντος* absolute positum; neque quisquam de populo Nostrum expulisse refertur; sed ipsa illa monstrosa dicta illum abegerunt, eademque ei fuere quasi *Periannyes*; cumque sollicitudines atque anxietates mentis re vera per furias designari docuit *Cicero*, recte et *Noster* indignationem et aversionem suam hoc nomine vocat, quae non passa sit ipsum diutius isthic loci consistere. REITZ. Διεξιόντος ad *Ἐπώνυες* referri salva Grammatica non potest. GESN. etulit tamen etiam *Thom.* *Morus* in interpretatione Latina. EHM.

— *Ead.* l. 4. Ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ — βαθὺν παίγωνα καὶ τιμῆος) *Eucrates* quidam Atheniensis olim fuit prolixa barba insignis, et eo nomine traducitur ab *Aristophane* in *Cononantibus*, dum inducit mulierem barbam factitiam afferentem et dicentem, Καγὼ γ' Εὐκράτους οὐκ ὀλίγα καλλίονα. Ad hanc sic *Scholias*tes: αὐτός ἐῖς δασύτητα κωμοθεῖται, ἣν δὲ ἴστωρ καὶ δημαγωγός, οὗτος μέγαν παίγωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο μεσφόρος. Ergo si quendam *Eucratem* prolixa et ampla barba insignem suo tempore noverat *Lucianus*, et in nomine, et pilositate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de *Peripateticorum* sectis et cum *Eucrate* disserentem *Cleodemum Peripateticum* inducit. At *Peripateticae* sectae auctor *Aristoteles* post *Aristophanem* et *Eucratem* vixit, PALM.

Ead. l. 12. Παρασισηάμενος τὰ παιδία) *Jac. Elsn.* ad *vang. Matth.* XXVII, 25, ubi legitur, τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ'
M m 2

ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν, haec *Luciani* ita exponit: Eucrates ille ὁ φιλοψευδής, ut dictis majorem fidem conciliaret, jurare solebat παραστησάμενος τὰ παῖδια, admotis etiam liberis, quos nempe diris devovebat; pluribusque testimoniis docet, in foro Atheniensi consuetudinem obtinuisse, ut is, qui aliam gravioris criminis reum ageret, se ac liberos suos diris devoveret, si falso accusasset. REITZ.

— *Ead.* l. 15. Ἐπὶ τῇ λεοντῇ) *Prov. Bourd.* Plane inaudita res, simia cum leonis exuviis, ineptumque exiguo animali, quale simia, bene amplas aptare exuvias. Nempe ad duo simul *Lucianus* eo loco respicit proverbialia. Alterum est ὄνος ὑπὸ λεοντῇ, alterum πύθκος ἥρωος προσωπεῖον περιθέμενος. Luculenter rem firmat locus in *Piscatore*, ubi similiter conjungit utrumque, sed paullo clarius. (v. c. 32.) *Olearius* ad *Philou.* p. 432. Idem *Lucianus* in eodem opusculo *Piscat.* c. 37. proverbium ipsum affert, ad quod hic alludit, nempe si recte Codd. habent, Ἡρακλῆς καὶ πύθκος. SOLAN.

Pag. 244. l. 7. Νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος) Ἐπισκέψασθαι proprie esse invisere aegros, hoc *Luciani* testimonio, aliisque docet *Jac. Elsner.* ad *Evang. Matth.* XXV, 56. ubi habemus ἡσθένησα, καὶ ἐπισκέψασθέ με. REITZ.

— *Ead.* l. 12. Κλεόδημος) V. de eodem, *Sympos.* c. 6. SOLAN.

Ead. l. 12. Δεινόμαχος) Nomen videtur fictitium. SOLAN.

— *Ead.* l. 13. Ἰων) Plura de eodem vid. *Sympos.* c. 7. etc. SOLAN.

Ibid. Οἶσθα) Cum in *Amst.* male esset οἶστα, *La Croix* id emendarat. Sed recte οἶσθα jam habebant al. Edd. REITZ.

Pag. 245. l. 8. Τὶ μεταξὺ εἰσιῶν ἐπήκουον) Sic rursus infra hoc *Dial.* c. 29. med. Quod ideo moneo, quia ibi ὕπη. — nonnemo emendarat; quod jam nihil opus erit; vide ibi dicenda. REITZ.

Ibid. Καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένοις μὴ ψεύσασθαι τῶν ποδῶν αὐτοῦ) Corrige, ut recte *Basileensis*, πεφυλαγμένοις. Et studiosè cavens, ne pedes ejus attingerem. JENS. Πεφυλαγμένοις) Receptam scripturam secutus sum. Πεφυλαγμένοις, ut πεφεισμένοις, usurpat *Aelianus* H. Anim. I, 8. Mutavit tamen *B. 2.* editor, fecitque πεφυλαγμένοις. SOLAN. Non ausus ea πεφυλαγμένοις mutare ob solam *B. 2.* Nam persaepe non modo adverbialia ex participiis praeteritis formantur, ut ἐργηρόν (de quo frustra dubitavi *Hermot.* c. 1. quandoquidem et *Alciph.* III. p. 356. id habet) aliaque similia passim occurrunt, ut πεπλανημένοις, πεπλασμένοις, πεπληροφορημένοις etc. Sed et adverbialia ponuntur, ubi adjectivo locus esset, ut apud *Phalar.* Ep. 34. διὸ πάντα πολυπόνως ἐπιγνοῦς, omnia mis-

iarum plena videns. Liban. Epist. 28. pr. οὐκ ἀγεννῶς μοι προκείσθαι τοῖς λόγοις, pro ἀγενές, i. e. non ignobile mihi (est, videtur) incumbere in dicendi studium. Ita ibid. 29. ἄλλως pro ἄλλο. Nam ait: οὐ γὰρ ὄνομα ἄλλως, τὸ Ἀττικόν. Quod interpres recte: neque enim aliud nomen habet, Atticum. Ita et ἴσα adverbii more, pro adj. ἴσον, in N. T. Epist. ad Phil. II, 6. οὐχ ἀρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ. Taceo vulgatissima illa ὁ αἰεὶ χρόνος, ἡ πάνυ τροφή, non plane huc pertinentia, de quibus ad Amor. c. 16. dictum, ad verba τὴν πρὶν ἀστογίαν. Omitto alium adverbiorum cum adjectivis promiscuum usum, in ὅλος et ὅλως εἰμι ἐν πράγματι, de quo Jans. etiam egit ad Hermot. sub init. Sed et vicissim adjectivum adhibetur, ubi usitatius adverbio locus est; ut Diod. Sic. V, 13. f. φουμένων τούτων θαψιλῶν pro θαψιλῶς, ad quae peritissimus Wessel. plura similia producit, quem etiam vid. ad V. c. 21. No. 93. Interim non satis conveniens est Luciano exemplum, quod Solan. ex Aelian. modo adduxit, legitur enim: τὰ δὲ τελευταῖα μονονουχὶ τοὺς παριόντας ἡρέμα καὶ πεφεισμένως κατὰ τῶν ἱματίων δάκρυάτες· nec aliud demonstrat, quam adverbia sic a participio formari solere, dum structura apud Lucian. est alia. Nec ego, etsi dedi, quae propius accedunt, πεφυλαγμένως esse sanum adfirmo, propter illico adjunctum ἀπολογησάμενος, licet ad postremum ἐκαθεζόμεν referendo stare queat, atque ideo nihil immutarim. REITZ. Haec temere conjecta nihil probant nisi fluctuantem Reitzii animum. Etsi non sola B. 2. sed cum hac etiam B. 1. et 3. πεφυλαγμένος habent, confidenter tamen vulgatum Adverbium servavi, non solum quia Lucianus noster, sed omnino Attici omnino omnes, ejus generis Adverbia, ex Participiis Praeteritorum Passivorum formata, ubicunque id fieri posset, frequentarunt; quod neminem fugere potest, nisi qui plane sit in istis antiquitatis monumentis hospes. Nec structura hujus loci adversatur, imo maxime favet, Adverbio. LEMM.

Ead. l. 15. Κλεόδημος) Vid. Reines. Ep. ad Hofm. pag. 381. LA CROZE.

Pag. 246. l. 10. Χρῆναι — εἶναι) Nonnihil incommodi praeferunt hi infinitivi: verum quia recte ἐστὶ χρῆναι, licet uti, vel utendum est, dicitur; non offendet peritum, utrumque infinite, ut structura postulabat, hic efferri. Difficilioris structurae infinitivos tres videbimus infra c. 39. Et δὲ ἐπαινεῖν occurret mox Hipp. ipso initio, atque alibi non semel. REITZ. Parum aberat, ut has vel pueriles, vel aniles, nugas expungerem. Sed juverit confidentiae levioris ac festinantioris errores nosse, ut ipse tibi ab illis caveas. LEMM.

Ead. l. 13. Ἀμέλει) Confer supra Quom. Hist. Comm. cap. 29. m. SOLAN.

Ead. l. 18. Κατεγνωκότας μὲν πολλὴν τὴν ἄνοιαν) Eadem rursus infra c. 32. pr. REITZ.

— Pag. 247. l. 6. Ὑπαιγεῖν τοῦ τόπου) Videtur exprobrari tacite Eucrati intemperantiam, ut circa vinum et carnes, sed etiam circa res venereas, quorsum τόπου hic respicere suspicor, licet generalius nomen ad omnem contentionem vehementiorem pertinere non ignorem. GESN. Vix dubito, quin simul ad tensionem Veneream adludat: interim vult videri Medicum loqui, ut intelligatur *relaxatio toni*, ut hi loquuntur, i. e. quo tensio fibrarum minuitur, ad sedationem doloris podagrici, qui maxime in tensione membranarum, periosteorum atque fibrillarum consistit, ac rigidos ineptosque ad motum reddit. musculos, et hinc ad ambulationem et cursum ineptos, unde relaxationem tensionis sanatio infert. REITZ.

Ead. l. 12. Ἐνεργεῖν) Hanc vocem interpretatur Gilbert. Gaulminus ad Psellum. BOURN.

— Pag. 248. l. 10. Ἡλῶ — ἐκτρούεις τὸν ἥλιον) Habuimus idem supra pro Mero. Cond. c. 9. REITZ.

— Pag. 249. l. 7. Ἦνια φάρμακα πάσσοντες) Homer. Iliad. Δ, 218. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἀμφὶ πληθουσάν ἀγοράν) Vertunt circa forum plenum Latine valde obscure. Potius dicendum fuisset, circa tempus fori pleni, quo frequentissimum est forum, circa meridiem, nostris mercatoribus *omtrent de Beurstedt*. GRAEV. Firmat Graevianam observationem Kusterus ad Suid. v. ἀγορᾶς ὥραν. Add. Wolfius ad Liban. Epist. 1086. a. No. 4. qui Sophista accuratissime forte definit tempus, quod hac forma designant, Epist. 1084. καὶ ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρει τετέλεσται σοι τῆς ἡμέρας, ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημβρίαν σταθεράν. Eo magis haec nota temporis forte posita est ab auctore, quia versus meridiem aucto calore irritantur magis, et plusproinde nocent, venenata. V. Plin. II, 25. s. 30. GESN. Thucyd. (quem conferendum in marg. suasit Hemsterh.) VIII. cap. 92. pr. ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ ait, ibique Dukerus: Suidas περὶ πληθουσάν ἀγοράν. περὶ ὥραν τετάρτην, ἢ πέμπτην καὶ ἕκτην· τότε γὰρ μάλιστα πλήθει ἡ ἀγορά. Postremam interpretationem secuti viri doctissimi in Luciani Philops. (h. l.) ἀμφὶ πληθουσάν ἀγοράν, et in Philostr. vit. Apollonii II, 36. ὁπότε ἀγορὰ πλήθει· et VII, 29. περὶ πληθουσάν ἀγοράν vertunt, circa meridiem. Sed Suidas ipse deinde πληθουσάν ἀγοράν exponit ὥραν τρίτην. Et scriptor Anonymus apud Phavorinum in πληθουσα ἀγορά· ὥρα τρίτη ὑπεροβολίζοντο περὶ

πληθύνουσαν ἀγορὰν. *Herald. l. Adversar. 10. Interpretes Aeliani ad XII. V. Hist. 30. et Kuhnius in Indice Aeliani pluribus ostenderunt, his phrasibus designari tempus, quod est inter nana et meridiem, et tempus, quod πληθύνουσης ἀγορᾶς, et περί πληθύνουσαν ἀγορὰν vocant Graeci, a μεσημβρίᾳ distingui. Itaque hoc recte inchoari potest ab hora tertia, quae, ut Martialis elicit, caussidicos exercere incipiebat; nec Brodaeus IV. Miscell. 33. satis accurate illud cum Gallorum hora undecima componit. Adde Kusterum ad Suidam in ἀγορᾶς ὥραν. Vid. etiam Casaub. ad Athen. VI. cap. 20. p. m. 292. qui jocum in πληθύνουσης ἀγορᾶς captatum exponit, et πρὶν ἀγορὰν λυθῆναι refert ad horam decimam, quo desinerent homines esse frequentes in foro. Sed non adeo horam nobis indicare vult Lucianus, quam id actum esse in frequentissimo populi conspectu, ut res coram tot testibus acta eo minus negari queat. REITZ.*

— *Ead. l. 13. Τὸ ἐχθρὸν δηχθέντα — τὸ θηρίον*) L. Bos ad Act. Ap. p. 90. quem admonitu *Hemsterhusii* evolvi, haec *Luciani* comparat cum verbis Apostoli c. 28, 4. εἶδον οἱ βάρβαροι κρεμάμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, aliaque similia adfert. Quae non exseribam, quia magis nota. REITZ.

— *Pag. 250. l. 9. Αὐτὸς ἀράμενος*) Ut paralyticus in Evangelio. LA CROZE. Cf. *Matth. IX, 2. sq. et Marc. II, 3. sq.* quam narrationem sacram vide quatenus auctor potuerit h. l. respicere; deinde etiam quae mox narrantur mirabilia magi et Hyperborei facta quomodo se habeant ad similia in libris nostris sacris tradita; cf. c. 16. LEHM.

— *Ead. l. 13. Ἱερατικά τινα*) Non possum, quin adscribam hic, quae in margine veteris Codicis hic sunt adnotata: Ἱερατικά. οἷα εἰκὸς τὰ τελεστικά φησι Ἰουλιανοῦ, ἃ Πρόκλος ὑπομνηματίζει, οἷς ὁ Πρόκλος ἀντιφθέγγεται πάνυ δεξιῶς καὶ γενναίως. GRAEV.

— *Ead. l. 14. Θεῖον καὶ δαδὶ καθάγνισας*) Vide C. Barthii *Advers. L. VII. c. 3. ALM.* Nimirum sulphur ad fascinationes adhibitum aliquot poetarum testimoniis ibi docet Barthius. Hodie vero et fures fumum sulphuris adhibent in furandis porcis, qui eo stupefacti obmutescunt, et se quocunque abstrahi patientur. Conf. *Necyom. c. 7. ibique notas. REITZ.*

Ead. l. 15. Ἐς τρις) Vid. de hac locutione fratris consultiss. G. O. Reitzii *Belg. Graec. pag. 464. Adde Theocr. Eid. I, 25. REITZ.*

— *Pag. 251. l. 2. Κεράσαι*) Vid. De Dipss. c. 3. De physalo Rubri maris vide *Aelianum* de anim. III, 18. qui piscem vocat. De ἀκοντίαις idem VI, 18. SOLAN.

— *Ead. l. 7. Συνηλίσθησαν*) Sic emendandum omnino duxi-

mus, ut De Luct. cap. 7. Vid. *Kuster. Not. ad Jambl. No. 58.* Incantationibus serpentes e latibulis vulgo elicitos tradit *Al-
lian.* de An. VI, 33 SOLAN. Pro correctione *Solani* non so-
lum facit, quod et supra de Luct. §. 7. legas, *ἐπειδὴν συνα-
λισθῶσι πολλοὶ*, sed quia *συνηλ* — a *συναλλῆσθαι*, *commoror*,
hic sensum nullum exhibet. Aliud foret, si, quod nescio, *συν-
ηλῆθησαν* daretur a *συναυλοῦμαι*, sibilando congreco, vel
fistula convoco, ut pastores solent congregare oves; tum nihil
sine auctoritate Codd. immutassem. REITZ.

Ead. l. 15. Πλινθεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι) In Collectaneo-
rum *Gal.* uno Codice deerant posteriores duae voces, et pro
γίγνεσθαι, *πιστεῦσαι* erat. Ego *πιστεῦσαι* prorsus ejiciendum
censeo. SOLAN.

Pag. 252. l. 13. Ἐν Γλαυκίῳ τοῦ Ἀλεξικλέους) Video
verti, in *Glaucia Alexiclis filio*. At tales hi interpretes de-
buerunt quoque lectori demonstrare, quid in eo factum fuerit;
quod quidem in hac relatione prorsus nihil dicitur. Quid enim
aliud, quam retinuit semel conceptum amorem, donec potire-
tur amato. At haec omnia, quae narrantur, contigerunt in
domo *Glaucia*, ut patet ex duobus locis, vel dum hic adju-
tor dicit se ἄγειν ἑκείνον μάγον πρὸς αὐτόν, et quod tum hic
dicitur βόθρον ὀρύξασθαι ἐν αἰθρῇ τινι τῆς οἰκίας nempe
ejusdem, vel quod tandem ipsa *Chrysis ἐπέστη κόπτουσα τὴν
θύραν καὶ εἰσελθοῦσα* versata est cum *Glaucia*. Itaque ἐν *Γλαυ-
κίῳ* nunc accipe, ut circa finem harum insaniarum ἐν *Ἀμφι-
λόχῳ*, ἐν *Εὐκράτους*. Praeterea viri docti, qui *Lucianum* pu-
blico dederunt, vereor, ut bene contemplati sint libros scri-
ptos, dum eum, quem nunc dicunt filium *Ἀλεξικλέους*, mox
ab *Luciano* scribi faciunt, quasi patrem habuerit *Ἀναξικλέα*;
ex quibus verum eligere sine auctoritate vetustatis nequimus.
GRON. Sic infra c. 38. ἐν *Ἀμφιλόχῳ*, quod videat, cui opus
est. REITZ.

Ibid. Ἀναξικλέους) Aut ita hic, ut infra *Ἀναξ* — legen-
dum; aut illic *Ἀλεξ* — quod hic in impr. erat, reponendum.
SOLAN. *Ἀλεξικλέους*) *Solan.* in nott. nihil definit. In *J.* vero
Ἀλεξ — deleto, *Ἀναξ* — rescripserat. Ego *Ἀλεξικλέα στρα-
τηγόν* invenio apud *Thucyd.* VIII, c. 92. Num vero idem sit,
de quo hic, non habeo dicere. REITZ. Forsan nihil mutan-
dum. Quidni enim liceat mendaci, non esse memorem? BR.
His *Bipontinus* editor *Belini* sententiam refert, quam, dum
alterutra nominis forma Codicum auctoritate prae altera fir-
mata fuerit, tenere licebit. LEHM.

— *Pag. 253. l. 1. Ἀνέλκε*) Optimo sane consilio sic apud
veteres comparatum erat, ut, priusquam *Logicam* docerentur,

quae maturum jam, certe rerum cognitione instructum, judicium requirit, Physica audirent. Stoici vero non secundo tantum loco, sed tertio et ultimo videntur Logicam docuisse. Vide *Diog. Laërt.* pag. 173. D. quamquam idem (174. A.) docet, alios Stoicos primum docuisse Logicam, 2. Phys. 3. Mor. Phil. SOLAN.

— *Ead.* l. 8. Βόθρον τὸ δορυζόμενον) *Heliod.* lib. 6. BOURD. *Lucian.* Neoyom. c. 9. ibique *Hemsterhus.* LEHM.

— *Ead.* l. 15. Γυναικεῖαν μορφήν) Nempe species humana pertinet ad Dianam, hos est lais, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referri constat. GERN.

Pag. 254. l. 4. Βυρτανέστατα) Supra Ver. Hist. ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. Infra Pseudolog. c. 21. ἐπιμανέστερα. SOLAN.

Ead. l. 8. Τὸ λυκανγῆς) L. e. τὸ λυκόφως. Et λύγος seu λύγη utrumque compositum λυκόφως, λυκανγῆς, pro λυγόφως, λυγανγῆς. GUYET.

Ead. l. 10. Εὐ λέγεις) Paruissem hic margini *Aldinae*, personae novae nomen praemittere jubentis, quam Edd. omiserunt; sed quia idem plus triginta vicibus in uno hoc Dialogo jubet, et conjectura tantum est, non Codicis lectio, non tantum ei tribuendum duxi, ut nimia mutatione contra auctoritatem Edd. et nostrorum Codd. grassarer. Immo re peritius inspecta, saepissime personarum nomina studio omissa ab auctore video, quia sponte patet, ubi incipiat nova persona, quando illud *inquam ego, inquit ille*, additur. Ita *Cicero* e contrario evitaturus illa repetita *inquam*, et *inquit*, personarum nomina adscribit, quod disertis verbis monet de *Amicit.* c. 1. *Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne, inquam, et, inquit, saepius interponerentur: atque ut tanquam a praesentibus coram haberi sermo videretur.* Quare terque quaterque insertionem illam marginis *Ald.* indicasse contentus, ceteras omitto. REITZ.

Pag. 255. l. 6. Ὁ δὲ τεττάρων μνῶν, πᾶν μικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται) *Interpres*, Is quatuor minarum, tantilli lucri avidus, *Glauciam* amoris compotem fecerit. Merae nugae. Ad historiam de amore *Glaucia* (qui nimirum *Chrysidem* quandam amans, ea potitus dicitur esse ope *Magi* cujusdam, qui jactaret, se, si vellet, ab ditissimis feminis sollicitatum iri, et integra ab eis talenta accepturum esse, ubi tamen quatuor minis *Glaucia* *Chrysidem* conciliasset) respondet *Tychiades* inter alia, se mirari *Magum* ipsum, quod ille, dum possit ipse ditissimarum feminarum amore frui, et insuper integris talentis ab eis donari, tamen quatuor minis, *lucelli oppido exigui rationem habens, Glaucian reddiderit amabilem, Chrysidem* nempe. JENS.

— *Ead.* l. 9. *Δαιμονώντας*) Vid. *Plut.* Symp. VIII, 5. p. 1257. SOLAN. *L. Bos* (de quo adeundo *Hemst.* in marg. admonuit) in *Evang. Joan.* VII, 20. plura similia adfert, quibus demonstret, *δαιμονῶν* et *κακοδαιμονῶν* profanis scriptoribus idem esse, quod sacris *δαιμόνιον ἔχειν*. REITZ. De voce *ἐξάδειν* vid. *Dan. Wyttenbach.* ad *Plat.* Phaed. p. 193. LEHM.

— *Ead.* l. 12. *τὸν Σύρον τὸν*) Christianum intelligere videtur. GUYET. Non dubito, quin per Syrum illum e Palaestina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: iis enim, ut dominus Christus praedixerat, subjecta erant daemonia, et talia miracula passim fiebant in prima illa aetate ecclesiae. PALM. *Belinus*, cum despectu quodam eorum, qui de uno ex Apostolorum discipulis cogitarent, de ipso Christo hmo totum locum intellexit, levissime quippe pervolatum. Alioqui non neglexisset illud, quod Ion ipse se talis miraculi, ab Syro illo patrati, testem fuisse asseverat. Cautius certe et gravius *Wielandius*, et quorum sententiae in sequentibus notis traduntur, *Solanus* ac *Gesnerus*. LEHM.

Ead. l. 13. *Ἐπὶ τούτων σοφιστὴν*) Florentinum *τούτω* minus placet. *Ἐπὶ* enim cum secundo casu hic notat eum, qui praest, praepositus est illi negotio, ut in *Evang. Luc.* XII, 42. *ὃν παραστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ*. Ac sine verbo, ut hic, *Joseph.* Ant. XII, 1. *ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν*, *Bibliothecarius*. Et apud Nostrum *Tox.* c. 29. pr. *ὁ ἐπὶ δεσμῶν* *praefectus carceris*, ubi et alia dedimus. REITZ.

— *Ead.* l. 15. *Ὅπως ἀνίστησι, καὶ ἀποπέμπει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν*.) Sermo est de Syro quodam, (Christiano forte, ut judicat *Palmerius*) qui eos, qui ad lunam conciderent, oculos distorquentes, et os spuma impleti, tamen erigeret, sanosque ac integros dimitteret, non magna mercede malo isto liberatos. Sic enim suspicor, id potius exigua mercede fuisse praestitum, voluisse auctorem, quam magna, ut vulgo legitur in Graecis; atque adeo intercidissee οὐκ, quod facile ex affinitate ultimae in ἀρτίους syllabae potuit evenire. Legendum itaque mea sententia, ἀποπέμπει ἀρτίους, οὐκ ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. JENS. *Ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ*) Cave quidquam mutassis: genuina enim haec scriptura. Nec de Christianis labores, qui *gratis* miracula sua edebant. De aliis consule, si lubet, *Orig.* c. Cels. p. 53, 2. quo in loco Aegyptios videbis et ipsos talia a se patrata jactasse. SOLAN. Haec verba faciunt, ut non credam, de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de magistri sui voluntate *χαρίσματα* illa sua etiam gratis dedisse, satis constat: nec unquam objecta illis, quod sciam, aut depulsa avaritia. Video, quid in

mentem venerit *Jensio*: sed non ausim ei assentiri, cum praesertim ipsa nos Christi et Apostolorum historia doceat, fuisse in Palaestina etiam Exorcistas non Christianos. GERN. De phrasi egimus supra 1. Ver. Hist. cap. 19. De re haec tantum habeo monenda: emendationem *Jensii*, οὐκ inserentis, etsi de Christiano sermo non fuerit, nondum improbo; quia fin. cap. proxime praemissi miratur, magum exigua quatuor minarum mercede talia facere; idque novo jam exemplo confirmatum ire censi potest. REITZ. Verba ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ *Belinus* ironica habet et explicat *gratis*, de Jesu scilicet haec omnia capiens. LEHM.

— Pag. 256. l. 1. Ὅθεν ἂν αὐτὸς) Patriam daemonis ipsius linguam intelligit. V. *Bellum* de op. daemonum, de daemone Armenice loquente. LA CROZE. Qui nobilissimi *Crozii* notulas descripsit, dilucide *Bellum* auctorem indicavit; cum vero suspicarer, eum non bene adsecutum *Crozii* manum, clariss. virum J. Odé consului, qui eruditissimo libro de Angelis conscripto, in hac materia est versatissimus: isque mihi indicavit, sine dubio *Psellum* rescribendum, qui de Daemonum operationibus libellum confecit, editum Paris. 1576. et an. 1615. notis illustratum a *Gilb. Gaulminio*, recusumque Graece ac Latine in forma minore. REITZ. Locus *Pselli* habetur p. 102. sq. Ed. Kilo. 1688. 12. GERN.

Ead. l. 5. Οὐ μέγα) Sic supra *Demonact.* Vit. c. 30. f. SOLAN.

— Ead. l. 15. Ἐκ τῶν στανρῶν) Cave et hoc ad Christianos referas, nondum eo fatuitatis dicam an superstitionis devolutos, ut ligno virtutem tribuerent. Circulatores isti nempe faciebant, quod hodieque fere a stultis hominibus fit, qui suspensorum adipi, et oui non rei, virtutem magicam affingant. Pudet in tanta Christianismi luce hujusmodi etiamnum superstitiones, ab ipsis derisas Ethnicis, apud ipsos Reformatos multis in locis conspici, quas Romanensibus relinqui par erat, inter quos tot Monachis aliisque quaestui sunt. SOLAN.

Pag. 257. l. 4. Φαινόμενον) In omnibus libris erat φαινόμενον. Ego audacter, quia ita sententia postulabat, mutavi. SOLAN. Φαινόμενον) Etsi φαινόμενον non improbo, nihil tamen sine auctoritate muto, quia τὸ φαινόμενον quasi substantive, pro apparitione acceptum intelligi potest eod. modo, ut phaenomena philosophi ponere solent; et sic τὸ φαινόμενον τοῦ ἀνδριάντος nihil habebit incommodi. REITZ.

Ead. l. 8. Δημητρίον) Ἀλωπεκῆθεν oriundus dicitur, infra c. 20. SOLAN.

Ead. l. 10. Τῆς ἀφέσεως) Leg. *Casaub.* ad l. 1. *Athen.* BOURD.

Ead. l. 11. Τὴν δισκοφόρον) De manu discum gestante et vibratura intellige. De ὀκλάζω vide Zeux. c. 4. SOLAN. Fuerint igitur statuæ duæ, feminae ministrantis discum, et jactulantis viri. Sed non satis placet hæc δισκοφόρος, cum ad certamina ejusmodi non admissæ videantur mulieres. Itaque cogitabam, an ἡ δισκοφόρος possit esse via et quasi linea, ad quam projiciendus est discus, ut dicatur hic discobolus tanquam metas respicere et superare conari signa aliorum, qui ante ipsum projecere. Putabam, ut ἡ λειωφόρος est via, qua com meat ὁ λειώ, sic δισκοφόρον posse vocari viam, et lineam, ad quam discus dirigitur. GESN. Ignoscet Gesnerus, si, recte sensit Solanum, dixero; nam intellecto χεῖρα sensus est facilis. Id autem substantivi saepe intelligi, satis ipse novit. V. Bos de Ell. p. 184. vel 247. Ed. Schœtzg. REITZ. Τὴν δισκοφόρον ὁδὸν absurdam esse, necdum puto. Sed etiam χεῖρα facile probō: quæ si in mentem mihi venisset, aut aliunde esset oblata, reddidissem, reflexo ad manum disco oneratam vultu. GESN. in Addend.

Ead. l. 13. Μύρωνος — δισκοβ.) Hujus ipsius statuæ meminit Quintilianus II, 13. Quid tam distortum et elaboratum, quam est ille DISCOBOLOS Myronis? SOLAN.

Ibid. Δισκοβόλος) Barbarum hoc foret, si Th. Magistro fides, scribenti: ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ διαχειρῆς. REITZ.

Ead. l. 16. Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο) Ubi mentio fit Polycleti, miror, veterem Luciani Scholiasten Ms. notare, Polycletum fuisse pictorem, non statuarium, itaque se non intelligere, qui in statuariorum numerum referatur a Luciano, nisi forte sit alius Polycletus. Verba enim sunt: Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω, ἢ μήπερ ἕτερος οὗτος ὁ Πολύκλειτος. Verum quis nescit Polycletum Sicyonium Angeladae discipulum, et ejus Canonem, et tot statuas, quas in coelum extulerunt veteres? Vide Plin. XXXIV, 8. et de Canone sive norma Polycleti, Galenum de Hippocratis et Platonis decretis, et in primo de temperamentis. Euphranor et pictor et fictor fuit, uti ex eodem Plinio constat; vide lib. XXXV, 11. Critiae quoque Plinius meminit. GRAEV. Πολυκλείτου καὶ τοῦτο ἔργον) Statua nimirum illa, de qua in praecedentibus sermo fuit. Ad hunc locum Scholiastes: Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω. Inscitissime quidem hoc, si unquam ab ullo quidpiam, ab Scholiaste scriptum est. Quid? Nonne fictor et revera ἀγαλματοποιὸς fuit Polycletus? Cicero certe III. de

Oratore; *Una fingendi est ars*, inquit, *in qua praestantes fuerunt Myro, Polycletus, Lysippus*. Idem *Plutarcho* in Symposio audit *πλάστης*. Idem ab eodem hoc *Luciano* inter *πλάστας* nobiles memoratur in Somnio §. 9. et in Sacrificiis c. 11. Omitto quamplurima ex *Aeliano*, *Plinio*, aliis innumeris, loca, in quibus statuarius memoratur Polycletus; quaeque, ut et opera ejus ab auctoribus celebrata, diligenter congegit *Junius* in artificum Catalogo. Quid quod et Euphranor non pictor tantum, ut hic ab Scholiaste statuitur, verum etiam fictor fuit; ut ex eodem Catalogo studiosus lector possit discere. JENS. Vid. JENS. Et Davis. not. ad pag. 4. Tusc. SOLAN.

Pag. 258 l. 1. *Κριτίου*) Idem hic Critias cum eo, qui Rhet. Praec. c. 9. memoratur. SOLAN. At vid. illic Adnott. LEHM.

Ead. l. 3. *Φαλαγγίαν*) Supra Tim. §. 47. *ἀναφαλαγγίας*, *recalvaster*, ubi vid. quae *Hemsterh.* notavit. REITZ.

Ead. l. 5. *Ἀυτοανθρώπων ὅμοιον*) Vid. *Hemsterhusius* ad Tim. §. 52. ubi *αὐτοβορέας* occurrit, i. e. *verus et ipsissimus boreas*, aliaque obiter indicantur: at cum ibid. promisit, se hic dicturum, quid sit *αὐτάνθρωπος*, nulla tum divinatione praevidit, hanc sibi facultatem ereptum, et successorem tam festinantem, ipsoque tanto inferiorem datum iri. Quare paucis tantum defungar: omnis statua humana vel levi arte facta similis est hominī: talem si diceret hanc, *ὅμοιον ἀνθρώπου πλάσμα* dixisset; at jam vult eam ita referre vivum ac spirantem, i. e. verum hominem, ut nihil differentiae adpareat, quin sit *ipse homo*. Talia autem praeter philosophorum *αὐταρχή*, *αὐτοσοφία*, etiam aliis frequentantur, ut *αὐτόπαις*, quod *Hesych.* adfert, *αὐτόλυκος*, *fur* pecudes lupi instar furari solitus. Nec refert, num ab avo Ulyssis *Autolyco* derives, an ab ipso *λύκος*, quia et prior ille cognomen inde traxit. *Ovid.* Metam. XI, 313. *Nascitur Autolycus furtum ingeniosus ad omne: Qui facere adsuerat patriae non degener artis*. REITZ.

— Ead. l. 6. *Πέλιχος*) Consule *Thucyd.* I, 29. ubi saniores Codd. ita legunt. SOLAN. Vulgo illic *Πελλίκου* legebatur. Sed e Codd. jam restitutum *Πελλίχου*, et sic etiam h. l. *Belino* legendum est visum; quod ego quidem contra nostrorum Codd. auctoritatem non censeo faciendum. LEHM.

Ead. l. 8. *Στεφάνους*) Honor divinus, inquit *Barthius*, 719. SOLAN.

Ead. l. 10. *Ἠπιάλου*) Vid. Schol. Adde supra eundem ad Gall. c. 9 ibique notata: item *Theogn.* v. 174. REITZ.

— Pag. 259. l. 8. *Τάλως*) V. De Salt, c. 49, et *Platon.* Minos versus fin. p. m. 510. *ὁ γὰρ Τάλως τοῖς παρῆγας τοῦ ἐνιαυ-*

τοῦ κατὰ τὰς κώμας φυλάττων τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς ἐν χαλκοῖς γραμματέοις ἔχων γεγραμμένους τοὺς νόμους, ὅθεν χαλκοὺς ἐκλήθη. *Athenaeus*, ex Ibyco, amatorem Rhadamanthi fuisse ait, 603. D. SOLAN. Ὁ τοῦ Μίνως reddiderat *Gesnerius*: *Minois filius*. Sed correxi: *famulus*, monente *Brunckio* ad *Apollon. Rhod.* IV, 1643. cujus verba repetiit *Schäferus* ad *L. Bos.* Ellips. p. 118. LEHM.

— *Ead.* l. 9. Τῆς Κρήτης περίπολος) Habuimus de Salt. c. 49. et 2. Ver. Hist. c. 6. REITZ.

Ead. l. 10. Χαλκοῦ — ἐπεπολήτο) Sic supra Pro Imagg. cap. 23. SOLAN.

Pag. 260. l. 2. Κηρῶ) V. *Jani Rutg.* Var. Lect. V. p. 461. SOLAN.

Ead. l. 4. Πυρετῶ ἐχόμενοι) Πυρετῶ συνέχεσθαι usitate dici, ostendit *Jac. Elsner.* ad *Evang. Luc.* IV, 38. Sed et ἐχόμενος πυρετῶ *Lucianum* dixisse refert. At verbo simplici ἐχεσθαι *Hippocrates* ita utitur frequentissime, ut ἦν ὑπὸ πυρετοῦ ἐχομένη, *Sect.* IV. aph. 34. et 35. etc. Aliisque locis, ab *Poësis* in *Oecon. Hippocr.* v. ἔχειν indicatis, cum praepos. ὑπὸ. Sed et sine ea, ἀνὴρ νοῦσῳ εἶχετο, idem ex V. *Epidem.* p. 535. Nolim plura adcumulare in re nimis nota. REITZ.

Pag. 261. l. 1. Ἀλωπεκῆθεν) Ut *Tox.* c. 27. et *Diall. Merett.* II. Quod ideo moneo, quia hic prave in omnibus impressis antea scriptum erat Ἀλωπεκῆθεν, quamvis iidem libri recte in illis locis habeant. SOLAN. Ἀλωπεκῆθεν recte *Solan.* restituit, quia non solum sic amat scribi locis ab eo indicatis, sed et ap. alios, ut ex *Alciph.* demonstravi ad *Tox.* c. 27. Adde *Suid.* Ἀλωπεκῆθεν quoque scribentem. REITZ.

Ead. l. 4. Ἐδεδίειν) Lege ἐδεδίειν ἄν. LA CROZE. Non opus. LEHM.

Ead. l. 12. Ἀγαναντεῖ etc.) Scribe, ἀγαναντεῖ ἦν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τέλειων ἐστιαθῇ, indignatur, nisi stato tempore eximiis victimis pascatur. Sic scribendus Ms. volente hic locus et vertendus. Vulgo legitur ἀφ' ἱερῶν, invito Graecae linguae genio. Vertitur satis inepte, nisi in tempore justorum sacrificiorum epulis excipiatur. Ἱερὰ sunt victimae, hostiae et eorum exta, quae Diis adolentur. Τέλει Ἱερὰ sunt eximiae hostiae. Quod Ἱερὰ δεῖξαι *Homero* est, hoc *Thucydidi* Ἱερὰ θύειν, sacra facere, victimas caedere: apud quem etiam legitur Ἱερὰ τέλεια. Dicuntur et Ἱερῆα, hostiae: inde Ἱερῆα sunt quaevis animalia, quae mactantur. *Polyb.* lib. II. ὑπὸ Ἱερῆα caro suilla: *Athen.* lib. I. τροφή τῶν νεογνῶν ἱερῶν, caro tenerarum pecudum. Sic et Ἱερεῖαι et θύειν no-

tantum est sacrificare, sed et mactare. Sic et *sacrificare* apud *Plinium* lib. XXVIII, 19. GRAEV.

Ead. l. 13. Ἐφ') Sic *Ven.* utraque. Vid. et *Timon.* c. 5. Reliquae ἄφ', nisi quod *Fl.* habet ὕφ'. SOLAN. Facile secutus sum id, quod verum est. Quod tamen *Graev.* dicit, ἄφ' invito linguae Graecae genio scribi, hoc non plane perspicio; nam cum recte dicatur ἀπὸ τῶν σῶν δειπνῶν, et similia, quae *Stephan.* notavit; vel abundet interdum ἢ ἀπὸ, ut ἀπὸ μιᾶς ἡμέρας, uno impetu, *Thucyd.* VII, 71. f. et ἄφ' ἐνὸς κλεῦματος *Diod. Sic.* III, 15, 67. ubi plura *Wessel.* non esset adeo contra analogiam ἐπιαθῆναι ἀπὸ ἱερῶν, quando ἀπὸ id significaret, unde excipiari; sed quia δειπνῆν ἀπὸ τῶν τινος partitivum potius est, et ἔφ' hic melius satisfacit tempori, totumque sacrificium complectitur, id cum viro clariss. praestuli: ac tricari amplius nolim. REITZ.

Pag. 262. l. 14. Ἐσπειραμένους) Conf. supra Quom. Hist. Conscri. c. 29. med. Infra De Dipss. c. 6. m. et Navig. a. 2. f. SOLAN. Etsi in locis ab *Solano* indicatis non ἔσπειρ — sed περισπειρ. legas, tamen ad probandam hanc scripturam et versionem valent: nam α σπειράομαι, in gyrum contraho, formatum est, pro quo *Th. Morus* interpres *Parisinae* Ed. sparsis dedit, quasi ἔσπαρμένους α σπείρω legisset. Sed *Gesnerus* id ponte ad Graeca rectius composuit. REITZ.

Ead. l. 16. Πᾶσιν) De emendatione cogitaram; sed tractatio est, quamvis duriuscula, *Luciano* tamen familiaris. Neque adhuc dum aderant Encratis filii. Vid. c. 27. SOLAN. Ego comma adjeci, ut ad ἐδείκνυεν referatur. Trajectiones nonnullas ejusmodi constructionis oportuisset additas ab eo, qui tamdiu in evolvendo *Luciano* est versatus. Nos dedimus aliquot supra, *Parasit.* §. 16. Addimus hinc *Imag.* c. 11. f. ἀλλ' οἷς προείπον ἐκείνοις. *Rhet. Praec.* cap. 18. ὅτι κεν ἐπὶ τὸ ῥῆμα γλῶτταν ἔλθῃ. Bis. *Accus.* 34. πάντα γοῦν μᾶλλον ἀνέλπισα τὸν διάλογον, ἢ τοιαῦτα εἶρεῖν περὶ ἐμοῦ. Plura ex aliis jam addere non vacat. REITZ. Nec horum vides omnino certa. Exime certe locum *Rhet. Praec.* LEHM.

- Pag. 263. l. 10. Ἐλεφάντων — Ἰνδικῶν) Magnitudine enim Indici Elephanti Africis praestant, teste *Livio* XXXVII, 39. SOLAN.

Ead. l. 11. Πιναρῶ) Ita *V.* 2. Reliquae πιναρῶ. SOLAN.

- Ead. l. 14. Ἐκάτῃ) Videnda hic vita *Marini* a *Proclo* scripta p. 68. φάσμασι μὲν Ἐκατινοῖς φωτόειδεν αὐτοπτονμένοις ὁμίλησεν. SOLAN.

- Pag. 264. l. 7. Κατὰ φύλα κ. φρ.) *Homer.* II, B, 362. SOLAN.

- Ead. l. 10. Ἰερῶ Πλάτωνι) *Plat.* π. ψυχ. SOLAN.

Ead. l. 13. *Ἠκάζων*) Forsan *ἄκασεν*. Sed si per ellipsin accipias, ut intelligatur *εἶδον* ex praemisso *εἶδες*, mutatione non opus erit. REITZ.

Ead. l. 15. *Πρὸς φίλους*) *Lucilius*: homini amico non est mentiri meum. *Lact.* VI, 18. Sed etiam inimico atque ignoto existimabit non esse mentiri suum. SOLAN.

Pag. 265. l. 2. *Ἐπιμετρήσαντος*) Quod proprie significet, patet ex *Dial. Mort. V.* Plutonis et Mercur. §. 1. *ἐπὶ τοῖς ἐν-νεμήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα*. Hic igitur jocosae usurpatum, pro testimonio superfluo admetiris, superaddis, idque magis placet, quam *ἐπιμαρτυρήσαντος*. REITZ.

Ead. l. 7. *Ὁ δὲ πυρετός, οἷος; καύσωνος σφοδρότερος*) *Benedictus*: *Febris, o qualis! incendio certe vehementior*. *Μαὶ ὁ δὲ πυρετός, οἷον καύσος σφοδρότατος, θερμότερος, febris, tanquam incendium vehementissimum, ardentior*. REITZ. De hoc vocis οἷος usu vid. *L. Bos* Ellipss. p. 419. sq. *Schäff.* LEHM.

**Ead.* l. 13. *Χάσματος*) Conf. supra de *Luct. c. 2.* REITZ.

Pag. 266. l. 1. *Δοκεῖ*) Mallem *δοκεῖν*. SOLAN. Verum est, *μοι δοκεῖν* hic locum habere. Vid. supra notata de *Luct. c. 5.* At non plane opus est mutatione, quia et *μοι δοκεῖ*, intellecto ὡς, non incommodum sensum exhibet. REITZ. Vid. *Fritzscher*. *Quaest.* p. 25. sq. LEHM.

Ead. l. 1. *Ἐπιλεγόμενος*) *Th. Mag. v. ἀναλέγομαι* haec eod. modo adfert. In quo tamen male admodum interpunctio facta in *Ed. Blankardi*, dum dedit, *Δουκιανὸς ἐν τῷ φιλο-ψευδῆς ἢ ἀπιστῶν ἐπιλεγόμενος*, quasi ἢ ἀπιστῶν pertinere ad verba *Luciani*. Quare punctum, quod post *φιλοψευδῆς* est, post *ἀπιστῶν* collocandum, jam quisque videt, vel me non monente. REITZ.

— *Ead.* l. 5. *Οὐπω πεπλήρωται, φησι, τὸ νῆμα*) *Divus Augustinus* cap. 12. De cura pro mortuis. *Caesarius Monachus* historiar. memorabil. cap. 42. lib. XII. MARCIL.

— *Pag.* 267. l. 1. *Ἐπιμενέδην*) Poëta hic Cretensis, quem 50 annos perpetuos dormisse fama est; *Plut.* 1403. f. Vid. *Timon*, cap. 4. SOLAN.

Ead. l. 7. *Τίμων*) Sic pro *τίμων* etiam paullo post et alibi scriptum invenio. Alios amare *τίμων*, qui dubitat, adeat *Herodian.* III, 14, 17. *Ev. Matth.* XX, 20. *Luc.* I. 16. etc. REITZ.

— *Ibid.* *Οὕτως ὀναίμην—τούτων*) Formula bene precandae adfirmandae. *Alciphron* III. Ep. 19. pr. *κοινωνικός ὢν καὶ φιλι-ταιρός ὄναίω σαι τοῦ*—bene tibi sit ex te ipso. Ubi plura exempla, non omisso hoc *Luciani*, dedit peritissimus Graec. idiomatis *Berglerus*. Sed in malam partem, per ironiam, idem habuimus *Asin.* c. 36. f. *ὄναίω τούτων τῶν καλῶν γάμω*

Τούτων autem pertinere ad *υἱών*, monuit *Jac. Elsn.* in *Epist. ad Philem.* I, 20. ubi legimus, *καὶ ἀδελφεῖ, ἐγὼ σου ὀνάλμην ἐν Κυρίῳ*. Ad quae ille alia etiam similia adfert, *Majumque* merito reprehendit, qui illa ex *Veneraea* phrasi, *frui aliquo*, interpretetur. REITZ.

— *Ead.* I, 15. *Τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλ.)* Alio ordine infra *Musc. Enc.* c. 7. SOLAN.

— *Pag.* 268. I, 10. *Κυνίδιον — Μελιταῖον*) Vid. supra *De Merc. Cond.* c. 34. et infra *Conviv.* c. 19. SOLAN.

— *Ead.* I, 15. *Σανδαλὼ γε χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς — παίσθαι*) De puerili, item servili et contumeliosa hac solearum ac sandaliorum castigatione veteribus usitatissima, multa habet *Gat-taker.* in *Cinno* c. 19. med. REITZ.

— *Ead.* I, 18. *Ἀργινωτος*) De hoc nihil invenio. SOLAN. Fictum hoc nomen putat *Belinus* ad *Arignotes* *Pythagoreae* nomen, quae *Samia* et *Theanus*, celeberrimae *Pythagorae* filiae, discipula fuit. De qua vid. *Suid.* LEHM.

Pag. 269. I, 3. *Πέλεκυν*) Confer *Conviv.* c. 6. *ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν*. Sed aliud hic est. SOLAN. Sic *Demosithenes*, teste *Plutarcho* *Vit. Phocion.* p. 303. Ed. *Reisk.* cum ad dicendum surgere videret *Phocionem*, ad amicos dicere solebat, *ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπίς πάρεστιν*. Monuit hoc *Belinus*. Idem vir doctiss. conferendum jussit *Xenoph.* *Cyrop.* IV, 2. *μὴ δῶμεν αὐτοῖς μηδὲ γινῶναι πάνπαν ὅτι ἄνθρωποι ἐσμέν· ἀλλὰ γέρεα καὶ κοπίδας καὶ σάγαρεις ἅπαντα καὶ πληγὰς ἤκειν νομιζόντων*. BIR.

Ead. I, 5. *Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς*) Proverb. BOURD.

Ibid. *Ἐπεισκευληθῆναι*) *Ἐπεισκευληθῆναι* legendum videtur. GUYET. *Ἐπεισκευληθῆναι*) Aliter antea hic in omnibus libris nostris legebatur, nempe *ἐπεισκευληθ* —. Sed certa est *Kusteri* emendatio. Vid. *Conc. Deor.* c. 9. ubi recte habet *Fl.* [*Lego ἐπεισκευληθῆναι*, aderat enim invocatus et inexpectatus. *Aristoph.* *Thesmoph.* v. 272. *εἴσω τις ὡς τάχιστα μ' εἰσκευλησάτω*. KUSTER.] *Ἐπεισκευληθῆναι μοι*) Nihil equidem absurdi video in vulgata lectione. Quid enim prohibet, quo minus ab ipsa *Fortuna* advocatus venisse dicatur *Arignotus*? Sed non dissimulanda tamen oppido elegans doctissimi *Kusteri* conjectura, qui ad *Aristoph.* *Θεσμοφορ.* 774. suspiscatur legendum *ἐπεισκευληθῆναι*. Probaverat jam ad v. 102. *εἰσκευλεῖν* esse theatralis machinationis verbum, qua *θεοὶ ἀπὸ μηχανῆς*, in scenam descendentes de caelo *Dii*, repraesentantur. Quod si admittamus, ita hic locus interpretandus fuerit, *tanquam Deum e machina in hanc scenam a Fortuna demissum*. Si unus *Codex* addiceret in verbo paullo reconditiore, et captum

librariorum superante, non dabifarem; sic, ut jubet *Kusterus*, reponere. GESN.

Ead. l. 10. *Ἐπήκουσα*) Forsan ὑπήκουσα legendum, adscripserat *Solan.* Nescio, num ex suo ingenio, an monito alterius Verum quia supra c. 6. versus fin. etiam habuimus τὴ μεταξὺ εἰζῶν ἐπήκουον, nihil hic quoque mutare consultius fuerit. Adde et *Prometh.* §. 20. μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσεν σου. Ac de *Salt.* c. 64. μὴ ἐπακούοντα τῶν ἀδομένων. Et jam tanto minus de mutatione sollicitus erit. REITZ. Adde *Charon.* c. 11. et 14. LEHM.

Pag. 270. l. 7. *Συνεσιῶτα ὀραῖσθαι*) *Συνεστῆναι* etiam deinde c. 32. med. sic accipitur, ut significet idem fere, quod ὑπεσιγμέναι, φύσιν ἔχειν. Nimirum συνεσιῶται vel συνεστήτη, quidquid potest cum aliis stare, quidquid nec sibi, nec aliis repugnat, non involvit, ut ajunt, contradictionem, vel implicat. Observata *Budæo* verbi notio, sed exemplis, quod sciam, nondum firmata. GESN.

Ead. l. 15. *Κράτειον*) Sic scribitur etiam *Diall.* *Mortt.* I. ubi vid. not. *Solan.* *Κράτειον* praeferendum esse vid. ad *Quom.* *Hist.* c. 3. et ultimum ibid. REITZ.

Ead. l. 16. *Τίβιον*) Vid. supra *Timon.* c. 14. (jam c. 22.) *Solan.*

Pag. 271. l. 11. *Ἀνορύξας*) *L. Fl.* et *Salm.* cum *Amst.* Reliquae ἀνορύξας, absurde. *Solan.*

Ead. l. 3. *Ἀσινητός ἦν, ἥδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων*) *C. Plinius* *Epist.* 27. *L. VII.* Scriptor vitae S. Germani Antisiodorensis Episcopi c. XVII. D. *Antoninus* Archiepisc. *Florentin.* *T. II.* c. 9. *Tit.* 12. paragr. 8. *Marcil.*

Pag. 272. l. 9. *Καθαράν*) *Diod. Sic.* II. cap. 39. pr. καθαράν ποιῆσαι τῶν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν. *Plutarch.* *Thes.* p. m. 3. C. οὐδὲν μέρος καθαρὸν οὐδὲ ἀκίνδυνον ὑπὸ ληστῶν. Ibid. pag. seq. A. καθαίρειν γῆν καὶ θάλατταν. REITZ.

Pag. 273. l. 2. *Δαιμόνιος τὴν σοφίαν*) Facete ludit in duplici significatu; cum et pro valde sapiens, et quasi pro eo, qui in spectrorum negotio callidus est, accipi queat. Sic δαιμονίως ἐπεθύμουν, misere, i. e. valde cupiens, *Aristoph.* *Plut.* v. 675. Adde *Aelian.* V. H. II, 4. ἐσπουδαπὼς δαιμονίως. Et *Spanh.* ad *Aristoph.* l. d. REITZ.

Ead. l. 16. *Μνήμα*) *V. Diog. Laërt.* p. 246. F. et *Hesych.* π. σφῶν. Sed pro ὡςγε hic apud Nostrum lege ὡςγε. *Solan.*

Pag. 274. l. 2. *Στειλόμενοι νεκρικῶς*) Adde ista verba στειλόμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, notat antiquus Scholiastes ineditus, veteres solitos cadavera nigrae vesti insuere. *Οτι, inquit, τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἀμ-*

φιένουσιν et ad sequentia, μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς, haec ad-
jecit: οἷ καὶ τὰς ψυχὰς θνητὰς ὥστε εἶναι, ὥσπερ καὶ τὰ
σώματα. GRAEV.

Ead. l. 3. Καὶ προσωπεῖοις ἐς τὰ κράνα μεμιμημένοις)
In *Salm.* Ed. simul et in hac ipsa vitiose edi video in La-
tinis, ac personis in capitis adfectis, ignorans, utrum sic
praeses ejus et editionis et versionis de industria scripserit,
ac interpolare voluerit *Th. Mori* versionem, an eam ipsam
retinere, quae est in capita, ut sit typorum error. Certe
neutrum placet. Neque enim Graeca id modo volunt, ad-
summissee eos personas vel larvas in capita, sed clare summissee
larvas tales, quae in speciem simul et formam cranii vel cal-
variae, vel diu mortui capitis fictae essent. GRON.

Ead. l. 12. Τάχα) L. et Ven. utraque ταχὺ, quod non
placet. SOLAN.

— Ead. l. 15. Κετῆν) Hinc *Coptica* lingua. Inde terrestri
jam itinere Thebas petunt, ubi Memnonis statuam fuisse dixi-
mus ad *Toxar.* c. 27. V. *Plut.* de *Iside* p. 356. *Spanh.* SOLAN.

— Ead. l. 16. Μέμνονα) Saxeus ille Memnon, a Germanico
etiam visus apud *Tac.* A. II, 61. Sed hic noster ἐπιμετρεῖται,
cum voces sibi ait prolatas etc. Vid. et *Tox.* c. 27. Adde *Phi-
lostr.* p. 232. et *Strabonem*, qui ipse statuam vidit, strepi-
tumque audit; sed a quo editum, an nempe ab alio, ut
credi ab incolis narrat, pulsatae statuae, an vero ab aliquo,
qui tum adesset, aut sub basi lateret, a sacerdotibus ei rei,
quod subinnuere videtur, praefecto, non affirmat. XVII. pag.
816. Audi etiam, si lubet, *Pausaniam*, (p. 40, 26.) *Strabone*
judicio longe inferiorem. SOLAN. *Hemsterh.* adscripserat: vid.
Strab. XVII. pag. 1170. ubi *Casaub.* utitur hoc loco. Verba
autem *Strabonis* sunt: τὸ Μεμνόνιον — Περὶ στεύας δ' ὅτι
ἅπασι καθ' ἡμέραν ἐκάστην ψόφος — ἀποτελεῖται. Ad quae
laudatus *Casaub.* *Plinius* ait, quotidiano solis ortu contactum
radiis crepare, *Lib. XXXVI.* c. 7. et ita *Corn.* quoque *Tacitus*
L. II. c. 61. *Annal.* referens, visam fuisse Germanico hanc
Memnonis saxeam effigiem; (meminit et *Eusebius* in *Chronicis*,
et *Dionys.* *Periegeta* v. 250. Vid. omnino *Lucianum* *Ἀν-
ιστοῶν* pag. 349. T. 2. Ed. *Amst.*) Adde *Scalig.* *Animadv.* ad
Euseb. p. 25. Meminit et *Juvenal.* *Sat. XIV,* 5. *Dimidio* *Ma-
gicae* resonant ubi Memnone chordae; ubi vet. Scholiast. ait:
Memnonis ex aere statua, citharam tenens, certis horis ca-
nebat. Hanc *Cambyses* rex jussit aperiri, existimans mecha-
nici aliquid esse, quod intra statuam lateret: nihilominus tamen
aperta statua, quae erat magice consecrata, horis statutis sonum
reddidit. Ideo *dimidio* dixit, id est, aperto et diviso. REITZ.

Pag. 275. l. 3. Ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτα) Pro-
sus eadem locutio est in *Evang. Matth. XIII, 35. ἀνοίξω τὸ
στόμα ἐν παραβολαῖς. Et ad idem Evang. V, 2. ubi ἀνοίξας
τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐδίδαξεν αὐτοὺς, J. Elsner. phrasin ἀνοίγειν
τὸ στόμα firmat ex Aeschylō aliisque. De pleonasmo autem
τῆς ἐν, vid. supra ad Herod. c. 5. Adde huc propius conve-
nientem Long. Past. II. p. 81. σύριγξ ἐν στόματι παιδὸς ἐκ-
πνεομένη. Et *Alciph. I, 31. pag. 138. ἀμυνοῦμαι αὐτὰς, οὐκ
ἐν σκώμμασιν, οὐδ' ἐν βλασφημίαις. Per multa alia non abi-
milia adferre liceret, ut ex Homer. Batrach. ante med. κοσμή-
σαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλίοισι. Diod. Sic. V. cap. 57. pr. ἐν παι-
δείᾳ διήνεγκαν. Vel IV. 78. pr. ἐν ὑπερβολῇ τῆς τέχνης θαυ-
μαζόμενος Δαιδαλος. Item ex Nostro, Phalar. I. c. 5. ἐν
ὀφθαλμοῖς ὄραν, ubi et alia jam dedi; nec non Amor. 29. pr.
ἐν ὄμμασιν ὑποβλέπων. Timon. c. 15. ἐν θύραις κατακλίειν.
Ev. Matth. V, 13. ἐν τίνι ἀλισθήσεται; sed satis esto. REITZ.**

*Ead. l. 5. Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμά-
σιος τὴν σοφίαν)* Memphiticus vir, quidam ex sacris illis scri-
bis, mirabili sapientia. Sic Benedictus. Meminit et alibi
scribarum Aegyptiorum, in libello de sacrificiis, ubi cum Pro-
phetis eos conjungit, et *Apul. Metam. 11. Tunc ex his unus,
quem cuncti Grammatea dicebant, pro foribus assistens, coe-
lestis pastophorum, quod sacrosancti collegii nomen est, velut in
concionem vocato, ut fuerint inter sacerdotes Aegyptios, qui
reconditam illorum sapientiam docebant, aliisque muneribus
sacris fungebantur. Sic et in libro de Macrobiis cap. 4. re-
censet inter longaevos Aegyptios ἱερογραμματεῖς. Nec repu-
dio lectionem editam. In Flor. tamen legitur ἱερογραμματέων
sed in Ms. ἱερῶν γραμμάτων, quod non puto fastidiendum
esse, ut sit τῶν ἱερῶν γραμμάτων σοφίαν θαυμάσιος, admi-
rabili sacrarum literarum sapientia praeditus. Sacras literas
vocabat illam mysticam Aegyptiorum sapientiam, quae non-
nisi initiatis tradebatur, et circumsectis, magiam scilicet, et
literas Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud Herodotum.
Diodorum Siculum, Clementem Alexandrinum, aliosque ha-
bentur. GRAEV. Infra Macrobi. c. 4. pr. ὥσπερ Αἰγυπτίων
καλούμενοι ἱερογραμματεῖς. Adde et supra Vit. Auct. c. 14.
Quare et hic rectius γραμματέων, quam γραμμάτων. Intelligit
autem εἰς vel τις, in vulgus notum, et monuimus alibi, ex
*Aristophan. Plut. εἰ γὰρ τῶν φίλων, aliisque. REITZ.**

Ead. l. 7. Αἰγυπτίων) Mallem Αἰγυπτίων. SOLAN. Αἰγ-
πτιον non modo *Fl. et Fr. sed et J. Hag. Par. B. 1. etc. Et*
recte, nec opus Αἰγυπτίων legere, quia παιδεία Αἰγύπτου
bene connectitur. REITZ. Hoc quidem et Solanus videt.

Quod igitur nihilominus maluit *Αἰγυπτίων*, caussa non potuit alia esse, quam quod in genere vocis *Αἰγύπτιον* offendit: sane enim *Αἰγυπτίαν* scribere debuit auctor, ut supra *Αἰγύπτια* c. 51. idem scripserat. *Τῶν Αἰγυπτίων* vult Jacobus in Bibl. Crit. Hildes. a. 1821. P. 1. Fasc. 1. p. 106. LEHM.

Ead. l. 8. *Ἀδύτοις*) Conf. supra Gall. c. 18. SOLAN.

Pag. 276. l. 13. *Δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διακονεῖτο ἡμῖν*) *Th. Mag.* sic: *ΔΙΑΚΟΝΟΤΜΑΙ* καὶ διακονῶ. *Λουκιανὸς ἐν τῷ Φιλοψευδῆς, ἡ ἀπιστῶν· δεξιῶς ὑπηρετήσεν καὶ διακονεῖτο ἡμῖν.* REITZ.

Pag. 277. l. 2. *Ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς*) Sic et *Th. Mag.* v. *ὑφίσταμαι.* SOLAN.

Ead. l. 15. *Δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι*) Articulum *οἱ*, qui in omnibus Edd. adhuc legebatur ante *διάκονοι*, expunximus auctoritate Ms. Reg. 2954. Bip. Restitui articulum, cujus vim si intellexisset *Belinus*, non certe ut expungeretur suavisset. Saltem tale iudicium non temere *Bip.* et *Schm.* sequi debuerunt. „Ex uno illo, qui ante fuerat, jam duo facti sunt ministri.“ LEHM.

Pag. 278. l. 6. *Ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην*) Et quae venustas in hoc Luciani *ἐπιμυθίῳ*, quod tamen nunquam his narrationibus nisi venustissimum subjicit, residebit, si claudatur domus aqua referta? Immo an claudi potest? Periit omne auctoris ingenium, quod restitues scribendo *ἐπικλυσθῆναι*. Sed, inquit, oportebit domum horum aquariorum haustu refertam mergi et inundari. Res ipsa dictat. GRON. Certissima est, meo iudicio, *Gronovii* emendatio, rescribentis *ἐπικλυσθῆναι*. Id namque verbi hic requiritur. Noster in *Timone* §. 18. *ῥθᾶσαι βουλόμενος τὴν ἐπιρρόην, μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσῶν, ἐπικλύσω αὐτόν.* JENS. *Ἐπικλυσθῆναι*) Secuti sumus emendationem *Gronovii* omnino necessariam. SOLAN. *Ἐπικλυσθῆναι* legendum etiam probe monuit *Wess.* ad *Diod.* Sic. IV. c. 51. No. 39. Quare tot viris eruditis consentientibus ita edere, non exspectata Codd. auctoritate, nullus haesitavi. REITZ.

Pag. 279. l. 3. *Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμέ, οὐ λέγω, μή μοι ἄπιστα δόξω περὶ ἑαυτοῦ μεγαλυνεῖσθαι*) *Benedictus*: *At non dico, me sacrum anulum habere, cujus sigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem, nec mecum loqui Apollinem, ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare.* Pro *ἄπιστα* Ms. *ἀπιστοῦντι* scribit. Sic autem interpretare hunc locum: *At non dico, me sacrum anulum habere, cujus*

signum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo mecum loquatur, ne tibi, qui haec non credis, videar de me ipso elate loqui, ne tibi videar me ostentare, et jactare. GRAEV.

~Ead. l. 7. Ἀμφιλόχου) V. Alex. c. 19. et not. etc. 29. et Paus. Att. pag. 33. Orig. c. Cels. 131. B. SOLAN. Ἐν Ἀμφιλόχου) Scil. οἴκῳ. Dictum satis ante. Sic supra c. 14. Ἐν Γλαυκίῳ. Vid. Bos de Ellips. REITZ.

Ead. l. 8. ὑπερδιαλεχθέντος) Mira vox et mihi suspecta. SOLAN. Cl. Belinus vertit: où la statue de ce héros a réellement causé avec moi, emendationem Larcheri secutus, pro ὑπερδιαλεχθέντος facillima mutatione legentis ὑπὸ διαλεχθέντος, in notis ad Herodot. lib. VII. T. V. p. 317. BR.

~Ead. l. 12. Τὸ ἐν Μάλλῳ — ἀληθέος.) Huc facit Pausaniae locus (p. 33. in Att.) ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ etc. De Alexandri Abonoteichitae oraculo nihil habet, quia homo tum potentior erat, quam ut eum tangere Lucianus auderet. Maluit itaque silentio rem totam involvere. SOLAN.

~Ead. l. 14. Ἐγγράφας) Quod Alexander Pseudomantis imitatus est. V. Alex. c. 19. A Jove Heliopolitano etiam factitatum tradit Macrob. I, 23. SOLAN.

Pag. 280. l. 3. Δοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν) Florentinae lectio concinnior et faciliior est vulgata, quae satis intricata tribus infinitis δοκεῖν δεῖν ἀντιλέγειν, tamen sic resolvi potest: οἰηθεῖς οὐ δεῖν δοκεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἅπασιν, existimans non oportere videri velle, (vel speciem praebere) ac si solus contradicerem omnibus. Mallem tamen, ejecto alterutro vel δοκεῖν vel δεῖν, stilum concinniorem reddere, vel Florentinae lectionem cum vulgata commiscendo scribere; οὐ δοκῶντας δεῖν μόνος etc. Duplex infinitivus nihil habet incommodi; vid. supra c. 7. χοῆνας εἶναι) J. J. Wetsten. malit ἀντιλέγων. REITZ. De Nominativo μόνος, qui cum δεῖν pugnare videri potest, vid. Fritsch. Quaest. p. 102. sq. LEHM.

Pag. 281. l. 3. ΦΙΛ.) Continuabantur haec antea in plerisque impr. ego distinxi, suadente Fl. Ed. lacuna, B. 2. et Salm. SOLAN. Interpres Thom. Morus Latinae versioni personam PHIL. et mox TYCH. inseruerat, etsi in Graecis aberat. Necessitate igitur postulante etiam Graecis inserui, et ἀπῆλυσσα quoque dedissem, si vel nulla Ed. praecisset. REITZ. In B. 3. in utroque loco personarum notatio reperitur, in B. 1. superioris tantum Philoclis. LEHM.

Ibid. Ἀπῆλυσσα) Ita Fl. Ed. recte. In rel. ἀπῆλυσσα. SOLAN.

Ead. l. 4. Λυτῶν) Λυσσῶν supra Nigr. in fin. οὐκ αὐτοὶ μόνος λυσσῶσιν. At λυτῶντων κυνῶν contra rursus Dial. Mort. XVII. ad f. Sed eodem redire, quis nescit? REITZ.

Ead. l. 11. *ΤΤΧ.*) Et hic, priore mutata, iterum nova reponenda fuit persona. SOLAN.

Ead. l. 13. *Οὐδὲν οὐ μὴ*) Nondum adsentior Florentinae. Triplex enim illa negatio intensissime negat. Vid. modo supra *Rhet. Praec.* c. 20. *οὐχ ἔξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ—ἀγωνιστὴν εἶναι σε*, ibique notata. REITZ.

IN HIPPIAM.

Pag. 282. l. 1. *ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝ.*) *Προσλαλιά*, ut aliae nonnullae, de quibus ante dixi. MARCIL. *ΙΠΠΙΑΣ*) *Olearius* eundem censet cum Platonico illo deoantatissimo, ad *Philostr.* p. 495. Sed vide c. 3, unde, longe alium multoque recentiorem esse, luculenter patet. Sophista ille merus, (et ita audit eo ipso in loco) hic mathematicus summus, non oratione tantum, sed opere ipso probatissimus, in Geometria, Mechanica, Musica, Astronomia summus. Quod autem ibi vir eruditissimus de rebus ab eo Olympiae factis testem Nostrum adducere videtur, *μνημονικὸν σφάλμα* est; nisi forsan respiciat Herod. c. 3, ubi primus inter eos numeratur, qui Olympiae declamando inelaruere. SOLAN.

Pag. 283. l. 4. *Ἀγαθοὶ*) *Ἀγαθὸς τε ποιεῖν*, aptus ad aliquid praestandum, esse Graecismum usitatissimum, ut *Aelian.* V. H. l. 10. *Κῆτες τοξεύειν ἀγαθοί*, eo minus opus est dici, quo pluribus potest. Vid. *Homer.* sexcentis locis *ἀγαθὸς βοήν* exhibentem, et fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graec. Lit. A. REITZ.

Ead. l. 6. *Τῶν πάλαι*) Male omissum in *FL.* articulum quisque fatebitur, qui mox *τῶν καίτω* adapexerit, noveritque, *τοὺς πάλαι* significare antiquos, quod vel ex Syntaxi sciunt pueri. Sic supra de *Gymn.* cap. 21. *τῶν ὑστέρων*, posterorum. Quare in re tritissima plura adferendo lectori gravis non ero. REITZ.

Ead. l. 8. *Οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος*) Non quod aliter historiam edere velim. Sic Salmurien-sis. Sed per Musas! cui bono hic illud aliter? Immo, non quod temere et futiliter historiae narratione me ostentare volo. GRON.

Ead. l. 15. *Καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν*) Sostratus ille Cnidius fuit celeberrimus ille Architectus, qui turrim in Pharo insula aedificavit, de quo *Strabo* L. XVII. *Plin.* L. XXXVI. cap. 12. Ipse vero noster *Lucianus* supra, lib. Quom. Hist.

scrib. Sed quod ait hoc loco *Lucianus* de Ptolemaeo et Memphi capta per Nili diversionem, exspecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi hanc historiam, et quis fuerit ille Ptolemaeus, omnino me latet, et de ea Memphis rebellionem silent historiae. Tentabam me extricare legendo, τὸ μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον τὴν Μέμφιν, id est, qui Ptolemaeo subiecit Memphin. Nam Ptolemaeus Philadelphus, cujus tempore vixit ille Sostratus, et quo imperante et sumptus suppeditante extruxit illam celebrem turrim in Pharo insula, inter amicos habuit illum Sostratum Cnidium, nec unquam, quod sciam, nec ab illo nec ab alio captus est. De Ptolemaeo Cerauno dicto, incidit mihi quaedam suspicio, haec intelligenda esse, sed sine auctoritate. Nam Ptolemaeus ille Ceraunus dictus vir praeceps fuit, et ad audacia facinora promptus, et qui, cum natu major filiorum Ptolemaei I. Soteris dicti esset, a minore natu Philadelpho supplantatus fuerat, patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque suspicor, eum Memphin occupasse, in qua obsessus a fratre jam regnante fuit, et captus. Sed tamen, si captus fuit, credendum est, patre adhuc vivente Ptolemaeo, Sotere, seu Lagi dicto, id accidisse, scilicet jam privato, et regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam si patre jam mortuo rebellasset et captus fuisset, non est credibile, Philadelphum eum vivum dimisisse, qui post patris mortem duos fratres Leontiscum et Argaeum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam praecipitis audaciae viros, nec tanta injuria affectos. Si conjecturae credendum est, ista haec mea non est sine verisimilitudine. Si quis super hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentissime. PALM. Donec lux major affulgeat, Πτολεμαῖος legendum censeo, non, ut in libris est, Πτολεμαῖον. Narrat *Pausanias* in Att. sub Philadelpho defecisse Gallos mercenarios, et ab eo in Insula Nili fame consumptos. Vide, an inde aliquid elici possit, quo hujus facti pateat veritas. SOLAN.

Pag. 284. l. 2. Τριήρεις) *Combustas* ab Archimede hostium naves, nec *Plutarchus* in Marcello, nec *Livius* auctores sunt, qui tamen praeclara ejus facta data opera memorantes haud temere quidquam omissuri censendi sunt. Mendum esse hic in * — suspicor. Ut ut sit, exstare *Venetis* audiavi instrumentum ustorium ad quingentos usque passus vim suam exserens. Sed an veteribus speculi ustorii usus jam cognitus fuerit, ego sane ignorare me non invitatus fateor; quamquam nuper concionatorem audierim, non infimi inter Gallos nostros

nominis, de speculo ustorio locum S. scripturae, qui excidit, intelligentem. Eo tamen non incommode referri posse videtur, quod alicubi apud *Aristophanis* Scholiastam de lapide *πεγγλιτη* legere me memini, qua de re ad Alex. c. 21. dictum est. *Lactantius* autem diserte ait lib. de ira Dei cap. 10. p. m. 630. C. orbem vitreum plenum aqua si tenueris in sole, de lumine, quod ab aqua refulget, ignis accenditur, etiam in durissimo frigore. SOLAN. De Archimede hoc puto primus somnium *Lucianus* dixit. LA CROZE. Mirandis ab se inventis machinis hostium naves repulisse atque demersisse narratur a *Plutarcho* in Marcello pluribus in locis. Ita ut Marcellus eum Geometricum Briarea vocarit, contra quem frustra Romani fabri machinas suas adhiberent. REITZ. De speculis Archimedis ustoriis docte et scite expositum legitur in diario inscripto: *Allgemeiner Anzeiger der Deutschen* a. 1820. No. 311. et a. 1821. N. 114. LEHM.

Ead. l. 3. *Θαλής δὲ* etc.) In marg. *Ald. Wess.* adscriptum: idem *Laërtius* in vita Thaletis. Sed *Gesn.* locum jam indicavit. Addam tantum verba Diogenis: *Κροῖσον, ὃ καὶ τὸν Ἄλυν ὑποσχέσθαι ἄνευ γεφύρας περάσαι, τὸ θεῖθρον παρατρέψαντα.* REITZ.

Ead. l. 4. *Ἄβροχον διαβιβάσειν*) Cautè narrat *Herodotus* I, 75. et ita ut fidem se adjungere narrationi diserte neget: asseverate, ut videtur, *Apollodorus* apud *Diogenem Laërtium* I, 38. plane sine ulla dubitatione Schol. ad *Aristoph.* Nub. 180. Illud *κατόπιν* nostri diserte, ut solet, explicat *Herodotus*, *ἄνωθεν τοῦ στρατοπέδου ἀρξάμενον, διώρυχα βαθέην ὀρύσσειν, ἄγοντα μηχανοειδία, ὅπως ἂν τὸ στρατόπεδον ἰδρομένον κατὰ νότου λάβοι, κ. τ. λ.* Etiam illud observandum. Qui narrabant *Herodoti* aetate, ii 1) non dicebant *ἄβροχον* traductum exercitum, sed divisum in duo brachia Halyn ob ipsam illam divisionem utrinque vadosum factum, ut pedibus transiri posset: 2) nec dicebant, una nocte id opus effectum esse. Et tamen *Herodotum* patrem fabularum vulgo appellamus: et noster dedit praecepta scribendae historiae. Cautius paullo ante de Archimede, cui incendia modo navium, non specula tribuat. GESN.

Ead. l. 5. *Οὐ μηχανικὸς*) Atqui Mechanicum hinc probat *Aristoph.* Scholiastes. Sed hoc vult *Lucianus*, non eam fuisse Thaleti artem, sed virum industrium et sagacem, ingenii felicitate id assecutum, quod earum rerum artifices non viderant. Narrat etiam *Herodotus*. SOLAN.

Ead. l. 10. *Ἰππῖον*) Nemone de hoc quidquam? Conf. *Voss.* de Mathem. Caeterum cave, hunc cum Platonis Hippiam

confundas; quod miror a viro doctissimo factum in Catalogo Philosophorum. Hic enim *Luciani* aetate vixit, uti hoc ipso in loco vides, τοῦ καθ' ἡμᾶς. SOLAN.

Ead. l. 14. Οὐκ ἐν τοιαύταις — συνισταμένον) Spuria haec videntur et insititia. GUYET. At vide notas inferiores. LEHM.

Ibid. Προσχέσει) Repetiit, puto, librarius improvide vocem, quae paullo ante adfuerat: legendumque ὑποθέσειν, ut non ita multo post, κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Est duplex genus artificum. Alii, et major quidem pars, ad imitationem tota conversa, quae ab aliis elaborata sunt, quae magister ostendit, ea satis feliciter imitatione adsequuntur, sed nihil novi ipsi inveniunt: quoties non est, quod imitentur; tanquam deprehensi, haerent. Talis non est Hippies: non exspectat exempla aliena: ipse sibi et aliis exemplum est. Non tantum designatam omnibus lineis figuram describere et transferre puerili industria potest, sed in data quacunque linea, ex praeceptis artis, quodcumque triangulum postulatum fuerit, construere. GESN. Speciem sane habet *Gesneri* emendatio; nec tamen sequor. Προσχέσει, quam vocem consulto auctor repetisse videtur, significat res, quae tractantur, quatenus quis eas proficitur; ergo idem fere, de quo cogitavit *Gesnerus*. Cf. Quom. Hist. Conser. c. 27. ubi ἄλλα προσχέσεις est altera rerum, quae ab auctore agebantur, c. 6. promissarum sectio s. caput alterum. Ceterum optime suum *Lucianum* percepit *Gesnerus*. Vid. infra. Unum vitupero hoc, quod verbum συνέβαις bis male interpretatus est, tum in verbis συνέβαις πιθανότατος c. 2. ubi reddidit: in sermone vehementer probabilis; tum paullo post in verbis εἰς συνέβαις, in disputando acutus. Immemor scilicet erat, συνέβαις h. l. esse a συνίειν, nec respererat vocem cognatam σύνεσις, μοχ c. 4. et ipsam obviā. Errorem hunc *Gesneri* ex parte etiam *Belinas* notavit. LEHM.

Ead. l. 15. Ὑνύχσαν) Etai Florentinae scripturam probo, quod augmentum saepissime omitti soleat, secutus tamen sum numerum majorem illarum, quae ἡν — habent. Vid. supra dicta ad Alex. c. 22. Pro Imag. c. 3. et c. 19. f. ubi εὐδοκίμων. Item Amor. c. 6. pr. ubi et εὐερέπιστο, non ἡν —. Adde dicta ad Gall. cap. 3. f. Ita εὐλόγησε in Evang. Matth. XIV, 19. Et Luc. II, 28. atque ubivis. Εὐφράνθη, Act. II, 26. ac passim. REITZ. Cf. De Merc. Cond. c. 12. et adnot. ad Diall. Marr. XIII, 1. LEHM.

Ibid. Κατὰ δὲ) Mathesin minime cultam fuisse a *Luciano*, alibi docuimus. V. Pro Laps. c. 5, et Hermot. c. 74. Hic autem vides et iniquum rerum earum aestimatorem et imperitum, ut qui primum omnium geometriae problema, quasi summum

artis culmen, afferat: quasi quis dicat, literarum decus summum in eo versari, ut quis elementum primum a scite pingat, nisi forsan Scholium insulsum textui *Luciani* intrusum est. Certe nisi aliunde constaret hisce in rebus *Luciani* et imperitia et iniquitas, ut ab eo haec profecta crederem, a me impetrare non possem. Ex his autem verbis, ut aliquis sensus exprimatur, primo dele illud *δὲ*, deinde lege *συμμετάστροφος*. SOLAN. Nos gratum lectoribus facturos speramus, si notam *Belini*, simul ad defendendum *Lucianum* contra *Solanum*, et ad emendandum dilucidandumque hunc locum facientem, ipsis viri praestantissimi verbis integram adscribamus. Ait autem: *Ce que Lucien donne ici comme le non plus ultra de la géométrie, est le premier de tous les principes de cette science, comme l'observe Dusoul. D'où il infère que notre auteur étoit fort ignorant en mathématiques. J'ai de la peine à croire qu'un philosophe aussi savant que Lucien; ait négligé cette partie de philosophie si essentielle, et si estimée des anciens. En vain Dutoul appuie son opinion d'un passage de notre auteur, Herm. c. 74. où il blâme la définition vulgaire des points et des lignes mathématiques. Cette définition avoit déjà été attaquée par Aristote de insec. lin. p. 1223. et par Sextus Empiricus adv. Phys. pag. 623. Ed. Fabr. Or, on ne peut pas douter qu' Aristote et Sextus n'aient été fort habiles dans cette science. D'ailleurs, pour prétendre que les lignes et points mathématiques n'ont pas réellement les trois dimensions, longueur, largeur et profondeur, il faudroit que ce ne fût point des corps; car tout corps a nécessairement ces dimensions: et si ce ne sont pas des corps, ce n'est rien de tout; ou il faudroit les ranger dans la classe des êtres immatériels, et purement intellectuels, dont l'existence n'est prouvée que par la foi. Mais occupons-nous plutôt du passage de Lucien. Il me semble qu'il est aisé de le rendre très-intelligible, si l'on retranche un mot parasite, et qui nuit au vrai sens de la phrase. Ce mot est *εὐθείας*, que quelque copiste aura ajouté pour déterminer le sens de *δοθείσης*, qui ne doit point être déterminé. Alors la pensée de Lucien est, qu' *Hippias* étoit si habile en géométrie, qu'il pouvoit, comme le disent les géomètres, former un triangle parfait sur une ligne donnée; quelle qu'elle fût, c'est à dire, qu'il pouvoit faire même l'impossible; car il n'est pas possible de tracer un triangle rectiligne, qui est le triangle parfait, sur une courbe. Je ne m'arrête pas à prouver que le retranchement du mot *εὐθείας* n'empêche pas la phrase d'être conforme au génie de la langue Grecque; car tout le monde sait que le mot *γραμμή* est un de ceux, que les Grecs aiment à ne point exprimer. Idem in Nott.*

Crit. pro *συνιστάμενον* reponi jubebat *συνιστάμενον*. BIP. Mihi vero secus videtur. Facio omnino cum *Gesnero*, et hunc in modum explico: Hippiae aequum est mentionem injicere, viri ut scientia conspicui, ita operibus artis praestantissimi, qui nunquam desit artis suae professioni. Jam quae sequuntur, non sunt superflua aut spuria, ut *Guyeto* visum. Faciunt enim ad imaginem artificis perficiendam, quamquam paullo laxiore nexu proposita. Vult enim auctor, Hippiam non acquiescere in aliorum vestigiis premendis, nec satisfacere sibi imitantem aliena, sed datis alienis tanquam fundamento superstruere sua diligenter vel excogitata, vel composita. Hanc affirmativam sententiam exprimit per proverbium, quod bene vidit *Guyetus*, et *Solanus* quoque videre potuisset, si accuratius vocem *φασιν* respexisset. Sic autem sonat hoc proverbium: *ἐν τῇ δοθείσῃ εὐθείᾳ τὸ τρίγωνον συνίσταται*, in data linea recta triangulum construit, i. e. ut recte dicit *Gesnerus*, non tantum designatam omnibus lineis figuram describere et transferre puerili industria potest, sed in data quacunque linea (recta) ex praeceptis artis, quodcunque triangulum postulatum fuerit, construere; ergo non exspectat aliena exempla: ipse sibi et aliis exemplum est. Sic jam prorsus inepta est h. l. *Solani* quaestio de Luciani peritia an imperitia geometriae. Sic porro patet, minime cum *Belino* expungendam videri posse vocem *εὐθείας*, quum de eo, quod Hippias adeo ea, quae fieri non possint, praestet, ne cogitari quidem facile possit. Denique sic non est, quod dubites, quin *συνιστάμενον* non minus recte, quam *παρεχόμενον* etc. ad Hippiam referatur. LEHM.

Ead. l. 16. *Ἐν τῇς δοθείσῃς, φασιν, εὐθείας*) Proverbiale fuisse videtur. GUYET.

Pag. 285. l. 3. *Ὁ δὲ μηχανικῶν — καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἀρμονικῶν καὶ μουσικῶν etc.*) De admiranda Hippiae peritia in artibus ac scientiis vid. *Philostr.* L. I. Vit. Soph. XI. ibique *Olearium*, qui ex *Platone*, et *Luciano* plura de eodem adfert, arteque sibi memoriam comparasse docet, ita ut quinquaginta vocabula semel audita eodem ordine recitare posset, esseque insigne memoriae argumentum, quod omnes fere artes percalluerit, ostenderitque in Olympiis anulum, sigillum, strigilem, vasculum unguentarium, soccos, pallium, interulam, cingulum, propriis manibus confecta, ex *Plat.* in Hippia maiore p. 97. Cetera vid. ibid. et lege *Philostratum*, opificia artesque ejus enumerantem. Verum magis stupenda, de memoria non arte parata, sed a natura donata, legi quondam, ni fallor, in *Epist. Mureti*, de puero, qui aliquot centena vocabulorum, peregrina, cujuscunque linguae, vel nihil etiam significantia,

semel audita potuerit recitare eodem ordine, dein retro, denique per saltus, ut tertium, sextum, nonum, et quomodocunque jusseris. De arte autem mnemonica, de qua *Lamb. Th. Schenkelius* ac *Buno* in *Idea* hist. universalis aliiue egere, nihil addam, quia ad delirium sectatores suos adegit. *REITZ.* Ergone fieri potuit, ut *Reitzius*, etsi bis a *Solano* monitus, tamen ab *Oleario*, nisi fallor, *Philostrati* commentatore, seductus, hunc *Hippiam*, *Luciani* aequalem, cum *Platonico* confuderit? *LEHM.*

Ead. l. 14. "Ὁν παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν) Reddunt interpretes, *quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens*, ut apparet, non animadvertentes, quemadmodum ipsi evertant prorsus hanc suam narrationem. Si enim fuit talis, hoc est, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Utique sic debuisset addere auctor, acclivem fuisse in medio. Sed clarius se destruunt per ea, quae mox sequuntur, cum statuunt eum locum talem fuisse alteri aequatum. Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoscuntur, sed unius modo facies describitur. Quid quod in fine hujus ipsius paginae *ἐκατέρωθεν* interpretantur *ex utraque parte*, et recte. Nempe *κατὰ θάτερα* est in alteram partem. Nactus locum ab uno latere perquam humilem ac declivem, eum alteri lateri aequavit aggerando. In sequentibus Latine reddendis difficilior ratio est. Dicit *Lucianus* ample satis, *κηριπὶδα μὲν βεβαιωτάτην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίων θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος*. Id describendi genus cum *Salmurii* proximum tautologiae existimaretur, vide qui compegerit et contraxerit sua, *posito operi firmissimo fundamento, quo superstructi aedificii certitudinem confirmaret*. At religiosior in his *Obsopoeus* aequare voluit Graeca, *firmamentumque munitissimum omni futuro operi subjiciens, fundamentorum positione substruendi aedificii certitudinem confirmavit*. Sed nos liquido et merito censemus hos floccifaciendos. Locus hic balneis fabricandis electus videtur fuisse prope rivum aut fontem, ad quem spectans alterum latus fuit declive, ut solet. Hunc locum adeptus *Hippias* planavit, *crepidinem* (vel marginem ripae, qui extollendus erat) *quidem firmissimam omni operi ponens, et fundamentorum positione stabiliens securitatem imponendae aedificationis*. *Crepidinis* firmitas vel maxime requirebatur, ne deinde pressa ventrem faceret, et extrinsecus paulatim cedens ruinam toti operi afferret. *GRON.*

Pag. 285. l. 14. Θάτερα — θ.) Alterum alteri aequavit: *SOLAN.*

Pag. 286: l. 1. Ὑψηλοὶ — κρατυνάμενος) Et haec insititi videntur. GUYET. Non accipio haec de tectorum fastigiis; de quibus si hic diceret, importunus mihi videretur; sed de montium jugis circumpositis, quae portu quasi quodam facto tutum a ventis undique praestarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippiae in eligendo loco, et, quatenus opus erat, accommodando. GESN. Adscripserat *Solan.* conferend. *Δικ.* p. 236. id est, *Δικαστηρ.* s. Bis Aocus. c. 33. Ibi vero legas, κατὰ τὴν ἀψίδα πετόμενον quod non video quid huc faciat, nec quidquam juvare ad emendationem arbitror, nisi pro ἀποτόμοις quoque aliud adjectivum substitueris. Nam etsi Ὑψηλοὶ — κρατυνάμενος non intelligo, et ἀψίδα hac ratione melius conveniret, non tamen adsequor, quid ἀποτόμοις, proprium celsi ac praerupti epitheton tum faciat. Quare in *Gesneri* expositione acquiescemus, donec meliores Codd. nacti verum apertius videamus. At si, quod jam suspicor, ἀψίδες, substructiones, sive murorum projectiones, magnis aedificiis sustinendis extrorsum adjectae, quas *contresorten* appellamus, significant, belle procedet ἀψίδι ἀποτόμοις. REITZ. Ἀψίδι, sic enim scribendum, placuit etiam *Wielandio*, quamquam monenti, ne sic quidem satisfacere ipsi locum; cujus quidem rei causam in eo dicit quaerendam esse, quod *Lucianus* describat rem, cujus non satis fuerit peritus. *Belinus*, servata lectione vulgari, recedens a *Gesneri* interpretatione, quam intelligere se negat, sub Ὑψηλοὶ πάντῃ ἀποτόμοις intelligit *pilas transversarias*, des *éperons* que l'on applique aux murs de terrasse. Mihi quidem non liquet. Hoc autem certum habeo, omnino verba Ὑψηλοὶ — κρατυνάμενος non esse cum *Guyeto* pro insititiis habenda. LEHN.

Ead. l. 5. Πυλῶν μὲν ὑψηλὸς) Consuetudo fere et sensus communis virorum insignium tutos ab reprehensione facit hos interpretes, quum πυλῶνα vertunt *vestibulum*: ita ubique id fieri deprehendo. Sed quae similitudo Graeci πυλῶνος ad Romanum vestibulum? et maxime hujus, qui dicitur fuisse ὑψηλὸς, et ἀναβάσεις ἔχων, et ὑπτίος μᾶλλον ἢ ὄρθιος, quae omnia ab Romano vestibulo sunt alienissima. Res ipsa clamat. Sequentia sic distinguenda sunt: ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων (βαλανείῳ δ' οὖν καὶ ταῦτα προτιωδέστατα) χαρίεσσαι καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμεναι ὑπορρήσεις. Et verte: ad laevam vero conclavium ad delicias comparatorum (quippe et haec balneo aptissima) venusti et nulla luce fulgentes recessus. Vulgo enim vides arenas sine calce. Et sicut nunc οἰκήματα non vertimus aediculas, (ut inepte interpretes, et jam alibi monero debuimus) sed *conclavia*, sic quoque οἶκος, quae vox frequenter ab *Luciano* in hac descri-

ptione usurpatur, non *domus* aut *habitatō* verti debuit, (et quaeso quot ab illis domus hic supponuntur? sed cubiculum aut conclave, aut *oecos*, ut eam vocem in ista significatione propriam sibi vindicarunt Latini architecti, quod et ipsum passim non observatur. Denique cum dicit *εἰκόνες λίθου λευκοῦ*, utique non sufficit, si cum Salmuriensi reddas *marmoreae imagines*, (an credidit, marmor non esse nisi candidum?) sed potius cum *Obsopoeo*, ex albo lapide. GRON.

Ead. l. 7. *Εἰσιόντα δὲ τοῦτο*) Intellige *ἄνθρωπον*. *Ἀνθρώπον εἰσιόντα τοῦτον τὸν πυλῶνα ἐκδέχεται οἶκος* etc. GUYET.

Ead. l. 8. *Οἶκος*) *Oecos* Plinius etiam et *Vitruvius* vocant. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 224. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ἐν ἀριστερᾷ δὲ*) *Oecus* ille, (vid. Noster *περὶ τοῦ οἴκου*) atrium illud magnum et commune, ita constitutum est, ut sinistrum sit conclavium, sive, quod eodem redit, ad dextram ingredientium per vestibulum habeat conclavia illa voluptuaria. De his conclavibus primo dicit auctor, ea decere balneum, deinde laudat a jucunditate et multa luce. Nempe eadem sunt, nisi fallor, *οἰκημάτια* et *ὑποχωρήσεις*, quae non recte distinxit doctissimus *Gronovius*, bene aliqui de hoc loco meritis. GESN. Satisfecit mihi omnino *Gesnerus*, nisi quod in vocabulo *πυλῶν* reddendo non obsecutus, quem jure laudat, *Gronovio* usus est voce *vestibulum*, nimis profecto illa ab h. l. aliena. Vid. omnino quae de hac voce dixi Tom. III. p. 400. sq. LENM.

Ead. l. 9. *Τῶν ἐς*) Aut hic aliquid deest, aut legendum *τὰ ἐς τροφήν παροσκευασμένα οἰκήματα*. GUYET. Adsentior *Guyeto*, aut ex praemisso iterum intelligendum *ἔχων διατριβήν*, quo facto, vulgatum nondum rejicio, meliorem tamen lectionem quaero, quia *διατριβή* non satis convenit alteri huic membro. REITZ. Audi *Gesnerum*. LENM.

Pag. 287. l. 2. *Τῆς ἀρχαίας ἐργ.*) Sic supr. Rhet. Praec. p. 9. SOLAN.

Ead. l. 3. *Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται*) Cum videatur non continuare descriptionem oeci, in quo adhuc versatus est, sed ad novum membrum transire; velim legeretur in libro bono *ἔξελθόντας*. *Exeuntes* ex oeco adhuc descripto *excipit* etc. Si hoc non placeat, certe *εἰσελθόντας* significare debet, *progressos* ad interiora: et hoc secuti sumus. GESN. Nihil varietatis invenio: nam si *ἔξελθ* — reperirem, lubentissime id cum *Gesnero* reciperem; quod enim paullo ante dixit *εἰσιόντα δὲ οὔρον ἐκδέχεται*, alia ratio est. REITZ.

Ead. l. 9. *Ἐνὶ τούτῳ*) *Supra hanc*. Post. GUYET. I. e. *Benedictus* dederat, *supra hanc*, quod Noster recte corrigit,

post hanc, sive quae deinceps sequitur. Nam ἐπὶ cum casu dandi saepissime τὸ sequens notare qui nescit, adeat *Homer.* II. H, 163. — 64. 65. ubi vel quater ita positum est, Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ὤρετο — Τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες — Τοῖσι δ' ἐπ' Ἴδομενεύς — et 367. Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος — addatque notata ad Nostri Asin. c. 11. REITZ.

Ead. l. 11. Ἐγκυλλισασθαι) Non jacebant tantum nudi, sed et volutabantur. Nunc etiam in oriente a balnei ministro artus fricantur, extenduntur, premuntur, et quassantur. Quod ab eruditiss. Syro Theochari Dadichi, nunc Hagae comitum (ann. MDCCXXII. desinente) sitim orbis visendi explente; a quo viro aliquando, si Deus vitam et post labores tot itinerum studiorumque exantlatos requiem concesserit, magna orbi literato et curiosa exspectanda sunt, quibus et veterum scriptis lux magna accedat, et artes historiaeque recentiorum seculorum excolantur. SOLAN.

Ead. l. 13. Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος) Sic vertit *Obsoepus*: *Nomadio lapide coagmentatus*. De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil legi. *Numidico lapide* debebat, credo, vertere; nam Numidae dicuntur Graece Νομάδες. Tum διακεκολλημένος male vertitur *extractus*; melius, si *incrustedus* dixisset. PALM.

Ead. l. 15. Πυέλους) Conf. supra Ver. Hist. II. c. 11. f. SOLAN.

Pag. 288. l. 6. Ἀρχομένους ἔργου) *Pindar.* Ol. VI, 4. SOLAN. Ubi in Ed. *Steph.* lego — ἀρχομένου δ' ἔργου etc. quod idcirco addo, ut adpareat, non male marg. *A. W.* habere ἀρχομένου, modo jam addas δ', ex quo male pieto, in *Luciani* quodam Codice, vulgatum ἀρχομένους forsan est natum. Nec alienum est ἀρχομένου sic absolute poni, ut ἀρχεται ἐνιαυτός, annus incipitur, vel incipit se. Vel ἀπὸ νυκτὸς ἀρχομένης, ab incipiente usque nocte, sive prima de nocte, ut (monente *Steph.*) interpretatur *Cicero*. Cui addo *Theogn.* v. 586. Ποῶ σήσται μέλλει, πρήγματος ἀρχομένου. Sed quia accusandi casus ad χροῖ relatus, non est absurdus, nihil sine auctoritate *Lucianeorum* Codicum immutarim. REITZ.

Ead. l. 7. Τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα) Cur sic potissimum loquatur auctor, et non maluerit ἐκ τοῦ αὐτοῦ, plane non capio, cum nihil vel praecedat, vel sequatur, unde istud femininum dependeat. Sed est vitium, legendumque ἐκ τῆς αὐτῆς, orto errore, ut videtur, ex Codice majusculis literis scripto, et illic confuso characterē *T* et *I*. GRON. Ubi legitur, τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα, καὶ τοῦ φύγου, sagacissime pro αὐτῆς vidit *Gronovius* corrigendum esse

αὐγῆς. Utique αὐγῆς clare habet Ed. Fl. Sequitur continuo, καὶ τῶν φωταγωγῶν· corrige φωταγωγῶν, ut itidem recte Flor. Post paullo, τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορὰν προχωρηκότα ἐποίησεν, repone βορείαν, (vel βορρᾶν, siquidem et βορρᾶς dicitur) fecit conclave frigori excipiendo aptum, in borean spectans. Quod hic εἰς βορείαν προχωρεῖν, id infra in De Syria Dea c. 28. εἰς ἀνέμον βορέην ἀποκεκρῖσθαι dicitur. JENS. *Ibid.* Τῆς αὐτῆς) Lege τῆς αὐγῆς. GUYET.

Ead. l. 8. Φωταγωγῶν) Quod JENS. monet sic scribendum, id praeter Fl. etiam recte habebat J. Hag. Par. aliaeque. REITZ.

Ead. l. 10. Βορείαν) JENS. Prave antea in omnibus βορὰν legebatur. SOLAN. Non potui, quin hoc invitis Edd. mutarem. Βορὰ enim esca est. Long. Past. II. pag. 74. ἀλλ' ὑμᾶς βορὰν ἰχθύων θήσω. Vel opsonia, ut vertit Hemsterh. Tim. cap. 8. med. REITZ.

Ibid. Οὐκ ἄμυρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρ.) Ut nempe non quiescens aër esset, sed copiose a Septentrionibus adfluens, angustum versus meridiem exitum haberet, eaque ratione ventilatus esset salubrior. GESN.

Pag. 289. l. 9. Ἀφόδων) Fl. Ed. et Schol. ἀφόδων. MOX L. et B. 2. δυσὶν pra corrupto ceterorum δυσὶν. SOLAN. Ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων) Non tam Scholiastae auctoritas me movet, quamquam illa quoque, ut legendum sine dubio putem ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσεις· quam attentior loci ipsius atque rei consideratio. Bivium, quod adhuc dederunt, plane ἀπροςδιόνυσον. Circuitus forte possit applicari ad balneum: sed repugnat, quod ἀναγκαῖαι vocantur, quod ἀναχωρήσεις. Architecti laus non minima (Cic. de nat. Deor. II, 56.) avertere ab oculis et naribus dominorum ea, quae profluentia necessario tetri aliquid essent habitura. Sed res est manifesta, et quae subolere unicuique potest. Nec minus δυσὶν legendum esse, non δυσὶν, quod libros occupavit. GESN. Ego cum Schol. ἀφόδων legendum censeo, qui recte de secessibus ad exonerandam alvum interpretatur, idque suadet additum ἀναγκαίων· quo, tanquam honestiore vocabulo, significari solere alvi dejectionem, notum arbitror ex Epict. Sent. 88. p. 134. καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων ποιήσαντα, ἀπονίζειν ἐκτὶνα τὰ μέρη. Adde Diod. Sic. IV. p. 297. pr. χρεῖα ἀναγκαια, ubi Wess. et illa Epicteti addidit. REITZ.

Ead. l. 10. Ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον) Non notant haec verba, ut credidit Benedictus, multis januarum egressibus munitum, (et quaeso, quid est muniri egressibus janua-
Lucian. Vol. VII. O O

rum? sed ut recte *Obsopoeus*, *multarumque januarum egresibus patens*. GRON.

Ead. l. 10. *Τεθυρωμένον*) *Pervium*. GUYET. Bene; nam *θυρώω* est *januam* vel *januas facio*. *Aristoph.* *Av.* 614. — οὐδὲ θυρωῖσας χρυσᾶσι θύραις. REITZ.

Ibid. *Ὀρῶν*) Corrigere *ὠρῶν*. GUYET. Idem *Jens.* quoque monet in *Lectt.* *Lucian.* p. 362. Et vel sine librorum auctoritate sic edi curassem, adeo res est manifesta. REITZ. *Ὀρῶν-μυκήματος*) Non igitur simplex clepsydra hic indicatur, sed operosior et magis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo genere *Vitruvius* IX, 9. ubi inter multa deliciarum genera etiam horologiorum ex aqua comparationes memorat, in quibus praeter caetera etiam buccinae canunt, qui est ipse *μυκήθμος*, bubulae vocis imitatio. GERN.

Ead. l. 11. *Δι' ὕδατος καὶ μυκήματος*) Qua ratione haec horologia aquatica fuerint constructa, ut murmure ac sonitu simul horas indicarent, adcurate exponere nequeo, nec festinatio sinit addere, aut examinare, quae super his adnotari. Quare videat curiosus lector *Pancirolo* memorab. ab *H. Sal-muth* conversa, T. 2. Tit. X. de horologiis, figurasque clepsydram antiquarum ap. *Peralium* in *Vitruv.* Gallico. Item *Casaub.* ad *Athen.* IV. c. 17. pag. 294. *Philip. Carol.* animadv. 2. in *A. Gell.* III. c. 3. *Salmas.* ad *Solin.* a p. 447. ad 458. atque alibi; aliosque, quos indicat *Pinellus* in additamentis T. IX. *Thesauri Graev.* insertis p. 514. f. et seq. De horolog. Solari Romae in foro, *Memoir. de Literat.* T. II. pag. 271. ac *Bargaeum* de obeliscis, *Thes. Graev.* T. IV. p. 1905. et potissimum p. 1922. Et interpretes *Petron.* ad Sat. 26. fin. et 71. fin. Ut alios omittam. Sonitum etiam excitatum fuisse a calculo singulis horis in pelvim decidente, cum *Pancirolo* Tit. X. de horologiis, probabile credo. REITZ.

Pag. 290. l. 1. *Εἰ δὲ θεὸς παράσχοι* etc.) *Si les Dieux vous accordent jamais la faveur de vous y baigner*, vertit *Belinus*, intellecto *ὑμῖν* post *παράσχοι*, rectius quam *Gesnerus*, qui — ut lavare quandoque hic possim. *Biz.* Temperariam hanc *Gesneri* interpretationem temere *Wielandius* secutus, non est veritus ipsum *Lucianum* cum hac male capta sententia risui exponere. At in *παράσχοι* nec *μοι*, nec cum *Belino* *ὑμῖν*, ita cogitandum, ut excludantur alii omnes. Sed omnino accipienda sententia de omnibus, quibus haec copia quandoque dari possit. *Θεὸς παρέχει λούσασθαι* est: *per deum licet jam lavari*, copia jam est lavacro utendi. Sic fere etiam *Fritzsche.* *Quaestst.* p. 200. sq. quamquam paullo confusius disserens, hanc rem proponit. LEHM.

Ead. l. 2. Πολλοὺς καὶ ἄλλους) Male posteriora in *Fl.* esse omissa, testatur *Luciani* consuetudo. Conf. supra *Philops.* c. 19. ubi et καὶ ante ἄλλο. Τί οὖν καὶ ἄλλο ποιῶντα ὁρᾶτε; sed πολλοὺς καὶ ἄλλους, plane uti hic, in *Rhet. Praec.* cap. 11. ipso init. ac saepe alibi. Item in *Tab. Cebet.* statim in pr. ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐθεωροῦμεν. REITZ.

IN BACCHUM.

Pag. 291. l. 14. Ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς) Etsi περὶ, quod *Solan.* vult, usitatus, tamen ὑπὲρ verum credo, quod reliquorum ὑπὸ idem suadeat, et περὶ longius a literarum ducta recedit, quod potius cum παρὰ confundi amat. Sed recte ὑπὲρ pro περὶ usurpari, adeoque et hoc nomine nihil opus esse correctione, vid. supra dicta ad *Gall.* c. 18. med. Quin et *Homer.* ὑπὲρ cum accus. pro περὶ, *Iliad.* Z; 524. — "Ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἰδοῦμαι, quando de te probra audio. Sed praeter exempla ad *Gall.* l. d. adlegata, non longe quoque abit hoc *Epicteti* p. 149. Ed. Rel. ἄμεινον ὑπὲρ ὑμῶν βεβούλευται, quod etsi super nobis consuluit recte ad verbum reddas, tamen revera ὑπὲρ in talibus significat, id quod ad nos spectat, et ita eund. sensum haec *Luciani* admittunt. REITZ. Infra c. 5. ὅ,τε δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. Verum res non potest amplius incerta esse. LEHM.

Pag. 292. l. 2. Ἀσίδηρα) Contra *Diod. Sicul.* III. c. 64. ait, ferrum latuisse sub hedera. Sed quis in hujusmodi fabulis consensum requirat? REITZ.

Ead. l. 4. Ἀσπίσι γὰρ εἰκαζόν) Interpositio (ἀσπίσι γὰρ εἰκαζόν καὶ τὰ τύμπανα.) MARCIL.

Ead. l. 5. Νεανίσκους) Τοὺς Σατύρους, *Satyros.* GUYET.

Ead. l. 6. Οὐράς ἔχοντας κεράστας) Οὐράς ἔχοντας καὶ κέρατα. MARCIL. In L. καὶ κέρατα, uti volebat vir clarissimus; sed ego vulgatam genuinam puto: sic enim iterum infra *Conc. Deor.* cap. 4. f. de iisdem *Satyris*, κεράσται ὅλα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρρίποις τὰ κέρατα ὑποφύεται. Sic autem loqui amat *Noster.* Vide *De Dips.* c. 3. ὑμενόπτερον δέ, ὅλα ταῖς — νυκτεροῖσι τὰ πτερά. *SOLAN.* Vereor, ut vera sit, quam *Marcilius* hic, ex librone, an ex ingenio? profert, lectio, καὶ κέρατα et ob id ipsum vereor, quia nimis facilis est, quam nemo librarius in alteram, quae libros obtinet, mutaturus fuerat. Κεράστας jungendum cum accusativis reliquis: ὅλα per synesin, s. syllepsin dicere malis, aut ellipsin adeo, (omnia enim ista nomina huic figurae accommodari videas) refertur

ad *κίματα*, quae in *καρδίαις* latent: id qui concoquere non poterant, mutationem susceperunt. GRON. Optime iudicat Gesnerus, sanum esse vulgatum; tacite enim respicitur ad *κίματα* intellectum, qualibus gaudent Graeci pariter ac Latini. Cic. vel durius ad Fam. XII, 1. *Ut ego quidem et urbi et otio diffiderem urbano; sed ita compressa est, ut videamur tui futuri.* Ubi post *compressa est* intelligitur turba vel seditio, cuius tamen nulla praecessit nec sequitur expressa mentio. Philostr. I. XXV, pag. 536. pr. *Πατρὶς Ἡράκλεια — ἐπαυρύντες*, Noster Tim. c. 9, ad *Ἀττικὴν* refert *αὐτοῖς*. Adde Hemst. ad Nigr. c. 1, pr. Nos ad 2. Ver. Hist. c. 37. ubi *πλοῖα κολοκύνθια* sequente *αὐτὴν*. Pro Imag. c. 9. Et Wessel. ad Diod. Sic. I, 93. No. 4, et XI, 25. No. 65. Ac mirare Stephanum et Rhodom, talia corrigentes, REITZ. Cf. ad Hermot. c. 45. Tom. IV, p. 429, sq. LEHM.

Ead. l. 10. *Μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον ἐν πορφύρῃ*) Fieri non potuit, quin, dum haec sic junguntur ab interpretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam ingeniose ista verterunt, *mitra purpurea comam revinctum?* Sed duo praedicantur ab auctore, cuius verba sic distingue, *ἀναδεδεμένον, ἐν πορφύρῃ*, et verte *mitra comam revinctum, purpurea in veste*, GRON.

Ead. l. 11. *Ἐν πορφύρῃ*) Interpres: *mitra purpurea comam revinctum*. Verte: *in veste purpurea et aureo cothurno*. GUYET.

Ead. l. 12. *Βραχὺν προσφύρην*) Sileni imaginem et descriptiones persequitur, neque hoc loco praetermisso, *Perizonia* ad *Aelian*, V. H. 3, 18, GRON. Ne suspicere, *τραχὺν* melius esse, quod barbatas senex intelligatur; nam id paullo post sequitur. Et quis demum ignorat, brevitatem corporis in bello contemptui haberi solitam, qui *Tacitum*, *Curtium* ac *Caesarem* legerit? quare unum hoc tantum ex *Caes. 2. B. Gall. c. 30.* adferam; *quibus viribus, praesertim homines tantulae staturae (nam plerisque hominibus Gallis, prae magnitudine corporum suorum, brevis nostra contemptui est) tanti oneris turrim in muros sese collocare confiderent?* Ubi et Graecus interpret priora reddidit, ἄλλως τε βραχυτάτοι ἀνδρες. Sic *τεῖχος βραχὺ* *Thucyd. VII, c. 29.* REITZ.

Ead. l. 12. *Προσφύρην*) *Σελήνιον*, GUYET.

Ibid. *Ὅρα μεγάλα* etc.) Cauda non instruxit hunc Bacchi nutritorem *Lucianus*, quod tamen facit *Diod. Sic. III, cap. 71.* ubi id observat *Wess.* eumque rarius conspici in nummis et gemmis ait. Sed si hoc tanti est, adderem, conspici in maribus. At cum plurimum asino insideat, cauda non adpar-

Ceteram formae Sileni, Panis, ac Satyrorum, descriptionem vid. etiam infra Deor. Cone. c. 4. et 5. Et supra Deor. Dial. XXII. REITZ.

Pag. 293. l. 2. Ἀπιθανόν) In omnibus libris nostris antea legebatur πιθανόν, nullo aut absurdo sensu. Certissima est emendatio haec nostra: nihil enim tali legato *absurdius*. SOLAN. Πιθανόν) Lubens dedissem ἀπιθανόν, si ullus Cod. aut Ed. praeiret. Jam potest ironice intelligi, etsi paullo aegrius ita accipiam, quia primum ducem aperte contemptum inducit, adeoque et alterum serio despectum proponi verisimile est. REITZ. Quid igitur impedit, quo minus intelligas *probabilem, dignum, congruum, convenientem* summi ducis, qualem jam novimus, personae ducem inferiorem? Et sic *Belinus*. LEHM.

Ibid. Ἐτερον δὲ Τὸν Πᾶνα. GUYET.

Ibid. Τετρασίσιον ἄνθρωπον) Sic infra Cone. Deor. c. 5. γελόλους θεούς καὶ τετρασίσιους. SOLAN.

Ead. l. 4. Κέραρα) Cornua Pani ab antiquis afflicta putat *Polyaenus*, quia is cornuum in exercitu inventor, *Strat.* I. pag. 9. SOLAN. De Baccho cornuto vid. *Diod. Sic.* I. III. aliquoties. REITZ.

Ibid. Ὀργίλον) Sic de eodem *Pana Theocr.* I, 17. ἐντις πυρρός, καὶ οἱ αἰεὶ δρυμεῖα χολὰ ποτὶ ῥυνὶ κάθηται. GESN.

Ead. l. 8. Εὐοὶ — δεσπότην) Omīssa viris summis *Bocharto* atque *Huetio* observatio, quam aequae facile ipsis fuisset exornare, ac reliquas conjecturas, quas proponunt, ille in *Canaan* I, 18. hic *Demonstr. Evang Prop.* 4, 4, 3. Nempe ipsum nomen יהוה hic latere dicerent, tetragrammatum et ipsum, solis vocalibus et spirītibus constans, cui respondet apud septuaginta interpretes κύριος. Qui diviserunt hanc vocem, et εὐ οἶ, vel εὐ οἱ, scripsere, quod factum video in editis, qui mihi patent, omnibus; illi votum forte, *Bene illi!* interpretati sunt, qua ratione cum nobili illo מַלְכֵּנוּ — conveniret, quod in *Judaica* illa thyrsophoria (*Βαυχελαν* et hanc vocat *Plutarchus* *Sympos.* 4, 5.) ingeminatum novimus. GESN. Εὐ οἱ) Vid. *Redi* in notis ad *Dithyramb.* p. 17. LA CROZE. Junctim h. l. haud dubie scribendum erat εὐοἶ, non, ut vulgo factum, disjunctim εὐ οἶ, aut utcumque malis, quia de nomine imperatoris cogitaverant Indi, quod ita esse non posset, si faustam haberemus acclamationem duarum vocum. LEHM.

Ibid. Τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην) *Mirror*, cur vertant, quo nomine earum dominum vocari conjice, cum non moneat vel jubeat auctor, sed narret, speculatores conjicere ita vocari earum dominum. GRON.

Ead. l. 14. Ἄλλ' εἶπερ) Ἄλλ' ἥπερ. GUYET. Imo εἶπερ.

Et εἶπερ ἄρα est celebris illa ellipsis, quam bene h. l. in interpretatione explevit *Geonius*. LEHM.

Ead. l. 13. *Θηλύμυτρον*) Hinc emendandus *Suidas*, apud quem suo ordine *Θηλύμυτρος* leg. pro *Θηλύμμητρος*. Conf. Conc. Deor. c. 4. SOLAN. Mitram ut effeminatum quid rex Jarbas quoque exprobrat Aeneae ap. *Virg.* Aen. IV, 215. *Et nunc ille Paris cum semiviro comitatu Maeonia mentum mitra subnixus.* — REITZ. In *Suida* pro vulg. *Θηλύμμητρος* non *Θηλύμυτρος*, sed transpositis vocalibus *Θηλύμμητρος*, corrigendum *Solani* enim vox, etsi h. l. confirmari videatur, mere est barbara. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 294. l. 9. *Ἐγγαλινώσαντες*) Absurda haec omnino; nec, cum haec scriberet, aut elephantem viderat, aut usum rationemve regendi fando audiverat. SOLAN.

Pag. 295. l. 5. *Τύμπανα ἐπαταγῆτο*) Alibi *πλαταγῆν* dicitur; vid. *Lampe* de cymbalis vett. c. 9. L. I. pag. 48. seqq. Sed alias non utebantur veteres tympanis in bello; verum quia adparatus est Bacchicus, etiam Bacchica instrumenta ad pugnam adhibentur, cymbalis enim ac tympanis in festo Cybeles et Bacchi utebantur: et sic *Terentius*, ridiculam aedium expugnationem describens, coquum cum peniculo etiam inducit. REITZ.

Ead. l. 7. *Τὸ ὄρθιον*) Conf. supra notata ad Bis Accus. c. 11. ubi *Pell.* τὸν ὄρθιον volebat, quod νόμον intelligatur; sed quia et μέλος potest intelligi, et saepius neutro gen. ab *Nostro* ponitur ὄρθιον, nihil mutandum. REITZ.

Ead. l. 7. *Σιληνοῦ*) Quamquam haec ad risum movendum comparata leviori cura sint tractanda; vid. tamen *Plut.* 646, 2. σάλπιγξιν οὐ χρωῖνται τὸ παράπαν, ὡς ὄνῳ φθεγγομέναις ἐμπερές. SOLAN.

Pag. 296. l. 4. *Οἰόμενοι — ἀκούεσθαι*) Quae ista est conexio, dum putant a nobis audiri ridicula, talia credunt? quis, inquam, sic loquitur de una quadam re, dum putant, credunt? Corrupta haec esse, mihi non est dubium, ac lenissima mutatione unius prope apicis posse restitui, αἰόμενοι, dum audiunt ex aliis, ut illi Indi ex suis exploratoribus, credunt. Quae audiunt, ab invidis forte sparsa, iis nimis temere assentiantur. Audacter recipi inter indubia *Luciani* verba suaderem, si praesto esset vel libri unius auctoritas, vel succurreret saltem, *Lucianum* aut alium bonum scriptorem verbo αἰῶμαι, pro αἰῶ, quod ipsum poëticum est, usum esse. Sed ideo non damno conjecturam; cum facile observationem eorum, qui Lexicis scribendis poliendisve operam dedere, et meam, qui pauca nimis adnotare conauevi, fugerit. Praesto etiam causa

est, ob quam verbo alio, quam ἀκούειν, usus esse potest Lucianus; quia statim sequitur ἀκούεσθαι. Ipsa deinde raritas verbi fecit, ut in οἰόμενοι mutaretur. GESN. At nimia profecto haec est raritas, tanta adeo in Luciano, ut ipsum activum αἶω, quod facilius ferri possit, non nisi in poëticis quibusdam locis, ab auctore insertis, occurrat. Ceterum minus Gesnerus, quam par erat, respexisse videtur discrimen verborum οἰεσθαι et πεπιστευκέναι, quod ejusmodi est, ut propter incertam nec omnino probam conjecturam non videatur vulgata lectio rejicienda esse. LEHM.

Ead. l. 6. Ἀκούεσθαι) Ego vulgatum servo; nec enim Florentina semper supra ceteras sapit, sed infra Musc. Enc. cap. 6. vel male, fatente ipso Solano, ἀποκρούσεται habet, pro ἀποκρούεται. Nexus autem ipse satis docet, ἀκούεσθαι bene procedere. Sed οἰόμενοι suspectum. REITZ. Ἀκούεσθαι vel propterea minus h. l. aptum, quod, ut e seqq. patet, comprehenduntur hac sententia etiam ii, qui deinceps commemorantur, qui scilicet plane non veniunt audituri. LEHM.

Ead. l. 6. Οὐκ οἶδ' ὅτι δόξαν) Leviculum est mendum, cui similia jam in superioribus notavimus. Inde tamen factum, ut interpres quoque parem dederit versionem, hoc est, mendosam. Vertit ille, nescio, quod ita illis de me visum esset. Sed rescribendum οὐκ οἶδ' ὅ, τι etc. ac vertendum, nescio, quid illis de me visum fuerit; nescio, quid illi de me senserint, opinati sint. JENS.

Ead. l. 7. Οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνούνται) Interpretes, alii ne principium quidem attingunt: qui si esset Luciani sensus, saltem scripisset εἰς τὴν ἀρχὴν. Sed innuit, alii omnino non veniunt. Et sic rectius attenderunt in Fugitivis cap. 15. ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἐλεγχον δέχονται. Et in Symposio cap. 28. fin. ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειράσθαι ἤξιον. GRON.

Ead. l. 9. Καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφ.) Cum allusione ad Indos intelligit, superbo quodam fastidio quosdam venire nolle ad audiendas suas recitationes vel declamationes. GESN.

Ead. l. 11. Ἐπαυεῖν τολμῶν) Non est hic sermo de laudibus ac plausu, sed simpliciter de audiendi studio. Videtur senex Lucianus forte ad primam fortunam Rhetoris, ex procuratore partis Aegypti, relapsus, (quod idem suadet proxima praefatio s. Hercules) denuo studia audientium hac praefatione excitare voluisse. Queritur, quosdam, audito, ludicra a se dici, plane non venire: alios, qui ludicra audiendi consilio veniant, seriis praeter spem turbatos, non audere... quid exspectamus? laudarene an redire? Redire profecto, nisi vehementer me fallit animus. Illud unum agit hic, ut inauditum

se contemni deprecetur. Legendum ergo pro ἐπαινῶν levi discrimine ἐπαινέειν, vel ἐπαινῆναι. Infiniti enim circumflexi, quale esset ἐπαινῆν, quod vix apice distaret ab ἐπαινεῖν, exemplum desidero. Certo sine fraude fuerit interpretationem dedisse, quae non ex ἐπαινέω, sed ex ἐπαινέμε tracta sit. Reditum hic peti, ex frequentiore reditu demum laudem sperari, sequentia satis declarant. GERN. Nec ego plane illud ἐπαινῆν concoquo. Nihilominus ἐπαινέειν — hoc enim unum e tribus illis vocibus commendari aliquo jure potuit — pro certo aut probabilissimo omnium recipere dubitabam. LXXIII.

Pag. 297. l. 6. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον) Οὐχ ἀπρὸς Διόνυσον hic omnino legendum videtur. GUYET. Οὐχ ἀπρὸς Διόνυσον, ita ut ego ante conjeceram, Cod. L et Bas. Reliquae corrupte οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον. SOLAN. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον) Miror, qui sustinere se ita diu potuerit tam absurda lectio et ἀπρὸς Διόνυσον. Ausim ego vel contra omnes libros restituere, quod vix dubito, quin in aliquo supersit, ἀπρὸς Διόνυσον. Verbum jam Ciceronis aetate, (vid. Att. 16, 13.) ne de Athenaeo dicamus, notam adagii habebat: hic unice convenit, cum quae sequitur narratio, non minus, quam quae praecessit, ad Bacchi comites et opera pertineat. GERN.

Ead. l. 7. Οὐδ' ἂν ποιούμεν ἀλλότρου ἐν Ἰνδ.) Οὐδ' ἂν ποιῶσιν ἄλλ. ἐν Ἰνδ. Patescit narratione sequenti. MARCIL.

Ibid. Ἐν Ἰνδοῖς) Conf. Hemsterh. ad Nigr. §. 5. ubi pauca quaedam de Bacchi expeditione ad Indos exorsus, plura hic dicere minabatur; sed quae ille vir acturus erat, ego non attingam. Potest interim curiosis adiri Diad. Sic. non uno loco. REITZ.

Ibid. Τοῖς Μαχλαοῖς) Ignorabile nomen Geographis: non puto tamen a Nostro confictum. GERN.

Pag. 298. l. 9 Ταρὸν) Percant. GUYET. Conf. supra Gall. sub init. διατορον eodem modo. REITZ.

Ead. l. 11. Αὐτὸν) Sic omnes libri. Recte olim legendum putabam αὐτοῦ sed nunc ita alibi etiam a Nostro usurpari animadverto, ut in libris legitur. Vid. Jov. Trag. c. 17. SOLAN.

Ead. l. 13. Νιφάδεσσιν) Hom. Il. Γ, 222. SOLAN.

Ead. l. 15. Τεττιγῶδες τι etc.) Hom. Iliad. Γ, 151. SOLAN. Quales Ucalegon et Antenor Homer. Il. Γ, 151. Ἀγορητοὶ ἐσθλοὶ τεττιγέσσιν ἐοικότες, κ. τ. λ. GERN.

IN HERCULEM.

Pag. 300. l. 6. Ὅγμιον) Haec vox Graeca est, contra quam multi consent, ab ὄγμῳ *sulco*. Sic *Aelian. V. H. IV, 8. p. 320. τὸ Ὄχον οἱ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄνον ἐκάλουν.* LA CROZE. *Coel. Rhodig. L. VI. pag. 278.* haec omnia ad verbum descripsit, addita hic illic de suo vocula. Pluraque de variis Herculis nominibus praemisit. REITZ. *Toupius Opp. Critt. Tom. II. p. 263. Lips. maluit ὁμόγμιον*, deum gentilitium atque adeo cognatum, bene refutatus a *Belino* in vers. Tom. IV. p. 241. LEHM.

Ead. l. 2. Εἶδος — γράφουσι) Hanc imaginem non ad solius vim eloquentiae, sed ad hanc, et ad rem militarem simul repraesentandam referunt auctores historiae literariae Galliae *Benedictini I, 1. pag. 7.* et commode huc referunt locum ex *Catonis* originum secundo, laudatum *Charisio l. II, p. 181. extr. Putsch. Pleraque Gallia duas res industriosissime persequitur, rem militarem, et argute loqui.* GERN.

Ead. l. 7. Πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρ.) Sic supra *Deor. Dial. XVIII, 1. καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον εἰκωὺς ἢ σοί.* REITZ.

Ead. l. 9. Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος) Ut qui leonis exuvias sit indutus, bene interpret. Nec rejicio hanc scripturam. Nam et sic alibi loquitur *Lucianus*. Non frustra tamen in antiquo Codice Ms. legitur ἐνείται. Nam sicut apud *Homerum* est εἶται indutus est, sic et ἐνείται hic accepit, si haec ejus manus est, *Lucianus*. Nam poeticiis verbis saepe, sed suo loco, uti hunc scriptorem, nemini latet, GRAEV.

Pag. 301. l. 3. Ὅλως Ἡρακλῆς) Junt. καὶ ὅλως, Ἡρακλῆς ἐστὶ. At supra *Dial. Mort. XVI. §. 1. ὅλως Ἡρακλῆς ἐστίν*, et *Necyom. 1. Μενέππους ὅλους*. Adeoque et hic suspicari liceret ὅλος scribendum. Sed adeo indifferens est, et utrumque sanum, ut, quidnam praefendum, non liqueat. *Liban. Epist. 113. pr. χαίρει γὰρ αὐτὸς καλούμενος*, pro οὕτω, quod non prorsus immerito ibi malit *Wolf*. Sed notum est, modo adjectivis, modo adverbis uti Graecos aequae ac Latinos, in hujusmodi locutt. Sic infra *Adv. Indoct. cap. 9. ὅλος περιλαμπόμενος*, ubi multae Edd. ὅλως. Adde supra *Philops. cap. 6. ubi περιλαγμένως pro περιλαγμένος*, si proba lectio; qua occasione tamen plura dedimus. Sed potius adi *Hermot. §. 2. ubi similiter in ὅλος et ὅλως variatur*, et utrumque probum esse *Jensius* docet, REITZ.

Ead. l. 4. Ἑλληνίων) Miror, nullam Ed. habere Ἑλληνικῶν, non quod sic velim, sed quia facilis est aberratio. At

vulgatum recte habet. *Aelian.* V. H. XII. 1. ante med. Θεὸς πάντας ἐκάλει Ἕλληνας καὶ Ἐλευθερίους τοὺς αὐτοὺς atque alibi; quare plura non addam, nisi quod et Ἑλλάνιος Ζεὺς erat. V. *Aristoph.* Eq. 1250. REITZ.

Pag. 302. l. 7. Ταῖς σειραῖς) Obscura constructionis ratio, propter quam aliquando optabam legi τῆς σειρᾶς. Sed plurali numero ante extulit: et potest dativus hic intelligi positus pro genitivo. Certe non opus esse putabam, interpretationem ad hanc difficultatem accommodari. GESN.

Pag. 303. l. 5. Λόγος ἐν γῆρᾳ) Hæc facit locus *Plutarchi*, laudatus a *Belino*, (imo *Tourpio* l. 1). Προῖόν γε τῷ χρόνῳ ὁ Ἡρακλῆς εἶκε μαντικώτατος ὁμοῦ καὶ διαλεκτικώτατος. *Plut.* EI apud Delph. Opp. T. VII. p. 522. Ed. *Reisk.* BIP.

Ead. l. 6. Ὅτι μὲν etc.) *Homer.* II, F, 108. SOLAN.

Ead. l. 8. Τὸ δὲ γῆρας ἔχει) *Eurip.* Phoen. 533. SOLAN. Immo si τὸ δὲ γῆρας absideris, quod male in unum versum compactum est in *Par.* in aliis plane non distinctum; tum senarius erit Euripideus, ut jam edi curavimus. REITZ.

Ead. l. 10. Νέστορος — γλῶττης) *Hom.* II, A, 249. Et quod sequitur vid. F, 152. SOLAN.

Ead. l. 11. Λειριόεσσαν) Respicit ad II. F, 152. ubi, quod ad finem præcedentis opusculi jam vidimus, laudantur Ucalegon et Antenor senes, comparanturque cicadis, οἳ τε καὶ ὕλην δένδρῳ ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν λέει. Proxime itaque cicadis tribuit λειριόεσσαν vocem. Non puto autem, generatim ἄνθος esse λειριον, sed, ut recte hic *Eustathius*, εἶδος ἄνθους, et speciatim *lilium*. GESN.

Pag. 304. l. 1. Ταύτη) I. e. hac parte, scil. τῇ γλῶττῃ. GUYET

Ead. l. 3. Τοῖς γὰρ λάλοις) Τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλ. etc. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. 203. SOLAN. Facile suis pedibus restitues laborantes versiculos, si ita legas — τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλῶττα πᾶσιν ἐστὶ τετραπλημένη. GESN.

Ead. l. 4. Ἡ γλῶττα — τετραπλημένη) Senarius cum dimidio, sic forte legendus:

Τοῖς λάλοις

Γὰρ ἐξ ἄκρου

Ἡ γλῶσσα πᾶσιν ἐστὶ τετραπλημένη. GUYET.

Ead. l. 10. Παρόδου) Conf. supra Alex. c. 48. εὐδοκμοῦντα πάροδον. SOLAN. Πάροδον etiam esse aditum, vid. *Diod. Sic.* III. c. 20. et XI. c. 12. pr. REITZ.

Ead. l. 17. Ἐπιπλήξει) Non ausim damnare hic futurum indicativi: sed melius cohaeret cum superioribus, et verbo δόξαιμι, aoristus optativi ἐπιπλήξαι. Versus ex II. Θ, 103. seq.

laudasse videtur ex memoria: prioris enim hemistichium posterius apud *Homerum* ita se habet, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάσει. Usus sum horum versiculorum versione *Obsopoeiana*, qua meliorem a me dari posse desperabam. GESN.

Pag. 305. l. 1. Σὴ δὲ βίη λέλυται etc.) *Hom. Il. Θ, 103.*

SOLAN.

Ead. l. 4. Ἐς τοὺς πόδας) Ἐς τὰς πολιὰς emendabat *Belinus*, vertendo, pour railler mes cheveux blancs. BR.

Ead. l. 9. Εἰσιδὼν με). An εἰσιδὼν μου ὑποπόλιον γένειον. Vel sic potius, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον, ita ut τὸ γένειον, quod glossema videtur, ejiciatur. Sed ἐπέχω. Leotio certe vulgata non placet. GUYET. Si τὸ γένειον legeretur, forsitan non quassisset mutationem *Guyetus*, planior enim foret sententia, κατὰ intelligi. Verum anne eod. modo construi poterit absente articulo? quem tamen facile admitterem, si alicubi invenirem. REITZ.

Ead. l. 9. Χρυσοφαίνων) Senarius ex *Anacreonte* aut alio quodam poeta. Χρυσῷ φαίνων εἰ βεβούληται πτερόν. Sed a *Luciano* interpolatus videtur. GUYET. *Anacreontis* esse satis indicat, cum Tejum poetam vocat, sed nullibi apud eum in iis, quae supersunt, reperio. Vid. *Eur.* (pag. 230. A. B.) *Hipp.* 1276, de Cupidine dictum χρυσοφαῖς. SOLAN. Χρυσοφαίνων — πτερόν). Non apparet, quomodo hic locus sit genitivo. Fuit, credo, apud *Anacreontem* πτερόνιον χρυσοφαίνων: sic enim respondet dativus dativo αἰετοῖς. GESN. Non legitur in carminibus *Anacreontis*, sed ad fragmenta retulit doctiss. *Anacreontis* editor *J. C. de Pauw*, legendumque suspicatur χρυσοφαίνοντις πτερόνι, quod et ego malim, ac reciperem, si libri addicerent; vel potius χρυσοφαίνων cum *Gesnero*. Sed, quod addit, ἢ ex Ionismo oriri potuisse, pro ἀήριος nempe aliquem notasse ἡέριος, adeoque pro ἢ αἰετοῖς quoque legendum αἰέριος, nondum video. Florentinae χρυσοφαῖων, modo vox proba sit, aptius ad senariam foret, si certum esset, verum referri ab *Luciano*, quod minus credibile, quia nimia de suo intermiscet. REITZ. Χρυσοφαῖς probissima vox, occurrit *Eurip.* *Hecub.* c. 633. et saepius. Nihilominus abstinni me a mutando hoc loco poetico, quia non liquet, quantum servaverit *Lucianus* ipsa poetae verba, quantum mutaverit. Proverbium de *Hippoclido* vide etiam in fine *Apolog.* pro merc. Cond. LEHM.

Ead. l. 15. Ἀντῶ) Τῷ λόγῳ scilicet. GUYET.

Pag. 306. l. 7. Οἶν ἐκ) *Homer. Odys.* Σ, 73. SOLAN.

Aliter hic versus apud ipsum *Homerum* explicandus, quam hic fit a nostro scriptore. vid. *Schäfer.* ad *L. Bos Ellipses.*

p. 253. Melius hoc negotium *Schäfero* cessisse; quam *Luciano*, mirari quem posse dicit *Pritzsch*. Praef. ad Ed. Alex. p. XXV. Mihi vero nemo mirari illud posse videtur, qui quidem utrumque recte norit. LEHM.

IN DE ELECTRO SEU CYCNIS.

Pag. 307. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚ. Η ΤΩΝ ΚΥΚ.) Praefatiuncula est orationis alicujus habitae a Luciano in judicio, priusquam rhetoris sive causidici persona deposita, induisset sophisticam. De qua versione pallii narrat historiam ipse in bis accusato. Proptereaque orationem illam ipsam suppressit, ne inter declamationes et dialogos illa exstaret, quasi inter aviculas noctua, et pristinae causidicinae vestigium. Dicta vero illa apud Praesidem provinciae causa videtur, et concilium eius coronamque populi circumstantis. Atque inde in numeris personarum evariatio illa in fine praefationis, cum modo ut multos, modo ut unum affatur. Multos, ut ὑμεῖς ἐλπίζαντες, ὁρᾶτε etc. unum, ut ὥστε ὅρα etc. ἐλπίσας etc. σαυρόν. Judicalem vero distinctionem fuisse, etiam illud arguit ἡδὴ οὖν σοι προλέγω ἐχέας τὸ ὕδωρ etc. Respicit nempe ad clepsydram. Signanter vero, non dixit ἐγγέας, sed ἐχέας. MAROIL. Nescio quid in mente fuerit viro docto, cum ista scriberet. Est προσλαλία caeteris similis, tota sophistica. Illud de clepsydra infra videbimus. GESN.

Ead. l. 10. Ἠλέκτρον) Vide *Herodot.* III. pag. 128. f. et *Plin.* XXXVII. SOLAN. Vid. si lubet, *Olear.* ad *Philostr.* Icon. l. p. 780. REITZ.

Ibid. Ἡμᾶς) Ita L. et *Ven.* utraque, recte. In reliquis ὑμᾶς. SOLAN. Etsi ὑμᾶς quoque *Par.* tamen ejus interpretes Obsop. nobis fidem fecit dederat. Et sic solet in hoc pronomine sequi, quod verum existimat, licet Graeca aliter edantur, quod non ubique repetemus. REITZ. Verum non esse potest ἡμᾶς, vel propter oppositionem sequentium ἀμέλει καὶ αὐτός, quam patet nullam fore aut omni vi earentem, si ἡμᾶς legatur. Quod quum bene monuisset *Belinus*, restituit *Schmiederus*, quod unice verum est. LEHM.

Ead. l. 14. Καὶ ἀποστάζειν — δάκρυον) Confer supra *Deor. Dial.* XXV. f. SOLAN. Sed ibi legas, ἡλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι. Re quidem eodem redeunte, nihil tamen ad verba probanda faciente: nam suspicio hic possit esse, δάκρυα legendum, cum et mox bis ter plur. numero efferatur; sed nihil opus est; nam *electrum* ipsum vocatur δάκρυον, eodem

modo, ut alibi *gummi* audit. Magis, si quid mutandum, ferret animus legere *τούτων δακρύων*, ut constructio invertatur, et *ἤλεκτρον* fiat nominativus, plane ut infra c. 6. med. οὐκ *ἤλεκτρον*, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν λόγων. REITZ.

Ead. l. 17. Ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ) Culpa tua factum est, Luciane, ut tua te spes falleret. Legisses *Plinium* 37, 3. et alia te docuisset. Quin tuum consuluisse *Herodotum*, qui 2, 115. jam monuerat, esse qui dicant, Ἑριδανὸν καλεῖσθαι πρὸς βαρβάρων ποταμὸν, ἐκδιδόντα ἐς τὴν θάλασσαν τὴν πρὸς βορρῆν ἄνεμον (loquitur autem de extremis Europae) ἀπὸ τευ τὸ ἤλεκτρον φοιτᾷν λόγος ἐστὶ κ. τ. λ. Probabile est, in illa vicinia litorum Prussicorum, ubi invenitur hodieque succinum, fuisse appellationem, quae ob similitudinem qualemcunque soni locum narrationi de *Eridano* faceret. Ac meminime me legere *Radaunae* vel simile nomen, quod jam quarere non vacat. Caeterum in Eridani arenis inveniri *ἤλεκτρον αὐτόματον*, ita simpliciter dicit *Pausanias* Eliac. l. p. 159, 39. ut videri possit ipse quoque hujus erroris, cujus se accusat Lucianus, non immunis fuisse. Quod ut fatemur, sic depellendam censuimus injuriam, qua affecit illum Gallicus interpretes, eum e Latina versione, male intellecta, illum confudisse insinuat electrum s. succinum gemmam, cum electro metallo facticio. Vid. *Act. Erud. Lips.* 1733. p. 109. seqq. GASN. Fabulam, μῦθον, a se narrari, ipse satis clare proficitur auctor. Non hujus igitur, sed *Gesneri*, culpa factum est, ut docendum putaret *Gesnerus* eum, qui hac doctrinā vixdum opus haberet. Sic fere *Wislandius* vindicat Lucianum. LEHM.

Pag. 508. l. 3. Ἦκων) In omnibus libris nostris antea ἦκων legebatur. Ego sic necessario mutandum duxi. SOLAN. Distinctione mutata, quomodo praescribit *Fritschius* Quaestist. p. 21. sq. jam alia nulla opus erit mutatione. LEHM.

Ead. l. 4. Αἰγύπτου) *Populos nigras* etiam recte vertitur in *Diodor. Sic.* V. cap. 23. in quas illas mutatas is quoque refert, totamque fabulam enarrat, quam tamen et ipse continet. REITZ.

Ead. l. 8. Ἐκδιδούσας) Male RV. hoc omittere, adpinxerat *Solanus* noster. At quis dixerat adeo male omissum? nam quia satis ante jam dixerat, has arbores electrum δακρύειν, et ἀποστάζειν, forsā id jam per ellipsin vult intelligi, aut ἐχούσας tacite supplendum, quod frequentissime omitti, abunde ostensum supra. Vid. Gall. cap. 14. ὁ τὰ πινυρά. Bis Accus. c. 9. et 20. ἡ τὰ ποινίλα* notasque ad Mort. Dial. X. §. 4. REITZ. Etsi per se haec non male sunt observata,

praesertim quum Codex Gorl. cum Ed. *Fl.* consentiat: tamen directa haec interrogatio, cui nihil ejusmodi in confabulatione ista praecessit, requirit, si recte sentio, necessario participium vulgatum. Alioqui nimis obscure τὰς τὸ ἤλεκτρον ad nautas istos dictum fuisset. *Lehm.*

Ead. l. 14. (Ἡμῶν) Ita *L.* et *Ven.* utraque optime. Vid. notam nostram ad §. 1. In reliquis ὑμῶν. *Solan.* Neque hoc loco cum *Solano* et *Reitzio* facio, licet hic *Schmiederum* videam hos secutum esse auctores. Recta est oratio, quod declarat vox ἔφην. Et ἡμεῖς δὲ etc. q. 3. in. refertur ad παρ' ὑμῶν, ad ἡμῶν non facile potest.

Pag. 309. l. 5. Οἷς ἐξὴν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας) Transitus ille ab dativo ad accus. etiam est in *Diocl. Sic.* XI. c. 9. p. 410. f. τοὺς παρήγγειλε ταχέως ἀριστοποιοῦσθαι, ὡς ἐν ᾧδου δεικνυσομένους, quod frustra suspectum esse *Stephano* et *Rhodomano* docet *Wessah.* ex *Plutarch.* Apopht. p. 225. iisdem plane verbis utente. Adde *Thucyd.* IV. c. 2. εἰπὼν δὲ τοῖς — παραπλέοντας ἐπιμεληθῆναι. Ubi *Duker.* ex *Aristoph.* Eq. 1391. σοι παραδίδωμι — ἔναι λαβόντα, tum et hoc *Luciani* adfert. Sed, ut verum fatear, non est semper ejusmodi dissimilis casus anomalus, quando duo verba adsunt, quae diversum casum admittunt: ita οἷς hic regitur ab ἐξεσσι, et ἀναλέγοντας ab infinito πλουτεῖν, propter conjunctionem omissam, i. e. ὥστε ἀναλέγοντες πλουτῶναι (an πλουτοῦσι; *Lehm.*). Idque patet itidem ex hoc *Lydiae* pro *Corinth.* Sociis, p. Ed. *Lond.* 28. Ἄξιον γὰρ πᾶσιν ἀνθρώποις κατέκλειον μεμνησθαι, ὑμνοῦντας μὲν ἐν ταῖς οἰαῖς, λέγοντας δ' ἐν ταῖς τῶν ἀγαθῶν μνήμας, τιμῶντας etc. Merentur interim talia observari, quia et continuatur alias dativus praemissus, ut *ead.* Ocat. p. seq. μόναις δ' αὐταῖς οὐκ ἐξεγένετο. δὲ τῶν ἡμετέρων μαθούσαις περὶ τῶν λοιπῶν ἀμεινον βουλευσασθαι. *REITZ.*

Ead. l. 17. Ἀπόλλωνος παρέδρους) Cygnorum fabulam vulgo aliter narrant: prae luctu enim Phaëthontis mutatos ferunt. Vid. *Ovid. Met.* II, 367. et *Virgil. Aen.* X, 186. Vid. *Plat. Phaed.* p. 387. g. et *Stob. serm.* CXIX. p. 607. *Cic. Tuscul.* I, 30. et *Davis.* not. *Solan.*

Ibid. Παρέδρους) Addendi hi παρέδροι illis, quos magna diligentia, nec sine felicitis ingenii specimenibus collegit *Ge. Arnaldus*, forte c. 5. aut 25. *GESN.*

Pag. 310. l. 12. Ἐν) Recte habere vulgatum, vix operae erit multis docere, adeo id est frequens. Noster supra *Paras.* §. 17. οὔτε γὰρ αὐτεῖν ἐν. *Aristoph.* *Plut.* 348. ἐν γὰρ τὰς ἐν κλύδωνος ἐν τῷ πράγματι, ubi *Spanhem.* ex *Demosth.* alia-

que idem adfert, quem etiam ad partes vocat *J. Elsn.* ad *Galat.* III, 28. οὐκ ἐν Ἰουδαίῳς — οὐκ ἐν θαύλῳς etc. Adde *Theogn.* v. 1000. — ἐν προμάχοισιν ἐν, et frequenter alibi. Ita ἐν pro ἐνεσι vel ἐξεσι *Ael.* V. H. XII, 21. Item *Diod. Sic. Athen.* et *Plato*, quos adlegat *Periz.* in Addend. ad *Ael.* pag. 981. Ed. minor. REITZ.

Pag. 311. 1. 5. Τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾶτε ἤδη ὁποῖον ἀπλοῖκόν καὶ ἄμυθον, οὐδέ τις ᾧδῇ πρόσκειται) *Mea vero dicendi ratio quam sit simplex, et a fabulis aliena, videtis, neque ipsi insit modulatio.* Haec est versio Salmuriensis. Sed in Ms. est ἄμουσος pro ἄμυθος, quod magis probo, et verto, *mea videtis oratio quam sit simplex et inerudita*, sic sua ipse per modestiam elevat, et *quam nihil in ipsa sit canori.* Sic enim recte verti puto ᾧδῇ. Ut *Crassus* apud *Cic.* III. de orat. de C. Carbone: *Profluens quiddam habuit Carbo, et canorum.* Et *Gellius* de eodem in *Bruto* de claris oratoribus: *L. Gellius, qui se illi contubernalem in consulatu fuisse narrabat, canorum oratorem, et volubilem etc. fuisse dicebat.* Ubi volubilis est, cui facile profluit oratio. *Plutarchus* de auditione, sic circumscript: τὴν φωνὴν ἑμμελῆς τιὰ καὶ μαλακότησι καὶ περιάσειν ἐφηδύνειν, vocem accuratis quibusdam sonis ac molitie et modulationibus edulcari. Μῦθοι pertinent ad poetas, non ad oratores. Quoniam tamen *Sophistae* suis orationibus adaspergebant fabulas, non contendam, si quis pro vulgata stet acrius. GRAEV.

Ead. l. 9. Σκιας — αὐγῇ) Non satis opticarum rationum; etiam in quantum illa aetate erant cognitae, peritum fuisse Nostrum, non negaverim. Sed nec obesse illi debet usus horum nominum. Nempe σκιά est species in oculos incurrens; praesertim, cui nihil solidi subest, ut illa εἰδῶλα tum Opticorum, tum quae apud manes, quas etiam Latine umbras vocari notum est: αὐγῇ sunt radii varie reflexi et refracti, quibus augetur illa umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς *Euclides*, vel quisquis est, in principio Opticorum: εἰδῶλον autem et ἑμφασιν hic pariter et *Heliodorus Larissaeus* dicunt eam, quae hic σκιά est. *Plin.* XXXVI, 26. f. 67. imaginem, quam reddit *Obsidianus lapis*, umbram vocat, et magis diserte *Isidor.* Orig. XVI, 4. imaginum umbras. GERN.

Ead. l. 11. Ἐκχέας τὸ ὕδωρ) Nihil minus, quam ad iudicalem clepsydram, hoc pertinet: quod cum putaret *Marcilius*, profecto dormitarit necesse est. Dixerat, quae sub aqua sint, ea apparere maiora: ac simili ratione iudicare quosdam de operibus ingenii. Jam subjicit, se hac ingenua de se

professione, velut aquam illam effundere, quae hominum iudiciis officere posset, et nudum se praebere spectandum. GESN.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 312. l. 7. *Ἐμπλεὶ καὶ κύνεψι*) Non inveniebam diversa nomina horum insectorum. Utrumque culicis genus esse video. *Muscellas*, quod dederunt interpretes, vel *musculas*, quo nomine Augustinus *κύνεψας* Aegyptiorum reddit, musci adscribendas, *tabanos*, *asilos*, *oestros*, muscarum genera ipsa quoque esse, putabam. Igitur contentus fui, *culicum genera* indiscretim dicere. Caeterum magnificentius aliquanto encomium futurum erat, si nostri aevi praesidiis, et *Leeuwenhoeckio* aliquo vel *Reaumurio* praemonstratore usus esset *Lucianus*, v. g. in oculorum numero et admirabili structura, in proboscide. GESN.

Ead. l. 9. *Ἐντέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, εἰ τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτεροῖς χρῆσθαι*) Non accuratus satis fuit interpretes in hisce vertendis hoc modo: *est autem alata non eo modo, quo ceteras volucres, quarum aliae pennas in toto habent corpore, aliae per nicibus alis utuntur.* Posteriorum verborum hic est sensus: *ut aliis pennis ab omni parte ornatum habeat corpus, aliis in volando utatur.* Ita *L. Bos* in schedis Mss. Plura in Ob. Crit. pag. 64. f. et 65. REITZ.

Ibid. Κατὰ τὰ αὐτὰ) Male *Fl.* omisisse τὰ, patet ex cap. 5. ubi et ipsa cum cett. κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφανσι. REITZ.

Ead. l. 10. *Ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι*) Haec insititia videntur. GUYET. Μοκ pro pennas esse vertendum *plumas*, monuit idem. REITZ.

Ead. l. 11. Κατὰ τὰς ἀκροτάτας) Confer *Nostrum* infra *Dipss.* cap. 3. KUSTER.

Ead. l. 12. *Μελίντας*) Dele punctum. KUSTER. Non hoc tantum, sed dele etiam μὲν cum *Fl.* quod in reliquis odiose (otiose?) occurrit, et sensum perturbat. SOLAN.

Ibid. *Ἐστὶ μὲν*) Recte abesse μὲν in *Fl.* adlevit *Solan.* itaque in *J.* delebat. Ego etsi abesse posse credo, nondum tamen deleo, cum in al. Codd. non deleatur, atque et alibi implendae orationis gratia abundet, et vel hic durior sit pronuntiatio, si μὲν deleas. Abundat similiter μὲν apud *Long.* *Past.* IV. p. 147. (vere 139.) Ed. *Moll.* *Αἰγὶ καὶ ἄρρεν πῦ παιδιὸν ὑπέθηναν, καὶ θυγάτριον γερόμενον δεύτερον.* Neque

opus esse, ut *de* semper sequatur, patet etiam ex *Aristophan.* Pl. 58. *ἐγὼ μὲν οἰμῶζειν λέγω σοι* — vid. reliqua. Non dissimile etiam est hoc *Diod. Sic.* XI. cap. 59. *τοὺς λόγους μὲν συμβουλευσοντας κατὰ τὸ παρὸν μὴ τειχίζειν τὴν πόλιν* etc. ubi *de* quoque non sequitur, nisi post aliquot periodos, nec ad illud *μὲν* pertinens. Nec Apostoli in *Act.* c. XXVII. 21. *ἴδετε μὲν, ὦ ἄνδρες, πειθαρχήσαντας μοι, μὴ ἀνίστασθαι ἀπὸ τῆς Κρήτης*, ubi nec adversativa sequitur, sed tacite intelligitur, in opposito verbo *κερδήσαι* mox adjuncto. *Herodian.* l. 4, 2. *ἄχθεσθαι μὲν ὑμᾶς — θαυμαστὸν οὐδὲν*, et sic bis ter alibi. Interdum etiam simpliciter *μὲν* pro adseverationis nota poni, notum arbitror ex *Ael.* V. H. IV, 10. *ἐμοὶ μὲν δοκεῖ*. Quin et *μὲν* praemisso *μὲν* habuimus haud semel, ut *Paras.* c. 15. et 21. Nec tamen adeo abundare hio videtur, quin augeat aliquantum, ut Latinum *vel*, quando dicimus, ille *vel* major est, *vel* centies, et simil. Ita et apud eosdem *τὸ quidem* nullo sequente *sed* adhiberi, hodie vix quemquam fugit, licet id male negarit *Sanctius* L. III. pag. 514. f. quem permultas testimoniis probe refutavit *Perizon*, REITZ.

Pag. 313. l. 8. *Ἀπηνῶς*) Sic necessario corrigendum fuit, propter sequens *οἷα*. Legebatur enim in omnibus *ἀπηνῶς*. SOLAN. Etiam si *ἀπηνῶς*, quod nullo modo corruptum est, tueris, tamen vel sic scribendum *οἷα*, non *οἷα*. refertur enim ad *ψόῃ*. Cf. *Fritsch*, Quaestst. p. 173. LEHM.

Ead. l. 13. *Οὐ συμπεφυκυῖα ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων*) Verunt, non cervici affixum, ut est locustarum; quod unde potuerunt effingere? De cervice nihil est in Luciano. Et qualis, quaeso, cervix locustarum? Certe Lucianus ullam esse prorsus per has voces negat, quae verti debent, non agnata reliquo corpori, ut est locustarum, non est continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locustis, sed post caput est velut intervallum, ita tamen, ut tenui fauce caput reliquo corpori annectatur, et sic possit converti alia parte corporis immota et quieta. Paulo post etiam potuit vocem *φελιδας* lenius interpretari, quam per vocem *cortices*, praecipue cum loricas squammatas dixerint, et laminas ex ferro in eis agnoverint. Tum et *οὐ κατὰ τὸ ὀρθονύγιον* reddidit inscite, non *aculeo*, quasi vocis hujus significatio et discrimen, quod inter muscam et alia insecta notat auctor, respiceret formam, et non potius locum, ubi situs ejus, in extrema nempe parte diversa, quam est in vespis et apibus, GRON.

Pag. 314. l. 8. *Ὀδοὺς*) Florentinam recte *ὀδοὺς* habere, adpinxit *Solan*. nescio quare; nam si dentis significatum retinere voluit, cur scripturam apud omnes receptam novare-

mus? Et cum dentes etiam vocentur aculei furcarum, quae ideo *tridentes* ac *bidentes* audiunt, nec *τριόδους* de fuscina Neptuni Graecis ignotum, item pinnae rastrorum, dentes vocantur; quid obstat, quo minus et proboscidem muscae aculeatam dentis nomine insigniret Noster? Ita et vertebam primam colli *ὀδόντα* vocari *Hippocrati*, monet *Poll. L. 2. S. 131.* quem tamen refellit *Foës.* in *Oecon. Hipp.* secundam Hippocrati hoc nomine insigniri docens; sed nihil hio refert, dum a similitudine dentis canini aculeati tamen traxisse nomen fatetur. Et quamquam *ὀδόντα* quoque adspirate habet *Ms.* unum *Pollucis*, editores id recte spreverunt. Apud *LXX. 1 Sam. 13, 21.* *ὀδόντες* adhibentur de dentibus *falcium*; (nam dentatae falces veterum) aut de furtis, ut alii verterant, (*Lutherus* omisit) Nostri *limas dentatas* dedere ex Hebræo, quam recte, non inquirō. REITZ.

Pag. 315. l. 4. Καὶ ἀποκίττει σκώληκα) Non satis ex fide historiae. MARCIL.

Ead. l. 9. Πολιτεύεται) Vertunt, *obversatur.* Verte, negotiatur. GUYET. Idem addit, *ὑπέπτηξε* subsidit esse vertendum, ac dein pro contractae, *subsidentes.* REITZ.

Ibid. Νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ἔδει) Pugnāt secum ipse fine encomii: nam eis pauca dicturus est, eam *πᾶσι τοῖς κοιμωμένοις τοῦ ὕπνου φθονεῖν* etc. nempe quia turbat eis somnum morsu et cantu. Sed dici potest, generatim accepto muscae nomine, et muscas et culices contineri, et somni turbationem referri ad culices, noctis quietem ad muscas alias. MARCIL.

Ead. l. 11. Ἀτρεμεῖ) Supra *Prometh. §. 7.* (jam §. 11.) SOLAN.

Ead. l. 15. Ἀνδρίαν) Si *Rhodomanno* credimus in *Ad-dend.* ad *Diod. Sic. ἀνδρεῖα* semper scribendum, et sic *Diod. Sic. XI. c. 4.* Sed cum *ibid. cap. 6.* bis legatur *ἀνδρίαν*, atque alibi frequenter, nihil et hic in orthographia mutandum. *Ἀνδρεῖα Herodianus* ubique, item *oi LXX. Aelian. Epictet. Thucyd.* etiam plerumque; sed et *ἀνδρία* idem *III. c. 82.* Ac *Noster* de *Salt. cap. 12.* ubi *ἀνδρίας* quoque ex *Edd.* optimis servavimus. Ut igitur frustra *Rhodomannus* contendit, *ἀνδρεῖα* semper scribendum, ita jam minus etiam certam habeo observationem *Stephani* contrarium docentis: sed utrumque inveniri in editis libris video; *ἀνδρίαν* tamen multo frequentius. REITZ. Vid. *Varr. Lectt. ad Hermot. c. 7. Tom. IV. p. 13.* adde etiam *Dé Salt. c. 12. f. LEHM.*

Ead. l. 16. Ἄλλ' ὁ μεγαλοφρονότατος τῶν ποιητῶν Ὀμήρος) Ἐποσόλοικον fuisset enim ἀλλὰ τὸν μεγαλοφρονότατον τῶν

ποιητῶν ὁ Ὅμηρος τὸν γὰρ etc. Ὀλισθημα stili properantis. MARGIL. Vid. *Marcilii* notam, cui subscribo, quamquam delendo sequens γὰρ consuli sententiae possit. SOLAN.

Ead. l. 17. Τὸν γὰρ ἄριστον) Atqui Menelaum ibi laudat *Homerus*, ne cum *Luciano* erres, non Achillem; quod *Barnesium*, ibi de *Luciano* aliquid monentem, fugit. Turbatque is nonnihil, dum tragici c. 11. allata verba pro his affert, et apponit ad rem quidem suam ibi facientia, sed minime indicantia ad hunc *Homeri* locum a *Luciano* allusum. SOLAN.

Pag. 316, l. 1. Τῷ θάρσει τῆς μύλας) *Hom. Il. P.* 570. SOLAN.

Ead. l. 2. Οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος) Firmat itaque etiam *Lucianus* discrimen inter θράσος et θάρσος, idque ait antiquissimum esse, et *Homero* jam observatum *Il. P.* 570. ubi Menelao Minerva μύλης θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἔθηκεν, π. τ. λ. quam accurate, non dixerim. Certe ad *Euripidis* *Alcestin* 604. observat *Barnesius*, non nimis religiose id esse poetis notatum, defenditque poetam suum contra reprehensionem veteris Scholasticae ad *Medeae* v. 469. ubi θάρσος vocatur παράστημα τῆς ψυχῆς μετὰ λογισμοῦ, θράσος δὲ ἡ ἀλόγιστος τόλμη. His similia *Eustath.* ad *Il. E.* 3. ubi *Dionysii* Minerva δῶκε μένος καὶ θάρσος it. ad *Od. E.* pag. 547. 28. *Bas.* et *Pollux III.* 135. atque *Ammonius* h. v. Cumque θάρσος sit plane idem, quod θράσος, huc pertinet etiam auctor περὶ ἐρμηνείας, vulgo *Demetrius Phal.* s. 114. ubi παράκειται, ait, φαυλά τινα ἀστείοις τισὶν ὄλον θάρρει μὲν τῷ θράσος, ἢ δὲ αἰσχύνῃ τῇ αἰδοῖ. Observavit hoc discrimen *Thucydides*, qui I, 121. θράσει ἀνίστην ἐπαλρεσθαι dicat, *fallaci audacia*, et nobile illud II, 40. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει· contra ea VI, 68. θάρσος παρασχεῖν de honesta fiducia. Observavit *Aristophanes*, et, puto, ut quisque est accuratissimus. *Ista* paullo copiosius non ad lucem modo *Luciani*, sed ad emendandum *Plutarchum*, apud quem in comparatione *Periclis* et *Fabii Maximi* prope finem sic legitur, in ipsa quoque splendidissima *Briani* Ed. pag. 414. *Μία γὰρ ὥς ἔοικεν ἀπειρία καὶ θράσος γεννᾷ, καὶ θράσος ἀφαιρεῖται.* Nulla ratione dubito, quin legendum sit, καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται. Pulchre sententiam expressit interpres, una temeritatem gignit, et eripit audaciam imperitia. Eadem plane sententia, cum *Hippocrates* in *Νόμῳ* extr. ἡ ἀπειρία, inquit, κακὸς θησαυρὸς — δειλὴς τε καὶ θρασύτης τιθήνη. Sic praeclare nuper ven. *Wolffius* apud *Liban.* Ep. 1036. b. No. 4. in varietate librorum, θράσος τῷ θάρρει praetulit. Ne quid

supersit apud *Plutarchum* dubitationis, ponamus unum alterumque locum ex ipsa vita Fabii. De Minucio ejusque insolentia ait p. 321. extr. *H. Steph.* ὁ δὲ μᾶλλον εἰς φρόνημα καὶ θράσος ἀνιμένος. De eodem p. 325. post med. αὐτὸν τε μεγαλυχίας ἀμέτρον, καὶ θράσους τὸ στρατιωτικὸν ἐμπειληκός. Denique p. 328, extr. αὐτοῦ τε τοῦ Μινουκίου τὸ θράσος κατακέκλαστο. Contra de vera fortitudine p. 332. extr. ταῦτα τοῖς Καρχηδονίοις ἰδοῦσι θάρρος παρέσθῃ. Sed nimium forte diligentiae in re non dubia. *Gesn.* Vid. *Diod. Sic.* V. c. 29. ubi *Wessel.* etiam profert distinguentem inter θράσος et θάρρος *Gregor. Naz. Or.* IV. pag. 113. qui ait: ὅτι θάρσος καὶ θράσος, καὶ ἐν τοῖς ὀνόμασι πλησιαῖοι, πλεῖστον ἀλλήλων τῇ δυνάμει κειχώριται — τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς τολμητέοις θαρρύνει ἀνδρείας ἐστίν. — οὐ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος ὁμοίως χωρεῖν καὶ ὠθεῖσθαι — θράσους. Sed quia *Gesn.* hoc diligenter egit, plura non addo. *REITZ.*

Ead. l. 6. Οὐχ ἄπαξ — μένεται etc.) II. B, 469. II, 641. A, 130. *SOLAN.*

Ead. l. 13. Ἀδινὰς προσειπὼν) *Hom.* II. B, 469. *SOLAN.* Vaga admodum est notio hujus epitheti. *Eustath.* Od. Ψ, 326. p. 817, 35. *Bas.* ad verba poëtae Σειρήνων ἀδινάων, Ἐνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἀδινάων ἀντὶ τοῦ ἡδυφάγων, ὑδρικῶς. παρὰ τὸ ἄδειν, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ. πάντα γὰρ φασὶ τὸ ἀδινάων σημαίνει. ἀθρόον, ὡς ἐν τῷ μελισσάων ἀδινάων. οἰκτρὸν, ὡς ἐν τῷ ἀδινάων στοναχῆσαι. ἡδιον, ἡγρουν ἡδύ γλυκύ, ὡς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινάων. πυκνὸν καὶ ἰσχνόν, οἷοι ἀμφ' ἀδινάων κῆρ καὶ ἡρῆμα, ὡς ἐν τῷ ἀδινάων ἀνεγείκατο φώνησέν τε. Inter haec ipse *Eustathius* ad locum, quem tractat *Lucianus*, nempe II. B, 469. p. 194, 48. *Bas.* eligit ἢ τὰς λεπτάς, ἢ τὰς πυκνάς καὶ ἀθρόον πετομένας. Posterior intellectus ad *Luciani* mentem aptior: nisi tamen malis *canoras*, quod praeferrem, nisi de fortitudinis laude ageretur, cujus etiam est densare ordines. *Gesn.*

Pag. 317. l. 5. Ἀπομηθεῖσα) Papilionem memini capite amputato ultra septiduum vitae signa dedisse, motis, cum tangebatur, alis pedibusque humo firmiter haerentem. Adde, quae *Aelianus* de testudinis marinae capite similia profert de *Anim.* IV, 28. *SOLAN.*

Ead. l. 9. Τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται) Narravit etiam *Aelian.* de *Anim.* L. II, 29. Μυῖα ἐμπροσθῆς εἰς ὕδωρ, καὶ γὰρ εἰ (malim καὶ γὰρ καὶ) ζῶων ἐστὶ θραυστάτη — καὶ διὰ ταῦτα ἀποπνίγεται. εἰ δὲ αὐτῆς ἐξέλοις τὴν νεκρὸν, καὶ τέφραν ἐμπάσοις, καὶ καταθήσεις ἐν ἡλίου ἀγῇ, ἀναβιώσεις τὴν μυῖαν. *Cretae* inspersione idem fieri, omnes norunt, quo citius hu-

mor exsicceetur; alioqui et sine hac inspersione id contingit ad solem et fornacem. Sed fors. et τὸ νεκρὸν legendum. Nisi ex *Genes.* 23, 4. prius probes. REITZ.

Ead. l. 9. Παλιγγενεσία) Vocabulam hoc in *Epist. ad Tit.* III, 5. occurrens, hoc *Luciani* alioque *Josephi* testimonio probantem vid. *J. Elaneri* in *Obs. Phil.* ad *N. T. T.* 2. pag. 327. Adderem, si quid opus, *Long. Past.* III. p. 94. ἐκ θανάτου παλιγγενεσία. REITZ.

Ead. l. 14. Ἑρμόδιον) De eo *Plin.* VII, 52. et *Plut.* 1051, 2. ubi corrupte *Hermodorus* pro *Hermotimo* legitur. Historiam habet *Apollonius Dyscolus* cap. 3. et *Orig.* c. Cels. p. 129. f. SOLAN. De hoc, et aliis, qui revixisse narrantur apud antiquos, quaerere volentem juvabunt, quae ad *Plin.* VII, 52. s. 53. dedit *Harduinus*: copiose inprimis id jam egit *Hustius* demonstr. *Evang. Prop.* 9. c. 142. GESN.

Pag. 318. l. 5. Ἡ ἀνθρώποις) Antea in omnibus legebatur καὶ quod cum ferri non posset, mutavi. SOLAN. Nihil est, quod *Piersonus* ad *Moerid.* p. 281., vulgato καὶ immanens, reddit: *Apis maxime muscis et hominibus mella facit.* Imo certissima mihi quidem videtur esse *Solani* emendatio. De Superlativo autem loco Comparativi posito complures egerunt, quos enumeratos vide ap. *Spohn.* ad *Isocrat.* *Paneg.* c. 7. LEHM.

Ead. l. 10. Ἐπανηρημένη) An ἐπανηρημένη, sublato altero η; certe sic debet, si ab αἴρω compositum est: ita τοὺς ἐξηρημένους ab ἐξάλω extollo, apud *LXX.* in *Syr.* XVI, 10. et ἐπηρημένος elatus *Diod. Sic.* II. c. 34. p. 147. f. et 1. *Maccab.* 8, 5; Contra ἀφηρημένα ab ἀφαιρέω, in 1. *Reg.* V, 4. Et ἀφηρημένος, *Esai.* XVI, 2. Quid multis? simplex αἰρέομαι facit ἡρημένος, vid. *Herodian.* V, 5, 3. et VIII, 7, 6. Sed αἴρω, ἡρμαι, ἡρμένος, vid. *Aelian.* VI, 1. Ceterum ἐπαναιρεῖσθαι φίλιαν habuimus etiam in *Tox.* c. 8. at hoc aliud quid est. REITZ. *Suscipere* est in utroque loco. Cf. etiam *Bis Acc.* c. 1. Neque itaque mutatione, licet facillima, opus erit. LEHM.

Ead. l. 16. Ἀντερασθῆναι) Include κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως parenthesi, ut aliquatenus sensui consulas. SOLAN.

Pag. 319. l. 10. Ποιήτρια) De *Myia* poëtria et hoc ipso loco *Luciani* vid. *Olear.* *Diss.* de poëtriis Graecis §. 48. p. 166. editionis, quam debemus elegantissimi atque honestissimi ingenii, doctrinae autem solidae, viro, *Jo. Christ. Wolfio*, qui etiam cum *Menagii* libello de mulieribus philosophis *Muscae Pythagoricae* vitam reddidit, non ille quidem cineribus adspersis, quod de vulgaribus muscis *Lucianus* modo dicebat, sed sale candido atque puro. Caeterum versiculus comici ita legendus est, Ἡ Μυῖ. ἔδανεν αὐτὸν ἄχρι καρδιάς. GESN.

Auctorem hujus versus *Belinus* facit *Aristophanem*, non tamen allato ipso Comici loco. Quod dum factum fuerit, incertus maneat et auctor, et versus forma, quamquam Gesnerus satis felix fuisse videtur in ea definienda LEHM.

Ead. l. 17. Δεινὸν) *Eurip.* haec sapere videntur. SOLAN.

Pag. 320. l. 1. Μυίας τῆς Πυθαγ.) *Pythagorae* haec filia, de qua consule *Menag.* de mul. Phil. et *Phot.* Cod. CCXLIX. Meminit *Jamblichus* in catalogo p. 218. C. *Milonis* uxor. *Porphyr.* etiam No. 4. et *Anonym.* No. 2. *Mirror*, a *Luciano* omissum, quod de muscis *Pisatidibus* ab *Aeliano* traditur de *Anim.* V, 17. supra feminas enim ille intelligentes facit. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἐν τῷ μέρῳ) Pro *vicissim*, saepe utitur *Noster*; vid. ad *Gym.* c. 19. Adde notam *Hemst.* p. 45. Ed. *Luciani* minoris, qui et aliorum testimonia addidit; nam non inseruit eadem huic Ed. Vid. tamen *Dial. Mort.* XII, 1. οὐκοῦν ἐν μέρῳ ἐκάτερος εἰπάτω. REITZ. Legitur nota illa cum additis nonnullis hujus Ed. Tom. II. p. 551. sq. LEHM.